ANDREAS

ESCHBACH

ROMAN

BİR

TRİLYON DOLAR

PEGASUS

BİR TRİLYON DOLAR

Pegasus Yayınları: 773
Bestseller Roman: 340

BİR TRİLYON DOLAR
ANDREAS ESCHBACH
Özgün Adı: EINE BILLION DOLLAR

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Son Okuma: Hacer Demir
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014

ISBN: 978-605-343-209-8

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright, 2001, Bastei Lübbe AG, Köln

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Bastei Lübbe AG'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDREAS ESCHBACH

BİR TRİLYON DOLAR

Almancadan Çeviren:
NAFER ERMİŞ

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

Nihayet önlerindeki kapının kanatları açıldı ve âdeta dünya dışı bir ışıkla doldurulmuş odaya girdiler. Koyu renk ağaçtan yapılma büyük oval masa odanın merkezine hâkimdi, iki adam masanın önünde duruyor ve beklenti içinde onları izliyordu.

"Bay Fontanelli, izninizle size ortağımı takdim edeyim," dedi genç avukat arkalarından kapıyı kapattıktan sonra. "Öncelikle babam, Gregorio Vacchi."

John, elli beş yaşlarında delici bakışları olan bir adamın elini sıktı, gri, klasik bir takım elbise giymişti; seyrelmeye başlayan saçlarıyla muhasebecileri hatırlatan bir şey vardı adamda. İnsan onu vergiyle ilgili sorunlarla uğraşan bir avukat olarak, idari mahkemede ince dudaklı ağzıyla ticaret kanunundan sıkıcı maddeler okurken hayal edebilirdi. Tokalaşması serin ve kuru bir his veriyordu, profesyonelceydi, "Memnun oldum sizinle tanıştığıma," gibilerden bir şey mırıldandı, ama memnuniyetin nasıl bir duygu olduğunu bildiği izlenimi uyandırmıyordu.

Diğer adam belli ki daha yaşlıydı, ama kıvırcık gür saçları ve yüzünü az da olsa kasvetlendiren gür kaşlarıyla çok daha canlı görünüyordu. Kruvaze bir takım elbise giymişti, koyu mavi, aşırı tutucu bir kulüp kravatı ve yerine mükemmel bir biçimde yerleştirilmiş bir mendil. İnsan onu elinde bir bardak şampanyayla seçkin bir barda, sansasyonel bir cinayet davasındaki zaferini kutlarken ve ilerleyen saatlerde gülerek garson kızların kıçlarını çimdiklerken görebilirdi. Tokalaşması sertti ve karanlık bir sesle kendini tanıtırken rahatsız

edici bir biçimde John'un gözlerinin içine baktı: "Alberto Vacchi. Eduardo'nun amcasıyım."

Pencerelerden birinin önündeki koltukta bir kişinin daha oturduğunu John ancak o zaman fark etti; gözleri kapalı, ama pek de uyuyormuş gibi görünmeyen yaşlı bir adam. Daha çok, bütün duyu organlarını kullanamayacak kadar bitkin gibiydi. Kat kat olmuş boynu, üzerine gri bir örgü yelek giydiği gömleğinin yumuşak yakasından taşıyordu. Kucağında, üzerine ellerini koyduğu kadife bir yastık vardı.

"O Padrone'dir," dedi alçak bir sesle John'un bakışını fark eden Eduardo Vacchi. "Büyükbabam. Gördüğünüz gibi biz bir aile şirketiyiz."

John sadece başını salladı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kendisini konferans masasının geniş tarafında tek başına duran iskemleye yönlendirmelerine ses çıkarmadı ve bir elin oturması için yaptığı davete uydu. Masanın öbür tarafında eşit aralıklarla masanın altına sürülmüş yan yana dört iskemle duruyordu. Ve her sandalyenin önünde, üzerlerinde arma olan siyah deriden ince dosyalar vardı.

"Bir şey içer misiniz?" diye soruldu. "Kahve, soda?"

"Kahve lütfen," diyen sesini işitti John. Göğüs kafesinde Waldorf-Astoria salonuna geldiğinden bu yana kendisine musallat olan çarpıntıyı hissetti yine.

Eduardo servis arabasına düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kahve fincanlarını dağıttı, kremayı ve dövme gümüşten şekerliği de yanlarına koydu, kahveleri fincanlara doldurdu; kalan kahveyi de John'un fincanının yanma bıraktı. Üç Vacchi de oturdu. Eduardo John'a göre sağ tarafa, baba Gregorio ortaya, amca Alberto da sola. En soldaki dördüncü iskemle boş kaldı.

Genel bir krema dökme, şeker atma ve kahve karıştırma işlemi gerçekleştirildi. John gözlerini masanın muhteşem damarlarına dikti. Maun olmalıydı. Ağır, gümüş kahve kaşığıyla kahvesini karıştırırken belli etmeden çevresini izlemeye çalışıyordu. Bakışları, bu üç avukatın arkasından, aydınlık, parlak, boşluklarında güneş ışıklarının dans ettiği New York üzerinden çok uzaklara ve derin, parıltılarla dona-

tılmış bir mavilik içinde dans eden doğu nehri üzerine doğru kaydı. Pencerenin her iki yanından ince, somon rengi perdeler sarkıyor, ağır, kusursuz koyu kırmızı halı ve kar beyazı duvarlarla mükemmel bir ahenk oluşturuyordu. İnanılmazdı. John, eve geldiği zamanlarda annesinin yaptığı espressoya benzeyen, nefis kokulu kahvesinden içiyordu azar azar.

Eduardo Vacchi önündeki dosyayı açtı. Dosyanın deri ipinin masada çıkardığı ölçülü ses, bir uyarı gibi geldi kulağa. John fincanını tekrar masanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. İşte başlıyordu.

"Bay Fontanelli," diye söze girdi genç avukat, ceketi halıyla aynı tondaydı. Hafifçe öne eğildi, bu arada dirseğini masaya dayayıp ellerini kenetledi. Ses tonu artık nazik değil, aksine resmîydi. "Sizden bu görüşmeye gelirken bir kimlik belgesi –ehliyet, pasaport ya da benzeri– getirmenizi rica etmiştim. Sadece usulen elbette. Bu türden bir şey var mı yanınızda?"

John başını salladı. "Ehliyetim, bir saniye." Aceleyle arka cebine attı elini, hiçbir şey bulamayınca paniğe kapıldı, ta ki ehliyetini ceketinin iç cebine koyduğunu anımsayıncaya kadar. Sıcak, neredeyse titreyen parmaklarla ehliyeti masanın üzerinden avukata uzattı. Avukat ehliyeti aldı, şöyle bir baktı sonra da başını sallarken babasına uzattı, babası tam tersine iyiden iyiye inceledi ehliyeti, sanki sahte bir belge söz konusuymuş gibi.

"Bizim de yanımızda bir kimlik belgemiz var." Eduardo hafifçe gülümsedi ve son derece resmî görünen iki büyük kâğıt çıkardı. "Vacchi ailesi birkaç yüzyıldır Floransa'da yaşamaktadır ve bu ailenin hemen hemen bütün erkek üyeleri kuşaklar boyunca avukatlık ve servet yöneticiliği yapar. Birinci doküman bunu tasdikliyor; ikinci doküman birincisinin İngilizce tercümesidir, New York Belediyesi tarafından onaylanmıştır." İki belgeyi de, çaresizce bakan John'a uzattı. Kâğıtlardan naylon bir dosyaya konmuş olanı oldukça eski görünüyordu. John'un sadece on sözcükten birini anladığı İtalyanca bir metin, grileşmiş ve antetli kâğıda daktilo ile yazılmıştı; altında birbirine geç-

miş sayısız mühür ile imza bulunuyordu. İngilizce tercüme temiz bir bilgisayar çıktısıydı, bir harç mührü, bir noter damgası vurulmuştu. Kafa karıştırıcıydı ve oldukça hukuksal görünüyordu ve de John'un anlayabildiği kadarıyla genç Vacchi'nin söylediklerini doğruluyordu. John iki belgeyi de önüne koydu, kollarını kavuşturdu. Burnunun bir yanı titredi; umarım kimse görmemiştir.

Eduardo yeniden ellerini kenetledi. John'un ehliyeti, onu iyi niyetli kafa sallamalarıyla incelemekte olan Alberto'ya ulaşmıştı bu arada. O da bir süre sonra düşünceli bir şekilde ehliyeti masanın ortasına doğru itti.

"Bay Fontanelli, büyük bir servetin vârisisiniz," diye tekrar başladı Eduardo yine resmî bir tonda. "Biz size bu miktarın yüksekliğini ve koşullarını bildirmek, eğer siz de rıza gösterirseniz devir için gereken işlemleri gözden geçirmek için buradayız."

John sabırsızlıkla başını salladı. "Hımm. Evet. İlk önce kimin öldüğünü söyleyebilir misiniz?"

"Eğer izin verirseniz bu sorunun yanıtını bir süre ertelemek istiyorum. Uzun bir hikâye. Ama kesinlikle birinci dereceden akrabalarınızdan biri değil."

"O halde mirasla nasıl bir bağlantım var?"

"Dediğim gibi, bu bir iki cümleyle açıklanabilecek bir şey değil. Bu yüzden biraz sabırlı olmanızı rica ediyorum. Şimdi ilgilenmemiz gereken mesele şu: Büyük miktarda bir mirasın vârisi durumundasınız, bu parayı istiyor musunuz?"

John elinde olmadan güldü. "Pekâlâ. Ne kadar?"

"Seksen bin doların üzerinde."

"Seksen bin mi dediniz?"

"Evet. Seksen bin."

Vay canına! John arkasına yaslandı, bir ıslık çaldı. Puh. Vay canına! Sek-sen-bin! Dört kişinin gelmiş olması şaşırtıcı değil. Seksen bin dolar, iyi para. Ne kadardı? Bir çırpıda! Vay canına! Bir çırpıda,

bunu iyice bir hazmetmek lazım önce. Bu şu demek... Vay canına, bu, üniversiteye başlayabilir demekti, rahatlıkla bunu yapabilirdi artık. Herhangi bir aptal pizza servisinde ya da başka bir yerde bir dakika bile çalışmak zorunda kalmadan hem de. Seksen bin... Vay canına. Pekâlâ, kibre kapılmamak için dikkatli olmalıydı. Birileriyle beraber yaşamakta olduğu evde kalmaya devam edebilirdi, fena sayılmazdı orası, lüks değildi, ama dikkatli harcarsa vay canına, kullanılmış bir araba almaya bile yeterdi! Buna bir de birkaç elbise eklerdi. Şu, bu. Hah! Artık tasa yok.

"Fena değil," dedi en sonunda. "Şimdi benden ne öğrenmek istiyorsunuz? Parayı kabul edip etmediğimi mi?"

"Evet."

"Aptalca bir soru ama: Bunun yanında bir de borç miras kalmış olmasın ya da benzer bir şey?"

"Hayır. Sadece para. Eğer kabul ederseniz parayı alacaksınız, sonra istediğinizi yapabilirsiniz."

John hiçbir şey anlamadığını belirten bir baş hareketi yaptı. "Buna hayır diyeceğimi düşünebiliyor musunuz, bırakın beni *herhangi birinin* hayır diyeceğini?"

Genç avukat ellerini kaldırdı.

"Kurallar böyle. Sormak zorundayız."

"Pekâlâ. Sordunuz. Ben de evet diyorum."

"Güzel. Kutlarım."

John omuzlarını silkti. "Biliyor musunuz, buna ancak banknotları elime aldığım zaman inanacağım."

"Bu sizin hakkınız."

Ama doğru değildi; şimdiden inanmıştı. Tamamen çılgınca, hatta ötesinde bile olsa da – İtalya'dan dört avukat New York'a geliyor. Niye; yoksul, yeteneksiz bir pizza dağıtıcısına seksen bin dolar hediye etmek için, öylesine, durup dururken inanıyordu. Bu odada inanmasını sağlayan bir şey vardı. Yaşamının dönüm noktasında olduğuna dair

bir güven. Yaşamı boyunca buraya gelmeyi bekliyordu sanki. Delilikti bu. Kanına hoş bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu.

Eduardo Vacchi dosyasını yeniden kapattı. Yanında oturan babası – neydi adı? Gregorio? Beklediği buymuş gibi kendisininkini açtı. John ensesinde ve kaşlarının arka kısmında bir karıncalanma hissetti. Her hareket planlanmış gibi görünüyordu. İşte şimdi geliyor, büyük final, esas yolma numarası. Şimdi çok dikkatli olmak lazım.

"Daha sonra açıklanması gereken bazı nedenler yüzünden," diye başladı Eduardo'nun babası, sesi öylesine samimiyetsizdi ki, insan nerdeyse ağzından toz saçtığına inanırdı, "durumunuz, Bay Fontanelli bizim avukatlık tarihimizde daha önce yaşanmamış özel bir durum. Vacchiler kuşaklar boyunca servet yönetimiyle meşgul oldularsa da, hiçbir zaman bugünküne benzer bir görüşme yapmadık, ihtimaldir ki bir daha da yapmayacağız. Bu nedenle kayıtsız olmaktansa ihtiyatlı davranmak daha iyi." Gözlüğünü çıkardı ve saplarından biri John'u gösterir şekilde tuttu. "Meslekten bir arkadaşımız, birkaç yıl önce açılan bir vasiyet mektubu sırasında orada bulunanlardan birinin, muhtemelen, birdenbire büyük bir servetin sahibi olmak gibi sevindirici bir sürprizin yol açtığı kalp krizi yüzünden öldüğünü görmenin üzüntüsünü yaşadı. Gerçi o sırada, az önce oğlumun açıkladığından biraz daha büyük bir miktarın söz konusu olduğunu eklemek gerek, ancak söz konusu şahıs sizden pek de yaşlı değildi ve o ana kadar kalbiyle ilgili bir sorunu olduğu bilinmiyordu." Gözlüğünü yeniden taktı, özenle yerleştirdi ve gözlerini John'un gözlerine dikti. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Konuşmasını güçlükle dinleyen John düşünmeden başını salladı, ancak hemen hayır anlamında başını tekrar salladı. "Hayır. Hayır, hiçbir şey anlamıyorum. Bana bir miras kaldı mı, kalmadı mı?"

"Kaldı. Kaygılanmayın." Gregorio burnunun ucundaki gözlüğünün ardından dosyasını inceleyip kâğıtları karıştırdı. "Eduardo'nun size söylediği her şey doğru." Tekrar John'a baktı. "Miktar dışında."

"Miktar dışında?"

10.000.000.000 $

"Size seksen bin dolar değil, dört milyon doların üzerinde bir para kaldı."

John gözlerini ona dikti ve bir an için zamanın durduğu hissine kapıldı, kıpırdayan tek şey durdurulamaz ve etkilenemez bir şekilde aşağı doğru hareket eden altçenesiydi.

Dört!

Milyon!

Dolar!

"Vay!" diye bir şey çıktı ağzından. Saçlarını kavradı, bakışlarını tavana kaldırdı ve yineledi: "Vay be!" Ardından gülmeye başladı. Saçlarını darmadağın etti ve deli gibi güldü. Dört milyon dolar! Bir türlü sakinleşemiyor, sürekli gülüyordu, diğerleri muhtemelen ambulans çağırmayı düşünüyor olmalıydı. Dört milyon! *Dört milyon!*

Tekrar ona, uzaklardan gelen Floransalı avukata, baktı. Kızgın ilkbahar ışıkları seyrek saçlarını kutsal bir nesne gibi gösteriyordu. Onu öpebilirdi. Hepsini öpebilirdi. Geliyorlar ve kucağına dört milyon dolar bırakıyorlardı! Tekrar güldü, güldü ve güldü.

"Vay," dedi bir kez daha, yeniden nefes almaya başlayınca. "Anlıyorum, bana dört milyon dolar miras kaldığını bir çırpıda söyleseydiniz kriz geçireceğimden korkuyordunuz, doğru mu?"

"Öyle denebilir," diyerek başını salladı Gregorio Vacchi ağzının kenarında bir gülümseme belirtisiyle.

"Biliyor musunuz? Haklısınız. Kriz geçirebilirdim. Vay canına..." Elini ağzına vurdu, nereye bakacağını bilemiyordu. "Önceki gün yaşamımın en korkunç gecesini yaşadığımı biliyor musunuz; asıl ilginci, bunun nedeni cebimde metroya binecek paranın olmamasıydı? Bir bitli dolar, götü boklu bir yirmi beş sent yüzünden? Ve şimdi siz gelip bana dört milyondan söz ediyorsunuz!"

Peh peh peh! Kalp krizi hikâyesi yalan olmasa gerek. Kalbi son sürat atıyordu. Sadece hayali bile kan dolaşımını çılgına çevirmişti, bir seks âlemi içindeydi sanki.

Dört milyon dolar. Bu... Bu para diye anılamayacak bir şeydi. Bu başka bir yaşamdı. Dört milyon dolarla istediği her şeyi yapabilirdi. Dört milyon dolarla hayatı boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmazdı. Üniversitede okuyup okumamasının, dünyanın en boktan ressamı olup olmamasının da bir önemi olmazdı.

"Bu gerçekten doğru mu?" diye kaçırdı ağzından. "Yani, aniden kimse çıkıp, 'Şaka şaka! Bakın kamera şurada!' Ya da benzeri bir şey demeyecek, değil mi? Gerçek bir paradan söz ediyoruz, gerçek bir mirastan?"

Avukat kaşlarını kaldırdı, bu düşünce ona son derece saçma gelmiş gibiydi. "Gerçek bir paradan söz ediyoruz, kaygılanmayın."

"Demek istediğim şayet dalga geçiyorsanız birinizi boğabilirim. Bunun 'gizli kamera' izleyicilerinin hoşuna gidip gitmeyeceğini bilemiyorum."

"Size kesinlikle tek bir nedenle burada olduğumuzu garanti ederim, sizi zengin bir adam yapmak için buradayız."

"Güzel." Aslında kaygılandığı falan yoktu. Sadece kurtulmak istediği bir düşünceydi, tam olarak, sadece dile getirmekle tehlike bertaraf edilecekmiş gibiydi. Bir şey ona, konuşulanların yalan olmadığını söylüyordu.

İçerisi sıcaktı. Tuhaf olan içeriye girdiklerinde buranın soğuk olduğunu hissetmesiydi. Oysa şimdi damarlarındaki kan her an kaynayacakmış gibiydi. Ateşi mi yükselmişti acaba? Belki de önceki gecenin hâlâ süregelen etkisidir, yürüyerek Brooklyn Köprüsü üzerinden eve giderken, denizden esen soğuk ve nemli rüzgâr tarafından bir buz fıçısı haline getirildiği gecenin etkisi.

Üstünü başını inceledi. Kot pantolonu aniden bayağılaşmış gibi göründü gözüne, ceketinin yenleri aşınmıştı; şimdiye kadar fark etmemişti bunu. Kumaş eprimeye başlamıştı. Gömleği acınacak haldeydi, bitpazarından alınmış bir paçavra gibiydi. İlk aldığında bile iyi görünmüyordu gömlek. Tapon malı. Değersiz. Eduardo'nun, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi sessizce gülümseyen bakışını yakaladı.

Dışarıdaki ufuk çizgisi hâlâ camdan, kristalden bir rüya gibi parıldıyordu. O halde yükünü tutmuş bir adamdı artık. John Salvatore Fontanelli, New Jerseyli bir ayakkabıcının oğlu, başarmıştı; çabalamadan, emek harcamadan, öylesine, kaderin bir cilvesi olarak. Belki de böyle bir şeyi sezmişti ve bu yüzden kendini çok zorlamamıştı, aşırı bir çaba sarf etmemişti? Beşikteyken bir peri ona bütün bunları yapmasına gerek olmadığını fısıldamıştı?

"Peki," diye bağırdı ve ellerini çırptı, "şimdi ne yapıyoruz?"

"Şu durumda mirası kabul ediyorsunuz?"

"Evet, efendim."

Avukat memnuniyetle başını salladı ve dosyasını tekrar kapattı.

John arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Ne gün ama! Kendini şampanyayla doldurulmuş gibi hissediyordu, bir sürü küçük, neşeyle fıkırdayan, yükselen, yükselen ve göğüs kafesinin üst kısmında banal bir kıkırdama için toplanan kabarcıklar.

Mirasın bu şekilde açıklanması gerilimli bir şeydi. Parayı nasıl alacaktı acaba? Herhalde peşin değil. Banka havalesi olmazdı, çünkü banka hesabı yoktu. Belki de bir çek alacaktı. Hesabını iptal eden banka şubesine gezinerek girmek, eskiden onunla ilgilenmeyip, bir de üstüne hesabını iptal eden görevlinin burnuna dört milyon dolarlık bir çek uzatmak ve beklemek büyük bir zevk olacaktı, yüzü ne hale gelirdi acaba? Bir domuz gibi davranmaktan büyük bir zevk alacaktı, zengin bir puşt gibi...

Birisi hafifçe öksürdü. John gözünü açtı, daldığı rüyadan uyanıp odanın gerçekliğine döndü. Öksüren Alberto Vacchi'ydi.

Önünde duran dosyayı açmıştı.

John, Eduardo'ya baktı. Babası Gregorio'ya baktı. Amcası Alberto'ya baktı. "Sakın şimdi *daha fazla* olduğunu söylemeyin."

John sessizce güldü. Bir güvercin guruldamasına benziyordu.

"Ama öyle," dedi Alberto.

"Dört milyon dolardan daha mı fazla yani?"

"Oldukça fazla."

Kalbi yeniden gümlemeye başladı. Akciğeri körük gibi şişti yine. John elini siper edercesine kaldırdı. "Durun. Yavaş olun. Dört milyon çok iyi bir rakamdı. Neden abartıyoruz? Dört milyon, bu bir adamı mutlu edebilir. Daha fazlası... nasıl desem, abartıya kaçar."

İtalyan, gür kaşlarının altından baktı. Gözlerinde garip bir ışık parlıyordu. "Bu mirasın tek koşulu, John. Ya hepsini alırsınız ya da hiç almazsınız."

John yutkundu. "İki katından fazla mı?" diye sordu aceleyle.

"Oldukça fazla."

"On katından da mı fazla? *Kırk* milyondan daha mı fazla?"

"John, daha büyük rakamlar düşünmeyi öğrenmek zorundasın. Bu kolay değil ve emin olun sizi kıskanmıyorum." Alberto cesaret verir gibi başını salladı, âdeta ant içer gibi, adı kötüye çıkmış bir eve girmeye teşvik ediyordu sanki. "Büyük düşün, John."

"Daha büyük?" John sustu. Bir seferinde bir gazetede bütün müzik yıldızlarının servetleri üzerine bir şey okumuştu. Madonna, dendiğine göre altmış milyon dolar ağırlığındaydı, Michael Jackson rahatlıkla bunun iki katı. Listenin başını, serveti beş yüz milyon tahmin edilen eski Beatle Paul McCartney çekiyordu. Başı döndü. "Yirmi katından da mı fazla?" 'Yüz katı' demek istemişti, ama cesaret edememişti. Kabul edebilir –hemencik, çaba harcamadan, marifet sergilemeden– bir servete konabilirdi, buna sadece yaklaşan bir servette bile Tanrı'yı inkâr etmeye benzer bir şeyler vardı.

Bir dakika sessizlik oldu. Avukat ona baktı, dudaklarını kemirdi ve hiçbir şey söylemedi. "Sakin olmaya çalışın," diye önerdi en nihayet, "*İki milyar* rakamıyla." Ve ekledi: "Dolar."

John ona gözlerini dikti; ağır, kurşun gibi bir şey üzerine düşüyordu, hepsinin üzerine. İş artık eğlence olmaktan çıkmıştı. Pencereden giren gün ışığı gözlerini alıyor, sorgu odasındaki bir lamba gibi acı veriyordu. Gerçekten eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

"Ciddisiniz, değil mi?" diye sordu.

Alberto Vacchi başını salladı.

Bir çıkış yolu arıyormuş gibi sinirli bir şekilde sağa sola bakındı. Sağ bacağında asla durmayacakmış gibi görünen bir titreme başlamıştı. Bir kere, ilk önce sakinleşmeliydi. Elbette çok tuhaf bir oyundu. Böyle bir şey yoktu tabii ki, en azından bildiği dünyada! Daha önce adını sanını hiç duymadığı, onu hiç görmemiş olduklarını söyleyen ve iki milyar dolar mirasa konduğunu iddia eden dört adamın ortaya çıkması... Hayır. Olamazdı. Tuhaf bir oyun dönüyordu. Böyle bir miras seremonisinin seyri hakkında hiçbir fikri yoktu ama her halükârda garipti.

Gördüğü filmleri anımsamaya çalıştı. Lanet olsun, sayısız film görmüştü, gençliğini az çok televizyon önünde ya da sinemalarda geçirmişti. Ne tür bir şeydi bu böyle? Bir vasiyet açma töreni, tabii ya. Birisi öldüğünde vasiyeti açılır, söz konusu bütün vârislerin, bir noterin ağzından kimin ne kadar mirasa konduğunu öğrenmek için toplandıkları bir vasiyet açma töreni. Ve akabinde dalaşmak için.

Tamam! Nasıl olduğunu düşün bir, biri öldü ve miras bırakacak bir şeyleri de var. Önde gelen vârisler eş ve çocuklardır haliyle, değil mi? Ona bir miras kalması ama kardeşlerine kalmaması nasıl açıklanabilir ki? Hem babası da yaşıyordu hâlâ; nasıl oluyordu da miras yalnızca ona kalıyordu?

Yanlış bir şeyler vardı. Kalbi ve nefesi hız keserek vites küçülttü. Sakın hemen sevinme. Böylelerine hemen güvenmemek lazım.

John hafifçe öksürdü. "Öncelikle çok aptal bir soru daha sormalıyım," diye başladı. "Niçin, sadece ben mirasa konuyorum? Nereden aklınıza geldim?"

Avukat sakince başını salladı. "Çok ayrıntılı ve zahmetli bir araştırma yaptık. Eğer yaptığımız işten yüzde yüz emin olmasaydık, sizi görüşmeye davet etmezdik."

"Güzel, *siz* eminsiniz. Ama ben değilim. Örneğin iki erkek kardeşimin olduğunu biliyor musunuz? Mirası onlarla paylaşmam gerekmiyor mu?"

"Bu olayda değil."

"Neden?"

"Belirtilen tek vâris sizsiniz."

"Ve kim, hangi lanet olası adam beni iki milyar doların tek vârisi yapma fikrine varıyor? Yani, benim babam ayakkabı ustası. Akrabalarım hakkında fazla bilgim olmasa da aralarında bir milyarder olmadığını biliyorum. En zengini Napoli'de on ya da on iki araçlık bir taksi şirketi olan amcam Giuseppe'dir herhalde."

Alberto Vacchi gülümsedi. "Doğru. Ve hâlâ yaşıyor, ne mutlu ki, sağlığı da çok iyi durumda."

"Öyleyse. Bu miras nereden çıktı?"

"Aslına bakılırsa pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyorsunuz." John yavaş yavaş öfkelendiğini hissediyordu. Çok nadir öfkelenirdi, daha nadir olarak da *gerçekten* öfkelenirdi, ama şu an bu duruma gelmesi için her şey uygun olabilirdi. "Neden lafı dolandırıyorsunuz? Neden bunu bir sır haline getiriyorsunuz? Neden bana ölenin kim olduğunu söylemiyorsunuz?"

Avukat kâğıtlarını karıştırıyor ve gene lanet olası bir saptırma manevrasına benziyordu. Birinin boş bir randevu defterini karıştırıp boş bir gün bulmaya çabalıyormuş gibi yapmasıyla aynı şeydi.

"Burada söz konusu olan," diyerek itiraf etti sonunda, "alışılmış bir miras olayı değil. Normal bir vasiyetname olayında, bunu uygulayacak biri vasiyetin açılışını yapar. Burada sözü edilen para bir vakfın mülkiyetinde – bir şekilde, şu anda kendi kendine ait olduğu söylenebilir. Biz bu parayı vakfeden kişinin ölümünden bu yana işletiyoruz ki bunun da üzerinden çok uzun zaman geçti. O kişi belirli bir tasarrufu vakfetti, buna göre vakfın malı kendi soyundan gelecek olanların içinden, 1995 yılının 23 Nisan'ında hayatta olan en genç erkeğe verilecekti. Bu sizsiniz."

John şüpheyle gözlerini kıstı. "23 Nisan... bu önceki gündü. Neden özellikle bugün?

Alberto omuzlarını silkti. "Böyle belirtilmiş."

"Ve ben en genç Fontanelli mi oluyorum? Emin misiniz?"

"Amcanızın on beş yaşında bir kızı var. Ama bir kız. Babanızın bir kuzeninin, Romana Fontanelli, bir oğlu vardı: Lorenzo. Biliyorsunuz herhalde, iki hafta önce beklenmedik bir şekilde öldü." John ayna gibi duran maun masaya bakıyordu, bir kehanet gibi. Gerçekten de olabilirdi. Cesare ve karısı her Noel kutlamasında dünyaya çocuk getirmenin ne kadar anlamsız, âdeta suç olduğu konusundaki saatler süren tartışmalarıyla adamı çıldırtırlardı. Lino... Neyse ki onun kafasında sadece uçaklar vardır. Annesi geçenlerde ölen bir Lorenzo'dan söz etmişti telefonda, korkunç derecede sıradan bir şeyden, arı sokması ya da buna benzer bir şeyden. Evet, ne zaman konuşma İtalyan akrabalara gelse, düğünlerden, boşanmalardan, hastalıklardan, ölümlerden söz edilirdi de, asla çocuklardan bahsedilmezdi. Doğru olabilirdi.

"Neyden oluşuyor bu iki milyar dolar?" diye sordu sonunda. "Sanırım bazı şirket ortaklıkları, hisse senetleri, petrol yatakları ve buna benzer şeyler."

"Para," diye karşılık verdi Alberto. "Sadece para. Bütün dünyada sayısız bankalardaki sayısız hesaplar da duran para."

John ona baktı ve midesinde ekşi bir şey hissetti. "Ve ben bu mirasa konuyorum, tesadüfen iki gün önceki en genç Fontanelli olduğum için? Ne anlama geliyor bu?"

Avukat, uzun uzun ve neredeyse dalgın bir halde bakışına karşılık verdi. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Böyle işte. Hayattaki birçok şey gibi."

John başının döndüğünü hissetti. Başı dönmüş ve kirli, yırtık pırtık, elbise sıfatını hak etmeyen paçavralar içinde bir adam. Kafasında, burada aldatıldığından, anlaşılmaz bir biçimde dolandırıldığından emin bir ses söylenip duruyordu hâlâ. Ve bunun yanında, içinin derinliklerine kök salmış, bu sesin yanıldığı, bunun, insanların başına böyle

iyi şeylerin kolay kolay gelmediği televizyonun önünde geçen sayısız saatlerin bir ürünü olduğu biçimindeki, Manhattan'ın granit tabanı kadar sağlam bir duygu da vardı. Senaryolar böyle bir şeye imkân tanımazdı. Böyle bir şey ancak gerçek hayatta olabilirdi. Bu odaya girdiğinde yerleşen duygu – yaşamının bir dönüm noktasına geldiği duygusu hâlâ yerli yerindeydi. Hatta eskisinden daha da güçlüydü.

Sadece, bu dönüm noktasının altında ezilme korkusu peydahlanmıştı şimdi.

İki milyar dolar.

Kendine para verilmesini sağlayabilirdi. Eğer ona iki milyar dolar miras vermeye gelmişlerse, kimseyi sıkıntıya sokmadan birkaç bin avans verebilirlerdi. O zaman her şeyi iyice tetkik etmesi için bir avukat tutabilirdi. Paul Siegel'i anımsadı. Paul birkaç avukat tanıyordu. Şehrin en iyi avukatını da tanıyor olmalıydı. Çok doğru. John derin bir nefes aldı.

"Soru hâlâ aynı," dedi Alberto Vacchi, Floransalı avukat, servet yöneticisi, İtalyan ve yumuşak.

"Mirası kabul ediyor musunuz?"

Zengin olmak iyi miydi? O zamana kadar, çok fakir olmamak için uğraşmıştı. Para peşinde olanları küçümsemişti. Diğer taraftan, parası olan insan için yaşam çok daha kolay ve rahattı. Parasızlık her zaman için kısıtlayıcıdır. Mecburiyet yaratır. Hoşlanıp hoşlanmadığına bakmaksızın bazı şeyleri yapma *zorunluluğudur.* Muhtemelen sonsuza kadar geçerli olacak tek kural şudur: İnsan parası olduğunda parasız olduğundan daha iyi hisseder kendini. Sadece, son pizza siparişinde kendisine çarpan büyük, siyah arabayı düşünmesi yeterliydi. Bu kaza, işine ve iki haftalık yevmiyesine mal olmuştu. Oysa arabadaki kodaman muhtemelen çarptığını fark etmemişti bile.

John nefesini bıraktı. Kendini yine nefesini tutarken yakalamıştı. Kötü bir alışkanlık.

"Yanıt," dedi ardından ve bunu çok havalı buldu, "hâlâ aynı. Evet."

Alberto Vacchi gülümsedi. Onun üzerinde daha sıcak ve daha gerçek duruyordu gülümseme.

"İçten tebriklerimi sunuyorum," dedi ve dosyasını kapattı.

John büyük bir gerilimden kurtuldu, kendini iskemlesinin kaplama arkalığına bıraktı. Az önce milyarder mi olmuştu ne? Eğer öyleyse bile, gerçekten insanın başına gelebilecek daha kötü şeyler de vardı. Yarım daire halinde teftiş heyeti gibi karşısında oturan üç avukata baktı ve tebessüm etmek zorunda kaldı.

İşte tam o anda pencerenin kenarındaki yaşlı adam iskemlesinden kalktı.

1

John'un çocukluğu esrarengiz adamlarla doluydu. Yalnız ya da ikişerli üçerli gruplar halinde gelir, oyun alanının kenarından onu gözetler, okul yolunda karşısına çıkıp gülümserler ve onun duymadığını ya da anlamadığını düşündüklerinde de hakkında konuşurlardı.

"Bu o," demişlerdi bir keresinde İtalyanca. Ve: "Beklemek zorundayız." Sonra birbirlerine, kendilerine beklemenin ne kadar zor geldiğini anlatmışlardı.

Evde bunu anlattığında annesinin ödü kopmuştu. Çok uzun bir süre evden yalnız çıkmasına izin verilmedi, sokakta oynayan çocukları pencereden izlemek zorunda kaldı. O günden sonra adamlar ortaya çıktığında bunu kendine sakladı. Bir zaman geldi ve artık onları görmez oldu; bu görüntüler de anılarının diplerine gömüldü gitti.

Sonra John'un yaşı on iki oldu ve bir gün babasının atölyesinin en saygın müşterisi olan Bay Angelo'nun bir sırrı olduğunu keşfetti. Bay Angelo ona hep gökyüzünden inen bir elçi gibi gelmişti, sadece zarif göründüğü için değildi bu. Eğer beyaz takım elbisesiyle atölyenin önündeki tabureye oturup akıcı bir İtalyancayla, çoraplı ayaklarını metal çubuğun üzerine koyarak babasıyla çene çalmaya başlamışsa, o zaman yaz geldi demekti; buz torbalarıyla dolu sonsuz harika haftalar, şişme havuzlarda çırpınmalarla geçen öğle sonraları, Coney Adası'na yapılan kaçamaklar, terli geceler demekti. Ancak Bay Angelo yıl içinde ikinci kez, açık gri bir takım elbiseyle ortaya çıktığı zaman, ayakkabısını uzatıp ailenin nasıl olduğunu öğrenmek istediğinde yaz yeniden sona ermiş, sonbahar gelmiş demekti.

"İyi İtalyan ayakkabılar," dediğini duymuştu John babanın bir keresinde anneye, "nefis bir yumuşaklık, İtalyan iklimine göre yapılmış. Oldukça eski, ama mükemmel bakılmış, söylemek lazım. İddiaya girerim, böyle ayakkabılar bugün hiçbir yerde bulunamaz."

Gökyüzünden inen elçinin özel ayakkabılar giymesi çok olağandı John'a göre.

1979 yazının sona erdiği o malum gün –yazdan daha fazla bir şey, sadece bunu o zaman kimse anlamamıştı– John en iyi arkadaşı Paul Siegel ve onun annesine John F. Kennedy Havaalanı'na giderlerken eşlik etme izni almıştı. Jimmy Carter başkandı, Tahran'daki rehine olayı henüz başlamamıştı, yaz boyunca Art Garfunkel *Bright Eyes* ve dans grubu Village People *Y. M. C. A.*'i söylemişti ve Paul'ün babası Avrupa'daki bir iş gezisinden dönecekti. Paul'ün ailesinin 13. Cadde'de bir saatçi dükkânları vardı ve Bay Siegel başından geçen inanılmaz derecede heyecanlı saldırı öyküleri anlatabiliyordu. Hatta dükkânın arka duvarında, Paul'ün çerçevelenmiş bebeklik fotoğrafı altına bir kurşun deliği gizlenmişti! John yaşamında ilk kez ünlü JFK Havaalanı'nda bulunuyordu ve Paul'le birlikte burnunu, gelen yolcuların gözlenebileceği büyük cama bastırıyordu.

"Hepsi Roma'dan geliyor," diye açıkladı Paul. Paul inanılmaz zekiydi. Yolda onlara New York'un tarihini taş devrine kadar anlatmış, Wallstreet hakkında her şeyi, Brooklyn Köprüsü'nü kimin yaptığını, açılış tarihini vesaire. "Babam bir Kopenhag uçağıyla geliyor. En azından yarım saat rötar yapar."

"Harika," dedi John, eve dönmek için hiç acelesi yoktu.

"Haydi, sakallı adamları sayalım!" diye önerdi Paul. Bu da tipikti. Paul'ün her zaman yapacak bir şeyleri olurdu. "Sadece sakallılar, kim ilk önce on tane sayarsa, o kazanır. Tamam mı? Ben birini gördüm bile, ta ilerde, kırmızı çantalı olan."

John Kızılderili bir avcı gibi gözlerini kıstı. Paul'ü böyle bir yarışta yenmek imkânsızdı, ama en azından denemek zorundaydı.

O anda Bay Angelo'yu fark etti.

Oydu, şüphe yoktu. Açık gri takım elbise, hareket tarzı. O yüz. John gözlerini kırptı, görüntünün tekrar kaybolmasını görmeyi umdu, bir serap gibi, ama Bay Angelo kaybolmadı, aksine normal bir insan gibi, Roma'dan gelen diğer yolcuların akıntısına kapılmış, kafasını kaldırmadan yürüyordu, elinde plastik bir poşetten başka bir şey yoktu.

"Şu kahverengi paltolu adam!" diye bağırdı Paul. "İki."

Üniformalı biri Bay Angelo'yu durdurdu, plastik poşeti gösterip bir şeyler söyledi. Bay Angelo poşeti açtı, iki çift ayakkabı çıkardı; bir kahverengi, bir siyah.

"Ne," diye sitem etti Paul, "sen bu işi ciddiye almıyorsun!"

"Sıkıcı buluyorum," diye karşılık verdi John, gözlerini olaydan ayırmadan. Güvenlik görevlisi gözle görülür bir şaşkınlık içinde bir şey soruyordu. Bay Angelo, elinde ayakkabı, cevap verdi. Sonunda üniformalı ona devam edebileceğini gösterir bir hareket yaptı, bunun üzerine Bay Angelo ayakkabıları poşete geri koydu ve otomatik kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Sadece kaybetmekten korkuyorsun!" diye söylendi Paul.

"Ben zaten hep kaybediyorum," dedi John.

Akşam John gerçekten de Bay Angelo'nun bugün babanın atölyesine geldiğini öğrendi. Çocuklar için hediyeler bırakmıştı, her biri için büyük bir paket çikolata ve John için çikolatanın dışında on dolarlık bir banknot. John, çikolatayı ve parayı eline aldığında garip bir duyguya kapıldı. Sanki sır olarak kalması gereken bir şey keşfetmişti.

"Bugün Bay Angelo'yu havaalanında gördüm," diye anlattı buna rağmen. "Uçakla Roma'dan geldi, yanında ayakkabılarından başka hiçbir şey yoktu."

Baba güldü.

Anne John'a uzandı, onu kendine çekti ve iç geçirdi. "Ah benim küçük hayalperestim." Ona her zaman böyle derdi. Az önce o da Roma'dan bahsetmişti, herhangi bir akrabadan doğma bir kuzenden. John İtalya'da hiç görmediği akrabalarının olmasını garip bulurdu.

"Bay Angelo Brooklyn'de oturuyor," diye açıkladı baba. "Bazen buraya geliyor, dükkânın benden önceki sahibini tanıdığı için."

John başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi. Artık söyleyecek hiçbir şey yoktu. Artık sır açığa çıkmıştı. Bundan böyle Bay Angelo'nun gelmeyeceğini biliyordu ve öyle de oldu.

Bundan bir yıl sonra kendisinden dokuz yaş büyük ağabeyi Cesare evlenip Chicago'ya taşındı. Diğer ağabeyi Lino, John'dan altı yaş büyüktü, ama evlenmedi, pilot olmak için hava kuvvetlerine katıldı. Bir ay içinde John birden evdeki tek çocuk oluvermişti.

Okulu ara vermeden bitirdi, notları ne iyi ne de kötüydü. Okul arkadaşları onu dikkat çekmeyen, kendi kozasına çekilmiş, diğerleriyle pek az ilişkiye giren bir çocuk olarak tanıyordu. Tarihe ve İngiliz edebiyatına belirgin bir ilgisi vardı, ama kimse bir okul eğlencesinin organizasyonunu teslim etmiyordu ona. Kızlar onu sevimli buluyordu, ki bu da aşağı yukarı, onunla karanlıkta sokakta yürümekten korkmadıkları anlamına geliyordu. Ama lise çağı boyunca elde ettiği biricik öpücük, birinin onu zorla götürdüğü ve sıkıntıdan öldüğü bir yılbaşı partisinde gerçekleşti. Diğer oğlanlar seks maceralarını anlattığında susuyor, kimse de ona bir şey sormuyordu.

Liseden sonra Paul çok değerli bir yetenek bursu kazanarak Harvard'a gitti. John yakınlardaki Hopkins Junior Koleji'ne geçti, keselerine uygun olduğu ve evden taşınması gerekmeyeceği için hayatın nasıl devam edeceği konusunda net bir fikri yoktu.

1988 yazında Londra Wembley Stadyumu'nda Nelson Mandela için, tüm dünyada yayımlanan bir konser gerçekleştirildi. John sınıftan birkaç kişiyle Central Park'a gitti, büyük bir ekran ve kabinler yerleştirilmişti, ki insanlar güneş ışıkları ve alkol altında bu evrensel müzik olayına dâhil olabilsin.

"Bu Nelson Mandela da kim?" diye sordu John kendi kendine beyaz plastik bardaktaki biradan aldığı ilk yudumdan sonra.

Soru belirli birine yöneltilmemiş olmasına rağmen yanında duran tombulca, siyah saçlı kız Nelson Mandela'nın Güney Afrika'daki ırk-

çılığa karşı direnişinin lideri olduğunu ve yirmi beş yıldır suçsuz yere hapis yattığını açıkladı. Bu, kızı heyecanlandırmış gibi görünüyordu.

Kendini birden beklenmedik bir sohbetin içinde buldu ve muhabbet kızın anlatacak çok şeyi olduğundan iyi gitti. Konuşmaları sırasında gökte parlayan haziran güneşi bedenlerini kavuruyor ve bütün gözeneklerinden ter fışkırmasına yol açıyordu. Arada bir müzik gürlüyor, buyurular, açıklamalar ve Nelson Mandela'nın serbest bırakılması için Güney Afrika hükümetine yapılan çağrılarla kesiliyordu ve gün ilerledikçe ekranda daha az şey fark edilir hale geliyordu. Sarah Brickman'ın enerji dolu parlak gözleri ve neredeyse kaymaktaşı gibi beyaz bir cildi vardı; bir ara diğer izleyiciler gibi onların da bir çalılık ya da bir ağacın cılız gölgesine çekilmelerini önerdi. Orada öpüştüler, öpüşmenin terden dolayı tuzlu bir tadı vardı. Çok sesli bir *"Özgüür... Nelson Mandela!"* nidası çimenlerin üzerinde gürlerken John, Sarah'nın sütyenini açtı. Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olması ve üstelik hiç olmadığı kadar alkollü olması göz önünde bulundurulursa, bu engeli nazik hareketlerle geçtiği söylenebilir. Ertesi sabah baş ağrısı içinde yabancı bir yatakta uyanıp da yanında yastığın üzerine serilmiş siyah, kıvırcık bir saç yığını bulduğunda, gerçi bütün ayrıntıları anımsamıyordu ama, sınavı başarıyla vermiş olduğu anlaşıldı. Böylece annesinin gözyaşlarıyla evden ayrıldı ve kendisine Central Park'ın batısında küçük, havadar bir daire miras kalmış olan Sarah'nın evine taşındı.

Sarah Brickman sanatçıydı. Kimsenin almak istemediği karanlık, büyük ve vahşi resimler yapıyordu. Yaklaşık yılda bir kez, bir ya da iki hafta boyunca bunları para vererek bir galeride sergiliyor ve her seferinde ya hiçbir şey satamıyor ya da satsa bile bu, galerinin parasını bile karşılamıyordu. Sonra da günlerce kendisiyle konuşulamayacak kadar hırçınlaşıyordu.

John yakındaki bir çamaşırhanede bir akşam işi buldu, gömlekleri buharlı ütüye girebilecek şekilde katlamasını öğrendi ve ilk haftada iki elini birden haşladı, ama kazancı elektrik faturasını ödemeye ve

karnını doyurmaya yetiyordu. Bir süre kolejde direnmeye çalıştı, ama yol çok uzaktı ve gitmek uzun sürüyordu, ayrıca bütün bunların neye yarayacağını da bilmiyordu; böylece ailesine herhangi bir şey söylemeden okulu bıraktı. Ailenin bundan ancak birkaç ay sonra haberi oldu ve kıyamet koptu. Sarah hakkındaki yorumlarda "orospu" sıfatı defalarca duyuldu. Bunun üzerine John uzun süre ailesini aramadı.

Sarah'yı boya lekeli önlük içinde yüzünü buruşturarak tuvalin üzerinde çalışırken görmek hoşuna gidiyordu. Sarah akşamları diğer sanatçılarla sanat ve tüketim hakkında tartıştığı Greenwich Village'deki dumanlı barlara götürüyordu onu. John bu tartışmalardan tek kelime anlamıyor ama yine de etkileniyor ve nihayet gerçek yaşamla bir bağlantıya kavuştuğu duygusunu yaşıyordu. Ama Sarah'nın arkadaşları gerçek yaşamla olan bağlantılarını aralarına yeni gelen bu acemi çaylakla paylaşmaya pek hazır değillerdi. Bir şey söyleyecek olursa küçümser bir tavırla gülüyor, bir soru sorsa duymazlıktan geliyor ya da gözlerini çeviriyorlardı: Onlar için o Sarah'nın erkek arkadaşından, onun eklentisi ve oyuncak hayvanından başka bir şey değildi. Bu grup içinde konuşabildiği tek kişi Brenda Carrington adında bir ressamla birlikte olan kader ortağı Marvin Copeland'dı. Marvin, Brooklyn'de başkalarıyla bir evi paylaşıyor, çeşitli başarısız gruplarda bas gitarist olarak dolaşıyor, kimsenin çalmak istemediği şarkılarından bahsedip duruyor, pencereden dışarı bakmakla ya da esrar içmekle epey zaman harcıyor ve inanmadığı tek bir çılgın düşünce bulunmuyordu. Roswel uzaylılarının Area 51'de hükümet tarafından gizlendiği, piramitlerin ve değerli taşların iyileştirici gücü gibi şeyler vazgeçilmez konulardı. Elvis'in hâlâ yaşadığı onun ciddi olarak kuşku duyduğu nerdeyse tek şeydi.

John ne zaman Sarah'nın resimlerinden onun gözünde başarısız olan birini beğense ya da tam tersi olsa tartışıyorlardı. Sonunda, insanların bir resmi hangi kriterlere göre iyi ya da kötü diye sınıflandırdıklarını bulmaya karar verdi. Sarah ve arkadaşlarının konuşmalarından şimdiye kadar tek bir kelime anlamadığı için sanat üzerine kitaplar okumaya

ve bütün gününü, insanlar onu tanıyıp utandırıcı sorular sormaya başlayıncaya kadar tanıtım toplantılarına gizlice sızdığı Modern Sanatlar Müzesi'nde geçirmeye başladı. Resimler hakkındaki açıklamaları hiçbir şey anlamadığı halde kendini kaptırmış bir şekilde dinlerken aklında aradığı şeyin resim yapmak olabileceği düşüncesi yeşerdi. Bir ayakkabı ustasının oğlu olarak, vergi memuru ve savaş pilotu olan kardeşlerinin arasında bu yeteneğini daha önce nasıl keşfedebilirdi ki? Resim yapmaya başladı.

Bu daha sonra da fark edeceği gibi iyi bir fikir değildi. Sarah'nın sevineceğini düşünmüştü, ama o, yaptığı her şeyi sert bir şekilde eleştirdi ve arkadaşlarının önünde alay etti, John söylenenlerin doğruluğundan kuşku duymuyordu, bütün eleştirileri mütevazı bir şekilde kabulleniyor ve bunları daha sıkı çalışmak için bir neden olarak görüyordu. Ders almayı çok isterdi, ama bunu hem parası hem de zamanı olmadığından yapamıyordu.

Bir süre televizyonda geceleri dörtte, reklamlarla delik deşik edilen ve John'un hiçbir bölümünü kaçırmadığı bir resim kursu verildi. Çam ağaçlarıyla çevrelenmiş orman göllerinin ya da muhteşem günbatımlarının önünde siluetlere dönüşen yel değirmenlerinin nasıl yapıldığı gösteriliyordu. Bunlardan hiçbirini yaşamında asla görmediği halde, bu anlatılanları tarif edildiği şekilde yapmayı başardığını düşündü, Sarah onu bu konularda eleştirmeye bile gerek görmeyip sadece gözlerini yuvarlamakla yetinse de.

Günün birinde küçük bir dergide Ressam Sarah Brickman ve eserleri hakkında kısa bir haber çıktı, John bunu kesip çerçeveledi ve yatağının başucuna astı. Kısa bir süre sonra bir Wall Street delikanlısı, biryantinli saçları, çizgili gömleği ve pantolon askılarıyla gelerek resimleri satın almak amacıyla inceledi. Defalarca sanatın kendisi için bir yatırım olduğunu anlatıp duruyor ve muhtemelen yakında sözü edilecek sanatçıların eserlerini zamanında toplamak istiyordu. Belli ki bunun dâhiyane bir fikir olduğunu düşünüyordu. Sarah ona atölyeyi gezdirip resimlerini gösterdi, ama adam bunlarla ne yapacağını pek

bilemiyor gibiydi. Ancak bakışları, John'un vahşi, rengârenk bir şehir siluetini gösteren, Sarah'nın sadece burun kıvırdığı erken dönem resimlerinden birine takılınca heyecanla yerinden fırladı. Bu resme on bin dolar önerdi, John sadece başını salladı.

Kapı adamın ve resmin arkasından kapanır kapanmaz, Sarah gürültüyle kendini banyoya kapattı. John, para destesi hâlâ elinde, kapıya vurdu ve neler olduğunu öğrenmek istedi. "Tek bir berbat resimle benim hayatımda kazandığımdan daha çok para kazandığının farkında mısın?" diye bağırdı Sarah en sonunda.

Bundan sonra ilişkileri asla eskisi gibi olmadı, kısa bir süre sonra, 1990 Şubat'ında da sona erdi; kaderin bir cilvesi olarak Nelson Mandela'nın serbest bırakıldığı haberinin medyayı kapladığı gündü. Sarah, John'a bittiğini söyledi ve hemen ardından da bu yaşandı. O sırada yaşadığı evde hortum gibi bir oda boşalmış olan Marvin'in yanına taşındı; birkaç gün sonra kendini pılı pırtısının arasında yerde otururken buldu; neler olup bittiğini hâlâ anlayamıyordu.

Resmin satışı tek sanatsal başarısı olarak kaldı ve para düşündüğünden daha hızlı tükendi. Zorunlu taşınmadan sonra çamaşırhanedeki işini bırakmak zorunda kalmıştı, bu süre içinde banka hesabının sıfıra indiği birkaç haftalık koşuşturmaların ardından en sonunda Hintliler tarafından işletilen, genç İtalyan erkeklerinin servis elemanı olarak tercih edildiği bir pizzacıda iş buldu. Manhattan'ın güney tarafında bisikletle her zaman az çok duran trafiğin arasından kıvrılarak geçmek ve bloklar arasındaki her bir geçiş yolunu bilmek demekti bu. John'a sıkı bacak kasları, antrenmanlı bir ciğer, içine çekmek zorunda kaldığı egzoz gazlarından dolayı bir çeşit tiryaki öksürüğü ve hayatta kalmasına ancak yetecek bir para. Odada ancak güçlükle yer bulabilmesi, güneşli günlerde bile gerekli ışığının olmaması bir yana, resim yapmak için de zaman kalmıyordu. İş gecenin geç saatlerinde bitiyordu ve onu, sabahları çalar saatin bitimsiz çığlıkları tarafından uyandırılıp yeni bir iş günü için Manhattan'a gönderilene kadar ölü gibi yatması da pek seyrek olmuyordu. Başka bir iş görüşmesine gitmek için izin

aldığı her seferinde, izin yüzünden meydana gelen kazanç eksikliği nedeniyle mali durumu daha da kötüye gidiyordu.

Bu sıralarda Paul Siegel cebinde saygı uyandıracak kadar iyi bir Harvard diploması ve âdeta dünyanın bütün önemli şirketlerinin ve ek olarak da birkaç devletin müşterileri arasında olduğu bir danışmanlık şirketinde mis gibi bir işle geri döndü. John onu West Village'deki iyi döşenmiş küçük evinde bir kez ziyaret etti ve Paul, iyi bir arkadaşın yapabileceği gibi acımasızca hayatta neleri yanlış yaptığını sayarken Huston Nehri manzarasını hayranlıkla seyretti.

"Öncelikle borçlarından kurtulmalısın. Borcun olduğu sürece özgür değilsin," diye parmaklarıyla sayıyordu. "Sonra, yeni alanlara yönelebilmek için kendine vakit ayırmalısın. Ama her şeyden önce hayatta ne istediğini bilmelisin."

"Evet," dedi John. "Bunda haklısın."

Ama borçlarından kurtulamadı, diğerlerinden söz etmeye gerek bile yok. Rekabetten kurtulabilmek için Murali, pizza servisinin sahibi, Empire State Binası'nın güneyindeki her müşterisine, pizzalarını siparişten itibaren otuz dakika içinde teslim etmeyi garantileme fikrine kapıldı üstüne üstlük. Otuz dakikadan sonra ödeme yapmayacaklardı. Fikir kendisinin bile okumadığı, sadece birinin ona anlattığı bir kitaptan alınmıştı ve sonuçları korkunç oldu. Her sürücü haftada en fazla dört kere gecikebilirdi, fazlası maaşından kesilecekti. Sıkışık zamanlarda, pizzalar eğer mutfaktan geç çıkarsa ve müşteri gerçekten de 30. Cadde'de bekliyorsa zamanında teslim etmek imkânsızdı. Banka John'un hesabını kapattı, kira yüzünden Marvin'le tartışma çıktı ve para alabilmek için rehinciye bırakabileceği hiçbir şey kalmadı. Son olarak babasının komünyon için ona hediye ettiği kol saatini verdi; kötü bir fikirdi, zira ondan sonra ara sıra yiyip içtiği ailesini ziyaret etmeye bir daha cesaret edemedi. Bazı günler, peynir ve maya kokan pizza kartonlarını sokaklarda bisikletle taşırken açlık yüzünden ciddi şekilde kötüleşiyordu.

1995 yılı böyle başladı. John'un rüyalarında ara sıra yine çocukluğunun masalsı adamları ortaya çıkıyordu, ona gülümseyerek el sallıyor ve anlamadığı bir şeyler söylüyorlardı. Londoner Baring Bank, Memur Nick Nelson'un hatalı döviz spekülasyonu nedeniyle iflas etti, Japon Aum Shiri Kyo Tarikatı Tokyo Metrosu'nda zehirli gazla on iki kişiyi öldürdü ve beş bin kişiyi yaraladı, Oklahoma City'deki bir bombalı saldırıda 168 kişi öldü. Bill Clinton Birleşik Devletler'in başkanıydı, ama partisi kongrenin iki binasında da çoğunluğu kaybettiği için zor anlar yaşıyordu. John bir ara bir yıldan beri resim yapmadığını, zamanın bir şekilde geçip gittiğini fark etti ve sadece ne olduğunu söyleyemediği bir şeyi beklemekte olduğu duygusuna kapıldı.

23 Nisan pek de şanslı bir gün değildi. Her şeyden önce pazardı ve çalışmak zorundaydı. Pizza fırınında yine annesinden gelen bir haber onu bekliyordu, telefon etmeliymiş, iyi ki Marvinlerdeki telefon her zamanki gibi kesikti. John kâğıdı fırlatıp attı ve kendini pazar günleri az olan ve dolayısıyla az para demek olan ve genellikle de en saçma adreslere yapılan pizza servisi işine verdi. Haftalık geç kalma limitini doldurduğu için tüm gücünü harcadı ve kendini böylesine işine verdiği için o malum olay meydana geldi: İki blok arasındaki bir kestirmeden caddeye fırlamıştı, bir an frene basmakta gecikti, siyah uzun bir limuzine bindirdi, içinde *Wall Street* filmindeki Michael Douglas'a benzeyen biri oturuyordu.

Bisikletin tekeri yalpalayarak dönen bir hurda, pizza çöp haline gelmişti, çarptığı araba hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaştı. John yırtık kotunun altından dizini ovuşturuyor, koyu kırmızı arka lambalarının ardından bakıyor ve kendisi için her şeyin çok daha kötü olabileceğini kavrıyordu. John'un sekerek geldiğini görünce Murali kudurdu, bir başkası bir şeyler söyledi; John artık işsizdi, kazandığı son haftalığı da yoktu artık, çünkü Murali paraya bisikletin hasarına istinaden el koymuştu. John bu halde eve kadar yürüdü, cebinde on cent, midesinde büyük bir hiddet vardı, uzadıkça daha da soğuklaşan

bütün gece boyunca Brooklyn'den geçerken son kilometrelerde iğrenç bir yağmur başladı, nihayet eve ulaştığında artık cennette mi cehennemde mi, yoksa hâlâ yeryüzünde mi olduğunu bilemeyecek bir durumdaydı.

Yumurta ve sigara kokuyordu ev ve nefis bir şekilde sıcaktı. Marvin mutfakta her zaman yaptığı gibi aşağı sarkıtılmış bacaklarla taburede oturuyordu, Fender marka jazz bass'ı güçlendiriciye takılıydı, hâlâ bir anlamı olacak kadar alçak sese ayarlanmıştı, ama başka zamanlardaki gibi şiddetle tellere vurmak yerine sadece boğuk sesler çıkarıyordu, hasta bir devin kalp atışları gibi geliyordu kulağa. *Du-dumm. Du-dumm. Du-dumm.*

"Birisi seni sordu," dedi Marvin, John banyoya yöneldiği sırada.

"Ne?" John durdu. Sadece işemek, yatağa girmek ve bir adım daha ileri gitmemek... son saatler boyunca kendi kendine defalarca söz verdiği şey buydu. "Beni mi?"

"İki adam."

"Nasıl adamlar?"

"Bir fikrim yok. Adamlar işte." *Du-dumm. Du-dumm.* "İnanılmayacak kadar janti elbiseli iki adam, kravatlı ve kravat iğneli, vesaire, burada bir John Salvatore Fontanelli olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı."

John mutfağa gitmek için fazladan birkaç adım daha attı. Marvin şaşmaz bir şekilde deve kalp masajı yapmaya devam ediyordu. *Du-dumm. Du-dumm.* "John Salvatore," dedi Marvin ve eleştirir bir şekilde başını salladı. "Göbek adın olduğunu bilmiyordum. Ayrıca bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol. Murali beni kovdu."

"İşte bu hiç iyi olmadı. Özellikle gelecek hafta kira ödeyeceğimiz düşünülürse." *Du-dumm. Du-dumm.* Ritmi bozmadan mutfak masasına uzandı Marvin ve John'a bir kartvizit uzattı. "İşte, bunu sana verecekmişim."

Pahalı görünümlü, dört renk, üzerinde süslü püslü bir arma olan bir karttı. Armanın altında şunlar yazılıydı:

Eduardo Vacchi

Avukat, Floransa, İtalya

Şu anki adresi: Waldorf Astoria

301 Park Avenue, New York, N. Y.

Tel: 212-355-3000

John gözlerini karta dikti. Üzerindeki her şey mutfağın sıcaklığından ağırlaşmıştı. "Eduardo Vacchi... Yemin ederim bu ismi daha önce hiç duymadım. Benden ne istediğini söyledi mi?"

"Onu aramalıymışsın. Eğer gelirsen kartı sana vermemi ve senin de onu aramanı söyledi, önemliymiş." *Du-dumm.* "Bir miras meselesiymiş." *Du-dumm.* "Burnuma para kokusu geliyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

2

Yaşlı adam, şu Padrone, Eduardo'nun dediği gibi kucağında tuttuğu yastığı kenara, yan tarafında duran bir sehpanın üzerine bıraktı. Güçlükle koltuğundan kalktı, şişkin parmaklarıyla hırkasını düzeltti ve nazikçe oradakilere gülümsedi.

John donmuş gibi kıpırdamadan bakıyordu. Beyni tamamen durmuştu.

Eduardo Vacchi'nin büyükbabam diye tanıttığı adam sessizce ve oldukça rahat adımlarla masanın çevresini dolandı, sanki dünyanın bütün zamanları ona aitmiş gibi. John'un arkasından geçerken şefkatle omuzlarına vurdu; çok hafif, öylesine bir dokunuştu bu ve John'a sanki Padrone onu bir ölçüde aileye kabul etmiş gibi geldi. Padrone aynı rahat ve kaygısız adımlarla masanın çevresindeki yürüyüşünü bitirdi, sakince masadaki son boş iskemlede yerini aldı ve henüz açılmamış son dosyayı açtı.

John'un zihni burada neler olup bittiğini kavramak konusunda direniyordu. Zekâ testlerindeki gibiydi âdeta. Şöyle bir sıralamamız var: 2, 4, 6, 8, bir sonraki mantıksal sayı nedir? Çok doğru, 10. Peki, şöyle bir sıralamamız var: 2, 4, 8, 16, bir sonraki mantıksal sayı nedir? 32, doğru. Ya da şöyle bir sıralamamız var: Seksen bin, dört milyon, iki milyar, bir sonraki mantıksal sayı nedir?

Ama burada bütün mantık bitiyordu. Belki bunlar avukat falan değildi, bir oyun oynayan çılgınlardı sadece. Belki de John psikolojik bir deneyin kurbanıydı. Belki de hepsi sadece bir "gizli kamera" şakasıydı.

"Adım Cristoforo Vacchi," dedi yaşlı adam yumuşak, beklenmedik derecede yüksek bir sesle, "İtalyanım ve Floransa'da avukatlık yapıyorum."

Bu sırada John'a baktı. Bu bakışın yoğunluğu John'a bütün psikolojik test ve gizli kamera düşüncelerini unutturdu. Buradaki bu şey gerçek ve öylesine somuttu ki, insan neredeyse parçalar kesip koparabilirdi.

Bir süre sessizlik hüküm sürdü. John kendisinden bir şey söylemesinin beklendiği duygusuna kapıldı. Sormasının. Kuru gırtlağıyla, altçenesindeki felçle, futbol topu büyüklüğünde şişmiş diliyle ve bütün dilleri mutlak unutuşuyla kendini ifade etmesinin. Ama, kotarabildiği tek şey ıkınan bir fısıltı oldu: "*Daha* da mı fazla?" Padrone onun duygularını paylaşırcasına başını salladı. "Evet, John. Daha fazla."

"Ne kadar?" diye gakladı John, aslında bilmek istemiyordu. Cristoforo Vacchi'nin yaşını tahmin etmek zordu, ama sekseni aştığı kesindi. Bembeyaz olmuş saçlarından geriye pek bir şey kalmamıştı, derisi gevşek, benekli ve sayısız kırışıklıkla doluydu. Buna rağmen, orada ellerini zarif bir şekilde iç içe koyarak oturuşu, kâğıtlarına bakışıyla oldukça yetkin ve duruma tam olarak hâkim görünüyordu. Kimse bu yaşlı ve zayıf adamla ilgili bir konuşmada *bunak* kelimesini kullanma *fikrine* bile kapılmazdı. Böylelikle gülünç duruma düşme riskine girmiş olurdu çünkü.

"Şimdi size bütün hikâyeyi anlatmak istiyorum," diyerek konuşmaya koyuldu Padrone. "Her şey 1480 yılında Floransa'da başladı. Bu yıl içinde dedeniz Giacomo Fontanelli doğdu; annesinin evlilikdışı çocuğu olarak bilinmeyen bir babadan. Annesi bir manastıra ve adı bilinmeyen merhametli bir başpapaza sığındı; oğlan keşişlerin arasında büyüdü. On beş yaşında, bugünkü zaman hesaplarıyla 23 Nisan 1495'te, Giacomo bir rüya gördü –belki daha çok bir vizyon olarak adlandırılması gerekir– o sürekli bunun bir rüya olduğunu söylemiş olsa da öylesine aydınlık ve yoğun bir rüyaydı ki, bundan sonraki bütün yaşamını belirleyecekti. Keşişler arasında, okumayı, yazmayı ve hesap yapmayı öğrendi. Rüyadan kısa bir süre sonra tüccar olmak

için manastırdan ayrıldı. Roma'da ve her şeyden önce de Venedik'te, Güney Avrupa ekonomisinin o zamanki merkezinde iştigal ediyor, evleniyor ve toplam altı çocuk dünyaya getiriyor –hepsi erkek– onlar da sonradan genellikle aynı şekilde ticaretle iştigal ediyor. Bununla birlikte Giacomo 1525'te, tam da hayatının baharında, rüyanın geri kalanını da gerçekleştirmek için manastıra geri dönüyor."

John uyuşturulmuş gibi başını salladı. "Sürekli bir rüyadan söz ediyorsunuz. Nasıl bir rüya bu?"

"Giacomo bu rüyada hayatının elinden alındığını gördü denilebilir; mesleki hayatının, gelecekteki eşinin ve diğerlerinin yanında, yapacağı kârlı yatırımların da. Ama bundan daha da önemlisi, o bu rüyada beş yüzyıl sonraki bir gelecekte ortaya çıkacak olan ve kendisinin sefaletin ve çığlıkların çağı diye tasvir ettiği, herkesin geleceğinden kaygılandığı bir zamanı da gördü. Ve bunun kaderin iradesi olduğunu –Tanrı'nın iradesi de denilebilir– ve servetini rüyasının beş yüzyılıncı gününde kendi soyundan gelenlerin en genç erkek üyesine miras bırakması gerektiğini gördü. O kişi insanlığa kaybolmuş geleceğini geri vermek için seçilmişti ve o bunu Ciacomo Fontanelli'nin servetiyle yapacaktı."

"Ben mi?" diye bağırdı John dehşetle.

"Siz," diye başını salladı Padrone.

"Ben *ne* oluyorum? Seçilmiş kişi mi? Herhangi bir şey için seçilmiş biri gibi mi görünüyorum ben?"

"Burada sadece tarihsel gerçeklerden söz ediyoruz," diye karşılık verdi Cristoforo Vacchi yumuşak ses tonuyla. "Size burada anlattıklarımı yakında büyük dedenizin arşivimizde bulunan vasiyetinde okuyabileceksiniz. Ben burada size sadece onun davranışının altında yatan nedenleri anlatıyorum."

"Ha, anladım. O halde, Tanrı ona göründü. Ve ben bu yüzden bugün burada oturuyorum."

"Evet, öyle."

"Çılgınlık bu, öyle değil mi?"

Yaşlı adam ellerini kaldırdı. "Bu kararı size bırakıyorum."

John iç çekti. "İnsanlara geleceğini geri vermek. Hem de ben, öyle mi?"

Vizyonların ve kutsal rüyaların değeri bir kere daha anlaşılmıştı. Bugün insanların gelecekten umutlu olmadığı açıktı. Herkes sadece insanlığın hangi bela yüzünden batacağına karar verilmesini bekliyordu. *Batacağı* açıktı. Alternatifler silahların seçimiyle sınırlıydı, atom savaşından duyulan korku son zamanlarda biraz demode olmuştu, muhtemelen bütünüyle haksız bir şekilde, dünyanın hiç de sağlam olmayan durumuna bakılırsa, salgın hastalıklar buna karşın oldukça rağbet görüyordu –AIDS, ebola, delidana, bu değer sınıfında herhangi bir şey– şiddet yanlısı kişiler tarafından açlıktan zayıf düşmüş insan mevcutlarıyla beslenen bir şey. Ozon deliğini ve çöllerin genişlemesini de unutmamak gerekir ve işitildiğine göre, yakında içme suyu sıkıntısı çekilecekmiş ve sonuç olarak üzerinde kavga edilecek bir mal haline gelecekmiş. Hayır, bugün gerçekten de bir gelecek görmek için neden yok. Ve o, John Salvatore Fontanelli, burada bir istisna oluşturmuyordu. Hatta tam tersiydi: Yaşıtları en azından kendileri ve yakın gelecekleri için hazırlıklar yapmayı becerirken, kendilerine bir ev, aile ve sağlam bir gelir garanti ederken, o belirsiz bir şekilde günü yaşıyor ve hatta göreceli olarak yakın gelecek için yaklaşmakta olan ev kirası gibi olayları sürekli ertelemeyi de beceriyordu. Eğer insanlığın kaybolan geleceğini aramaya ondan daha az ehil biri varsa, John bu kimseyi acilen tanımak isterdi doğrusu.

Yaşlı adam yeniden dosyasına baktı. "1525 yılında, dediğim gibi, Giacomo Fontanelli çocukluğunu geçirdiği manastıra geri döndü ve başpapaza vizyonunu anlattı. Bu rüyanın Tanrı tarafından gönderildiği kanısına vardılar, İncil'deki Pharaos'un Yusuf'un yedi bolluk ve yedi kıtlık yıllı öngörüsünü çıkardığı rüyasıyla karşılaştırılabilecek bir rüyaydı bu ve buna uygun davranmaya karar verdiler. Giacomo Fontanelli'nin bütün serveti bugün bir barıka olarak adlandırılabilecek

bir enstitüde toplandı ve başpapazın arkadaşı olan bir hukukçu bunun yönetimiyle görevlendirildi: Michelangelo Vacchi adında bir adam..."

"Ah," dedi John.

"Evet, benim büyük dedem."

"Siz, *sizin* ailenizin *bizim* ailemizin servetini *bana* devretmek için bugüne kadar koruduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Doğru."

"Beş yüzyıl boyunca mı?"

"Evet. Beş yüzyıldır Vacchiler hukukçu. Büromuzun bulunduğu o zamandan kalma."

John başını salladı. Anlayamıyordu. Her şeyden önce bu yaşlı adamın bu olağanüstü şeyleri sakin bir doğallıkla anlatışını anlayamıyordu. Çoktan karanlıklara gömülüp gittiğine inandığı tarih dersinden kalma birkaç veri yeniden uyanıyordu içinde ve John'un sırtında bir ürpertiye yol açıyordu: Beş yüzyıl, bu, söz konusu atası doğduğunda Amerika kıtasının Christoph Columbus tarafından keşfedilmediği anlamına geliyordu. Şu yaşlı adamın söylemek istediği şey, Amerika'nın keşfiyle aya ilk iniş arasındaki bütün zamanlar boyunca ailesinin bir rüyaya dayanılarak vakfedilen bir serveti korumaktan başka hiçbir şey yapmadıkları olgusundan daha fazla ya da daha az değildi ve hatta bu zaman zarfında hep aynı evde yaşadıkları olgusundan!

"Beş yüzyıl?" diye tekrarladı John. "Bu... kaç kuşak demek bilmiyorum. Hiç kimse bu iki milyar doları kendisi için alıkoyma fikrine kapılmadı mı peki?"

"Asla," dedi Cristoforo Vacchi rahat bir tavırla.

Kimsenin haberi olamazdı ki bundan?" diye diretti John. "Hatta şu anda bile, anlatıyorsunuz ama inanmakta güçlük çekiyorum."

"Hiç kimsenin, doğrudur," diye itiraf etti yaşlı adam. "Ama Tanrı'nın haberi olurdu."

"Ha," yaptı John sadece. Öyleydi demek.

Padrone ellerini açtı. "Belki de burada bazı şeyleri açıklamam gerek. Elbette büyük dedeniz tarafından konulmuş bazı kurallar vardı, bizim bu servetin yönetimine verdiğimiz önemin ne şekilde ödeneceği gibi şeyler ve biz de tam olarak bu kurallara uyduk ve bu sırada hiç de fena yaşamadık, bunu da eklemek gerekir. Bütün muhasebe kayıtları elimizde ve hesap hareketlerini, kesintilerini belgeleyebiliriz.

Evet, diye düşündü John, *iddiaya girerim bunu yapabilirsiniz.*

"Ve elbette başlangıçtaki servet," diye ekledi yaşlı Vacchi, "iki milyar dolar değildi. O zamanlar bu kadar çok para muhtemelen yeryüzünde yoktu. Giacomo Fontanelli'nin 1525 yılında vakfettiği servet bugünkü altın değerine göre yuvarlak olarak on bin dolar kadardı.

"Ne?" diye haykırdı John.

İhtiyar başını salladı, kaplumbağınkine benzer bir kırışıklık oluşturuyordu boğazında. "Burada kur değeriyle satın alma gücünü birbirinden ayırmak gerekir. Elimizde o zamanki ekonomik durum hakkında kapsamlı belgeler var ve o zamanki para değeriyle bütün tarihçilerden daha eksiksiz bir bilgi verebiliriz. O zamanki satın alma gücü düşünülürse üç yüz florin az bir servet değildi. Bugün bu para, çevrilirse ve değiştirilirse, sözünü etmeye değmeyecek bir miktar olurdu; seyahatimiz ve konaklama masrafımız bu paranın çoğunu harcamamızı gerektirirdi. Tabii ki sayısız rayiçler ve rayiç biçimleri zaman içinde muazzam bir satın alma gücünün yok edildiği basit gerçeğine bakışı engelliyor. Enflasyon bütün servetleri kemiriyor, küçüğünü olduğu gibi büyüğünü de... Fakat Giacomo Fontanelli'nin güçlü müttefikleri vardı," diye ekledi Padrone anlamlı bir şekilde, "yani bileşik faiz."

"Bileşik faiz?" diye yankıladı John aptalca.

"1525 yılında bugün banka diyebileceğimiz bir kuruluşa on bin dolar yatırıldı. O zamanlar henüz bugünkü anlamda bankalar yoktu, ama o zamanki Avrupa'da, özellikle İtalya'da yeşeren bir ekonomi ve iyi işleyen bir sermaye pazarı vardı. Düşünün ki, Floransa o zamanlar bir para metropolüydü, XIV. yüzyılda Bardi ve Peruzzi gibi banker-

lerin hâkimiyeti altındaydı, XV. yüzyılda da Medici'nin. Gerçi kilise faizi yasaklamıştı, ama buna bağlanamayız, çünkü faizsiz bir sermaye pazarı varlığını sürdüremez; eğer bir getirisi yoksa kesinlikle kimse borç vermez. Giacomo Fontanelli'nin yatırımı XVI. yüzyıldaki para piyasasının gelişimine ideal bir şekilde denk düştü. Büyük dedem Michelangelo Vacchi, yüzde dört faizle göreceli olarak düşük getirili sağlam bir yatırımı seçti. Bu 1525 yılının sonunda dört yüz dolarlık bir faizin birikmesi demekti, ki bu anaparaya eklenmiş ve böylece ertesi yıl artık on bin dolar değil, on bin dört yüz dolar yatırılmıştı. Ve bu böyle devam etti."

"Bileşik faizin ne demek olduğunu biliyorum," diye mırıldandı hâlâ esas noktayı bekleyen John. İnka hazinelerinin keşfi, büyük altın yatağı ya da buna benzer bir şey. "Ama bunlar sadece önemsiz ayrıntılar herhalde, değil mi?"

"Oo, ben olsam böyle demezdim," diyerek gülümsedi yaşlı adam ve üzerinde uzun rakam sütunlarının olduğu bir kâğıt aldı. "Çoğu insan gibi siz de bileşik faiz ve zamanın yapabileceklerini küçümsüyorsunuz. Bunu hesaplamak kolay, zira, gerçek göstergelerin sürekli hafif değişiklikler göstermelerine rağmen, bütün zamanlar boyunca yüzde dörtlük faiz oranını ortalama olarak ayakta tutabildik. Yani 1530 yılında servet, vakfın kuruluşundan beş yıl sonra, bugünkü paraya çevrildiğinde on iki bin doların biraz üzerindeydi. 1540 yılında on sekiz bin dolara erişmişti bile ve 1543'e gelindiğinde para iki katını aşmıştı. Ve aynı şekilde bununla amaçlanan faiz gelirleri de."

John, henüz ne olduğunu söyleyemese de içinde bir şeylerin kıpırdadığını hisseti. Ama bu büyük bir şeydi. Nefes kesici bir şey. Buzdağı gibi, devrilen dev bir ağaç gibi.

"Şimdi," diyerek gülümsedi Cristoforo Vacchi, "olay satranç tahtası ve pirinç taneleri hikâyesinde olduğu gibi devam ediyor. Yüzde dört faiz, bileşik faizle birlikte sermayenin her on sekiz yılda bir ikiye katlanması anlamına geliyor. 1550 yılında yirmi altı bin dolardı, 1600 yılında yüz

doksan bin dolar olmuştu bile. 1700'de dokuz buçuk milyon, 1800'de dört yüz seksen milyon dolar oldu ve 1819 yılında milyara ulaşıldı..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı John ve yine o üzerine çöken büyük şeyi, ağır şeyi, hissetti. Bütün şiddetiyle çöküyordu. Bu sefer acıma yoktu.

"XX. yüzyıl başladığında," diye acımasızca devam etti yaşlı adam, "Fontanelli serveti yirmi dört milyar dolara yükselmişti, binlerce bankadaki binlerce hesaba dağıtılmıştı. II. Dünya Savaşı başladığında yüz on iki milyar dolar oldu, bittiğinde yüz kırk iki milyar. Başlangıçta saptanan günde, yani dün, servetin miktarı hoş bir yuvarlaklığa ulaştı; yani nerdeyse tam bir trilyon dolar." Hınzırca gülümsedi. "Faiz ve bileşik faiz hakkında söyleyeceklerim bunlar." John avukata aptallaşmış bir şekilde baktı, hiçbir ses çıkarmadan altçenesini oynattı, hafifçe öksürdü ve bir veremli sesiyle hırıldadı: "Bir *trilyon* dolar?"

"Bir trilyon. Bu bin tane milyar eder." Cristoforo başını salladı. "Çok basit, bu sizin dünyanın en zengin adamı olduğunuz anlamına gelir, hatta bütün zamanların en zengin adamı, hem de açık arayla. Bir trilyon dolar size bu yıl kırk milyar dolardan daha az bir faiz getirmeyecek. Dünyada iki yüz ya da üç yüz adet dolar milyarderi var, nasıl hesaplandığına bağlı olarak sayı değişiyor, ama bunların içinde serveti sizin sadece bu yılki faiz gelirinizden daha fazla olan on tanesini bulmak güçtür. Hiç kimse asla sizin şimdi sahip olduğunuz servete yaklaşan bir servete sahip olmadı.

"Bir trilyon?"

"Eğer faizleri bölersek," diye söze karıştı Eduardo Vacchi, "her nefes alışınızda yaklaşık dört bin dolar daha zenginleşiyorsunuz demektir."

John hâlâ şok benzeri bir durumdaydı. Bunu kavrayamadığını söylemek güvenilmez bir önemsizleştirme olurdu. Gerçekte düşünceleri yüksek enerji dinamoları gibi dönüyor, anıları, korkuları ve parayla –daha doğrusu parasızlıkla– ilgili acı dolu deneyimleri girdaplaşarak yükseliyordu. Bir bütün olarak bu öyle bir duygu sağanağıydı ki, içinde bir şey acil frenini çekti.

40.000.000.000 $

"Bir trilyon," dedi tekrar. "Yani, faiz ve faizin faizi yoluyla."

"Ve beş yüzyıl zaman," diye ekledi Cristoforo.

"Bu kadar basit. Bunu *herkes* yapabilirdi."

"Evet. Ama kimse *yapmadı*. Giacomo Fontanelli'den başka kimse." İhtiyar avukat başını ağır ağır salladı. "Ayrıca o kadar da kolay olmadı. Bankalar tabii ki bileşik faiz efektinin bilincinde; bu yüzden küçük tasarruf hesaplarının sözleşmelerinde, küçük, göze görünmeyen ama temel önemlilikte bir madde vardır, otuz yıl sonra hesap hareketleri olmazsa faiz ödemeleri durdurulur. Bununla tam da şu durum önlenir: birinin küçük bir hesap açıp unutması, yüzyıl sonra bunu birinin bulması ve devasa bir servet talebinde bulunması." Gülümsedi. "Ve tabii ki Vacchiler bu nedenle hesaplarda sürekli bir hareketlilik sağladılar. Buradan çekip oraya yatırmak gibi. On yıl sonra yine tam tersi. Bizim beş yüzyıl boyunca yaptığımız iş temelde budur."

"Sadece hesaplarda hareketlilik sağlamak mı?"

"Evet, tam olarak bu. Ve eminim ki, bu servetin, birçok başka servetin kaybolması esnasında büyümesinin ve hâlâ elimizde olmasının nedeni bu. Servet sahiplerinin bu kadar çok zamanı yoktu. Risk almak zorundaydılar, paralarından bir parçaya da sahip olmak istiyorlardı. Aileme bunlardan hiçbiri isabet etmedi. Biz riske girmek zorunda kalmadık, aksine, bunu önledik. Biz paradan hiçbir şey almak istemedik, çünkü bu bizim paramız değildi. Ve zamanımız vardı, ölçüye gelmez çoklukta bir zaman ve kutsal bir görev." Cristoforo Vacchi başını salladı. "Hayır, bunu herkesin yapabileceğine inanmıyorum. Sanırım bu olay tektir."

Uzun bir sessizlik oldu. John gözlerini önüne dikmişti, başına gelen şeyden dolayı nerdeyse nefesi kesilmişti. Dört avukat onu dikkatle inceliyor, onun olayı nasıl kavramaya çalıştığını izliyordu; içlerinden her birinin yıllara gereksinim duyduğu şeyi. Onu ortadan kaybolan ve uzun aramalardan sonra yeniden bulunan, yuvasına, ait olduğu yere dönen bir aile ferdini inceledikleri gibi inceliyorlardı.

"Ve şimdi?" diye sordu John Salvatore Fontanelli en sonunda. Pencere camlarının arkasının hâlâ aydınlık olmasına şaşırıyordu. Bu odaya girmesinin üzerinden saatler geçmiş olması gerektiği duygusu vardı üzerinde.

"Halledilmesi gereken formaliteler var," dedi Alberto Vacchi ve göğüs cebindeki mendilini çekiştirdi. "Servetin sizin üzerinize devredilmesi gerekiyor ve biz bu arada veraset vergilerinin ortaya çıkmasını önlemeye çalışıyoruz. Ve buna benzer bir dizi şey."

"Hayat tarzınız değişecek," dedi Gregorio Vacchi. "Tabii ki size kurallar koyamayız, ama aile olarak bu duruma kuşaklar boyunca hazırlandığımız için kesinlikle yardımcı olabilecek bir dizi önerimiz var. Örneğin bir sekretere ihtiyacınız olacak, en azından gelecek istek mektupları selini halledebilmek için. Ve korumalara ihtiyacınız olacak, kaçırılma tehlikesine düşmemek için."

"Bu yüzden," diye bitirdi Eduardo Vacchi hırsla, "şimdilik burada New York'taki evinizi boşaltmanızı ve bir süre için bizimle Floransa'ya gelmenizi öneriyoruz, en azından yeni yaşamınıza alışana kadar."

John yavaşça başını salladı. Evet, bütün bunların önce bir hazmedilmesi lazımdı. Bu konunun üzerine bir gece uyuması gerekecekti. Floransa'ya. Peki güzel, neden olmasın? Onu New York'ta tutan neydi ki? Bir trilyon dolar. Dünyanın en zengin adamı. Gerçekten, bu bir şakaydı.

"Ve sonra?" diye sordu.

"Bunu," dedi Cristoforo Vacchi, "biz de merak ediyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Yaşlı adam elleriyle belirsiz bir hareket yaptı. "Şimdi, kararlarınızla her ekonomiyi korkudan titretecek miktarda paranız olacak. Bu sizin gücünüz. Bununla ne yapacağınız sadece sizi ilgilendirir."

"Giacomo Fantanelli rüyasında ne yapacağım konusunda bir şey görmüş mü?"

"Bilmiyorum. O sizin doğru olanı yapacağınızı gördü. Bizdeki notlarında daha fazla bir şey söylemiyor."

"Fakat doğru olan nedir?"

"İnsanlara kaybolan geleceklerini tekrar veren şey."

"İyi de bu nasıl olacak?"

Padrone güldü. "Hiçbir fikrim yok, evlat. Ama kaygı duymuyorum, siz de duymayın. Burada kutsal olduğuna inandığımız bir kehaneti yerine getirdiğimizi düşünün. Bu demektir ki, ne yaparsanız yapın yanlış yapmış olmayacaksınız."

Susan Winter, otuz bir yaşında ve bekâr, dizleri kıpır kıpır heyecanlı bir şekilde, Rockefeller Center'ın önündeki ikili masalardan birinde beyaz bir tel iskemlenin üzerinde, sekiz köşeli kahverengi şemsiyelerden birinin altında oturuyordu ve adam gelmiyor, gelmiyordu. Birinci kez başını yukarı kaldırıp saate, titanların oğlu, gökdelenin ön kısmını süsleyen altın Prometheus'a baktı; pekâlâ kararlaştırılan zamana daha iki dakika vardı. Prometheus da tanrıları kızdıran bir yasağı çiğnememiş miydi? Antik efsaneler hakkında bildiklerini anımsamaya çalıştı, ama anımsayamadı.

Bekâr kalmış olması, az miktardaki arkadaşlarının fikrine göre, güzel giyinmek ve güzelliğini ortaya çıkaracak şekilde makyaj yapmak için çok az bir kendine güven geliştirebilmiş olmasında yatıyordu. Bu akşam da üzerinde çok kullanılmış bir kot pantolon ve çuvala dönmüş, soluk gri bir sweatshirt vardı, karmakarışık olmuş saçları yüzüne dökülmüştü. Az önce bir soda sipariş ettiği garson ona çok ilgisiz davranmış, sodayı da getirmemişti. Arkadaşlarının bilmediği şey –kimsenin bilmediği– Susan Winter'ın deli gibi loto oynadığıydı. Maaşından artırabildiği her şeyi ve elde ettiği ufak tefek kazançları da bu oyun tutkusu yutuyordu. Bunun bir tutkudan çok bir saplantı haline geldiğini itiraf etmişti kendine, ama buna karşı bir şey yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Bazen, piyango biletlerini düzinelerle aldığında, neredeyse kendi bedeninden çıkıp yanı başında duruyor,

kendini izliyor ve bu çirkin, anlamsız bir şekilde rastgele yaşayan yaratığı seyretmekten acılı bir tatmin duyuyordu. Susan'ın çocukken öğleden sonralarını yanında geçirdiği büyükannesi her zaman, "Kumarda kazanan aşkta kaybeder," derdi kendi arkadaşlarıyla oynadığı bitmek bilmeyen briç partilerinde kazandığı zaman. Kumarda şans, aşkta şanssızlık. Bu bir Alman atasözüydü; büyükanne savaştan önce Almanya'dan kaçmıştı. Nedenini Susan ancak çok sonraları anlamıştı. Bu öğle sonralarında, anne babası işe gittiğinde, daima büyükannesinin yanındaki iskemlede oturur, oyuncak bebeklerinin saçını tarar, elbiselerini değiştirir ve yaşlı kadınların sohbetlerini dinlerdi. Kumarda şans, aşkta şanssızlık. Bu arada bunu kendisi için tersine çevirmişti, artık tersinin doğru olup olmadığından bile emin değildi: Aşkta şanssızlık, kumarda şans. Aşkta yaşadığı onca şanssızlık sonucunda günün birinde mutlaka kumarda şansı *tutmalıydı*, böyle bir şansın nasıl bir şey olabileceği konusunda belirsiz bir fikri olsa da.

Adam tam zamanında geldi. Her zamanki koyu renk paltosu vardı üzerinde ve terasa adımını attığında kadını aramak zorunda kalmamış, görünüşe göre çabucak bulmuştu. Elinde kahverengi bir zarf vardı ve Susan bunun içinde para, çok para olduğunu biliyordu. Birdenbire, yapmak üzere olduğu şeyi çok heyecan verici buldu.

Adam onun karşısına oturdu, beceriksizce, sanki kasları tutulmuş gibi, zarfı önüne koydu, ellerini de üzerinde kavuşturdu ve Susan'a baktı. Kaba, hamurumsu bir yüzü vardı; gençliğinde suçiçeği ya da en azından berbat bir ergenlik sivilcesi dönemi geçirmiş gibi.

"Ee?" diye sordu adam. Susan'a ismini söylememişti, telefon ettiğinde de hiçbir zaman ismini vermemişti. Susan onu sadece sesinden tanıyordu. Adama iki yıldır çalıştığı şirket hakkında bilgi getiriyordu, o da ona para getiriyordu. Başlangıçta sadece Dalloway Dedektiflik hangi olayı araştırıyor, hangi müşterileri var gibi bilgilerden oluşuyordu, giderek sorular daha ayrıntılı hale geldi ve dolayısıyla Susan'ın verdiği yanıtlar da. Susan ilk kez bugün elden belgeler verecekti.

Çantasını açtı, içinden ince bir dosya çıkardı. Elini uzatan adama verdi. İş bitmişti.

Adam hiçbir şey söylemeden belgeleri inceledi. Çok değillerdi. Susan'ın çaktırmadan fotokopisini çekebildikleri bu kadardı. Adamın iyice incelediği bir fotoğraf. Birkaç fotokopinin fotokopisi. Defalarca yavaş yavaş okuduğu birkaç sayfa yazı. Susan da adamı inceliyordu bu arada, elinin tüylü arkasına dikmişti gözlerini ve kendini çirkin, küçük ve zavallı hissediyordu. Bir yandan da içinden adamın bu şeyleri beğenmesini ve ödediği paraya değer bulmasını umuyordu.

"Ailesi hakkındaki bilgiler de yanınızda mı?" diye sordu adam aniden.

Susan neredeyse ürkerek, "Evet," dedi.

Adam rahat bir tavırla, yaptıkları şey dünyanın en olağan şeyiymiş gibi, ama aynı zamanda da acımasız bir talep duygusu yayarak elini uzattı. Kadın ikinci dosyayı da çıkardı ve aynı şekilde verdi.

Yine içeriğin üzerinden şöyle bir geçti adam. Bu dosya daha iyi hazırlanmıştı ve dedektiflik bürosunun topladığı her şeyi içeriyordu. Bazı bilgilere pek de yasal yollardan ulaşıldığı söylenemezdi. Ama bunlar da ona pek önemli görünmemişti.

"İyi." Kahverengi zarfı aldı ve Susan'a uzattı, bir paket sucuk uzatır gibi, hiçbir seremoniye gerek görmeden. Susan zarfı aldı, çantanın içine attı; bedeninin alt kısmına sıcak bir duygu yayılmıştı.

Adam yine aynı hantallıkla yerinden kalktı ve rulo yaptığı dosyaları paltonun içindeki bir cebe soktu.

"Eğer bir şeye daha ihtiyacım olacak olursa önümüzdeki günlerde ararım."

Susan deri çantadaki parayı hissediyordu.

"Bir de bu delikanlıda neyin sizi bu kadar ilgilendirdiğini anlasaydım."

Adam titreten bir bakışla kadını yukarıdan aşağı süzdü.

"Size iyi bir öneri sunayım, en iyisi bundan vazgeçin."

Adamın son sözü bu oldu ve oradan ayrıldı, bir kez bile arkasına bakmadı.

John otelin yumuşak ve lavanta kokan yatağında oturuyordu, komodinin üzerinde duran telefona dikmişti gözlerini ve telefon edip etmeme konusunda kendisiyle mücadele ediyordu. İçindeki her şey parça parça kırılacakmış gibi zangırdıyordu. Bütün bunlar bir rüya olmalıydı. Ve dünyada gerçeklik duygusunu henüz yitirmemiş biriyle hiç istemediği kadar konuşmak istiyordu şimdi: ona, "Uyan!" ya da benzeri bir şey diyebilecek olan biriyle. Telefon etmesine izin var mıydı acaba? Burada uyumasını söylemişlerdi; gitmesine izin vermemişlerdi, şimdi, beş yüzyıldan sonra nihayet buldukları bir anda... Bu telefon edebileceği anlamına gelir miydi? Otellerden telefon etmenin pahalı olduğunu duymuştu, şu anda cebinde sadece dönüş parası vardı.

Onun için bir şeyler satın almışlardı; bir pijama takımı, pantolon, gömlek, gereken her şey ve hepsi doğru ölçülerde. Odanın zemini bunlarla kaplıydı, paketlerin hepsini açmamıştı bile. Bu arada karanlık basmıştı ve o hâlâ orada, karanlıkta oturuyordu.

Onu bu odaya yerleştirmiş olmaları telefon paralarını da ödeyecekleri anlamına gelir miydi? Belki de. Karanlıkta parıldayan yassı, solgun alete gözlerini dikti ve titremeye devam etti. *Bir trilyon dolar*, içinde bir ses yinelenip duruyordu, yeniden ve yeniden. *Bir trilyon dolar.*

Paul. Paul Siegel ona bu konuda ne düşünmesi gerektiğini söyleyebilirdi. Paul aklını başına toplamasına yardım edebilirdi.

Eli kendiliğinden ileri atıldı ve ahizeyi kaptı, diğer elin işaret parmağı numaraları çevirdi. Nefesini tutarak dinledi.

Ve karşı taraf ahizeyi kaldırınca çıkan tıkırtıyı duydu. "Paul Siegel," diyen tanıdık bir ses geldi. John hemen atılıp konuşmak istedi, ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi, adını söylemek bile gelmedi, bu arada telesekreterin konuştuğunu fark etti. "Şu anda yurt dışındayım, ama buna rağmen aradığınıza sevindim. Lütfen adınızı, mesajınızı ve telefon numaranızı bip sesinden sonra bırakınız, böylece gelir gelmez sizi arayabilirim. Çok teşekkürler, yakında görüşmek üzere."

Bip sesi duyuldu. "Paul?" Sesi çok garip çıkıyordu. Sanki bir boğaz ameliyatı geçirmişti. "Paul, ben John. John Fontanelli. Eğer oradaysan lütfen ahizeyi kaldır, çok acil." Kimbilir belki de şu anda kapıdan giriyordur, nefes nefese, bavul ve paketleri sürüyerek. Kapının önünde anahtarlarını karıştırırken bir yandan da içerden birinin telesekretere konuştuğunu işitiyordur. "Lütfen beni ara, mümkün olduğunca çabuk. Çıldırmak üzereyim. Çok garip bir şey oldu ve senin önerilerine ihtiyacım olabilir. Yurtdışında ne yapıyorsun, tam da bugün, lanet olsun? Ha, evet, ben Waldorf Astoria Oteli'ndeyim. Numarayı unuttum..."

İkinci bir bip sesi hattı kapattı. John ahizeyi özenle yerine koydu. Elinin teriyle ıslanan ahizeyi bir kez daha sildi, sonra kendini arkaya, yastıkların içine gömülmeye bıraktı; artık bir şey düşünecek durumda değildi.

3

Marvin Copeland birkaç gün John'dan hiçbir haber almadı. Sonra bir kart geldi. Bir New York manzarası.

Gerçekten de bir mirasa kondum, diye yazıyordu John, üstelik hiç de az sayılmaz. Ama bütün bunları sana bir dahaki sefere anlatırım. Öncelikle bir süreliğine seyahate çıkmam gerek iş icabı. Ararım, söz, sadece ne zaman olacağını bilmiyorum. Selamlar. John.

Kartın üzerinde Özgürlük Anıtı, Dünya Ticaret Merkezi, Brooklyn Köprüsü ve Modern Sanatlar Müzesi görünüyordu. Biraz daha küçük bir yazıyla ve başka bir kalemle kenara bir şey çiziktirilmişti. Birkaç gün içinde bir nakliyat şirketinden gelecekler. Lütfen onlara odamı göster ve her şeyi paketlemelerine izin ver; bir sorun yok.

"Ya kira?" diye mırıldandı Marvin ve kartı birkaç kez daha evirip çevirdi. Başka bir mesaj bulamadı. "İyi de kira ne olacak?"

Kaygılanmasına gerek yoktu, zira birkaç gün sonra ortaya çıkan üç tane gardırop büyüklüğünde adam eline bir zarf tutuşturdu, içinden büyük banknotlar halinde üç aylık kira çıktı, John'un el yazısıyla bir de not: *Burada neler döndüğünü anlar anlamaz arayacağım. Bu süre içinde odayı benim için boş tut, tamam mı? John.*

"Buyurun, buyurun," diyerek Marvin kaslı adamlara John'un odasını gösterdi. Taşınacak piyano olmadığını, mobilya bile olmadığını, sadece giysiler, kitaplar ve ıvır zıvırla dolu birkaç karton olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradılar. "Nereye götürülüyor bunlar?"

"Denizaşırı nakliye," dedi elinde kâğıtlar olan adam. John'un panosuna bir etiket yapıştırdı. Üzerinde, "Floransa, İtalya" yazılıydı.

Floransa, İtalya.

John durmakta olan uçağın öküz gözü de denen dar pencerelerinden, büyülenmiş bir şekilde dışarıyı, gün ışığında parıldayan havaalanını, inceliyordu. Binalardan birinde Peretola Aeroporto yazısı okunuyordu.

On ya da on bir saatlik bir gece uçuşu yapmışlardı, değişik yerel saatler ve yaz saatleriyle John'un kafası karmakarışık olmuştu. Uçuş tabii ki birinci sınıftı. İki sıra ötede ona tanıdık gelen bir yüz fark etmişti John. Onu nereden tanıdığını hatırlayınca hafif bir şok geçirmişti: Bir sinema oyuncusuydu, karısı ve menajerleri eşliğinde, Oscar ödüllü gerçek bir Hollywood yıldızı. Eduardo'ya gidip sessizce, öne adamdan bir imza isteyip isteyemeyeceğini sordu.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Edoardo ve kuru bir sesle ekledi: "Ama iki hafta daha bekleyebilirseniz o zaman *o* gelip *sizden* imza isteyecektir!"

Bunun üzerine John planından vazgeçti.

Geniş koltuklara ve cömertçe bırakılmış sıra aralıklarına rağmen John çok az uyumuştu, kendini pek zinde hissetmiyordu. Parlak ışıklar gözlerini acıtıyordu. Seyrek çam ağaçlarıyla önünde uzanan hafif tepeciğe bakınca gözlerini kırpıştırdı. Bu, onda beklenmedik derecede güçlü bir memleket duygusu uyandırmıştı. Daha önce İtalya'ya hiç gelmemişti, sadece anne babasının anlattıkları vardı aklında.

Siyah bir Lincoln içinde geldiğini gördüklerinde oldukça şaşırmışlardı. John onların yüzlerini anımsadıkça gülümsüyordu.

Çok fazla şey anlatmamıştı. Miras meselesini pek anlayamamışlardı, "Biz hâlâ yaşadığımıza göre; sana nasıl miras kalabilir, evlat?" diye en az beş kez sormuştu babası, ama onun zengin olduğunu, evet, işte bunu anlamışlardı. Ne kadar zengin olduğunu şimdilik saklamıştı John, çünkü bu kısa bir ziyaret olacaktı ve zaten bir trilyon dolar diye bir şey tahayyül edemezlerdi. Sonuçta bunu kendisi de yapamıyordu.

Bridgewater'dan dönüşte 5. Cadde'de en kaliteli ve en kibar dükkânların önünde durmuşlardı. Ona bütün zaman zarfında zenginliğin harika dünyasında bir rehber gibi eşlik eden Eduardo bir Gold kredi

kartı uzattı, üzerinde John'un adı vardı. Ardından o dikiş sanatının mabetlerinden birine girmişlerdi. Çevrelerini kumaş, kaliteli deri ve pahalı parfüm kokusu sarmıştı. Vitrinler, paketleme masaları ve elbise askıları Amerika'nın keşfi kadar eski görünüyordu. Dekorasyonda kullanılan siyah ağacın bizzat *Mayflower*'dan olduğunu söyleselerdi hiç şaşırmazdı John. Gri saçlı, hafif aksayan bir adam karşıladı onları, bir kral uşağı gibi, hızlı ve profesyonel bir bakışla, kusursuz, her şeyiyle biraz fazlaca modaya uygun giyinmiş olan Eduardo'yu tepeden tırnağa süzdü ve hemen ardından, hâlâ üzerinde kot pantolonu, yıpranmış gömleği, aşınmış ceketi olan John'u inceledi ve gözlerini bile kıpırdatmadan, yardıma ihtiyacı olanın John olduğuna karar verdi. Genç adamın donatılması için ne kadar harcamayı düşündüklerini sordu.

"Ne kadar gerekiyorsa," dedi Eduardo.

Ve ondan sonra başladı her şey. John deniyor, Eduardo karar veriyor, önerilerde bulunuyor, yorumlar yapıyor ve çalışan elemanları komuta ediyordu. Bu cuk diye oturan takım elbiseler, kravatlar, gömlekler vesaire ile kendini donatmak fikrine John önce şiddetle karşı koymuştu: Bunlar onu rahatsız edermiş, kolay lekelenirmiş ve bunların içinde kılık değiştirmiş biri gibi hissedermiş kendini...

"En iyilerin de en iyisini satın alabilirsiniz," dedi Eduardo, "ve eminim ki pek de rahatsız edici şeyler değildir, aksi takdirde zenginler başka şeyler giyerdi."

"Şüphesiz istediğiniz her şeyi giyebilirsiniz," dedi babası Gregorio resmî bir tavırla. "Ama en azından belirli durumlar için uygun bir gardıroba sahip olmanızı önermeyi görev sayıyoruz."

"Siz zengin bir adamsınız," diye belirtti kardeşi Alberto hoş bir göz kırpmasıyla. "Herhalde kendinizi zengin biri gibi *hissetmek* istersiniz."

Büyükbaba Cristoforo gülümsedi ve, "Bakalım kendinizi nasıl hissedeceksiniz," dedi.

Aslında John ilk takım elbiseyle aynanın önüne geçtiğinde pek de az etkilenmemişti. Vay canına, ne fark! Mağazadan içeri girdiğinde kendini bir sefalet yığını gibi hissetmişti, yolunu kaybetmiş bir şehir

gezgini gibi, doğuştan kaybetmiş biri gibi. Ve neredeyse ondan daha güçlü bir ses içinden onu koşmaya, kaçmaya zorluyordu, çünkü böyle bir çevrede aradığı bir şey yoktu, böyle bir zenginlik ve görkem için doğmamıştı. Ve şimdi, koyu renk, kruvaze bir takım elbise, kar beyazı bir gömlek ve zarif çizgili bir kravat içinde, oldukça sert ve ağır olan, her adımı güçlü bir ses haline getiren parlak siyah ayakkabılar içindeydi, ama bu çevreye aitmiş gibi değil de, daha çok aynadaki görüntüsünden bir ışık çıkıverecekmiş gibi görünüyordu. Birdenbire başarılı biri, dikkat çeken bir kişilik haline gelmişti. John eski giysilerinin acıklı yığınına baktı. Onları bir daha asla giymeyeceğini biliyordu. Bu takım elbiselerin içinde olmak neredeyse büyülü bir şeydi. İçinde kendini bir yarı tanrı gibi hissediyordu ve bu onu bütünüyle sarhoş ediyordu. Bağımlılık yaratacak kadar güzeldi.

Ve böylece satın aldılar ve satın aldılar ve sonuçta fatura yirmi altı bin dolara ulaştı.

"Aman Tanrım, Bay Vacchi," diye fısıldadı John Eduardo'ya. Solgunlaştığını hissediyordu. "Yirmi altı bin dolar!"

Eduardo sadece kaşlarını kaldırdı. "Evet, ne olmuş?"

"Birkaç *elbise* için bu kadar çok para?" diye fısıldadı John ve kendini bütünüyle sefil hissetti.

"Bu elbiseleri seçmek için iki saat harcadık. Eğer sizi sakinleştirecekse, bu süre içinde servetiniz yaklaşık dokuz milyon dolar arttı."

John yutkundu.

"Dokuz milyon? İki saat içinde?"

"Bunu memnuniyetle önünüzde hesaplayabilirim."

"Öyleyse bütün mağazayı satın alabilirdik."

"Yapabilirdik."

John yeniden faturaya baktı ve birden tutar ona âdeta gülünç geldi. Kasaya geri gitti ve faturayı yeni kredi kartıyla birlikte uzattı, gri saçlı adam bunlarla birlikte bir perdenin arkasında kayboldu ve tekrar gün ışığına çıktığında kamburu çıkmış gibi görünüyordu, öylesine

bir görev aşkıyla dolmuştu sanki. John adamın telefonda ne işitmiş olabileceğini sordu kendi kendine.

Elbiselerinden birini üzerinden çıkarmamaya karar verdi. "Eski elbiseler memnuniyetle yok edilecektir," diye açıkladı gri saçlı. Gerçekten de 'yok edilecektir' demişti, sanki John'un mağazaya girerken üzerinde olan eşyalar bir tür çöptü. John onlar gittikten sonra eski kot pantolonu uzun bir maşayla tutup yerden kaldırdığını, iğrenti duyan bir yüzle, fırında yakmak için bodruma taşıdığını kolayca gözlerinde canlandırabiliyordu. Eduardo gardırobun artan kısmının, John'un diğer eşyalarını da Floransa'ya taşıyacak olan nakliye firmasına teslim edilme işini ayarladı ve sonra oradan ayrıldılar.

Daha sonra, John F. Kennedy Havaalanı'ndaki kontrol sırasında John kendini nasıl değişik hissettiğini, nasıl farklı muamele gördüğünü fark etti, sadece pahalı bir elbise giydiği için oluyordu tüm bunlar. Görevliler onunla nezaketle, neredeyse kendilerini alçaltarak konuşuyordu. Gümrük memurları, gümrüğe tabi bir şeyi olmadığını söylediğinde ona inandılar. Diğer yolcular saygılı bakışlarla bakıyordu; birbirlerine kim bu diye soruyor gibiydiler.

"Ye kürküm ye," dedi Eduardo, John ona bu gözlemlerini anlatınca.

"Bu kadar basit mi?" diye şaşkınlığını belli etti John.

"Evet."

"Ama... *herkes* yapabilir bunu! Kendine iyi bir elbise alabilir. Tamam, bin dolar çok para, ama bir araba için ne kadar para ödendiğini düşünürsek..."

Eduardo sadece gülümsedi.

Havaalanının önündeki park yerinde, hemen çıkışta, gümüş rengi bir Rolls-Royce bekliyordu onları, kusursuz bir parlaklıkta ve oldukça uzun bir araçtı. Havaalanının otomatik cam kapılarından çıkan herkes ipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Arabanın önünde beyaz saçlı, hafif eğik bir şekilde ayakta dikilen bir şoför duruyordu. Aristokratik, kıpırtısız bir yüz ifadesiyle karşıladı onları. Üniforması eski filmleri hatırlatıyordu ve adam üniformasını gururla taşıyordu. Dört avukat John'la birlikte bagaj arabalarını önleri sıra iterek dışarı çıktıklarında, şoför üniformaya ait olan şapkasını çıkardı, sol kolunun altına kıstırdı ve sağ eliyle arabanın bagajını açtı.

John artık şaşırmıyordu olan bitene. Bir Rolls-Royce. Elbette. Başka ne olacaktı ki? Artık şaşırmıyor olması şaşırttı onu.

"Pekâlâ," dedi Eduardo hafifçe, "şimdi insanlar şaşıracak bir şey bulacaklar."

"Niçin?" diye sordu John şaşırarak.

"Çünkü bavullarımızı kendimiz yüklemek zorundayız. Benito'nun çok ciddi bir bel problemi var –disk kayması ve belde görülebilecek birkaç Latince şey daha– araba anahtarından daha ağır hiçbir şey kaldırmasına izin yok."

Ve böylece John ve üç genç Vacchi ağır bavulları Rolls-Royce'un şaşırtıcı derecede büyük bagajına yerleştirmeye giriştiler. Padrone şoförle birlikte dikiliyor ve John'un hemen hiçbir şey anlamayacağı kadar hızlı ve şiveli bir İtalyancayla sohbet ediyorlardı. Gerçekten çevredeki kalabalık şaşırmıştı, hatta bazıları kendilerine göre birkaç saptamada bulunmuştu.

Benito, yani şoför, gerçekten hiç de genç sayılmazdı. Onun yanında Eduardo'nun büyükbabası neredeyse delikanlı gibi görünüyordu. Her ne üzerine konuşuyorlarsa konuşsunlar çok iyi anlaştıkları görülüyordu.

"Aslında Benito'nun on yıl önce emekli olması gerekiyordu, aslında oldu da," diye açıkladı Eduardo, John'un bakışlarını görünce. "Ama o hayatı boyunca şoför olarak çalıştı, bizim için. Rolls-Royce kullanamayacak olursa ölür. Bu yüzden kullanıyor ve o istediği sürece de bunu yapacak."

Bavullar yüklendikten sonra arabaya binip yola çıktılar ve çevredeki diğer arabalar gibi yola çıkar çıkmaz trafiğe yakalandılar.

"Buradan çiftliğimize gidiyoruz," diye açıkladı Cristoforo John'a dönerek. "Bütün formaliteler halledilene ve kendi konutunuzu seçene kadar konuğumuzsunuz."

Diğer arabaların nezaketsiz davranışlarından, aralıksız korna seslerinden ve el kol hareketlerinden rahatsız olan John gözlerini kaldırdı. "Hangi formalitelerden söz ediyoruz, somut olarak?" "Serveti resmî olarak sizin mülkiyetinize aktarmak zorundayız. Bu işlem sırasında bizim önlememiz gereken –ve önleyeceğimiz– şey, hiç kaygılanmayın, bir veraset vergisinin ortaya çıkması."

"Ne kadar ki bu dediğiniz şey?"

"Çok. Yarısı."

John bu bilgi üzerine şaşırtıcı bir şekilde kanında sıcak, öfkeli bir tepkinin yükseldiğini hissetti; hemen ardından saldırganlık olarak tanımlayabileceği bir duygu. Çılgınlık diye düşündü. İki gün önce hâlâ keşke miras böyle korkunç boyutlar almaktansa dört milyon dolarla sınırlandırılsa diye arzu ediyordu. Ama şimdi, sanki bu bin tane milyar doların her birini alnının teriyle kazanmış gibi, bir vergi dairesinin paranın yarısını kolayca elinden alacağı düşüncesi onu neredeyse öfkeden kudurtuyordu.

"Peki, bunu nasıl yapacaksınız?"

Bu Gregorio'nun işiydi.

"İtalya maliye bakanı ile bir çeşit *centilmenlik anlaşması* yaptık. Birkaç milyon dolar gibi sembolik bir veraset vergisiyle yetinecek ve bunun karşılığında siz de ona en az bir yıl için servet gelirlerinizi İtalya'da vergilendirmeye söz vereceksiniz. Bu onun kasasına şu sıralar çok ihtiyacı olduğu yirmi milyar doların girmesini sağlayacak."

"Her maliye bakanı bunu yapabilir, değil mi?"

"Evet," diye onayladı avukat. "Ama İtalya 1999'da başlayacak olan Avrupa ortak para birimine mutlaka girmek istiyor ve şu anda, o zamana kadar gerekli finans kriterlerinin yerine getirilip getirilemeyeceği oldukça şüpheli. Sizin yirmi milyar dolarınız teraziyi dengeleyebilir. Bu yüzden bakan, diyebiliriz ki... *taviz vermeye hazır.*" John anladığını

belirtir bir şekilde kafasını salladı, ama midesinde garip bir duygu vardı. Olayların bu açıdan görünüşüne öncelikle alışması gerekiyordu. Söylediği ya da yaptığı her şeyin fark edileceği ve daha çok da sayısız insanın yaşamında büyük sonuçlar doğurabileceği duygusu.

Bütün bunlara hâlâ tamamıyla inanamıyordu.

Bir yayadan biraz daha fazla bir hızda ilerleyebildikleri cadde boyunca sıralanmış dükkânlardan biri dikkatini çekti.

"Bana, paranın gerçekten bana ait olduğunu söylediniz," dedi Gregorio'ya. "Bu şimdi, şu anda gerçekten böyle mi?"

"Elbette."

"Öyleyse bunun bir kısmını keyfime göre harcayabilirim?"

"Her zaman." Oğluna döndü. "Eduardo, ona kredi kartını verdin, değil mi?" Eduardo başını salladı.

"Pekâlâ," dedi John, "İzin verin de ineyim."

Başka bir yaşamda John, yazarının Ferrari'yle yapılan bir yolculuğun seksten daha iyi olduğunu söylediği bir yazı okumuştu.

Adam haklıydı.

Onları Prato, Pistòria ya da Montecatini gibi şaşaalı isimleri olan şehirlerin yanından geçiren otoyoldan çıktıklarından bu yana yollar oldukça dardı ve kuru tepeciklerden geçerek dar virajları alıyorlardı. Tarlalar boyunca taşlar üst üste yığılmıştı ve tekrar tekrar çok eski ve terk edilmiş görünen köy evlerinin yanından geçiyorlardı. Bir köyü geçerlerken kir pas içindeki çocuklar hep birlikte koşuyor, bağırıyor ve el sallıyorlardı. Açık kapılarda dikilen ya da traktörlerinde bir şeylerle uğraşan erkekler de ellerini kaldırıp selam veriyordu.

"Eğer şu ilerdeki kavşaktan sağa dönerseniz yolu kısaltırız," diye bağırdı Eduardo.

"Peki ya dönmeden gidersem?"

"Yirmi dakika uzar."

"Öyleyse sapmadan gidelim," dedi John ve gaz vererek sert deri koltuklara bastırılmanın keyfini çıkardı. Ferrari benzersiz, âdeta Tanrısal egzozlarıyla hızlanmıştı ve yayından fırlatılmış bir ok gibi boş kavşaktan geçip gitmişti.

Seksten daha iyi, gerçekten. Ferrari kullanmanın müthiş olacağını düşünmüştü John, ama gerçek, hayal ettiğinden çok daha heyecan vericiydi. Güçlü bir makine insanın çevresini sarıyordu, motorun gök gürlemesini andıran sesini kendi kalp atışlarıymış gibi hissediyor ve araba kendi bedeniyle bir oluyordu. Ok gibi gidiyordu, durdurulamaz bir şekilde, bağlarını koparmış bir hızla ve güçle cadde ve virajları geçiyordu, damarlarındaki kanın kaynadığını ve dünyanın kendine ait olduğunu hissediyordu.

"Bu şimdi beni sizin gözlerinizde diskalifiye mi ediyor?" diye sordu John ince ve neredeyse kurumuş bir dere üzerindeki köprüyü yıldırım gibi geçtikleri sırada.

"Hangi açıdan?"

"Ne bileyim," dedi John içinde oturdukları arabayı neredeyse kaplayan geniş bir el hareketiyle, "Burada Fontanelli servetinin vârisini buluyorsunuz, beş yüzyıldır insanlığa geleceğini geri vermek için seçilmiş olan, kehanetin uygulayıcısı olan adamı... Ve yaptığı ilk şey kendine böylesine anlamsız ve gereksiz, haram olacak kadar pahalı bir spor araba satın almak oluyor!"

Eduardo güldü. "Öyleyse büyükbabamı iyi tanımıyorsunuz. Sizi bağrına bastı, hem de sonsuza kadar. Şimdi ne istiyorsanız yapabilirsiniz."

John şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Oo." Bu onu bir şekilde duygulandırmıştı.

"Ayrıca," diye sürdürdü Eduardo, "onun geliştirdiği teoriye de tam olarak uyuyorsunuz."

"Bir teoriye mi uyuyorum?"

"Onlarca yıl insanların kaderlerini takip etti, ani ve beklenmedik bir şekilde çok paraya kavuşan insanların hayatlarını gazetelerden öğrenildiği kadarıyla takip etti; diyordu ki, hemen tasarrufa girişenler

yeni servetlerini çabucak kaybediyorlar. Buna karşın önce çılgın bir hayalini gerçekleştirenler, genellikle paralarını nasıl idare edeceklerini öğreniyorlar."

"Öyleyse hâlâ umut var."

"Çok doğru."

Bunu yapmak zorundaydı. Rüküş mankenleriyle, sarı bir zemin üzerinde göze batan siyah atıyla, kırmızı bir meteorun durduğu vitrini gördüğünde bir açlık gibi içinde yükselmişti: Böyle bir arabaya sahip olmak istiyordu, onu kullanmak istiyordu, hem de hemen.

Filmlerde böyle şeyler çok kolay oluyordu. Ama perdenin bu tarafında arabanın önce trafik izninin alınması, sigortasının yaptırılması gerekiyordu, kullanmaya başlamadan önce binlerce devlet dairesinde bulunmak gerekiyordu.

Eduardo yardımcı tavırlarla hep yanında durmuştu ve nihayet adamın biri başını sallamıştı: Halledilmesi gereken her şey onun yerine halledilecekti ve bunlar için zamanları vardı. Dolayısıyla John arabayı hemen kullanabilirdi. Yapması gereken tek şey üzerinde İtalyan lireti cinsinden inanılmaz bir tutar bulunan kredi kartı faturasını imzalamaktı. John'un kendini zorlamaksızın yaptığı tek şey bunu dolara çevirmek oldu ve ardından büyülü an geldi: Galerinin şefi, parlayan saçlarıyla kusursuz giyimli bir adam, eline anahtarları tutuşturdu, Eduardo ve John arabaya bindi, önlerindeki vitrin camı açıldı ve caddedeki coşkulu korna konseri eşliğinde arabayı dışarı sürüp oradan uzaklaştılar.

Aslında John hiçbir zaman bir Ferrari hayranı olmamıştı. Televizyon dizisi *Magnum*'da Tom Selleck'in, John'a göre aşırı pahalı ve hiç de pratik olmayan bir Ferrari'yle çevrede dolaşmasını şaklabanca bulmuştu. Başarının sembolü olarak müthiş bir araba hayalini her sağlıklı Amerikalı gibi doğal olarak o da kurmuştu, ama bu muhtemelen bir Cadillac ya da Porsche'tu. Kesinlikle bir Ferrari değildi.

Fakat o Rolls-Royce'un arka koltuğundan Ferrari'nin bulunduğu vitrini gördüğü anı düşününce, onun için meselenin temelinde bütün

bu lafların gerçek değerinin ne olduğunu anlamak yatıyordu. Acaba o, sözde şimdi dünyanın en zengin adamı olan o, öylesine gider ve kendine anlamsız bir araba satın alabilir miydi?

Nitekim, alabildi.

"Büyükbabanız bu kehanete gerçekten inanıyor, değil mi?"

Eduardo başını salladı. "Evet. İnanıyor."

"Peki, siz?"

"Hımm." Uzun bir ara. "Büyükbabamın anladığı anlamda değil."

"Siz neye inanıyorsunuz?"

"Ben, bu serveti bu kadar uzun bir zaman süresince elde tutmakla bizim bir aile olarak benzersiz bir şeyi başardığımıza inanıyorum. Ama onun bize ait olmadığına da inanıyorum. Onun gerçekten Fontanelli tarafından belirlenen vârise ait olduğuna."

"Bana."

"Evet."

"Hiç onun üzerine konmayı aklınızdan geçirmediniz mi? Yani böyle bir servetin varlığını kim biliyordu ki?"

"Hiç kimse. Delilik gibi geliyor, biliyorum. Ama ben böyle yetiştim. Bunu hayal etmek zor. Ben beklemenin ve planlamanın hüküm sürdüğü, beş yüzyıl önce kesin olarak belirlenmiş bir gün için yapılan bir hazırlık ortamında büyüdüm. Vacchilerin görevi serveti korumak, kollamak ve vârise devredilene kadar dengeli bir şekilde büyümesini sağlamaktır. Bundan sonra –vâris servetin hâkimi olur olmaz– biz özgürüz. O zaman görev sona ermiş oluyor."

John bu tür bir yaşam biçimini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Kendilerini yüzyıllar önce atalarının verdiği bir söze bağlı hisseden insanlar onu ürpertiyordu, yabansı geliyordu. "Böyle mi hissediyorsunuz? Bir görev olarak? Ağır bir yük olarak?"

"Bu ağır bir yük değil. Bu sadece bizim görevimiz ve ancak yerine getirildiğinde başka şeylere yönelebiliriz." Eduardo omuzlarını silkti. "Bu size muhtemelen çok tuhaf geliyor. Ama benim, büyükbabamın

size iki gün önce anlattıklarını bütün hayatım boyunca bildiğimi düşünmelisiniz. Fontanelli'nin rüyası bana diğer çocuklara anlatılan Noel hikâyeleri gibi anlatıldı. Onu ezberden okuyabilirim. Her yıl 23 Nisan'ı bir bayram gibi geçirdik ve her seferinde artık şu kadar yıl kaldı, dedik. Son yüzyılların tarihinden hiçbir olayı aklıma Fontanelli servetinin o an ulaştığı seviye gelmeden düşünemem. Ve bütün bu yıllar boyunca Fontanelli ailesini gözlemledik, her evlilikten ve doğumdan haberimiz vardı, kim hangi mesleği yapıyor, kim hangi şehirde yaşıyor. Son yıllarda işimizi biraz baştan savma yapmış olsak da... O muayyen gün yaklaştıkça kuzeniniz Lorenzo'nun vâris olacağından daha da çok emin oluyorduk."

Bu John'a bir fırsat verdi. "Ve şimdi hayal kırıklığına uğradınız, doğru mu?"

"Bunu bana sormamalısınız. Geçen sonbahara kadar üniversitede okuyordum ve ona hiç rastlamadım. Gözetim diğerlerinin göreviydi. Buradan sağa sapmalıyız."

John talimata uydu ve hafif yokuş yukarı bir yola geldiler, yol arabanın hızını azaltıyordu çünkü dar ve bol virajlıydı. "Diğer adaylar kimlerdi?"

"İki numara sizdiniz. Üç numara başka bir kuzen olabilirdi, Livorno'da diş teknisyeni, otuz bir yaşında, evli, çocuksuz, bu da Fontanellilerde dikkati çekecek kadar sık karşılaşılan bir durumdur."

"Buna kızacak."

"Bu durumdan haberdar değil."

Bir tepeye ulaştılar, artık yol görülür bir şekilde bir köye doğru gidiyordu. Biraz kenarda, etkileyici bir Akdeniz manzarasıyla büyük bir yapı duruyordu ve John'un bunun Vacchilerin çiftliği olduğu konusunda kesin bir duygusu vardı.

"Büyükbabanız benim hakkımda ne düşünüyor?"

"Sizin Giacomo Fontanelli'nin 1495'te rüyasında gördüğü vâris olduğunuzu düşünüyor. Ve sizin servetinizle insanlık için çok çok

iyi bir şey gerçekleştireceğinize, geleceğin kapılarını yeniden açan bir şey yapacağınızı..."

"Çok büyük bir beklenti, öyle değil mi?"

"Açık söylemek gerekirse bunun mistik bir saçmalık olduğunu düşünüyorum." Eduardo yüksek sesle güldü.

Köye yaklaşıyorlardı. Diğer taraftaki yolun biraz daha geniş olduğunu fark etti John.

"Ama Vacchilerde inanç yaşlılıkla birlikte gelir, denir bizde," diye sürdürdü Eduardo. "Babam ve amcam, en azından bir Vacchi'nin bu parayla müthiş anlamlı bir şeyin yapılması gerektiğine inandığı bu aşamada, bunun ne olabileceği konusunda yakıcı bir fikre varabilmek için kafa patlattılar. Büyükbabam bu konuda hiç kaygılanmıyordu. Siz doğru vârissiniz, bütün bunlar kutsal bir öngörü, Ferrari satın almanız da Tanrı'nın planında öngörülmüştü, harika!"

Eduardo, John'un yavaş yavaş doğru anlamayı öğrendiği kısa parmak işaretleriyle dostça bir izlenim bırakan köyü gösteriyordu. Büyük yapıya ulaştılar, dövme demirden parmaklıklı kapıları sonuna kadar açık geniş bir girişten geçtiler, geniş hacimli, çakıl serpilmiş bir avluya girdiler. Rolls-Royce gelmişti bile, birkaç yüksek, yaşlı ağacın gölgesinde duruyordu ve John Ferrari'yi onun yanına park etti. Motor durunca bir süre hiçbir şey duyamadı.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Eduardo gülümsedi. "Bir trilyon dolarınızın olduğunu düşünüyorum. Dünyanın kralısınız. Ve bunun tadını çıkarmamak delilik."

4

Bütün yapı tarih kokuyordu. Ağaçların dalları denizden esen rüzgârla hafif hafif hışırdıyor ve ince çizgili sıvalarıyla yükselen duvarların üzerine tedirgin gölgeler saçıyordu. Binanın avlu kapısı açıldıktan sonra çakılların üzerinde birkaç adım atmışlardı. Ellili yaşların ortalarında olabilecek ve bir spagetti reklamında oynayabilecek iri vücutlu bir kadın, İtalyanca bir sözcük seliyle onları karşıladı.

"Daha yavaş konuşmalısın, Giovanna," dedi bunun üzerine Eduardo İtalyanca. "Yoksa Sinyor Fontanelli seni anlamaz!" John'a döndü ve İngilizce, "Bu Giovanna, evin iyi ruhu. Sizinle o ilgilenecek, fakat İngilizce bilmez," dedi.

"En azından sizin ona söylediğiniz şeyi anladım," diye gülümsedi John. "Hallederiz." Babası daima çocukların en azından anadillerinin temel kavramlarına hâkim olmaları konusunda ısrar etmişti, ama yine de evde çoğunlukla İngilizce konuşulduğundan John pratik yapma şansı bulamamıştı. Ama öğrendiği şeyler yavaş yavaş yeniden su yüzeyine çıkıyordu.

Kapıdan geçerek karanlık, serin bir hole girdiler. Bir merdiven tüm ihtişamıyla bir galeriye doğru yükseliyordu. Sağda ve solda loş koridorlar vardı, tavanda ağır bir avize asılıydı. Adımları toprak zeminde durdu.

Eduardo bir kez daha Giovanna'yı John'la yavaş ve anlaşılır şekilde konuşması konusunda uyardı, kadın azarlayıcı bir bakış attı ve veda edip çekildi. John bu azametli hizmetçiyi takip ederek merdivenden çıktı, aydınlık koridorlardan geçerek büyük bir odaya geldiler, kadın oranın salon büyüklüğünde bir oda olduğunu iddia ediyordu, geniş

bir balkona açılan büyük cam kapıları vardı, balkonun çakıl sıvalı aşınmış korkuluğunun üzerinden Akdeniz görülebiliyordu.

"Burası banyonuz," dedi kadın ama John'un gözleri sadece denizin parlayan genişliğini görüyordu. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa –ne olursa olsun– 15'i tuşlaması yeterli olacaktı.

"Ne dediniz?" dedi John otomatik olarak İtalyanca ve döndü. Kadın yatağın kenarında duruyor ve telefonun ahizesini elinde tutuyordu, ana cihazı komodinin üzerinde duran telsiz bir telefondu.

"15," dedi Giovanna bir kez daha. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa."

"Evet." John başını salladı, kadının uzattığı telefonu aldı. "Peki, telefon etmek istersem? Dışarıya?" *Telefon hatlarının* İtalyancasını hatırlayamadı.

"Sıfırı çevirin," diye anlattı Giovanna çocuğuna öğreten bir anne sabrıyla. John onun çocukları olup olmadığını merak etti. Ardından telefonu inceledi. Küçük, saydam bir plastik levha vardı ve üzerinde bir numara yazılıydı, kendi numarası 23'tü.

"Teşekürler," dedi.

Kadın gidince yorgun olduğunu hissetti. Bu hava değişimi dedikleri şey olmalıydı. Uçuş sırasında hemen hemen hiç uyumamıştı ve günün hangi zamanı olduğu konusunda kesin bir duygu yoktu içinde, kendini karmakarışık ve keyifli, aynı zamanda da bayılacak kadar yorgun hissediyordu. Yatak iyi görünüyordu; geniş ve rahat, yeni yapılmış. Ferrari'yle yolculuk etmek adrenalini yükseltmişti, kuvvetli bir kahve gibi, uyarıcı ve sarhoş edici, kırlarda koşmuş gibi... Uykusu vardı ama uyuyamazdı. Gözünü kırpamazdı. Ama yatağa uzanmak, biraz dinlenmek... Bunu yapabilirdi elbette. Bunun kimseye bir zararı olmazdı.

Yeniden uzanıp çevresine bakındığında ve yavaş yavaş nerede olduğunu kavradığında hâlâ –ya da *yeniden*– aydınlıktı hava, ama ışık değişmişti. Yatağa oturdu, parmaklarını saçlarına geçirdi ve kafasını sağa sola salladı. Bir saniye içinde, elbiselerle birlikte uykuya dalmak...

Güçlükle ayağa kalktı. Banyo neredeydi? İstemsizce balkon kapılarına ve oradan da balkona gitti. Temiz, tuz ve uzaklık kokan hava

kafasını aydınlattı. Önünde güneş ufkun derinliğinde duruyordu, bu taraf batı olmalıydı, öyleyse akşamüzeriydi. En azından beş saat uyumuş olmalıydı.

Vacchilerin evinin nasıl yapılmış olduğunu ilk kez şimdi görüyordu. Bir ana bina vardı, bundan iki kanat ayrılıyordu, kanatlar denize karşı, sağ köşeli olarak kıvrılmıştı ve cömert bir terasta son buluyordu. Bunlardan biri şimdi üzerinde durduğuydu. Diğer terasta, karşıdaki binanın sonunda, mavi güneşlikler gerilmişti, hemen altlarında büyük bir masa donatılmıştı. Yabani üzümler korkuluğun üzerinde, kırmızı, mavi, eflatun çiçekli büyük kâselerde sıralanmış vaziyetteydi. Birisi ona el sallayıp oraya gelmesini işaret ediyordu. Akşam yemeğine çağırıyorlardı herhalde; Alberto Vacchi'yi tanıdı. Orada oturan da kardeşi Gregorio olabilirdi, ayrıca bir de tanımadığı bir kadın vardı ve Giovanna resmî bir hizmetçi kıyafeti içindeki genç bir kızla birlikte tabaklarla bardakları masaya yerleştiriyordu.

John da el sallayarak karşılık verdi, ama daha bir süre orada dikili kaldı ve sıradan bir kartpostaldaki gibi ışıldayan denizin geniş yüzeyini izledi. Büyük, kar beyazı bir yat suyun üzerinde çaprazlamasına ilerlemekteydi ve görünüşü John'un içinde, kıyıda durup da böylesine ulaşılmaz bir gemiye bakan herkesin hissedebileceği sessiz bir kıskançlık uyandırdı yatlar sanki sadece bunun için yapılıyordu: izleyicilerde bu tür duygular uyandırmak için.

Sonra kendisinin de zengin olduğunu anımsadı, kavranılamaz derecede zengin. Eğer isterse böyle bir yat alabilirdi. Bunlardan bir düzine alabilirdi. Gerekirse yanına da özel bir Jumbo-Jet koyardı, hatta bir filo. Ve bu bile servetinin hayvani büyüyüşünü fark edilir bir şekilde etkileyemezdi. *Her nefes alışta,* demişti Eduardo, *dört bin dolar daha zengin oluyorsunuz.* Bu servetin onun sayabileceğinden daha hızlı artması anlamına geliyordu, bin dolarlık banknotlar halinde verilse bile.

Bu düşünceyle dizlerinin bağı çözüldü birden, ama bunun nedenlerini söyleyemezdi. Birden her şey çok fazla olmuştu, korkutuyordu,

bir çığ gibi üzerine yuvarlanıyor, onu un ufak edip gömmekle tehdit ediyordu. Eve doğru döndü yüzünü, açık duran cam kapıya boylu boyunca dokundu ve odaya girdiğinde kendini halının üzerine bıraktı. Orada gözlerinin önündeki karanlık dağılıncaya kadar öylece yattı.

Onu bu şekilde gören biri olmaması için dua etti. Yavaş yavaş doğrulup oturdu, bir süre böyle kaldı ve bekledi. Nihayet ayağa kalktı, banyoyu buldu ve yüzünü musluğun altına tuttu, oradan tekrar çıktığında öbür terastan bu tarafa doğru gelen ve odasında toplanan iştah açıcı bir kızartma kokusu duydu. Duş almak ve yeni kıyafetler giymek istiyordu, fakat eşyalarının ne zaman nereye geleceğini bilmiyordu ve şu anda da kimseyi ayaklandırmak istemiyordu. Ayrıca akşam yemeği de cezbediyordu, duşu ertelemenin bir sakıncası yoktu.

Karşıya giden yolu tek başına buldu. Çok zor değildi, ev simetrik olarak yapılmıştı. John'un odasının bulunduğu mekân diğer kanatta muhteşem bir salondu ve terasa vardığında dostça karşılandı.

"Bu deniz aşırı uçuşların doğasında var," dedi Alberto ve ona yanındaki boş yeri işaret etti. "Her şeyden önce doğuya giderken. Buna sadece uyku ve iyi beslenme yardım eder. Giovanna, yüce konuğumuz için bir tabak lütfen."

Yüzyıllar önce herhangi bir şövalye salonu için yapılmış gibi duran uzun, ahşap bir masanın çevresinde oturuyorlardı. Avukatlar bir başta –sadece Padrone eksikti– ve bir avuç konuk da öbür başta ydı. John bunlardan sadece Şoför Benito'yu ve yanında oturan ve telaşla ona bir şeyler anlatıp duran Giovanna'yı tanıyordu. Bunların arasında, masanın ortasında renkli salatalarla dolu büyük cam kâseler, taze ve maya kokan ekmeklerin bulunduğu sepetler, içlerinde kızarmış balıkların yattığı dökme demirden tencereler duruyordu. Genç hizmetçi kız Giovanna'nın bir işareti üzerine yerinden fırladı ve John'un önüne bir tabak, çatal bıçak ve kesme kristalden bir bardak koydu.

Bu arada Alberto tanıştırma görevini üstlendi. John'un kendi terasından gördüğü kadının adı Alvina'ydı, Gregorio'nun karısı ve dolayısıyla Eduardo'nun annesiydi. Baskın bir aksanı olsa da İngiliz-

cesi iyiydi; bulundukları köyün okulunda öğretmenlik yaptığından bahsediyordu. Ardından Alberto başka isimler söyledi, John bunların hiçbirini aklında tutamadı, ama tek tek yüzlere baktı. Açık bacaklarla iskemlesinde oturan ve Benito ile Giovanna arasındaki sohbeti dinleyen güçlü kuvvetli ve kelleşmekte olan adam bahçıvan oluyordu öyleyse. Balıklarını didiklemekte olan iki genç çocuk bütün öğle sonrası, ayda bir yaptıkları gibi, ufak tefek bir şeyler kazanabilmek amacıyla bodrumdaki yüzme havuzunu temizlemek için oradaydı. Ve sisli bir gülümsemeyle şarap kadehine tutunan dişsiz ihtiyar Vacchilerin taze sebze ve meyve aldıkları köylülerden biriydi.

"Bu bizim muayyen toplantılarımızdan biridir," diye açıkladı Alberto. "Büyük bir akşam yemeği ve burada bulunan herkes masaya davet edilir. Bu yolla köyde olup biten yeniliklerden haberdar olunur. Acıkmış olmalısınız John, başlayın öyleyse!"

John salata tabaklarına yöneldi, tabağını tepeleme doldurdu. Bu sırada avukat bardağına koyu renk bir şişeden şarap döktü, bardağın içinde koyu kırmızı bir yakut gibi parlıyordu şarap.

"Babanız gelmiyor mu?" diye sordu John sessizce ve Alberto'nun karanlıklaşan yüzünü görünce ürktü.

"Hâlâ uyuyor. Bu tür seyahatler ona itiraf ettiğinden daha pahalıya mal oluyor." Bir süre sustu ve sonra ekledi: "Sağlığı o kadar iyi değil, ama orada hazır bulunma şerefinin elinden alınmasına izin vermedi. O böyledir işte."

John başını salladı. "Anlıyorum."

"Odanızı beğendiniz mi?" diye sordu Gregorio.

Tam o sırada balığından ilk lokmayı ağzına atmakta olan John ağzındakini çiğneyerek başını salladı ve yutmak için acele etti. "İyi. Gerçekten çok iyi. Harika bir manzara."

"Bırak yemeğini yesin, Gregio," diye uyardı karısı ve John'a gülümsedi. "Evdeki en güzel odadır. Çoktandır sizi bekliyordu."

"Ah," dedi John, ne karşılık vereceğini bilemedi. Aklına hiçbir şey gelmediği için ağzını salatayla doldurdu, onu yerken sohbet şans eseri başka konulara kaydı.

Alberto bekâr gibi duruyordu. John alyans takmadığını yeni fark ediyordu. Eduardo çatalını sessizce salatasına batırıyor ve düşünceleriyle bambaşka bir yerdeymiş gibi görünüyordu; bu sırada Alvino ve Alberto, Alvino'nun eski bir öğrencisi hakkında konuşuyordu, John'un sohbeti takip edebildiği kadarıyla öğrenci Floransa'ya gitmiş, yazılım mühendisi olarak kendi adına bir işyeri açmış ve şimdi kârlı, büyük bir siparişi bölgeye çekmişti. Bu arada bahçıvan ayağa kalktı, onlara doğru bir adım atarak yemek için teşekkür etti, artık işe devam etmesi gerektiğini, çünkü topraktan söktüğü beş fideyi tekrar dikmezse sabaha kuruyacaklarını söyledi. John daha önce hiç farkına varmamış olduğu gerilimin birden azaldığını hissetti. Burada oturmak ve çevrede hayat şimdiye kadar olduğu gibi devam ederken bir balığın kılçıklarından beyaz etini ayırmak, sarımsakla terbiye edilmiş, tadı harika yağlı suyuna ekmek parçaları batırmak sakinleştirici bir şeydi. Bir şey, böyle huzur dolu anların fazla uzun sürmeyeceğini sezdirdi. Bu fırtınadan önceki sessizlikti.

Bir trilyon dolar fırtınası yaşanacaktı.

Sabah uyanması uzun sürdü. Çevresi aydınlıktı, alışılmamış bir ışık vardı ve vücuduna iyi gelen, ne çok sert ne çok yumuşak bir yatağın üzerinde, alışılmamış derecede hoş kokulu çarşafların içinde yatıyordu ve o anda her şeyi yeniden anımsadı. Miras. Uçuş. Ferrari. Ah, *biraz bir şeyler* içmişti geçen akşam.

Fakat garip bir şekilde başı ağrımıyordu. Yerinden doğruldu, çıplak tabanlarını okşayıcı yumuşaklıktaki halının üzerine koydu ve gözlerini kırpıştırarak bu koskocaman odayı inceledi. Balkon kapıları açıktı, denizin uzaklardan gelen hışırtısı duyuluyordu, insan kokusunu duyduğu sanısına kapılabilirdi. Mobilya onun zevklerine tam uymu-

yordu, her şey fazla süslüydü, çok fazla cam ve ıvır zıvır vardı ama sağlam görünüyorlardı, kesinlikle pahalı olmalıydılar.

İki elini birden saçlarına geçirdi, sonsuz bir esnemeye tutuldu, gerindi.

Her şeyi sadece bir rüya gibi anımsıyordu. Buraya nasıl geldiğini Tanrı bilirdi, ama burası her halükârda gerçekti. İpek pijamalar içinde bu yatağın kenarında gerçekten oturuyordu; esneyerek hafif pelte, ama açık bir şekilde, rüya değildi.

Peki, şimdi? Bir fincan kahve iyi olurdu. Büyük bir fincan, sıcak ve sert. Öncesinde bir duş.

Bir trilyoner de olsa sabahları tuvalete gitmek zorundaydı. Kahvaltı masası yine görünüşe göre Vacchilerin bütün aile hayatlarının az çok geçtiği yer gibi duran terasta hazırlanmıştı. Birisi yine mavi güneşliği öğle öncesi güneşini engelleyecek şekilde germişti ve bu şekliyle deniz manzarasını açık bırakıyordu.

Bu kez sadece Padrone oturuyordu orada, ailenin geri kalan kısmı eksikti. John'u kırılgan bir el hareketiyle yanına oturmaya davet etti. "Kahvaltıda ne istersiniz? Biz burada, İtalya'da, genelde bir fincan cappucino'yla yetiniriz, ama Giovanna mutfağını her türlü arzuya göre hazırladı. Hatta orijinal Amerikan kahvaltılık gevreklerinden bir seçkiyi de sunabilir size, eğer doğru hatırlıyorsam."

"Bir kahve iyi bir başlangıç olabilirdi," dedi John.

Giovanna duymuş gibiydi, çünkü büyük bir fincan cappuccino'yla gelip kahveyi John'un önüne koydu. Her tarafı tutulmuş gibi görünüyordu kadının.

"Diğerleri hâlâ uyuyor," diye sürdürdü yaşlı adam keyifle, John'un pencere sıralarını incelediğini fark edince.

"Şaşırtıcı değil. Atlantik üzerinde bir uçuş, ardından uzun bir araba yolculuğu, sonunda da bir içki âlemi... Oğullarım artık o kadar genç değil, sadece bunu kabullenmek istemiyorlar. Alberto size benim sağlık durumumla ilgili korkunç hikâyeler anlatmıştır, öyle değil mi? Akşam yemeğinden bilerek uzak durdum. Biliyor musunuz,

ben oldukça uzun yaşamış birçok insanın biyografisini inceledim ve uyku alışkanlıklarının önemli rol oynadığını saptadım. Tek neden değil, ama önemli bir neden. Bir kondisyon ve direnç gücü mucizesi olmaksızın da insan çok yaşayabilir, sadece yeterince uyumaya dikkat ederek. Buna rağmen Eduardo şimdilerde gelir, sonuçta aynı yaştasınız."

John fincanından azar azar içiyordu; tatlı köpüğün altından höpürdettiği acı, sıcak iksir hoş ve canlandırıcı bir şekilde gırtlağından aşağı yuvarlanıyordu. Krom parlaklığındaki bir tel sepet içinde küçük hamur işleri vardı, onlardan birini aldı. "Hatırladığım kadarıyla, ben yatağa gittim, ama o bodruma gitti, bir şarap daha almak için."

Cristoforo Vacchi güldü ve başını salladı. "Sabah sadece bizim olacak sanırım."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

"Ne yaptığımıza bağlı. Herhangi bir planınız var mı?"

John hamur işini ısırdı. Hafif tuzlu bir tadı vardı ama çok hoştu. Ağzındakini çiğnerken hayır anlamında başını salladı.

"Bu beni şaşırtırdı," dedi yaşlı Vacchi. "Her şey size bir rüya gibi geliyor olmalı. Sizi alıştığınız ortamdan kopardık, yerkürenin öbür yarısına taşıdık ve sizi buraya gizledik... Oldukça küstah bir talep."

"Oldukça."

Cristoforo ona ciddi ama samimi bir bakış attı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, John?"

"Zengin?" John derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bunu iddia edemem. Tamam, dün Ferrari satın aldım. En azından satın aldığımı sanıyorum. Ama zengin... hayır. Daha çok tatilde gibiyim. Sanki İtalyan akrabalar ortaya çıktı ve aniden beni bir Avrupa gezisi için yanlarına aldılar."

"Bir Avrupa gezisi yapmak ister miydiniz?"

"Henüz bunu düşünmedim... sanıyorum."

"Gerçi şu an için böyle bir şey tavsiye etmem," dedi Cristoforo Vacchi. "Fakat bunu bir kenara bırakırsak, bu iyice emin olmak

zorunda olduğunuz ve istediğiniz takdirde gerçekleştireceğinizden emin olduğunuz iyi bir arzu örneği olurdu. Bu bir öğrenme sürecidir. Parayla başa çıkmayı öğrenmek zorundasınız, çok parayla da. Parasızlık nedeniyle gerçekleştiremeyeceğiniz maddi bir istek yok artık; ama başka nedenler olabilir ve siz bunları fark edecek durumda olmalısınız. Şimdiye kadarki yaşamınız sizi bu duruma hazırlamadı, şimdi bununla uğraşmak zorundasınız."

John gözlerini kıstı. "Hazırlamadı derken neyi kastediyorsunuz?"

Padrone inceleyen gözlerle güneşliğe baktı, bakışlarını gergin kumaşın üzerinde gezdirdi ve gölgede kalabilmek için iskemlesini biraz geri kaydırdı. "Güneş gençliğimde olduğu gibi değil artık. Bunun yaşlılıkla ilgisi olduğuna inanmıyorum. Benim zamanımda kimse güneşten şikâyet etmezdi. Sanırım bu gerçekten de ozon tabakasıyla ilgili. Güneşi değiştirdi, tabii ki bize ulaşan ışınlar anlamında." Düşünceli düşünceli başını salladı. "Spray kutusunu bulanın elbette böyle bir niyeti yoktu. Belki de bundan sadece onun sorumlu olması kadar basit bir şey değil. Bir etkiler demeti olan birçok neden bir araya geliyor ve her şey birbirine bağlı, tam olarak ya da hiç anlaşılamayan bir örgü meydana geliyor. Hazırlık demekle neyi kastettiğimi anlıyor musunuz?"

John düşündü ve ardından başını salladı, yaşlı adamın nereye varacağını sadece sezmiş olmasına rağmen. "Evet," dedi.

"Bence, böyle yetişmenizin altında yatan gizli bir anlam var ve sizin, diyelim ki bir kere, belli bir yaştan sonra dikkatimizden kurtulmuş olmanızın da." Başını sağa sola salladı, içten içe gülüyormuş gibiydi. "Beş yüzyıllık bir hazırlık ve sonra böyle bir fiyasko. Düşünebiliyor musunuz? Lorenzo ölünce ortada kalakaldık, sizin hakkınızda isminizden ve eski püskü belgelerden başka bir şey yoktu elimizde." Burada yine kıkırdadı, bir parça hamur işi aldı ve ısırmadan önce kahvesine batırdı. "Nerede oturduğunuzu bile bilmiyorduk." John güçlükle gülümsedi. "Lorenzo uygun bir vâris olur muydu?" diye sordu ve istemeden nefesini tuttu.

Padrone kafasını salladı. "Kesinlikle uygun olurdu. Zekiydi, çok zekiydi hatta, okuldayken birkaç matematik ödülü kazanmıştı. Hepimizi büyülemişti, bunu itiraf etmeliyim. O uygun olurdu, ilk bakışta. Ama, ben bu tür yorumlara pek güvenmem."

"Ben matematik ödülü kazanmadım," dedi John. "Benim sıradan bir faiz hesabıyla bile sorunlarım var. Ve herhangi birinden daha zeki olmak gibi özel bir durumum da yok."

Cristoforo Vacchi ona baktı. "Ama Lorenzo öldü, siz yaşıyorsunuz."

"Belki de bu bir hataydı."

"Hayatımızı yönlendiren Tanrı'dır. Tanrı'nın hata yaptığına inanıyor musunuz?"

John sustu. "Bilmiyorum," dedi sonra. "Belki. Bazen düşünüyorum da, evet."

Yaşlı adam fincanı dudaklarına kaldırdı, bir yudum aldı, duygulu bir şekilde başını salladı, John'un söylediğini duymamış gibi. "Henüz gençsiniz," dedi sonra birdenbire. "Dünyanın mükemmelliğini görmek için henüz çok gençsiniz, John. Bundan bir şey çıkarmayın. İnanın bana, siz doğru vârissiniz."

"O halde neden ben öyle hissetmiyorum?"

"Çünkü öyle hissetmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Bir ölçüde hâlâ şoktasınız. Bütün yaşamınız temelden değişti ve bu yeni yaşamın içinde öncelikle kendinizi bulmalısınız. Bu çok normal. Çok öğrenmeli, çok anlamalı ve çok deneyim kazanmalısınız bu adımı başarmadan önce. Ben memnuniyetle," diye sürdürdü Cristoforo Vacchi ve hafif hafif cappuccino'sundan içti, "daha sonra sizinle Floransa'ya giderim. Şehrin bazı yerlerini göstermek isterdim size. Ve her şeyden önce arşivimizi göstermek isterdim. Hepsi oradaki büromuzda duruyor. Beş yüzyıldır. İster misiniz?"

Beş yüzyıl, diye düşündü John, sanki yaşamış gibi çok olağan söylüyor. Başka bir ırka aitmiş gibi, ölümsüz avukatlar ırkına. "Kulağa enteresan geliyor."

"Bodrumda bütün dokümanların mikrofilmleri var, ama dediğim gibi sadece mikrofilmleri. Size orijinalleri göstermekten memnuniyet duyardım, bütün bu zaman ve hikâye hakkında bir duygunuz olsun diye." Bıyıkaltından gülümsedi. "Tabii Benito'yu uyandırmayı başarabilirsem."

"İşyerinizin yolu oldukça uzun," dedi John, Lucca'yı geçtikleri ve bir levhanın Frienze'ye daha yetmiş sekiz kilometre olduğunu belirttiği sırada.

"Bunun bizi rahatsız edeceği kadar çok çalışmıyoruz." Padrone gülümsedi. "Bundan başka, Dante, Floransalıları cimri, kıskanç ve kibirli olarak tasvir etmiştir; bu şehirle arada bir mesafe olması bize iyi geliyor."

"Öyleyse Floransa'yı niçin terk etmiyorsunuz?"

Cristoforo Vacchi belirsiz bir el hareketi yaptı. "Gelenek, diyelim. Ve kartvizitlerde iyi duruyor, eğer dünyayı dolaşıyorsanız."

John başını salladı ve yeniden pencereden dışarı baktı. "Bu da bir neden tabii."

Yol boyunca konuşmadılar. John üzüm bağları, meyve bahçeleri ve beyaz villalarıyla Toscana tepelerini izlerken kendini kaybetti, ihtiyar adam düşünceli düşünceli önüne bakıyordu.

Floransa sınırını arkada bıraktıkları zaman Benito'ya kendilerini Pizza San Lorenzo'ya bırakmasını söyledi. "Oradan sonra büro fazla uzak değil, yolda da size görmeye değer başka şeyler gösterebilirim. Pizza della Signoria, Uffizien, Duomo, Palazzo Pitti, Ponte Vecchio'dan; yani alışılmış tur yolundan değil. Ama sanırım bunu kendinize tam da bir cumartesi sabahı yapmanız gerekmiyor."

John başını salladı. Doğru, bugün cumartesiydi. Zaman kavramı hâlâ oturmamıştı.

Araba devasa Ortaçağ ön cephelerinin arasındaki trafik sıkışıklığında acı çekerek ilerliyordu ve nihayet heybetli, yüksek Basilika'nın

çıplak tuğla cephesi önünde durdu. Cristoforo Benito'dan onları yine iki buçuğa doğru büronun önünden almasını rica etti. Arabadan indiler, Rolls-Royce oradan geçenlerin dikkatli bakışları arasında süzülerek uzaklaştı.

Floransa sokakları çok kalabalıktı. San Lorenzo Kilisesi'nin önündeki koskoca alan, satıcıların rengârenk satış tezgâhlarıyla doldurulmuştu, bunların aralarında turistler sürüler halinde birbirlerini iteliyorlardı, bütün dünya dillerinden oluşan bir ses karmaşası geçen motosikletlerin gürültüsüyle yarış halindeydi. John, kendini burada gözle görülür bir şekilde evinde hisseden Cristoforo'ya tutunup bir heykele kadar onu takip etti, ince, siyah bir demir parmaklıkla çevrelenmişti heykel, alanın ortasında duruyor ve alanı etkisi altında tutuyordu. Üzerinde normalden daha büyük bir figürün durduğu oldukça aşınmış bir kaideden oluşuyordu.

"Bu Medici-Dynastie'nin kurucusu Giovanni di Averardo'dur," diye açıkladı Padrone. Bu gürültüde kendini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. "XIV. yüzyılda yaşadı, oğlu Cosimo Floransa'yı yöneten ilk Medici'ydi; daha çok, zengin olduğu için. Mediciler o zamanlar Avrupa'nın en büyük banka imparatorluğuna sahipti."

John düşünceli düşünceli duran figüre kaldırdı gözlerini, gerçek gibi duran yüz çizgilerini inceledi. Rölyeflerin inceliği egzoz gazlarının kalın siyah katranı ve tozlar altında kaybolmuştu, bunlar yüzyılların pisliği gibi görünüyordu ama muhtemelen yarım yıllık pisliklerdi.

"Öyle mi?" dedi John.

"Bu 1434 yılı civarındaydı, doğru hatırlıyorsam. Her neyse o 1464 yılında ve hastalıklı diye anılan oğlu Piero da beş yıl sonra. Böylece o zamanlar yirmi yaşında olan oğlu Lorenzo iktidara geldi. Buna rağmen kenti büyük bir basiretle yönetti, bu nedenle daha sonraları kendisi 'II Magnificio', 'Muhteşem' adıyla anıldı.

"Öyle mi?" Yine bir Lorenzo. Böyle uygulamalı derslerden okuldayken de nefret ederdi, ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu anlaşılan.

"1480 yılında büyük dedeniz Giacomo Fontanelli doğdu," diye sürdürdü yaşlı avukat, bakışlarını heykele yönelterek. John onu yandan görünce bütün bu eski olayların bu adam için evlilik günü gibi hayatına aitmişçesine anlamlı olduğunu kavradı. Lorenzo tam da o sırada kardeşinin kurban gittiği bir suikasttan sağ çıkmıştı, bu fırsatı düşmanlarını bertaraf etmek için kullandı. Böylece Giagomo Fontanelli Floransa'nın en parlak zamanını yaşadığı bir dönemde büyüdü, yani Muhteşem Lorenzo'nun saltanatında." Cristoforo önünde durdukları kilisenin karşı tarafta kalan son bölümünde yükselen kubbeleri işaret etti. "Bütün Medici prenslerinin hepsi orada gömülü. Bir girip bakalım mı?"

"Memnuniyetle," diyerek başını salladı John, sıcaktan, tozdan, gürültüden ve yoğun bir tarih yüklemesinden bitkin düşmüş bir haldeydi. Eğer bir de insan bütün bunların daha Amerika'nın Columbus tarafından keşfedilmesinden önce olduğunu düşünürseymiş...

En iyisi bunu hiç düşünmemekti.

Alanın ve pazar tezgâhlarının çevresinde geniş bir yay çizdiler. "Bu Canto dei Nelli," o sırada bunu öğrendi John ne anlama geldiğini anlamadan, gülünç derecede alçak bir girişi olan Medici şapellerinin kapısına varıncaya ve sokağın sıcaktan kor haline gelmiş şamatasından çıkıp yeraltı mezarlığının serin sessizliğine girinceye kadar olan mesafede.

Çok sayıda turist, çekime hazır fotoğraf makineleriyle çevrede dolanıyordu, gayri ihtiyari sessiz ve huşu içindeydiler, Medici ailesinin çeşitli fertleriyle ilgili yazıları dikkatle inceliyorlardı. Cristoforo sağ taraftaki son payandayı işaret etti: "Orada son Medici yatıyor, Anna Maria Ludovica. İşte burada yazıyor, ölümü 1743. Onunla birlikte Medici soyu tükendi."

Bir süre suskun durdular, sessizliği, serinliği içlerine çektiler, ölü yüzyılların küflü kokusunu soludular.

"Levazım odasına doğru devam edelim," dedi Cristoforo nihayet ve esrarlı bir şekilde, "bu hoşunuza gidecek," diye ekledi.

Loş mezar odasını geçip kısa bir koridora geldiler ve geniş bir odaya ulaşıncaya kadar onu takip ettiler, oda ihtişam konusunda John'un hayatında gördüğü her şeyi gölgede bırakıyordu. Çevresinde sütunlar, mihraplar, beyaz ve pastel renkli mermerden podyumlar, koyu mermerle çevrelenmiş, devasa bir genişlik yansıtan siyah kirişlerle desteklenmiş mihraplar vardı. Gökkubbe gibi yukarı doğru bombeleşen kubbeye kaldırdı gözlerini John ve nefes almayı unuttu. Oysa bu ihtişam sadece bir dizi insanın her an hareket edeceğine inanabileceği kadar gerçek ve canlı gibi duran mermer heykelin arkaplanıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandığını işitti John. Böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Harika, değil mi?"

John sadece başını sallayabildi. Bir zamanlar sanatçı olduğuna inanması küstahlık gibi geliyordu şimdi.

"Bunu kim yapmış?" diye sordu bir süre sonra.

"Michelangelo," diye açıkladı Cristoforo Vacchi. "Onun bu türdeki ilk eseriydi."

"Michelangelo..." Bu isim içinde bir şey uyandırdı, çok gerilerde kalan bir şey anımsattı, ama bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Padrone, John'un önünde duran ve derin bir düşüncelere dalmış bir adam olan bu heykeli işaret etti. "Bu figüre *Pensieroso* denir," diye açıkladı, "Düşünen Adam, Muhteşem Lorenzo'nun torunu olan genç Lorenzo'yu gösterir. Mezarı tamamlanmamıştır." Girişin yanındaki mihrabı gösterdi. "Lorenzo 1492 yılında öldü ve oğlu Piero iki yıl sonra VIII. Karl yönetimindeki Fransız ordusu İtalya'yı işgal edip diğer şehirlerin yanında Floransa'yı da ele geçirince kaçtı. Giagomo Fontanelli hakkında sadece annesiyle birlikte Floransa'dan uzaklaştığını biliyoruz. Muhtemelen onları daha önce de korumuş olan manastıra sürekli orada kalmak üzere sığındılar."

John heykele dikmişti gözlerini, bir an onun hareket ettiğini sandı ve bu izlenimi dağıtmak için gözlerini kırpıştırdı. Padrone'nin anlattıklarını izlemekte güçlük çekiyordu.

"Bu manastır hâlâ ayakta mı?"

"Kalıntı halinde, XIX. yüzyılın sonlarına doğru terk edildi, II. Dünya Savaşı'nda silah deposu olarak kullanıldı ve bir hava saldırısında yıkıldı."

John levazım odasında dolaşmayı sürdürdü ve heykelin yüzeyinde gezinen hafif ışık yansımalarını, bunların heykelleri nasıl âdeta canlı gösterdiklerini izledi. "Mediciler zengin bir aileydi, ama soyları tükendi. Bu sanat hazinelerinden başka bugün servetlerinden geriye ne kaldı?"

"Hiçbir şey," dedi Cristoforo Vacchi.

"Peki, neden hâlâ Fontanelliler ve Vacchiler var? Ve niçin hâlâ Giacomo Fontanelli'nin serveti hayatta?"

Cristoforo omuzlarını silkti. "Bu aileler ne yönettiler, ne hükmettiler ne de herhangi bir şekilde öne çıktılar. Birçok Medici'nin öldürüldüğünü düşünün, üstelik çoğunun da akrabaları tarafından... Fontanelli serveti hiçbir zaman ticarete, savaş stratejilerine ya da rüşvete yatırılmadı. O sadece oradaydı ve fark edilmeden büyüdü. Ben bu fark edilmemenin işe yaradığına inanıyorum."

Avukatlık bürosu birkaç sokak ötede, dikkat çekmeyen bir yan sokaktaydı, eğer Floransa'nın merkezinde dikkat çekmeyen bir yan sokaktan söz edilebilirse; bu da iki sıra halinde dizilmiş çok eski evlerin arasında duran koyu renk taş döşeli bir geçitti. Defalarca boyanmış koyu yeşil kapı, masif, yıpranmış, boyaları kalkmış, yanında üzerine en azından Vacchi adı işlenmiş paslı bir posta kutusu hepsi buydu.

"Müşterilerinizle burada mı görüşüyorsunuz?" diye sordu John Cristoforo anahtar destesini çıkarırken.

"Bizimle görüşmek zorunda olan müşterilerimiz yok artık," diye karşılık verdi avukat ve kilidi açtı. John bu dar binada çevresine bakınca binanın yıpranmış ön cephesinin sadece bir kamuflaj olduğunu anladı. Giriş kapısının arkasında otomatik kilitleme sisteminin krom gibi parlayan çelik cıvataları göze çarpıyordu. Cristoforo duvardaki küçük kutuyu açıp üzerindeki rakamlara en az on basamaklı bir numara tuşladı; yeşil bir ışık yandı, bu sırada bir video kamera kendiliğinden

üzerlerine çevrilmişti. Merdivenliğin her yerinden, kilitleri kendiliğinden açılan kapılardan çıktığı muhtemel hafif tıklamalar duyuldu.

"Burada birçok eski orijinal doküman saklıyoruz," diye açıkladı Cristoforo eğri büğrü, köşeli ve eski olduğu belli merdivenleri çıkarlarken. "Bugüne kadar birinin büroyu soymak isteyebileceğini hiç düşünmedik. Fakat bu durum değişebilir. Birinci kat. Bu son yüzyıla kadar Vacchi ailesinden birinin eviydi. Bugün burada gerçek anlamda sadece bir daire var, içimizden birinin çok çalışmak zorunda kalması ve akşam eve dönmek istememesi durumunda kullanılıyor, yukarıda, dördüncü katta."

Kapıyı açtı.

Göz alabildiğine camlı vitrin dolapları ve bunların arkasında bitmek bilmeyen koyu renkli, büyük boy kitap dizileri. John yaklaşıp kitapların arkasındaki solgun yazıları okumaya çalıştığı sırada alçak tavandaki neon lambalarının ışıkları camlardan yansıdı. Yıl belirten rakamlar, 1714, 1715 vs. Bir müzede olduğu gibi toz, temizlik maddesi ve muşamba kokuyordu.

"Bunlar ne tür kitaplar?" diye sordu John.

"Hesap defterleri," diye karşılık verdi Padrone gülümseyerek.

"Servetinizin nasıl bir gelişme gösterdiğini burada ayrıntılarıyla bulabilirsiniz. Atalarım bu açıdan tam bir itina abidesiydi. Büyük bir alçakgönüllülükle söylemek gerekir ki, Vacchilerin hesap defterleri Giacomo Fontanelli'nin bizzat tuttuklarından çok daha ayrıntılı ve eksiksizdir."

"Onlar hâlâ duruyor mu?"

"Elbette. Geliniz."

John alçak bir kapıdan geçerek yaşlı adamı takip etti. Bu sırada çarpmamak için başını eğmişti. Yine aynı şekilde döşenmiş bir sonraki odaya girdiler. John, dikkatli bir inceleme sonunda, vitrinlerdeki kitapların daha ince, daha eski ve yıpranmış göründüklerini, vitrinlerin zırh gibi sağlam olduğunu ve odanın bir klimayla donatıldığını fark etti.

"Hava kirliliği," dedi Cristoforo ve düşünceli düşünceli başını salladı. "Bütün geçen yüzyıllar içinde son otuz yılda olduğu kadar yıpranmadı bu dokümanlar. Özel bir şekilde havalandırmak zorunda kaldık, yoksa havadaki egzoz gazı bunları kemirirdi."

Bir kapı daha ve arkasında küçük karanlık bir oda, nerdeyse boş, oldukça sade döşenmiş, daha çok küçük bir kiliseye benzetilmiş. Çarmıha gerili bir İsa asılıydı duvarda, bunun altında bir tür izleme masası ve onun da önünde yine bir iskemle duruyordu. Cristoforo masanın içini aydınlatan iki lamba yaktı.

John yaklaştı, garip bir titreme almıştı içini. Yaşlı avukat daha ağzını açmadan John ne göreceğini hissetmişti.

"Bu söz konusu vasiyet," diye açıkladı Cristoforo Vacchi neredeyse ulvi bir şekilde. "Giacomo Fontanelli'nin vasiyeti."

Bunlar camın altında, beyaz bir kadife üzerinde duran kalın, garip bir şekilde parıldayan, iki büyük, koyu kahverengi kâğıt tabakasıydı. Üzerindeki yazı küçük ve köşeliydi, okunacak gibi değildi. İki tabaka da sık şekilde yazılmıştı; birbirlerine kırılgan görünümlü bantlarla bağlanmış, bunların iki ucu da etkileyici mühürlerle sabitlenmişti. John buradaki her şey gibi eski olduğu hissi veren iskemleyi çekti, eski ve sağlam... üzerine oturdu. Eğildi, camın altındaki dokümanı yakından inceledi ve dedesinin, bütün bu çılgın projenin sahibinin kendi eliyle yazdığı sözcükleri kavramaya çalıştı.

"Tek bir kelime bile anlamıyorum," dedi en nihayet. "Ama bu muhtemelen ortaçağ İtalyancası, değil mi?"

"Latince."

John başını salladı, başlangıç harflerinin zarifçe salınımlı çizgilerine dikti gözlerini. Eski elyazması bir İncil'in sayfası gibiydi. "Latince. Peki, Lorenzo Latince biliyor muydu?"

Padrone elini omzuna koydu. "Kendinize acı çektirmeyin," dedi. "Onun ölümünden siz sorumlu değilsiniz."

"Ama bundan yararlanıyorum."

El, omzunu ovuşturdu. "Siz vârissiniz. Şuraya bakın." Elyazması metinde bir yer gösterdi, John yakından bakınca gerçekten de Romen rakamlarıyla yazılmış bir tarih fark etti. "1995 yılının 23 Nisan'ında hayatta olan en genç erkek Fontanelli. Hayatta olan. Bu sizsiniz John. Onun bahsettiği kişi sizsiniz."

John'un bakışları tekrar bu çok eski yazının üzerinde gezindi, imzanın zarif kıvrımlarına kapıldı, yanına başka küçük imzalar da çiziktirilmişti, tanıklardı belki de, noter tasdiki, koyu renk ve kırılgan mühür gibi. Bu dokümanın, XV. yüzyıldan kalma bir vasiyetin görünmesi gerektiği gibi görünüp görünmediğini bilmiyordu. Ona herhangi bir şeyi gösterebilirler ve söylediklerinin orada yazılı olduğunu iddia edebilirlerdi. Peki, böyle bir sahtekârlığın ne anlamı olabilirdi ki? Ona bir trilyon dolar hediye etmek istiyorlardı. Onu Güneş Sistemi'nin oluşumundan bu yana tüm zamanların en zengin adamı yapmak için çıldırıyorlardı. Ona yalan söylemek için hiçbir nedenleri yoktu.

Nasıl bir insandı bu Giacomo Fontanelli? Dini bir fanatik mi? İmza güçlü, yuvarlatılmış ve uyumluydu. Böyle bir imzayı ancak güçlerinin mutlak hâkimi ve yaptığı şeyden tam olarak emin olan bir adam atabilirdi. John vasiyeti okuyabilmeyi çok isterdi. Gerçi, hayır, aslında arzu ettiği şey bütün bir yaşamı değiştiren ve belirleyen bir vizyona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmekti.

İnsanın belirgin bir amacının olması nasıl bir şeydi acaba?

Masanın üst çaprazında kalın buzlu camdan oluşan dar, mazgal biçimli bir pencere vardı. Bir kubbenin bir parçası görülebiliyordu oradan ve John bunun Michelangelo'nun ölü Medici için yaptığı küçük kilise olup olmadığını merak ediyordu. Bakışlarının bu pencereden hangi yönü gördüğünü bilmiyordu, hatta bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu. Neden bu isim ona bu kadar tanıdık geliyor, aralıksız bir biçimde düşüncelerinin arkaplanında bileyi taşı gibi dönüp duruyordu? İçinde bu ismi sürekli tekrar eden bir ses var gibiydi, sanki ona bir şey anımsatmak istiyordu, ama ne? Michelangelo Roma'daki

Sikstin Kilisesi'ne resimler yapmıştı. Roma'da, Lorenzo'nun doğduğu, yaşadığı ve öldüğü yer.

"Lorenzo dünyaya geldiğinde ben kaç yaşındaydım?"

"Ne dediniz?" dedi Cristoforo düşüncelerinden ürkütüyle sıyrılarak.

"On iki," diye yanıtladı John kendi sorusunu. "Yaklaşık olarak on iki. Bunun öncesinde ne vardı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Lorenzo doğmadan önceki aday kimdi?"

"Siz." Bunu dünyanın en olağan şeyi gibi söyledi.

"Beni o zaman da gözetlediniz mi?"

"Elbette."

Şimdi anılar tekrar uyanıyordu, unutuşun derinliklerinden yükselen, açılıp boş bir havuzu doldurmaya başlayan bir fıskiye gibi. Zarif giyimli bir bey. Gümüş grisi şakaklar. Ona bir paket çikolata uzatan manikürlü bir el. Gür kaşların altına iyilik dolu bir bakış. Şimdi anlıyordu, birdenbire, içindeki o sesin ne dediğini. *Michelangelo* demiyordu o, aksine... *"Bay Angelo,"* diye ağzından kaçırdı John. İskemlesinin üzerinde döndü, Cristoforo'ya gözlerini dikti, eğilmiş, cılız şeklini inceledi.

"Siz Bay Angelo'ydunuz, değil mi?"

Padrone sevimli bir şekilde gülümsedi. "Hatırlıyor musunuz?"

"Bir keresinde sizi uçakla Avrupa'dan gelirken görmüştüm. Yanınızda plastik bir poşet içinde bir çift ayakkabıdan başka hiçbir şey yoktu."

"Ha o! Orada beni gördünüz mü? O benim son ziyaretimdi. Normalde birkaç gün New York'ta kalırdım. Lorenzo'nun doğumundan sonra sizi bir kez daha görmek istedim, ama babanızın atölyesine gittiğimde siz orada değildiniz. Çok tuhaf, o gün havaalanında mıydınız?"

John başını salladı, bu yaşlı görüntüde tanıdığı her şeyi yeniden keşfediyordu. Ne kadar da çok zaman geçmişti. Cristoforo Vacchi'nin baştan beri tanıdık gelmesinde şaşılacak bir şey yoktu. "Evet. Tam olarak niçin olduğunu bilmiyorum artık; sanırım bir arkadaşımın anne

babası beni yanlarında götürmüşlerdi, gezi gibi bir şeydi. Ama sizi gördüm. Uzun bir süre, sizin sırrınızı keşfettiğim için gelmediğinizi düşündüm."

"Masallardaki gibi, evet. Anlıyorum." Yaşlı adam düşünceli bir şekilde başını salladı. "Şimdi düşünüyorum da, başlangıçta izleme olayını abartmıştık. Vasiyette açık olarak bize ancak belirlenen günde kendimizi açıklayabilme izni verilmiş olmasına rağmen, bekleyemedik. Siz henüz küçükken sık sık sizi görmeye gelirdik; Alberto bana eşlik ederdi, daha sonra da Gregorio ve başlarda ölen kardeşim Aldo da gelirdi. Sizi okul yolunda, oyun bahçelerinde gözetledik..."

Anılar, aynanın arkasındaki bir ülkede geçen zamanlara dair anılar. "Bana tuhaf sorular soran yabancı adamlarla karşılaşmalarımı anımsıyorum. Ben kumda kürekle oynarken çitlerin arkasında duran paltolu üç adam. Büyük, karanlık bir adam, elinin üstünde kıllar olan..."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum, ama çitlerin arkasında duran üç adam, Aldo, Alberto ve bendik."

John burada istemeden bir kahkaha patlattı. "Bunları anlattığımda annem kaygılanırdı. Önceleri birtakım ahlaksızların beni gözetlediğini düşünüyordu, sonraları da hatanın bende olduğunu düşünmeye başladı." Cam kutudaki vasiyete, mühre ve imzaya baktı. "Bu kimin aklına gelirdi ki?"

"Lütfen gelin," dedi Cristoforo, "size bir şey daha göstermem gerek."

Tekrar aşağıya, bodruma indiler. Tavan burada daha alçaktı, üst kattaki dar pencereler de yoktu burada, ama her şey iyi aydınlatılmıştı, sıvası pürüzsüzdü, neredeyse bir klinik kadar temizdi. Kısa giriş bölümü, ağır ve siyah boyalı bir çelik kapının önünde son buluyordu. Bozuk bir buzdolabınınkine benzer bir gürültü geliyordu kapının arkasından, kale duvarı gibi kalın duvarları yüzyıllarca eski bir sessizliği dünyanın gürültüsüne karşı koruyormuş gibi duran bir evde beklenmedik bir gürültü.

Sonradan anlaşıldığı üzere bu bir bilgisayardı. Dev bir bilgisayar heykeli, çamyarması gibi, elbise dolabı büyüklüğünde bir kütük,

mavi boyalıydı, üzerinde fark edilmemesi imkânsız bir IBM logosu vardı, bodrum katının hâkimiydi, hanl hanl çalışıyordu ve düşkünlük derecesinde eski moda görünüyordu. Aynı şekilde o da Medici'ler döneminden kalmaydı sanki. Kalın gri kablolar duvar boyunca telefon bağlantılarıyla dolu bataryalara uzanıyordu.

"Çiftlikte daha modern bir sistem var," diye açıkladı Cristoforo. "Bunu 1969'da kurduk ve sırf kendimiz için bir program yazdırdık, bu program binlerce bankanın datalarına girebiliyor, milyonlarca banka hesabını yönetebiliyor ve en aktüel kurlara göre hesaplamalar yapıp bunları toplayabiliyor. Eduardo bunun nasıl çalıştığını size ayrıntılarıyla gösterecek, bütün giriş şifrelerini vesaire, her şeyin nasıl oluştuğunu sizden gizlemek istemedim. İşte, bakın."

Üzerinde radar yeşili titrek rakamlardan başka bir şey görünmeyen eski moda bir monitörü büyük bir gururla gösteriyordu. John yakından bakınca on üç haneli bir sayının son rakamlarının hızla arttığını gördü, öyle ki bunları okumak hemen hemen imkânsızdı. Bir trilyon ve bir sürü milyon. Aktüel hesap bakiyesi. Her nefeste dört bin dolar, demişti Eduardo. John titreyen rakamlara bakıyordu, nefes alıyor ve bir şeyler fark etmeye çalışıyordu. Dört bin dolar denk düşüyordu. Ama uzun süre bakınca insan rakamların aynı tempoda artmadığını sanki arada nefes aldıklarını, damarlardaki kan basıncı gibi belirli bir ritimle attıklarını, bazen daha hızlı, bazen de daha yavaş olduklarını fark ediyordu, gerçi çok küçük nüanslardı bunlar, ama dikkatlerden de kaçmıyordu.

Bir trilyon. Büyük, koyu yeşil bir monitör üzerinde tek bir sayı hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bir trilyon dolar oldukça fazla bir para, değil mi?" diyerek emin olmak istedi John.

Cristoforo Vacchi monitörün önünde bir sunağın önünde durur gibi duruyordu. "Kavranılamayacak kadar çok," dedi ciddiyetle. Bir Amerikan dergisi olan *Forbes* her yıl dünyanın en zengin yüz adamının listesinin yayımlar. Uzun bir süre birinci sırada Wal-Mart zincirini kuran, kırk milyar dolarlık servetin sahibi süpermarketler kralı Sam

Walton vardı. Birkaç yıl önce kemik kanserinden öldü. Gerçi bu arada Microsoft firmasının başkanı Bill Gates elli milyar dolarla zaten onu geçerdi. Listede İngiltere Kraliçesi ya da Brunei Sultanı yer almaz mesela, aslında oraya ait olmalarına rağmen, hatta sultanın birinci sırada olması gerekirdi. Onun serveti yetmiş milyar dolar olarak tahmin ediliyor. Ama bu listedeki herkes bütün servetlerinin birleştirseydi bile yarım trilyon dolar etmezdi.

John şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ama bu çılgınlık," dedi en nihayet, ağzı kurumuştu. "Bu kadar çok parayla ne yapayım ben?" Padrone beyaz saçlı başını ağır ağır salladı. "Sanırım anahtar da bu istisnai durumda yatıyor. Siz, John, öyle basitçe, diğerlerinden biraz daha zengin bir adam haline gelmeyeceksiniz, aksine sizin biricik bir konumunuz olacak. Kimse yaklaşık olarak bile sizin büyüklük derecenize erişmeyi umut edemeyecek. Yeryüzünün birçok devletinden daha zengin olacaksınız. Siz basit bir zengin olmayacaksınız, dünya çapında bir finansal gücünüz olacak. Ne yapacağınıza karar vermek zorunda olduğunuz şey işte bu."

John'un başı döndü. Son sözcükleri kalın bir çadırbezi üzerinde tıpırdayan yağmur damlaları gibi algılamıştı. Bütün bunlar ona çok fazla gelmişti. Böylesi boyutları kavramak için yaratılmamıştı o. "Bilmiyorum... benim bütün parayı Ferrari satın almak için harcamayacağımı nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum," dedi ihtiyar avukat basitçe. "Ayrıca," diye de hınzır bir gülümsemeyle ekledi, "bu kadar çok Ferrari yok yeryüzünde."

O akşam, yemekten epey sonra, denizden yukarı serin bir rüzgâr eserken ve uzun masadaki tek aydınlatma olarak küçük kavanozların içine konmuş mumların alevleri titrerken servet aktarımın ayrıntıları konuşuldu. John genellikle dinliyor, seyrek olarak soru soruyor ve 'evet' diye yanıtlıyordu onaylayıp onaylamadığı sorulduğunda. Bakışları dışarıdaki geceye kayıyor ve karanlık denizin üzerindeki gümüşi pusun içinde kendini kaybediyordu. Gök kubbede bir avuç yıldız

için için yanıyordu. Şarap siyah görünüyordu bardaklarda. Avukatlar sesizce konuşuyor, sesleri giderek birbirine daha çok benziyordu ve bir şekilde kanatlanmış, belirgin bir şekilde hafiflemiş geliyordu kulağa. Servet sanki bir yüktü de şimdi başka birinin sırtına yükleyip kurtulmuşlardı ondan.

"Büyük bir sükûnet içinde," diye Padrone verdikleri kararı güçlendirdi, yani servetin çok gizli bir şekilde, önümüzdeki günlerden birinde, uygun bir randevu kararlaştırılır kararlaştırılmaz Floransa'daki bir noterde yapılacağı kararını. Zenginliği ve hikâyeyi kamuoyuna ne zaman ve nasıl açıklayacağı tamamen John'a kalmıştı.

Buna benzer bir ev alacaktı John, buna karar verdi. Terasından deniz görülebilen bir ev. Cırcırböceklerinin öttüğü bir yerden. Doğal taşlardan yapılma bir teras, günün sıcaklığını depolayan ve akşam hoş bir şekilde ısıtan taşlardan.

Paramın olduğu düşüncesine biraz olsun alıştım, cümlesi geldi John'un aklına. Paranın miktarını tahayyül etmekten uzaktı, ama artık kendisini fakir hissetmiyordu.

Cristoforo'un sesi düşüncelerinin arasına zorla girdi. "Anlaştık mı, John?"

"Evet."

5

Marvin Copeland çok seyrek gazete okurdu. Birincisi gazeteler paralıydı ve nadiren elinde yeterli para olurdu, olduğunda da onunla başka şeyler yapmayı bilirdi. İkincisi gazeteler onu ilgilendirmezdi. Çeşitli suçlar, beyzbol, politika hakkında haberler; bunlar onu niçin ilgilendirsindi ki? Ve üçüncüsü de, çeşitli işler, çeşitli kız arkadaşlar ve müziği arasında başka şeylere zaman ayıramayacak kadar dolu bir hayat yaşıyordu. Gazete okumak, televizyon seyretmek Marvin'in görüşüne göre hayatları boş, sıkıcı ve anlamsız olan insanlar içindi.

O sabah Marvin'in hiçbir şeyden haberi olmadı. Saatlerdir bütün gazetelerin ve haber programlarının dilinde tek bir konu vardı, ama Marvin herhangi bir günmüş gibi alışveriş yapmak için Konstantinos'a giden yolda rahat rahat yürüyordu. Konstantinos sebze tüccarıydı, fakat insana hayatta lazım olacak her şey bulunurdu onda: kahve, pastörize süt, üç çeşit kahvaltı malzemesi, makarna, şekerleme, ayakkabı cilası, sigaralar, vs. Eğer bu dar raflarda alkol bulmak da mümkün olsaydı mükemmel bir dükkân olurdu ya, ama bu dünyada hiçbir şey mükemmel değildir.

Güneş oldukça yakıcıydı. Marvin bir müzik grubuyla muhtemel bir deneme randevusunu kaçırdığı şüphesinden bir türlü kurtulamıyordu. Hayır, o yarındı, öyle değil mi? Üzerinde tarihin yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı bir yerlerde, ama ortadan kaybolmuştu kâğıt. Pete'nin yeni arkadaşının odayı temizlerken atmış olması çok muhtemeldi. "Neredeyim ben?" deyip duruyordu kadın. "Bir evde miyim, yoksa bir maymun kafesinde mi?" En azından şimdi ev elâleme doğrudan

gösterilebilir durumdaydı. Belki de ailesini çağırmalıydı bu aralar, bundan daha iyi bir fırsat olmazdı.

Cebindeki bozuk paralarla oynuyordu. Önceki akşam esrar içmişler, çeyrek dolar için kumar oynamışlardı ve yüklü bir miktar para kazanmıştı. John'un bıraktığı üç aylık kirayı benzer gecelerde şanssızca kaybettikten sonra nihayet talihin sevindirici dönüşü gerçekleşmişti. Konstantinos'a olan borçlarından birazını kapatabilirdi artık. Ayrıca dün gece evleri dolaşmış, bütün reklam kâğıtlarını çalmış ve yirmi dakikalık bir çalışmadan sonra oldukça fazla sayıda kupon kesmişti, *Buy One, Get One Free!* Söz veriyorlardı ya da *Fifty Percent Off!* Bu indirim kuponlarıyla neler kazanıldığını görmek gerekirdi, buzdolabında sürekli bir boşluk hüküm sürüyordu nasıl olsa. Ve eve bulaşık deterjanı alma sırası ondaydı, eskisi defalarca sıcak suyla çalkalandıktan sonra nihayet boşalmış olarak tanımlanabilirdi.

Konstantinos yoktu, sonsuz kırışık yüzlü karısı duruyordu kasada. Normal olarak bu kötüydü, çünkü her zaman istemeye istemeye yazardı kadın deftere ve yapsa bile bunu öldürücü bir dırdır eşliğinde yapardı; başlı başına bu bile neredeyse bir rezaletti zaten. Marvin çeyrekliklerle dolu cebini kadının önüne boşalttı, fakat bu kadını gülümseteye yetmedi hiç kimse onu gülümsetemiyordu ama Marvin alacaklarını raflardan toplayıp kadının önüne yığdığında en azından dırdır etmedi, tersine onları itiraz etmeden büyük ve kahverengi bir kesekâğıdına koydu.

Ama hemen akabinde ardından normalden daha da çok velveleye verdi ortalığı. Çıkarken Marvin'in bakışları kapının kenarında, oldukça eski bir tel gazetelikte duran gazetelere takılmıştı, manşetler onun bile gözünden kaçmayacak kadar büyüktü. Ve büyük bir de resim basılmıştı. Muhtemelen Marvin'i elindeki poşetin düşmesinin ana nedeni buydu.

"Bu nasıl olabilir?" diye bağırdı Gregorio Vacchi ve elindeki Corriere della Sera'yı masanın üzerine fırlattı. "Nereden biliyorlar? Anlamak mümkün değil."

Kendi ismini gazetede görmek çok tuhaf bir şeydi. Üstelik de birinci sayfada, büyük, kalın, siyah harflerle. Bu bütün meseleyi dünyanın bütün dokümanlarından, damgalarından ve onaylarından çok daha gerçek hale getiriyordu.

"Hepsi sadece para hakkında yazmış," dedi Republica'yı gözden geçiren Alberto. "Para ve bileşik faiz hakkında. Ama sanırım vasiyet hakkında hiçbir şey bilmiyorlar." Giovanna zemin katın salonunda ihtişamlı bir masa donatmıştı, günün anlam ve önemine uygun olarak, küçük küpler halinde kesilmiş kavunlar, gerçek parma salamı ve şampanya, beyaz bir örtü, güneşte parlayan kristal bardaklar. Sıcak ve lavanta kokan bir esinti yüksek pencerelerdeki perdeleri şişirmiş, avlunun çakılları üzerinde yürüyen bir ayak sesi işitilmişti: Benito, Rolls-Royce'u beyaz bir bezle cilalayıp parlatıyordu. Ardından Alessandro gelmişti; mutfakta ve bodrumdaki işlere yardım eden, gazeteleri getiren genç ve güçlü delikanlı. Böylece kargaşa başlamıştı.

Bütün bunlar Padrone'yi eğlendiriyor gibi görünüyordu. Sessiz bir gülümsemeyle cappucino fincanını karıştırıyordu ve köşesinde, deyimdeki Hurrikan'ın gözü gibi duruyordu. "Bunun böyle olacağı belliydi. Sadece düşündüğümüzden daha erken keşfettiler." Yukarıya bakıp John'a afacan bir bakış fırlattı. "Muhtemelen önümüzdeki günlerde basını etkilemek konusunda Lady Di'yi geçersiniz."

"Harika," dedi John. Daha da neşelenebilirdi ortalık.

Bu ana kadar bir kenarda duran ve sürekli cep telefonuyla konuşan Eduardo nihayet telefonu gürültülü bir şekilde "Ciao!" diyerek kapattı. "Hiç şansımız yok," diye açıkladı. "Noteri ablukaya almışlar."

"Noter!" diye heyecanlandı babası. "Dünyadaki her şeyin ne zaman ve nerede olduğunu nasıl bilebilirler?"

"Bütün noterleri aramış olmalılar. Ve Nuncio'yu da tongaya düşürmüşler."

"*Porco cane!* Arayıp randevu alan var mı?"

"Nuncio'nun dediğine göre yarım saat önce bir adam aramış ve Vacchi ailesi adına aradığını, randevuyu yarım saat erteleyip erteleyemeyeceklerini sormuş. İsmimizi biliyorlar!"

"Ne? Bu kadarı da..." Gregorio'nun ince kaşları kalktı. "Ama bu demektir ki her an bir köpek sürüsü... O hayır. Kapı! Alessandro! Giuseppe! Çabuk, kapıyı kilitlemek zorundayız!" Aceleyle dışarı fırladı, telaşla çırpan ellerinin sesi bütün evde yankılanıyordu sanki.

"Giuseppe! Her şeyi olduğu gibi bırak, *presto!*"

Susan Winter doğal olarak her gün gazete okurdu, bu işinin bir parçasıydı. İlk olarak *Washington Post* okurdu küçük mutfağında açılır kapanır bir masada kahvaltı ederken, ikinci olarak *New York Times*, büroya giderken metroda ve büroya varınca da başka üç dört gazete daha, hangi konuda çalıştığına bağlı olarak genellikle uluslararası baskılar.

Son günler aklını başına getirmişti. Esrarengiz adamdan aldığı bütün para gitmişti. Kaybetmişti.

Bu sabah gazetelerini içeri taşırken gözleri manşetlere ve hemen yandaki fotoğraflara takıldığında sırtından soğuk terler boşandığını hissetti. Buydu demek ki işin aslı!

Bu kendi aklına gelmediği için bir kere bile kızmadı kendisine. Böyle bir şeyi kimse düşünemezdi. Böyle bir şeyin mümkün olabileceği bile onun hayal sınırlarını aşıyordu. Bir trilyon dolar! Gri bir kutucuğa yazılmıştı sayı; bir adet bir ve on iki adet sıfır. Bin milyar. Servetin nasıl faiz ve bileşik faiz sonucu yüzyıllar boyu durmamacasına büyüdüğünü açıklayan yazıyı büyülenmiş gibi okudu. Şöyle bitiyordu yazı: "Bu metni okumak için yaklaşık olarak bir dakika harcadınız. Ve bu süre zarfında Fontanelli'nin serveti seksen bin dolar daha arttı."

Kahveyi unuttu, keki unuttu. Öylece oturuyordu orada, önünde gazete özensizce yayılmış, gözleri duvarlara dikilmiş, görmeksizin

bakıyor ve kendi kendine esrarengiz adamın John Fontanelli'den ne istediğini soruyordu.

Susan Winter, Dalloway Dedektiflik Bürosu'nda kendine sadece katlanıldığını hissediyor, her an onun bir işe yaramadığı sonucuna varmalarını bekliyordu. Çalışabildiği kadar çok çalışıyordu, ödenmeyen fazla mesailer olduğunda da asla şikâyet etmiyordu. Şefinin onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmiyordu, bunu birisi ona söyleseydi de inanmazdı. Şefi gerçekte onun nevrotik, aklı havada, güvenilmez bir kişi olduğunu düşünüyordu; ama onun incelenen şahısların verdikleri dâhiyane bilgilerdeki niyetleri ve motivasyonları hemencecik açığa çıkarma ve önceden söyleyebilme yeteneğine çok değer veriyordu. Onun bu ani ve neredeyse kâhince öngörüleri diğer bütün dezavantajlarından ağır basıyordu; büro personelinin yarısını işten çıkartmak zorunda kalsa bile onu çıkartmazdı. Bir kez daha John Fontanelli'nin ailesi hakkındaki araştırmaların bulunduğu ikinci dosyanın içeriğini kafasından geçirince bu aydınlanmalardan birini daha yaşadı. Esrarengiz adamın ne planladığını bildiğini sanıyordu. Ve eğer sandığı şey doğruysa bu bilgiyle çok para kazanabilirdi, hayal bile edemeyeceği kadar çok para. İşte o zaman büyük ikramiye bu olurdu!

O gün karın ağrıları içinde gitti büroya, her şeyi berbat etmekten korkuyordu.

İlk takım bir Porş'la geldi, bir adam ve bir kadın. Adamın omuzlarında bir kamera vardı, kadınsa üzerinde bir yayın şirketinin logosunun bulunduğu bir mikrofon taşıyordu. Kibarca kapıyı çaldılar. Bunun üzerine Benito, gururlu üniforması içinde uygun adımlarla parmaklıklı kapıya yöneldi ve kendisine önceden verilmiş bir direktif gibi, Vacchi ailesinin şu anda görüşme yapmaya uygun olmadığını söyledi.

Kısa bir süre sonra ikinci bir takım geldi, bir karavanın içinde dört adam, dört elle aletler çıkarıyorlardı arabadan, büyük statifler, kameralar, kayıt cihazları, şemsiye ayaklıkları ve açılır kapanır iskemleler. Düpedüz abluka kokuyordu. Diğer takımla el sıkıştılar. Kütüphanenin

birinci katındaki perdelerin arkasında kalan alandan bakan John ve Vacchi ailesine bu, öfkeli rakiplerin, kazananı belli edecek son yarış öncesi birbirlerini selamlamaları gibi göründü. Ardından statifler kuruldu, kameralar takıldı, şemsiyeler açıldı.

"Bunları birkaç gün burada tutabilirsek köye ek kazanç sağlarız," dedi Alberto.

Hızlı bir ritmle gazetecilerin sayısı arttı. El sıkışmalar yoktu artık, dostça konuşmalar da... sadece parselleme işaretlerinin çabuk ve saldırgan bir şekilde saplanmaları, en iyi yerleri kapmak için itişip kakışmalar, dirsek atmalar ve öfkeli küfürleşmeler vardı. Çok kısa bir zamanda avlu girişinin çevresi bir objektif ve mikrofon ormanı haline getirilmişti.

"Kesin şu anda CNN'de canlı yayındayızdır," dedi Eduardo.

Bir helikopter belirdi. Bir an sanki avluya inecekmiş gibi göründü, ama sadece binanın üzerinde birkaç kez dolandı ve çekip gitti.

"Korkarım, eğer soruları yanıtlamazsak, söylentiler yaymaya başlayacaklar," dedi Gregorio yüzünü ekşiterek. "Program ve gazeteler bir şekilde doldurulmak zorunda."

"Evet," diye başını salladı Alberto. "Bir basın toplantısı düzenleyelim."

"En azından biz, miras avukatları olarak," diye onayladı Cristoforo Vacchi. "Sizde durum nasıl, John?"

"Bilmiyorum. Benim için durum biraz mayhoş," diye açıkladı John. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, yani basın toplantısı."

Padrone gülümsedi. "Bizim yaptığımızı mı sanıyorsunuz?"

John televizyonda Beyaz Saray'daki başkanın basın toplantılarını izlemişti, onun kürsüye gelişini, bildiri okuyuşunu ve sırayla soruları yanıtlayışını görmüştü ve bunlar dünyanın en sıkıcı işi gibi gelmişti ona. Ama bizzat rengârenk mikrofonlar önünde oturmak, bir spot sağanağına bakmak ve bir sürü halinde karmakarışık bağıran bir

kalabalıktan gelen soruları yanıtlamak garip bir şekilde ürkütücü ve aynı zamanda da heyecan verici geliyordu.

Acaba anne babası bu miras işini biliyor muydu? Evet, dedi John. Bu kadar çok parayla ne yapacaktı? Bunu henüz bilmiyordu. Bir sürü işe yaramaz cevap, ama her sözcük büyük bir itina ile not ediliyor, kasede alınıyor ve filme çekiliyordu, çağları değiştirecek anlamları olan kehanetler bildiriyormuş gibi.

"Siz artık ünlü ve saygın bir kişisiniz," diye fısıldıyordu Eduardo kulağına, toplantıyı yöneten kişi olarak kabul görmeye çalışıyordu bir yandan da.

Salondaki bütün mobilyaları çıkarttırmışlardı, sadece arkalarda bir kapının yakınında, zor durumda kaldıklarında oradan kaçabilmek için masalardan bir bariyer oluşturmuşlardı. Alessandro ve Guiseppe böyle bir geri çekilme sırasında onları korumak için hazır bekliyor ve kapıların açılmasından sonra vaktiyle Beatles hayranlarının onları avlarken yaptığı gibi içeri dalan gazetecilerle fısıldaşmalarından pek de rahatsız görünmüyorlardı.

Neden parayı kendileri için alıkoymadıkları soruluyordu Vacchilere.

"Böyle bir davranış," diye bildirdi Cristoforo Vacchi sakin bir şekilde, "bizim mesleki ahlakımızla uyuşmazdı."

Bu yüksek sesli gülüşmelere yol açtı.

Gregorio toplantıyı paranın kaynağı ve vasiyetin ayrıntıları hakkında bilgiler vererek açtı. Eğer doğrudan sorulmazsa Giacomo Fontanelli'nin kehanetinden söz etmemek konusunda anlaşmışlardı. Gerçekten de kimse sormadı, tersine genel ilgi tuhaf bir şekilde rastlantısal görünen 23.04.1995 yılında hayatta olacak en genç erkek Fontanelli'nin bütün mirası alacağı hükmü üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu tarihin özelliği neydi? Hiçbir şey, diye açıkladı Gregorio. John'dan onun bu seçme yöntemini adil bulup bulmadığını öğrenmek istiyorlardı. Hayır, dedi John, ama böyle işte. Günümüz koşullarına göre kadınları mirastan dışlamak adil miydi? "Bugün kimse böyle bir şey yazmazdı," dedi John, "ama biz beş yüzyıl önceki bir vasiyetten söz ediyoruz."

Gömleğinin sırılsıklam olduğunu ve terinin sırtından aşağı süzüldüğünü hissediyordu. Neler neler öğrenmek istiyorlardı böyle! Evli miydi? Hayır kurumlarına bağışta bulunacak mıydı? Hangi spor türlerini tercih ediyordu? Nerede yaşamayı düşünüyordu? Vesaire vesaire. Nihayet en sevdiği yiyecek sorulduğunda, havyara alışmaya çalışacağını, ama o zamana kadar en sevdiği şeyin annesinin tortellinisi olduğunu söylediğinde, Alberto sözü ateş kırmızısı saçlı bir kadına verdi.

"Brenda Taylor, CNN," diye açıkladı kadın ve John gözlerinden, sesinden ve her hareketinden kadının ateş saçtığını fark etti. "Bay Fontanelli, bu kadar zengin olmaktan memnun musunuz?"

Balyoz gibi bir soruydu. Herkes nefesini tutmuş gibi görünüyordu, birden öylesine bir sessizlik baş göstermişti ki, o ünlü iğne şimdi düşse duyulurdu işte. John halojen lambalara, objektiflere dikti gözlerini. Bu soruya vereceği yanıtın dünyanın dört bir yanına ulaşacağını ve insanların onun hakkında ne düşüneceklerini belirleyeceğini anladı.

"Şimdi," diye başladı güçlükle, beyaz duvar gibi boş bir beyinle, "henüz değilim tabii ki. Önce devir işleminin resmen gerçekleşmesi lazım vesaire... Ondan sonra öğreneceğim bunun nasıl bir şey olduğunu."

Ama bu bir cevap değildi, bunu hissediyordu. Kadın tatmin olmamıştı henüz. Suskunluk John'u iyiden iyiye içine çekiyordu. Bütün gözler ona yönelmişti ve daha fazlasını bekliyorlardı.

"Böyle bir servet, sahibini mutlu etmek için değildir," sözlerinin döküldüğünü duydu ağzından ve bunun nereden çıktığı, o sırada ne söylemekte olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu, "bu daha çok bir sorumluluktur. Ve mutlu olmak için tek umut bu sorumluluğa uygun davranmakta yatar."

Kendini çok aptal hissetti. Böyle bir şey yumurtlamak nereden aklına gelmişti? Bunun herhangi bir anlamı var mıydı? Yarı açık kalmış ağızları, not defterleri üzerinde kararsız duran kalemleri izliyordu. Şimdi onu gezegenin maskarası yapmaya koyulacaklardı.

Ama birden, arkalarda bir yerde biri yavaş yavaş alkışlamaya başladı. Diğerleri de katıldı buna. Biri omzuna vurdu ve "Harika, harika konuştunuz John..." dedi.

Ne? Harika? Harika olan neydi?

"Bu basın toplantısı için iyi bir final oldu sanırım." Kimdi bu konuşan? John artık neler olduğunun farkında değildi. İtiş kakış, çarpıyorlar, sıkıştırıyorlardı, sıkılacak eller vardı. "Çok teşekkürler Bayanlar Baylar, teşekkürler... İlginiz için teşekkürler..." Alberto. Değil mi? Sonra bir kapı belirdi ve sessizlik.

Daha sonra, odada tek başına yatağında uzanıyordu, başında ıslak bir bez vardı ve gözlerini tavana dikmişti. Sakın düşünme. Sabahın anımsattıkları bir ışık ve çığlık fıskiyesine dönüşmüştü. Sakın bunun gündelik hayat olabileceğini düşünme. Burası en azından sakindi, terasa açılan kapılar kilitliydi, dalga sesleri bile duyulmuyordu, kesinlikle hiçbir şey duyulmuyordu.

Uyku ve uyanıklık arasındaki o harika durumda pinekliyordu, fakat tam da o anda çalan telefon her şeyi berbat etti.

Ne? Doğruldu. Şimdi dirseğine dayanmış halde duruyordu, gözlerini yatağın kenarındaki telefona dikmişti. Bir rüyaydı. Telefonun çaldığı falan yoktu. Evdeki hiç kimse onu şu durumda rahatsız etmezdi.

Ama, telefon yeniden çaldı, çirkin, dayanılmaz bir zırıltı. Ahizeyi koparırcasına aldı. "Alo?" "Bay Fontanelli?" diye sordu, pek de nahoş olmayan İngiliz aksanlı bir ses. "Evet?" Bu sesi tanımalı mıydı acaba?

"John Salvatore Fontanelli? Şu anda odanızda mısınız?"

Bu da ne demekti? "Evet, lanet olsun! Elbette odamdayım, başka nerede olacağım? Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?"

"Beni tanımıyorsunuz. Umarım bir gün tanışırız, ama şu anda size ismimi bile söyleyemem. Bugün öğrenmek istediğim tek şey telefon numarasının hâlâ geçerli olup olmadığıydı."

"Benim telefon numaram mı?" John hiçbir şey anlamıyordu. "23 numara. Bunun hâlâ sizin odanıza bağlı olup olmadığını görmek

istedim. Ama bunu size başka bir zaman daha ayrıntılı açıklarım. Ha, bir şey daha var, lütfen kimseye bu telefon görüşmesinden söz etmeyin, özellikle de Vacchi ailesine. Bana güvenin."

Herif kafayı yemişti muhtemelen, yoksa? "Bunu neden yapmayayım, bilmiyorum."

Telefonun öbür ucundaki bilinmeyen şahıs sustu, duyulur bir şekilde nefes alıp veriyordu. "Çünkü yardıma ihtiyacınız olacak, Bay Fontanelli," dedi en sonunda. "Ve ben size yardım edebilecek tek kişiyim."

6

Jeremy's'te oturacak yerler de vardı, ama kimse orada oturmak istemiyordu. Koltukların suni derisi, üzerine oturunca sanki bilinmedik bir sos dökülmüş de, silinmemiş, aksine öylece kurumaya bırakılmış ve şimdi de katman yavaş yavaş kabarıyormuş gibi bir his veriyordu insana. Görüş pek iyi değildi barın içinde, çünkü sahibi sadece yeşil ve koyu sarı ampuller kullanıyordu, bunlardan da çok fazla yoktu. Ön tarafta tabureli masalar vardı, ama daimi müşteriler barın önünde ayakta dururdu. İnsan, bir spor kanalına ayarlanmış televizyonu da en iyi şekilde oradan izleyebilirdi.

Lino Fontanelli'nin pürüzsüz, onu olduğundan daha genç gösteren neredeyse çocuksu bir yüzü vardı. Saçları üzerine biriyantin boca edilmiş gibi dururdu, ama o biriyantin falan kullanmazdı, aslında böyle görünmekten de nefret ederdi. *Jeremy's*'e tek başına, çok sık gelen McGuire Airforce Base memurlarından biriyle karşılaşma olasılığından kaçınmak istediği zamanlar gelirdi. Buradaki bira diğer yerlerdekinden daha kötü değildi, hatta hamburgeri daha iyiydi; kimse gelip rahatsız etmezdi. Tezgâhın bir köşesinde sükûnet içinde gazete okuyabileceği ve kimsenin televizyon izlemesini engellemeyeceği daimi bir yeri vardı.

Son günlerde deli gibi gazete okumuştu.

Bu akşam burada pek kimse yoktu. Bir köşede şişko bir herifle şişko kız arkadaşı oturuyor ve muhtemelen çekici görünüşlerini korumak için şişko patates kızartması yiyorlardı. Tezgâhın öbür ucunda demirbaşa dâhilmiş gibi görünen gri saçlı bir siyahi oturuyor, yavaşça bardakları kurulayan ve sadece başını sallayan barmene bir şeyler anlatıyordu. Bir ara içeri giren, tezgâhın birkaç tabure ilerisine oturan ve bir bira

söyleyen adam başlangıçta Lino'ya hiç dikkat etmemişti. Tezgâhtaki taburelerden birini kendine çekmişti, anlaşılan ya buraya daha önce hiç gelmemişti ya da pantolonunda yapışkan çizgilerle eve gitmek onun için sorun yaratmıyordu.

Biranın yarısı boşaldığında ve Lino gazetenin spor sayfasına geldiğinde adam gazeteyi işaret etti ve sordu: "Şunu gördünüz mü? Bir trilyon dolar miras kalan herifi?"

Lino istemeye istemeye gözlerini kaldırdı. Adam koyu renk bir palto taşıyordu ve bira bardağını bir goril gibi kıllı elleriyle sıkıca kavramıştı. "Sanırım bunu herkes okumuştur," diye karşılık verdi Lino mümkün olduğunca ilgisiz bir şekilde.

"Bir trilyon dolar! Tanrı'nın bile bu kadar parası yoktur, öyle değil mi?"

"Tanrı'nın ne kadar parası olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok." Bir süre sanki rahat bırakacak gibi göründü adam, ama sadece bir an, hiçbir ilgi göstermeden televizyondaki beyzbol maçına göz attı. "Herifin bir abisi olduğunu okudum," diyerek zevzekliğine devam etti. "Oğlum, dedim kendime, herif şimdi kendini nasıl hissediyordur? Kesin bu küçük zırıltıyı boğsam da bütün paraya tek başıma sahip olsam diye geçiyordur içinden. Yani, benim kardeşim yok ama ben de böyle düşünürdüm herhalde."

Lino gazeteyi indirdi ve adamın gözlerinin içine baktı. Hamurumsu, çiçek bozuğu bir yüzü vardı adamın ve kavgadan, en az sarhoşluktan kaçındığı kadar kaçınacak biri gibi görünüyordu. Gözlerinde sinsilik parlıyordu.

Lino'nun bakışını fark etti. "Kabul edin, bu tamamen insani bir şey, değil mi? Düşünceler cezalandırılmaz. Sadece yapılanlar cezalandırılır." Gerçekten de, Lino haberlerde sözü edilen kişinin kardeşi John olduğunu kavradığında kafasından bir sürü şey geçmişti. Kardeşi John, bebekken ona sürekli dikkat etmek zorunda kaldığı kardeşi. Bir keresinde sendeleyip otobüsün altına yuvarlanmasına ramak kalmış olan bacaksız.

98.000.000.000 $

Bununla beraber şimdi bu herifin tam da kendisini lafa tutmasının rastlantı olup olmadığını düşünüyordu.

"Bir kere bunun nasıl bir para yığını olduğunu tasavvur etmek lazım. Bir trilyon dolar. Vay canına, daha düne kadar böylesine çok bir paranın var olduğunu bile bilmiyordum! Hatta Washington bile milyarlarla idare ediyor... Ve bu delikanlıya bir trilyon dolar kalıyor. Belki benim de büyükbabamın kâğıtlarını karıştırmam lazım, oralarda bir yerde beş yüzyıllık bir hesap defteri falan vardır belki, ne dersiniz?"

"Evet, belki de."

Herif cebinden bir kartvizit çıkardı ve Lino'nun önüne itti. "Bleeker," dedi. "Randolph Bleeker. Bana Randy diyebilirsiniz." Lino kartı aldı ve inceledi. Avukat yazılıydı üzerinde. Uzmanlık dalı: Velayet ve miras hukuku.

"Bu da ne demek?" diye sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Bleeker kısa bir bakışla çevreyi kolaçan edip barmen ve diğerlerinin işitemeyeceğinden emin olduktan sonra, "Tamam, rol kestim; kaçıp gitmenizi istemiyordum, anlıyor musunuz? Sizin o kardeş olduğunuzu biliyorum. Ve istediğim şey; nasıl söylesem, bir iş anlaşması denebilir."

"Bir iş mi istiyorsunuz?"

"Sizin paraya ulaşmanıza yardım ederim. Uygun bir pay karşılığında elbette."

"Paraya mı? Hangi paraya?"

"Ben neyden söz ediyorum deminden beri? Bir trilyon dolardan, di mi?"

Lino güvensizce gözlerini kıstı. Bir kez daha elindeki karta baktı. Velayet ve miras hukuku. Burnuna çok kötü kokular geliyordu. "Bana yapacağınız teklifi duymak istediğimi sanmıyorum."

"Kaderin sizin yanınızdan böyle kılpayı geçip gitmiş olması sizi kızdırmadı mı?"

"Tabii, elbette. Ama neyse odur. Benim daha genç olan bir kardeşim var ve şu garip tarihte en genç Fontanelli oydu. Nokta. Artık bunu kimse değiştiremez."

Randy muhtemelen gülümseme olması gereken bir şeyle ona baktı. "Değiştirilebilir," dedi gözlerinde zekice bir parıltıyla. "Ve ben sizin bunu hâlâ akıl edememiş olmanıza şaşıyorum."

Büyük bir dikkatle kotarılan bütün planlar yeniden organize edilmek zorundaydı. Mirasın devri artık Floransa'da değil, Roma'da, doğrudan Maliye Bakanlığı'nda gerçekleşecekti. Mümkün mertebe gizli bir tarih belirlendi bunun için.

"Bir helikopter çağırmalıydık," dedi Eduardo tartışma sırasında. "En azından gazeteciler kapımızı ablukaya almakta ısrarlıysa." "Arabalarımızın geçmesine izin vereceklerdir," diye karşı koydu babası, basının ortaya çıkmasından bu yana hiç uyumamış gibi görünüyordu. "Parayı sokağa atmamız da gerekmiyor."

John, Vacchilere yaptığı telefon konuşmasından söz etmek istiyordu, ama bu herhangi bir neden yüzünden ertelendi. Ve konuşmalar ilerledikçe durum bundan söz etmeye giderek daha az uygunmuş gibi geliyordu. Sonuçta pek de anlamlı bir şey değildi bu, yoksa?

Devir işleminin bizzat Roma'da gerçekleşecek olması, daha önce gerçekleşmesi gereken bir başka resmî prosedürü de kolaylaştırmıştı.

"Küçük bir mesele," diye Alberto muzaffer bir gülümsemeyle konuyu açtı. "Kısacası, sizin İtalyan olmanız gerekiyor." Mesele onun vatandaşlığıydı. Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı olarak kalırsa, dünyadaki gelirlerinin hepsinin Amerika'da vergilendirilmesi gerektiğini söyledi Gregorio yorucu bir ciddiyetle. O halde veraset vergisi konusunda, –zaten konu da buydu– burada Amerikan maliye makamlarıyla anlaşmak mümkün olmadığından, geriye tek bir yol kalıyordu: vatandaşlığı değiştirmek.

Bunu düşünmek John'a pek sempatik gelmedi. "Benim büyükbabam Mussolini'den kaçmıştı. Canını dişine takarak Amerikan pasaportu

almak için savaştı. Bunu geri vermek durumunda kalmam hoşuma gitmiyor."

"Umarım Mussolini'nin iktidarda olmadığı dikkatinizden kaçmamıştır," dedi Alberto.

"Büyükbabamı çok severdim, anlıyor musunuz? Amerikalı olmaktan gurur duyardı. Bundan vazgeçmek ona ihanet etmek gibi oluyor."

"Yurtseverliğiniz ve ailenize olan bağlılığınız saygıya değer," dedi Gregorio Vacchi. "Ama birkaç yüz milyar dolar çok yüksek bir bedel bunun için, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Elbette, ama bu yüzden hoşuma gitmek zorunda değil. Ve hoşuma gitmiyor."

"Çok ciddiye alıyorsunuz," diyerek Eduardo söze karıştı. "Zengin bir adam olacaksınız, John. Servetiniz dünyadaki devletlerin çoğunun bütçesinden daha büyük olacak. Nereye isterseniz oraya gidebileceksiniz. Aslını söylemek gerekirse İtalyan maliye bakanıyla yapılan anlaşmaya bile uymak zorunda değilsiniz, çünkü giderseniz yapabileceği bir şey yok. Hiçbir şey. Bu açıdan bakıldığında vatandaşlığınızın ne anlamı olduğunu bir düşünün."

John pes etti sonunda. "Peki. Ne zaman başlıyoruz?"

"Bütün hazırlıklar biter bitmez. Gizlilik, korumalar vesaire. Ve seremoniden sonra başbakan sizi kabul edecek," dedi Gregorio Vacchi. "Önümüzdeki perşembe." Bunu bekleyemeyecek kadar sabırsız görünüyordu.

John kütüphanenin penceresinde duruyor ve kalın perdelerin ardından avlu kapısının önündeki çayırda bir açık hava konseri seyircisi gibi toplanmış olan basın elemanlarını izliyordu. Onların, servet aktarımının noter önünde gerçekleşmesinden önce röportaj vermeyeceğini açıklamış olmasına rağmen gösterdikleri bu sabırlı dayanıklılığa şaşırıyordu. Tuhaf, gerçekdışı bir görüntüydü, daha da gerçekdışı olan bütün bunların nedeninin kendisi olmasıydı. Hayır kendisi değildi, kişi olarak kendisi değildi. Neden, onun gerçekleştirdiği bir rüyaydı,

sınırsız bir zenginlik rüyası belki. Kimsenin böyle bir zenginliğin ne kadar korkutucu olabileceği hakkında en ufak bir fikri yok gibi görünüyordu.

Giacomo Fontanelli'nin verdiği görevi anlatmaya karar verdi. "John? Ah, işte buradasınız."

Eduardo'nun sesi. John arkasına döndü. Eduardo peşinde kolaylıkla iki adam yapılabilecek bir adamla birlikte içeri girdi: Geniş omuzlu bir kütüktü ve John'dan bir karış daha uzundu. Dünya boks şampiyonu bile onu görse korkardı.

"Size Marco'yu tanıtabilir miyim? Marco, bu Sinyor Fontanelli."

"*Buongiorno*," dedi Marco ve bir küreği andıran elini John'a uzattı. John bu eli sıkabilmek için kendiyle mücadele etmek zorunda kaldı, ama bu ele ait olan koldaki kaslar esas itibariyle Marco'nun koyu renk elbisesinin kollarını yırtmak için düşünülmüş gibi duruyor ve elin asıl basıncı tabiri caizse dayanılabilir kalıyordu.

"Marco İtalya'nın en iyi güvenlik servisinden geliyor," diye açıkladı Eduardo."

"Güvenlik servisi mi?"

"Korumanız, Sinyor," dedi Marco.

"Benim..." John yutkundu. Ah evet, Vacchiler böyle bir şeyden söz etmişti. Yüz yıl önce, bir başka yaşamda. Korumalar. Acımasız rakiplerinden korunmak zorunda olan bir kral gibi. "Korumam. Anlıyorum. Beni koruyacaksınız."

"*Si, Sinyor*."

Adamın fiziksel görünüşü bile korku vericiydi. Potansiyel saldırganların fikrini değiştirmek için orada öylece durmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı. John derin bir nefes aldı. Bir koruma. Bu bütün hikâyeyi lanet olası bir gerçekliğe dönüştürüyordu.

Son moda elbisesinin bütün düğme deliklerinden memnuniyet fışkıran Eduardo'ya baktı. "Peki, pratikte bu nasıl olacak? Yani o

sürekli benim etrafımda mı dolanacak, gittiğim her yerde bana eşlik mi edecek?"

"Scusi Sinyor," diye atıldı Marco. "Sizi tehdit eden en büyük tehlike fidye almak için yapılacak bir kaçırmadır. Bedensel olarak gerçekleştirilmesi gereken durumların dışında, eğer gerekirse sizi bir zarar gelmeden kalabalık bir topluluğun içinden geçirmek için sadece gerektiği kadar size yakın duracağım, tehlikeyi mümkün olduğu kadar bertaraf etmek için gerekli mesafede."

John gözlerini çam yarmasına dikti. Otomatik olarak böyle kas tepelerine sahip bir adamın aynı zamanda zekice düşünceler de dile getirecek, hatta kendini genelde ifade edebilecek bir durumda olmayacağı düşüncesinden yola çıkmış olduğunu fark etti. "Bir... kaçırılma," diye bir şeyler çıktı ağzından. "Anlıyorum."

"Bugün öğleden sonra birkaç arkadaşım daha geliyor," diye sürdürdü Marco, "Çoban köpekleriyle ek alarm sistemlerini kontrol etmek için. Amaç, bizden birinin içeride olmasına gerek kalmadan yatak odanızı mutlak bir güvenlik altına almak."

"Harika."

"Yatak odasının dışında da bırakacağımız mesafeye yüzde yüz güvenebilirsiniz," diyerek garanti verdi koruma ciddiyetle. Mesleği her gün çelik ağırlıklar kaldırmak ve karate tekmeleri çalışmak olan bir sosyoloji doçenti gibi konuşuyordu daha çok.

"Güzel," dedi John. Ardından bir şey daha anımsadı. "Soy isminizi öğrenebilir miyim?"

Soru yarmayı biraz şaşırtmış gibiydi. "Bunu şimdiye kadar kimse öğrenmek istememişti," dedi. "Benetti. Adım Marco Benetti."

"Memnun oldum," diyerek başını salladı John ve tekrar tokalaştılar.

Yavaş yavaş bina bir kaleye dönüşüyordu. Omuzlarında asılı tabancalıklar ve yanlarında çoban köpekleriyle birtakım adamlar binanın çevresinde devriye geziyordu. Geceleri binanın dış ışıkları açık bırakılıyordu. Her

köşeye kamera monte edilmişti. Eski, masif parmaklığın öbür yakasında gazeteciler ordusu ablukalarını karavanlarda, güneş şemsiyeleri altında, evin civarındaki her adımı ve pencerelerin arkasındaki her kıpırtıyı takip ederek sürdürüyorlardı. Günden güne John'a daha da çok bilinmeyen bir vahşi hayvan sürüsü gibi geliyordu bütün bunlar.

Koridorlarda yürürken uzaklardan gelen ve birçok kapıyı geçtiği için boğuklaşan telefon sesleri duyuluyordu sürekli. Gregorio, Alberto ve Eduardo dönüşümlü olarak birkaç saatte bir avluya çıkıyor, kapıya gidiyor ve gazetecilerin sorularını yanıtlıyorlardı. Bütün bunlar John'a, binanın duvarlarına bir fırtına ya da zincirlerinden boşanmış bir doğa gücü hücum ediyor ve duvarlar daimi bir koruma sağlayamıyor gibi geliyordu.

Korumaların işlerine başladıkları gün ona biri daha tanıştırıldı: Küçük yaşlı bir adam, oldukça dik bir duruşu vardı, muhtemelen altmış yaşlarındaydı ve İtalyanca öğretmeniydi. "Ama ben İtalyanca biliyorum," dedi John.

"*Scusi*," diye başını sağa sola salladı *Professore*.

"Sizin konuştuğunuz atalarınızın tecavüz dilidir. Sokak İtalyancası konuşuyorsunuz. Sözcük seçiminiz grotesk, cümle yapınız felaket. İzin verin de hemen çalışmaya başlayalım."

Ve böylece her gün sabah ve öğleden sonra iki saatliğine kütüphaneye çekilmeye başladılar. John, *Professore*'nin eşliğinde İtalyanca sözcükleri inekliyor, dilbilgisi kurallarını öğreniyor, karşılıklı konuşma alıştırmaları yapıyor, tekrar tekrar daha iyi tonlamalarla cümleleri söylemek zorunda kalıyordu.

Professore, Vacchilerin evinin küçük misafir odalarından birine yerleşti, bir başka odaya da ertesi gün biraz dolgunca ama bütünüyle zarif, orta yaşlı bir hanımefendi taşındı. "Sinyora Orsini dans ve davranış öğretmeni, Floransa'dan," diye tanıttı onu edepsizce sırıtan Eduardo. "Bir zamanlar bana düzgün davranmayı öğretmeye çalışmıştı. Belki sizde şansı daha fazladır."

"Benim düşündüğüm şöyle bir şey," diye açıkladı Sinyora Orsini sıcak ve etkileyici bir gülümsemeyle. "Öğleden önceleri etiketle uğraşalım, öğleden sonraları da kendimizi dansa verelim. Toplumsal parkelerin üzerinde uygun emniyetle hareket edebilmek için dans etmeyi öğrenmek zorundasınız."

John bir dans öğretmeninin böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemişti. "Öğleden önceleri dil derslerim var ama," diye itiraz etmeye cesaret etti.

"Öyleyse biraz daha erken kalkarız," diye bilgi verdi Sinyora Orsini kısaca.

Bir keresinde, dil dersinden Sinyora Orsini ile olan randevusuna gitmek için merdivenleri inerken Eduardo'nun büyük bir karton dolusu mektupla içeri girdiğini gördü ve babasına, "Bir sekreterlik oluşturmak zorunda kalacağız," dediğini duydu.

Gregorio Vacchi bir mektup çıkarıp inceledi. "Bu Rusça gibi görünüyor."

"Büyük bir sekreterya," dedi Eduardo. "Kesinlikle, bu sadece bir başlangıç."

Her şey büyük günü bekliyordu. Gazetelerde her gün haberler yer alıyordu, John'un hayatının kendisinin bile unuttuğu birtakım ayrıntıları televizyon üzerinden tüm dünyaya yayılıyordu. Televizyoncuların onu ne kadar sıkıştırdıklarını anlatıyordu öfkeyle annesi telefonda. CNN'den eski okul arkadaşları ve öğretmenlerinin kendisi hakkında ne kadar yüksek düşünceleri olduğunu öğrendi. NBC Sarah Brickman'la bir röportaj yayımladı, röportaj boyunca kadın defalarca *John hayatımın tek ve en büyük aşkı,* deyip durdu.

Adam holde John'un İtalyanca dersinin bitmesini sabırla bekledi. "Belfiore," diye tanıttı kendini saçlarının seyrelmeye başladığını gösteren sayısız eğilmelerle birlikte. "Ben, nasıl desem, hükümetin emriyle geliyorum denebilir..."

"Hükümetin emriyle mi?" John sinirli hareketlerle çevresine bakındı, Vacchilerden hiçbiri ortada görünmüyordu. "Heyecan verici." Adam hükümetin emirleriyle geliyor ve onunla yalnız mı konuşmak istiyordu?

"Şimdi, umarım beklentileri boşa çıkartmam. Burada size..."

John, Sinyora Orsini'nin ona öğretmeye çalıştığı şekilde davetkâr bir havada gülmeye çalıştı. Misafirperver. Şık. "Ama önce salona geçelim," diye önerdi adama, bir el hareketiyle gidilecek yönü gösterdi ve bunu yaparken kendini bir oyuncu gibi hissetti.

"Evet," diye başını salladı adam şükranla. "Bu iyi bir fikir. Küçük çantasını aldı ve John'u takip etti. Ah evet, içecekler. Size içecek bir şey sunabilir miyim? Belki bir kahve?"

"Küçük bir espresso, eğer çok şey istemiş olmazsam."

John zillerden birine dokundu ve Giovanna göründü. "Bize iki espresso getirebilir misiniz, lütfen?" dedi John. Lanet olsun, kendini ikiyüzlü biri gibi hissediyordu. Ama kimseyi de rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Giovanna hararetle başını salladı ve yeniden gözden kayboldu. John hükümetten gelen bu adamla salona doğru yürümeyi sürdürdü. Orada da Vacchilerden bir iz yoktu.

Sırada ne var? Yer göstermek? "Lütfen oturun Sinyor Belfiore." Bütün bunlar alışılmadık şeylerdi. "Sizi bana getiren şey nedir?" Ezberlediği dizeleri okur gibi konuştu.

Belfiore çantasından çıkardığı şeyi sehpanın üzerine açtığında bunun bir harita olduğu anlaşıldı. "Bu," dedi ve renkli kalemle çerçevelenmiş bir bölgeyi gösterdi, "Calmata'dır. Doğal koruma alanı. Tireniyen Denizi kenarında manzarası çok güzel bir yerdir, yaklaşık olarak on iki kilometre kare büyüklüğünde, en yakın havaalanına uzaklığı on beş kilometre bile değil. Burada birkaç fotoğraf var." Bir deste büyük format fotoğraf çıkardı, cennet gibi, doğal bir Akdeniz peyzajı görünüyordu fotoğraflarda, sokaksız, elektrik tellerinin ya da evlerin olmadığı bir yer.

"Güzel," dedi John üstünkörü bir bakıştan sonra. "Peki, bunun benimle ne ilgisi var?"

"Hükümet bu alanı size satmaktan memnuniyet duyacak."

"Peki, ben bununla ne yapacağım?"

"Mirasın devrinden sonra mutlaka oturacak uygun bir yer arzu edeceksiniz. Şurada bir villa," haritanın yaklaşık olarak ortasında özenle çizilmiş siyah bir çarpı işaretini gösterdi, "harika bir manzara sunardı size, hem denize hem de dağlara bakan. Ata binebileceğiniz ya da yürüyüşe çıkabileceğiniz el değmemiş bir doğası vardır. Şuraya kadar ayaklarınızın altında ressam elinden çıkmış gibi dik bir sahiliniz olur, bu arada şu alt taraftaki koy da yat limanı olarak hizmet verebilir."

John birden yanlış işittiğine dair kesin bir duyguya kapıldı.

"Az önce doğal koruma alanı olduğunu söylememiş miydiniz buranın?"

Adam eliyle bir yelpaze hareketi yaptı. "Evet, ama doğrusunu söylemek gerekirse özel önemi olan bir yer değil. Orada nesli tükenme tehlikesi altında olan bir hayvan türü ya da benzeri bir şey yok. Elbette arsanın kullanımı konusunda bazı sınırlamaları anlayışla karşılamanızı arzu ediyoruz, ama esas olarak oturma amaçlı kullanımların problem yaratmayacağı konusunda uzmanlarımız da bizimle aynı görüşte." Tekrar haritanın üzerine eğildi. "Biz izninizle önceden bazı önerilerimizi çizdirdik, yolların nasıl olacağı, su ve elektriğin nasıl sağlanacağı gibi konularda. Tabii ki sizin düşüncelerinizi bunlarla sınırlamak istemeyiz." John gözlerini kırpıştırdı. Oynanan oyun yavaş yavaş karanlık bir hal alıyordu. Hükümet onu ülkede tutmak istiyordu. İkametgâhı İtalya'da olduğu sürece vergilerini İtalya'da ödeyecekti. Bunun için sahip oldukları en güzel toprak parçasını ona vermeye hazırdı.

Bundan hoşlanmadı. Birden bir hayat kadınıyla pazarlık yapıyormuş duygusuna kapıldı. Gerçi böyle bir şey hiç yapmamıştı ama, yapmış olsaydı muhtemelen buna benzerdi.

"Bunu düşünmek zorundayım, Sinyor Belfiore."

"Harika bir toprak parçası, Sinyor Fontanelli. Gerçek bir cennet."

"Şüphesiz. Ama henüz miras benim üzerime geçirilmedi." "Sadece bir formalite. Eğer isterseniz birlikte oraya gidebiliriz, gözlerinizle görmüş olursunuz."

"Teşekkürler, ama noter randevusuna kadar evden ayrılmayacağım."

"Öyleyse hemen akabinde?"

"Bunu düşünmek zorundayım, dediğim gibi."

"Haritayı ve fotoğrafları size bırakabilir miyim?" Nerdeyse yalvarır bir hali vardı. Eğer bir ret cevabıyla gelirse dayakla tehdit edilmişti sanki.

John başını salladı. "Memnuniyetle." Konuğa kapıya kadar eşlik etti ve onunla Sinyora Orsini'den öğrendiği şekilde vedalaştı. Bu sırada parmaklıklı avlu kapısının öbür tarafında flaşlar patlıyordu.

Şans eseri gazeteciler Vatikan flamalı arabayı bir süre oyalamışlardı. Korumalar arabayla birlikte avluya sızmaya çalışan fotoğrafçıları geri püskürtmekle meşguldü.

"Tanrı aşkına," diyerek çaresizce Sinyora Orsini'ye döndü John. "Bir Kardinal'e nasıl hitap edilir?"

Davranış öğretmeni gözlerini iyice açtı. "Sayın *Eminenz*[1] dersiniz," diye karşılık verdi. "Ve eğer inançlı bir Katolikseniz yüzüğünü öpmeniz gerekir."

"Peki, ya inançlı bir Katolik değilsem?" John pencereden avluya baktı.

"O zaman bunu yapmanız gerekmez."

"Çok şükür."

Eduardo yüce konuğu avluda karşıladı ve onu büyük salona yöneltti. "Kardinal Giancarlo Genaro," diye tanıttı. "Onur duyduk."

"Sayın *Eminenzleri*," dedi John ve başını hafifçe eğdi. *Sadece devlet büyükleri önünde iyice eğiliniz*, diye öğretmişti Sinyora Orsini.

Siyah bir cüppe içindeki solgun bir genç adam tarafından eşlik edilen kardinalin kırmızı giyinmiş varlığı korku verici bir görüntü ortaya çıkarıyordu. Oldukça iri, çam yarması gibi bir adamdı, metalik

1 Kardinalleri selamlarken kullanılan hitap. (yay. n.)

gri saçları, gergin yüz hatları, ince dudaklı bir ağzı vardı. O da John'a nasıl hitap edeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu, birbirine yaklaşırken ortaya çıkan birkaç huzursuz saniyeden ve çekingenlikten sonra yalnızca tokalaştılar.

Birkaç tumturaklı selamlaşma sözcüğü, yer göstermeler, içecek sunmalar, yine aynı seremoniler bütünü.

"John... size John diyebilirim sanrım?" diye sordu kardinal koltuklardan birine bir tahta oturur gibi oturduktan sonra, "Sizin Katolik olduğunuzu öğrendim. Aldığım bilgi doğru mu?"

Araştırmacı gözlerle ona baktılar: Kardinal ve koltuğun yanında ayakta duran asistanı.

John yavaşça başını salladı. "En azından Katolik olarak vaftiz edildim."

Onur abidesinin yüzünde bir titreme oldu. "Bu sanki bana ilk komünyonunuzdan sonra bir daha kiliseye gitmemiş olduğunuzu söylemek istiyormuşsunuz gibi geliyor."

"Öyle de denebilir," diye itiraf etti John. "En büyük ağabeyimin düğününü saymazsak."

"Buna üzüldüm tabii, ama sizi yargılamaya hakkım yok." İyi niyetli bir gülümseme. "Yine de sizin Kutsal Roma Kilisesi'ne en azından yakın olduğunuz sonucunu çıkarıyorum bundan. Aziz Peder bizzat kendileri beni sizi özel bir kabule davet etmekle görevlendirdi."

John şaşkınlıkla Giovanna'nın, kardinale istenen sodayı sunarken saygıdan neredeyse eriyip gittiğini fark etti. Odayı neredeyse kamının üstünde terk etmeyi uygun bulduğu söylenebilirdi.

"Özel bir kabul?" John, Eduardo'nun bakışlarını aradı, ama o ifadesiz bir yüzle kenarda duruyor ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi duvardaki resimleri inceliyordu.

"Ayrıca Kutsal Babamız bunu size vermekle de görevlendirdi beni." Kısa bir el hareketi üzerine solgun asistan cüppesinin altından bir yerlerden üzerinde papanın portresi bulunan büyük boy bir resim

albümü çıkardı, albümü Kardinal'e uzattı ve bir an bile resme bakmadan albümü John'a iletti. "Peder Hazretleri'nden bir hediye." John albümü elinde tarttı. Papa II. John Paul'ün hayatından enstananeler. "Çok teşekkürler," dedi ve bunu daha samimi bir şekilde söyleyebilmiş olmayı arzuladı.

"Açınız," diye zorladı Kardinal. "İmzalanmıştır."

"Ne güzel," dedi John teslimiyet içinde ve imzanın bulunduğu yere kadar sayfaları çevirdi. Kalın bir keçeli kalemle ahtapot gibi kıvrımlı bir imzaydı, ama tek bir sözcük okuyamıyordu. "Çok teşekkürler." Kitabı tekrar kapattı ve önündeki sehpanın üzerine koydu. "John çok yakında dünyanın en zengin adamı olacaksınız. Bir sürü insan gelip size paranız için yatırım olanakları sunacak. Ben, açıkça söylemek gerekirse, sizden servetinizin bir parçasını hayır işlerine adamanızı rica etmeye geldim."

En azından lafı fazla dolandırmamıştı. Ve John'un karşılığını bekleyecek gibi görünüyordu. Siyah kıyafetli asistanından kendisine bir dosya vermesini istedi, içinden çocuk fotoğrafları çıkardı, çoğu siyah deriliydi ve bir dokuma tezgâhı başında oturuyor, sırtında tuğla sepetleri taşıyor ya da karanlık bir bodrumda ıslak kumaş topları kaldırıyorlardı. "Çocuk çalıştırmak hâlâ çok yaygın; yüz binlerce çocuk kölelik diyebileceğimiz koşullarda çalıştırılıyor. Onları besleyemeyen aileleri tarafından birkaç dolar karşılığı bir borç senediyle satılıyor ve bu çocuklar bir daha asla kurtulamıyor. Kutsal babamız bu dünyadaki çocukların mutluluğundan fazlasıyla kaygılandığı için beni bir projeyle görevlendirdi; kısacası, mümkün olduğunca çok sayıda çocuğun özgürlüğünü satın alacağız."

"Kölelik mi?" diye tekrarladı John ve fotoğrafları inceledi. "Kölelik hâlâ var mı?"

"Adı böyle değil yalnızca. Resmî açıklaması, çocuklar anne-babalarının borçlarını ödüyor. Ama esas itibariyle bu ikisi aynı şey." Kardinal yapay bir vakarla tekrar açabilmek için ellerini birleştirdi. "Birkaç milyon dolar bile burada mucizeler yaratabilirdi..."

Birdenbire kapı açıldı ve Gregorio nefes nefese başını kapıdan içeriye uzattı. "John! Eduardo!" diye uğuldadı. "Gelin, çabuk. Bunu sizin de görmeniz gerek... CNN'de, son haberler... anlaşılır gibi değil! Özür dilerim, Eminenz Hazretleri."

John ve Eduardo şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

"Önemli gibi görünüyor," dedi Kardinal iyilik dolu bir gülümsemeyle. "Lütfen siz gidin. Ben beklerim."

Böylece gittiler, herhangi bir haberden çok Gregorio'nun durumundan kaygı duyarak bu soluk soluğa adamın peşinde merdivenleri çıkıp birinci kattaki küçük salona girdiler. Büyük bir ekranda alışılmış tedirgin bir CNN dizaynı parıldıyordu, bir televizyoncu o sırada olay yerinden bir muhabirle yaptığı konuşmayı bitirmişti, hiçbir şey söylemeyen tespitler içeriyordu konuşma ve ardından reklamlara geçildi. Padrone deri bir koltukta oturuyordu, çenesini kavuşturduğu ellerine dayamıştı. Gregorio zor nefes alır haliyle kanepenin arkasında ayakta kaldı, ellerini divanın arkalığına dayadı, başını salladı ve "Ne rezalet, ne rezalet," dedi soluklanarak.

John orada kıpırdamadan duran ve elinde büyük bir içecekle olayı izleyen Alberto'nun yanına yaklaştı. "Neler oluyor?"

"Erkek kardeşiniz Lino'nun dört yıl önce yaptığı bir kaçamaktan bir oğlu varmış," dedi Alberto. "Eğer bu doğruysa Fontanelli servetinin vârisi odur."

7

Gerçekten de yapmıştı adam. Tam da Susan Winter'ın tahmin ettiği şeyi. Susan Winter televizyonun sesini kıstı, ahizeyi eline aldı, telefon numarası yazılı kâğıdı açtı ve gözlerini ona dikti. Aslında memnuniyetle ertelerdi bunu, ama yapmak istediği şey bir işe yarayacaksa şimdi yapmalıydı.

Aşkta kaybeden, kumarda kazanır. Şimdi geçerli olan şey; ya hep ya hiç. Numarayı tuşladı, rakamlar ona piyangoda kazanan numaralar gibi geliyordu.

Düdük sesi. Nefesi tutuş.

Karşı tarafta ahize kaldırıldı. "Evet?" Karanlık, tınlayan, oldukça sakin bir erkek sesi.

"Adım Susan Winter," diye başladı Susan, kendi cılız sesinden, karnındaki titrek sarsıntıdan, tüm bu lanet olası korkusundan nefret ediyordu. "Bundan yaklaşık üç hafta önce benden John Salvatore Fontanelli ve ailesi hakkında bilgi aldınız. Şu anda CNN'deki haberleri izliyorum ve size neyi planladığınızı bildiğimi söylemek istiyorum."

"Bu numarayı nereden buldunuz?" diye sordu ses ifadesiz bir şekilde.

"Ben dedektifim," diye açıkladı Susan. "Bu tür şeyleri bulmak benim işim."

"Anlıyorum. Peki, sizce planım ne?"

Susan düşüncesini söyledi.

Bitirdiğinde içindeki her şey tutulmuştu, bir milyon dolar için bile fazladan tek bir sözcük söyleyemezdi. Gözlerini kapadı ve olacakları bekledi; alaylı gülmeler, öfkeli tehditler, duruma göre ya on ikiden vurmuştu ya da hiç vuramamıştı. Ama adam sadece kısık bir sesle güldü. Neredeyse takdir eder gibiydi ses tonu.

"Tebrikler," dedi, sanki bıyıkaltından gülümsüyordu. "Sizi hafife aldığımı itiraf ediyorum, Bayan Winter. İstediğiniz nedir? Para diye tahmin ediyorum, düşüncelerinizi kendinize saklamak için." Susan derin bir nefes aldı, yutkundu, titreyen bir sesle karşılık verdi: "Bu tür bir şey."

"Adını koyalım, nasıl olsa biz bizeyiz. Sus payı yani. Elbette bu şekilde yorumlayabiliriz, ama kendi kendime size daha kârlı bir teklif yapıp yapamayacağımı soruyorum."

Bu elbette bir çeşit mazeret bulma numarasıydı. Çok açık. "Kimin için daha kârlı?"

"İkimiz için de. Bayan Winter, şu anki işinizde ne kadar kazanıyorsunuz?"

"Seksen bin," dedi hiç düşünmeden. Aslında yetmiş bindi, gerisi geçen yılki harcırahlardı, ama o her zaman seksen bin diyordu.

"Size bunun on katını ödüyorum, artışlar da olabilir, şimdiki işinizi bırakıp benim için çalışacaksınız."

Duyduklarına inanması imkânsızdı. "Ne dediniz?" diye bağırdı neredeyse. Yine amatörce.

"Eğer benim telefonumu bulduysanız," dedi hattın öbür ucundaki ses, "şüphesiz birçok şey biliyorsunuzdur. Planlarım hakkındaki analizleriniz bana sizin iyi olduğunuzu gösteriyor. İhanet eden kocaları ve dolandırıcı memurları takip ederek yeteneklerinizi çarçur ettiğinizi de. O halde lafı döndürüp dolaştırmayalım. Gerçek şu ki, ben yıllardır sizin gibi bir asistan arıyorum ve gerçi sekiz yüz bin dolar yıllık ücret başlangıç olarak alışılandan biraz yüksek, ama o kadar da yüksek sayılmaz. Bunu bir sus payı olarak görelim. Açık şekilde söylemek gerekirse, eğer yeteneklerinizden bazılarını daha önce gösterseydiniz, sizi hemen transfer eder ve parayı da bir başkasına yedirirdim."

Ama bu bir şekilde şimdi... o halde... böyle olacağını hiç düşünmemişti. Bu adamı ona şantaj yapmak için aramıştı, şimdi o kendisine iş öneriyordu.

"Bayan Winter?" diye sordu adam. "Hâlâ orada mısınız?" "Evet. Ben, hımm... hâlâ düşünüyorum." Ya bu bir numaraysa? Analist. Ne

için? Ama evet, olabilir... ama o? İşinin birileri için yılda sekiz yüz bin dolar değer ifade etmesi?

"Bayan Winter, size bir soru: Şu anki işinizi bir değişikliği kesinlikle düşünmeyecek kadar çok mu seviyorsunuz?"

"Hımım... hayır. Hayır, kesinlikle değil. Yani demek istiyorum ki, tabii, bir değişikliği kesinlikle... düşünebilirim..." Bu yalandı. Hiçbir zaman başka bir iş düşünmemişti.

"Öyleyse size bir teklifim var, Bayan Winter. Ben New York'a geleyim ve buluşalım. Gelecek salı diyelim, akşam saat yedide, ilk görüştüğümüz yerde? Kolaylık olsun diye. Bunu ayarlayabilir miyiz?"

"Evet," diye başını salladı Susan. "Elbette. Salı saat yedide." "Güzel. O yakınlarda bütün ayrıntıları konuşabileceğimiz hoş ve sessiz bir lokal biliyorum. Birkaç belge ile bir sözleşme getireceğim. Bu arada siz de istifanızı hazırlayın. Sözleşmeyi okuduğunuz zaman ona ihtiyacınız olacak, size söz veriyorum." Adam sustu, sonra ekledi: "Söylemeye gerek bile yok elbette, sırf formalite icabı söylüyorum, eğer bulduğunuz şeyi herhangi birine anlatacak olursanız teklifim doğal olarak geçersiz olacaktır."

"Evet." Susan yutkundu. "Elbette."

Ama adam o sırada telefonu kapatmıştı.

Sonra sonra neler olup bittiği dipnotlarının, kısa haberlerin, özetlemelerin bir araya gelmesiyle ortaya çıktı. Dört yıl önce Lino'nun Philadelphialı bir kadınla bir kaçamağı olmuştu. Deborah Peterson o zamanlar oradaki bir avukatlık bürosunda sekreterdi. Bir uçuş gösterisi sırasında tanışmışlardı. Deborah bir arkadaş grubuyla oradaydı ve Lino iyi, fakat uçuş ustası olmayan bir pilot olarak ziyaretçilere kılavuzluk işlemlerinde yardımcı olmuştu. İlişki şiddetli, gizli ve kaçak olarak sürmüştü; bir ay sonra yeniden ayrılmışlar ve bir daha asla birbirlerinden haber almamışlardı, ta ki şimdi Deborah bir avukat yardımıyla Lino'yla yeniden iletişime geçinceye kadar. Lino ayrıldıklarında Deborah'ın kendisinden hamile kaldığını bilmiyordu ve Deborah da çocuğun babasının kim olduğunu asla açıklamamıştı.

"Onun kariyerini tehlikeye atmak istemiyordum," diye ötüyordu süslü püslü, sarışın kıvırcık saçlı kadın kameralara. Kucağında tutmakta olduğu oğlu Andrew eblek eblek bakıyordu. Siyah, kıvırcık saçlı güzel bir çocuk. Haberciler onu şimdiden bir trilyon dolarlık çocuk diye adlandırıyordu.

Lino'yla da röportajlar yapıldı, Wrightstown'daki evinin önündeki çimenlerin üzerinde, ayakta. "Bir oğlum olduğu için çok mutluyum," diye açıklamalar yapıyordu sinirli göz kırpmalarıyla. "Bunu duymak beni çok etkiledi. Benim için konu para değil. Ben parayı kendim için istemiyorum ki... Ama elbette oğlum için en iyisini istiyorum, anlıyor musunuz?"

"Şimdi Deborah'la evlenecek misiniz?" diye sordu muhabir. Lino dudaklarını kemiriyordu. "Bunu... henüz bilmiyorum. Henüz size bir şey söyleyemem."

"Ama bu kapıyı tamamen kapatmıyorsunuz?"

"Hayır kapatmıyorum."

İnsanın, altyazılar ve televizyon kanalı logolarıyla çevrili bir halde kendi kardeşini televizyonda görmeye alışması zaman isteyen bir şeydi. Böylece John ailesinin ve onu daha önceden tanıyan insanların başına da aynı şeyin geldiği bilincine vardı. Arkaplanda Lino'nun kız arkadaşı Vera Jones görünüyordu, kızı Mira'ya sarılmıştı ve ağlamaktan bitkin düşmüş gibiydi. John onunla anne babasının evindeki sayısız aile kutlamasında karşılaşmıştı, son olarak da Noel'de. Hafif tombulca fakat iyi kalpli bir kadındı, kardeşini bitmeyen keyifsizliklerine rağmen içten bir şekilde seviyor, hiçbir şeyi onunla evlenmekten daha fazla arzu etmiyordu. Bu hikâye onu derinden yaralamış olmalıydı.

Padrone, bir sonraki ekonomi programı için bir reklam girip de yayına ara verilince gürültülü ve hiddetli bir şekilde bağırdı: "Bunların hepsi uydurma!"

Gregorio Vacchi babasına sinirli bir bakış fırlattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Evlilikdışı bir çocuk. Giacomo Fontanelli de evlilikdışı bir çocuktu. Çok da abartılı sayılmaz."

"Bu çocuk çok küçük." Cristoforo döndü. "Kehaneti düşün bir kere. Üç yaşında bir çocuğun bu mirasa konmasının ne anlamı olabilir ki? Ailesi 2010 yılına kadar serveti yönetir. Ve o zamana kadar hiçbir şey gerçekleşmez. En azından iyi bir şey olmaz. Bu çok anlamsız."

Gregorio düşünceli bir halde gözlerini halıya dikmişti, bütün soruların cevabı oradaymış gibi. "Vasiyette yaş limiti yer almıyor," dedi.

"Bunu ben de biliyorum," diye kestirip attı Padrone.

"Ama istediğimiz şeyi yapamayacağımızın sen de farkındasın. Biz mirasın yöneticisiyiz. Vasiyetin metni esastır. Bizim yorumlarımız değil."

Padrone istemeye istemeye başını salladı. İnsanda hiç de hoş duygular uyandırmayan çiçek bozuğu suratlı adam ekranda belirdi, alt yazıya göre adı Randolph Bleeker'di ve Deborah Peterson'un avukatıydı. Heybetli bir binanın merdivenlerinde, mikrofonlar, kameralar ve insanlar tarafından çepeçevre sarılmış bir halde, doldurulmuş ve mühürlenmiş bir formu havaya kaldırıyordu. "Bay Lino Fontanelli resmî olarak Andrew Peterson'un babası olduğunu kabul etti, Baylar Bayanlar," diye bağırıyordu insanlara. Üzerinde *Laboratuvar* sözcüğünün fark edildiği ikinci bir antetli kâğıt daha açtı bayrak gibi. "Bu babalığı onaylayan bir kan tahlili. Böylece müvekkilimin oğlu Adrew Peterson 23 Nisan 1995'te, Floransalı tüccar Giacomo Fontanelli'nin en genç erkek torunuydu ve bunun sonucu olarak servetinin kanuni vârisidir. Vacchi Avukatlık Bürosu'nu Fontanelli vasiyetinin orijinalini ilgili makama vermeye davet ediyorum, ki böylece bu istek tetkik edilebilsin."

Gregorio Vacchi elini divanın üzerindeki yastıklara vurdu. "Bunu görmezlikten gelemeyiz," diye bağırdı. "İmkânsız. Eduardo, Maliye Bakanlığı'nı ara. Noteri de. Bu mesele halledilinceye kadar bütün randevuları iptal ediyoruz."

Eduardo soru dolu gözlerle büyükbabasına baktı. O da yorgun bir şekilde başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Ardından bakışları ağır, kırışık gözkapaklarının altından John'unkileri aradı.

"Bu konuyu tartışmak zorundayız John, bunu anlayacağınızdan eminim. Ama siz katılmasanız iyi olacak sanırım."

Belki de yakında boşaltmak zorunda kalacağı odadaki ani sessizlik boğucuydu. John pencereden aşağıya, kurşun geçirmez yelekleri ve askılı silahlarıyla devriye gezen adamlara bakıyordu. Yakında korunacak kadar önemli biri olmayacaktı. Hâlâ avlu kapısı önünde toplaşıp bir fotoğraf için birbirini itip kakan gazeteciler buradan ayrılacak ve Philadelphia'daki üç yaşındaki bir çocuğun başına üşüşeceklerdi. Odaya geri döndüğünde Kardinal'in ortadan kaybolduğunu gördüğü gibi. Gelişmeleri öğrenmiş olmalıydı. Hatta papanın imzalı resim albümünü de beraberinde götürmüştü.

Geldiği yer olan hiçliğe, önemsizliğe geri dönüş anlamına geliyordu bütün bunlar. Bu gerçekten de ağırdı. Geriye, Marvin'in evine, herhangi bir işe dönmek, tamamıyla başka bir yaşamın içine çekilmesinin ardından... Her şeye rağmen herhangi bir gazetenin onun yaşamöyküsü ile ilgileneceğini ve bunun için birkaç dolar ödeyeceğini ümit edebiliyordu. Ve bir Ferrari kullanmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilecekti çevresindekilere.

Yukarıdan aşağı kendini inceledi. Acaba elbiseleri ona verecekler miydi? Diğer taraftan bunların kuru temizleme masraflarını bile karşılayamayacaktı.

Evet, lanet olası. Tam da hoşuna gitmeye başlamıştı. Bir hafta önce yanlış vâris olduğundan emindi ve şimdi bu hakkını elinden almış gibi görünen, onun parasında gözü olan Lino'ya karşı sınırsız bir öfke hissediyordu.

Benim! Bu, vahşi, inatçı bir öfkeydi; başkaları için en ufak bir kaygı duymayan, sadece *sahip olmak* isteyen küçük bir çocuğun öfkesi. Kendine ait olanı elinde tutmak için ısırmaya, tırmalamaya, tekmelemeye hazır bir çocuğun. Ciğerlerinin bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi çalıştığını hissediyordu.

Telefon çaldı.

John çevrede dolanıyordu ve bütün kavga isteğinin patlayan bir balon gibi söndüğünü hissediyordu. İlk düşüncesi kendini banyoya atmak ve telefonu kendi haline bırakmaktı. Ama belki de Vacchilerdi. Ona eşyalarını toplamaya başlamasını söylemek için arıyorlardı. Yatağın üzerine oturdu ve ahizeyi kaldırdı.

"Sorunlarınız var," dedi bilinmeyen adamın karanlık sesi. "Ve bunlarla baş başa bırakılıyorsunuz."

Sözcükler John'un boğazında düğümlendi. "Öyle de denebilir." "Tekrar arayacağıma söz vermiştim, doğru değil mi?"

"Evet."

"Ve ben yardıma ihtiyacınız olacağı kehanetinde de bulunmuştum, doğru mu?"

"Evet." John birden bacaklarında bir zayıflık hissetti.

"Pekâlâ. Ama önce sizin birkaç hazırlık yapmanız gerek. Her olasılığa karşı odanızda bir faks cihazı bulundursanız iyi olur. Bunu halledebilir misiniz?"

John, Eduardo'nun vermiş olduğu kredi kartını hatırladı. Hâlâ cüzdanındaydı. "Evet," dedi. "Sanırım."

"Bunu mümkün olduğunca çabuk yapın. Kullanıp kullanmayacağımızı henüz bilmiyorum, ama gerekebilir."

"Bana neler planladığınızı anlatmayacak mısınız?" diye sordu John.

"Esas itibariyle ben de bilmediğim için... Bana güvenin. Oldukça müşkül bir durumdasınız, ama bir şeyler yapabilmek için benim de bir dizi olanağım var. Göreceğiz."

Bu söylediklerinde ve söyleme biçiminde sakinleştirici bir şey vardı. "İsminizi bugün de öğrenemiyorum, sanırım?"

"Bana inanın, böyle davranmamın mantıklı nedenleri var," diye rica eder gibi konuştu bilinmeyen adam. "Mümkün olduğunca odanızda kalın. Faks cihazını alır almaz tekrar arayacağım." Ardından telefonu kapattı.

John koridora çıkan kapıyı açtığında Marco'nun karşı duvara dayalı bir iskemlede güçlü kollarını göğüslerinde bağlamış bir vaziyette oturduğunu gördü.

"Marco? Bana bir faks cihazı lazım," dedi John.

Aslında planı Ferrari ile gizlice şehre gidip kendi eliyle satın almaktı, ama koruma yıldırım hızıyla bir cep telefonu çıkardı ve, "Vabene, Sinyor Fontanelli. Ben size bulurum," dedi.

Ertesi sabah gazetelerde sadece iki konu vardı: Orta Afrika'da Ebola virüsünün neden olduğu düşünülen bir salgının patlak verdiği ve trilyonluk miras hakkındaki kavga.

"Büyükbabam hâlâ sizin doğru vâris olduğunuza inanıyor," diye açıkladı Eduardo kahvaltıda. "Babam bunun bir bunama başlangıcı olduğu görüşünde. Amcam üç yaşındaki bir mega milyarderle uğraşmak mecburiyetinde kalmayı korkunç buluyor. Ve ben de... samimiyetle söylüyorum."

Salonda yalnız oturuyorlardı. Vacchiler gece yarısından sonra ne yapılması gerektiğini tartışmış ve sadece Eduardo uyanmayı başarmıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu John.

"Tahminen," diye açıkladı Eduardo ağzındakini çiğnemeyi sürdürerek, "şimdi avukatların asıl var olma nedenleri başlıyor: bir hukuk savaşı. Bu tahminen oldukça uzayacak. Avukatlık ölçüleri çerçevesinde uzun demek istiyorum. Yıllarca, belki onlarca yıl."

Evin üzerinde yine bir helikopter patırdıyordu. Gazetecilerin sayısı azalmamış, tam tersine beş katına çıkmıştı. Hiç kimse düşüncelerini düzinelerce mikrofona söylemeksizin eve giremiyordu.

"Harika," dedi John cesaretsizce.

"Önce bütün kâğıtları bize göndermelerini isteyelim. Bunlar tercüme ve tasdik edilmeli, vesaire. Bu zaman alır ve paraya mal olur, neyse. Ardından babalık konusunda genetik bir muayene isteyeceğiz. Şu şüpheli Bay Bleeker'in kamuoyunu etkilemek için kameralara tuttuğu kan testi hemen hemen hiçbir değer taşımıyor."

"Gerçekten mi? Ama o iddia..."

"Avukatlar sürekli bir şey iddia eder, nihayetinde tartışmalarla geçiniyorlar. Gerçek şu ki, kan testi sadece bir babalık durumunun olmadığını kanıtlamaya elverişlidir. Bu kan gruplarının belirli kurallara göre babadan oğula geçmesine dayanıyor. Eğer bir çocuk, AB kan grubundaysa ve anne A grubundaysa, o zaman A grubundan bir adam baba olamaz, sadece B ya da AB grubundan biri baba olabilir. Ama kan testi belirli bir adamın gerçek baba olduğu konusunda hiçbir şey söyleyemez."

John genç avukata dikti gözlerini. Birden annesinin çocukken onlara şekerlemeler dağıttığını ve Lino'nun onun payını elinden aldığını hatırladı. Sadece daha güçlü olduğu için basitçe alıyordu elinden. "Peki, bir gen testi?" diye sordu ve sesinin öfkeden titrediğini hissetti.

"Tabii ki bunda da şüpheli durumlar var, ama genel olarak güvenli bir babalık kanıtı ortaya koyuyor. Beden numunelerinin gözetim eşliğinde alınması gerek ama bunların hepsi ayarlanır. Bunun için bir saç kökü ya da ağızdan küçücük bir parça yeterli, ki çocuk için de katlanılabilir olsun. Kan testinden daha kolaydır." "Benim için gen testi yaptırmadınız."

"Hayır," diye karşılık verdi Eduardo, düşüncelerini kaybetmiş gibi kahvesini karıştırıyordu. "Evlilikiçi çocuklarda bunun bir kıymeti yok. Erkeksi bir kanbağı çizgisini zaten kesinlikle geçmişe doğru takip edemeyiz. Kardeşinizin durumunda şüphe duymak zorundayız, bir dalavereyle Fontanelli servetine konmak istiyor."

En azından şüphe duyuyorlardı. Ama Lino her zaman bir kadın avcısı olmuştur. Çevrede becermediği kız kalmamıştı. Ve hep de gizli yapardı. Eğer onu bir kızla oynaşırken yakalarsa Lino özel bir bakışla John'a bakar, sırrı açıklamak gibi bir fikre kapılırsa atacağı dayağı ima ederdi. Diğer taraftan kadınlar meselesini Lino'dan öğrenmişti, dokuz on yaşlarındaydı, Lino ise on beş yaşındaydı ve neden bahsettiğini biliyordu.

Dolayısıyla işlerin ters gitmiş olması pek muhtemeldi. Hatta Deborah Peterson'un Lino'ya çocuktan söz etmemiş olmasını bile an-

layabiliyordu. Lino'nun istediğini alır almaz kadınlara pek de dostça davranmadığını biliyordu.

"Ya bu bir dalavere değilse?" diye sordu John.

"Eğer bir dalavere değilse," dedi Eduardo, kaşığı yaladı ve özenle beyaz porselen fincan tabağına koydu, "o zaman vâris Andrew Peterson'dur."

Şimdiye kadar kuşatma olan şey artık saldırıya dönüştü. Görsel olarak anlatmak gerekirse, gazeteciler parmaklıkları sarsmaya ve içeri girmelerine izin verilmesini istemeye başladı. Eduardo dışarı çıkma cesaretini gösterdi, sadece avlu kapısına kadar gitmesine rağmen kendisine üç koruma eşlik etti. Gazetecilere de yaklaşık olarak John'a kahvaltıda anlattıklarının aynısı anlattı, yani Lino'nun bir dalavereyle Fontanelli servetine konmayı planladığından şüphelenildiğini, kabaca akışın yönünü ve önlerindeki hukuk kavgasının temalarını değiştirdiğini söyledi. Onu neredeyse parmaklıkların arasından parçalıyorlardı.

"Eğer bu bir daha olursa, kalıcı bir duyma bozukluğuna uğrayacağım," dedi Eduardo eve geri dönünce. Kendini silkeledi. "Ne yapıyor hepsi burada? O. J. Simpson davasında olmaları gerekmiyor muydu?"

İki saat geçmeden NBC'de açıklama yaparken gördü kendini, uykusundan uyandırılmış Lino Fontanelli'nin öfkeli yalanmasına da yer veriliyordu, "bu genç İtalyan avukatın alçakça suçlamalarını" kesin olarak reddediyor ve bir kez daha onun için esas meselenin oğlunun refahı olduğunu vurguluyordu.

Helikopter yeniden belirdi, hemen ardından bir ikincisi ve üçüncüsü. Evde çalışanlar öğleden sonraları hizmetleri gereği dışarı çıktıklarında, kendilerine Vacchilerin evinden yazılı bir belge, evin içini gösteren bir fotoğraf çekmeleri ya da bir gazeteciyi gizlice eve almaları karşılığında büyük paralar teklif edildiğini anlatıyorlardı. Korumalar kontrolleri sıkılaştırdı.

Akşamüzeri John annesiyle konuştu. Birleşik Devletler'in doğu sahilinde öğle öncesiydi. Son aradığında bu olup bitenler karşısında annesinin kafası karışıktı; oğlu bütün gazetelerde yer aldığı için heyecanlıydı,

ama şimdi bu, aileye inatla söylediği gibi "milyon'u getiren kavga yüzünden oldukça mutsuzdu.

"Milyon değil *mamma*," diye açıkladı John tekrar tekrar, "bir milyon tane milyon."

"Non mi piace, non mi piace,"[2] dedi ağlamaklı kadın. "Bu kadar parayı kim ne yapacak, söyle bana? Bu bir kardeşin diğeriyle kavga etmesine değer mi? Şimdi Vera'yı terk etmek ve şu Philadelphialı kadınla evlenmek istiyor, sadece para için..."

Sırtının soğuk soğuk terlediğini hissetti John. *Peki, bir çocuk öldüğünde miras kime kalıyor? Anne babasına, öyle değil mi?* Durup dururken ortaya çıkmış gibi görünen ve bir daha da çekip gitmek istemeyen bu düşünce çok iğrenç ve korkunçtu.

"Ama sen her zaman bir torun isterdin," dedi güçlükle. Corriera della Sera önünde, masanın üzerindeydi ve üç yaşındaki Andrew Peterson'un yüzü kocaman kocaman bakıyordu birinci sayfadan.

"Mira benim için bir torun gibiydi, bütün bunlar uğursuzluk. Uğursuzluktan başka hiçbir şey getirmedi bu para." Böyle yakınıp durdu kadın ocağa makarna suyu koyması gerektiğini hatırlayana kadar. John tekrar arayacağına ya da daha iyisi yakında eve döneceğine söz vermek zorunda kaldı ve telefonu kapattı.

Eve geri dönmek, evet. Belki bu daha iyi gelecekti ona. Zaten baştan beri yanlış yerde olduğunu hissediyordu. Baştan beri Vacchilerin kendisi hakkında yanıldıklarından emindi. Pekâlâ, bütün bu lüks oldukça hoştu şüphesiz ve insan buna çabucak alışıyordu, ama temel olarak parayla baş edemiyordu. Az parayla bile yapamıyordu bunu, hele çok parayla hiç yapamazdı. Eğer insanlığa kaybolan geleceklerini geri vermek söz konusuysa o yanlış kişiydi. Bütün bunlar olmadan bile sırf kendi geleceğiyle yeterince problemleri vardı zaten.

Gazeteyi kaldırdı ve küçük *Andrew Peterson*'un fotoğrafını inceledi. Kulağa hoş gelen bir isim. *Andrew Carnegie* gibi. Onu doğru okullara gönderebilirler, yavaş yavaş rolüne alıştırarak büyütebilirler, onu paraya ve güce her yönden hazırlayabilirlerdi.

2 (İt.) Benim hoşuma gitmiyor, benim hoşuma gitmiyor. (yay. n.)

Düşünülürse bu kaderin pek de mantıksız olmayan bir cilvesiydi.

Akşam yemeği sırasındaki ortam düşündürücü şekilde sarsıcıydı. Vacchiler konuşmaya çabalıyor, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu, ama çabaları John'un karnına baskı yapacak kadar hissediliyordu. Düşünceleri çok uzaklardaydı, Atlantik'in öbür tarafındaki üç yaşındaki bir çocukta, acaba onun ellerinden kaçırdıkları, servetin gerçek vârisi ve kehanetin uygulayıcısı olup olmadığı sorusundaydı belli ki. Giovanna'nın bütün samimi çabalarına karşın John pek bir şey yiyemedi ve hemen geri çekildi. Bir ara mutfağa uğradı ve kadından bunun için özür diledi.

Odasının karanlığı eziciydi, ama gazetecilerin dikkatlerini çekmemek için, ışığı açmaya cesaret edemedi. Karanlıkta soyundu ve yatağa uzandı.

Neden Cesare ve Helen'in çocukları olmamıştı? Böylece her şey daha kolay olurdu onun için. Cesare hep çok daha yaşlı olmuştu, ona dokunmayacak kadar büyüktü. Ama hayır, Lino olmak zorundaydı. Tam da Lino. Her zaman daha güçlü olan ve bunu hep kullanan Lino. Eve iyi notlar getirmiş olan tek kişi, Lino. Onu her zaman, her şeyde yenmiş olan Lino. Onu yine yenmişti.

Peki, şimdi ne yapabilirdi? Trajik bir figür olarak yıllıklara geçecekti, neredeyse trilyoner olacak adam olarak. Nereye gitse ona bir sirk yaratığı gibi bakacaklardı. Normal hayata dönüş umudunu bile toprağa gömebilirdi artık.

Düşünceleri kafasında dönüp duruyordu. Tekrar ayağa kalktı, karanlıkta el yordamıyla buldu banyoyu. Orada aşina olduğu ilaçlarla dolu bir ecza dolabı vardı. Dolabı buldu, açtı, borulara, tüplere ve ilaç kutularına dokundu. Ama şimdi biraz ışığa ihtiyacı vardı. Valium kutusunu bulup açtı.

Ertesi sabah haber bütün dünyaya yayıldı, triyonluk mirasın vârisi olarak önceden belirlenmiş olan John Salvatore Fontanelli intihar girişiminde bulunmuştu.

124.000.000.000 $

Telefonun öbür ucundaki hıçkırıklar dinmek bilmiyordu. "Ne acı... *madre mio, dia mio*... acıdan başka bir şey getirmedi bu para, aileyi parçaladı, her şeyi mahvetti..."

"Anne..."

"Ve bu şeytan gazeteci sürüsü evimi kuşattı, evin içine giriyorlar, beni rahat bırakmıyorlar... Nasıl böyle bir şey yazabiliyorlar? Kalp krizi geçirebilirdim. Ya da baban. Nasıl senin ölmüş olduğunu yazabiliyorlar?"

"Tahminen, sürekli sansasyonel bir şeyler bulmak zorunda oldukları için," dedi John.

"Nefesim kesildi sandım. Baban artık o kadar genç değil, bunu düşün, ailesindekilerin çoğu kalpten ölüyor. Gece haberlerinde duyduk. Aslında o saatte haber seyretmezdik. O andan beri gözümü kırpmadım."

Zaman farkını hesapladı. New York'ta gecenin iki buçuğu olmalıydı. "Bizim de bundan az önce haberimiz oldu, yoksa ben çok daha önce..."

"Ve şu fotoğraf. Elinde yirmi Valium'la orada duruşun."

"Sana bunun nasıl meydana geldiğini anlatmaya çalışıyorum. Tanınmış bir skandal habercisiydi, Jim Huston, bir paparazzi. Gündüz bir helikopterden çatıya inmiş; bu karmaşa içinde kimse onu fark etmedi. Yukarıda, aşağıdan hiçbir şeyin görülmediği bir yer var, oraya saklanmış. Akşam çelik bir halatla dağcı gibi benim pencerenin önüne sarkmış ve kamerasıyla pusuya yatmış. Uyku hapı aramak için banyoya gittiğimde, benim fotoğrafımı çekmiş. Ve ben bütün bunları fark etmedim."

"En az yirmi taneydiler! Tam olarak görülüyordu!"

"Kutudan elime dökülmüştü, anne." Bu doğru değildi. Kutuda daha kaç tane hap olduğunu öğrenmek istemişti, çünkü birden anlamsız bir korkuya, birinin daha sonra onun onlardan birini almış olduğunu fark edeceği korkusuna kapılmıştı. Ona ait olmayan bir hapı.

Annesini bir nebze sakinleştirdikten sonra en iyi takım elbisesini giydi ve kendini Vacchilerle birlikte gazetecilere göstermek ve böylece hâlâ hayatta olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak için aşağıya indi.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye bağırıyorlardı, uzun sopaların ucundaki mikrofonları ona mızrak gibi sokarcasına. "Andrew Peterson'un yeğeniniz olduğuna inanıyor musunuz?" John sadece kafasını salladı ve tek bir kelime etmedi.

Eduardo çelik halat düzeneğinden artakalanları gösterdi ve Huston'un fotoğrafı nasıl çektiğini açıkladı. Birkaç gazeteci takdir eder şekilde ıslıklar çalınca özenmemeleri konusunda onları uyardı. "Jim Huston açık bir şekilde Bay Fontanelli'nin kişilik haklarına zarar verdi, dava açılacaktır, ya tehlike altındaki birine yardım etmemek ya da sahtekârlık suçundan. Nasıl açıklarsa açıklasın, bu ikisinden birinden kendisi suçlu bulunacaktır."

Eve geri döndüklerinde John, Birleşik Devletler'e geri dönmesinin ve durum aydınlanıncaya kadar ailesinin evinde kalmasının en iyisi olacağını düşündüğünü söyledi. "Anne babam basının gürültü patırtısına pek alışkın değildir. Sanırım dikkatleri onların üzerinden çekmeliyim."

Başını sağa sola sallayarak bunu tasvip etmeyen Padrone haricindeki Vacchiler başlarını öne arkaya salladılar. "Yeriniz burası, John," dedi. "Bütün bunlar geçici bir patırtı."

"Pekâlâ, ben John'u anlayabiliyorum," dedi Alberto.

"Sanırım, gerçekten de en iyisi bu," dedi Gregorio.

Eduardo iç çekti. "Eğer isterseniz yarın için size bir uçuş ayarlayabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi John.

Ardından eşyalarını toplamak üzere odasına gitti. Ama dolabın önünde durduğunda bütün bu kıyafetlerin kendine ait olmadığını anımsadı. Eduardo'ya bir yerlere tıkıştırılmış olması gereken kendi eski püskü kartonlarından giyecek bir şeyler çıkarmasını rica edecekti.

Durum bundan ibaretti o halde. Rüyanın sonu. Cesaretini kaybetmiş bir şekilde kendini yatağa bıraktı, gözlerini yukarıdaki tavana dikti. Her şey bir saat içinde başlamış ve bir saat içinde sona ermişti.

Bir süre sonra ansızın daldığı yarı uykudan uyandı. Işığa bakılırsa öğle vaktini geçirmiş olmalıydı; kendini gerçek olamayacak kadar iyi hissediyordu.

Ne kadar da sakindi ortalık! John ayağa kalktı, kısa bir süre öncesine kadar kendisine ait olan terasa çıktı, denizden gelen tuzlu havayı içine çekti ve gözlerini kapadı. Önündeki çalılar hışırdıyor, uzaklardan kapının önündeki gazetecilerin uğultusu duyuluyordu. Tüh be! Kendini milyoner gibi hissetmeyi özleyecekti. Birkaç gün içinde kendini milyarder hissetmeyi başaramamıştı, trilyonun ise sözü bile edilemezdi. Ama kendini sık sık milyoner olarak hissetmiş ve bundan hoşlanmıştı.

Telefon çaldı. Mutlaka annesidir. Biraz uyuyabildiğini ve şimdi kendini daha iyi hissettiğini söylemek için aramıştır. İçeri girdi ve ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Bir faks cihazı temin ettiniz mi?" diye sordu bilinmeyen adamın karanlık sesi.

John ürktü, elinde olmadan dizleri üzerine çöktü ve yatağın altına baktı. Marco'nun getirdiği karton orada duruyordu. "Evet. Evet, bir tane var."

"Hatta bağlı mı?"

"Ne? Hayır. Henüz değil. Sanırım bunun için telefonu fişten çıkartmam gerekecek."

"Anlıyorum." Esrarengiz adam bıyıkaltından gülüyordu muhtemelen. "Telefon fişleri en azından otuz yıllık, değil mi? Aynı telefon cihazı gibi."

"Yaklaşık olarak öyle."

"Peki. Lütfen faks cihazını bağlayın. Beş dakika içinde size bir doküman fakslayacağım, bunun gerçek olduğuna kalıbımı basarım. Onu en iyi şekilde kullanın."

"Teşekkürler," dedi John. "Ama anlamıyorum..." Hat çoktan kapanmıştı bile.

Beş dakika? Yuh! Belki de kullanma talimatını önceden okumalıydı... Kartonu yatağın altından çekip yırttı ve faks cihazını uçarcasına straforundan çıkardı. Şansına, Marco bunu da düşünmüştü, bir role faks kâğıdı ve onu eski kutuya takabilmek için bir de adaptör. Aleti çalışır duruma getirebilmek için üç dakika yetti. Artakalan zamanda da faksın önünde oturup bekledi; gözlerini kâğıdın çıkacağı yarığa dikti ve o esnada saatler geçtiği duygusuna kapıldı.

Nihayet koyu gri kutunun içinde bir şey tıkladı ve yarık, mavi yeşil bir ışıkla aydınlandı. Sessiz bir gürültüyle kâğıt çıktı, üzerinde ahtapotumsu çizgiler ve şekilsiz harfler vardı. John eğildi, metni okumaya çalıştı, bu sırada başka sayfalar da çıkmaya devam ediyordu.

Bu Asteğmen Lino Fontanelli hakkında tıbbi bir muayene belgesiydi, McGuire Airforce Base doktoru tarafından Şubat 1991 yılında yapılmıştı. Sayfalar dolusu EKG, EEG, efor testi, kardiyolojik yükleme testi, reaksiyon testi, kan sayımları, ilik dokusu analizleri hakkında veriler vardı. Son sayfadaki, savaş uçağı pilotu olmak için sağlığının tamamen uygun olduğunu belgeleyecek olan kutucuk çarpıyla işaretlenmişti, yanında da doktorun heybetli ve okunaksız imzası duruyordu. John en önemli kaydı az kalsın atlıyordu. Uçuşa engel teşkil etmeyen tıbbi bulgular sütununda az ve öz bir şekilde "kısır" yazıyordu.

8

Faks, karın kısmına bir darbe gibi inmişti. John öylece oturuyor, kâğıda bakıyordu, bunun ne kadar sürdüğünü söyleyemezdi, ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Kimse gelmiyordu, kimse telefon etmiyordu, uyurgezer gibi faks cihazını çıkarıp tekrar yatağın altına ittikten ve telefonu yerine taktıktan sonra bile. Kimse onu rahatsız etmedi ve düşünmek için zamanı oldu böylece.

Akşam karanlığı çöktüğünde, nasıl eline geçtiğini açıklamak zorunda kalmamak için fakstan hiç söz etmemeye karar verdi. Bunun yerine hissedilir bir şekilde ezici bir atmosferde geçen akşam yemeği sırasında sesini mümkün olduğunca normalleştirmeye çalışarak sordu: "Genetik bir analizde birinin kısır olduğu anlaşılır mı?" "Hayır," diye kafa salladı Eduardo, maydanozlu bir patatesi XVIII. yüzyıldan kalma gümüş çatalıyla parçalamakla meşguldü. "Neden?"

"Geçen Noel'de Vera'yla yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. Kardeşimin kız arkadaşı," diye ekledi John. "Neden Lino'dan hamile kalmadığına şaştığı yolunda bir şeyler ima etmişti." Bunu uydurmuştu. Vera doktoru haricinde bu konular hakkında konuşmazdı.

"Aman Tanrım!" diye fırladı Gregorio ve elindeki çatalı düşürdü. Azalan saçları dağ gibi duruyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim." Padrone de aynı şekilde gözlerini kocaman açmıştı. "Kısırlık. Bu Fontanelli ailesinde sık karşılaşılan bir acıdır."

Alberto alnını kırıştırdı. "Ama onun böyle bir şeyin gizli kalacağına inanmış olması imkânsız."

"Şöyle bir izlenime kapıldım," diye hikâyesini uydurmaya devam etti John, "Lino Vera'nın çabaları... hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"Bu demektir ki, muhtemelen şu Peterson ona çocuğu yamamaya çalışıyor!" diyerek sonuca ulaştı Eduardo hiç heyecanlanmadan.

Babası peçeteyi kucağından aldı ve henüz yarı boşalmış tabağının yanına fırlattı. "Hemen telefon etmem lazım."

Ertesi sabah sansasyon tamamlanmıştı. Lino kameralar önünde pişmanlığını açıkladı, bu plana Bleeker tarafından azmettirildiğini söyledi. Gerçekten de Deborah Peterson'la daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ve kısırlığından da haberi yoktu. Arkaplanda evinin önündeki çimenlerde sarı bantlar uçuşuyordu, polisler girip çıkıyordu. Ne Vera Jones ne de kızı ortalardaydı.

Deborah Peterson bir gazeteciye Bleeker'in onu nasıl bulduğunu ve planı için nasıl ikna ettiğini anlattı. Bleeker'i eskiden çalıştığı bir avukatlık bürosundan tanıyordu, ayrıca kendisini pek de sempatik bulmamıştı. Tek başına çocuk yetiştiren bir anne olarak acilen paraya ihtiyacı olduğu için kabul etmişti her şeyi. Bleeker kendi ürettiği sansasyonla kamuoyu önüne çıkmadan önce, onu ve Lino'yu sözde kaçamaklarının bütün ayrıntılarını öğrenmeleri için bir araya getirmişti.

Anlaşıldığına göre Andrew Peterson gerçekten de bir kaçamağın ürünüydü, anne bu işin sonunda çocuğun babasından bir daha haber alamamıştı. Andrew'in doğumundan sonra bu durumla tek başına baş edebileceğine inanmış ve gururu yüzünden çocuğun babası hakkında kimseye bilgi vermemişti. Bütün birikimleri tükendiğinde, Andrew'in babasını bulması ve nafaka davası açması için Randolph Bleeker'e yönelmişti. Bleeker onu gerçekten de bulmuştu: Eski tır şoförü bir soygunun ardından akıl hastanesine kapatılmıştı ve kuş kadar da aklı vardı. Avukat bu durumu kendi planları için nasıl kullanmayı düşündüğünü anlattığında genç kadının yüzünde şaşkınlık ile büyülenme ifadeleri birbirine karışmıştı. Çocuğun komada yatan gerçek babasından gizlice saç ve doku örnekleri almış ve bunları derin dondurucuda saklamıştı, amacı bunları beklenen genetik test için Lino'dan alınacak örneklerle değiştirmekti. Değiştirme işini fark edilmeden nasıl becereceğini ona anlatmıştı.

Bu heyecanlı hikâye Orta Afrika'daki Kikwit şehrinde binlerce insanın iç organlarını çürüten Ebola virüsünü nihai olarak manşetlerden indirdi. Üstüne üstlük habercileri şaşkınlığa düşürecek şekilde bu sahte planın yaratıcısı Rudolph Bleeker, kısaca Randy, ortadan kaybolmuştu. Philadelphia'daki evi terk edilmiş olarak bulundu ve polisle eş zamanlı olarak kötü kokulu bürosuna giren kamera takımı, patronun nerede olduğunu konusunda en ufak bir fikri olmadığı için çaresizce omuzlarını silken sekreterin görüntülerini alabildi sadece.

Rolls-Royce sabah saat yedi buçukta Vacchi ailesinin evinden ayrıldı, arka camın perdeleri özenle kapatılmıştı. Üzerlerinde televizyon kanalları ve haber ajanslarının logoları bulunan araba konvoyu tarafından takip edilen ve motorundan neredeyse hiç ses duyulmayan haşmetli araba, köy ve yerleşim bölgelerinin arasından süzülerek ilerledi. Floransa'dan hemen önce Roma yönüne giden Autostraddya geçtiği sırada iki helikopter belirip konvoya havadan katıldı. Yerel saatle ondan itibaren Rolls-Royce'un Roma yolculuğu CNN tarafından canlı yayınlandı.

Buna karşın hiç kimse, her zamanki gibi sabah saat beşte avlunun küçük arka kapısından, her sabah yaptığı gibi temiz çamaşırlarla dolu kasalar indirip kirli çamaşır dolu çuvallar yüklemek için giren teslimat arabasına dikkat etmedi. Bu teslimat arabası rahatsız edilmeden tekrar oradan ayrıldı, yerel çamaşırhanede sadece çok kısa bir süre durdu, otomatik kapı açılıp çuvallar boşaltıldı, ki arabanın içinde John Fontanelli ve Vacchiler için daha fazla yer açılsın. Padrone bu fırsattan yararlanarak şoför mahalline geçti, Marco direksiyonun arkasına, hepsi teşekkür ederek arabanın genç sürücüsünün elini sıktı, ardında da sanki Formula 1 yarışlarında eleme turlarındaymış gibi gaza bastılar. Yollar bu saatte oldukça boştu, öyle ki otobana planladıklarından daha erken ulaştılar, orada da trafik katlanılır düzeydeydi. Bu planı hazırlayan Eduardo keyifle sırıtıyordu. İlk gazeteciler Roma'ya varmadan önce servetin devir işlemlerini bitireceklerdi. Roma'nın içinde ilerlerken John arabanın arka pencerelerinden birine yaklaştı ve dışarıya baktı.

Hayatı boyunca tarihi eser diye Empire State Binası'na baktığı için, Eski Floransa'daki gerçek yaşlı binalar derinden etkilemişti onu. Ama Roma... Roma tek kelimeyle... abideydi. Tanrı'nın huzurunda, birden neden ona *Ebedi Şehir* dendiğini anladı. Her kavşak ona saniyeler süren bakışlar sağlıyordu geçmişin ve tarihin var olduklarını bile bilmediği uçurumlarına. Bu yüce yapıların huzurunda insan nasıl korna çalabilirdi? Zamanın donup kaldığı bu şehirde nasıl bir sürücü bir başkasını sollamak isteyebilirdi? Bakmaya doyamıyordu; koyu renk bir kapı kemerinden geçerek oraya ulaşmış oldukları için üzülmüştü: İtalya Cumhuriyeti Maliye Bakanlığı'na.

Çelik kapılar arkalarından kapandı. Otomatik silahlı, telsizli, üniformalı adamlar belirdi. Adamların arabadan inmelerini taş gibi bir yüzle izlediler ve ardından tehdit edici bir hal alan sessizlikle dar, fark edilmeyen bir merdivenden yukarı çıkarken eşlik ettiler. Önlerinde açılan çok kilitli, boyasız ve paslı çelik, gacırtıyla kapatıldı arkalarından. Bir bakanlıktan çok bir hapishaneyi andıran çıplak koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu. Tarihi asansör sadece dört kişi için yer sunuyordu, öyle ki gruplar halinde yukarı çıkmak zorunda kaldılar. "Ama buradan daha çıkış olacak," dedi Eduardo. John gergin görünüyordu.

Yukarıda, arkasında halıların serildiği, duvarda resimlerin asılı olduğu, fresk ve boyalı alçı kabartmaların tavanı süslediği geniş bir kapıdan geçtiler. Devasa bir kapı açılıp duvarları insanı defalarca yere serercesine rengârenk boyanmış küçük bir salona alındıklarında John çoktan mekân duygusunu kaybetmişti. Altın kanatlı ve gül dallı bir sürü meleğin önünde kendisine tanıtılmayı bekleyen adamları az kalsın görmeyecekti. "Sinyor Fantozzi, Maliye Bakanı. Sinyor Bemardini, İçişleri Bakan Vekili. Sinyor Nuncio Tafale, Noter." John tokalaştı ve bütün bu insanlarla tanışmaktan ne kadar memnun olduğunu belirtti, hem de sabahın bu erken saatinde.

Son günlerde, kesinleştiğinden bu yana kendi kendine hep nasıl olacağını soruyordu. Bir sürü kutsal işlem hayal etmişti; nasıl bu hale getirmeye çalıştıkları da fark edilebiliyordu. Ama John sadece kalp

atışlarını hissediyordu, kanın boğazında, kafatasında pompalanışını; içindeki her şey hata yapmamaya, aptalca bir şey söylememeye, bütün bu kutsamaları bozmamaya konsantre olmuştu. Bir zamanlar, sadece ne kadar sürdüğü konusunda hiçbir şey söyleyemeyeceği bir zamanda, saatler mi yoksa günler mi hatırlamadığı, ehliyet sınavında olduğu gibiydi. Sadece olaya tam olarak konsantre olduğunu, her şey bittiğinde arabayla nerelere gittiklerini, nereye park ettiklerini bile hatırlayamadığını anımsıyordu şimdi. Tam bir tünel karanlığı. Stres. Burada ve şimdi, niçin? Bu başarması gereken bir sınav değildi. Buna karşı hiçbir şey yapmamıştı, yapamazdı da. Bu adamlar ona bir trilyon dolar verme niyetiyle ortaya çıkmıştı ve onları bundan döndürmek olanaksızdı. Bütün bunları engellemek için yerinden fırlaması ve her şeye hayır demesi gerekirdi.

İçişleri bakanı başladı ilk önce, bakan vekili, önüne doldurulmuş bir fonu koydu, sözleşme gibi duran bir şey, kırmızı kurdeleli ve gerçek mühürlü, iki dokümanın da üzerine atladı Vacchiler ve imzalamasını onaylar şekilde başlarını sallamadan önce harfiyen kontrol ettiler. Ve John buna uyarak imzaladı. Günlük gazete okumaya güçlükle yeten İtalyancası hukuksal metinler karşısında pes ediyordu. Yanında Vacchiler olmadan ona bir çamaşır makinesi de satabilirlerdi ve hiçbir şeyin farkına varmazdı.

İçişleri bakanı gülümsedi; rahatlamadan çok nezaketten. Sonra John'a yeni kimliğini uzattı, kırmızı bir Avrupa kimliği, fotoğraf ve imzalar dâhil her şey tamamdı; sahtesinin yapılmasını önleyecek şekilde mühürlenmişti. Kendi yıpranmış, eski, mavi Amerikan pasaportunu vermek zorunda kaldı. İçişleri bakanı onu bir ganimet gibi aldı. John öylesine, bunu ne yapacak acaba, diye sordu kendi kendine. *Amerika Birleşik Devletleri*'nin malıdır, diye yazmıyor muydu içinde?

Yeniden tokalaşmalar. Kutlamalar. Artık bir İtalyan'dı, yeniden büyükbabasının kaçtığı ülkenin vatandaşı olmuştu. İçişleri bakan vekili ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi, sanki ona durumun o

kadar da kötü olmadığını güvencesini vermek istiyordu, ama maliye bakanının gülümsemesi daha güçlüydü.

Bütün eller sıkıldıktan ve kahveler fincanlara konduktan sonra noter sözü aldı. Bir kâğıt çıkarıp bunu sanki havada gözle görülmez kör bir Tanrı süzülüyormuş ve kulaklarına girmeden önce hiçbir şey geçerli olmazmış gibi okudu. "Roma, 16 Mayıs 1995. Yetkili Noter Nuncio Tafale'nin huzurunda, Giacomo Fontanelli servetinin mülkiyeti meselesinde hazır bulundular: John Salvatore Fontanelli, İtalyan vatandaşı, 01.09.1967 New York doğumlu; Cristoforo Vacchi, İtalyan vatandaşı, doğumu..."

Ve John hiçbir şey anlamayacak hale gelene kadar. 'Miras', böyle sürdü gitti. 'aktarım' ve 'sınırsız yetki' sözcükleri bu can sıkıcı şarkının içinde ağır aksak ilerleyen sözcük selinde patlayan hava kabarcıkları gibi belirip kayboluyordu. Ardından Vacchiler de noterinkinin yanında ince ve hafif bir şiir gibi kalan eski ve biçimsel bir İtalyancayla kaleme alınmış kendi dokümanlarını okudular, böylece mesele oradan oraya sürdü gitti, ta ki John kendi kendine ona burada ne için ihtiyaç olduğunu soracak hale gelene kadar.

İmzalar atılmaya başlandığında bunun nedenini anlamıştı yeniden. Anlamsız bir şekilde yeniden kimliğini belgelemesi gerekmişti, bu sefer yeni kimlik kartıyla; ve noter sanki bu süre zarfında John'un kimliğini bir başkasıyla değiştirdiğinden kuşkulanıyormuş gibi kontrol etmişti kimliği. Ardından imzalamaların sonu gelmedi. Bir kâğıt, ardından bir kâğıt daha, Vacchiler için de durum aynıydı ve dakikalarca ağır resmî kâğıt üzerinde kayan kalem hışırtısından başka bir şey duyulmaz olmuştu. Damgalar vuruldu, kargacık burgacık yazıların üzerinden mürekkep kurutucular yuvarlandı, mühürler basıldı ve maliye bakanının gülümsemesi atılan her imzadan sonra bir diş daha genişledi. Aynı zamanda yerinden sıçrayan ve John'u şu sözcüklerle kutlayan ilk kişi de o oldu: "İtalya'yı seçtiğiniz için size teşekkür ederim!" Ardından Vacci'ler de onu kutladı, bir sürü başka el de gelip sağ elini sıktı

John'un. İtalya'daki memurların yarısı bu küçük salonda toplanmış gibi görünüyordu.

"Şimdi dünyanın en zengin adamısınız," dedi Cristoforo Vacchi. "Artık geri dönüşü yok."

Bunu söylediğinde rahatlamış gibi görünüyordu.

Zamanlama mükemmeldi. Rolls-Royce bütün ihtişamıyla merdivenlerin başına kadar geldi, Benito arabanın arka kapısını açınca televizyoncu ve fotoğrafçılardan oluşan bir sürü arabanın boş arka koltuğunu fotoğraflamaya başladı. Gazetecilerden biri John ve Vacchileri merdivenlerin tepesinde belirdiğini görünceye kadar bir saniyelik bir ürküntü oldu. İleri uzanan bir kol, savaş nidasını andıran bir bağırış, her şey merdivenlerden yukarı bir fırtına gibi esti, bu sırada John flaş yağmuru içine doğru bir adım attı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Ne yaptığını ve neden yaptığını bilmeden zafer kazanmış bir edayla dokümanlarla dolu, kavranılamaz servetini onaylayan deri dosyayı başının üzerine kaldırdı.

Noter seremonisinden sonra sırada İtalya başbakanının kabul töreni vardı. Rolls-Royce motorlu şeref birliklerinin eşliğinde John'u merdivenlerde beklemekte olan hükümet başkanının konutuna doğru ilerledi. Kırmızı bir halının ortasında ve bir flaş sağanağının içinde Başbakan Lamberto Dini ile John dakikalarca tokalaştı ve kameralara, topluluğa gülümsediler. Bir polis ordusu izdiham yaratan basın ordusuna ve sanki John işitilmemiş bir şey başarmış gibi tezahürat yapan binlerce izleyiciye karşı bir kordon oluşturmuştu.

"El sallayın," diye fısıldadı başbakan, altmışlı yaşların ortasında, üzgün buldog yüzlü bir adamdı.

John el salladı ve tezahüratlar sınır tanımaz hale geldi.

Belli ki bugün devlet işleri askıdaydı, çünkü bütün bakanlar fırından yeni çıkmış bu trilyonerin elini sıkmak için buraya toplanmıştı. Bütün bu isimleri akılda tutması imkânsızdı. John gülümsüyor, elleri sıkıyor, kendini bir hortumun içinde hissediyordu. "Beni her zaman arayabilirsiniz," diyordu hemen hemen hepsi ve John başını sallıyor,

bunu aklında tutacağına söz veriyor ve kendi kendine bir bakanı kişisel olarak aramak için nasıl bir neden gerektiğini sorup duruyordu.

John Roma'dan geri dönerken yolda tuhaf bir yorgunluk hissetti. Ara sıra, hiçbir şey yapmadan arabada oturup sıcak öğle sonrası güneşi altındaki kırları seyretmeye bir saniye bile dayanamayacağı duygusuna kapılıyordu. Bir şey olmalıydı, bunun ne olduğunu bilmek için bile bir sürü şey verebilirdi.

Her şey resmîydi artık. Dünyanın en zengin adamı, tüm zamanların en zengin adamıydı. Kazanmadan, bir şey yapmadan, herhangi özel bir yeteneğe sahip olmadan, sadece bu vasiyet olmasaydı çoktan unutulup gitmiş olacak atalarından birinin keyfiyetiyle. Şimdi kendini farklı mı hissediyordu? Hayır. İçinde bir sürü anlaşılmaz doküman bulunan dosyaya baktı; zenginliğinin geleceği bu dokümanlara bağlı değildi. Noterde, bakanlıkta ve sayısız yerde tasdiklenmiş kopyalar vardı. Bütün bunları en yakın çöpe atsaydı yine de dünyanın en zengin adamı olmaya devam ederdi. O halde bu dosya, mühür ve imzalarla dolu bu kâğıtlar, banka hesapları ve hesap bakiyelerinin listeleri tamamen soyut bir şeyi belgeliyorlardı: onun zengin olduğunu. Kendini bu sabah saat dörtte hissettiğinden daha zengin hissetmiyordu. Bu seremoni neyi değiştirmişti? Hiçbir şeyi. Tanıyalı bir ay bile olmadığı insanların yanında bir misafirdi ve hâlâ da öyleydi.

Yollar yine daraldığında, yani köye vardıklarında yüzlerce insan duvar kenarlarına sıralanmış hezeyan halinde alkışlıyor ve üzerlerine konfetiler atıyorlardı. Boş bir tarlada John o sabah giderlerken orada olmayan çadır ve atlıkarıncalar keşfetti. Şüphesiz onun şerefine bir halk festivaliydi bu. Sanki kendine bu şerefi kazandıracak bir şey yapmış gibi.

Villanın girişinde kendilerini üzerinde şampanya bardakları ve cam bir soğutucu içinde büyük, tozlu bir şampanya şişesinin bulunduğu bir masa bekliyordu.

"İzninizle," diye açıkladı Cristoforo, "sizin için küçük bir kutlama düzenledik. Daha doğrusu her şeyi ayarlayan Eduardo oldu." John

yüreği daralmış bir halde başını salladı. Damarlarında kan yerine karıncalar dolaşıyordu sanki. Bardakların dolduruluşunu izledi, ama aslında koşup gitmek, nereye olursa, çamaşır ütülemek ya da pizza dağıtmak için kaçıp gitmek istiyordu.

Alberto Vacchi kadehini kaldırdı. Parmaklıkların üzerindeki pencereden vuran gün ışığı kadehin içindeki hava kabarcıklarına inci gibi bir görüntü verdi. "Memnuniyetle," diye açıkladı, "bu şişeyi doğduğunuz gün satın aldığımızı ve bugüne kadar sakladığımızı söylemek isterdim. Ama maalesef bu doğru değil, onu geçen hafta satın aldım. Fakat yine de sizinle aynı yaşta John; yirmi sekiz yıllık bir şampanya, insanın parayla satın alabileceği en iyi şeylerden biri. A votre santé.[3]

John gece boyunca kendisini sanki yanlış bir filmdeymiş gibi hissetti. Frakı doğru giymesi için Eduardo ona yardımcı oldu, aynadaki azametli görüntüsünü görünce adamakıllı ürktü. Ama sonra aynı görünüşteki kibar adamlar ve nefes kesici aristokratik dış görünüşleriyle kadınlar diziler halinde onunla tanıştırıldığında –hatta Marco ve diğer korumalar da kaliteli takım elbiseler giymişti– bir ölçüde onlarla aynı düzeyde bir kıyafet giyiyor olmaktan memnundu.

Daha sonra, bir piyanist iki yaylı sazla birlikte zarif bir sohbet müziğini en iyi şekilde yorumlar ve herkes ellerinde bardak ve yiyecek tabaklarıyla ortalıkta dolaşıp konuşurken, sanki sabahın olması yasakmış gibi, John kendini bir mikroskop altında inceleniyormuş gibi hissetti. Erkekler esprilerine gürültüyle gülüyor, kadınlar ona etkileyici dekolteleriyle gülümseyerek sokuluyordu; bütün bunlar sadece zengin olduğu içindi. Konuştuğu herkeste onu etkileme, sempatisini kazanma çabasını fark etmek mümkündü; hepsi bu gezegendeki herkesten daha fazla parası olduğu içindi.

Bütün bu insanların arasından bir tanesi bile, altı hafta önce aç ve soğuktan donarak cebinde on sentle New York'ta sürünürken bakışlarını bile layık görmezdi. Oysa değişen tek şey elbiseleri, saç kesimi ve banka hesabındaki rakamdı.

3 (Fr.) Şerefe. (yay. n.)

Pekâlâ, iki yüz elli bin banka hesabındaki rakamlar diyelim.

"Trilyoner olmak nasıl bir his?" diye sordu elli yaşlarında, leopar kürkü yakalı bir elbise giyen, öküz gözü büyüklüğünde safir bir yüzük taşıyan ve eğer John doğru hatırlıyorsa ünlü bir film yapımcısı olan adam.

"Bunu ben de bilmek isterdim," diye yanıtladı John. "Yani demek istiyorum ki ben de sadece doyuncaya kadar yiyebiliyorum ve her seferinde sadece bir pantolon giyebiliyorum... Aslında bunun bir insan için çok çok fazla olduğunu düşünüyorum."

Aslında bu adamın duymak istediği şey değildi. "Alçakgönüllü adamı oynuyorsunuz, Sinyor Fontanelli," dedi adam ve John'u eleştirel gözlerle süzdü. "Ama beni kandıramazsınız. Tanrı biliyor ya, insanları iyi tanırım."

John adam diğer konukların arasına karışırken arkasından baktı, ve kendi kendine onu potansiyel bir kredi kaynağından ziyade idol gibi gören birilerinin olup olmadığını merak etti. Dünyanın en zengin adamı eğer o da mutlu değilse, o zaman mutluluk diye bir şey yoktur. Yani, aşağı yukarı böyledir.

"Bir trilyoner olarak insan kendini nasıl hissediyor," diye sordu bir başka kadın, saçlarını tepesinde toplamış, elbisesinin önü yukarıya kadar kapalı ama bunun için de arkasında, görenlere fantezileri için çok az bir alan bırakan derin bir yırtmaç vardı. Büyük sanayicilerden birinin kızıydı ve diğer büyük sanayicilerden birinin, o sırada salonun öbür ucunda siyah saçlı bir fotomodelle flört eden, oğluyla evliydi.

"Bir milyarder gibi," dedi John nezaketle gülümseyerek, "sadece bin kat daha iyi."

Kadın dilinin ucuyla yarı açık dudaklarını yaladı. "Çok heyecan verici bir tınlaması var. Eminim etkileyici bir pul koleksiyonunuz da vardır sizin, bu kadar zengin biri olarak, değil mi?"

Hay Allah! "Üzgünüm," dedi aceleyle John, "ama eğer günün birinde olursa bundan ilk sizin haberiniz olacak Sinyora."

138.000.000.000 $

Hemen oradan toz oldu. Tuvalette Eduardo ile karşılaştı, saçlarını taramakla meşguldü, John az önce başına geleni anlattı. Eduardo aynadaki görüntüsüne sırıttı ve, "Öyleyse odanızın nerede olduğunu öğrenmemesine dikkat edin," dedi.

"Ciddi misin? Yani, kocası yirmi metre ötede..."

"Ve başka bir kadına asılıyordu, iddiaya var mısınız? İşitildiğine göre bunlarda bu olağandır. Başka şeyler düşünmeyin."

Salona geri döndüğünde kadın ortadan kaybolmuştu, uzun bir süre görünmedi. Sonra saçı başı hafif bozulmuş halde yeniden ortaya çıktı. John, Eduardo'nun uyarısına uymaya ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Maliye bakanı da kutlamadaydı. "Ha, bu arada servetiniz için yatırım olanakları arayacak olursanız," dedi yarı şaka yarı ciddi bir tonda ve bardağını kaldırarak "size devlet tahvillerini şiddetle öneririm."

John'un devlet tahvillerinin ne demek olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Muhtemelen o da laf olsun diye söylemişti. "Bu konuyu düşüneceğim," diye söz verdi John ve bakanla kadehini tokuşturdu.

Alberto önünden geçerken bunun ne olduğunu sordu. "Devlet tahvili, sizin ona borç vermenizdir," diye açıkladı Alberto, elinde iki içki vardı. "Belirli bir zaman sonra belirli bir faizle geri alacağınız para. Oldukça sıkıcı ama risksiz bir yatırım, iflas etmiş bir muz cumhuriyetine borç vermemişseniz tabii."

"Yani devlet özel şahıslardan borç mu alıyor?" diye fısıldadı John şaşkın bir halde.

"Eğer bir hükümet, mesela şu kadar bir borçlanma öngören bir bütçe yaparsa o kadar devlet tahvili basılır. Ve bunları isteyen herkes alabilir, bankalar yapıyor bunu, özel şahıslar da, evet." Onu orada bıraktı Eduardo ve John'un tanıdığı kadınların yanında, buradaki bütün kadınlar gibi başka bir evrenden geldiği izlenimi veren sarışın bir yaratığa doğru gitti.

Büfede yine maliye bakanına rastladı ve anlaşıldı ki olay laf olsun diye söylenmemişti, çünkü somon dilimlerini ve elma parçalarını

tabağına yığarken, yine devlet tahvillerinden söz etmeye başlayıp John'a bu konuyu düşünüp düşünmediğini sordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi John çekinerek, "bu güvenilir bir yatırım mıdır? Yani siz devletsiniz. Eğer parayı ödememeye karar verirseniz ben savunmasız kalırım."

"Rica ederim!" Ses tonundaki şakacılık kaybolmuştu, bütün cüssesiyle doğruldu. "Bir maliye bakanı önce annesinin emekli maaşını kısardı borçlarını ödememektense. Borcunu ödemiyor diye adının çıkması kirasını ödememek gibi bir şeydir... Dünyadaki hiçbir hükümet bunu yapamaz."

Bayan Pearson'un –ev sahibesinin, borçlarını ödemede geciktikleri zaman kapıda durup Marvin'le tartıştığı hali– süngersi görüntüsü canlandı hemen John'un gözünde. Ne kadar zaman geçmişti aradan? Birkaç hafta. Yüz bin yıl. Bakanın ne demek istediğini kavradı. Borçlarını ödemeyen bir devletin yeni krediler bulması zordu. Aslında mantıklıydı.

"Ben... şey..." dedi ve gülümsemeye çalıştı, "henüz buna zaman bulamadım, bir yatırım stratejisi... şey... belirlemek için. Ama teklifinizi düşüneceğim."

Nobel ödüllü biriyle havalar, bir bankerle Jacques Chirac'ın yeniden Fransa devlet başkalığına seçilmesi ve bir sopranoyla da Bosna-Hersek'teki çatışmalar hakkında konuştu. Eline kartvizitler tutuşturuldu, yatırım önerilerini gözden geçireceğine sözler verdi ve bir ara şampanyadan sodaya geçti, çünkü yavaş yavaş kendini kötü hissetmeye başlamıştı.

"Bir trilyoner olarak insan kendini nasıl hissediyor," diye sordu bir başka kadın da, güçlükle zaptedilen kıvırcık saçları vardı. Aynı şekilde kırmızı ve pullu bir kumaştan yapılma elbisesinin yakından bakıldığında son derece transparan olduğu anlaşılıyordu.

"İnsan kendini," diye ağırlaşmış diliyle açıklamaya çalıştı John, "dünyanın bütün kadınları ayağına kapanmış gibi hissediyor."

"Ah, gerçekten mi?" dedi kadın kırgın bir bakışla.

Böylece bu akşam için en işe yarar cevap bulunmuş oldu. Bu sefer bir bahane bulup uzaklaşmaya çalışan kadın olmuştu.

John odasının kapısını arkasından kapatıp birden beliren sükûnetin tadını çıkarmak için bir süre kapıya yaslanmış durduğu sırada, hava zarif gri ve mavi renkleriyle aydınlanmaya başlamıştı bile. Ayrıca bacakları pek güven vermiyordu artık.

Dünyanın en zengin adamı mı? O sırada kendini dünyanın en yorgun adamı gibi hissediyordu. Yeni yapılmış ve davetkâr bir şekilde açılmış yataktan dile getirilemez bir çekicilik yayılıyordu.

Aynalı elbise dolabını açtı ve kendini bir kez de sarhoş bir yoğunlukla inceledi. Aslına bakılırsa hiç de fena bir kıyafet değildi şu frak. Yakışmıştı. Buna alışabilirdi. Bir trilyoner olmaya da...

Şampanyaya da alışıp alışamayacağı başka bir sayfada yazılıydı. Hayal meyal bir sürü insanla kardeşçe kadeh tokuşturduğunu hatırlıyordu, ama kiminle olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Eduardo'yla, bunu biliyordu. Ardından kırmızı elbiseli kadına kur yapmış ve sonra Eduardo'yu bir daha görmemişti. Kırmızı elbiseli kadını da görmemişti.

Frak bağının beyazlığı hafif bozulmuştu. Manşet düğmelerini açtı, frakı çıkardı, bağcığı gerektiğinden daha kötü bir şekilde gömlek yakasının altına yerleştirdi. Frak yeleğinin düğmelerini açmaya başladığı sırada bahçe kapısının gıcırdadığını duydu.

Bu saatte mi? Pencereye gitti. Bu tarafta Vacchilerin çiftlik evinin alçak yapılı bir bölümü vardı, bir çeşit atölye ya da eski bir ambar gibi görünüyordu. Sokak tarafında duvarla çevrilmiş bir ön avlu vardı ve gıcırdayan kapı buraya açılan küflü kapıydı.

John yeleğini sıvazladı, alnını kırıştırdı. Sokakta kasalı bir araç vardı ve John'un sık sık Vacchilere teslimat yaparken gördüğü bir adam araçtan kartonlar boşaltıyordu. Küçük yapının pencereleri ardında ışıklar yanıyordu; bunlardan birinin ardında bir kadının bir masada oturduğunu gördü. Adam ilk kartonu kapıya kadar taşıyıp

kapıyı çalınca kadın ayağa kalktı, hemen ardından ön avluda belirdi ve diğer kartonları taşımada adama yardım etti.

John gömleğinin düğmelerini açtı. Kırışmış göğüs kısmında da aynı şekilde şarap lekeleri görülüyordu, gömleği çamaşır sepetine fırlattı.

Çok garip! Birinin bu saatte çalışmak zorunda oluşu! Belki de kanda bu kadar alkol varken bu tür şeyleri düşünmek iyi değildi. John yatağa yöneldi ve kendini yatağın dile gelmez çekiciliğine bıraktı.

Rengârenk konteynırlar uzaktan yapı taşları gibi görünüyordu, fakat yakından daha çok zedelenmiş, eğilmiş hurdalar gibi görünüyorlardı. Gündüzleri inleyerek işini yapan bir konteynır vinci geceleri paslanmayı sürdürüyor. Raylar, eciş bücüş çakıllı yollar, Hudson'dan denizin içine uzanan ve nafile yere bir yük gemisi bekleyen çok eski bir rıhtım.

Susan Winter buluşma noktasına yarım saat önce gelmişti, rıhtımda geziniyordu, Manhattan'ın gökdelenleri arasındaki ışık ve gölge oyunlarını izliyor, yıllık sekiz yüz bin dolarla ne yapacağını düşünüyordu. Saat yedi olunca çevresine baktı ve lokal neresidir acaba diye düşündü bir an, ama gelecekteki hesap bakiyesini düşünmeye devam etmekten büyülenmiş gibiydi.

Tekrar konteynırlara geri döndüğü sırada adam birdenbire konteynırların arasından çıktı, gene o ilk seferinde, usulsüz yollardan para kazanmayı ilk kabul ettiği zamandaki gibiydi. Adam o zaman ve daha sonraları da hep giydiği siyah paltosunu giymişti yine. Rockefeller Center'ın önündeki son buluşmalarında da aynı palto vardı adamın üzerinde. Sanki romatizmaları varmış gibi aksayarak yürüyordu yine ve yüzü de daha güzel değildi.

En fazla bir tanıdık. Bu arada ismini öğrenmişti hiç olmazsa. "Merhaba Randy!" dedi Susan Winter alaylı bir şekilde. "Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm. Bütün dünyanın sizi aradığı düşünülürse. Ama bugün müşterinizle bir randevum var."

"Biliyorum," diye açıkladı Randolph Bleeker iğrenç bir gülümsemeyle. "Bana bir de görev verdi zira. Sizinle ilgili olarak."

Susan bir yıldırım hızıyla yalnız ve korumasız olduğunun bilincine vardı. Kendi meselelerinin analizinde şansı hiç yaver gitmemişti. Bleeker'a baktı ve gözlerinin korkudan büyüdüğünü hissetti.

Bu sefer adam cebinden zarf falan çıkarmamıştı.

9

Ertesi gün buluştuklarında güneş çoktan yükselmişti. Verilen parti tarafından geceki ortak tutku içine çekilmemiş az sayıdaki odadan biri olan kütüphanede küçük bir kahvaltı masası hazırlamıştı Giovanna. Alt kat ortalığı temizlemek için arı gibi çalışan parti servisi elemanlarıyla doluydu. Açık pencerelerden atlıkarıncaların ve stantların sökülmesine eşlik eden gürültüler duyuluyordu.

"Zengin olmak güzel bir şey," dedi John.

"Şüphesiz." Alberto Vacchi ağır ağır espressosunu yudumluyordu. Kardeşi Gregorio'nun gözleri kızarmıştı; asık suratlı ve uykusuz bakıyordu. Eduardo'nun yüzü sanki hiç uyumamış gibiydi. Ama uyanık da görünmüyordu doğrusu, sessizce orada oturuyor ve kahve üstüne kahve yudumluyordu.

Sadece Padrone çiçek açan bir hayat gibi görünüyordu. Alışıldığı üzere erkenden yatmış ve şu anda bir sabah gezintisini arkada bırakmıştı bile.

"Ama şimdi benim görevim," diye sürdürdü John ve fincanındaki gece siyahı sıvıyı inceledi, "herhalde bütün parayı fakirlere dağıtmak, öyle değil mi?"

Ani bir sessizlik çöktü. Ağza alınmayacak bir şey söylemişti sanki.

John önce yukarı, ardından da dehşetten açılmış gözlerin içine baktı. "Ben bunu böyle anladım, öyle değil mi? Para sadece bana hizmet etmemeli, tam tersine ben onunla bir şey yapmalıyım. Acil ihtiyaçları dindirmeliyim. Fakirlik. Bu tür bir şey."

Padrone gözlerini kapadı, yavaş ve derin bir nefes alıp yeniden açtı. "Bu sizin paranız, John," dedi. "O size ait. Kayıtsız şartsız." "Onunla ne isterseniz yapabilirsiniz," diye ekledi Alberto.

"Ama vasiyetteki koşul bu değil mi? İnsanlığa geleceklerini geri vermek zorunda olduğum ya da buna benzer bir şey."

"Bu bir koşul değil," diye düzeltti onu Cristoforo Vacchi. "Bu bir kehanet. Yapmak zorunda değilsiniz, yapacaksınız. Bu ikisi arasında dağlar kadar fark var."

"Bu, istediğim takdirde hepsini kendim için alıkoyabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Tamamen serbestsiniz. Alıkoyabilirsiniz ya da fakirlere dağıtabilirsiniz, nasıl isterseniz."

"Gerçi," diye araya girdi Gregorio kızgın bir öğretmen tavrıyla, "yine de 'fakir'in kim olduğunu sormak gerekir."

John bütün bu zaman süresince dile getirilmese de bütün bunların gerçekten kendisiyle doğrudan ilgili olmadığını varsaydığının farkına vardı, bir kişi olarak onunla ilgili değildi bunlar, o sadece bir tür vekil olarak hizmet ediyordu, paranın baştan beri planlanmış olan farklı kullanımı için görünürdeki adam olacaktı. "Pekâlâ," dedi cansız bir şekilde, "Açlık çeken insanları fakir diye tanımlayabiliriz, değil mi?"

"Aynı fikirdeyim." Gregorio ayağa kalktı, kitap dolaplarından birine gitti ve başlığına göre bir istatistik yıllığı ya da ona benzer bir şey olması gereken bir cilt çıkardı. Ne aradığını bilerek sayfaları karıştırdı. "Bunlar yaklaşık olarak... 1.3 milyar kişi. Her birine ne kadar düşerdi bu durumda?"

"Yaklaşık olarak..." Bunu kafadan hesaplayamadı. Kafadan hesaplama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ama akşam içtiği içkiler bunu olanaksız hale getirmişti zaten. John masalardan birinde duran hesap makinesini aldı ve sayılara basmaya başladı. "Bir trilyon bölü..."

Sustu. Hesap makinesi bu tür aletlerin çoğu gibi sadece sekiz haneliydi. Bir trilyon on üç haneliydi. Bir başka deyişle bu makine bu sayıyı alamıyordu.

146.000.000.000 $

Ayrıca 1.3 milyarı da alamıyordu.

John umutsuzca alete bakakaldı. Açık renk plastik bir gövdesi vardı makinenin ve siyah lastikten tuşları, dünyanın her yerinde birkaç dolara alınabilecek türden bir şeydi. İnsanların çoğuna böyle bir hesap makinesi hesaplayacakları şeyler için fazlasıyla yetiyordu. Hatta bir milyonere bile yetiyordu. Şimdi kendisinin bütün bunların ötesinde bir yerde olmasını aklı almıyordu.

"Aşağı yukarı 770 dolar," diye açıkladı Gregorio, kurşunkalem ve kâğıtla yapmıştı hesaplamayı. "769 dolar 23 sent, tam olarak alırsak, diğer taraftan servet bir trilyonu geçti bu arada; tabii dağıtma işleminden doğacak masrafları da düşmemiz gerekir, yani tam olarak hesaplamak biraz anlamsız olur."

John ona bir rüyadaymış gibi baktı. 770 dolar? Kişi başına? Bu çılgınca bir şeydi. Hesaplara baktı, gözden geçirdi. Doğruydu.

"Çok değil," diye memnuniyetsizliğini bildirdi Gregorio. "En geç bir yıl içinde tüketilirdi, gıda maddeleri çok ucuz olsa bile."

Herhangi bir zamanda herhangi birinin sahip olduğundan daha çok para olan bir trilyon dolar sonuçta bu kadar az mıydı? John'un başı döndü. Bu konuyu düşünmeyi bırakmak zorundaydı, en azından şimdilik. "Haklısınız," dedi. "Belki de o kadar iyi bir fikir değil."

Padrone ona gümüş pasta sepetini uzattı. "Eğer benden küçük bir öneri kabul etmek isterseniz," dedi zarif bir gülümsemeyle, "bir süre paradan nasıl kurtulacağınızı düşünmeyin. İlk önce ona alışın."

Eduardo'nun Londra'ya uçuş için kiraladığı özel jetin içi ferah ve gri renkteydi. Yedi tane deri koltuk, her yolcu için CD çalarlı bir stereo alet ve tüy gibi hafif bir kulaklık vardı. Zarif bir hostes kahve ve soğuk içecek servisi yapıyordu. Sabah saat dokuz buçukta Floransa yakınlarındaki küçük ve bir zamanlar bir havaalanı görünümünde olması gereken özel bir havaalanından yola çıkmışlardı. Kontrolde bekleme kuyruğu yoktu, çok önemliymiş gibi caka satan yer personeli de yoktu, hareket salonu da. Arabadan indiler ve gezinerek uçuş alanı üzerinden makineye doğru gittiler, uçağın önünde pilot ve yardımcı

pilot onları bir el hareketiyle selamladı. Ve üçü de –John, Eduardo ve Marco– rahatça yerlerine oturduklarında hareket başladı, kimse oksijen maskesi ya da cankurtaran yeleği üzerine tek kelime etmedi.

"Vücuduna tam oturan takım elbiselere ihtiyacın var," diye bir karar vermişti Eduardo. "Dünyanın en iyilerine."

Haftalardır dünya basınında dolaşan fotoğraflara rağmen öğle sonrasının ilk saatlerinde Savile Row boyunca gezinirlerken kimse onlara dikkat etmiyordu. Londra terzilik sanatının seçkin ortamının daha etkileyici olacağını sanmıştı John; kaba kaldırım taşları, yer yer sıvaları dökülmüş alacalı bulacalı evler ve bazı evlerin köşelerindeki çöp torbaları buraya herhangi bir Westminster sokağı görünümü veriyordu. Yine de başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok bayrak asılıydı yolda, irili ufaklı Union Jack'ler, yerleşik firmaların reklam flamaları, köşeli mermer kemerler ve sütunlarla çevrili girişler de başka bir yerde olduğundan daha fazlaydı.

Henry Poole & Co., Gieves & Hawkes, J. Dege & Sons ya da Kilgour, French & Stanbury firmalarının başsız mankenler üzerinde özenle kesilmiş elbiseleri zarif renkler içinde teşhir eden vitrinlerini incelerlerken, Marco onları saygılı bir mesafeden takip ediyordu. Nihayet açık leylak rengiyle parıldayan bir binanın önünde durdular. Sayısız koyu renk kumaş toplarının bulunduğu masaların göründüğü pencerenin üzerinde altın harflerle Anderson & Sheppard yazılıydı. "Prens Charles'in elbiselerinin burada diktirmeyi tercih ettiği söyleniyor," dedi Eduardo. Britanya tahtının veliahdı için uygun olan şey dünyanın en zengin adamı için de en azından bir ölçüde uygunmuş gibi görünüyordu. Ve böylece içeri girdiler.

Onları karşılayan adamın yanında 5. Cadde'deki arkadaşları dine kabul törenindeki kişiler gibi kalırdı. Eduardo ona hızlı ve uygun bir dilde kim olduklarını anlattı. Ne istedikleri açıktı fakat bu karşıdakinin pandomim oyununda en ufak bir reaksiyona yol açmadı. Belli ki başka türlüsüne alışıktı: dünyanın güzel, zengin ve ünlü insanlarının yönetimi onun eline bırakmalarına. Eduardo'nun açıklaması da bambaşkaydı;

çeşitli amaçlar için acilen bir düzine takım elbise gerekli. Bu, adamın yüzündeki memnun gülümseme izi üzerinde harika bir sonuç yarattı.

John daha aydınlık başka bir odaya götürüldü. Sayısız çekmecesi olan bir komodinin üzerinde sayısız terzi tebeşiri, şerit metreler, ince yeşil bir kâğıttan yapraklarıyla bir sipariş defteri hazır duruyordu. Alnında başlayan kelliği ve ince çerçeveli gözlüğüyle yaşlıca bir adam bir tutam kumaş örneğiyle gelip bunları John'un koluna ya da çenesinin altına tuttu, bu arada elbiselerin ayrıntıları ve kesimleri hakkında pazarlıklar yapılıyordu; düşük ya da vatkalı omuzlar, yelekli ya da yeleksiz, pantolonun kalçadaki duruşu, acaba daha sonra bunun kemerle mi yoksa pantolon askısıyla mı giyileceği, ceplerin, düğmelerin, kapakların, dikişlerin biçimi vesaire. Daha sonra pembe yanaklı bir genç de aralarına katılmıştı, o da John'un üzerinde ihtiyatlı bir soğukkanlılıkla ölçüler alınırken kulağa çalınan "DRS" ya da "BL1" gibi tuhaf kodları özenle kaydediyordu. Bunda bir ritüelden, gizli bir kardeşliğe ya da belki de gerçek üniformalıların kraliyet topluluğuna kabul törenindekine benzer bir şeyler vardı.

John'un şaşkınlığına karşın kimse peşinat istemiyordu, bir adres bile sorulmamıştı. Sadece isim kaydedildi ve ilk provalar için bir randevu saptandı. Altı hafta içinde. Acaba bunu uygun buluyor muydu?

"Daha iyi bir zaman," diye açıkladı Eduardo John'un yerine.

Hazır Londra'ya gelmişken Jermyn Street 71'deki Turnbull & Asser'da da bir şeyler yapıldı; burada John altı hafta içinde teslim alacağı altı düzinenin üstünde bir gömlek siparişi için ölçülüp biçildi. St. James Street 9'daki John Lobb'da yirmi çift ayakkabı siparişi verildi. Hemen yandaki Lock & Co.'da bir silindir yaptırılması konusundaki uygunsuz teklife karşı koydu John, bununla beraber kendisini şaşkınlığa düşürecek şekilde silindir biçimli kartonlarla paketlenmiş iki Panama şapkası satın aldı. Spontane olarak orada gecelemeye karar verdiler, jetin personeline bu akşam dönülmeyeceğini söyleyip Savoy Hotel'in kral dairesine yerleştiler. Dükkânların kapanmasına kısa bir süre

kala Fortnum'dan bir kutu Malosol üretimi Beluga havyarı aldılar; fiyatı görünce John bunun önce sterlin yerine İtalyan lireti olarak hesaplanmış olduğunu sandı, ardından kutuyu gizlice otele soktular ve hemen üzerine atıldılar.

"Katıksız yenmeli," diye ders verdi Eduardo, kendini kaptırmış bir şekilde kutuyu oda servisi tarafından içinde bir şampanyayla getirilmiş olan buzluğun içine bastırırken. "Havyarı sosla, ançüezle, kıyılmış kapariyle, çok pişmiş yumurtayla vesaire ile yiyen insanlar tam da bu yüzden, çok para ödeme nedeni olan o bütün lezzeti öldürdüklerinin farkında değiller. Hadi olsa olsa ince bir dilim tost ekmeği ve tuzsuz tereyağıyla yenebilir, ama en iyisi havyarı katıksız yemektir. Ve asla," diye inançla devam etti, sanki John'u affedilmez bir günahtan korumak gerekiyormuş gibi, "hiçbir zaman havyar tost ekmeğine bıçakla sürülmez. Barbarlıktan başka bir şey değil bu. Havyardaki espri yumurtaları diriyken ağza götürmek ve orada, dille damak arasında ezmek ve o bütün tiyatronun çevresinde döndüğü minik lezzet patlamalarının tadına varmaktır."

John açılmış kutudaki bu yapışkan siyah inciler yığını gibi görünen koyu kütleyi inceledi. "Peki, doğrusu nasıl yapılır?"

"Bir kaşık alınır," diye karşılık verdi Eduardo ve iki plastik kaşık gösterdi, bebek maması kaşıklarına benziyordu. "Eskiden kaşıklar boynuzdan, ağaçtan ya da fildişinden yapılırdı, ama plastik en iyisidir; hafif, yumuşak, keskin kenarları olmayan, hijyenik ve atılabilir."

John havyardan ilk kaşığı aldığında belli belirsiz, bu bir ağız dolusu şeyin kısa bir süre öncesine kadar aylık kazancından daha pahalı olduğunun bilincine vardı. Delilik. Âdeta sapıklık, diye düşündü. Ardından çiğnemeye başladı ve düşündü: *Diğer taraftan...*

Ertesi sabah yola devam edildi. Picadilly'den Bulington Kemeri'ne yürüdüler, kusursuz kahverengi vitrinleri enine boyuna incelediler. Ceketler, kaşmir kazaklar, sterlin gümüşünden para kıskaçları, platinden manşet düğmeleri ve küçük bir servete mal olan kravatlar satın aldılar.

"Kravatlar konusunda ne diyorsun?" diye sordu John.

"Bu konuda sadece Paris ya da Napoli söz konusu olabilir," diye açıkladı Eduardo kesin bir şekilde. "Hermès ya da Marinella."

"Ha öyle mi," diyerek başını salladı John.

Güneş gözlükleri satın aldılar, ipek mendiller, geyik derisinden eldivenler, yün ve ipek atkılar, çoraplar, mantolar ve şemsiyeler... Sonuncularını, Eduardo'nun heyecanla bildirdiğine göre İngiltere Kraliyeti'ne daima mal veren Swain, Adeney, Brigg & Sons mağazalarından aldılar. Ganimetler hizmet aşkıyla dolu kişiler tarafından havaalanına taşındı. Jet personeli gitmek ne zaman akıllarına gelecek diye beklemekteydi. Ama onlar bu sırada, öylesine, o an akıllarına geldiği için at yarışı izlemeye gitmişlerdi.

John bu gösteride henüz pek bir şey bulamıyordu: Bir sürü heyecanlı insan ve arada sırada koşu pisti boyunca deli gibi koşan bir grup at. Ve her yarıştan sonra bir öncekinden daha fazla parçalanmış bahis kuponu üzerinde tepinen insanlar. Daha çok can sıkıntısından, oyuna para yatırmanın ve sonra kaybetmenin nasıl bir his olduğunu denemek fikri geldi John'un aklına ve nasıl yapıldığını öğrendikten sonra hiç şansı yok diye bakılan bir ata yüz sterlin yatırdı.

Bu şekilde, en azından minimal da olsa katılmış olmak hemen gösterinin çekiciliğini artırdı, at toynaklarının gürleyen sesleri, dürbünlü, tüvit ceketli ve bahis kuponlu seyircilerin sinirliliği birbirine karışıp neredeyse heyecan verici bir deneyime dönüştü. Bütün lüzumsuzluğuna rağmen John'un atı kazandı ve hipodromu kalın bir sterlin destesiyle terk ettiler. John kavrayamıyordu. Bu durum bütün hipodrom deneyimini neredeyse yeniden berbat etmişti.

Öğleden sonra kravat almak için Paris'e doğru uçuşlarını sürdürdüler ve Eduardo gerçek bir Perigod – Trüfell zevkini tattırmak için onu küçük, seçkin bir restorana götürdü. Karşılaştırma için beyaz Trüfelleri de deneyeceklerine söz vererek tabii. Fakat bunlar İtalya'da, Piamont'ta yetişiyormuş ve bundan dolayı Fransa'da âdeta aforoz edilmişlermiş.

"Ee?" diye sordu Eduardo gece yarısı jet tekrar Floransa'ya doğru gürlerken. "Trilyoner olmak nasıl bir duygu?"

John ona baktı ve iç çekti. Bunun cevabını bir bilebilseydi... "Şu anda," dedi, "zenginler Disneyland'ındaymışım gibi hissediyordum kendimi."

Bu arada medya kuşatması sona ermişti. En azından rahatsız edilmeden terasta kahvaltı edilebilecek kadar. Ertesi sabah John kahvaltının ardından odasına geri döndüğünde birilerinin bütün satın alınanları odaya taşımış olduğunu gördü: düzinelerce karton, kesekâğıdından alışveriş çantaları ve renkli kâğıda sarılmış şeyler. İlk anda bütün bunları açmak bir Noel günü gibiydi. Bitirdiğinde etrafının şemsiyeler, kazaklar, atkılar, elmasla süslenmiş kravat iğneleri, kol düğmeleri ile çevrelenmiş bir halde olduğunu gördü ve bütün bu şeyleri satın almış olmak bir an için çok anlamsız geldi. Güçsüz, çaresiz bir şekilde yatağın üzerinde otururken telefon çaldı, John ruhsuz bir şekilde ahizeyi kaldırdı.

"Günaydın. Nasılsınız?" dedi esrarengiz adam.

John ilk önce derin bir nefes aldı, kafasındaki dağınık düşünce kütlesini uzaklaştırmayı denedi. "Teşekkürler," dedi belli belirsiz. "Çok iyiyim... sanırım. Ayrıca faks için de çok teşekkürler." "Büyük bir memnuniyet duydum."

Aradan sanki sonsuz bir zaman geçmiş gibi görünüyordu. Oysa daha geçen haftaydı. "O... nasıl desem? Büyük bir sürpriz oldu. Âdeta son saniyede kurtuluş."

"Evet," dedi ses sakin bir şekilde.

"Sanırım bu tıbbi belgeyi nereden bulduğunuzu sormanın gereği yok."

Karanlık, huzur yayan ölçülü bir gülme duyuldu. Hayır deme zahmetine bile girmiyordu.

"Her halükârda size borçluyum," dedi John, "eğer bu sizin için bir şey ifade ediyorsa."

Bir an öyle bir sessizlik oldu ki, bağlantı kesildi sandı John. Sonra esrarengiz adam "Bu benim için çok şey ifade ediyor. Belki ileride bu konuya geri dönerim," dedi.

Bunu söyleyiş tarzında bir şey John'da nahoş bir duyguya yol açtı. Yoksa içinde yeniden uyanan şey Lino'yu hatırlatan düşünceler miydi? Öz kardeşinin kendisini dolandırmaya hazır olduğuna dair düşünceler? Bilemiyordu.

"Şimdi, dünyanın en zengin adamı olduktan sonra," diye sürdürdü esrarengiz adam, "neler yapmayı planlıyorsunuz?"

İşte gene aynı soru. Tam da kafasından adamakıllı uzaklaşmışken. İnsan jetle bütün bir kıtayı dolaşırken kafasındakilerden rahatlıkla kurtulabilir. Kehanet ve kutsal görevlerinden bile. Özellikle de bunlardan.

"Henüz bilmiyorum," diye çekingen bir cevap verdi, aslında her arayanla konuşmanın ve ona cevap vermenin görevi olmadığını düşündü, heleki adını bile söylemeyen birine. "Şu an paraya alışmakla meşgulüm. Lonra'da alışveriş, Paris'te yemek, böyle şeyler." "Anlaşılabilir. Bunu size çok görmüyorum. Ama ilerisini hiç düşündünüz mü? Bir yıl içinde, beş yıl içinde, on yıl içinde ne yapmak istiyorsunuz? Nerede yaşamak istiyorsunuz? Çevrenizdeki dünya nasıl görünmeli?"

John gözlerini kazaklar ve atkılardan oluşan dağa dikti ve bütün bunlardan nefret etti. "Buna... ee... henüz karar vermedim," diye açıkladı büyüyen bir nefes alamama duygusuyla. İyi ifade edebilmiş miydi? *Hiçbir fikrim yok*'tan daha iyiydi.

"Buna henüz karar vermediniz... demek öyle. Seçenekler neler peki?"

"Eğer insanın bir trilyon doları varsa, ne isterse yapabilir," diye karşılık verdi John amaçladığından daha küstah bir tavırla. "Bu müthiş derecede büyük bir seçenekler toplamı demektir, öyle değil mi?

"Elbette." John ona hakaret etmişse bile o bunu hiçbir şekilde belli etmiyordu. "Seçme acısı denir buna herhalde. Seçme şansı olmayan insanlara böyle bir ikilem çok nadir bahşedilir."

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

"Çok doğru," diye onayladı John ve kendini tamamen aklı karışmış hissetti.

"Ama," diye deşmeye devam etti esrarengiz adam, "apaçık belli ki, kehaneti gerçekleştirmeniz gerekiyor, doğru değil mi?"

Adam her şeyi biliyor gibi görünüyordu. "Hangi kehanet?" diye sordu John yine de.

"Çok rica ederim! Büyük dedeniz Giacomo Fontanelli'nin kehaneti. Servetinin vârisi insanlığa kaybolmuş geleceklerini geri verecekmiş. Eğer bununla ne kastedilmiş olabileceği sorusu kafanızın bir yerlerini mütemadiyen kurcalamıyorsa hakkınızda büyük bir hayal kırıklığına uğrarım."

Bu kehanetin orijinalini okumadım bile, *diye düşündü John.* Çünkü Latince yazılmıştı ve Fontaneili servetinin vârisi maalesef bu dili öğrenmemişti. Ama bunu ona söylemedi, sadece sustu.

Yine o sessiz gülüş, uzaklardan, sanki Himalaya tepelerinden geliyormuş hissi veren o sessiz gülüş. "Bir kere daha benim yardımıma ihtiyacınız olacak, John. Bunu düşünün." Bunun üzerine telefonu kapattı esrarengiz adam.

Her gün ziyafetler, özel görüşmeler, kabuller, futbol turnuvaları ve gala akşamları için davetiyeler geliyordu. John hayırsever organizasyonlarında koruyucu şemsiye olarak kullanılıyor ya da Lion Kulübü'ne, Rotary Kulübü'ne ve başka kapalı çevrelere katılmaya çağrılıyordu. Cristoforo Vacchi öğle yemeklerinde bu davetiyeleri yüksek sesle okumaktan ve onları bir kenara bırakıp, "Henüz hazır değilsiniz, John. Şimdilik sakin kalıp görünmeyerek kendinizi özletin. Kamuoyunun heyecanı yatışana kadar bekleyin. Rolünüze iyice alışmak için kendinize zaman tanıyın," demekten zevk alıyordu.

Fakat Eduardo'nun elinde bu cumartesi akşamı için bir tiyatronun prömiyerine davetiyeler vardı ve zaten hiçbir planı olmayan John'u beraber gitmeye ikna etti.

Daha sonra anlaşıldığı üzere, söz konusu olan oldukça küçük, Floransa'nın, turistlerin varlığından bile haberlerinin olmadığı bir yerinde bulunan oldukça avangard bir tiyatroydu. Oyun da aynı şekilde oldukça avangarddı; genç, heyecanlı oyuncular anlamsız bir

şekilde oldukça tuhaf bir diyaloğu küçük, yüz seyirciyi zor alan salonda bağıra bağıra sergiliyor, ara sıra büyük boş fıçılarda davul çalıyor ve karşılıklı olarak birbirlerinin üzerine vıcık vıcık renkli sıvılar döküyorlardı. Oyunun sonuna doğru elbiselerini yırttılar ve bitiş alkışını yarı çıplak kabul ettiler. Çoğunluğu erkek olan seyirciler, önlerinde eğilen oyuncuları seyretmeye doyamadılar. Oldukça kurnazca buldu bunu John. Hiçbir şey anlamadı. Belki de *profesörle* yaptığı dil derslerini ilerde daha ciddiye almalıydı.

Oyunun bitiminde tiyatro eleştirmenleri, topluluğun dostları ve saygın davetliler için bir kokteyl vardı. İri cüsseli bir kişi, rejisör, sanat yönetmeni ve oyunun yazarı –ki ürkek, vahşi yeleli, John Lennon gözlüklü ve gürültüyle nefes alan biriydi– basının karşısına çıktılar. Yavaş yavaş sahne teknikerleri, ışıkçılar ve sonunda da yeni yıkanmış ve fönlenmiş saçlarıyla oyuncular aralarına katıldı, alkol su gibi akıyordu. Kokteyl sonsuz bir partiye dönüşüyordu yavaş yavaş.

Çoğu gibi siyah giyimli çevik bir tip aslında yapmıyormuş gibi görünmeye çalışarak John'a kur yapıyordu. *Para* sözcüğünü söylemekten de kaçınıyordu, bunun yerine *masraftan* söz ediyordu. Ama John onun tiyatronun mali işlerine baktığını kavramıştı. Yürüyen bir para kesesi gibi görünme duygusundan kurtulamıyordu.

Kısa bir süre sonra rejisör John'u bir konuşmanın içine çekti, kurtulmak imkânsızdı. Eğer onun bulunduğu taraftan dolaşacak olsaydı muhtemelen susuzluktan ölecekti çünkü. Acaba hayatını bir tiyatro oyunu olarak görmek ister miydi?

"Ama ben hâlâ yaşıyorum," dedi John. "Bu bitmemiş bir eser olurdu."

"Ah, bu hiç önemli değil," dedi rejisör.

Bir zaman sonra John saatin kaç olduğu ve olayların hangi sıraya göre cereyan ettiği konusundaki duygusunu kaybetti. Birisi ona kokain sundu. Marco her yerdeydi, sessiz ve ayık. Kadın oyunculardan birini bütün oyunu John'la birlikte tekrarlamaktan alıkoymak olanaksızdı, en azından kendinin ve John'un elbiselerini üzerinden yırtma bölümünde. John çevresinde patlayan flaşlara hiç dikkat etmedi.

BİR TRİLYON DOLAR

Pazartesi sabahı fotoğraf hemen hemen bütün gazetelerde vardı. Vacchiler bu duruma sadece gülümsüyordu ve John hayatındaki bazı şeyleri değiştirmeye karar verdi.

10

"Bununla jaluzileri ayarlayabilirsiniz," diye anlattı emlakçı. Saçlarını özenle taramış küçük, çevik bir adamdı. Duvardaki küçük, ileri teknoloji ürünü gibi görünen kontrol panelini gösteriyordu. "Ama bu işi otomatiğe de bırakabilirsiniz." Işık saçan bir güven vermeye çalışıyordu. Eduardo'nun çevrede dolaşması, gösterilenler karşısında memnuniyetsiz bir yüz ifadesi taşıması ve her şeyde şikâyet edecek bir şey bulması onu fark edilir şekilde rahatsız ediyordu.

John eğik pencere boyunca yukarıya baktı. Hafif bir cızırtıyla güneşin devasa oturma odasına giriş konumuna göre yukarı toplanan ya da aşağı açılan kar beyazı lameller. Muhteşemdi. Bu evdeki her şey gibi, -gerçi ev denemezdi, villa da denemezdi- düşsel bir saraydı.

"Ülkenin en iyi mimarlarından biri tarafından tasarlandı, dediğim gibi," diye hatırlattı emlakçı.

Her şey beyaz içinde beyazdı, güneşte parıldıyordu. Yüksek ve içe doğru eğimli pencerelerin önünde, cesurca bombelenmiş parmaklıklarıyla bir teras uzanıyordu. Bunun ilerisinde, bir fotoğrafta banal duracak kadar gerçekdışı gök mavisi bir Akdeniz uzanıyordu. Dar bir yol, kilometrelerce uzanan ve benzer ihtişamdaki bina sahipleriyle paylaşılan kumsala iniyordu.

"Güzel," dedi John, ama bunu kendi kendine mırıldanmıştı. Bir an için diğerlerinin varlığını unutmuştu. Eğer isterse bu onun evi olabilirdi. Yapması gereken tek şey evet demekti. Tuhaftır, daha önce ev alma düşüncesi hiç aklına gelmemişti, çünkü daha önce bunu düşünebileceği kadar parası yoktu ya da bu kadar parayı kazanacak durumda değildi. Şimdi birdenbire yeterli paraya sahipti. Bu villayı

satın alabilirdi ve hatta isterse bütün kumsalı da; ama bir mülkiyet duygusu geliştirmek istemiyordu. Bir trilyon dolar. Bütün maddi zorunlulukların ötesindeki bu garip evrene düştüğünden bu yana bütün dünya bir oyun bahçesine dönüşmüş gibi geliyordu ona. Ne zaman ne isterse yapabilirdi, ama artık bunlar arasında bir farklılık yokmuş gibi geliyordu. Ne kadar para harcarsa harcasın servet ciddi bir azalmaya uğramayacaktı.

Sahip olmak için hiçbir şey yapmadığı, hiç çalışmadığı, hiçbir çaba harcamadığı bir şeyi nasıl kendi malı olarak görebilirdi ki? Belki de, diye düşündü John, *belki de şimdi, yavaş yavaş çevrede dolaşan ve bir dükkânda kendine kötü davranıldığında, satıcıyı işten atabilmek için hemen dükkânı satın alan adi bir herife dönüşüyorum.*

"Bu ev daha önce kime aitti?" diye sordu.

Emlakçı belgelerini karıştırdı. "Tanınmış bir plak yapımcısına," dedi hırsla, "ancak şimdi adını hatırlayamıyorum. En büyük hit parçası şu şarkıydı, nasıl başlıyordu?" John'a hiç tanıdık gelmeyen bir melodi mırıldandı. "Her neyse, kadın şarkıcılarından biriyle yapacağı bir film için büyük yatırımlar yaptı ve fiyaskoyla sonuçlandı, bu evi de bankaya kaptırdı."

"Ah," dedi John. Demek böyle de olabiliyordu. Çevresine bakındı ve evin nasıl döşenmiş olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Acaba o altın plaklar bu kusursuz beyazlıktaki duvarlara asılmış mıydı? Acaba pahalı halılar bir ayna kadar parlak odayı dolduran, aydınlık ve sıvı gibi görünen parkelerin üzerine serilmiş miydi? Kutsal gırtlaklı yıldızlar giriş katına çıkan bu su yeşili mermerlerden yapılmış merdiveni adımlamışlar mıydı? En yetenekli pop müzisyenleri yemek salonunda ağırlanmış ya da çalışma odasında sözleşmeler imzalamışlardı muhtemelen. Ve sayısız yatak odasının, banyo ve jimnastik salonunun bulunduğu üst katta neler yaşandığını kim bilebilirdi?

Oysa şimdi bütün bunlar kendisine ait olabilirdi, ona, John Fontanelli'ye, herhangi bir yeteneği olmayan adama. İnanılması güçtü.

Eduardo yanına yaklaştı. "Dünyanın en zengin insanı için biraz pespaye, değil mi?" dedi yüksek sayılabilecek bir sesle. "Bu çevrede zaman kaybetmememiz gerektiğini daha başından biliyordum."

"Ben beğendim."

"Ne?" Gerçekten sarsılmış görünüyordu. "John, rica ederim... Bu tür villalardan burada sürüyle var. Bu özel bir şey değil, yani demek istiyorum ki... basit bir milyarder bile bununla yetinmezdi."

John gülmesini engelleyemedi. Eduardo'nun, onun duruma uygun imajı konusundaki bitmek bilmez kaygısı bazen oldukça dokunaklıydı.

"Hayır, gerçekten," dedi Eduardo ateşli bir şekilde. "Porteceto! Porteceto köy gibi bir şey demektir. Kimse Proteceto hakkında bir şey bilmez. Çoğu haritada bunlar gösterilmemiştir."

"Buraya taşınırsam belki değişir."

"Bence, sana teklif edilmiş olduğuna göre, *Calmataj* satın almalı ve kendine bir villa yaptırmalısın. Hemde dünyanın en iyi mimarlarına."

"Herhalde benden bir doğal koruma alanına taşınmamı beklemiyorsun. Kendimi çok adi bir herif gibi hissederim."

"O zaman eski, güzel bir şato al ve döşet."

"Bunu her zaman yapabilirim. Ama burası iyi bir başlangıç olurdu."

"Bir başlangıç?" dedi Eduardo umutla. "Evet, iyi, başlangıç olarak..."

Pazartesi günkü gazete haberlerinden sonra Padrone davetiyeleri okuma konusunda biraz geri çekildi. Bununla beraber cuma günü üstü çizik dolu bir kartı havaya kaldırarak "Giovanni Agnelli adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Bir İtalyan girişimci, değil mi?" dedi John.

"Öyle de denebilir. Agnelli İtalya'nın taçsız kralı gibi bir şeydir: FIAT'ın yönetim kurulu başkanı, İtalya'nın en zengin adamı –en azından şimdilik– ve holdingi üzerinden bütün önemli ekonomi dallarında boy gösteriyor." Cristoforo düşünceli bir şekilde karta baktı. "Onunla bir keresinde üniversitede karşılaşmıştım. Benden biraz daha gençti, o da hukuk okuyordu. Daha o zamanlar oldukça karizmatik biriydi..."

Tekrar kartı evirip çevirmeye başladı. "Sizi davet ediyor. Önümüzdeki pazar, Milan Scala'da. *La Traviata*."

John biraz rahatsız bakmış olmalıydı ki, Alberto aceleyle "Bir opera. Verdi'den," diye açıklama yaptı.

"Bana öyle geliyor ki, beni oraya göndermek istiyorsunuz," dedi John.

"Geçen haftaki küçük maceranıza karşılık bir kontrast program."

"Sanırım, kendime biraz daha zaman tanımalıyım? Ayrıca operalar benim için bir şey ifade etmiyor."

"Opera önemli değil. Demek istiyorum ki, Agnelli ile tanışmak sizin için iyi olurdu. İlginç bir adamdır. Bir stili vardır. *Grandezza*... gerçek bir centilmen. Onunla, yaşayan bir obje üzerinde zenginlik ve gücün nasıl idare edildiğini inceleyebilirsiniz." Gülümsedi. "Ferrari firmasının da sahibidir."

Teatro alla Scala açık kahverengi ve sarı bir renkle önünde yükseliyordu. Saat iki buçuğa doğru Rolls-Royce ile gelmişti. Üniformalı kapıcılarla korumalar aracın kapısını açtı ve diğer ziyaretçilerin yanından geçirerek fuayeye kadar eşlik etiler. Roma sütunlarının arasına asılmış saydam bir pankart bunun *Collaborazione Fernet Bianca*'nın yüz ellinci yılı nedeniyle yapılan özel bir gösteri olduğunu ve davetli misafirlere ayrıldığını belirtiyordu. Henüz öğle sonrası olmasına rağmen, pırıl pırıl cilalanmış zeminde parlayan kristal şamdanları yakmayı gerektirecek kadar karanlıktı binanın içi. Genel bir mırıltı salonu dolduruyor, gümüş tabletlerde koyu kahverengi bitki likörleriyle dolu bardaklar dağıtılıyordu. John birinin onu tanıyıp kendisine bakmakta olduğu ama tanımıyormuş gibi davrandığı hissine kapıldı.

Yarım daire şeklindeki kırmızı halıyla kaplı geçişten localara gidildi. Yüksek kapıların kolları da yüksekti, sanki eski insanlar devasa boyutlardaymış gibi. Ardından etrafı bir tür saray erkânı tarafından kuşatıldı ve Agnelli onu selamladı.

"Benim için bir şereftir," dedi milyarder ve gerçekten de bunu kastediyormuş gibi tınladı sesi. Padrone gibi hafif kır düşmüş dalgalı saçları vardı, ama çok daha canlı ve dinamik görünüyordu, yaşına rağ-

men hâlâ kadınları büyüleyebilen biri gibiydi. Canlı yüzünü kaplayan sayısız çizgicik geride kalan vahşi yılları anlatıyordu.

"Sizi kıskanmıyorum," diye açıkladı Agnelli locaya girdikleri ve korumalarının arkada görev paylaşımı yaptıkları sırada. "Bir serveti miras olarak devralmanın ne demek olduğunu biliyorum. Para insanın sahibi gibidir. İnsan savaşmak, gerçekten de gayret göstermek zorundadır."

"Bir savaşı geride bıraktım bile," dedi John düşünmeden. "Belki duymuşsunuzdur."

"Evet. Aile içinde gerçekleşen şu durum. Kötü. Ama inanın bana, bu daha başlangıç."

Loca şaşırtıcı derecede küçüktü. İki koltuk bütün alanı kaplamıştı. Kırmızı pelüş koltukları ve üzerindeki altı sıra kümes şeklindeki localarıyla yuvarlak salon da beklenmedik şekilde küçük geldi John'a.

Kaçınılması imkânsız: opera. Agnelli vecd içinde dinliyor, John ise ölümüne sıkılıyordu. Sahne gösterişli bir şekilde donatılmıştı, oyuncular ihtişamlı kostümler giymişti. Yönetmen, Sinyor Muti Riccardo, John'un programdan öğrendiğine göre, kendini bütün ağırlığıyla işine veriyordu. Yine de John her halükârda bir rock konserini tercih ederdi, Rolling Stones ya da belki Bruce Springsteen.

Ara verildiğinde sohbet ettiler. Agnelli yakında iş hayatından çekileceğini ve şirketler grubunun yönetimini yeğeni Alberto'ya bırakacağını anlatıyordu. "Bu tür düşünceler bir gün sizin de kafanızdan geçecek," dedi. "Bu kolay bir şey değildir. Oğlum Eduardo bu iş için kesinlikle uygun biri değil. Çok zayıf karakterli. Her karardan önce yıldızların durumuna bakar ya da bir falcıya danışırdı ve tüm hayalleri de hemencecik yıkılırdı."

Fakat iş yaşamından çekilmenin hiçbir belirtisi hissedilmiyordu. Tam tersine, Agnelli bunun merkeziymiş gibi görünüyordu. Sürekli zarif bayanlar eşliğinde seçkin beyefendiler geliyor, bu endüstri patronunun elini sıkıyor, o da onları John Fontanelli ile tanıştırıyordu. John nezaketle bu elleri sıkıyordu –sertlikle, hırsla, şiddetle– ve Sin-

yora Orsini ile çalıştıkları şekilde kadınların elini öpüyordu. Memnun olmuş gözlerin içine bakıyordu: düşmanca olanlarına, ilgili olanlarına, donuk olanlarına, küçümser olanlara ve dost olanlara...

"Guignard," diye tanıttı kendini adaleli bir Fransız. "Jean Baptiste Guignard. Çok memnun oldum, Mösyö Fontanelli."

"Jean," diye açıkladı Agnelli, "tutkusunu mesleğine dönüştürdü. Böyle diyebilir miyiz, Jean? Cannes'da bir tersanesi var, yat imal ediyor."

Titrek bir stroboskop resmi gibi gözünün önüne geldi anıları bir anda. Kumdaki oyunları. Kafalarını kaldırıp baktıklarında yatlar olurdu denizin üzerinde, oldukça açıklarda, üzerinde minicik şekiller gezinirdi, bunların zengin insanlar oldukları bilinirdi. Masal yaratıkları. İnsanın karşılaşabileceği türden yaratıklar değil. Zengin insanlar normal yaşamdan efsanevi bir şekilde uzaklaşmıştı, meleklere insanlardan daha yakındılar.

Ve onlar yatlarda yaşardı.

"Çok memnun oldum," dedi John ve yat imalatçısı Jean Baptiste Guignard'ın elini sıktı.

"Bir *yat* mı?"

Gregorio Vacchi broşürler, gazeteler ve kitaplarla dolu masanın üzerine baktı, sanki John ve Eduardo önlerine iğrenç bir porno dergisi açmıştı. Sorusunu normal bir konuşma tonuyla yöneltmişti, ama aynı zamanda bir çığlık kadar da keskindi. Hatta dışardaki bekçi köpeği bile kulaklarını dikmişti.

"Bir yat, ne olmuş?" diye karşılık verdi Eduardo kızgın bir şekilde. "John zengin bir adam ve zengin bir adamın yata ihtiyacı olur."

"Saçmalık," diye açıkladı babası acımasızca. "Anlamsız bir lüks. Bir yat sahibi olmak fırtınalı bir yağmurda bin dolarlık banknotları yırtmak gibidir, demişti bir zamanlar biri."

"John hayatının sonuna kadar bin dolarlık banknotları yırtabilir, eğer isterse."

"Bunun, kehanetin gerçekleştirilmesine katkıda bulunabileceğini sanmıyorum."

Eduardo gözlerini yuvarladı. "Bu tek kelimeyle banal! Herhangi bir yat John için çok pahalıymış gibi konuşamazsın. İsterse *Queen Elisabeth*'i bile satın alabilir!"

İnsanın sadece rüyada görebileceği, rüya görürken birden rüya gördüğünün bilincine vardığında olduğu gibi seyrek karşılaşılan, çok değerli bir açık görüşlülük anında John şimdi hayatına uzun zaman damgasını vuracak bir kararın eşiğinde olduğunu fark etti. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş duygusuyla öne eğildi, masanın üzerine uzandı ve gemi komisyoncusunun broşürlerinden birini çekip aldı. Bu daha önce dikkatini çekmişti, altın işlemeli beyaz kartondan bir dosya, sunulan en büyük geminin büyük bir fotoğrafı ve özenle yerleştirilmiş açıklaması vardı içinde: 53 metrelik bir yüksek deniz yatı, iki kurtarma botu, bir helikopter pisti, on iki personeliyle beraber. Fiyatı fahişti, aynı şekilde daimi masrafları da öyleydi.

Broşürü kapatarak havaya kaldırdı.

"Ben," diye açıkladı odayı kesip geçen çelik bir kırbaç gibi güçlü bir sesle, "bu gemiyi satın almaya karar verdim."

Eduardo açılmış gözleri, Gregorio aşağı sarkmış altçenesiyle birden ona baktı. Kimse bir şey söylemiyordu. En nihayet Gregorio elini uzattı, broşürü aldı ve onu sessizce, açık bir hoşnutsuzlukla inceledi. Sonra da şu sözlerle geri verdi: "Para sizin."

Evet, diye düşündü John zafer kazanmışçasına Gregorio kapıya giderken. *Tam da öyle!*

Sahne mükemmeldi. İçinde bulunulan an mükemmeldi. Gemi komisyoncusunun bürosundan dışarıya yönelen bakış yüksek ve bir dağ havası kadar temiz camlardan geçerek Cannes Limanı'na ulaşıyordu. Binanın önündeki sütbeyazı mermerle kaplı alanda, bir palmiyenin gölgesinde, onları havaalanından getiren Mercedes duruyordu. Yaylı, okşayıcı bir yumuşaklıktaki deri koltuklarda oturuyorlardı, koyu bir kök ağacından yapılma ve iki bilardo masası büyüklüğündeki yazı

masasının önünde. Arkadaki duvarda asılı olan tablo üç metreye dört metre büyüklüğündeydi, göz kamaştırıcı bir renk zenginliği içindeydi ve hiç şüphesiz orijinaldi. Komisyoncu da *Ermenegildo Zegna*'dan bir takım elbise giymişti, manikürlü tırnakları ve ışık saçan bir gülümsemesi vardı. "Elbette her şeyi biz halledeceğiz," diye açıkladı tam bir doğallık ve meslek aşkı karışımıyla, ne dediğini bilen bir adamla karşı karşıya bulunulduğu güvenini veriyordu bu. "Size Porteceto Yat Limanı'nda bir yer ve orada ki yat kulübüne üyelik ayarlayacağız, eğer arzu ederseniz, oldukça seçkin bir kulüptür. Biz resmî işlemleri yaparız, tayfayı bir araya toplayıp gerekli sigortaları yaptırırız. Yapmanız gereken tek şey kaptanı aramak ve ne zaman nereye gitmek istediğinizi söylemek."

"Harika," diyerek başını salladı John ve kendini muhteşem hissetti.

Sözleşmeleri getiren sekreter, uzun boylu ve sarışındı, nefes kesici uzun bacakları, aşırı büyük göğüsleri vardı ve üzerine giydiği, bedenine yapışan elbisesi, örtmekten çok bütün dikkat çekici uzuvların altını çizmeye uygundu.

"Harika," dedi John bir kez daha.

Satış sözleşmesi, kalpazanlığa karşı korunmuş bir kâğıda basılıydı. Komisyoncu dokümanı John'un önüne koydu ve bir *Montblanc* dolmakalem uzattı: kalın, ağır ve pahalı olduğu hissini veren bir kalem.

Zengin olmak harika bir şey, diye düşündü John imzalarken. Bu imzanın ona o ana kadarki bütün alışverişlerinden, restoran ödemelerinden ve kiralanan jetlerden daha pahalıya patladığını hesapladı. Sadece bu nokta nokta çizilmiş çizginin üzerine adını yazmasıyla milyonlarca dolar harekete geçiyordu. *Bu seksten daha iyiydi.*

Komisyoncu kibar bir gülümseme için kendine izin verdi. Mercedes'in üzerindeki palmiye rüzgârda salınıyordu. Gökyüzü parlak bir mavilik içindeydi.

"Şimdi yapmamız gereken," dedi yazı masasının arkasındaki adam manda derisi bir iple bağlı randevu defterini açarak, "yatınızı devralmanız için bir randevu ayarlamak."

164.000.000.000 $

Geri döndüklerinde John kendini çok iyi hissediyordu. Sanki damarlarında kan yerine şampanya akıyordu. Her şey müthişti. Vacchilerin villasının avlusuna girdiklerinde Ferrari'nin lastiklerinin kumda çıkardığı gacırtı kulağa müthiş geliyordu. Gökyüzünün mavisi, duvarların kızıl kahverengisi, ağaçların çok renkli yeşili müthişti. Dünyanın renkleri birden daha önce olmadığı kadar renkli hale gelmişti.

Ben zenginim, diye düşündü John ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. *Ben dünyanın kralıyım!* Odasına girdiğinde hizmetçi kız, siyah kıvırcık saçlı genç şey, yatağa yeni çarşaflar geçirmekle meşguldü ve John geçerken arsız bir şekilde kızın kalçalarına vurdu. Kız önce irkildi, ardından da kikirdedi. "*Sinyor Fontanelli.*"

John saate baktı. Annesini arama zamanıydı. Yakında evlilik yıldönümleriydi ve bunu her yıl çocukları ve dar aile çevreleriyle kutlarlardı. Bu yıl biraz daha özel olacaktı, herkes için unutulmaz bir deneyim olacaktı, John bunu ayarlayacaktı. Ahizeyi kaldırdı ve bitmek bilmez numarayı çevirdi.

"*Ciao mamma*," diye bağırdı annesi telefonu açınca. "Benim, John!"

"*Ciao, John.*" Dünyanın en zor işiymiş gibi geldi bu kulağa. "Haberin var mı? Lino tayinini Alaska'ya aldırdı. Ben de şimdi duydum. Evlilik yıldönümüne de gelmeyecek."

"Ah, bir şekilde yolunu bulur o," diye düşüncesini belirtti John başından savarcasına. "Ne düşündüm biliyor musun? Bu yılki evlilik yıldönümünüzü daha özel bir hale getirebiliriz. Hepiniz buraya, *bella İtalia*'ya geliyorsunuz, özel jetle elbette. Ardından da benim yeni yatımda bir kutlama yapıyoruz, ne dersin? Bugün bir yat satın aldım ve onu kutlamak için bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum."

Bir an John'a bağlantının koptuğunu düşündürecek kadar sessizleşti karşı taraf. Ardından annesinin çelik gibi bir sesle söylediklerini işitti: "Oğullarımdan birinin böyle hava atmasına tahammül edemiyorum. Burada kutluyoruz, evimizde, hepinizi dünyaya getirdiğim yerde, her zaman olduğu gibi brokolili Saltimbocca ve parmesan var yemekte ve

öğleden sonra kahve içmek için dışarı çıkacağız, her yıl olduğu gibi. İster gel ister gelme, keyfine kalmış."

Sanki onu Atlantik'in ötesinden tokatlamış gibiydi. John birden havası inen bir balon gibi hissetti kendini.

"Evet," diye karşılık verdi ve kanın kulaklarına hücum ettiğini hissetti. "Anlıyorum. Elbette geliyorum, *martıma*. Kesinlikle geliyorum."

Konuşma bittiğinde dizlerinin bağı öylesine çözülmüştü ki, kendini yatağa bıraktı.

Fuck! Tam bir orospu çocuğu olmak üzereydi. Lanet olsun. Bugün bütün dünyayı etkilemek için bir yat satın almıştı, ya yarın? Bir zamanlar Elvis Presley'in yaptığı gibi Cadillac'lar hediye etmeye mi başlayacaktı? Ve bir zaman sonra da aynı şekilde mi son bulacaktı, şişman, patlayacak kadar yemiş, hapçı, her şeye evet diyen, zenginliğinden bir şeyler tırtıklamaya çalışan yaltakçılarla çevrelenmiş olarak?

Bütün gün sarhoşmuş da ancak şimdi ayılıyormuş gibi hissediyordu kendini. Birileri kulağına ıslak bez şaplatmıştı sanki. Sarhoş mu? Hayır, zilzurna, para ve önem duygusundan tamamen zilzurna.

Para karakteri berbat eder. Bu böyleydi, değil mi? Bu sözde bir doğruluk payı vardı. Dikkat etmeliydi, hem de çok dikkat etmeliydi kendine. Bunu onun yerine kimse yapamazdı. Annesi yine az önce onu yüksek bir uçuştan yere indirmişti, ama bunu her zaman başaramazdı, her zaman yanında olamazdı.

Ve *fuck!* Saat! Bileğini tuttu, gözlerini yeni saatine dikti, elli bin dolarlık bir Patek Philippe, Eduardo onu Rolex almaktan caydırdığı için. *(Sıradan! Pezevenk saati!)* Babasının ona hediye ettiği saat olmadan ailesinin önüne çıkması imkânsızdı. Hâlâ New York'taki emanetçideydi.

Şimdi iyi bir plan yapmalıydı.

11

"Problem değil," dedi Eduardo, dışarı çıktı ve birkaç sayfalık bir listeyle geri döndü. John'un eline tutuşturdu listeyi. "Buyurunuz. Tanıdığınız herkesin adresi ve telefon numarası."

"Tanıdığım herkesin adresi ve telefon numarası mı?" John kulaklarına inanamıyordu. "*Tanıdığım* herkesin listesini nereden buldun?"

"Dalloway'den. Bu seni takip etmekle görevli dedektif. Bunu size çoktandır göstermek istiyordum, eksik biri var mı diye."

Dedektif iyi iş görmüştü. İsimlerin birçoğu belli belirsiz tanıdık geliyordu John'a, bir süre sonra karanlık bir şekilde bunların ilkokuldaki sınıf arkadaşları, anne babasının komşuları ya da Sarah'nın çevresinden insanlar olduğunu hatırladı. Pizza servisinden Murali, aynı şekilde, çalışmış olduğu çamaşırhane ya da ev sahibi Bayan Pearson da listede gösterilmişti.

"Tanrı aşkına, bu liste ne işe yarayacak?" diye sordu John.

Eduardo sırıttı. "Eh," dedi, "senin de bilmediğin, karanlık sırlar var."

John'un bütün şaşkınlığına rağmen Eduardo onu hemen odasının penceresinden görebildiği ve içeride neler olup bittiğini sorduğu binaya götürdü.

"Bu bina," diye anlattı Eduardo tozlu zeminde ilerlerken, "yüzyıllar boyunca ahır, savaştan sonra da atölye olarak kullanıldı. Kalın tahta kapı eski, ağır ve eğikti ama içindeki şato gıcır gıcırdı. İç kısmın zemini, tabanı ve duvarları ahşapla kaplanmıştı, ama tahta kokusunun ardında hâlâ keçi pisliği ve makine yağı kokusu hissediliyordu. Küçük, dar bir geçiş, içinde başlarında üç kadının oturduğu üç yazı masası

bulunan, küçük dar bir büroya uzanıyordu, büronun geri kalan alanı kutu ve sandıklarla dolu raflarla doldurulmuştu.

"Bu," diye açıkladı Eduardo ve kollarını açtı, "senin sekreterliğin.

"Efendim?" diye bağırdı John.

Eduardo kadınlardan birinin yanında durdu. "Sinyora Vanzetti. Fransızca ve İngilizce konuşup yazabilir, ticari muhabir olarak yetişmiş. Büroyu o yönetiyor."

Kadın tedirgin bir gülümsemeyle başını eğerek John'u selamladı. John, onda kutlamalardan sonraki sabah kartonların taşınmasına yardım eden kadını tanıdı. "*Buongiorno*," dedi John yarım ağız. "Eduardo, bu da ne demek oluyor?"

"Sinyora Muccin," diye tanıtmaya devam etti Eduardo. "İngilizce ve İspanyolca, biraz da Portekizce, hoş gerçi bunun işimize yaramayacağı anlaşıldı." Bir İtalyan *mamma* gibi iri yarı kadın bir yeni yetme edasıyla yere baktı, sanki John kişisel olarak karşılaşacağına ihtimal vermediği bir popstardı.

"Ve Sinyora Tronfi, Rusça ve Polonezceyi akıcı olarak konuşuyor; diğer bütün Slav dillerinde mektupları anlayabilecek kadar iyi." Sinyora Tronfi bir dolunay gibi gülümsedi.

"Mektuplar." Katmanlar halinde masaları doldurmuş olan şeylerin mektup olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

"Adının gazetelerde yer aldığı günden beri," diye açıkladı Eduardo, "mektup sağanağı altındayız. Binlerce mektup, sizin ya da bizim avukatlık bürosunun adına gönderilmiş, her gün. Kabaca söylemek gerekirse üç çeşit mektup var. İlk olarak, evlilik teklifleri." Üzerine keçeli siyah kalemle kalpler çizilmiş beyaz karton kutuları gösterdi. "Bunları burada topluyoruz. Sizinle evlenmek isteyen her yaştan yüzlerce kadın. Gönderdikleri resimlerden bir porno dergisi hazırlanabilir. İkinci olarak, tehdit mektupları." Üzerinde zehir şişelerinde görünen kurukafa etiketlerinden yapıştırılmış olan siyah bir kutuyu kaldırdı. "Ölüm tehditleri, kaçırma, ailene bir şey yapma tehditleri, her tür psikopatça şey. Bunlar buraya geliyor ve her gün polise devrediliyor. Bu

arada Interpol sadece bu iş için bir bölüm kurdu sanırım. Ve üçüncü olarak," dolar simgesiyle işaretlenmiş kartonları gösterdi, raflar halinde üst üste yığılmışlardı, çok miktarda karton vardı, "istek mektupları."

"İstek mektupları?"

"Tek çocuklarının acilen parasını ödeyemeyecekleri bir ameliyat geçirmesi gereken insanlar. Evlerini ve her şeylerini yangında kaybeden sigortasız insanlar. İşsiz, tek başına yaşayıp çocuklarına nasıl bakacağını bilemeyen anneler. Bir kaza sonucu çalışamayacak duruma gelen ve emekli olamayan adamlar." John kartonların harflerle çeşitli kategorilere ayrılmış olduğunu gördü. Eduardo $$ A işaretli bir kutuyu gösteriyordu, simdi de $$ B işaretli olanını. "İflas etmek üzere olan ve bankadan başka kredi de alamayan işadamları. İcatlarını pazara uygun hale getirmek için paraya ihtiyacı olan ve size de fantastik kazançlar sağlayacak ortaklıklar teklif eden mucitler. Altında petrol olduğu tahmin edilen araziler öneren arazi sahipleri. Ya da altın. Ya da platin. Ya da uranyum. Ama açık ara en çok mektup," diye sürdürdü Eduardo ve bütün diğerlerinin toplamından daha çok olan $$ C işaretli kartonlara doğru yürüdü, "tüm dünyadaki hayırsever organizasyonlarından geliyor. Burada hepsi temsil ediliyor. *Körlerin Bakımı. Açların Doyurulması. Sağlık Ordusu. Afrika Köyleriyle İlgili Projeler. İncil Misyonları. Sokak Çocuklarının Kurtarılması. UNICEF. Dünya İçin Ekmek. Dünya Açlık Yardımı. Caritas. Hamilelere Yardım. Şehit Mezarlarının Bakımı. Mahkûmların Yeniden Sosyalleştirilmesi. Kansere Yakalanmış Çocukların Bakımı. Üçüncü Dünya'yla Dürüst Ticaret Hareketi. AIDS Yardımı. Alzheimer. Bağımlılık Yardımı. Veremle Savaş. Wattenmeeren Kurtarılması. Uluslararası Kardeş Şehir Uygulamaları.* Ve *Retoromanik Dilin Yaşatılması Topluluğu*'nu da unutmamak gerek."

"Retoromanik Dilin Yaşatılması Topluluğu mu?" diye tekrarladı John ve aptal aptal mektup dolu kutu ve sandık sütunlarına bakakaldı.

"Bu gerçek bir iş," dedi Eduardo hiddetle, "şikâyet etmemek gerek. *Fundraising* denir buna sizin ABD'de. Bu tür mektupları yazmak için

kurslar var, acil durumdaki organizasyonlar için *fundraising* danışmanı, kalbe dokunan her şey."

John kutulardan birinin kapağını kaldırdı ve bir mektup çıkardı; bir prospektüsün de ekli bulunduğu kalın bir yazı: Tür çeşitliliğinin ve doğanın korunmasıyla ilgiliydi ve iki haneli milyonlarla Amazonların güneyindeki bir projeye katılması rica ediliyordu. Başlangıç için.

Eduardo omuzlarının üzerinden baktı. "Hayvanseverler!" diye gürledi. "Bunlar en hırslı olanları. Bu konu insanlığın geleceğiyle en az ilgili olanıdır herhalde."

John düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. Binlerce mektup, inanılır gibi değil. "Diyelim ki gerçekten de benim tanıdığım biri mektup yazdı? O da bütün bu güruhun içinde kaybolur gider, öyle değil mi?"

"Bunu hiç sanmam," dedi Eduardo. "Zira bunun için elimizde bu liste var." John'un hâlâ elinde tuttuğu kâğıtları işaret etti. "Bu isimlerden gelen her mektup doğrudan size verilecek."

"Ama şimdiye kadar hiç kimse yazmadı," diye öttü Sinyora Vanzetti.

"Yok, bugün bir şey geldi!" diyerek döndü Mamma Muccini ve elini bayrak kırmızısı bir kutuya soktu. "İşte!"

John'a New Jersey'deki Hopkins Junior College'den gelen soluk mavi bir zarf uzattı. John zarfı yırttı ve çabucak içindeki mektubu inceledi.

"Kesinlikle çılgınlık!" Ona fahri mezuniyet vermek ve büyük bir kutlamayla en büyük mezunları olarak şereflendirmek istiyorlardı. John başını salladı ve listenin arasına soktu mektubu.

Binayı terk ettiklerinde üzerinden buharlı bir silindir geçmiş gibi hissediyordu kendini.

Akşam yemeğinden sonra Cristoforo Vacchi her zamanki gibi ayağa kalktı, John'un arkasından geçerken elini omzuna koydu, aynı, o zamanlar, çok uzun zaman önce New York'ta yaptığı gibi ve hafifçe eğilerek: "Size bir şey daha söylemem lazım, John. Yakında kendi evinize taşınacak ve kendi yolunuzda yürüyecek olsanız da her

zaman başımızın üzerinde yeriniz var. Her zaman, John, ne olursa olsun. Bunu lütfen unutmayın."

John şaşkınlıkla yukarı, kırışık yüze, kirpikleriyle bir uçurum gibi duran yorgun gözlere baktı ve söz verdi. Padrone bilgece bir gülümsemeyle başını salladı, tekrar omuzlarını sıktı ve oradan uzaklaştı.

Bir sonraki Alberto'ydu. "Bizi ara sıra ziyarete gelirseniz çok sevinirim," dedi ve eğlenceyle göz kırptı. "Ferrari'nizle pek uzak sayılmaz... Görevimizin yerine getirilmiş olduğunu görmek şerefine sahip olmakla birlikte, nasıl devam ettiğinizi de bilmek isterdim. Demek istediğimi anlıyorsunuz."

Ardından dördü terasta oturdu, sadece yıldızların ve birkaç mumun ışığında. John, Eduardo ve anne babası. Gregorio'nun karısı okuldan bazı eğlenceli anekdotlar anlatıyordu, elbette köyde Vacchilerin Fontanelli mirası meselesinde hangi rolü oynadıkları biliniyordu; böylece alt sınıflara bir trilyonun nasıl olduğunu anlatmaktan ve üst sınıflara da faiz ve faizin faizinin nasıl işlediğini göstermekten kurtulamamıştı. "Şimdiden on çocuk," diye gülümsedi, "harçlıklarını bankaya yatırmaya ve bunu XXV. yüzyıldaki torunlarına bırakmaya karar vermiş bulunuyor. Sanırım gelecek hakkında kaygılanmamıza gerek kalmadı."

Rüzgâr Gregorio'nun kır düşmüş saçlarını alnına düşürdükçe eliyle kaldırıyordu. "İş konusunda bir şey daha, John," dedi buruk bir ciddiyetle. Karısı kolunu onun omzuna koymuştu, bir gömleğini, bir kulağını çekiştirip duruyor ve bir an önce onu yatağa götürmeye çalışıyordu. "Avukatlara ileride de ihtiyaç duyacak, sizinle çalışmayı öneriyorum. Babam bahsetmedi bundan, ama bizim sizden, daha doğrusu sizin atalarınızdan başka müşterilerimiz de var. Paraya ihtiyacımız olduğu için değil, aksine formda kalmak için, en çetrefilli durumlarda, dünyanın en zengin adamının her türlü sorununu giderebilecek avukatlar olarak kalabilmek için."

John buna hazır bir şekilde başını salladı. "Elbette. Başka türlüsü söz konusu bile olamaz."

"İyi," dedi Gregorio memnun bir şekilde. Ardından ikisi de oradan ayrıldı. John onun karısını nasıl öptüğüne baktı, kendisinden asla beklenmeyen bir tutkuyla, ardından siluetleri evin karanlığında kayboldu.

Eduardo şarap kadehinden büyük bir yudum aldı ve sessizce güldü. "Merak etme. Henüz gitmiyorum, ağdalı veda sözcükleri yumurtladığını yok. New York'ta planlayıp üstünde çalıştığımız aşamalar çerçevesinde konuşuyoruz aslında."

"Bunu gerçekten de çalıştınız mı?"

"Bir tiyatro oyunu gibi, istersen fısıldayabilirim. Sen de önünde yirmi beş yaşında birinin sadece birkaç milyon miras kaldı diye kalp krizinden öldüğünü görseydin bunu yapardın." Eduardo omuzlarını silkti. "Babam bunu yaşadı, stajını yaptığı noterlikte. Çok uzun zaman oluyor."

Metal parmaklığa iki iskemle yaklaştırdılar ve ayaklarını bunun üzerine koyup denizi seyredebilecekleri şekilde oturdular, yanlarına da bardaklar, şarap şişesi ve mumlar için de bir masa çektiler. Denizden esen sıcak, kokulu rüzgâr çok hoş bir duygu veriyordu. Altlarındaki siyahlıkta küçük parlaklıklar oynaşıyordu.

"Samimi olmak gerekirse," diye itiraf etti John, gerçek şarabın içindedir derler, "ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Yalnızca kehanet açısından söylemiyorum. Ne yapacağım? Şu villaya taşınıyorum, odaları boydan boya geziyorum ve onları izliyorum, peki ya sonra? Sonra ne yapıyorum? Kendime soruyorum günü nasıl geçiriyorum?"

"Vah vah," dedi Eduardo ve şarap doldurdu.

"Demek istediğim sürekli alışveriş yapamam ya."

"Doğru."

"Parayı hibe edebilirim."

"Bunu yapabileceğin sandıklar dolusu aday var."

"Evet. Ama yapmam gerekenin bu olmadığını hissediyorum."

"Bu şekilde parayı yakında bitirebilirsin. Bayan Vanezetti muhasebeyi tutuyor ve mektuplar düzenli olarak artıyor. Sanırım şimdiye kadar beş yüz milyar dolardan kurtulmuş olabilirdin."

John bardağını aldı ve oldukça pahalı olan Chianti'yi aşağı boşalttı, sanki bir şeyleri onun içinde boğmak istiyordu. "Biliyor musun, kendi kendime zengin insanların bütün gün ne yaptıklarını soruyorum. İnsan çalışmak zorunda olmazsa, buna rağmen yaşamın bir anlamı olduğu duygusuna sahip olabilmek için ne yapar?" Eduardo duyulur bir şekilde nefes aldı. "Şimdi... şerefli bir işte çalışılabilir. *Pro bono*. Biz böyle yapıyoruz. İnsanın geçimini işinden sağlamak zorunda olmamasını daha uygun buluyorum."

"Ama senin bir mesleğin var. Bir şey yapabiliyorsun. Benim işe yarar bir diplomam bile yok, sadece pizza dağıtmayı ve gömlek ütülemeyi öğrendim."

"Şimdi ne istersen öğrenebilirsin. Liseyi bitirebilir, üniversiteye gidebilirsin, eğer bunu gerçekten istersen. Dünyanın bütün kapıları sana açık."

"Evet, öyle. Ama ben asla üniversiteye gitmek istemedim, hâlâ da istemiyorum. Oldukça yapmacık kaçardı zaten. Sanki çaresizlik içinde kendime eğlenceli bir oyuncak arıyormuşum gibi."

"Eskiden resim yapıyordun ya. Buna ne dersin? Sanatsal bir uğraş?"

"Ben resim yapan bir kız arkadaşım olduğu için resim yapmaya başladım. Ayrılmamızın üzerinden ne kadar çok zaman geçerse bu resim işinde ne bulduğumu o kadar az anlıyorum. Hayır, ben sanatçı değilim. Hiçbir yeteneğim yok." John iç çekti. "Benim aslında hiçbir şeye yeteneğim yok. Benim zengin biri olmaya bile yeteneğim yok."

"Vah vah," dedi Eduardo yine ve ardından koyu gümüş renginde parıldayan denize baktı, uzun süre konuşmadılar.

Karaya doğru esen rüzgâr serinlemeye başladı.

Yıldızlar hiçbir şeyden etkilenmeden üstlerinde parlamaya devam ediyordu.

Aşağılardaki çalılıkta eşelenen bir hayvan hışırtılar çıkarıyordu. "Kendini gerçekten zengin hissediyor musun?" diye sordu Eduardo doğrudan doğruya.

John karışık düşüncelerden ürpererek uyandı. "Ne?"

"Muhtemelen saçma sapan bir şey. Şu anda aklıma gelen soru bu. Acaba kendini zengin *hissediyor musun?*"

"Hımın." John dudaklarını kıvırdı. "Kendimi zengin hissediyor muyum?" Düşündü. "Kendimi genelde nasıl hissediyorum? Hiçbir fikrim yok. Her şey bir ölçüde beni alt etti, biliyor musun? Bir ay önce fakir bir pizza dağıtıcısıydım, ama şimdi kendimi çok da farklı hissetmiyorum. Tamam, artık havyarın tadını biliyorum ve dolabımda Brooks Brothers takımları asılı... ama bütün bunlar bana hâlâ bir rüya gibi geliyor. Gerçekdışı. Sabah her şey yine eski haline dönecekmiş gibi."

"Belki de nedeni budur," dedi Eduardo düşünceli düşünceli ve bardağındaki mum ışığında kan gibi görünen şarabı döndürdü. "Biliyor musun ben bu tür şeylerle –zengin olmak, fakir olmak, para sahibi olmak– hayatım boyunca çok kereler karşı karşıya kaldım. Çocukluğumdan bu yana. Ve fark ettim ki zengin insanlar diğerlerinden farklı düşünüyor. Onlar daha iyi insanlar, genelde kötü de değiller, ama farklı şekilde düşünüyorlar. Tam olarak nedenini bilmiyorum, belki de bizim kafa patlattığımız konuları düşünmek zorunda olmadıkları içindir. Taksit ödemeleri, yılbaşı ikramiyeleri. Para zaten orada, eğer zenginsen tabii, su ve hava kadar olağan bir şey oluveriyor."

"Bununla zengin insanların asla para konusunda düşünmediklerini mi söylemek istiyorsun?" John onu şüpheyle inceledi.

Eduardo alnını kırıştırdı. "Haklısın, tam olarak doğru olduğu söylenemez. Bazıları kesinlikle paradan başka bir şey düşünmüyor. Ama bunların ruhları hâlâ fakir. Eğer insan ruhunun derinliklerinde, yeterince parası olmadığına inanıyorsa hesabındaki yirmi milyon doları da elli milyon yapmak için yırtınır... buna benzer şeyler. Bu tür insanlardan gereğinden fazla var. Doğru."

"Ama o zaman insanın gerçekten de ne kadar parasının olduğuyla ilgili bir şey değil," dedi John. "O halde bu bir yetişme ve korkularla ilgili bir sorun, öyleyse yirmi milyon doları olup da hâlâ kendini fakir hisseden kişi bir psikoloğa gitmeli, değil mi?"

"Evet." Eduardo bardağını masaya koydu ve omuzlarını gerdi. "Ama hepsi öyle değil. Zenginlikle gerçekten de çok iyi başa çıkabilen insanlar var. Benim öylesine, belirsiz bir fikrim vardı. Sen dünyada sana en yakın yüz zenginin toplamından daha zenginsin. Sen tek başına bir sınıfsın. O halde düşündüm ki, belki de, ancak gerçekten alıştığında... günün birinde... aklına birtakım fikirler gelecektir. Dinmek bilmeyen bir şey. Henüz hiç kimsenin düşünmediği bir şey. Kehanetin gerçekleştirilmesi gibi bir şey."

John derin bir nefes aldı ve kısa aralıklarla verdi. "Böyle mi düşünüyorsun? Oysa benim bunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"O kadar basit olsaydı bunu ben de bilebilirdim," dedi Eduardo. "Sonuç olarak hayatım boyunca zihnim bununla meşgul oldu. Ama kimbilir; belki de Giacomo Fontanelli'nin vizyonu gerçek bir kâbustu, belki de çözüm bu değildir. O zaman kaçığın biriydi, tıpkı benim atalarım gibi. Hepsi birden seni zengin etmekle uğraştı, anlamsız bir zenginlik."

"Bu harika işte," diye içini çekti John ve birden gülmeye başladı, karnının en derinlerinden kendini dışarı atan bir gülmeydi bu. "Biliyor musun, bir gün oturup da sırf *çok zengin olduğum* için kendimi böylesine zavallı hissedeceğim aklıma gelmezdi. Bu da nankörlüğün doruğudur herhalde, değil mi?"

"Öyle denebilir," diye sırıttı Eduardo.

İzleyen günlerde John kendini derslerine öyle bir teslimiyetle verdi ki, kendisi de şaşırdı bu işe. Bir öğle sonrası Eduardo ona bilgisayar sisteminin sırlarını açtı: binanın bodrumlarından birine yerleştirilmiş, James Bond filmlerini hatırlatan bir kontrol merkezi. İçeri girebilmek için etkileyici görünümlü sayısız kilidi açmak gerekiyordu, ardından

insan neon ışığı altında, beyaz bir masanın başında buluyordu kendini. Masanın üzerinde, ekranında bol haneli renkli rakamlar bulunan küçük, modern bir bilgisayar duruyordu. Eduardo'nun açıklamalarına göre bütün dünyadaki hesap durumlarıydı bu, avukatlık bürosundaki data kablosuyla bilgi aktaran sisteme benziyordu, sadece burada ince bir kablo ve duvardaki plastik bir kutu yeterli oluyordu.

Eduardo'nun fare ve klavye ile nasıl çalıştığına bakılırsa bu işi oldukça iyi bildiği tahmin edilebilirdi. "Data güvenliği," diye açıkladı bir kaseti alete takarken, aletin gösterge ışığı yeşilden kırmızıya geçti o sırada. "Eğer şifreleri kaybedecek olursak bütün dünyayı gezip her hesap için kimliğini belgelemek ve yığınla form doldurmak zorunda kalırsın. Düşünebiliyor musun, iki yüz elli bin hesapla ne kadar uğraşmak zorunda kalırdın?"

John etkilenmişti. "Bilgisayar konusunda oldukça formda görünüyorsun?"

"Babam bununla ilgili her şeyi öğrenmemde ısrar etti," dedi Eduardo. "İşletim sistemleri, ticari programların yazılımı, data aktarma teknikleri... istediğin her şeyi hemen yapabilirim. Bu benim hukuk öğrenimimden daha önemliydi. Aileden biri bilgisayara tamamen hâkim olmak zorundaydı."

John ekranı korkuyla seyrediyordu. "Bu, buradaki her şeyi senin programladığın anlamına mı geliyor?"

Kaset gıcırtılar çıkarmaya, gösterge lambası telaşla yanıp sönmeye başladı. Eduardo alete bir şaplak attı, bunun üzerine yanıp sönme durdu. "Hayır, büyük oranda hâlâ eski program. Oldukça da iyi bir program ayrıca. Ben sadece onu IBM-Hobel'den PC'ye aktardım, görüntüyü biraz ayarlayıp buna uydurdum, birkaç tane de grafik göstergesi monte ettim. Gerçek bir bilgisayar kurdunu yerinden hoplatacak bir şey yapmadım yani."

"Peki, eski programı kim yaptı?"

"IBM'den biri. Tam olarak bilmiyorum, ben doğmadan önceydi. Fakat o zamanlar bir ton problem yaşanmış o herifle. Sorular sormaya

başlamış falan... bu yüzden de o andan itibaren bunu aileden birinin yapması şart olmuş."

"Peki, şimdi sen yapabiliyor musun?"

"Evet. Yüz bin dolarlık kurslar, bir internet firmasında stajyer olarak sürünme, bir kış boyunca dumandan boğulan bir hacker mağarasında alt programcı yardımcısı olarak çalışma ve sonunda, artık, yapabiliyorum." Eduardo sırıttı. "Ama o kadar da zor değil. Senin bodrumdaki çelik kasalar hazır olduğunda ve telefon hattı döşendiğinde buradaki her şeyi söküp senin oraya monte edeceğiz. Ve nasıl yapıldığını anlatacağım."

John yutkundu. Genç avukatın duyduğu güveni paylaşmıyordu. O sırada aklına bir şey geldi. "Peki, büronuzdaki sistem ne olacak?"

"Hurdaya çıkarılacak."

"Peki, eğer, ne bileyim, benim ev yıkılırsa? O zaman ortada mı kalacağım?"

"Saçmalama," dedi Eduardo. Alet ötmeye başlamıştı, kaseti çıkardı ve duvardaki kasaya kilitledi. "Bütün hesaplar senin adına işliyor. Paraya ihtiyacın olursa bankaya gidersin ve kendini tanıtırsın. Diğer her şey kendiliğinden olur zaten."

"Peki, hangi bankaya gitmem gerektiğini nereden bileceğim?" "Fark etmez. Çünkü bu gezegendeki her bankada milyonlarca dolarlık hesabın var. Ayrıca sana verilen belgelerde bunların tam bir listesi bulunuyor." Eduardo alaylı alaylı onu izliyordu. "Belki bir ara vakit bulup kâğıtları ayrıntılı olarak incelemelisin."

John rahatsız bir şekilde gözlerini kırptı. "Peki, o zaman bu bilgisayarlara neden ihtiyacım var?"

"İleride her sabah o gece kaç milyon daha zenginleştiğini görmek için. Ve eğer bir ülkede enflasyon oranları faiz oranlarından yüksekse, paranı başka yere kaydırman konusunda zamanında uyarılmak için. Ve..."

"O halde para havalesi de yapabilirim bununla?" diye böldü John. "Evime giren biri de yapabilir bunu. Ben farkına bile varmadan hesabına bir milyar aktarabilir."

Eduardo arkaya yaslanıp ellerini başının arkasında bağladı. "Hayır, yapamaz. Dedim ya, bu çok iyi bir sistem. Sadece sana ait olan hesaplar arasında havale yapılabilir. Ve bu sınırlama söz konusu her bankada sisteme konmuştur; en iyi hacker'ın bile sistemi kırma şansı yok."

"Hımm," yaptı John ve ekranın altında giderek büyüyen sayıyı izlemeye koyuldu, son rakamları bir arı kanadı gibi işleyip duruyordu. "Her şeyi düşündünüz, değil mi?"

"En azından bütün gayretimizi gösterdik."

Bir sessizlik anı. Serin, nefis bir sessizlik. John nerdeyse kor gibi yanarak ona villanın en önemli alanlarının tasarımlarını gösteren genç sarışın iç mimar kadını düşünüyordu. Yapması gereken tek şey çizimlerden beğendiklerini eliyle göstermek –gerçi hepsini beğenmişti, kadın bir dâhiydi– ve ona ait donanım materyallerinin listesini imzalamaktı. O andan itibaren işçi kolonileri tasarıları gerçekleştirmek ve ona layık bir yuva oluşturmakla meşguldü, ki tek bir arzusu bile eksik kalmasın.

Neye mal olursa olsun; çünkü ekranın altındaki sayı dizginlenemez bir şekilde büyüdükçe büyüyordu.

Güneş ufukta iyice alçalmıştı ve yat göründüğünde Proteceto önündeki denizin üzerinde sıcak, altınsı bir parlaklık oluşturuyordu. Yatın ince ve bembeyaz gövdesiyle bir yelkenli gibi zarif bir eda içinde kaydığını görmek John'un nefesini kesti. Gelirken, uzun bir süreç içinde uygun büyüklükteki kendi yatını yaptırma konusunda düşünülebileceği yolunda mırıldanan Eduardo bile heyecanla onun omuzlarına tırmanarak sevinç naraları atmaya başladı. "İşte geliyor!"

"Evet," diye fısıldadı John. Harika bir güzellikteydi ve nedense Cannes'da gördüğünden çok daha büyük görünüyordu şimdi. Yanlarından geçerek kıyıya yanaştı, bu an hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Bordada İngiliz bayrağı yerine İtalyan bayrağı dalgalanıyordu, hemen

arkasında gerilmiş bir yelken bezinin altında bir motorlu bot ve üst güvertede uçmaya hazır bir sinek gibi bekleyen bir helikopter vardı. İkinci güverteden süslü üniformalı genç bir adam onlara el salladı, onlar da ona.

Yıldırım hızıyla gemi bağlandı ve köprü indirildi. Bordaya çıktıklarında onları kaptan karşıladı, Cannes'da ayaküstü tanıştıkları Alain Broussard adında, yaklaşık kırk yaşlarında bir Fransız önlerinde eğildi ve ardından eliyle selamladı. "Eminim hemen denize açılmak istiyorsunuzdur," dedi ağır bir Fransız aksanın karıştığı İngilizcesiyle. "Ben eşyalarınızı aldırtayım, sonra hemen demir alır, günbatımına doğru yola çıkarız."

El işaretinden sonra genç bir adam yerden biter gibi beliriverdi. Ferrai'de bagaj denen bölümün anahtarlarını verdi John ona, ardından gemide bir gezinti için kaptanı takip ettiler.

Yatı yeniden görmenin kendisini bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Her şey geniş bir alanı teneffüs ediyordu. Aydınlık, ama doğrudan aydınlatılmamış, salona geldiklerinde parmaklarıyla incelikle cilalanmış ahşap duvar kaplamalarına dokunmaktan, yüksek arkalıklı koltuklar ve cam masalarla küçük oturma grupları halinde yerleştirilmiş kanepelerden birinin arkalığını okşamaktan başka bir şey yapamadı. Renk uyumu içindeki zarif Kızılderili motifleriyle bezenmiş yastıklar üzerlerine dağıtılmıştı, oldukça pahalı görünen Tiffany lambaları, ağır, altın kaplama ayaklarıyla açık gri mermer sehpaların üzerinde duruyordu. Yemek salonunun duvarları kakmalı maunla kaplanmıştı, birisi bunları gümüş ve kristalle bezenmiş antika yemek masasını yansıtacak kadar cilalamıştı. Büyük pencereler, üzerinde ateş kırmızısı yorgun bir güneşin battığı açık denize özgür bir bakış sunuyordu.

Yüzen bir saraydı. Binbir Gece Masalları'ndaki her masalın filmi burada çekilebilirdi.

Köprüye giden yolda yukarı çıkan merdivenin parmaklıkları altın kaplamaydı çünkü –komisyoncu kelimeleriyle konuşmak gerekirse,

"Pirinci her gün cilalamak gerekir, ama altını değil," denilebilirdi– bir İngiliz işadamı olan eski sahibinin yata verdiği ismin hâlâ okunabilir olduğu bir yere geldiler: *Shangri-La.* Harfler silinmemişti, sadece üzerleri boyanmıştı.

"Bunun kaldırılmasını istiyorum," dedi John ve parmak uçlarıyla oraya vurdu.

"*Pas de problème*," diye garanti verdi kaptan. "Hallederim. Gemiye başka bir isim mi vermek istiyorsunuz?"

"Evet," diye onayladı John ve giderek kararan denize baktı. "Adı KEHANET olsun."

12

UPS posta dağıtıcısı sabahın köründe zili çalarak Marvin'i yatağından kaldırmıştı; üstelik kimliğini de görmek istiyordu. "Ehliyet, pasaport, üzerinizde isminiz ve resminiz bulunan herhangi bir şey, bir de resmî bir mühür tabii," dedi canı sıkılmış bir ifadeyle ve paketi koltuğunun altında sıkıca tutarak bekleme durumuna geçti.

"Hey Allah'ım," diye mırıldandı henüz gözlerini doğru dürüst açamayan Marvin, "Burada *oturuyorum.* Bu anlaşılmıyor mu?"

"Üzgünüm. Kıymetli evrak. Benim de uymam gereken kurallar var."

Marvin bir an kapıyı suratına kapamayı düşündü, ama ona kimin bu lanet olası dünyada kıymetli bir paket göndermiş olabileceğini merak ettiği için –nasıl da etkileyici geliyordu kulağa, kıymetli evrak!– vazgeçti. Terliklerini şapırdatarak odasına gidip ehliyetini getirdi, üzerindeki resmin bu saatte kendisine benzemeyecek olmasından ve bütün bu zahmetlerin boşa gitmesinden de korkmuyor değildi. Ama postacı tatmin olmuştu, kimliğin numarasını kaydetti, ayrıca bir de imza aldı ve sonunda Marvin paketine kavuşabildi. Kimden geldiğini anlayıncaya kadar posta arabasının motorunun bağırtılarını işitti.

"John?" diye okudu Marvin sınırsız bir şaşkınlıkla. "Floransa'dan John Fontanelli. Bu bizim John'dan başkası olamaz."

Artık uykuyu düşünmek imkânsızdı. Kapıyı arkasından çarptı, paketi mutfak masasına taşıdı ve bantlarını kesmek için bir bıçak buldu.

Kutuda özenle strofora sarılmış bir cep telefonu vardı.

Bu da ne demek oluyor, diye homurdandı Marvin bir anlam veremeyerek. Paketi ve adresi yeniden kontrol etti. Adresi yazılıydı,

doğruydu! Bir yanlışlık yoktu. Ve teslim edileceği saat kısmında *saat dokuz*'a kadar kutusu işaretlenmişti! "Bana işkence mi etmek istiyor bu?"

Aleti çıkardı. Bir bantla üzerine küçük, katlanmış bir kart tutuşturulmuştu. Kartı alıp açtı.

Hi, Marvin, yazıyordu üzerinde, yanılgıya yer bırakmayacak bir şekilde John'un el yazısıyla. *Bataryası dolu, kart takılı, pin numarası 1595. Lütfen hemen aç ve telefonumu bekle. Selamlar, John.*

"Hayal mi görüyorum, nedir?" Marvin saate baktı. Dokuza bir vardı. "Kesinlikle rüya bu." Ama yine de yeşil tuşa bastı. Bir bip sesiyle alet hayata döndü, pin numarasını tuşladı, bir bip daha ve ardından ekranda beliren "hazır" sözcüğü ile onaylandı şifre.

Tam dokuzda çaldı.

"Böyle şeyler sadece filmlerde olur sanırdım," diye mırıldandı Marvin kafasını sallayarak.

Üzerinde havaya kalkmış bir ahize resmi olan tuşa bastı ve merakla aleti kulağına götürdü. "Alo?"

"Alo Marvin," diye selamladı John onu heyecanla. "Benim, John."

Marvin derin bir nefes aldı. "Bana bak, iyisin değil mi? Bu *gösteri* de ne demek oluyor şimdi?"

"Sana ulaşılamıyordu," diye karşılık verdi John gülerek. "Telefonun her zaman olduğu gibi kesik, başka türlü seni nasıl bulabilirdim ki?"

"Hay Allah, kendimi James Bond gibi hissediyorum, söyle, kimi yere sereceğim?"

"Stroforun altına baktın mı? Orada içinde bir uçak bileti ve bin dolar olan bir zarf olması lazım."

"Giderek daha da heyecanlı bir hal alıyor." Stroforu kaldırdı. Zarf oradaydı.

"*Yeah, man,* buldum bir dakika!" Telefonu bir kenara atıp zarfı yırttı. Bir sürü dolar ve Floransa'ya birici sınıf bir uçak bileti, Marvin Copeland adına. "Öyle görünüyor ki, seni ziyaret geliyorum, değil mi?"

"Evet, ama öncesinde senden çok önemli bir şey rica edeceğim."

"Eh, bu dünyada beleş hiçbir şey yok," diye içini çekti Marvin. *"Tamam,* söyle."

"Benim kol saatimi hatırlıyor musun?

"Kol saatin mi? Hayır. Senin asla bir kol saatin olmadığına yemin edebilirim."

"Artık yok. Manhattan'da bir rehinciye bırakmıştım. Tek problem, o bana babamın hediyesiydi, ayrıca rehin kâğıdını da kaybettim ve gelecek cuma son gün."

Sabahın bu erken saati için bu kadarı da fazlaydı. "Yavaş ol," diye rica etti Marvin, "hepsini yazmam lazım." Yarısına kadar dolu bir kahve fincanından bir kurşunkalem çıkarıp tarif edilemez yapışkanlıktaki bir beze sildi ve çöpten bir parça corn-flakes kartonu yırttı. Telefonu tekrar kulağına götürdü. "Pekâlâ, sırayla. Rehinci nerede? Saat nasıl bir şey? Hangi telefon numarasından sana ulaşabilirim?"

John telefon görüşmesinden sonra güverteye çıktı. Güney Fransa sahili ince, kahverengi bir çizgi halinde ufukta görünmeye başlamıştı bile. Bir görevli, güneş şemsiyesinin altında öğle sonrası kahvesi için küçük bir masa hazırlıyordu. Gökyüzünde ilk martılar belirmişti.

"Yavaş yavaş Nizza'ya mı yoksa Cannes'a mı yanaşacağımıza karar vermeliyiz," dedi Eduardo. "Nizza'da hep bir akşam yemek yemeyi istediğim güzel bir restoran var, ne dersin?"

"Neden olmasın?" John güvertenin parmaklığına giderek ona katıldı. Dün akşamdan bu yana Korsika'nın çevresini dolaşmışlardı ve şimdi çaprazlamasına Ligurya Denizi'ni geçiyorlardı. Sakin bir yolculuktu, Akdeniz gümüşi bir mavilikteydi ve geminin dengeleyicilerinin halledemeyeceği bir dalga oluşturmuyordu. "İyi görünüyor."

Bir saat sonra gökyüzünde martı olmayan siyah bir nokta belirdi: helikopter. Başlangıçta giderek artan gürültüye kulak asmadılar, ama ısrarlı bir şekilde yaklaştığında ve gerçekten gürültü yapmaya başladığında ne olup bitiyor diye bakmak zorunda kaldılar. "Basın gibi duruyor," diye bilgi verdi Broussard onlara telefonla.

"Helikopterin arka koltuğunda, boynunda birçok kamera ve teleobjektif asılı bir adam görünüyor."

John yüzünü buruşturdu. "Güverte korumamız yok sanırım?" Öfkeli bir arı gibi *KEHANET*'in çevresinde dönmeye başladı helikopter. Zaman zaman oldukça cesur manevralar yapıyordu, öyle ki insan arka koltukta oturan ve açık kapıdan sürekli fotoğraf çeken adamın nasıl olup da düşmediğine şaşıyordu. Sonunda filmler doldu ve makine karaya doğru uzaklaştı.

"Bu restorana gitmek zorunda mıyız?" diye sordu John, helikopterin ardından bakarken. "Korumalar olmadan?"

"Tayfalardan birkaçı oldukça etkileyici görünüyor, onlar bize eşlik edebilir," dedi Eduardo. "Hey, bu yüzden günü berbat emelerine izin vermeyeceksin herhalde?"

"Artık sinirleniyorum ama. Bende ne buluyor bunlar?" Eduardo güldü. "Zenginsin, öyleyse enteresansın. Para adamı seksi yapar, dostum. Ayrıca, benim düşünceme göre çok az kullanılmış olmanın payı da var."

"'Kullanılmış mı olmalıydım ki?" John sahil çizgisine dikmişti gözlerini: kayaların arasında kıvrılan yollara, beyaz evlere.

"Bana bak, bir sürü kadın bir trilyonerle yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyi çok isterdi."

"Başka bir erkekten farklı değil."

"Tabii ki, ama bırak da bunu kendileri anlasın." Eduardo güverte telefonunun ahizesini kaldırdı. "Görüyorum ki hayatın tadını çıkarma sanatı konusunda hâlâ bir kursa ihtiyacın var. Şimdi restoranı arıyorum, bize bir araba göndersinler. Duyduğuma göre oraya sadece milyonerler gelip gidiyormuş. Bu durumda basını uzak tutmayı iyi biliyorlardır. Ardından hayatın tadı adam akıllı çıkarılacak!" Bu bir emir gibi duruyordu.

İskeleye yanaştıklarında orada bir avuç dolusu gazeteciyi kendilerini bekler buldular. *KEHANET*'in bağlanma işlemleri bitirildiğinde bunlar sürü haline gelmişti, dört güçlü kuvvetli tayfa arabaya giden

yolu güçlükle açabildiler. Televizyon da bu güruhun içinde kuvvetle direniyordu.

Limuzinin şoförü Nizza'yı iyi tanıyordu, eski bir araba yarışçısı olmalıydı, sonuçta aralarında hızlı motosikletliler de bulunan takipçileri ekmeyi başardı. Restoranın önüne geldiklerinde her şey çok sakindi, sessizdi. Güneş onlara terasta muhteşem bir akşam sunmak için bekliyordu.

Restorandan kasıt lüks bir oteldi, mümtaz ve seçkin döşenmişti, düşsel bir koy manzarası vardı. Akşam yemeğinin tadını *çıkarmamanın*, imkânsız olduğu bir yerdi, diye düşündü John. Pek de az olmayan bir şaşkınlıkla yan masada dört yaşlı adam fark etti, şüphesiz hepsi de bu sanat eserini tamamlanış olan emektar multimilyonerlerdi. Beyaz şarap doğru ısıda değildi. Et bir parça sert, sebze bir karar daha yumuşaktı; yani yenilecek gibi değildi. Kızgın çenesi yüksekliğinde içlerinden biri elini kaldırdı. Şef garsonun yanında belirmesi otuz saniye sürmedi. Tanrım, dünya ne hale gelmişti? John Fransızca bilmiyordu, ama bütün yemek boyunca yan masadan gelen memnuniyetsizlik mırıltılarını anlamak için dil bilmeye gerek yoktu. Çevresine bakındığında bütün salonun aynı atmosfer içinde olduğunu fark etti. Sanki herkes bir sonraki hayal kırıklığını kolluyordu. Burada yemek yiyenlerin hepsi milyoner olabilirdi, ama hiçbiri neşeli ya da en azından keyifli değildi.

Bu arada yemek inanılmaz lezzetliydi.

"*Peccato,*" dedi Eduardo alçak sesle. "Sanırım burası yanlış bir örnek oldu."

"Şüphesiz. Eğer ben de günün birinde bunlar gibi olursam," diye rica etti John, "lütfen beni vur."

Gece yarısı. John bunun Vacchilerin çatısı altındaki son gecelerden biri olduğunun bilinciyle odasına gidip kapısını kapattı. Ceketini sırtından sıyırıp bir askıya geçirdi astı ve ayaklarının altında sağlam bir zemin olmasının keyfini çıkardı.

Nizza'da daha fazla dayanamamışlardı. Tatlıdan ve günbatımından sonra gemiye geri dönmüş ve Protecéto'ya dört saat gibi sürede tam gaz gitmişlerdi.

Telefon çaldığında ayağından ayakkabılarını sıyırmakla meşguldü. *Tahminen Marvin olabilir*, diye düşündü John ve tek ayak üstünde sıçrayarak telefona gitti. New York'ta saat henüz altıydı.

Ama Marvin değildi telefondaki. Esrarengiz adamdı.

"Sizi tebrik etmek istedim," dedi alay eder bir ses tonuyla. "Yeni yatınızdan ötürü."

"Teşekkürler," dedi John. Bu artık onu daha az etkiliyordu. Muhtemelen Fransız televizyonlarında bir haber görmüştü.

"Güzel bir yat. Söylemek lazım, acaba ne kadara mal oldu? Yirmi milyon diye tahmin ediyorum. Yoksa otuz mu?"

"Ne istiyorsunuz?" dedi John hırçın bir tonda.

"Birkaç öneride bulunmak, bir sonraki adımda neler satın alabileceğinize dair."

"Dikkatle sizi dinliyorum."

"Bir yatınız var ve bir eviniz. Dünyanın çeşitli yerlerinde buna başka evler ekleme olanağınız da var. Sizi sıkmak istemiyorum, ki bunu mutlaka siz de düşünmüşsünüzdür. Başka bir varyant, mesela bir şato olabilirdi. Sayısız eski ve gerçek şato var Avrupa'da ve bunların çoğu satın alınabilir, bunu biliyor muydunuz? Elbette onları uygun bir şekle sokmak için birkaç milyon gömmek lazım, ama bu problem değil. Bir başka olanak, para ve şöhret yatırımı yapmak için bir futbol kulübü ya da benzeri bir şey satın almak olurdu; bunu hiç düşündünüz mü? Böylece insan tatmin olmak ya da puan cetvelinde yukarılara tırmanmak için milyonlar verip futbolcu satın alabilir. Ya da hemen koleksiyonculuğa kayabilirsiniz. Eski yağlıboya tablolar mesela: Van Gogh, Picasso, Monet. Ya da değerli mücevherler. Antikalar. Sadece bunların izini bulmak ve satın almak değildir macera; bunlara uygun kasalar bulmak, güvenilir korumaların geçimini sağlamak, gerekli

sigortaları yaptırmak da oldukça nefes kesici olabilir." Sustu. "Daha başka fikirlere de ihtiyacınız var mı?"

John burnunu ovuşturdu. Yorgundu. "Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Hayatınız boyunca cici biciler satın almanıza yetecek kadar zengin olduğunuza dikkatinizi çekmek için. Ama bütün bunları yaparak," diye sürdürdü, "sadece Giacomo Fontanelli'nin kehanetinden kaçmış olursunuz."

"Bunu söylemek için mi bu saatte arıyorsunuz?"

"Daha önce evde değilsiniz ve birinin bunu size söylemesi gerekiyordu."

"Ne demek oluyor bütün bunlar? Bu saklambaç oyununun ne anlamı var? Neden bana kim olduğunuzu ve tüm bunların ne anlama geldiğini söylemiyorsunuz?"

Biz göz kırpması süresince sessizlik oldu. "İnanın bana, bir gün şu anda davrandığımdan başka türlü davranamayacağımı anlayacaksınız," dedi esrarengiz adam. "Tabii şimdi kontağı kesmemeniz kaydıyla, bir gün karşılaşacağız ve size her şeyi anlatacağım. Aksi halde hayatınız boyunca, size neler anlatacağımı sorup duracaksınız kendi kendinize."

"Ne demek bu?"

"Yakında taşınacaksınız, değil mi? Yeni telefon numaranızı vermenizi öneriyorum."

John elindeki ahizenin ıslandığını hissediyordu, yoksa eli miydi ıslanan? Bu ondan kurtulmak için bir fırsattı. Sadece yanlış bir numara söylemek yetecekti. Çok basit.

"Bir şeyi daha bilmeniz gerek, John," diye sürdürdü hiçlikten gelen karanlık ses. "Ben hakkınızda sizden daha fazla şey bilen adamım. Sizin gerçek görevinizin ne olduğunu biliyorum ve bunu nasıl yapacağınızı da... Eğer bütün bunları bana bir daha sormak zorunda kalmayacağınızdan kesin olarak eminseniz telefonu kapatmalısınız."

Başka bir şey söylemedi adam. Bundan sonra sadece sessizlik vardı, sonsuza kadar sürecek gibi görünen bir sessizlik.

Bu bir numaraydı, değil mi? John gözlerini önüne dikti, hiçbir şey görmüyordu, ne yapacağını bilmiyordu. Bir numara, ama... diğer taraftan... Her an telefon numarasını değiştirebilirdi, eğer bu işten bıkacak olursa.

Komodinin çekmecesini açtı. İlk olarak Hopkins Junior College'dan gelen mektubu buldu, ardından türlerin yok olmasıyla ilgili istek mektubunu. Bunu yanlışlıkla almış olmalıydı. Nihayet telekomdan gelen mektubu buldu. "Pekâlâ," dedi ve hafifçe öksürdü, "Yeni telefon numaram şu..."

Eduardo, Kehanet ile bir başka yolculuğa çıkmaları için zorladı. Kararlaştırılan saatte Proteceto Yat Limanı'nda buluştuklarında yanında bir kız vardı. "Constantina Volpe," diye tanıttı onu, "üniversitede beraber okuduk. Onu da davet etmiş olmam senin için bir sorun yaratmaz umarım?"

John önce gözlerini Eduardo'ya dikti, yüzünde aralarını yapma niyetinin yazılı olduğu bir sırıtma asılıydı, sonra da kadına çevirdi bakışlarını. Kesinlikle buna değer bir görünüşü vardı kadının. Eduardo'nun böyle kadınlar tanıyor olmasına inanmak güçtü; böyle kadınların top model olarak ünlü ve zengin olmak yerine hukuk okumasına inanmak da. Constantina'nın uzun siyah saçları vardı, rüzgâr onları sürekli yüzüne doğru savuruyordu, büyük yeşil gözlerle bezenmiş kalp biçiminde bir yüz ve inanılmaz bir ağız. Ve vücudu sağlıklı bir erkeğin aklını alabilecek şekilde yaratılmıştı. John bir şey söylemeden önce yine hafifçe öksürmek zorunda kaldı. "Gemiye hoş geldiniz," dedi sonra ve zorlukla ekledi, "Sizi tanıdığıma çok sevindim."

Tayfaların da gözleri yerinden fırlamıştı. Hoş geldiniz şampanyası servisini yapan eleman kadından gözlerini alamıyordu. Kaptan *Madame Constantina*'ya selamlarını bizzat sunabilmek için köşkünü terk etmiş, John'a sanki adamın Fransız aksanı her zamankinden daha koyuymuş gibi gelmişti.

Kehanet yola çıktı ve Proteceto Koyu'nda ilerleyerek cesurca denizden fırlayan, içinde martı ve diğer bazı deniz kuşlarının yuvalandığı

bir kayalığın yanından geçip gitti. Geminin kıçına bir merdiven, bir su kaydırağı ve bir tramplen monte edilmişti. Artık deniz üstünde keyifli bir gün başlayabilirdi.

John tabii ki geminin pruvasında bulunan en büyük kabinde kalıyordu ve buna uygun olarak da uzun bir yolu vardı. Bu yüzden de havuza geldiğinde Constantina'yı dar, siyah bikinisiyle havlunun üzerinde oturmuş kendini kremlemekle meşgul bulunca pek şaşırmadı. Onu daha çok şaşırtan Eduardo'nun neden ortalarda görünmediğiydi.

"Sırtımı kremlemek lütfunda bulunur muydunuz?" diye rica etti kadın bir göz kırpmasıyla, bu soru serveti falan unutturup John'u sakar bir okul çocuğuna çevirdi.

"Evet, elbette." Bu onun sesi miydi? Her neyse. Kadının uzattığı krem tüpünü aldı ve bütün gücüyle tüpten çıkan bu beyaz şeyi kadının sırtına sürme görevine verdi kendini.

"Lütfen askıların altına da," dedi kadın bir süre sonra ve "açayım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi John aceleyle. "Gerek yok." Kaygan ellerle kadının askılarının altına inmek nefes kesiciydi. Göğüslere ulaşmadan önce daha ne kadar derine inmeliydi acaba? Peki ama bu Eduardo nerede kaldı? Güneş yakıyordu, evren eriyerek bu parlak beyaz güverteye, kadının cildine ve kremin kokusuna akıyordu.

"Teşekkürler," diyerek prosedürü bitirdi kadın. "Şimdi de sıra sizde."

John, kadın sert, dinlendirici hareketlerle sırtını kremlerken karınüstü yatmaktan müthiş keyif aldı. Kadın işini bitirdikten sonra bile uzun süre karınüstü yatar vaziyette kaldı. Sonunda Eduardo geldi de dikkatlerini dağıttı.

Önce su soğuk olduğu için merdiveni kullanarak yavaş ve dikkatli bir şekilde girdiler denize. İlk dalışta su insanın nefesini kesiyordu, ama sonra içinde yüzmek, altındaki derinliği, çevresindeki genişliği ve üstündeki büyük parlak gemiyi görmek harika bir şeydi.

Yarım saat sonra kaydıraktan kayarak suya inmeye başladılar. Çocuklar gibi çığlıklar atıyorlardı. Ardından ilk olarak Eduardo tramplenden balıklama atlama cesaretini gösterdi.

Daha sonra bitkin ve serinlemiş olarak kor gibi yanan yüzme bölümündeki havluların üzerine uzandılar. Gemi dalgalarla birlikte salınıyor, bu salınım insanı bir anda uykuyla uyanıklık arşındaki o harika duruma getiriyordu. Kor gibi parlayan güneş çok iyi geliyor, ciltlerini iyice yakıyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, o kadar büyük bir servetin ya da herhangi bir kehanetin önemi kalmamıştı, bugünün, burada var olmanın, parlak güneşin ve üzerlerinde uzanan sonsuz mavilikteki martı seslerinin haricinde hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Su kayağımız da var," diye ürküttü Eduardo onları birden doğrularak. "Kimin canı su kayağı yapmak istiyor?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Constantina yarı uykulu bir şekilde. "Benim için zahmet etmeyin."

"Ben de istemiyorum," diye homurdandı John, hayatında su kayağı yapmamış ve şu ana kadar da yapmayı hiç düşünmemişti.

"Neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz," diye karşılık verdi Eduardo ve ayağa fırladı.

Onun bu fikri tayfaları telaşlı bir aktiviteye sevk ederek huzurlu sessizliği bozdu. Botlardan büyük olanının üzerinden örtüsü alındı, bordanın üzerinden geçirildi, su kayağı ve ipler çıkarılıp sağlamlaştırıldı. Kısa süre içinde bot suların üzerinde ok gibi ilerlemeye başladı, Eduardo da kayakların üzerinde duruyordu.

"Siz de bir avukatsınız o halde," dedi John bir konuşma başlatma çabası içinde, şimdi, hazır ikisi de uyanık ve yalnızken.

Constantina saçlarını alnından çekerek gülümsedi: "Tam olarak söylemek gerekirse, aslında savcılıkta stajyerim. Eduardo'nun düşman topraklarından bilgi edinmek için benimle görüştüğünden şüpheleniyorum."

John bu şüpheyi tam olarak paylaşmıyordu ama aklına zekice bir şey gelmediği için hiçbir şey söylemedi.

"Güzel bir gemi," dedi Constantina bir süre sonra.

"Evet," diye onayladı John. "Gerçekten de öyle."

"Burada olmak ve bir ölçüde denizin sahibi olmak da güzel."

"Evet."

Kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Onu bu zor durumdan kurtarmak istiyormuş gibi elindeki telefonla birden servis elemanı belirdi yanlarında: "Sinyor Vacchi için bir telefon."

Ayağa fırladılar, el sallayarak ve bağırıp çağırarak Eduardo'yla birlikte botu kendilerine doğru yönlendirdiler. Eduardo sanki neler olup bittiğini hissediyor gibiydi, aşırı derecede sıkıntılı bir yüz ifadesiyle aldı telefonu. *"Pronto!"* dedi ve bir süre dinledi. "Peki, şimdi nerede?" diye sordu ardından. "Ah, anlıyorum. Hayır hiçbir girişimde bulunmayın. Ben mümkün olduğunca çabuk geliyorum."

"Çok üzgünüm," diye açıkladı, görevli telefonu geri götürürken, "hemen Floransa'ya gitmek zorundayım. Davalarımızdan biri, aslında tek problemli olanı, neyse... acilen onunla ilgilenmem lazım."

"Tüh!" dedi Constantina. "Burası da çok güzeldi..."

"Hayır, hayır, siz burada kalıyorsunuz," diye karşılık verdi Eduardo aceleyle. "Bot beni Proteceto'ya götürür, çok uzak değil sonuçta. Ben çabucak üstümü değişeyim."

John ıslak ayaklarıyla salonda gözden kaybolan Eduardo'nun arkasından şaşkın şaşkın baktı. Çalışılmış gibi duruyordu. Bu kurnaz herif...

"Numara yapıyorsun!" dedi John Eduardo'ya merdivenle bota inerken.

Eduardo'nun sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. "Şşş. Şimdi iyi bir ev sahibi ol..."

Bot denizi yararak kıyıya doğru yola çıktı, John kasıklarında tuhaf bir hisle baktı ardından, sanki oralarda, az sonra olacakları John'dan daha iyi bilmiyormuş gibi.

Bot gözden kaybolunca tekrar havlusunun üzerine oturdu, Constantina'ya bakmaktan kaçınıyordu. O da oturuyordu, hafif eğilmişti, bunu gözucuyla görüyordu John, göğüsleri iyice açığa çıkacak şekilde eline dayanmıştı.

"Güneş oldukça yakıcı burada, sizce de öyle değil mi?" diye sordu kadın yumuşak bir sesle, hiç de geleceğin savcısı gibi görünmüyordu.

"Evet," dedi boğuk bir sesle, "Oldukça yakıcı."

"Ne dersiniz biraz içeri girsek mi?"

"Eğer isterseniz..."

Salonda hoş bir serinlik vardı ve parlak güneş ışığından sonra oldukça karanlık görünüyordu.

"Biraz gemiyi gezdirebilir misiniz?" diye rica etti Constantina.

"Memnuniyetle. Ne görmek istersiniz?" dedi John: Kaptan köşkünü, makine dairesini ya da mutfağı düşünüyordu.

Constantina kocaman gözleriyle baktı, "Kamaranızı görmeyi çok isterdim."

Demek böyle oluyordu. John başını salladı sadece ve önden gitti. Kamarası. Pul koleksiyonu. John kendini bu kadar kolay teslim etmek istiyor muydu gerçekten?

Uzun koridorda, halı zemin üzerinde, ağaç kaplama duvarlar arasında, altın kaplama ışıkların altında ilerlediler. Hepsi onu seksi kılan parayla ödenmişti.

Ama belki de her şeyi sadece kafasında kuruyordu. Erkekler kadınların davranışlarında sadece görmek istediklerini görmeye eğilimlidir. Her sağlıklı erkeğin yapacağı gibi, Constatina'yı seksi bulan kendisiydi ve şimdi de kadının merakından, Eduardo'nun davranışlarından mümkün olan her yorumu çıkarıyordu. Evet. Tam da böyleydi. En iyisi tekrar bulutlardan aşağı inmek ve mantıklı bir insan gibi davranmaktı.

"İşte burası," dedi ve kapıyı açtı.

"Müthiş," dedi kadın ve içeri girdi, çevresine bakındı, eşyaları görebilmek için kendi ekseninde bir dönüş yaptı, deri kaplanmış tavanı, dolaylı aydınlatmayı, kıymetli şeylerle süslenmiş dolapları, her şeyi hayranlıkla izledi. "Ve yuvarlak bir yatak." Bu banal, bir Arap kralının oyun çayırı gibi devasa yuvarlak yatağa bıraktı kendini kadın, ipek yumuşaklığındaki örtünün üzerinde yaylandı. Onu seyrederken neredeyse altçenesi düşüyordu John'un.

Ardından sessizleşti kadın, başını kaldırdı, onu gizemli bir bakışla süzdü, ellerini arkasına götürdü ve bikinisinin üst kısmını çıkardı.

John kadına gözlerini dikti. Bedenindeki her lif güneşten yanıyordu. Yoksa arzudan mı? Karar vermek zordu. Son olarak bir kadınla yattığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Uzun. Aylar.

"Ne..." diye başladı John, dudaklarını ıslattı, kuru, neredeyse duyulmaz bir sesle sürdürdü, "Ne yapıyorsunuz?"

Kadın bakışlarını ondan ayırmadan kendini arkaya bıraktı, bikininin alt kısmını da sıyırdı. Baldırlarından, dizlerinden ve topuklarından aşağı kaydırdı.

John kalp atışlarını, kanının damarlarında, başında, erkekliğinde hızla dolaşımını hissetti ve bütün bunların ayarlanmış olduğunu, bir çöpçatanlık olduğunu söyleyip duran ses bütün bu hızlı dolaşımların ve kalp atışlarının arasında duyulmaz oldu. İşte orada yatıyordu kadın, uzun bacaklı, uzun saçlı, çıplak, hayranlık verici. Şeytan alsın Eduardo'yu ve küçük oyunlarını. Şeytan alsın bunları. Bu kurnazca düşünülmüş, çalışılmış, kararlaştırılmıştı. Nasıl da yaylanıyordu. Nasıl da bakıyordu. Nasıl da güneş ve krem kokuyordu. Ve orada, bacaklarını açtığı yerde nasıl da parlıyordu...

Şeytan alsın bütün kaygıları, diye düşündü John ve mayosunu sıyırdı.

13

Rüyasında yatağının sallandığını gördü, yapışkan gözlerle uyandığında hâlâ sallanıyordu, hafifçe. Büyük yuvarlak yatağı. John doğruldu ve hâlâ gemide olduğunu fark etti. Yanındaki çıplak kol ve bir ahtapotun kolları gibi ipek çarşafın üzerinde yayılmış siyah saçlar, hatırladığı şeyin rüya olmadığını kanıtlıyordu.

John otururken uyandı kadın ve anlaşılmaz yeşillikteki gözleriyle baktı. "*Buongiorno,*" diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"*Buongiorno,*" dedi John kısaca, hâlâ net bir düşünce yakalama uğraşı içindeydi. Yan tarafa döndü, yatağın kenarındaki telefona uzandı ve kaptan köşkünün numarasını çevirdi.

"Broussard, neredeyiz?" diye sordu.

"Hâlâ dün akşam demirlediğimiz yerdeyiz, efendim," diye karşılık verdi kaptan. Yanılıyor muydu, yoksa Fransız belirgin bir şekilde şimdiye kadar olduğundan daha saygılı mı konuşmuştu?

Constantina ile yattığımı bildiği için etkilenmiş, diye ürperdi John. Çevresinde onu arandı. Yarı doğrulmuş bir şekilde, nefes kesen göğüslerini ortaya çıkaracak bir biçimde dirseğine dayanmış yatıyordu Constantina. Dün akşam olanları tekrarlamak, yorgunluktan bitene kadar kendini ona gömmek için başlı başına bir davetti kadın. Yapabilirdi. Neden olmasın? Bu onun krallığıydı, hükümdar oydu, o ne isterse burada o olurdu.

"Broussard?"

"Evet, efendim?

Vücudunun arzusu dilini kıpırdatmasını engelliyordu neredeyse. "Proteceto'ya geri gidelim."

"Nasıl arzu ederseniz, efendim."

Constantina'nın yüzünde şaşkın bir ifade, neredeyse bir acı okudu ahizeyi geri koyduğunda. "Beni beğenmiyor musun?" diye sordu kadın sessizce. Göğüsleri yana doğru hafifçe kımıldadı, John'un bütün bedenini titreten bir görüntüydü bu. Bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

"Tabii ki," dedi boğuk bir sesle. "Seni beğeniyorum. Seni deli gibi seksi ve gördüğüm bütün diğer kadınlardan daha heyecan verici buluyorum. Sadece problem şu ki..." diye sürdürdü ve tekrar kadının gözlerine baktı, "seni sevmiyorum."

Kadın alnını kırıştırdı.

"Seni sevmiyorum," diye tekrarladı John. "Hem de hiç. Dün gece her şey harikaydı, kesinlikle baştan çıkarıcıydı her şey, ama bu sabah yanlış bir şey yaptığım duygusuyla uyandım. Ve ben böyle uyanmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Constantina çarşafı göğüslerine çekti ve başını salladı. "Evet." John'un yüzünü inceledi. "Buna önem veren erkekler olduğunu bilmiyordum."

John iç çekti. "Ben de bugün keşfettim," dedi.

Taşınma düşündürecek kadar problemsiz oldu. John'un yapması gereken tek şey kâğıtlarını bir çantaya koymaktan ibaretti, diğer her şeyle taşıyıcı firma ilgilendi. Herkesle vedalaştı, Padrone'den birkaç iyi niyetli uyarı dinledi, Gregorio'dan o kadar kalpten değil ama samimiyetle söylenmiş birkaç uyarı daha, Eduardo taşınma partisini organize etmek için ona eşlik edecekti zaten. Yolda, eğer Constantina hikâyesine benzer bir şey daha yapacak olursa onu döveceğine dair yemin etti.

Omuzlarında silah askıları olan köpekli adamlar da aynı şekilde Proteceto'ya taşındı ve partinin organizasyonuyla meşgul olan şirket elemanları arasında tedirginliğe yol açtılar. Onları girişte bekleyen iç mimar hanımın da bunlar mı, yoksa teslimat yüzünden mi sinirli olduğunu söylemek zordu. Evraklarla dolu dosyasını en azından çevreyi dolaşmaları esnasında sürekli koltuğunun altında sıkıştırarak tuttu, sanki söz konusu olan şey onun için hazırlanan yapay kalpmiş gibi.

John her şeyi inceledi ve beğendi. Bulunduğu yerden alt kattaki yüzme havuzuna, bakınca deniz görülebiliyordu, bir jakuzi eklenmişti, elektrikli bir bölme duvarıyla görülmeye değer ayrı bir bölme haline getirilebiliyordu. Çok sayıdaki misafir yatak odaları değişik zevklere göre döşenmişti: Bir tanesi tamamen yeni İngiliz kolonyal tarzındaydı, bir sonraki kapının ardında modern İtalyan dizayn kompozisyonu bekliyordu ya da Uzak Doğu Zen stilinden bir çalışma. Mutfak en modern paslanmaz çelik aletleriyle pırıl pırıldı, yemek salonu davetkârdı; salonsa gökyüzüne yükselen görüntüsüyle âdeta bir rüya. İç mimar hanımın kalbinden, her beğeni belirten baş sallamasıyla bir taşın daha düştüğü biçimsel olarak görülebiliyordu.

Teslimat belgesinin altına imzasını attıktan ve mimar hanım oradan ayrıldıktan sonra birden sanki gökten zembille inmiş gibi Jeremy belirdi, onun için de uygunsa personeli tanıtmayı planladığını söyledi.

"Uygun," diyerek başını salladı John.

Jeremy orijinal bir İngiliz uşaktı. Aslında bir İspanyoldu. Kimliğindeki ismi Javier olarak görünüyordu ama *Uluslararası Ivor Spencer Uşaklık Okulu*'nu bitirdiği için İngiltere prensinden daha İngiliz görünüyordu. Onu Eduardo bulmuş, John etkilenerek işe almış ve geri kalan personelin seçimini ona bırakmıştı; sonuçta onun emrinde çalışacaklardı.

Böylece Gustave ile tanıştı, eski bir Fransız otel aşçısı, bulaşıcı bir neşesi var. Sofia, başhizmetçi, Napoli'den geliyordu ve üstüne basa basa söylediğine göre şimdiye kadar sadece soylu ailelerde çalışmış; Francesca, oda hizmetçisi –solgun ve küçük bir görüntüsü vardı– John'un gözlerine bakmaya cesaret edemedi ve en fazla bir saniye boyunca gülümseme riskine girdi ve son olarak, alışılmamış bir şey, bahçıvan kadın. Adı Maria'ydı, birçok komşu evin bahçesine de o bakıyordu ve Proteceto'nun merkezinde kendi evinde yaşıyordu, bu müthiş pratik bir şey olmuştu, çünkü korumalar için gerekli olan girişteki bekçi kulübesinin dışında bahçede sadece dört hizmetli lojmanı vardı.

"Harika," dedi John, gülümsedi ve zengin bir adam rolünü oynayan bir oyuncu olma duygusundan kurtulmayı diledi.

Birisi New York'tan gelen eşya kartonlarını odasına koymuştu. Bunları neredeyse tamamen unutmuştu. İlk kartonu yığının üstünden aşağı çekti, yapıştırıcı bantları söktü ve eğlence içinde yıllarca kullanmış olduğu ve şimdi, birkaç haftalık zenginliğin ardından ona hurda gibi görünen mutfak eşyalarını gün yüzüne çıkardı. Tabakların üzerindeki desenler saldırgan ve ucuzdu, çatal bıçak takımı ince bir tenekeden yapılmıştı, bardakların kenarları bozuktu ve üzerlerinde iğrenç motifler vardı. Tencereler, tahta tekneler, ama en azından köpeklere yemek vermek için iş görürdü tüm bunlar. Bütün bunları Atlantik'i aşarak getirme zahmetine girmek müsriflikti.

Kartonu kenara koydu. At gitsin. Geçmiş. Ama buna rağmen kapağı bir kez daha kaldırdı, eski tabaklardan bir tanesini aldı ve arkeolojik bir buluntuymuşçasına önüne koydu.

Nasıl olurdu da yıllarca bu tabak ona yeterince iyi görünmüştü? Şimdi bundan yemek yemek bir sefillikmiş gibi görünüyordu. Neler oluyordu böyle? Artık geldiği yere geri dönemeyecek durumdaysa, bu bir tutsağa dönüştüğü anlamına gelmiyor muydu, bir zenginlik tutsağı, lükse ve paraya bağımlı biri? Bir gün yine teneke tencerelerde fasulye ısıtmak zorunda kalmamak için ruhunu satacak mıydı?

Tabağı yerine koydu, diğer kartonlardan birini açtı. Sayıları çok değildi. Yirmi sekiz yılda topladığı bütün malvarlığı bir Ford pikaba sığabilirdi. İşte resim malzemeleri. Yapışkan kutularda kurumuş boyalar, zamanında yıkamadığı için şimdi tahta gibi sertleşmiş fırçalar, terebentin kokulu cam şişeler. Üzerinde çizim olan bir tuval, sadece başlangıç aşamasında kalmış. Ve, hey, kullanılmamış yağlıboya tüpleriyle dolu bir kutu! Bunlar da nereden çıkmıştı böyle?

Kartonları bodruma koydurtabilirdi. İnsanın başına neler geleceğini kim bilebilirdi? Belki de günün birinde bütün bu harika şeyler bitecekti; o zaman eskiden sahip olduğu şeyleri bir arabaya yükleyip çeker giderdi, herhangi bir sorumluluk duymadan, borçsuz. Evet. Böyle yapacaktı.

198.000.000.000 $

Bir yerlerde kitaplarının da olması gerekiyordu, onları şimdi de kullanabilirdi. Ve küçük adres defteri. Mektupların bulunduğu bir kutu. Fotoğraflar. Özenle ama düzensiz bir şekilde paketlenmiş kartonları karıştırdı. Eski kot pantolonları ya da aşınmış spor ayakkabılarını tutup çıkarmak tuhaf bir duyguydu. Kırmızı-siyah kareli gömleğini üç dolara bitpazarından düşürmüştü. Düğmelerden bazılarını kendisi dikmişti, Sarah göstermişti nasıl yapıldığını. Annesi hemen hemen hiç görünmeyen yamalar yapmıştı kollarına.

Böylece kartonlardan ve belleğinden hatıra üstüne hatıra bulup çıkardı, ta ki Eduardo birdenbire odada belirene kadar.

"Hah, buradasın," diye bağırdı bir parti neşesiyle. "Ne oluyor, bütün gün bu paçavraların içinde mi saklanmak istiyorsun? Konukların bekliyor!" Onun arkasından odaya müzik, bardak şıngırtıları ve durmadan konuşan insanların gürültülerinden oluşan bir ses karmaşası geliyordu.

Konukların? Onlar Eduardo'nun konuklarıydı. Onları o seçmişti. Genç sanatçılar, genç işadamları, genç üniversite doçentleri. Hiç kimseyi tanımıyordu, az önce bahçede tamamen siyahlar içindeki bir adamla flört etmekte olan Constantina'dan başka; onunla da pek karşılaşmak istemiyordu.

"Evet," dedi John. "Belki de yaparım. Bütün gün burada saklanırım."

"Hayır, hayır, bunu yapmıyorsun. Bu senin partin evlat! Bunlar senin konukların; senin buzdolabını boşaltıyorlar senin evini harabeye çeviriyorlar, en azından gidip iyi günler demelisin. Ve kimbilir, belki de buna değecek biriyle tanışırsın."

"Şu anda pek parti havasında değilim."

"Dur bir dakika, dur bir dakika. Kimin fikriydi bu? Kim, Eduardo haydi bir taşınma partisi patlatalım, dedi acaba?"

"Evet, biliyorum. Bir hataydı. Ama bu uzun partiler... kehanette sözü edilenler bunlar değildi."

Eduardo gözlerini ona dikti, sanki ayaklarına bir örs düşürmüş gibi. "Evlat!" dedi ve gözlerini yuvarladı. "Ne diyorsun sen?" Onu yarı

dolu şampanya kadehi ile tehdit etti. "Ne olduğunu biliyorum. Sana da bulaştı. Vacchi virüsü sanırım seni de yakaladı."

"Sırf kendi hayatımla bir jetset playboya dönüşmek yerine başka bir şeyler yapmak istediğim için mi?"

Yarı sarhoş bir el hareketi, şampanya kadehinden sıçrayan birkaç damla. "Yeter artık," diyerek komut verdi, Eduardo. "Sana yarım saat veriyorum, üstünü değişmen ve en neşeli halinle aşağı gelmen için. Aksi takdirde seni getirmesi için Constsantina'yı göndereceğim."

Bu fikir üzerine kikirdedi, kapıyı tekrar çekerek John'u merhametli sessizliğin içinde bıraktı.

Marvin, Floransa Havaalanı'na indikten ve nihayet pasaport kontrolünden geçtikten sonra birazcık İngilizce bilen bir taksi şoförü bulması oldukça uzun sürdü. Adresin yazılı olduğu kâğıdı taksi şoförünün eline tutuşturunca da parayı peşin ödemesi konusunda ısrar etti adam. En azından dolara razı oldu. John'un saatini rehinciden kurtarmak sadece elli dolar tuttuğu için bir sürü para artmıştı. Yollarda patlayıncaya kadar yemek yemiş olmasına rağmen.

Bir süre otobanda ilerledikten sonra çok uzun bir süre kırsal alanlara doğru kıvrılıp giden dar yollarda devam ettiler. Bu çok hoştu, ama böyle yolların nasıl yapıldığı Marvin için bir bilmeceydi. Karşıdan gelen her araç bir drama dönüşüyordu, bir köyün içinden geçerken sanki insanların oturma odalarından geçiyormuş hissine kapılıyordu. Avrupa işte, kukla sahnesi mimarisinin kıtası.

Yaklaşık yüzyıl sonra nihayet ufukta mavi bir deniz şeridi belirdi; hafif bir yokuştan iniyorlardı şimdi. Komalar çalarak lüks yatlarla dolu fi tarihinden kalma küçük bir şehirden geçerlerken taksi şoförü bir köşede durdu ve yaşlı bir kadına yolu sordu, on beş dakika sonra villalarla dolu bir bölgeye geldiler ve beklenildiği gibi araba en büyük villanın önünde durdu.

Marvin şoföre bir yirmi dolar daha verdi, spor çantasını omzuna astı ve bina yığınına doğru sallanarak yürüdü. Girişte fiyat yelpazesinin en üstündekiler sınıfından bir sürü araç duruyordu. John'un telefonda

söylediği taşınma partisi. Herhalde tam zamanında gelmişti. *Party time, party time,* bu cici bici tayfasına bu iş nasıl olurmuş gösterecekti...

Aniden insan biçiminde bir zırhlı duvar belirdi önünde ve makineli tüfekten çıkar gibi art arda İtalyanca sorular sormaya başladı.

"*Non Capisco,*" diye karşılık verdi Marvin. "*Sono Americano!* "Kimsiniz?" diyerek duvar akıcı bir İngilizceye çevirdi işi. "Ve ne istiyorsunuz?"

Marvin spor çantasını öbür omzuna astı ve karşısındakini daha iyi görebilmek için yarım adım geri çekildi. "Copeland," diye açıkladı, "adım Marvin Copeland, New York'tan geliyorum ve eğer şu görünen John Fontanaelli'nin villası ise evin beyi tarafından özel olarak bekleniyorum, hatta neredeyse özlemle." Etten duvar korkudan dizlerine kapanma emareleri göstermediği için, "Tesadüfen ben en iyi arkadaşlarından biri oluyorum," diye ekledi.

"Kimliğinizi kanıtlayabilir misiniz?"

"Elbette." John aradığından beri, son on yılda yapmadığı kadar kimliğini kanıtlamak zorunda kalmıştı. Kimliği etten duvarın suratına, bir el feneri de bu kimliğin üzerine tutuldu ve biriyle yarı İtalyanca pazarlıklar yapıldı. En azından bu gürültü patırtı içinde kendi adını seçebildi.

"Tamam," dedi duvar en nihayet ve yolu açtı. "Bekleniyorsunuz. Doğrudan giriş kapısından içeri ilerleyin."

"Tüyo için teşekkürler," diye karşılık verdi Marvin. "Kalpten teşekkürler. Her zaman böyle dikkatli olun çocuklar."

Salondaki konuklar dışarıdan bile görülebiliyordu, sürüyle. Bir moda gösterisi gibiydi elbette, en çok da kadınlar. Vay canına, papazla konferansındaki çıplak kadın gibi dikkat çekecekti kot pantolonu ve tişörtüyle! İnşallah büfeyi silip süpürmemişlerdir.

Pek de parti havası esiyor gibi görünmüyordu. Müzik yoktu, millet ortalıkta dolaşıyor, koyunlar gibi bakıyordu. Daha çok bir cenaze merasimini andırıyordu, en azından dışarıdan bakınca.

Ama söylendiğine göre o bekleniyordu. Şu sevimli kulübeye bir girelim bakalım.

Biraz aklı karışmış gibi görünen genç, şık giyimli bir herif ona doğru geldi salona girdiğinde ve elini yakalayıp sıktı. "Eduardo Vacchi," diyerek kendini tanıttı, "Ben Bay Fontanelli'nin avukatıyım."

"Duyduğuma göre bugünlerde bunlardan çok lazım ona," dedi Marvin. "Marvin Copeland. John'un New York'tan arkadaşıyım." "Evet, hatırlıyorum, John sizden söz etmişti."

"Harika. Nerede saklanıyor kendisi? Memnuniyetle elini sıkmak isterdim, eğer ayarlanabilirse."

"Evet, biliyor musunuz..." Rahatlıkla fark edilen bir mutsuzluk vardı yüzünde. Bir eli sürekli gömleğinin yakasındaydı, parmaklarıyla oynayıp duruyor, boynunu kaşıyor, bu arada sürekli çevresine bakınıyordu, sanki takip ediliyormuş gibi. "Korkarım şu anda bunu ayarlamak zor."

"New York'tan arayıp bir randevu falan mı almalıydım acaba?"

"Hayır. Ama şu sıra biz de John'un ortadan kaybolduğunu keşfetmiş bulunuyoruz ve nerede olduğunu kimse bilmiyor."

Yarım saat geçtikten sonra Eduardo konuk sürüsünü "John! John!" diye tezahürat yapmak için motive etmişti; benzer bir ateşle Constantina ile birlikte merdivenleri koşarak tırmanmışlardı. Niyeti John'u birleşmiş kuvvetlerle yatak odasından kopartmaktı.

Ama kapıyı açtıklarında odayı terk edilmiş buldular.

Konukların çoğu gene de bunun iyi bir parti olduğu kanısındaydı; büyük bir eğlenceyle bütün ev ve bahçede sürdürülen arama aksiyonuna katıldı. Ama korumalar pek karanlık gözlerle bakmaya ve aralıksız olarak telsiz aletleriyle homurdanmaya başlayınca bunun hiç de planlanan bir şey olmadığı anlaşıldı ve keyifler kaçtı. Ferrari'nin de ortadan kaybolduğu ortaya çıktı ve herkes durumun ciddiyetinin farkına vardı.

"Koskoca Ferrari nasıl olur da ortadan kaybolabilir?" diye sordu Eduardo. "Şurada girişte duruyordu, bekçilerin bulunduğu yerde."

Marco'nun alnında ince ter damlacıkları parlıyordu. "Adamlarımdan biri yaklaşık yirmi dakika önce onun çıktığını görmüş. Ama dediğine göre direksiyonda görevlilerden biri varmış. Arabaları park eden çocuklardan biri."

"Ee? Onlardan biri miymiş? Biri eksik mi?"

"Biz de bunu araştırıyoruz şu anda. Görünüşe göre değil."

"E harika." Eduardo boynunu ovuşturdu. Gömlek onu boğmaya çalışıyordu sanki. "Polise haber verdiğimizde neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz?"

Konuklar çevrede öylece durup onlara bakıyordu. Biri CD-çaları kapatmıştı. Topluluğun üzerine çöken sessizlik oldukça dokunaklıydı.

"Ferrari'ye uydu kontrollü bir alarm monte edilmişti," diye açıkladı Eduardo. "Bu şekilde bulunduğu yeri saptayabiliriz. Yattaki helikopteri de getirtelim."

Eduardo başparmağını kemiriyordu. "Burada bulunan herkesin kimliklerine ihtiyacımız var. İlk önce de mal getirip götüren şirket personelinin. Konukların hepsini tanıyorum."

"Biz de bunu yapıyorduk."

Bütün bunları güzelim büfedeki şeyleri bozulmaya terk etmek için bir neden olarak görmüyordu Marvin. En azından birbirini itip kakmalar yoktu artık; sükûnet içinde tabağını doldurabilirdi. Neler de vardı! Somon balığı, havyar, sosa yatırılmış patlıcanlar, kurutulmuş salamlar, siyah zeytinler, tüten bonfileler ve hayatında hiç görmediği bir sürü şey. Muhteşem.

Daha ilk lokmayı ağzına attığı anda bir kadını fark etti. Kısacık bir an, gözucuyla görmüştü onu Marvin, kolun sonra kaybolmuştu. Marvin çiğnemeyi bırakıp o yöne bakakaldı.

Vay canına! Sütun gibi bacaklar. İnsanın nefesini kesen kıvrımlar, ve elbise. Vay be! Deriye yapışmış. Yeleleri gibi siyah. Kesinlikle çılgın bir şey.

Kısaca durumu kolaçan etti. Eğer kadın bir herifle beraberse, onu tuvalette çabucak boğmak ya buna benzer bir şey yapmak zorunda kalacaktı. Ama pek öyle görünmüyordu. Direkt kadına yürümesi pek karizmatik olmayacaktı, ama şimdi inceliğin sırası değildi. Yanına gidip durdu, kısa bir an kadının baktığı yöne baktı –ortalıkta dikilen ve telsizleriyle gevezelik eden koruma, çok sıkıcıydı– sonra da kadına döndü ve "Merhaba, ben Marvin," dedi.

Buz gibi bir bakış yukarıdan aşağı indi ve tekrar aşağıdan yukarı çıktı, muhtemelen elbisesinin kimyasal analizini yapıyor ve tam olarak değerini tahmin etmeye çalışıyordu. "Merhaba." "Ben John'un en iyi arkadaşıyım," diye açıkladı Marvin. *Boş gevezelik*, dedi kendi kendine. "Eski günlerden. Anlıyorsunuz, değil mi? Beni partisi için özel olarak New York'tan çağırdı. Ama kendisi ortalarda yok. Komik bir durum, değil mi?"

Birden ilgili bir parıltı oluştu kadının bakışlarında. Marvin'e neredeyse tabağını elinden düşürtecek bir hareketle saçlarını kulağının arkasına attı ve gülümsedi. "Hiç kaygılanmıyor musunuz peki?"

"Daha neler. O daha başka şeylerin de üstesinden geldi."

Kadın hâlâ gülümsüyordu. "Bu arada benim adım da Constantina," dedi.

Uydu üzerinden bulunduğu yeri saptama işi sanıldığından uzun sürdü. Bir saat sonra, konuklardan çoğunun gittiği ve parti görevlilerinin hayal kırıklığı içinde kısmen hiç dokunulmamış tepsileri topladığı sırada Eduardo daha fazla dayanamadı ve bir kez daha bakmak için yatak odasına çıktı. Marco, izleri inceleyen uzmanların orada çalışmaya başladığını gördüğü için buna karşı çıktı, ama Eduardo bu konuda itiraz kabul etmedi. Kapıdan girince üzerinde ne olduğu görülemeyecek şekilde pencereye çevrilmiş koltuğun üzerinde John'un

en son giydiği açık renk keten takım elbiseyi buldu. Ceket, pantolon, gömlek. Ayakkabılar da koltuğun altında duruyordu.

"Ferrari'nin yerini saptadık." Marco kapıda duruyordu. "Capannori şehir merkezi civarında. Helikopter oraya doğru yola çıktı." Eduardo ceketi havaya kaldırdı. "Ortadan kaybolmadan önce üzerini değiştirmiş." Elbise dolabının kapısını açıp uzun elbise dizisini inceledi. "Uşağa elbiselerin eksik olup olmadığını sorabiliriz."

"Ben onu arattırayım," dedi Marco ve telsizle talimat verdi.

Ama uşak yerine şu tuhaf New Yorklu belirdi koridorda, Eduardo'yu pek az rahatsız etmeyen bir durumda, sanki çok olağanmış gibi omzuna kolunu atmış olan Constantina'yla. Kaygısızca odaya girdiler ve Copeland, listeye göre John'un bir tanıdığı, meraklı bir bakış dolaştırdı çevrede.

"Fena değil," dedi sanki ortalıkta kaygılanacak hiçbir şey yokmuş gibi. Kısmen açık duran kartonlara bir göz attı. "Sadece şu eski şeyler biraz banal duruyor burada, değil mi?"

Jeremy hızlı ve dimdik adımlarla geldi. Hareketsiz bakışlarla gardırobu inceledi ve hiçbir şeyin eksik olmadığı sonucuna vardı.

"Ama herhalde iç çamaşırlarıyla sokağa çıkmamıştır!" dedi Eduardo kızgın bir şekilde.

"Bunu," dedi uşak, "ben de sanmıyorum."

Eduardo elinde olmadan Copeland'ın kartonlardan birine gittiğini ve yıkana yıkana yıpranmış ve üzerinde *smile, if you like sex*, yazılı mavi bir tişört çıkardığını gördü.

"Belki de eskilerden birini giymiştir?" dedi bakımsız Amerikalı.

"Bunu neden yapsın?"

"Belki biraz tebdili kıyafet edip halkın arasına karışmak istemiştir?"

"Burada yüzden fazla konuk bulunan bir parti veriyordu. Herhalde böyle bir şey için pek uygun bir zaman değildi."

Yağlı saçları ve en fazla motor yağını kontrol ederken kullanılabilecek tişörtüyle bu yaratık eliyle tersler gibi bir hareket yaptı. "Bırakın

canım! John gibi birini kaçırmak isteseydim herhalde bunu binlerce insanın ortalıkta dolaştığı ve milyonlarca aksiliğin olabileceği bir parti sırasında yapmazdım." Marco'ya döndü. "Yerinizde olsaydım şu Capannori'de bir Burger King ya da benzeri bir yere bakardım."

John'u gerçekten de Capannori'nin merkezinde bir McDonald's'da restoranında buldular. Üzerinde kot pantolon, yıpranmış spor ayakkabılar ve kırmızı-siyah kareli, defalarca yamanmış bir gömlek vardı. Yanında birden belirdiklerinde –Marco, Eduardo ve şişkin ceketli başka iki koruma daha– yağlı bir masada tek başına oturuyor ve o sırada son patates kızartmasını yiyordu.

"Siz de nereden çıktınız?" diye sordu alnını kırıştırarak ve pipetle kolasını içmeye başladı. "Sizin partide olmanız gerekmiyor muydu?"

"Parti bitti, John," diye açıkladı Eduardo. "Kaçırıldığını sandık."

"Kaçırılmak mı? Daha neler. Sadece keyfim yoktu. Ayrıca Big Mac'in hâlâ lezzetli olup olmadığını öğrenmek istedim." Memnuniyetle gülümsedi. "Ve bak, hâlâ lezzetli."

Eduardo onu süzdü, kim olsa dilinin ucuna gelen bir sürü şeyi geri yuttuğunu anlardı. Bu arada restorandaki diğer insanlar, hiçbir şey yapmamış olan bir delikanlının çevresini saran bu zarif elbiseler içindeki tuhaf adamlara bakmaya başlamıştı. Restoran müdürü mafyaya benzetti onları ve polis çağırmayı düşündü.

"Lanet olsun, çok merak ettim," dedi Eduardo en sonunda. "Haber vermeliydin."

John artık gülümsemiyordu. "Hâlâ kimseye bir şey *söylemeden* herhangi bir yere gidip gidemeyeceğimi görmek istedim." Peçeteyi buruşturarak tepsinin üzerine fırlattı ve ayağa kalktı.

"Tamam, artık öğrendim, gidelim."

14

Kumsal, kumsala gelecek zamanları olmayan insanlarındı, bu yüzden sessiz ve terk edilmiş bir haldeydi. Bu sabah güneş bile kendini solgun bulutların arkasına gizliyordu. Deniz gri ve kumlu yamaca yorgun argın çarpıyordu. Kuru sazlıkların diğer tarafındaki evler ilgisiz ve isteksiz görünüyordu.

Birkaç günden beri, eğer biri ilgi duyup da bakacak olsaydı, kumsal boyunca yürüyen bir adamı görebilirdi, saatlerce, günde birkaç defa yürüyen. Onu takip eden ikinci bir adam, sürekli belirli bir mesafede, sanki birincisiyle hiçbir alakası yokmuş, ama onun her hareketine katılmaya ant içmiş gibi. Kumsal boyunca geziniyorlar, yavaş yürüyorlardı, çünkü kumda yeterince iyi ilerleyemiyordu insan, kumsalın seyreldiği ve kayaların başladığı kuzey ucuna varıp oradan geri dönüyorlar ve gezintilerini sürdürüyorlardı. Güney ucunda kumsal bir kanalizasyon çıkışının duvarında birdenbire sonlanıyor, oradan da geriye dönüyorlardı.

Bu sabah aniden arkalarından aceleci tavırlarla koşan üçüncü bir adam belirdi. Tamamıyla ümitsiz bir teşebbüs. Adamın hatrı sayılır miktarda bir sevgi göstermesi gerekti, nefesi ıslık gibi sesler çıkarak tıkandı, öyle ki hemen nefes almak için durmak zorunda kaldı. İşi bağırmaya, el sallamaya döktü; diğerlerinin dikkatini çekmeyi başardı ve onlar da bunun üzerine hemen dönüp adama doğru geldiler.

"Gelebildiğiniz için teşekkürler," dedi John, Alberto Vacchi'nin yanına ulaştığında. Elini sıktı. "Bu kadar çabuk geleceğinizi bilseydim elbette sizi evde beklerdim."

"Çok acil görünüyordu," dedi avukat ve alnındaki siyah kıvırcık saç tutamından birkaç ter damlasını eliyle sildi.

"Hayır, ben sadece dedim ki... hımmm... Gerçekten de acil gibi mi görünüyordu?" John alnını kırıştırdı. "Evet, belki de benim sandığımdan daha acildir. Gelin, eve dönelim."

Bir gözlemci bu söz üzerine korumaların yüzünde kaçamak bir rahatlama gülümsemesinin uçuştuğunu görebilirdi. Korumalar bu kumsal gezintileri için aralarında kura çekmeye başlamıştı, kaybeden John Fontanelli'ye eşlik ediyordu.

"Ee?" diye sordu Alberto Vacchi, geldiği yolu bata çıka geri dönerlerken, "Yeni eviniz nasıl, hoşunuza gidiyor mu?"

"İyi, teşekkürler. Çevremde sürekli birinin bulunmasına ve ortalığı toparlamasına biraz alışmam gerek, ama daha kötüsü de olabilirdi."

"Eduardo'nun burada olmamasına biraz şaşırdım; son haftalarda sürekli beraberce ortadan kayboluyordunuz..."

John hafifçe gülümsedi. "Sanırım hâlâ benim Capannori'ye kaçışım yüzünden keyfi bozuk."

Alberto, anlıyorum, der gibi başını salladı. "Bu his bende de vardı. Ama düzelir." Ona yandan kısa bir bakış fırlattı. "Ama benimle görüşmek istemenizin nedeni bu değildi, yanılıyor muyum?" "Hayır." John aniden durdu, gri denize baktı, bir yandan da altdudağını ısırıyordu. Birdenbire Alberto'ya döndü, bakışında bir telaş vardı, sanki soracağı soru için önce hız alması gerekiyormuş gibi. "Lorenzo nasıl bir insandı?"

"Ne?" dedi avukat şaşkın bir ifadeyle.

"Onu tanıyordunuz. Anlatın biraz."

"Lorenzo..." Alberto Vacchi başını eğdi, ayak uçlarını ve onlara yapışan kumları inceledi. "Lorenzo zarif bir çocuktu. Erken olgunlaşmış, zeki, müziğe yetenekli, oldukça okumuş... Garip alerjileri vardı. Fındığa, elmaya karşı. Nikele karşı vesaire. Bunlardan krize girerdi, hatta bazen yere uzanmak zorunda kalırdı, kan dolaşımı çılgına döndüğü için. En

dramatik olanı da arı zehri alerjisiydi. Yedi yaşındayken bir kez arı sokmuştu ve hemen hastaneye kaldırılmıştı. Neyse, beş arının birden soktuğunu biliyorsunuz. Bunlardan dördü ağzının içindeydi. İçinde arılar olan bir meyve ısırmış olmalı, demişti doktor. Muhtemelen bir armut, armudu çok severdi, vücudunun kaldırabildiği çok az meyve türünden biri olması bir yana."

"Arılara karşı kendini korumadı mı?"

"Korudu, hem de nasıl. Bütün böcekler karşısında korkuya kapılıp paniklerdi. Hayır, panik doğru sözcük değil; oldukça dikkatli davranırdı. Böceklerle temastan aşırı bir özenle kaçınırdı. Çok seyrek kısa pantolon giyerdi, gömlekleri hep uzun kolluydu ve asla yalınayak dolaşmazdı." Alberto iç çekti. "Ve sonra böyle bir şey oluyor. Trajik. Gerçekten çok trajik. Onu çok severdim, biliyor musunuz?"

John yavaşça başını salladı, onun nasıl bir çocuk olabileceğini kafasında canlandırmaya çalışıyordu. "Müziğe ilgiliydi, demiştiniz, değil mi?"

"Nasıl? Evet, doğru. Oldukça. Piyano ve flüt çalardı. Ek dersler alırdı, bir süre okul orkestrasında çalmıştı. Genelde iyiydi okulda. Hiçbir zaman problem çıkarmazdı. Matematik söz konusu olduğunda harika bir çocuktu; on iki yaşındayken sonsuzluk hesaplamalarıyla ilgili bir kitap bulmuştu büyükbabasının kütüphanesinde, içindeki her şeyi kendi kendine öğrendi. Samimiyetle söylüyorum, bugün hâlâ bunun ne ehemmiyetinin olduğunu bilmiyorum, belki bu yüzden böyle şaşırtıyor. Neyse, bundan kısa bir süre sonra öğrenciler arasında yapılan bir matematik yarışmasına katıldı ve birincilik ödülünü kazandı. Hatta gazeteye çıktı. O kupürü sakladım, isterseniz size gösterebilirim."

"Evet, memnuniyetle."

Alberto, dalgın dalgın uzaklara bakan John'u süzdü. "Sanki bunları size anlatmamalıydım gibi bir his var içimde."

John yavaşça nefes alıp verdi, tuhaf bir ses çıktı. "O uygun adaydı, değil mi?"

"Bunun için üzülmemelisiniz."

"Ona inanıyordunuz, değil mi?"

"Bu şimdi nasıl bir..." Alberto sustu. Omuzları korumasızca aşağı düştü. "Evet. İnanıyorduk, hepimiz. Bazen Fontanelli'nin mirasını, sıradışı şeyler gerçekleştirmek için böylesine uygun birine bırakmış olma düşüncesini kavrayamıyorduk."

John gülümsedi, neredeyse acıyla. "Ve sonra birdenbire başınızda beni buldunuz. Büyük bir hayal kırıklığı olmalı."

"Biz böyle düşünmüyoruz, John," dedi Alberto Vacchi. Sesine birden sıcak, kaygılı bir ton gelmişti. "Babamı tanıyorsunuz. Size inanıyor, güneşin yörüngesine inandığı gibi. Ve biz de ona inanıyoruz."

"Evet. Biliyorum." John ona döndü, kolundan tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Size teşekkür ederim, bana gerçeği söylediğiniz için, Alberto. Size biraz tuhaf gelecek ama, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum." Başıyla davet eder gibi bir işaret yaptı. "Gelin, eve gidelim ve birer cappuccino içelim."

Sırp güçleri Sarayevo'da bir televizyon merkezini ateşe tuttu. Güney Kore'de 35 yıldır ilk kez muhalefetin zaferiyle sonuçlanan bir genel seçim yapıldı. Amerikan uzay gemisi *Atlantis* ilk defa Rus uzay istasyonuna kenetlendi. Ve Berlin imparatorluk binası hâlâ örtülüydü.

John gerçek bir ilgiden çok, sıkıntıdan okuyordu gazeteyi. Jeremy onun bedenini rahatlatmaya başladığından bu yana gazete alışmış olduğundan farklı geliyordu eline, bir keresinde bunun nedenini sorunca uşağın her sabah gazeteyi özenle *ütülediğini* öğrendi; bu nedenle gazetenin sayfaları daha kolay çevriliyor ve parmaklara gazetenin mürekkebi çıkmıyordu! John Jeremy'e engel olamadığını fark edince şaşkınlık geçirdi, ama bu arada alışmıştı.

"Özür dilerim, efendim." Jeremy baston gibi oturma odasının kapısında duruyordu. "Marvin Copeland adında biri burada ve sizinle görüşmek istiyor." John'a sanki bu isim bir şey ifade etmiyormuşçasına ekledi: "Hatırladığıma göre sizin taşınma partinizde de vardı, efendim."

"Marvin?" John ütülenmiş gazeteyi bir kenara bıraktı. "Burada mı şu anda?"

"Giriş holünde, efendim."

Gerçekten de oradaydı, eğri ve solgun, omzunda spor çantasıyla. "Merhaba, John," dedi. "Umarım herhangi bir işine engel olmuyorumdur."

Sarıldılar, eski zamanlarda olduğu gibi. "Merhaba, Marvin," dedi John. "Nerelerdeydin?"

"Eh işte..." Marvin spor çantasını indirdi. "Senin partide şu kadınla tanıştım, Constantina. Ondaydım."

John başını salladı. Eduardo buna benzer bir şeyler anlatmıştı. "Saati getirdiğin için teşekkürler."

"Elbette. Görevim buydu, değil mi?"

"Gel, salona geçelim. Bir şey içmek istiyor musun? Ya da yemek?"

Marvin burnunu çekerek onu takip etti, bu arada çevresine de bakınıyordu. "Yiyecek bir şeyler olsa çok iyi olurdu. Biraz ihmal ettim bu aralar."

"Sorun değil, mutfağa haber vereyim." John dâhili telefonun ahizesini aldı ve mutfağın numarasını çevirdi. "İstediğin özel bir şey var mı?"

"Fark etmez," diye karşılık verdi Marvin. "Önemli olan çok ve lezzetli olması." Vişne ağacından mamul büfeye dokundu. "Burası güzel. Parti sırasında hiç dikkatimi çekmemişti. Oldukça geniş. Ne dersin beni bir köşede birkaç gün yatırabilir misin?"

"Ne, o kadar çok misafir odası var ki, bir futbol takımını bile yatırabilirim. Ne kadar istersen kal. Gustave?" diye bağırdı John, aşçı telefonu açınca. "Açlıktan ölmek üzere olan bir konuğum var burada. Çabucak iyi bir şeyler yapabilir misin? Orada ne varsa, en çabuk ne olacaksa. Ve karın doyuracak. Teşekkürler."

Ahizeyi yerine koyup kafasını kaldırdığında Marvin'in ayakta durduğunu ve tuhaf bakışlarla onu süzdüğünü gördü. "Şimdiden işi kapmışsın," dedi Marvin. "Sesindeki şu emir tonunu kastediyorum, hizmetçilerini korkutuş biçimini."

"Öyle mi diyorsun?" John alnını kırıştırdı; Gustave'a neler söylediğini, hangi tonda söylediğini tekrar zihninden geçirdi. Aslına bakılırsa her şey ona çok normal gelmişti. "Başka nasıl söylemeliydim?"

"Unut gitsin," dedi Marvin bir el hareketiyle.

Salona girdikleri sırada jaluziler otomatik olarak açılmaktaydı ve nefes kesici deniz manzarasıyla ufka değen kor kırmızısı güneş ortaya çıktı. Marvin kök salmış gibi girişe çakılmıştı, sanki gördüğü şeyi kavrayamıyordu.

"Ne içmek istersin?" diye sordu John dikkatli bir tonla.

Marvin donukluğundan güçlükle kurtuldu. "İstemek de ne demek?" diye sordu, oldukça uslu davranıyordu. "Mecburum. Yoksa katlanamayacağım."

"Ne?"

"Viski, eğer varsa. Ah, kesin vardır. Artık her şeyin var."

John bunu kastetmemişti aslında, ama bir şey söylemedi.

İçecekleri bardaklara boşaltırken bardaki yansımasında arkadaşını inceliyordu. Marvin değişmiş gibi duruyordu. Tahminen Constantina onu kapı dışarı etmişti, yoksa niçin pılı pırtısıyla gelmiş olsundu ki? Ve muhtemelen onu bu hale getiren şey itiraf etmek istediğinden fazlaydı. En iyisi şimdilik olayı kendi haline bırakmaktı.

"Pazartesi sabahı Londra'ya uçuyorum, öğleden sonra da New York'a geçiyorum," diye anlattı John oturdukları esnada. "Anne babamın evlilik yıldönümleri. Biliyorsun bu bir aile toplantısı. Ama sen burada kalabilirsin, problem değil." Londra'ya elbiselerinin provaları için gitmesi gerekiyordu.

Marvin düşünceli düşünceli başını salladı, ona tekrar az önceki bakışıyla baktı. İçinde uğursuz bir şeyler olan şu bakışıyla. Ardından bir hamlede içeceğini gırtlağından aşağı boşalttı, bardağı masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı: "Dikkat et, John. Paranın seni değiştirmemesine dikkat et."

Ailesine gitmek için yola çıkarken eski kol saatini taktı, babası için. Ama hâlâ eski hayatını sürdürüyormuş gibi yapmak ikiyüzlülük gibi görünecekti, bu nedenle gardırobunun kalan kısmını kendi hoşuna gittiği şekilde seçti.

Yolculuk belgelerini ararken yine türlerin korunmasıyla ilgili bir mektup eline geçti. Onu belirli bir inatçılıkla takip ediyor gibi görünüyordu mektup. Mektubu yanına almaya, uçuş sırasında okumaya, sonra da fırlatıp atmaya ya da parayı havale etmeye karar verdi. Zaten parayla ve kehanetle ne yapacağını enine boyuna düşünmeye karar vermiş olduğu için, bu da diğer herhangi bir şey gibi çıkış noktası olarak kullanılabilirdi.

Alışılmış bir birinci sınıf uçuştu New York uçuşu, bir jumbo jetin biraz tıka basa doldurulmuş bir oturma odasına benzeyen rahat deri koltuklardan oluşan oturma gruplarıyla döşenmiş bölmesinde. Sadece korumalar karayolu ile New Jersey'e gitmek için, tanıdıkları bir New Yorklu koruma şirketinden onları havaalanında bekleyecek zırhlı bir limuzinin kiralanmasında ısrar etmişlerdi.

Mektup *World Wildlife Fund*'dan geliyor ve *Living Planet* adı verilen bir kampanyanın finansmanı için destek rica ediyordu. Kampanya yeryüzünün en önemli iki yüz yaşam alanını korumayı amaçlıyordu; özel doğal yapısıyla, biricik olmasıyla, temel olmasıyla ya da az bulunur olmasıyla belirlenen veya başka bir nedenden dolayı yaşamın evriminde anahtar bir rol oynayan alanlardı bunlar. Bu alanların korunması demek, bugünkü biyolojik çeşitliliğin yüzde sekseninin kurtulması demekti.

Biyolojik çeşitlilik, John'un ekte bulunan açıklamadan öğrendiğine göre, temelde hem hayvanları hem de bitkileri kapsayan tür çeşitliliğinden başka bir şey değildi. Son yıllarda araştırmacılar bazı türlerin kitleler halinde öldüğünü gözlemliyordu, buna benzer bir şey son olarak 65 milyon yıl önce, dinozorların yeryüzünden silinmesiyle yaşanmıştı. Bugün, diye okudu John ve pek inanamadığı için hemen bir kez daha okumak zorunda kaldı, ortalama yirmi dakikada bir tür

yok oluyordu. Bu yılda, sonsuza kadar yok olan yirmi altı bin bitki ve hayvan türü demekti. Omurgalı hayvan türlerinin yaklaşık dörtte biri tehlikede, her sekiz bitkiden biri yok olma tehdidi altındaydı. Bu yok olma yağmur ormanlarında meydana gelmiyor ya da değişik çekirge türlerini ya da az bulunur orkideleri ilgilendirmiyordu. Evcil hayvan türleri de tehlikedeydi. Örneğin yaklaşık beş yüz sığır türü vardı, ama bunlardan sadece yirmi tanesinin yetiştirilmesine devam ediliyordu, diğerleri yavaş yavaş yok oluyordu. Varolan mısır türlerinin sadece yüzde onunun üretimine devam ediliyordu, tercihen yüksek verim kapasiteli ama hastalık riski taşıyan türler. Yaşayan türlerin genetik havuzu da bu yolla dramatik olarak fakirleşmekteydi.

İnsanın bütün yaşam koşulları, diye yazıyordu açıklamada, işleyen bir ekolojik sisteme bağımlıdır. Sağlıklı beslenme, temiz su, iklim, sıcaklık ve nem dengesini sağlayan ve bu arada balıklar için de bir yaşam alanı oluşturan denizlerin olmasına, karbondioksit alan ve oksijen veren ormanların varlığına, ağaçların yetişmesine, böceklerin insana zarar veren canlıları yok etmesine, toprakta, aksi halde tarlalarımızın verimli olamayacağı mikro organizmaların bulunmasına dayanır.

Bütün bu hizmetleri ücretsiz olarak sunan yeryüzü ekolojik sisteminin değeri yaklaşık olarak otuz trilyon dolardır, diye bir hesap gösterilmişti açıklamada: küresel gayrisafi hasılanın nerdeyse iki katı.

John bakışlarını kaldırıp pencereden üzerinde uçtukları parlak bulut örtüsüne baktı. Bu, kendi hayallere sığmaz servetini karşılaştırabileceği tek sayıydı. Buna göre bütün global hasıla on beş trilyon dolardı. Bir başka deyişle, bir yıl içinde bütün dünyada üretilen toplam mal ve hizmetlerin on beşte birini satın alabilirdi. İnanmak güçtü, değil mi? Bununla neler yapmazdı ki? Buna benzer gelişmiş bir önlem olmalıydı kehanetin kastettiği, çok büyük bir parayla gerçekleştirebileceği ve önemli sonuçlar doğuracak herhangi bir satranç hamlesi... Ama ne?

Bir süre bekledi, ama sadece dalgalanan bir sis, genel bir belirsizlik vardı, tam da zihinsel bir şimşeğe ihtiyacının olduğu yerde. Kendini

yine mektuba verdi. O halde otuz trilyon dolar değerindeydi yeryüzünün ekolojik sistemi.

Böyle bir seferde konunun önemine değinilmiş olmasını görmek dikkate değerdi. O ana kadar hayatında karşılaştığı argümanlar ağırlıklı olarak doğaları duygusal olan şeylerdi: doğa ne kadar harika bir şeymiş ve bu şekilde tecavüze uğraması ne kadar korkunçmuş tarzında göz yaşartıcı ağıtlar. Bunlara karşı insan gerçek bir şeyle direnemiyordu, ama bu şekilde de tartışmanın değeri ortadan kaldırılıyordu. Elbette, güzel bir ormanın kökünün bir otoyol ya da bir fabrika için kurutulması korkunçtu, ama herhangi bir nedenden dolayı bu "olmak zorundaysa" ve duygular parayla tartılıyorsa, o zaman para galip geliyordu.

Ama gerçekten de ekolojik sistemin maliyeti hesapların dışında mı tutuluyordu? Diyelim ki, ayda ya da işletilmeyen ve üzerinde boş alandan başka bir şey olmayan bir yıldızda dünyanın bir benzeri oluşturulmaya çalışılıyor. O zaman yeryüzünde bedava olan her şeyin tedarik edilmesi gerekecektir: su, hava, hayvan ve bitki çeşitliliği, verimli topraklar. Suyun taşınması ya da yapay olarak üretilmesi gerekecektir. Havanın üretilmesi, yayılması, temizlenmesi gerekecektir. Bütün bunların maliyeti inanılmaz boyutlarda olurdu. Muhtemelen bu ödenemez bir meblağ tutardı, sadece ay üzerinde dünyanın, tarlalarıyla birlikte köy büyüklüğündeki benzerini oluşturabilmek için bile çok para gerekirdi. Eğer böyleyse, yeryüzündeki her şey bedavaymış gibi davranmakla kesinlikle bir hata yapılıyordu.

Öyleyse çevrecilerin iş makinelerini durdurmaları ve uyarı nöbetleri sırasında gitarla şarkılar söylemeleri zaman israfı anlamına mı geliyordu? Kök kurutucular sadece kendi silahlarıyla alt edilebilirdi. Yapılması gereken şey gidip hesaplarını ayrıştırmak, ekolojik sistemin değerini içine katmak ve çizginin altında ne kaldığını görmekti.

Ama bunu kendisi bile yapamazdı. Ve mutlaka, bir ormanın, bir denizin ya da bir hayvan türünün genel kabul görmüş parasal değerini hesaplama biçimi yoktur.

215.000.000.000 $

Son bölümde mektup ekolojik sistemin ülke sınırlarında bitmediğini, dolayısıyla ülkeler üstü ele alınması gerektiğini, WWF'in de bunun için oluşturulduğunu bir kez daha vurguluyordu. Ve, eğer büyük miktarda bir bağış yapacak olursa –şöyle yüz milyondan fazla– onu özel bir törenle onurlandıracaklardı. John mektubu cebine soktu, az alkollü bir meyve kokteyli getirtti ve düşünceler içinde pencereden dışarıyı seyretti.

Peki, bu türlerin kitlesel ölümlerinin nedeni neydi? El değmemiş doğanın yok olması. Zamanın seyrinde insanlar yeryüzündeki her lekeye ayak basıp keşfettiler ve en sonunda da kullanmaya başladılar. Ağaçları kestiler, evler yaptılar, gübre, haşere ilaçları ve makinelerle toprağı işlediler. Ve bunun nedeni çok basitti: insanlar sürekli artıyordu. Yemek yemek isteyen, herhangi bir yerde yaşamak zorunda olan ve yine dünyaya çocuk getiren insanlardı bunlar.

Korkunç karmaşık şeylerdi. Ve korkunç bir şekilde ümitsiz. Bir trilyonunu bütün dünyaya prezervatif ve hamilelik önleyici hap tedarik etmek için mi harcamalıydı? Bu bütün problemlerin kalbindeki problem gibi görünüyordu. İnsan, çok ama çok fazla insan. Sürülerce, bir insan seli, sürekli, büyüklüğü aynı kalan bir gezegende birbirlerini sıkıştıran insanlar.

Oturduğu birinci sınıf bölmede çevresine bakındı, bir alt kattaki sardunya konservesi gibi istiflenmiş turist bölmesiyle karşılaştırılmaktan hâlâ çok uzaktı. Kumsaldaki villasını düşündü: büyük parmaklığı ve bahçeyi, korumaları, özel kumsalı, yatı. Zengin kimselerin kendilerini bu insan selinden uzak tutmak için büyük harcamalar yaptıklarının farkına vardı ani bir diş ağrısı gibi.

Anne babasının evinin kendine yabancı gelebileceğinden, kendi eski mutfak takımları gibi ucuz ve fakir gelebileceğinden korkmuştu. Ama oraya varıp da kapıdan girdiğinde her şey tanıdık gelmişti, memleket ve yuva kokuyordu. Annesini, babasının bugün açmadığı atölyeden gelen deri ve balmumu kokan koridorda kucakladı. Oturma odasına mutfaktan gelen domates ve taze fesleğen soslu makarnanın kokusu

sinmişti, annesi onu böyle bir giyim kuşam içinde ve bronzlaşmış görmekten dolayı kendini kaybettiği sırada John babasına sarıldı.

Her şey hâlâ aynıydı. Koridordaki, yıllar geçtikçe koyulaşan kareli duvar kâğıtları. Üçüncü basamağı hâlâ gıcırdayan merdiven. Sarah'a taşındığından beri hiçbir şeye el sürülmemiş odası. Bu akşam bir müzede uyuyacaktı. Ve hâlâ onu diğer her şeyden daha çok çocukluğuna götüren, üst kattaki o tarif edilemez koku.

En azından oturma odasında yeni bir televizyon duruyordu. Arkalığında küçük dantel örtüler bulunan kanepeye oturdu ve iyi olduğunu söyledi. Anne masayı hazırlıyor, baba annenin son zamanlarda bacaklarından dertli olduğunu anlatıyor, John'un hâlâ kendi eski saatini taşıdığını fark edip etmediğini belli etmiyordu; ama zaten bu beklenmezdi ondan.

Kısa bir süre sonra Helen ve Cesare geldi. Büyük bir çiçek demeti getirmişlerdi. John'u selamlama biçimlerinde, sanki ona karşı nasıl davranacaklarını bilmiyorlarmışçasına zorlama bir şey vardı. Helen her zamanki gibi görünüyordu, oldukça entelektüel bir kadın ve felsefe doçenti, açık uzun saçlar, moda olan siyah kıyafetler içinde, zamansız, sanki geçen yılların dikkatinden kaçmak için bir hile bulmuştu. Buna karşın Cesare'in tepesinde, henüz otuz sekiz bile olmamasına rağmen onu kırk yaşının oldukça üzerinde gösteren bir açılma vardı. Çok zorluklar çekmiş gibi ağzının çevresinde bulunan kırışıklıkları John geçen Noel'de fark etmemişti. Cesare hâlâ zayıftı ve çok özel bir mutluluk içindeymiş gibi görünmüyordu.

"Bu kaçıncı evlilik yıldönümünüz?" diye sordu Helen masaya oturduklarında. Lino hakkında tek kelime edilmedi, sandalyesi de konmamıştı. "Otuz dokuzuncu mu? O halde gelecek yıl çok özel bir şey yapmalısınız!"

John bunun üzerine annesinin kısa bir bakışının onu yalayıp geçtiğini gördü. "Bakalım," dedi annesi kısaca.

Saltimbocca'nın tadı nefisti. Anlaşılır gibi değildi. John ilk lokmayı çiğnerken tabağa baktı ve kendi kendine bu geçen zamanda

bulunduğu o sayısız iyi ve pahalı restoranlarda hiç böyle nefis bir şey yeyip yemediğini düşündü. Yoksa sadece bu mutfakla büyüdüğü için mi ona böyle geliyordu?

"John," dedi annesi kısık sesle, "bu iki bey hep koridorda mı duracak?"

John annesinin ne yapmak istediğini anlamadı. Öteki, yeni yaşamı o anda uzak bir rüya gibi göründü kendisine. "Onlar sadece işlerini yapıyorlar, *mamma*."

"Onlara da birer tabak çıkarsam olur ama, değil mi?"

Korumalar mutfağa girmeye ve orada yemeye razı oldu. "Ceketlerinin altında silahları var bunların," diye fısıldadı annesi ürkmüş bir halde geri gelince.

Bu, ona yine yapmayı planladığı şeyi anımsattı. Tatlı sırasında, ailenin bütün fertlerini mali olarak bağımsız hale getirmeyi planladığını anlattı. "Lino'yu da elbette," diye ekledi. Her biri on milyon dolar alacaktı, bir daha para konusunda kaygılanmadan faiziyle rahatça yaşanabilecek bir sermaye olarak.

"Fakat bir bağış vergisi ortaya çıkacak," dedi Cesare tam bir vergi memuru tonuyla.

Babası işitilir şekilde hafifçe öksürdü, peçeteyi kucağından aldı, tabağın yanına koydu ve gür kaşlarını çatarak, "Pekâlâ," dedi, "ama çalışmayı bırakmayacağım!"

"Sağlıklı bir insanın çalışması gerek. Hayat böyle. John, bizler sadece faizle yaşayamayız! Ekmeği pişiren, ayakkabıyı diken birilerinin olması lazım. Parayı kabul edecek ve paranın yetmeme kaygısını bir kenara bırakacağım artık. Bu bir hafifleme olacak, evet. Ama temelde, dünyayı böylesi bir hale getirdiğimiz için bu tür kaygılarımın olduğunu düşünüyorum: namuslu bir iş yapanın yeterli kazanç sağlayamayacağı bir hale."

John ona baktı ve âdeta gülünç bir teklifte bulunmuş gibi geldi. Helen birdenbire sivri diliyle şunları söyledi: "Senin paranı kabul etmeyeceğiz, John. Üzgünüm. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama

bizim ona ihtiyacımız yok. Hepimizin mesleği var, iyi kazanıyoruz ve ihtiyacımız olan her şeye de sahibiz."

"Anlıyorum," dedi John sakin bir şekilde ve ağabeyine baktı. O da tasdik eder gibi başını salladı, ama aniden yüzünde, daha önce orada olmayan gri bir gölge belirdi. John bunun Helen'ın tek başına verdiği bir karar olup olmadığını düşündü. Ama masada bunu konuşmaya fırsat yoktu.

"Birkaç yıl önce," diye anlatmaya başladı babası, "bu sokakta birisi lotoda kazandı. Gianna, onu hatırlıyor musun? Sürekli şu kaniş ile gezintiye çıkardı, alnında beyaz bir saç tutamı olan... Bir Rus, Malkov ya da ona benzer bir şey..."

"Malenkov," dedi anne. "Karol Malenkov. Ama o Polonyalıydı."

"Malenkov, doğru. Lotoda kazandı, iki milyon dolardı galiba. Bir otobüs şoförü. Neyse, çalışmayı bıraktı ve sadece gezintiye çıkmakla yetindi. Onu sürekli atölyenin küçük penceresinden görürdüm, köpeğiyle birlikte. Ve altı ay sonra öldüğünü duydum. Karısı dedi ki, tembellik ona iyi gelmedi. Bir zaman gelmiş, kalp öyle bir tembelleşmiş ki, atmayı durdurmuş."

"Zenginlik hayatını karmaşıklaştırıyor," dedi Helen, "Muhtemelen sen henüz bunun bilincinde değilsin. Ama şimdi büyük bir villan var, arabaların, yatın, hizmetçilerin... Bütün bunları düşünmen gerekecek. Bu zamana mal olur, sana ait olmayan zaman. Kendine bir sorsana sahip olduklarının aslında *sana* sahip olup olmadığını?"

"Ne diyeyim," diye karşılık verdi John ihtiyatla, "eskiden kiramı ödeyebilmek için bütün gün pizza dağıtırdım. O zaman kendim için çok daha az zamanım vardı." Ona, zengin olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikrinin olmadığını doğrudan söylemek istemiyordu.

"Ama korumalar!" diye bağırdı Helen. "Tanrı aşkına, John, ben çevremde sürekli korumalar gezdirmek zorunda kalmaktan başka şeyler yapmayı tercih ederdim."

"Bir trilyon dolara sahip olmak biraz acayip, itiraf ediyorum," dedi John. "İşte bu yüzden böyle bir zorunluluk beliriyor."

"Hayır, hayır. Şu anda sahip olduğum her doları kendim kazandım. Eğer paranı alırsam bu özgürlük duygusunu kaybederim." John omuzlarını silkti. "Nasıl istersen." Cesare şu anda kesinlikle söz konusu değildi, öyle değil mi?

Babasının annesine o zamanlar evlenme teklif etmiş olduğu kafeye giderlerken Helen ona, neden parasını çeşitli yardım organizasyonlarına dağıtıp kurtulmadığını sordu. "On milyonunu kendine ayırabilirsin ve faiziyle yaşarsın, söylediğin gibi. Artık yoksulluk konusunda kaygılanmak zorunda kalmazsın, tabii zenginlik konusunda da."

"Benim başka kaygılarım var," dedi John. Güneş harika bir şekilde duruyordu gökyüzünde, sokak köşelerindeki posta kutularıyla sokak lambalarının tellerini parlatıyordu. Canlı bir trafik hüküm sürüyordu sokakta.

Annesiyle babası önde, kol kola yürüyorlardı. John ağabeyi ve yengesine, atalarının bıraktığı mirasla bağı olan kehaneti ve parayı, bir kerede ve çok miktarda bir parayla yapılması gerekecek, ama şu anda ne olduğu konusunda en ufak bir fikrinin olmadığı olası bir plan için bir bütün halinde tutmaya yönelik düşüncelerini anlatıyordu.

Kafenin sahibi her sene olduğu gibi yine aynı masayı ayırmıştı onlar için. "Burada oturuyordum," diye anlatıyordu annesi acılı bir gülümsemeyle, "ve babanız da şurada. Tam şu iskemlede."

"Elbette bugün artık aynı iskemle değil," diye homurdandı baba ve duygulandığını belli etmemek için burnunu çekti.

"Cappucino içiyorduk."

"Kaffe con latte değil miydi?"

"5. Cadde'deki sinemaya gitmiştik, mavi bir kuleciği vardı, sonradan yıktılar. Bir Cary Grant filmiydi."

"*Hırsızlar Kralı.* Adı buydu."

"Hatırlıyorum, hem de her sahnesini. Ve işte o anda, onunla evlenip evlenmeyeceğimi sordu. Düşünün bir kere!"

"Şimdi sormazsam bir daha asla soramam diye korkuyordum."

"O zamanlar biraz Cary Grant'e benzerdi, babanız."

"Yok canım."

"Ve ben hemen evet dedim, bir saniye bile düşünmeden." Babası annesinin yara bere içindeki elini, ilk yaşlılık lekesinin belirdiği eline aldı. "Zamanı geri döndürebilseydin benimle tekrar evlenir miydin?"

Kolunu ona doladı kadın. "Her zaman."

Öpüştüler, tekrar ayrıldılar, sanki öpüşmeleri buraya ait değilmiş gibi; tavırlarının ne kadar eski moda olduğunu fark edince ikisi de güldü.

Ardından hepsi cappucino ve pasta ısmarladı, sadece Helen espresso istedi. John ağabeyi ve yengesinin yüzlerinde bir gerginlik olduğunu düşündü. Bu her yıl hemen hemen aynı şekilde yinelenen sahneyi görmek onları aşkın büyüsüne sokamamış gibi duruyordu.

Dönüş yolunda Cesare şaşırtıcı bir şekilde onu bir futbol sohbetine çekti. Helen bundan çok sıkıldı ve anne babaya katıldı. John Cesare'ın diğerleriyle olan mesafenin açılmasına bilerek izin verdiği izlenimine kapıldı.

"Tekrar parayla ilgili meseleye gelince..." diye konuyu değiştirdi Cesare birden, ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibi susup kaldı.

"Evet?" diye onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Birkaç ay önce bir hisse senedi tüyosu aldım. Gerçekten iyi görünüyordu, oldukça sağlam gibiydi. Bu yüzden bir riske gireyim diye düşündüm." Cesare duraksadı. "Helen'ın bundan haberi yok. Tabii her şey ters gitti; mesele şu ki, evin taksitleri konusunda sıkıntı yaşıyorum ve..."

"Her şeyi anladım, bana sadece bir hesap numarası vermen gerekiyor."

"Biliyorsun, bir maliye memuru olarak neredeyse hiç ek gelirimiz olmaz, bu yüzden düşündüm ki, eğer... yani demek istiyorum ki, sen bu teklifte bulundun..."

"Cesare, kendini haklı çıkarmana gerek yok. Helen'in bundan hiç haberi olmayacak, söz veriyorum."

Ağabeyi çevresine bakındı, diğerlerinin fark etmediğinden emin olunca John'un eline bir kâğıt tutuşturdu, az önce kafenin tuvaletinde yazmış olmalıydı.

"Ve John, lütfen on milyon olmasın."

"Neden?"

Cesare'ın çenesi tuhaf bir şekilde titredi. "Dedim ya, o zaman bağış vergisi tahakkuk eder ve bunu Helen'den saklayamam."

"Anlıyorum. Ne kadar istiyorsun?"

"Serbest olan tutar yılda on bin dolardır. Eğer bu yıl için on bin ve gelecek yıl için de..."

"Yirmi bin mi? Sadece o kadar mı? Ciddi misin?"

"Sadece zararları karşılamak için. Gerisini hallederim."

"Pekâlâ o zaman. Hallederim. Sorun değil."

"Teşekkürler." Cesare iç çekti. "On milyon dolarla baş edemezdim, çok samimiyim. Babamın nasıl baş edeceğini de bilmiyorum. Ve sen? Senin neden hâlâ kafayı yemediğini anlayamıyorum!" John omuzlarını silkti. "Tehlike geçmiş değil."

Chicago'ya dönen akşam uçağına binmek zorunda kaldılar, çünkü Cesare sadece o gün için izin alabilmişti, birçok sarılma ve öpüşme eşliğinde vedalaştılar, anaç gözyaşları da eksik kalmadı. Sokağın kenarında durup taksinin arkasından el salladılar, korumalar da gölge gibi hazırdı, biri yukarıda evin giriş kapısında, diğeriyse bir sokak lambasının yanında duruyordu.

Ardından oturma odasına geri döndüler ve baba bir şişe Chianti şarabı açtı.

"Biliyor musun, John," diye açıkladı ilk yudumdan sonra, "ben mutlu bir adamım. Eh, her zaman öyle görünmüyorum; insan mutlu olabilir, ama bazen bunu unutabilir, bir öküz gibi davranabilir, oluyor böyle şeyler ne yapalım. Ama zihnim açık olduğunda, mutlu bir adam olduğumun farkına varıyorum. Sadece annenle evlenmiş olduğum ve mutlu bir evlilik sürdürdüğümüz için değil, bu elbette çok önemli. Ama her şeyden önce ben işimi sevdiğim için mutluyum. Biliyor musun, insan karısını sevebilir, bu güzel bir şey, ama günde kaç kere ve ne kadar uzun görür insan karısını? Bir saat, belki iki. Fakat işiyle günde sekiz saat ya da daha uzun saatler uğraşır. Bu yüzden, sırf zaman açısından bile, işinden hoşlanıp hoşlanmaman belirleyicidir. Ve ben işimi seviyorum. Ben deriyi seviyorum –kokusunu, dokunuşunu– ben deriyi kesmeyi, bizle bağcık deliği açmayı, bunun üzerine vurulan çekicin sesini seviyorum. Bir taban çakmayı, makineyle yeni bir topuk dikmeyi seviyorum. Tamam, dünyanın en iyi ayakkabı ustası değilim. Kesinlikle. Her şeyden önce uzun zamandır ayakkabı yapmıyorum, sadece tamir ediyorum bildiğin gibi. İşte, kendi ayakkabılarımı kendim yaptım, ama aradan çok zaman geçti. On yıl, değil mi? Yakında on beş olacak. Neyse. Ama söylemek istediğim şey, atölyede, bütün o ayakkabıların arasında, duvardaki aletlerle birlikte, yağ kokan makinelerin, balmumu kutularının arasında durduğumda kendimi iyi hissettiğim. Ara sıra insanlar geliyor yanıma, onlarla çene çalıyoruz, ardından insan gene yalnız kalıyor ve kendi düşüncelerine dalabiliyor, yaşlı eller kendiliğinden çalışıyor." Bir yudum daha aldı ve şarabın tadını çıkara çıkara ağzını şapırdattı. "Şimdi neden çalışmaya ara vermek istemediğimi anlıyor musun? Bunu zevkle yapıyorum; sırf adı 'çalışmak' diye buna son mu vermeliyim yani?"

John başını salladı. "Evet. Ama buna rağmen paranın tamamını alıyorsun."

"Evet, söyledim ya. Onunla benim için yatırım yapabilirsin; ben bir daha tasalanmak zorunda kalmamaktan mutlu olacağım. Ne tür tasalarım olduğunu biliyor musun? Sürekli atölyeden kazandığımın

yetmeyeceği ve fabrikalardan birine gitmek zorunda kalacağım kaygısı. Bu evi o zamanlar almış ve borçlarını ödemiş olmam bir şanstı, çünkü bugünkü kiraları ödeyemezdim. Küçük işletmelerin nasıl sürdürüleceğini bilmiyorum, ama, neyse, bu konuda bir fikrim yok, bunu başkaları düşünsün."

"İzin ver de biraz oğlan konuşsun," diye uyardı karısı. "Anlatsana John; orada, İtalya'da ne dertlerin var?"

John bardağı iki elinin arasında kristal küre gibi tuttu ve içindeki koyu kırmızı sıvıyı inceledi. Otuz yıllık tavan lambasının ışığı mucizevi parıltılar oluşturuyordu yüzeyinde. Şarap sertti, baharat kokuyordu.

"Bana, Lorenzo hakkında bildiklerinizi anlatın," diye rica etti düşünceli düşünceli.

15

Taşlaşmış, donup kalmış, uyuşturulmuş bir şekilde koltuğunda oturuyor, çevrede olup biten hiçbir şeye aldırmıyordu. Uçağın nasıl hızlanıp havalandığını neredeyse fark etmedi, gözlerini ufka dikmişti ama hiçbir şeye bakmıyordu, emniyet kemeri ile oksijen maskeleri anlatılırken sadece çevresinde insan ve seslerin olduğunu, sonun geldiğini biliyordu.

Bütün bunları sezmişti sanki? Bu bir sürpriz olacaktı. İyi ki olmuştu da. Bir de gözyaşları olsaydı keşke, her şeyden daha çok, olan bitene ağlayabilmeyi isterdi. Kalbi deli gibi atıyordu, sanki otel görevlileri onu çekip götürünceye kadar çıldırıp çığlıklar atmasının, ısırmasının, tırmalamasının üzerinden saatler geçmemişti. Eline bir bıçak geçseydi katil olurdu. Şu an bile içindeki kudurmuş nefreti, inanılmaz bir güç kaynağından fışkıran o ölçüsüz umutsuzluğu hissediyordu ve şunu düşünmek iyi geliyordu: bıçağı herifin gırtlağına dayamak, onun lanet olası erkekliğini keserek onu bir köpek gibi hadım etmek.

Ursula Valen, Leipzigli bir tarih bilimi öğrencisi ve serbest gazeteci, yirmi altı yaşında ve iki saat elli beş dakikadır bekâr, gözlerini kapadı. O kadar acı veriyordu ki. Karnında, ruhunda bir yara gibiydi. Sanki herif onun bedeninden bir parça kesmişti. Ardından acıdan kıvrılmış, bir embriyo duruşuyla yatakta yuvarlanmış ve hayatının geri kalanını ağlayıp sızlanarak geçirecek gibi gelmişti ona. Bunu yapmayacağını, yarın yine işine devam edeceğini, neler olup bittiğini kimseye fark ettirmeyeceğini biliyordu.

Hiçbir şey düşünmeden kapıyı açmak ve onu çıplak görmek bile en kötüsü değildi. Ardından elbette aynı şekilde çıplak olan o kadını

fark etmek de değildi. Yalın bir çelik gibi bedenini ve ruhunu delip geçen şey herifin kadına dönük duruşuydu. Onunla nasıl konuştuğu, nasıl hareket ettiği, ses tonu, mimikleri... bütün bunlar *onundu* ve o bunları bir başkasına hediye ediyordu! Onun sevgisinin anlamı, ilişkilerindeki özel olan şey onun hünerleri, kadınları yatağa atmak için kullandığı kişisel manevralarıydı.

Onunla New York'ta mümkün olduğunca sık birlikte olabilmek için ne kadar çok para harcamış, ne kadar çok işi reddetmişti. En azından orta sınıf bir kullanılmış araba alacak kadar para harcamıştı rahatlıkla bu ilişki için ve o, onu *kolayca bir başkasıyla değiştirivermişti.*

Nefes al. Sadece nefes al. Al. Ver. Ve hiçbir şey düşünme. Koltuğun bedene nasıl basınç yaptığını hisset. Klimanın serin havasını kokla. Motorların gürültüsünü dinle, yandaki yolcuların sohbetini...

"Dinle bak, John bitmekte olan XX. yüzyılın, belli ölçülerde yetişmiş bir Amerikalısıdır." Bir kadının sesi, toleranssız, keskin, sert.

"Onun gibi biri ciddi ciddi böyle bir kehanete nasıl inanabilir?"

"Bende onun buna inandığı izlenimi oluşmadı." Bir adamın sesi, tedirgin, yumuşak, isteksiz. "O, onu sadece göz önünde bulunduruyor ve kendi kendine acaba bunda bir gerçeklik payı olabilir mi diye soruyor."

"Hayır, hayır tatlım. O parayı çarçur etmeyeceğini çok açık söyledi, çünkü kehaneti gerçekleştirmek için onun tamamına ihtiyacı olacakmış."

"Böyle mi söyledi?"

"Evet, böyle söyledi."

İçinde hâlâ bunu hissettiğine dair ısrarcı bir ses vardı. Otomobilin yüzüncü doğum yıldönümü için büyük bir arkaplan araştırması işini ne zaman almıştı? Aralıkta. Daha o zaman araştırmaların onu Chicago ve Detroit'e götüreceği belliydi. Ve o zamandan bu yana ne sıklıkta görüşmüşler ya da telefonlaşmışlardı? Tek bir kelime bile açık vermemişti kadın. Chicago'dan New York'a ona sürpriz yapmak için uçmak, her ne kadar buna inandırmaya çalışsa da, spontane bir fikir

değildi. Kıskançlık ona bu planı aylardır fısıldıyordu. *Ben olmadığımda neler yapıyordur kimbilir?*

Şimdi artık biliyordu. Genç üniversitelilerle yatıyordu.

"Neyse, belki de sen haklısın." Gene o adam. Sadece sükûnet istiyordu, tartışma değil. "Belki de gerçekten inanıyordur. Ama bana o kadar da kötü gelmiyor bu."

"Benim sinirlerimi bozuyor. Tıpkı Majorie'nin günlük falından korktuğu için evden çıkmaması gibi."

Ona Uluslararası Tarih Topluluğu'nun basın balosunda rastladığında heybetli bir görüntüsü vardı. Doktor Friedhelm Funk. On beş yaş büyük, anne Amerikan, baba Alman, Almanya'da büyümüş, daha sonra Amerika'da parlak bir bilim kariyeri, nihayet New York'ta tarih bilimi doçentliği, Birleşmiş Milletler danışmanı. Birleşmiş Milletler genel sekreterinin Bosna sorununun çözümünden önceki *Balkan Sorununun Tarihsel Arkaplanı* adlı çalışma ona aitti. Onun ilgisi dolayısıyla duygularının okşanmasını nasıl önleyebilirdi ki? Çalışmaları için söylediği övgülere nasıl karşı koyabilirdi?

Ama o, yatak odasında oyunlar oynadığı haremine dâhil etmişti onu.

"Benim anlayabildiğim şey şu, Giacomo Fontanelli'nin vizyonuna inanmış olması. O XV. yüzyılda yaşıyordu. O zamanlar bu normaldi. Ama bugün? Rica ederim!"

Ne anlatıyordu bu kadın böyle? Fontanelli, bu adı bir kez duymuştu, bir başka yaşamda, rüyalarla ve köreltici bir aşkla dolu bir yaşamda. Bu, şu bir trilyon miras kalan çocuk değil miydi? İlk başta bu haberin asılsız olduğunu düşünmüştü, ama anlaşılıyordu ki gerçekten de doğruydu. Faiz ve faizin faizi ve beş yüzyıllık zaman; bütün dergiler kuruşu kuruşuna hesap edip göstermişti. O zamandan bu yana Almanya'da ilerde doğacak olanlara bırakılan tasarruf hesaplarının sayısı üç katına çıkmıştı.

Ursula Valen yan tarafa kısa bir bakış fırlattı. Adam tanıdık geldi. Tamam, onun resmini bir keresinde gazetede –*BILD* görmüştü. Trilyonluk vârisin ağabeyi. İçlerinden tek evli olanı. *Bu adamın bir oğlu*

olsaydı, dünyanın en zengin adamı o olacaktı, diye yazmıştı gazeteciler benzersiz metinleriyle. *Böylece Amerikan vergi dairesinin bir memuru olarak yılda kırk bin dolarlık geliriyle kaldı.* Bu durumda yanındaki karısı olmalıydı.

Bir kehanet mi? Nasıl bir kehanet?

Ursula Valen hafifçe öksürdü. "Özür dilerim," diye gülümsedi mümkün olduğunca iyilik dolu. "Konuşmanıza kulak misafiri oldum... adınız Fontanelli, değil mi?" İkisinin de şüpheli bakışları eriyip gitti, özellikle de kadınınkiler, şunları eklediğinde; "Ben Almanya'dan bir gazeteciyim. Yüzsüzlük edip bu kehanetin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Avrupa'ya dönüş uçuşu sırasında John ölen kuzeni Lorenzo'nun ailesini aramaya karar verdi. Bunun ne işe yarayacağını bilemiyordu, ama içinde hiç tanımadığı bu delikanlı hakkında olabildiğince çok şey bulup çıkarmaya dair bir şey vardı.

Proteceto'ya vardığında Marvin ortadan kaybolmuştu, herhangi bir not ya da mektup bırakmadan. Sadece pazartesi sabahı telefonlaştığını biliyordu Jeremy, ama sonra spor çantasını da alarak tek bir kelime bile etmeden gitmişti. Sofia, başhizmetçi, onun caddenin aşağı kısmından geçen bir araba tarafından alındığını gördüğünü iddia ediyordu. Francesca, oda hizmetçisi, onun odasını topladığını söyledi sorulmadan: "Her şeyi atmış." Bu arada tedirgin bir şekilde altdudağını ısırıyordu, sanki Amerika'dan gelen bu konuğun çekip gitmesinden kendini sorumlu tutuyordu.

"Tuhaf," dedi John. Akşamı Marvin'le geçireceği için sevinmişti. Fakat anlaşıldığı üzere tek başına bu koca evde memleketini özlemiş ve geri gitmişti.

Günün artakalan kısmında John telefonun çevresinde dolandı durdu, Roma'daki akrabalarını aramayı sürekli erteliyordu. Sonuçta onu hiç tanımıyorlardı. Onlar için Lorenzo'nun ölümünün semeresini süren biriydi tabii. Ancak güneş ufuk çizgisine indiğinde ve oturma odasını turuncu-kırmızı ateş rengi ışıklarla parıldadığında yerinden fırladı ve numarayı çevirdi.

228.000.000.000 $

Ve o da ne, hattın diğer ucundaki kadın, Lorenzo'nun annesi, babasının kuzeni, ölen oğluyla birisi ilgilendiği için sevinçten deliye dönmüştü. Evet, elbette gelebilirdi, her zaman, ne zaman uygunsa. Yarın da olur sorun değil, zaten bütün gün evdeydi.

John telefonu kapadığında hafiflemişti, gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Güneş kızıl çizgiler içinde ufukta kaybolmuştu, gökyüzü pırıl pırıldı. Yukarı doğru, siyah bir bütünün içinde çekingen bir şekilde parlayan ışık noktalarına baktı ve kendi kendine, evrenin bu büyüklüğü karşısında burada yaptığı şeyin hiçbir anlam taşımadığını söyledi. İnsanlığın geleceğini kurtarmış ya da kurtarmamış, yıldızlar yüce bir ilgisizlik içinde parlamayı sürdürecekti.

Ertesi sabah büyük bir şaşkınlık içinde Marvin'i beyaz divanın üzerinde pinekleyip bir İngiliz müzik dergisini karıştırırken buldu.

"Merhaba," dedi kafasını kaldırmadan, "Ee? New York'ta hava güzel miydi?"

"Evet, öyle olduğu söylenebilir," dedi John. "Güzeldi." Kendini koltuklardan birine bıraktı. "Senin burada olmana şaşırdım. Dün akşam senin New York'a dönmüş olduğuna bahse girebilirdim." "Aklına bile getirme. Buradan hoşlanıyorum. Şimdilik burada kalıyorum, eğer sence bir sakıncası yoksa."

"Elbette yok. Sana söyledim ya." Marvin'in konuşurlarken ona bakmaması rahatsızlık veriyordu. Ve bakışlarını Marvin'in özensizce divanın kenarında dinlenen kaba saba siyah ayakkabılarından ayıramıyordu.

"Güzel," dedi John rahatsızlığını belli etmemeye çalışarak. "Peki, İtalya'da ne yapmayı planlıyorsun?"

"Her zaman yapmayı düşündüğüm şeyi: hayatımı yaşamayı," diye yanıtladı Marvin kısaca ve siyah renkli bir bas gitar resmine dalıp gitti. Sürekli sırtını kaşıyor ve ayakkabıları divanın üzerinde John'un neredeyse bedeninde hissettiği tırmalayıcı bir sesle sağa sola oynuyordu.

"Söylesene," diye sordu, "acaba ayakkabılarını divanın üzerinden indirebilir misin?"

Marvin isteksizce yukarı baktı. "Şimdi de burjuvalaşıyor musun nedir?"

"Bu divan alpaka derisi. Topuklarının oluşturduğu siyah çizgileri buradan görebiliyorum."

Marvin bir milimetre bile kıpırdamadı. "Sanırım yenisini almak seni sefalete sürüklemez."

"Doğru, ama bunu yapmayacağım," dedi John kendisini de şaşırtan bir keskinlikle. "Birileri uzun süre bu divanı yapmak için çalışıp bir sürü emek ve dikkat harcadı. Bu kadar zengin olsam da bu bana onların emeğini görmezden gelme hakkı vermez."

"Tamam, tamam, sakin ol!" Marvin rahatsız bir duruşla divanın üzerinde uzanır hale gelinceye kadar ayaklarını kaldırdı.

John, hassas bir deriden yapılma bir divan için tartışma çıkarmanın normal olup olmadığını sordu kendine. "Kusura bakma," dedi.

"Önemli değil," dedi Marvin cömertçe. "Gerçekten, bunu anlıyorum. Sen şimdi zengin bir adamsın ve zengin adamlar da böyle şeylere dikkat eder."

John hiçbir şey söylemedi. Üzücü bir açıklıkla gördü ki, üç ay önce olduğu gibi ahbap ve dert ortağı değillerdi, bir daha da asla olmayacaklardı. Anlaşılması güç bir şekilde aralarına para girmişti.

"Bu arada ben Constantina'daydım," dedi Marvin doğrudan doğruya. "Ah," dedi John. Ama Marvin konuşmaya devam etmeyince ekledi: "Güzel. Ben... nasıl desem, geçenlerde, buraya geldiğin zaman... bunun bir kaçamak olduğunu sanmıştım."

"Öyle zaten. Hem de ne biçim. Bana nasıl deli olduğunu bilemezsin." Marvin sayfaları çevirmeye devam etti. "Durum sadece şuydu, geçen hafta deliler gibi sevişmiştik, ben de birkaç günlük bir aranın iyi geleceğini düşünmüştüm." Şikâyet eder gibi mırıltılarla güldü kendi kendine. "Müstakbel savcı... ona içecek bir şey sarınca kendin geçti âdeta. Daha önce öyle bir şey içmemiştir."

John gözlerini kırpıştırdı. Marvin yanında esrar taşıyacak kadar aklını kaçırmış olmalı. "Peki, Brenda'ya ne oldu?"

Elini savurdu. "Unut gitsin. Zaten son zamanlarda çok problemli yürüyordu." Dergiyi kenara koydu ve yaylanmaya başladı, gün ışığıyla dolu salondaki eşyaları inceledi, sanki onların değerini tahmin ediyordu. "Söylesene, sende kesin benim için bir iş vardır, değil mi?" "Bir iş?" dedi John kuşkuyla.

"Düşündüm de, beni özel sekreterin ya da ona benzer bir şey yapabilirsin," diye açıkladı Marvin. "Her durum için adamın olarak. Babanın saati olayında olduğu gibi. Eh, bu problemi kusursuz bir biçimde hallettiğimi itiraf etmek zorundasın, değil mi? Eğer rehincideki herif saatin arkasına oyulmuş ismini fark etseydi bana göndermiş olduğun bin dolar yetmezdi."

John sadece baktı. Kendini gafil avlanmış hissediyordu. "Bilmiyorum..."

"Böyle birine ihtiyacın var, adamım!" Marvin'in sesi aynı melodik alt sesten çıkıyordu şimdi, tıpkı borçlarına rağmen biraz daha kredi açması için Konstantinos'u ikna etmeye çalıştığı zamanlardaki gibi. "Artık zenginsin. Artık ünlüsün. Korumalar olmadan hiçbir yere gidemezsin. Her yerde insanlar sana gözlerini dikip bakarlar. Paran altından bir kafes dostum ve bu yüzden kişisel bir sekretere ihtiyacın var. Benim gibi birine; zeki, becerikli, güvenilir. Senin için elini taşın altına koyacak biri..."

John köşeye sıkıştırıldığını hissediyordu. Hoş olmayan bir şeyler seziyordu. Marvin aklına gelen her işle ilgili ürpertici hikâyeler anlatırdı, işi nasıl sömürdüklerini, nasıl kötü davrandıklarını... Ve zamanla Marvin'in bu konularda gerçekten de suçsuz olduğundan şüphe etmeye başlamıştı.

Diğer taraftan, Marvin ne kadar çok ısrar ederse, ona o kadar kaçınılmaz bir adım gibi görünüyordu bu. Sanki ilişkileri sadece bu yolla yeniden temellendirilebilirmiş gibi.

"Pekâlâ," dedi en sonunda, pek az bir heyecanla. "İşe alındın."
"Hey, sana güvenebileceğimi biliyordum ahbap," diye sırıttı Marvin. "Sanırım burada oturmaya devam etmemde bir sakınca yoktur; sonuçta çağırabileceğin uzaklıkta bir sekretere ihtiyacın vardır, değil mi? John'un yüzünden bir gölge ya da ona benzer bir şey geçmiş olmalıydı, çünkü acele içinde hemen ekledi: "İlk zamanlar, demek istiyorum. Tahmin ederim bayan doyumsuz Constantina yakında ona taşınmam konusunda ısrar edecektir. Ha bu arada, ne kadar ödeyeceksin peki?"

John buna kafa yormayı pek istemiyordu, "Sen ne kadar düşünmüştün ki?"

"Ayda beş bin dolara ne dersin?"

"Tamam."

Beş bin dolar neydi ki? Uzun bir nefes alış, daha fazla değil. Ayrıca bu Marvin'in bütün zamanını Constantina ile geçirmesiyle de sonuçlanabilirdi.

John'un aklına bir şey geldi. Uçakta yanında bulunan not defterine uzandı ve hızla aldığı notların üzerinden geçti. "Yapman gereken bir iş var," dedi.

"Bak sen," dedi Marvin soğumuş bir heyecanla.

"İngilizce kitaplara ihtiyacım var. Jeremy'yi gönderemem, o İspanyol ve sadece bir uşak kadar İngilizce biliyor. Kendim gitmek istemiyorum korumalar ile yani."

"Kitaplar?" Marvin bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibi bakıyordu.

"Çevre korumayla ilgili her şey: nüfus artışı, sera etkisi, hava kirliliği, türlerin yok olması, ozon deliği... İnsanlığın geleceği konusuyla ilgili komple bir kütüphane."

"Bir dakika," diye homurdandı Marvin, "bunları yazmam lazım. Kalem var mı yanında?"

John ona not defterindeki tükenmezkalemi uzattı. Marvin dergisinin arka kısmına yazmaya başladı. "Pekâlâ, nasıldı? Çevre koruma ve başka?"

John listeyi tekrarladı. "Ve ayrıca ekonomi ve maliye konularında da kitaplar lazım. Ne bulabilirsen."

"Bir sürü kitaplığa ihtiyacın olacak, tahminim."

"Evet. Onları da ayarlayabilirsin aynı zamanda. Ve yerleştirirsin. Arkadaki küçük salonlardan birini kütüphane yaparız."

Marvin yazarken kaşlarını çatıyordu. "Bu spagetti ülkesinde İngilizce kitapları nerede bulacağım konusunda herhangi bir fikrin var mı?" "Hayır," dedi John. "Ben olsam önce Floransa'yı denerdim, en azından bir üniversite kenti."

"Yaparım. Ferrari'yi alabilir miyim?"

"Bana lazım," diye karşılık verdi John. Onun her dediğini yapacak olsaydı Marvin yakında diş fırçasını da istemeye başlardı. "Sen şu küçük transport arabalarından birini alabilirsin. Anahtarı Sofia'da."

"Şu başhizmetçi mi?"

"Evet."

"Tamam." Marvin isteksizce ayağa kalktı. "Sandığımdan da çabuk başladı. Bu tür durumlarda kullanılmak üzere ilk fırsatta bir hesap açayım, tamam?"

"Aç. Hesap numarasını Jeremy'ye verebilirsin, bütün personelle o ilgileniyor."

"Görüyorum ki, her şeyin bir düzeni var." Çıkarken bir kez daha durdu ve memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle döndü. Bir an durakladı. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"İsteseydim on bin dolar da öderdin, değil mi?"

John omuzlarını silkti. Bunu kendisi de bilmiyordu.

"Hassiktir," diye mırıldandı Marvin ve çekip gitti.

Hemen ardından çalan telefondakinin esrarengiz adam olduğunu biliyordu. Öylesine, biliyordu işte.

"Düşündünüz mü?" diye sordu boğuk ses.

"Sürekli," diye yanıtladı John, onu biraz kızdırmak istiyordu. "Dün New York'tan Paris'e uçtunuz mu acaba?"

"Anlayamadım? Hayır." Bak sen, onu da biraz şaşırtmak mümkündü demek.

"Sizi gördüğümü sandım da."

Bir anlık sessizlik ve ardından sessiz bir gülme. "İyi denemeydi." Gene oldukça etkileyici. "Ama neyse, planlarınıza dönelim. Bu çok paranızla ne yapacaksınız?"

"Şu ana kadarki en iyi fikrim, dünya çapında bir doğum kontrol projesini finanse etmek." Bunu ona neden anlatıyordu ki? Diğer taraftan, neden anlatmasındı ki? Sonuçta yalandı. Gerçek ise, oldukça kafası karışık bir halde olduğuydu. Ama bunu ona söylemeye gerek yoktu şimdi.

"İlginç." Bu neredeyse bir övgü gibiydi. "Ne tür bir nedeniniz olduğunu sorabilir miyim?"

John divanına gidip oturdu ve telefon konuşması sırasında ıslak parmaklarla Marvin'in ayakkabı izlerini silmeye çalıştı. Boşuna uğraşıyordu. "Sanırım insanlığın karşı karşıya olduğu bütün sorunlar birbirleriyle sıkı bir ilişki içinde. Problemler yine problemlerin sonucu olan olgulardan oluşuyor. Ve böyle bir zincir başlangıcına kadar takip edilirse, tekrar tekrar yeryüzündeki insan nüfusunun durmadan artmasıyla karşılaşılıyor en sonunda. Nüfus artışı Saddam Hüseyin'in muhtemelen 'bütün problemlerin anası' olarak adlandıracağı şeydir."

Bu ifade tarzı onu eğlendirmiş gibi duruyordu. "Buraya kadar size katılıyorum."

"O halde hiçbir problem tek başına çözülemeyecek, ama hepsi bir vuruşta çözülecek, eğer kökendeki problem çözülürse." Konuşmak iyi geliyordu. Düşünceler konuştukça gelişiyordu, daha önce hiç böyle

düşünmemişti. Kendi kendine şaşırıyordu. "Ve nüfus artışı problemi sadece doğum kontrolüyle çözülebilir."

"Güzel. Temelde doğru ve akla yakın bir fikir. Orijinallik ve düşünce derinliği için puan veremem; fakat bu projenin somut olarak nasıl bir şey olduğunu anlatabilirseniz iş değişir tabii."

John kaşlarını çattı. "Somut olarak nasıl bir şey mi? Pekâlâ, doğum kontrolü, bu hamileliğin önlenmesi demektir. İnsanlara araçlar sağlanmalı, etkin olarak nasıl kullanılacağı öğretilmeli. Ve bunun tüm dünyada yapılması gerek."

"Hangi 'insanlardan' söz ediyoruz? Erkeklerden mi? Kadınlardan mı? Ve onlara ne sağlamak istiyorsunuz? Hap? Prezervatif?" "E bunlar elbette detaylar."

"Detaylar, doğru. Ama detaylar önemlidir. Sizin eylemlerinizi yasaklayan ülkeler ne olacak? Fanatik mollalar tarafından yönetilen ya da papanın etkisinin güçlü olduğu ülkeler? Pek çok çocuk *isteyen* aileler? Eğer gelişmekte olan ülkelerde sadece istenmeyen çocukların dünyaya geldiğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

"Hımın," yaptı John. Bunun üzerinde gerçekten de bir kez daha düşünmeliydi. Şu ana kadarki kehaneti gerçekleştirmeye yönelik bütün fikirleri bir akşamcı masasındaki palavraların düzeyini aşamamıştı.

"Sanırım yavaş yavaş buluşma zamanı geliyor," dedi esrarengiz adam.

"Önce bana kim olduğunuzu söylemelisiniz," diye karşıladı John bunu.

"Bunu karşılıklı oturduğumuz zaman öğreneceksiniz."

"Adınızı öğrenmediğim sürece sizinle buluşmayacağım."

Çıkmaza girmek böyle bir şeydi sanırım.

"Peki," dedi boğuk ses. "Öyleyse buluşmayız. Ama, Bay Fontanelli, lütfen şunu düşünün: Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum, siz bilmiyorsunuz. Eğer bunu öğrenmek istiyorsanız bana gelmek zorundasınız, bu yapabileceklerinizin en kolayı."

Ardından kapattı.

John kırışmış alnıyla telefona bakakaldı. "Bu adam kim olduğunu sanıyor?" diye mırıldandı.

Ertesi sabah Roma'ya indi, sadece Marco eşlik ediyordu ona, bir fren manevrasından sonra Marco, onu bir suikasttan koruyabileceğini, ama bir kamyon çarpacak olursa hiçbir şey yapamayacağını söyledi. Dükkânların açıldığı sırada şehrin banliyölerine ulaştılar ve John büyük bir çiçek demeti satın aldı. Ne istediğini söyledikten sonra çiçekçi kadın ona demeti yas havasına uygun çiçeklerden oluşturduğuna garanti verdi.

Lorenzo'nun annesi trajik bir şekilde güzel bir kadındı; zayıf, uyumlu yüz ifadeleri, en çok kırk yaşında. John'u ciddi ama kalpten bir şekilde selamladı, Marco'nun kim olduğunu sordu ama fazla üzerine gitmedi ve ikisini de mutfağa davet etti. "Babana benziyorsun," dedi ve önlerine kahve fincanı koydu. John ona bir kez daha, tedirginlikle, Sinyora Fontanelli diye hitap edince, kafasını sallayıp, "bana Leona de, John!" diye emretti.

Ağlamış gibi görünmüyordu. Geçen üç ay boyunca aralıksız ağlamış ve ancak birkaç gün önce tekrar hayata dönmeye karar vermiş gibiydi. Yüzünün derisinde şeffaf, yumuşak bir şeyler vardı ve uzun siyah saçları mattı.

"O akşam eve gelmedi," diye anlattı hafif bir sesle, bakışları bilinmeyen uzaklıklara yönelmişti. "Öğle yemeğinden sonra biriyle buluşmaya gitti, okuldan bir arkadaşıyla. Onu hâlâ tepeyi tırmanırken görüyorum; yol pencereden görülebiliyor ve bazen, dışarı bakınca, düşünüyorum da, her an tepeden aşağı inip geliverecek sanki, bekliyorum... Güneşli bir gündü. Öğleden sonra çiçekleri dışarıya koydum..." Sessizleşti, suskun bir şekilde oturdu, hatıraların içinde kayboldu. Ardından bugüne geri döndü tekrar, John'a baktı. "Odasını görmek ister misin?"

John yutkundu. "Evet," dedi. "Memnuniyetle."

Birinci katta büyük bir odaydı, ama eski, dededen kalma mobilyalarla ve yine eski, siyah bir piyanoyla öylesine doldurulmuştu ki, her şeye rağmen boğucu bir görünümü vardı. Piyanonun üstünde

bir nota yığını duruyordu, üzerinde de flüt kutusu, gümüşi flüt bir kumaş parçasıyla yarı yarıya örtülmüştü. Bunun üst kısmındaki duvarda içinde diploma bulunan bir çerçeve asılıydı.

"Bu kazandığı matematik ödülü," diye açıkladı Leona, kolları bedenine yapışıktı, kendini sıkıca tutması gerekiyordu sanki. "Ayrıca bir de beş yüz bin liret kazandı ve hemen kitaplara harcadı." Kitap raflarına doğru kısa bir el hareketi. John başını eğerek kitapların adlarını okumaya çalıştı. Çokça matematik, astronomi, bir ekonomi el kitabı ve bir de okumaktan yıpranmış bir *Roma Kulübü için Rapor.*

"Buna bakabilir miyim?" diye rica etti.

"Tabii. Bunu çok okurdu, daha çok küçükken bile. Oysa bunu nereden bulduğunu bile bilmiyorum."

John kitabı açtı. Her sayfada sayısız cümle işaretlenmiş, değişik renkte kalemlerle altı çizilmiş, kenarlara ya da değişik resimlerin üzerine birtakım düşünceler çiziktirilmişti. Sonuna kadar sayfaları çevirdi. İtalyancası içeriği bir bakışta anlayacak kadar iyi değildi, okuyabildiği tek şey alt başlıklardı. Ama bu, Lorenzo'nun tam da John'un ancak bir süredir karşılaştığı sorularla yıllardır uğraştığını anlamasına yetti. Kitap baştan sona çalışılmıştı. John kendini boş ve üzgün hissediyordu, kaçınılmaz sonunun geldiğini gören bir dolandırıcı gibi. Korkunç bir hata yapılmıştı. Kader yanılmıştı. Buna layık olmayan biri mirasa konmuştu, bununla mantıklı bir şey yapmayı beceremeyecek biri.

Bir kâğıt parçası sayfaların arasından kayarak yere düştü. John hemen kaldırdı. Bir gazete küpürü. Solmuş bir fotoğraf, on iki on üç yaşlarında küçük bir çocuğu, üst üste çizilmiş eğriler ve matematik formülleriyle dolu büyük bir tahtanın önünde gösteriyordu. Çocuk, şu anda duvarda asılı olan diplomayı elinde tutuyor, kendinden emin ve aynı derecede ciddi bir şekilde kameraya bakıyordu.

"Ah," onu buraya koymuş dedi Leona ve kâğıdı aldı. "Bu gazete küpürünü her yerde aradım ama bulamamıştım. Teşekkürler."

Lorenzo'yu tanımak John'u iyiden iyiye sarsmıştı. Entelektüel ve kendini yetiştirmiş olması yetmiyormuş gibi, bir de etrafına kendinden

eminlik ve kararlılık yayıyordu. John'un arzuladığı özelliklerdi bunlar. Bunu ifade edecek doğru sözcüğü bulamadım. Hâkimiyet belki. Yaşamını kendi elinde tutan biri. Hatta belki karizma.

Şimdi Vacchilerin neden kendilerinden bu kadar emin olduklarını anlıyordu, çok iyi anlıyordu. *Anlamadığım tek şey, bende gerçek vârisi nasıl görebildikleri,* diye düşündü acıyla. Ama muhtemelen bunu yapmıyorlardı. Kendini bir budala gibi hissediyordu. Annesinin hep söylediği gibi hayalperestin tekiydi o, amaçsız ve isteksiz. Ve kesinlikle kehanetin kastettiği kişi değildi. O sadece Lorenzo'nun elbiselerini giyiyor, arabalarını kullanıyor, evinde oturuyordu. Ağır bir yazı masasının örtüsünü kaldırdı Leona. Bir daktilo çıktı ortaya, küçük ve siyah, neredeyse müzelik. "Devamlı bunun başına oturur ve yazardı. Her çocuk gibi elbette bilgisayar istiyordu. Bu makine ona büyükbabasından kalmıştı." Eliyle aleti okşadı.

"Neler yazıyordu?" diye sordu John, daha çok kadının ondan bunu sormasını beklediği duygusuyla. O anda yapmayı en çok istediği şey oradan kaçıp gitmekti. Ya da dağılıp yok olmak.

"Mümkün olan her şeyi, bilmiyorum. Bir gün onları inceleyeceğim. Bana bir seferinde bir tiyatro oyunu göstermişti. İyi bir şey miydi bilmiyorum. Çok mektup yazardı. Herkese okul gazetesi için yazılar yazardı ya da böyle şeyler işte."

"Okul gazetesi için yazılar mı?" Herhangi bir nedenle bu ilgisini çekmişti.

"Son sayıda bir tane vardı, bekle..." Kapaklarında tuhaf işaretler bulunan ince dosya yığınını karıştırdı. "İşte."

John gazeteyi aldı. Başlığı *Ritirata*'ydı. Tuvalet. İçindekiler kısmını açtı. Bu sayının başyazısının başlığı şöyleydi: *"İnsanlığın XXI. Yüzyıla Giden Yolu,* yazan Lorenzo Fontanelli". John nabzının nasıl gaza bastığını hissediyordu.

İnanılmazdı. Gerçekten de insanlığın kendini yeni yüzyılın eşiğinde karşı karşıya bulduğu problemler üzerine yazılmış, bunların ayrıntılı

analizlerini içeren bir makaleydi. Ve yaklaşık on sayfa tutuyordu. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim?" diye sordu John kurumuş ağzıyla.

"Gazeteyi alabilirsin. Bende birkaç tane daha var aynısından. Buyur, memnun olurum."

"Teşekkürler," demek istiyordu John, ama birden nefesi yetmedi. Makalenin sonuna kadar sayfaları çevirdi ve son paragrafı okudu. Şaşkın bir şekilde yeniden okudu.

Bunların hepsi birer problem ve ilk bakışta durum bizim için oldukça boktan görünüyor, diye bitirmişti Lorenzo makalesini. Ama bütün bunların arkasında uygarlığımızın basit bir kuruluş hatasının yattığını göstereceğim, bunun suçu gene bizde; ve bu yüzden onu gene biz yeryüzünden silebiliriz. O halde intihar etmek için acele etmeyin, aksine *Ritirata*'nın bir sonraki sayısını okuyun!

16

Telefon konuşması bittikten sonra Cristoforo Vacchi ahizeyi bir süre daha kucağında tuttu, bakışları belirsiz bir uzaklığa yönelmişti. Sessizce gülümsedi.

Gregorio duyulur bir şekilde öksürdü ve anın büyüsünü bozdu.

Padrone sessizce içini çekti. *Genç insanlarda, görünen objektif gerçekliğin arkaplanında çalışmakta olan ince güçlerin sezgisi yok henüz,* diye düşündü. "Şaşırıyor musun?" diye sordu oğluna.

"Hem de nasıl. Orada ne yaptığını biliyor musun diye soruyorum kendi kendime."

Telefonu kenara koydu. Bütün hikâyenin açıklanmasının zamanı geldi.

"Bu anlaşmalara aykırı."

"Belki de, kaderin rolünü oynama deneyine karşı koyamıyorum," dedi Cristoforo Vacchi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Marco.

John kâğıt yığınlarının arasında, birliklerinin arasındaki bir komutan gibi duruyordu, boşaltılmış rafları ve sonuna kadar açık duran dolap kapılarını inceliyordu esneyerek. "Gerçekten de hiçbir şeyi gözden kaçırmadık, değil mi?"

Koruma iç geçirdi. "Hayır."

Leona uzun ısrarlardan sonra Lorenzo'nun eşyaları içinde makalenin ikinci bölümünün taslaklarını aramalarına izin vermişti. "Ama

bu sırada ben dışarı çıkacağım," demişti. John İtalyancayı kendinden daha akıcı okuyabilen Marco'yu içeri çekmiş ve halihazırda ikinci sistematik arama süresince her şeyi, kâğıtlarda yazılı olan her şeyi, geride bırakmışlardı. Şiirler ve sözü edilen tiyatro oyununu bulmuşlardı ve ayrıca birkaç düzyazı metni, Lorenzo'nun çeşitli kütüphanelerden ödünç aldığı kitapların daktiloya çekilmiş listeleri, dinsel temalar hakkında sayısızca metin, biyoloji ve coğrafya ders özetleri, hepsi de belirli bir sistemden yoksundu. İki kalın dosya, John'u zerre kadar ilgilendirmeyen matematik araştırmalarıyla doluydu.

Aramaları sırasında orada burada okul gazetesi için düşünüldükleri açıkça belli olan taslaklara da rastlamışlardı: öğretmenlerden alıntılar, toplumsal ilişkiler ve hükümetin önlemleri hakkında sert eleştiriler, insan ve hayvan hakları üzerine yazılar. Sadece makalenin ikinci bölümü bulunamadan kalmıştı.

"Onu daha önce redaksiyona vermiş olacak," dedi Marco, yorgun bir ayı gibi yerdeki yatağın üzerine oturmuştu ve bütün bir yığını üçüncü kez gözden geçirmeyi pek canının istemediği açıkça belli oluyordu.

John başını salladı. "Ortalığı toparlamak zorundayız."

Okul gazetesinin bürosu okulun bodrumundaydı, yüksek, minicik pencereleri vardı, böylelikle üzerlerinde yırtılmış paket kâğıtları, boş bira ve cola şişeleri, sayfa aralarına sayısız ayraç konmuş kitaplar ve dolgun dosyaların birbirini sıkıştırdığı raflar için daha çok duvar kalıyordu. İskemleler de masalar gibi kazınmıştı, bulunan tek bilgisayarın ekranı titriyordu, telefon aslında müzeye aitti ve yazıcı aralıksız olarak gıcırtılar çıkarıyordu. Ve insanın içine işleyen bir sigara kokusu vardı.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu, zira kendini şef redaktör olarak tanıtan oğlan, saman gibi saçları, ince çerçeveli bir gözlüğün ardında oynayıp duran gözleri ve aralıksız olarak ya sigara sarmakla ya da sigara yandıktan sonra notlar çiziktirmekle meşgul olan oynak parmaklarıyla çelimsiz bir figürden ibaretti.

"Ne büyük bir şeref, ne büyük bir şeref," diye selamladı onları ve iki iskemleyi de kartonlardan arıttı. "Lütfen oturun Sinyor Fontanelli;

maalesef size küçük gazetemizin oldukça alçakgönüllü oturma imkânlarını sunabiliyorum, ama bu küçük ya da küçük olması gerekmeyen bir bağışa karşı koyacağımız anlamına gelmez..."

John oturdu. Marco kavuşturulmuş kollarıyla kapıda durmayı tefcih etti.

"Telefonda sesiniz biraz şüpheli geliyordu; bu da merakımı iyice artırdı itiraf etmem gerekirse. Sadece Lorenzo'nun kuzeniniz olduğunu anladım, doğru mu?"

"Babası benim babamın kuzeniydi, bunun için ayrı bir sözcük var mı bilmiyorum."

"Ah anlıyorum, anlıyorum. Hayır, şu an benim de aklıma böyle bir sözcük gelmedi. Her neyse, Lorenzo'nun yazdığı bir şeyi aramakta olduğunuzu söylemiştiniz..." Gazetelerden, büyük mektup zarflarından, kâğıt şapkalardan oluşan bir yığının altından küçük bir teyp çıkardı. "Konuşmalarımızı kaydetsem, sizce bir sakıncası olur muydu? Dünyanın en zengin adamıyla yapılan özel bir röportaj bizim kronik olarak iflas tehdidi altındaki küçük gazetemizin baskı sayısını yine sağlıklı bir düzleme çıkarırdı, ki açıkça söylemek gerekirse benim ilgimi en çok çeken şey de bu şu anda."

John duraksadı. "Pek bilemiyorum..."

Genç gazeteci çoktan aletin düğmeleriyle oynamaya başlamıştı. "John Salvatore Fontanelli ile röportaj, trilyoner, bu takvim nerede? Hiçbir fikrim yok, bugün ayın kaçı, 7 Temmuz ya da onun gibi bir şeyin öğleden sonrası." Küçük siyah teybi aralarında duracak şekilde masanın kenarına koydu. "Sinyor Fontanelli, siz bizim ölen öğrenci arkadaşımızın uzak bir akrabasısınız. Bu konuyla ilgili gazete haberlerini doğru anımsıyorsam, eğer o ünlü günden kısa bir süre önce ölmemiş olsaydı, bu trilyonluk mirasa Lorenzo konacaktı, buraya kadar doğru mu?"

"Evet," dedi John yavaşça. Bir şekilde biraz sıkıştırılmış hissediyordu kendini. "Bu doğru."

"Şimdi de onun kâğıtları arasında bizim ünlü *Ritirata* dergimizin en son baskısını buldunuz ve içinde Lorenzo Fontanelli'nin insanlığın problemleri üzerine yazdığı bir makalenin birinci bölümüne rastladınız, telefonda söylediğiniz gibi. Ve buraya, redaksiyon bürosuna geldiniz, çünkü o makalenin, içinde sözü edilen problemlerin çözümünün bulunduğu ikinci bölümünü arıyorsunuz. Sormama izin verin Sinyor, acaba kuzeninizden artakalanlar içinde bu büyük servetinizi nasıl anlamlı bir şekilde kullanacağınıza dair bir fikir mi arıyorsunuz?"

John ona baktı. Bu oğlan oldukça kıvrak zekâlı ve üstelik de kulağı kesikti, eğer birini eline geçirirse. John teybi işaret etti. "Şunu kapatın." Gözlüğün ardındaki gözler kırpıldı bir halsizlik krizine tutulmuş gibi. "Sinyor, bu büyük bir şey değil; sadece birkaç soru soruyorum ve siz..." Marco'nun hareket ettiğini gördü, yaklaşık olarak bir milimetre kadar, telaşla teybi yakaladı. "Pekâlâ," dedi John, "ikinci bölümün taslaklarına ne oldu?" "Eh. Bu beni zor bir duruma sokacaktır," dedi John'un adını gene unuttuğu oğlan. Antonio ya da buna benzer bir şeydi. "Çünkü bende böyle bir şey yok."

John ve Marco kısa bir an birbirlerine baktı. Ardından John yavaşça, "Eğer para meselesiyse... hiç de az olmayan bir bağışla bu iyiliğin karşılığını vereceğim."

"Evet, evet, bunu umarım, ama bakınız, ben ikinci bölüm elime geçmeden birinci bölümü yayımladım, çünkü Lorenzo bana onu neredeyse bitirmiş olduğuna ve vakit geçirmeden göndereceğine dair kutsal şeyler üzerine yemin etti. Bu konularda ona her zaman güvenilirdi, bu yüzden aklıma bir şey gelmedi. Yani, arı dolu bir armudu ağzına atacağını kimse düşünemedi. Her neyse, ikinci bölüm bende değil. Bunun yerine yeni sayıda bir anma yazısı yayımlayacağız."

"Onu size *göndereceğini* mi söyledi?" diye üzerine gitti John. "Ama Lorenzo bu okula devam ediyordu, öyle değil mi?"

"Doğru, ama bu büroya asla gelmezdi. Sanırım çalışmamız için gerekli olan dumanla ilgili sorunları vardı. Genellikle telefonla konuşurduk, ara sıra da okulun bahçesinde. Taslaklarını her zaman

gönderirdi. Böyle davranarak kendini bir yazar gibi hissediyordu herhalde."

"Göndereceğini söylemesinin üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Hım, evet, bekleyin bir dakika. Son olarak ölümünden üç ya da dört gün önce onunla konuştum, o halde, iki ay diyebilirim; yuvarlak hesap. Belki de daha fazla."

John kaşlarını çattı. "Öyleyse yolda olamaz."

"Aa, bunu söylemedim, İtalyan postasında her şey mümkündür. Babam ilk aşkına bir aşk mektubu göndermiş, kadın bunu ilk çocuğunun doğumundan sonra almış, bu arada kadın başka bir adamla evliymiş..."

"Bir başka deyişle," diye devam etti John, "muhtemelen makalenin ikinci bölümü hiçbir şekilde bulunamayacak." Bir hayal peşindeydiler.

Oynak parmaklar yanan sigarayı kesik bir kola kutusunun içine bastırdıktan sonra uçarak tütün paketine uzandı. "Memnuniyetle her şeyi bir kez daha elden geçiririm. Ne kadar demiştiniz? Başarı durumunda bağışlayacağınız miktar konusunda? Bir milyon dolar?"

"Bir rakam söylemedim," dedi John ve ayağa kalktı. "Ama cimrilik yapmayacağım." Ona kartvizitini verdi. "Eğer bulursanız." Sekretere açılmadan kendisine verilmesi gereken mektupların göndericilerinin bir listesini vermek zorundaydı. Bir tane bile gelmeyecek olsa da.

Buradan, yukarıdan yağmur bulutlarıyla kaplı Hamburg görünüyordu, ıslak çatılardan bir deniz, sisli ve küflü görünen bir limanı çepeçevre sarıyordu. Ursula Valen, Wilfried Van Delft'in kendisi için boşalttığı ziyaretçi koltuğuna oturdu ve *Stern* dergisinin eğlence, medya ve modern yaşam bölümünün müdürü, az önce koltuğun üzerinde bulunan kitap ve kaset yığınıyla zaten dolmuş taşmış rafların önünde durup bunlar için yer ararken bekledi.

"Bu tabii daima hayal kırıklığı yaratan bir şey..." diye içini çekti adam, ellili yaşların ortasındaydı muhtemelen, ince kızıl sarı saçları ve devamlı oturarak çalışan biri için dikkati çekecek kadar iyi korunmuş bir vücudu vardı. "Şu 'bilgi bombardımanı' sözcüğünü bulan kimdi?

Çok ileriyi gören bir adam olmalı. Neredeyse bir peygamber diyesim geliyor." Sonunda vazgeçti, bu arada köşede bir kule oluşturan şeyleri bir yığın halinde bıraktı ve yazı masasına döndü. "Amerika nasıldı?" diye sordu ardından, geniş ellerini üst üste koyarak.

Ursula Valen şaşkınlıkla baktı. "Benim Amerika'da olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Ah, çalışmalarınızı büyük bir ilgiyle izliyorum, bunu herhalde biliyorsunuz?" Bir numarayı başarıyla tamamlayan bir sihirbaz gibi gülümsedi. "Ayrıca sizin için, sizi bu işle görevlendiren redaktörün, her ne kadar başka bir dergi için çalışsa da maaşını benimle aynı yerden aldığı da açık olmalı. Yayın dünyası bugün böyle işte. Çok başlı bir ejderha."

Ursula yavaşça başını salladı. Yayın dünyasındaki kaotik örgüyü anlamak onun için her zaman zor olmuştu. Bu konuyu düşünmekten de hoşlanmıyordu, çünkü bu onun Birleşik Doğu Almanya basınıyla ilgili hoş olmayan anılarını uyandırıyordu. "Oldukça öğreticiydi," dedi. "Size makalenin bir kopyasını gönderebilirim, eğer isterseniz."

Van Delft ellerini kaldırdı. "Bana bunu yapmayın. Lütfen bana sadece basabileceğim makaleler önerin."

"Böylelikle konuya geldik," diye bunun üzerine gitti Ursula. "Sansasyonel bir hikâye olabilecek bir şeye rastladım. Ve ben bu konunun üstüne gitmek istiyorum."

"Son defasında öğreniminizi bitirmenin mutlak önceliğinin olduğunu iddia etmiştiniz."

"Biliyorum."

"Pekâlâ, işitme organlarım tamamıyla emrinizde."

Ursula ona uçaktaki karşılaşmayı anlattı, birkaç ayrıntıyı değiştirdi bu arada, çünkü New York'ta ne yaptığının bilinmesini istemiyordu, bu otomobilin tarihinde gerçekten pek bir rol oynamıyordu. "Demek istiyorum ki," diye bitirdi, "neden o ikisi bana böyle bir oyun oynamış olsun? Benim kim olduğumu bilmiyorlardı; bir anlamı olmazdı. Diğer taraftan böyle bir kehanetin varlığı neden avukat ailenin bu inanılmaz

serveti kuşaklar boyunca sadakatle koruduklarını ve sonunda gerçekten de devrettiklerini oldukça iyi açıklıyor." Van Delft büyük mektup açacağı ile oynamaya başlamıştı. Düşünmeye zorlandığında hep böyle yapardı. "Ve onun Fontanelli'nin kardeşi olduğundan eminsiniz?"

"Kesinlikle."

Koltuğunu hafifçe arkaya yatırdı ve duvardaki çizgilerle dolu takvimi inceledi, bu neredeyse torununun karşı duvarda asılı anaokulu resimleri kadar rengârenkti. "Bu ilginç, bunda haklısınız," diye itiraf etti. "Ama yayınlayabilmemiz için hikâyenin hasır gibi örülmüş olması gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Kesinlikle," diye başını salladı Ursula. On iki yıl önce *Stern* sahte Hitler günlükleri tuzağına düşmüş ve bugüne kadar silemediği bir fiyaskoya yol açmıştı.

"Gerçi," dedi Van Delft ve parmağını mektup açacağının kenarı boyunca gezdirdi, "iki yolcunun tesadüfen dinlenmiş olan konuşması benim güvenilir kaynak kavramından anladığım şey değil." "Tamamen katılıyorum. İlk olarak Floransa'ya gidiyorum ve vasiyetin orijinaline bakıyorum. Eğer içinde hikâyenin doğru olduğu yönünde ipuçları varsa Giacomo Fontanelli hakkında diğer kaynakları araştırıyorum..." Van Delft ona sanki o sırada budalaca bir şey söylemiş hissi veren bir biçimde gülmeye başlayınca sustu.

"Sevgili çocuğum, ne tür bir sura doğru koştuğunuz hakkında bir fikriniz var mı sizin? Vacchi ailesi gazetecilere karşı öylesine kapatıyor ki kendini, böylesini daha önce hiç görmedim. Floransa'dan hayal kırıklığı içinde dönen arkadaşların listesi buradan Alster Gölü'ne varır. Tahminen Michael Jackson'ın duşta fotoğraflarını çekme iznini Vacchilerin belgelerine ulaşmaktan daha kolay alırsınız."

"Ciddi mi söylüyorsunuz?" dedi Ursula şaşkınlıkla.

"Evet. Amerikan gazeteleri bunun için milyonlar teklif etti. Vacchiler de zengin. Yani bu konuda yapacak bir şey yok."

Şimdi arkasına yaslanıp gülümseme sırası Ursula'daydı. "İlginç," dedi. "Dün Cristoforo Vacchi ile telefonda konuştum ve kendisine

ricamı ilettim ve... gelmem için beni davet etti. Gelecek salı. Hatta bizzat istasyonda karşılayacak beni."

Van Delft az kalsın mektup açacağıyla yaralıyordu kendisini. "Ciddi olamazsınız."

"Az önce istasyondaydım, tarife ve aktarmaları öğrendim. Yapmam gereken tek şey yer ayırtmak."

"Ve gerçekten de yaşlı Vacchi ile konuştuğunuzdan kesinlikle eminsiniz, değil mi?" Kadının yüz ifadesini görünce bir el hareketi yaptı. "Pekâlâ. Aptalca bir soruydu. Allah aşkına ona neler anlattınız?"

"Sadece gerçeği. Tarih okuduğumu ve bunun yanında da gazeteler için çalıştığımı."

Van Delft başını sağa sola salladı. Bu onun gözle görülür şekilde kafasını karıştırmıştı. "Ve ona vasiyeti görmek istediğinizi söylediniz, öyle mi?"

"Elbette. Sadece Latince bilip bilmediğimi sordu." Van Delft'in reaksiyonunun anlamını kavrayınca Ursula dudaklarını ısırdı. Derin bir nefes aldı ve şunu söyledi: "Size yazacağım yazının ilk yayın haklarını teklif ediyorum."

"İlk yayın hakları?" diye yankıladı Van Delft "Almanya için," diye tamamladı Ursula, bir yandan da hararetle, şirketler grubunun merkezindeki bir kabulde tanıdığı bir basın ajanının kartvizitini nereye koyduğunu düşünüyordu. Onun yardımına ihtiyacı olacaktı. Çok hızlı davranmalıydı. "Bütün haklarını size satmıyorum."

"Böylesine sıkı pazarlıkçı olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Van Delft kızgın bir şekilde.

Kütüphane işi John'un korktuğundan daha yavaş ilerliyordu. Hemen hemen bir hafta sonra Marvin, evdeki diğer elemanların daha John oranın kütüphaneye çevrilmesine karar verdiği gün boşalttıkları odaya sadece zavallı bir raf yerleştirmiş ve yaklaşık otuz kitabı üzerine dağıtmıştı; hepsi de UFO'ların geri döndüğüne yemin eden, Nostradamus'un kehanetlerini yaklaşan dünya felaketi açısından yorumlayan ya da avcı toplayıcı düzene geri dönmemizi isteyen esoterik kitaplardı.

"Ben *bilimsel* kitaplar istemiştim! Fizik. Biyoloji. Sosyoloji. Ekonomi. Böyle saçmalıklar değil."

Marvin divanda uzanmış *Büyük Komplolar* adlı bir kitabı okuyordu. "Sipariş verildi. Sakin ol," dedi bakmadan. "Bunlar da vardı ve eksiklikleri gidermek için işe yarar diye düşündüm. Bu yolla geleneksel düşünce biçimlerinin dışına çıkan birkaç düşünceyi tanıyabilirsin, değil mi?"

John elinde tuttuğu iki kitabın da kapaklarını inceledi. "Ne Nostradamus'a ne de UFO'ların geldiğine inanmak bana pek de geleneklere aykırı gelmiyor."

"Bak şu mesela oldukça anlamlı," dedi Marvin ve kitabı havaya kaldırdı. "Eğer buradaki şey doğruysa..."

"İyi ki değil..." diye guruldadı John.

"O zaman sen bir komplonun kurbanısın!"

John gözlerini devirdi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"O önceden belirlenen gün bunu ele veriyor. 23 Nisan. 23 sayısı İlluminati'lerin sembolik sayısıdır. Bu dünyanın en gizli komplosudur; dünyanın yönetimini ele geçirmek için her yere sızdılar." "O kadar gizliyse neden bu kitapta anlatılıyor?"

"E her zaman bir şeyler açığa çıkar. Mesela Kennedy onlar için tehlikeli olmaya başlamıştı, bu yüzden onu öldürttüler. Ayın 23'ünde, bunu bilen herkese güçlerini göstermek için."

John şüpheyle ona baktı. "Eğer doğru hatırlıyorsam suikast 22 Kasım'daydı."

"Gerçekten mi?" Marvin birden sustu. "Tuhaf. Belki de bir hata yaptılar. Onlar her şeyi yardımcıların yardımcıları eliyle yapıyorlar, biliyor musun, belki de kurallara pek sadık kalmadılar."

"Tabii tabii," diye başını salladı John. "Onların bu yardımcılarla ne kadar zorluk çektiklerini çok iyi anlayabiliyorum. Bu arada bir hesap açtın mı?"

"*I-ih.* Unuttum."

"Eğer açarsan hesap numarasını bana ver, Jeremy'ye değil, tamam?"

Kitaplığın bu acıklı halini gördüğünde sırf tembellik yapması için Marvin'e nasıl bir kont maaşı ödediğini öğrenirlerse çalışanları açıkça bir ayaklanmaya tahrik etmiş olacağını anlamıştı. Bu işi Jeremy'nin haberi olmadan ayarlamalıydı, başka bir hesaptan, iyi ki hesaplarının sayısı az değildi.

Ama bu işte kendini iyi hissetmiyordu. Prensipte, onun için iyi çalışanları cezalandırmış oluyordu böylelikle. Tıpkı babasının söylediği gibi.

Marvin esneyerek başını salladı. "Tamam."

Daha sonra, Marvin Constantina'yla buluşmak için ortadan kaybolunca John birkaç gündür terasta sarı, gergin güneş şemsiyesinin altında oluşturduğu yere çekildi: masa ve iskemle, yazı gereçleri, bir İtalyanca-İngilizce sözlük ve Lorenzo'nun makalesinin bir kopyası. Metni İngilizceye kendi başına çevirmeye karar vermişti. Birincisi, onu daha rahat okuyabilecek, ikincisi, bu şekilde daha iyi anlayabilecekti.

Birkaç yıl önce, Büyümenin Sınırları, İnsanlığın Geleceği konusunda o kadar çok –ve o kadar çok cesaret kırıcı şey– yazıldı ve söylendi ki, insanların ta buralarına geldi. Kimse artık bu türden kitapları ve yazıları okumak istemiyordu, bu yüzden de bu tür şeyler çıkmadı. Ve hiçbir şey çıkmadığı için bugün durum sanki o zamanlar söylendiği kadar kötü değilmiş gibi bir his var.

Ama bu his yanıltıcı. Anne babalarımızın kuşağı –savaştan hemen sonra doğan, David Bowie, Pink Floyd ve Abba'nın müziğine âşık olan, Papa VI. Paul tarafından cinsel ilişkiden alıkonulan kuşak insanlığın altın çağını yaşadı. Onların yaşam kalitesi o zamana kadar olduğundan ve bir daha olacağından daha yüksekti. Biz buna karşın, dostlar, bu çağın sonunu yaşamaktayız.

İnişin nedeni yükselişin nedeniyle aynı: endüstrileşme. Geçmiş yüzyılların insanına büyücülük gibi gelecek olan teknik buluşlar yaşam koşullarının iyileşmesine yol açtı. Ama bu değişime yol açan şeyler yalnızca buluşlar değildi; geniş bir tabanda kullanımları olmasaydı bunlar etkisiz kalırdı. Herkes için bir araba, her ev için bir telefon ve

bir renkli televizyon. Bu genişlemeyi olanaklı kılan endüstrileşmeydi. Her zaman ve her yerde bulunabilmeleri için antibiyotiklerin seri olarak üretilmeleri gerekiyordu. Modern tarım metotlarının son yüzyıldakilerle hemen hemen hiçbir ortak yanı kalmadı. Makineler, suni gübreler, haşere ilaçları verimi o kadar artırdı ki, bugün artık fazla üretimle savaşılıyor.

Tıp alanındaki gelişmeler bebek ölümlerinin azalmasına ve yaşam süresinin uzamasına yol açtı ve bu da hızlı nüfus artışı doğurdu. Şimdiye kadar tarımın yüksek verimliliği buna ayak uydurabildi; dünyadaki açlık birinci planda bir dağıtım probleminden kaynaklanıyor; üretimden değil. Ama tarım yavaş yavaş mekânsal sınırlarına varıyor, üstelik bir de çölleşme nedeniyle dünyanın her yerinde kullanılabilir tarım alanları sonsuza dek yok oluyor. Endüstri de sınırlarına ulaştı; yani elde bulunan hammadde rezervlerinin ve çevre kirliliğinin katlanılabilirlik sınırlarına.

Bundan hiç etkilenmiyoruz, diyeceksiniz. Gündelik ihtiyaç maddelerinden yeterince var, bunlardan bazıları pahalılaşmak yerine giderek ucuzluyor. Sık sık yapılan hava ve su kirliliği felaketi hakkındaki kehanetler sonlandı. Bir şekilde her şey kontrol altındaymış gibi görünüyor, değil mi?

Ama düşünün bir kere, bir gecede, bütün dünyadaki yaşam standardı bizim burada, İtalya'da, ya da diğer endüstri ülkelerinde alıştığımız düzeye getirilebilir. Bir milyar otomobil kullanan Çinli, sıra sıra bahçeli, barbekülü evlerde bir milyar Hintli... Bunun ne anlama geldiğini hesaplamak çok kolay. Azgelişmiş ülkelerde endüstrileşmiş ülkelerdekinin yaklaşık dört katı insan yaşıyor. Bir endüstri ülkesinin yurttaşı çevreye ve yeryüzünün hammadde rezervlerine bir Üçüncü Dünya vatandaşından on ile yirmi kat daha fazla yük oluyor. Bu demektir ki, yeryüzünün daha şimdiden çok yüksek olan yükü yaklaşık on katına çıkacak! Bu, kan dolaşımının durması anlamına gelirdi.

Diğer bir deyişle, sınırlara halihazırda ulaşıldı. Zira, bizim sürdüğümüz yaşam bütün insanlar için mümkün değilse, bu bizim, pastadan hakkımızdan daha fazlasını aldığımız anlamına gelir. Bizim bu problemlerden hemen hiç etkilenmememizin nedeni bunları uzak

ülkelerde depolamayı başarmış olmamızdır. İtalya çoktan beri sahip olduğundan daha fazla hammadde kullanıyor ve bu bütün Avrupa için de geçerli. Bizim sürekli büyümemiz sadece, Üçüncü Dünya ülkelerinin hammaddelerini çok ucuza ellerinden aldığımız için mümkün oluyor. Karşılık olarak da onlara çöplerimizi gönderiyoruz.

Ve görünüşe göre hâlâ memnun değiliz. İtalya'nın nüfusunun hemen hemen hiç artmamasına rağmen her şey tepeden tırnağa büyümeye yönlendirilmiş durumda. Her şey sürekli daha büyük, daha çok ve daha savurgan olmalı. "Yeterli" demek ve ulaşılanla yetinmek imkânsız bir şey gibi görünüyor. Ama bu hükümetlere her şeyden daha önemli gibi gelen bu büyümenin sonu nereye varacak? Sadece yüzde iki olduğu zaman sızlanıyorlar. Varsayalım ki yüzde beş oldu. Kuru bir yüzde beş, eğer biraz matematik biliyorsanız bir hesaplayın. Yani bu demektir ki on altı yıl içinde iki katına çıkacak; iki kat daha fazla hammadde tüketimi, iki kat daha fazla çevre kirliliği, vesaire. Daha küçük bir orandaki büyüme bile yıllar içinde tahayyül edemeyeceğimiz devasa bir şişmeye yol açacaktır.

Bu bölüme geldiğinde John başını salladı. Onun hiç tereddütsüz devasa bir şişkinlik olarak adlandırılabilecek trilyonluk serveti de tıpkı bu şekilde oluşmuştu.

Ama elbette bu tür gelişmeler sonsuza kadar böyle süremez. Eğer bundan on yıl önce ortalama olarak her ailenin bir otomobili ve bugün üç otomobili varsa, bu ileride bir zaman her ailenin yüz otomobili olacak anlamına gelmez. Bütün bu alanlar –hammadde rezervleri, çevre kirliliği, sağlık, üreme, yaşam standardı, iklim– birden fazla yönden birbirine bağlıdır. Bir alandaki değişiklikler diğer alanda sonuçlar doğurur. Ve böylesine ağlarla birbirine bağlanmış bir sistemde meydana gelebilecek şey kan dolaşımının durmasıdır, çünkü bir alandaki çöküş başka bir alanda da çöküşe yol açar. Bir çeşit domino etkisi. Küçük ölçekte bu, uzun bir süre zararlı madde akıntılarının fazlaca etkilenmeden üstesinden gelmiş olan ve birdenbire tersine dönüp şu anda balık ve bitki yaşamayan ölü su yığınlarından başka bir şey olamayan Kuzey Avrupa

göllerinden biliniyor. Benzer bir şey dünyanın büyük ekolojik sisteminin de başına gelebilir, ve 65 milyon yıl sonra zeki bir böcek türü, şu an bizim dinozorlara şaşırdığımız neslimizin tükendiğine şaşabilir.

Bunların hepsi birer problem ve ilk bakışta durum bizim için oldukça boktan görünüyor. Ama bütün bunların arkasında uygarlığımızın basit bir kuruluş hatasının yattığını göstereceğim, bunun suçu gene bizde ve bu yüzden onu gene biz yeryüzünden silebiliriz. O halde intihar etmek için acele etmeyin, aksine Ritirata'nın bir sonraki sayısını okuyun!

Bu, diye düşündü John çevirisini bütün olarak bir kez daha gözden geçirirken, *belki çok parlak değil, ama on altı yaşında biri için oldukça dikkat çekici.*

Sondaki bilgi de oldukça cesurdu. Ve ikinci bölümün neler içerdiği konusunda en küçük bir ipucunun bile olmaması ümit kırıcıydı.

17

Artık bir ritüele dönüşmüştü. John tam yatağa girerken telefon çaldı. Adet olduğu üzere telefondaki ses düşünme işinin ne durumda olduğunu soruyordu.

"Sanırım problem endüstrileşmenin ta kendisi," diye özetledi John ve küçük kanepeye oturup arkasına yaslandı. Kanepe geniş, karanlık, terk edilmiş kumsala ve gümüşsü parlaklıktaki dalgaların kumsala çarpışlarına harika bir bakış sunacak şekilde yatak odası penceresinin önüne yerleştirilmişti. Böyle gelişigüzel konuşmak ve karşı tarafta yine de dikkatle dinleyen birine sahip olmak hoş bir şeydi. İnsan bu yolla yepyeni fikirler buluyordu. Eskiden gittiği günah çıkarmalara benziyordu biraz. Ya da terapi için bir psikoloğun kanepesine uzanmak gibiydi; en azından o bu şekilde düşünüyordu. Hayatında bir kez psikoloğa gitmişti, çocukken, annesi onun fantezilere dalıp, hayalperest olmasından kaygılandığı için, ama psikolog onu oyuncak bebeklerle oynatmış ve hikâyeler uydurmasını istemişti. Sonra da annesine, oğlunuzun bir hayalperest olduğuna şüphe yok gerçi, ama buna rağmen anormal bir fantezi dünyası yok, demişti.

"Endüstrileşme, ha? Vay canına. Peki, bu görüş temelinde neler *yapmayı* düşünüyorsunuz?"

"Geriye doğru bir yol bulmamız gerek. Doğaya geri dönüş, bu özgün bir plan olmasa da."

Karanlık gülüş neredeyse bir hor görme gibi geliyordu kulağa. "Her şeyden önce bu öldürücü bir plan, Bay Fontanelli, bunu iyi bilmelisiniz. Çok sayıda insanı hayatta tutan şey, en azından belirli ölçülerde, endüstriyel uygarlıktır. Gübreyi ve tarım ürünlerini kal-

dırın, kullanılabilir elektriği azaltın, o zaman ceset dağları arasında dolaşırsınız."

"Bugünden yarına değil elbette. Önümde yavaş bir geçiş görüyorum şu anda, biyolojik tarımsal üretim, güneş enerjisinin kullanımı, bütün bir alternatif paket işte."

"Sigara biyodinamik yolla üretilip içilebilir, ama bu yine de sigaradır. Ya da sigara içmekten tamamen vazgeçilebilir. Bu da zordur. Göz önünde bulundurmanız gereken şey bu gezegenin teknik yardım araçları olmadan en fazla beş yüz milyon insana hayat alanı sunduğudur. Bu sayıdan daha az insana razı olsanız bile teknik ve endüstriden vazgeçemezsiniz."

John iç çekti. "Pekâlâ. Benim bir planım yok. Ama sizin bir tane var, böyle iddia etmiştiniz, değil mi?"

"Evet. Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum."

"Öyleyse söyleyin."

Sesi sanki sırıtıyor gibi geliyordu kulağa. "Bunu memnuniyetle yaparım, ama telefonda olmaz."

Nasıl bir plandı ki bu? Kesin blöf yapıyordu, tıpkı Lorenzo gibi. Böyle bir plan yoktu. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu, görünüşe göre durum böyleydi.

"Buluşmamız gerek," dedi esrarengiz adam. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Bir düşüneyim," dedi John ve telefonu kapattı.

Kendini altın bir kafese kapatılmış gibi çaresiz hissediyor, servetin görünmeyen bir canavar gibi üzerine yüklendiğini düşünüyordu. Bir trilyon dolar. Tahayyülü aşan bir para. Bin tane milyar. Bir milyon tane milyon. Bu korkunç para kütlesi, etkili bir noktaya yoğunlaştırılmıştı, mutlaka iyi düşünülmüş bir plan için kullanılacaktı; bu, tarihin tekerlerini başka bir raya oturtmanın olanaklı olduğunu hissettiriyordu.

256.000.000.000 $

Ama en etkili nokta hangisiydi? Gerçekten de böyle bir nokta var mıydı; yoksa olayların akışında değişiklik yapmak için artık çok mu geçti?

Koca evin içinde huzursuz dolaştı, jakuzide rahatlamayı denedi, ama su ısınır ısınmaz tekrar dışarı fırladı, terasa çıktı, denize baktı ama göremedi.

En karanlık anlarda bile en azından kendisine bir şey olmayacağını düşünüyordu. Parasıyla kendini ve yakınındakileri sonuna kadar koruyabilirdi. Onun her zaman temiz suyu olacaktı, etrafta savaşlar cirit atsa bile. Temiz bir yeryüzü parçası satın alabilir ve sonuna kadar korunmasını sağlayabilirdi. Gerekirse sığınaklar yaptırırdı. Her an mümkün olan en iyi tıbbi bakımı sağlayabilirdi kendisine. Satın alabilir, rüşvet verebilirdi. Ne gerekirse yapabilirdi.

Böyle karanlık anlardan birinde kehanetle kastedilenin ne olduğunu apaçık anladı: *İnsanlar geleceklerini kaybetti.* Bu duygu kastedilmişti: her şeyin şu andan itibaren daha kötü olacağına ve sonuçta tamamen yok olacağına dair korkutucu sezgi. Gözleri, romantizmle cilalanmış geçmişe çevirmek ya da bir sarhoşluk içinde günü geçirmek sadece insanın kaçınılmaz bir şekilde içine doğru ilerlediği, dile getirilemez bir kara delik olan geleceği düşünmemek içindi.

İnsanlar geleceklerini kaybetti. Bir zaman, bir şekilde gelecek önlerinden yok oluverdi. Geleceğe olan inançlarını kaybettiler. İnanç dağları yerinden oynatır denmez miydi? Uygarlığı batırması da mümkündü o halde.

Hemen kap götür. Önemli olan ben. Sistem işlediği sürece. Sonrası tufan, zira sonra hiçbir şey olmayacak. İçinde ne varsa şimdi çıkar, yapabildiğince iyi yaşa, her şey yokuş aşağı gitmeye başlamadan önce. Bu, meydana gelen her şeyin temelindeki ruh hali değil miydi? Eğer biri 2100 yılında neler olacağını anlatmaya başlasa herkes ona gülerdi, değil mi? Sanki 2100 yılında simsiyah gökyüzünden, pis kokan sulardan ve her ortamda, hatta atom bombası düştüğünde bile yaşayabilen birkaç

hamamböceğinden başka herhangi bir şeyin olabileceğine inanmak yüksek derecede bir naifliğin göstergesi değil mi?

Evdeki huzursuz gezintileri sırasında John'un eline bir şişe geçti, onu oturma odasına götürdü. Bu, bir şişe sert, eski Bordeaux şarabıydı, oldukça pahalı bir şeydi, onu bir vecd içinde, kadeh kadeh güneş batarken gırtlağından aşağı boşalttı. Düşüncelerinin hızı nihayet yavaşlamıştı.

Kasalarla getirilen kitapların arasında nüfus artışı konusunda daha o beş yaşındayken yazılmış bir kitaba rastladı. Marvin bunu bir antikacıdan almış olmalıydı. Yardımcısına soramıyordu; çünkü her şey ve hiçbir şey sorumlusu yardımcı, tıpkı söz verilen kitaplıklar gibi ortalıkta görünmüyordu.

Sayfalarını çevirdi, sayısız diyagramı ve formülü inceledi, oradan buradan biraz okudu. Pek bir şey anlamadı, sadece yazarın insan nüfusunun artışı konusunda umumiyetle bildiğini sandığı her şeyi sorgulayan bir uzman olduğu belliydi. Nedir gerçekte *aşırı nüfus,* diye sordu kendi kendine. Neden Kalküta aşırı nüfuslu sayılır da Paris sayılmaz? Bangladeş, Malta kadar yoğun bir yerleşim bölgesidir; o halde yerleşim sıklığı tek başına bir yerin aşırı nüfuslu olduğunu belirlemeye yetmez. Gerçekte, kısaca fakirlik denen şeye mi aşırı nüfus deniyor? Gelişmekte olan ülkelerdeki insanlar bu kadar korkunç bir fakirlik içinde olmasaydı, yüksek gıda maddelerini satın alabilirdi ve daha fazla üretim -ki bu da makine ve benzeri şeylere yatırımı gerektirir- kârlı olabilirdi.

Bir dünya nüfus probleminden söz etmek, diye yazıyor yazar, haksız bir genellemedir. Gerçekten de dünya nüfusunun bir süre sonra daimi bir dengeye geleceği saptanmış bulunuyormuş, tahminen on ikiyle on beş milyar ruh ve bunun daha sonra azalacağı da pek hesaba katılmıyormuş; benzer bir gelişme, sınırlı bölgelerde, geçmişte de sıkça meydana gelmişmiş. Aşırı nüfus olarak algılanan şey, gerçekten de daha çok fakirlik kategorileri içinde tanımlanabilirmiş, tam olarak söylemek gerekirse, sefalet artışı içinde. Sefalet ekonomik ve

toplumsal sistem krizinin belirtisiymiş. "Leylek ve saban arasındaki bir yarış"a bakmak, Robert Malthus'un daha XIX. yüzyılda tanımladığı gibi, bu nedenle yanıltıcı ve aptallaştırıcıymış; sonuç olarak Nazilerin "mekânsız toplum" ideolojisine götürürmüş bizi.

John kitabın sağını solunu çevirdi, kapak yazılarını ve yazarın biyografisini okudu. Yazar burada her şeyi güzelce anlatmış mıydı, yoksa bu histeri denizindeki bir aklın sesi miydi? Keşke bu sabah bu kadar kalın kafalı olmasaydı. Ya da, daha açık söylemek gerekirse, bu kadar *aptal* bir kafası olmasaydı keşke! Beyninin yarısının durduğu hissi vardı içinde, ama metni okudukça iyi düşünülmüş analizlerde tarafsız, soğukkanlı bir ses tonu bulunuyordu. Güven uyandıran bir ses tonu. Yoksa her şey bu kadar dramatik değil miydi?

Artık hiçbir şey düşünemiyordu.

Miras günün birinde insanlığa kaybetmiş olduğu geleceğini geri verecek.

Vasiyette başka neler vardı? Latince bilmediği için henüz hepsini okumamıştı, birinden yardım istemek de aklına gelmemişti.

Ama yardıma ihtiyacı vardı. Bu hikâye onun tek başına üstesinden gelebileceğinden daha büyüktü. Filmlerde Tom Cruise'un ya da Arnold Schwarzenegger'in canlandırdığı, dünyanın bütün yükünü üzerine alan ve ne yapılması gerektiğini her zaman bilen ve her zaman haklı çıkan, her zaman kazanan serinkanlı, üstün zekâlı süper adamlara hayranlık beslerdi. Gerçek hayatta bu tür figürler varsa bile, o bunlara dâhil olmadığını biliyordu.

Eduardo'ya telefon etti. Ondan Floransa'daki büronun arşivine giderken kendisine eşlik etmesini ve vasiyeti kelimesi kelimesine okumada yardımcı olmasını rica etti. Ve de Giacomo Fontanelli'nin bırakmış olabileceği olası her şeyi. "Ardından da beraber yemek, içmek ya da bütün gücümüzle kavga etmek istiyorum."

Bu Eduardo'nun en azından bıyıkaltından gülümsemesini sağlamış gibi görünüyordu. Capannori meselesinden beri hemen hemen hiç ortalıkta görünmemişti. Belki bu yine her şeyi yoluna sokardı.

"Tanrı aşkına neden birdenbire bütün dünya bu arşivle ilgilenmeye başladı?" diye sordu Eduardo. "Bir şey mi kaçırdım? Yoksa bugün uluslararası eski kâğıtları anma günü falan mı?"

Ne demek istediğini sordu John.

"Büyükbaba bugün, şu anda Fontanelli kehanetiyle ilgilenen tarih öğrencisi bir Alman kızla orada bulunuyor. Sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi John rahatsız olmuş bir şekilde. "Böyle bir kehanet olduğunu nereden biliyor?"

"İyi bir soru," dedi Eduardo.

"Bu eski şeyleri okumaktan gerçekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Eduardo Floransa'ya giderlerken. "Tozlu, eski kâğıtlar, başka bir şey değil. Bazen gerçekten de kendimizi nasıl bağladığımızı, birinin beş yüzyıl önce yazdığı birtakım sözcükler tarafından nasıl belirlendiğimizi görünce sinirleniyorum; kendimizi buna göre ayarlamamızı hangi hakla bekliyordu ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi John. "En azından bir Vacchi gibi konuşmuyorsun, bildiğim bu."

Bu Marco'nun acil önerisiyle aldığı zırhlı Mercedes'le yaptığı ilk yolculuktu. Böyle bir aracı kullanabilmek için özel bir eğitim almak gerekiyordu, bu yüzden direksiyonda Marco vardı. Her şey hâlâ çok yeniydi, deri ve bol para kokuyordu.

"Ben Fontanelli servetinin son koruyucusuyum herhalde," diye bir kehanette bulundu Eduardo kuru bir şekilde. "Biz görevimizi yaptık. Bana göre Vacchi ailesi nihayet özgür." Pencereden dışarı baktı. "Ve muhtemelen yeryüzünden silinecek."

Floransa her zaman olduğu gibi turist kaynıyordu. Caddede ilerlemek mümkün değildi. Araba her durduğunda yoldan geçenler eğilip karanlık camlardan içeri bakıyordu, John birden arka camdaki perdelerin neden gerekli olduğunu anladı.

Şans eseri avukatlık bürosu tarihi ve mimari açıdan ilginç olmayan ve bu yüzden oldukça sakin bir sokakta bulunuyordu. Arabadan iniş

prosedürüne artık alışmıştı John; Marco tam girişin önünde durdu, kesin bir durma yasağı olmasına rağmen, bir eli ceketinin cebinde çevreye bakındı ve arabanın arka kapısını açtı. John ve Eduardo'nun güvenli bir şekilde binaya girdiklerinden emin olunca devam etmek için arabaya tekrar bindi. Arabayı yakın bir yere park edecek ve telefonla çağrılana kadar bekleyecekti.

Bu tarihi binadaki odalar hâlâ serindi, içlerine eski olmanın verdiği bir saygınlık kokusu sinmişti. Oldukça sessiz, neredeyse duyma eşiğinin altında birtakım sesler algılanıyordu. Padrone ve şu öğrenci kız oradaydı demek.

İlk kata çıktılar. Kapı yarı aralıktı ve ışık da açıktı. Sesler tam olarak duyulabiliyordu. En önde bir ses, bir kadın sesi.

Bu sesin tonu John'da pek açıklayamadığı tuhaf bir tedirginliğe yol açtı. Bu sesi daha önce duymuş muydu? Hayır, bu değildi nedeni. Belki de Cristoforo Vacchi kendisine sormadan, hatta bilgi bile vermeden bu odalara, bu arşive başka birinin girmesine izin verdiği için kendini çiğnenip geçilmiş hissediyordu.

Geldiklerini duymadılar. Arka odada, vasiyetin durduğu camlı kutuya yoğunlaşmış şekilde üzerine eğilmiş olarak oturuyorlardı. Padrone ve yanında bir bloknot, kalem ve küçük bir sözlük olan ve yarım bir sesle yazdığı tercümeyi bir yandan da söyleyen uzun sarı saçlı bir kadın. "Ve de bu rüya, Tanrı'nın benimle konuşması, 1495 yılının 23 Nisan'ına bağlayan gece meydana geldi..."

İşbu vasiyetle ben, 1480 Floransa doğumlu Giacomo Fontanelli bunun benim son arzum ve servetim hakkındaki tasarrufum olduğunu bildiririm. Bunu bildiriyor ve hazır bulunan ve bu doküman üzerindekileri tasdik eden tanıkların eşliğinde yazıyorum. Bundan başka ayrıca bugün, yazıldığı sırada sağlığımın ve aklımın yerinde olduğunu, insanların ölçebildiği kadarıyla ölümün eşiğinden oldukça uzak olduğumu belirtirim ve bu tasarrufla servetimden ve geri kalan tüm dünyasal malvarlığımdan feragat ettiğimi ve kendimi Tanrı'nın, hükümranımızın hizmetine adayacağımı da belirtirim, çünkü bu

benim için çok uzun zaman önce belirlenmişti. Tam bir tevazu içinde bunları açıklıyorum.

Bu bana genç bir delikanlıyken gördüğüm ve oldukça aydınlık ve belirgin olan, daha önce hiç görmediğim bir rüyayla bildirildi. Ve de bu rüya, Tanrı'nın benimle konuşması, 1495 yılının 23 Nisan'ına bağlayan gece meydana geldi. Tam bir tevazu içinde söylüyorum bunu. Çünkü hakikaten, Tanrı o sonsuz bilgisinden çok küçük bir parçasını bana verdi gibi geldi ve hakikaten de bunu yaşamak harikaydı. Kendimi yatakta yatar halde görüyordum, annemle birlikte yaşadığım müştemilatın bir odasındaydım ve rüyadaki her ayrıntı tıpkı hakikatte olduğu gibiydi, ama ben rüya gördüğümü biliyordum. Bakışlarım yerinden kalktı, genişledi ve kırları ve Floransa şehrini gördü, ama sadece, insan gözüne normalde gizli olan uzaklıkları görmüyordum, aynı zamanda geçmişi ve geleceği de görüyordum. Gördüm ki, Tanrı'nın hükümranlığı Prior Savonarola'da bitecek ve o idare binasının önünde yanacak ve ben büyük bir korkuya kapıldım, zira henüz on beş yaşında bir delikanlıydım ve dindar ve Tanrı'nın hoşuna gidecek bir hayat sürmeye gayret ediyordum. Ama ben yine de sükûnetimi korudum, âdeta yüce bir soğukkanlılıktı bu ve dünyanın meselelerinden uzaktı ve aynı zamanda açık gözlerimle gördüğüm her şeyi kaydedecek durumdaydım, zira gözlerim geleceğin içinde sürekli ilerliyordu. Savaşlar ve katliamlar gördüm, açlık, veba, büyük adamlar ve korkakça ihanetler ve bir hikâyeler demeti gördüm, başkalarına yol gösterici olarak hizmet edecek şekilde başka yerlere yazdım bunları.

Bundan beş yüzyıl sonra ve gelecek bin yılın eşiği olduğunu bildiğim bir zamana varınca, en nihayetinde, inanılmaz derecede muhteşem ve aynı zamanda da korku verici bir dünya gördüm orada. Medici gibi debdebe içinde yaşayan milyonlarca insan gördüm ve bir şeyler yapan sayısız aletler gördüm, rüyadayken bunların hepsini anlıyordum, ama bugün hiçbirini tasvir edemiyorum, sadece bunların bize büyücülük gibi geleceğini biliyorum, ama onlar büyücülük değildi, daha çok,

çocukların bile nasıl kullanıldığını öğrendikleri şeylerdi. Ama cennet değildi gördüğüm şey, aksine aynı zamanda savaşlar da görüyordum, insanlar karıncalar gibi topraklar üzerinde ilerliyor ve her şeyi yakıp yıkıyorlardı, güneş bile düşmanın üzerine düşürülmüştü ve her şey bu güç karşısında donup kalmıştı ve yeryüzünü yok edecek bir savaşın çıkmasından korkuluyordu, böylesine güçlü hale gelmişti insanlar. İnsanlar Tanrı'dan yüz çevirmişlerdi ve onun yerine Mammon'a[4] tapıyorlardı; bu yüzden çığlık çığlığa bir sefalet, acınacak bir korku içinde yaşıyorlardı ve içlerinden hiçbiri artık bir gelecek görmüyordu. Bunlardan birçoğu ikinci bir büyük tufanın olacağına ve insan soyunun bu kez sonsuza dek yok olacağına inanıyordu ve bunlardan birçoğu da böyle bir beklentinin yükü altında sürdürüyorlardı yaşamlarını.

Ama ben Tanrı'nın insanları kopmaz bir şekilde sevdiğinin farkına vardım, inançlarına ve eylemlerine bakmadan, ondan yüz çevirip çevirmediklerine aldırmadan ve insanları cezalandıranın Tanrı olmadığının farkına vardım. Aksine onlar kendilerini sevgiden ve onun dünyevi olaylardaki iyileştirici gücünü aramaktan yüz çevirerek yeterince cezalandırıyorlardı. Öylesine açık ve belirgin olarak fark ettim ki, şimdi ben olduğumdan daha güçlü bir konuşmacı olmayı ve benim ortaya koyduklarımdan, bu harika güven duygusu içinde, bir pay almanızı sağlamayı arzu ediyordum, ama tek başıma bunu yapamıyordum.

Bunun ardından hayatımın açılıp saçıldığının ve Tanrı'nın benimle ne yapmayı planladığının farkına vardım. Manastırı terk ettiğimi, beni destekleyen ve iyi yetiştiren bir tüccarın yanında çıraklığa başladığımı ve onun sonra beni kendine ortak yaptığını gördüm. Bir tüccar olarak Venedik ve Roma'ya gittiğimi gördüm, gelir getiren işler ve şans eseri kaçınılması gereken işlerden kaçındığımı gördüm ve nasıl refah içinde ve zengin olduğumu gördüm. Bu rüyada benim için belirlenmiş olan kadını dahi gördüm ve her şeyi daha sonra olacağı şekliyle gördüm. Altı oğlumun olacağını ve mutlu bir hayat süreceğimi gördüm, insan-

4 İnsanı kötü yola sevkeden hırs veya servet tanrısı. (ç. n.)

lar doğal olarak bunun için beni kıskanabilirlerdi, ama o üzücü anı da gördüm, bütün bu yıllar boyunca asla unutmadığım anı, sevgili karımı mezara taşımak zorunda kaldığım için ve bu artık yaşandığı için, planın öngördüğü şeyi yerine getirmenin zamanının geldiğini biliyorum. Bunu bu açıklamayla yerine getiriyorum.

Bütün servetimi Michelangelo Vacchi'nin sorumluluğuna devrediyorum; kendisi bu serveti koruyacak ve ödünç vermelerden elde edilen faizlerle gücü yettiğince çoğaltacak, ama onun kendi mülkiyeti için yapmıyorum bunu, servetim korunmuş ve çoğaltılmış olarak, 23 Nisan 1995 diye adlandırılacak bir günde yaşayan, soyumun en genç erkek takipçisine verilecektir; çünkü o insanlara kaybettikleri geleceklerini geri vermek için seçilmiştir ve o bunu bu servetin yardımıyla yapacaktır. Ben kendim de evlilikdışı doğduğum için, soyumdan gelenlerin evlilikdışı çocuklarının tıpkı evlilikiçi doğanlar gibi hesaba katılmalarını ve sadece evlatlık alınan çocukların hesaba katılmamalarını şart koşuyorum. Rüyamda aynı zamanda Michelangelo Vacchi'nin de, o buna bugün inanmasa da, bir aile sahibi olacağını ve soyunun beş yüzyıl içinde kurumayacağını ve görevlerini yerine getireceğini gördüm. Ailesi servetin onda birinin yüzde birini ve benim bütün yazılarımı saklama hakkına sahiptir. Fakat bu doküman ve bu plan belirtilen güne kadar gizli kalmak zorundadır.

"*...belirtilen güne değin gizli kalmak zorundadır,*" diye tamamladı Ursula Valen vasiyetin çevirisini. "*Yıl 1525. Fontanelli ve tanıkların imzaları.*" Kadın başını kaldırıp yanındaki yaşlı adamın yumuşacık gülümseyen yüzüne baktı. "Bu tek kelimeyle inanılmaz!"

Ve bu oldukça dikkatli bir ifadeydi. Aslında bu arşiv bir tarihçinin gözünde bir sansasyondu. Şimdilerde açılması ve değerlendirilmesi için beş yüzyıldır özenle saklanmış ve korunmuş olan bir arşiv! Sanki zeki ve özenli insan kuşakları bugünkü tarih bilimcilerin güncel araştırmaları için ön çalışmalar yapmışlardı. Sadece hesap defterleri bile eski paralar, geçerlilik süreleri ve satın alma güçleri hakkındaki bilgilerden oluşan birer hâzineydi. Kadın bunların içinde o zamanki

dünya politikası açısından bir Vacchi oluşumunu gösteren bir noktaya rastladı, bu neden servetin bir kısmını bir bölgeden alıp bir başkasına aktardıklarını açıklıyordu. Dünya ve Avrupa finans ve ekonomi politikasının beş yüzyıl boyunca tutulmuş günlüğüydü bu, burada, şu deri iplerle bağlanmış ve numaralanmış ciltlerde gizliydi.

Bu materyal onun bir doktora çalışması için ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazlaydı. Çalışmasını burada yazabilmek için varını yoğunu ortaya koyabilirdi. Bu bir bilim adamının hayatını adayabileceği bir bulguydu.

Ha bu arada tabii bir de *Stern* için yazılacak şu makale vardı...

"Ne dersiniz, bunlar işinize yarayacak mı?" diye sordu Cristoforo Vacchi.

Ursula çaresizlik içinde güldü. "Bir de soruyor musunuz? Ben... nasıl desem. İnanılır gibi değil. Kesinlikle büyüleyici. Bunlar işime yarar mı? Ne biçim bir soru bu! Eğer bunlar işime yaramazsa, o zaman ben yanlış meslek seçmişim demektir."

Bir patlama onları arkalarındaki bu ani ve kuru öksürmeden daha fazla ürkütemezdi.

"Sormama izin verir misiniz, bunlar *ne* işinize yarayacak?" diye sordu müsamahasız bir ses.

John bu kadının parasının peşinde olduğuna dair acayip ve gerçekdışı bir duyguya kapılmıştı. Zayıf ve cilveli biriydi kadın ve saçı dikkat çekmeyen pürüzsüz bir yüzü çevreliyordu, akik taşı kadar koyu, kocaman gözleri vardı. İlk bakışta sessiz, esmer bir melekti, ama onda John'u titreten bir şeyler vardı, bu onu korkutuyordu. İsimsiz, kaçınılması mümkün olmayan bir korkuydu.

Kadın elini göğsüne koydu, zayıf, takılar olan bir el; göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu, tahrik edici biçimler, bluzun altından göğüs uçları görünüyordu. John onu ürkütmüştü, bu açıktı.

Kadının ağzından bir cümle çıkmıştı, Almanca, tahminen bir nida, sonra kendine geldi ve oldukça akıcı bir İngilizceyle karşılık verdi: "Bunların üzerinde bilimsel bir çalışma yapacağım, yani tarih

dergileri için bilimsel yazılar hazırlayacağım, hatta belki bir kitap. Ve bir Alman dergisi için de bir makale yazacağım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Fontanelli."

Neden heyecanlandırıyordu bu kadın onu? "Bir makale mi? Ne tür bir makale?"

"Servetinizin gelişiminin tarihsel arkaplanı üzerine," diye karşılık verdi soğukkanlı bir kesinlikle. "Medya şimdiye kadar faiz ve faizin faizi üzerine birkaç dangalakça açıklamanın dışında sağlam bir şeyler çıkartamadı ortaya."

"Bunun benim için doğru olduğunu sanmıyorum."

"Niçin? Gizleyecek bir şeyiniz mi var?"

John içinde yükselen ortalığı kasıp kavurma itkisini bastırdı. Padrone'ye döndü, birdenbire ortaya çıkmaları onu pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Neden bana bundan söz etmediniz?" Cristoforo Vacchi kaşlarını çattı. "Er ya da geç elbette sizi tanıştıracaktım. Sinyora Valen, bu John Fontanelli, vasiyette sözü edilen vâris ve torunum Eduardo. John izninizle size Bayan Ursula Valen'i tanıştırayım, Almanya'dan bir tarih öğrencisi, ek olarak da gazetecilik yapıyor."

John mümkün olduğunca belirsiz bir şekilde başını salladı. "Bu belgeleri bir gazeteciye göstermenin yararlı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Evet," dedi Padrone. "Yararlı olduğunu düşünüyorum." "Bunda benim de bir kelimecik söz hakkım yok mu?" "Üzgünüm John, hayır. Bu arşiv bizim malımızdır, Vacchi ailesinin malı. Çabalarımızın karşılığı olarak takdir edilmeyi arzulamamız çok doğaldır."

Ne küstah bir göt bu böyle. Ursula Valen, Fontanelli'yi inceliyordu. Belli ki kendini bir bok sanıyordu. Tabii, o seçilmiş biriydi ya, Tanrı'nın el aleti, Mesih âdeta. Bir parça bronzlaşmış, zayıf, neredeyse kupkuru ve pahalı olduğu kadar da şık giyinmiş. Ama sıradan bir surat. Bütün bunlar olmasaydı kimse dönüp bakmazdı bile. Saçtığı erotizm herhalde paranın erotizmi olmalı.

Şurada, kapağın altında bir trilyon dolar duruyor. Ne büyük bir çılgınlık. Tarihin bu örneğinde bir kez daha insanların ne tür inanılmaz performanslar ortaya çıkardığı görülebilir eğer bir vizyon, bir kehanet, koşulsuz bir inanç yoluyla teşvik edilirlerse ve ne kadar acınası bir azlıkta kehanetlerin ortaya çıktığı da görülebilir, Tanrı tarafından gönderilmiş bir rüyadan fırlamış olsalar da...

Ama yaşlı avukat kendi tarafında gibi görünüyordu. Ve dokümanların mülkiyeti konusu açıktı. Bunların elinden alınmasına izin vermezdi, hele böyle kaba saba davranan bir sonradan görme tarafından asla. Asla elinden bir şeylerin alınmasına izin vermeyecekti. Gerçekte varolan bir sosyalizm içinde büyümüştü, açığa çıkmış bir Nazi'nin torunu olarak ve bu onu toplumsal yaşamdan koparmış, dışlanmasına yol açmıştı, FDJ'e üye olmasını ve üniversitede okumasını engellemişti. Ama sonra ona üniversitede tarih okumasını yasaklamak isteyen devlet yıkılmıştı ve o, gecikmeyle de olsa istediği öğrenime başlayabilmişti. Hayır, onu korkutmalarına izin vermeyecekti.

Bir sonraki hafta perşembe günü *Stern* dergisi Almanya'da kapak konusu olarak Ursula Valen'in makalesiyle çıktı ve tarihinin ikinci en yüksek tirajına ulaştı. Ertesi gün yazı bütün dünyadaki belli başlı gazeteler tarafından tekrar basıldı, aylar sonra bile Ursula Valen'in hesabına telif ücretleri geliyordu, bunların içinde pek alışılmış olmayan para cinsleri de vardı: Tayland bahtı, Vietnam dongu ve Nauru ya da Burkina Faso gibi egzotik ülkelerin paraları... Sadece vasiyetin fotoğrafının getirdiği telif ücretleri bile öğrenim kredisini geri ödemeye yetecek kadar çoktu.

Gece alışılageldiğinden daha karanlıktı ve onu siyah, sızdırmaz bir kumaş gibi sarıyordu. Yıldızlar yoktu, ay yoktu ve dalgaların sesi çivit rengi bir devin soluması gibiydi.

"Artık harekete geçmelisiniz," diyordu telefondaki karanlık ses. "Daha fazla bekleyip tanrısal bir vahyin size yol göstermesini umamazsınız."

John kucağında duran ve okunmaktan yıpranmış gazeteye yukarıdan aşağı baktı. *Corriere della Sera, Stern*'deki Vacchilerin serveti

korumak ve çoğaltmak konusundaki performansının onurlandırıldığı makaleyi almıştı. O, vâris, aptal, kibirli işe yaramazın teki olarak gösterilmişti. Plansız, havalı, zeki ve inançlı Vacchilerin onun için harcadıkları kuşaklara değmeyen biri olarak.

"Yardıma ihtiyacınız var," diye ısrar etti esrarengiz adam. "Ve bunu benden başka kimse yapamaz, inanın bana. Artık buluşmamızın zamanı geldi."

"Pekâlâ," dedi John. "Siz kazandınız. Nerede ve nasıl olduğunu söyleyin."

"Londra'ya gelin. Kimseye fark ettirmeden lütfen. Tarifeli bir uçakla. Yalnız."

John yarı iç çekme yarı gülme arası bir ses çıkardı. "Yalnız? Bunu nasıl düşünebilirsiniz? Sizi tanımıyorum. Siz aranan bir katil ya da usta bir fidyeci de olabilirsiniz."

"Korumalarınız elbette size eşlik edebilirler. Benim söylemek istediğim, eğer yanınızda Vacchilerden biri olursa ya da basına bir haber uçurulursa ortaya çıkmayacağımdır."

"Anlaştık," dedi John. Zekice miydi bu? Bunu daha sonra anlayacaktı. Ama neyi riske atıyordu ki? Bir uçak yolculuğu, kaybedilen bir gün.

"Pekâlâ, kâğıt ve kalem bulun, size binmeniz gereken uçakların uçuş numaralarını ve saatlerini vereceğim."

Ertesi gün John ve Marco Floransa'dan Roma'ya, oradan da Londra'ya uçtu.

18

Seyahat eden birçok ince deri çantalı işadamının arasında iki yolcu olarak Londra Heathrow'da indiklerinde, John sinirlerinin bozulduğunu fark etti. Marco'nun ona kendi aksesuarından ödünç olarak verdiği pencere camına benzeyen gözlüğü çıkardı ve göğüs cebine soktu. O bitmek bilmeyen yürüyen bantların üzerinde kayarlarken kalabalığın içinde onlara bakan yüzler aradı, ama bu bir havaalanıydı ve bir sürü insan onlara bakıyordu.

Nihayet birdenbire önünde duran ve elini uzatan adam John'a tanıdık gelen bir sesle, "Bay Fontanelli?" dedi, bir karış daha uzundu kendisinden, tahminen elli yaşındaydı, sık ve siyah saçlıydı; bir boksörü andırıyordu. "Adım McCaine," diye açıkladı. "Malcolm McCaine."

Tokalaştılar, John Marco'yu tanıttı. "Korumam, Marco Benetti."

McCaine bir korumanın adını öğrenmekten biraz şaşırmıştı, ama yine de Marco'nun elini sıktı. "Gelin, arabam şurada. Büromda konuşalım."

Önden, John'un güçlükle ayak uydurabildiği bir hızla yürüdü, insanların çoğu içgüdüsel olarak yana çekiliyordu bu üç adamın rüzgâr gibi üstlerine geldiğini görünce. Ana girişin önünde park yasağı olan yerde bir Jaguar duruyordu. McCaine arabanın kapısını açtı, camdaki ceza kâğıdını yırtıp attı.

Arabayı kendisi kullanıyordu. John onu çaktırmadan izliyordu, en azından öyle umuyordu. McCaine pahalı bir *Savile-Row* takım elbise ve özel yaptırılmış ayakkabılar giyiyor, buna rağmen özensiz giyinmiş izlenimi veriyordu, hatta bakımsız bile denebilirdi. Bir giyim kuşam düsturuna uyuyormuş gibi, ama temelde buna hiç önem

verdiği yoktu. Kravatı oldukça pespaye bir şekilde bağlanmıştı, kırışık gömleği pantolondan dışarı çıkmıştı. Sadece ayakkabılar yepyeniymiş gibi parlıyordu.

"Size biraz önbilgi vereyim," dedi McCaine, gözlerini bir savaşçı gibi akan trafiğe dikmişti. Şerit değiştirmek için her fırsatı kullanıyordu; daha hızlı ilerleyebilmek düşüncesiyle. "Bürom şehrin merkezinde. Bir yatırım firmam var. *Earnestine Investments Limited.* Earnestine annemin ikinci adı bu arada. Firmalarımın isimleri söz konusu olduğunda fantezimin çok geniş olduğu söylenemez; onlara hep aile bireylerinin isimlerini veriyorum. Sermayemiz yaklaşık olarak beş yüz milyon pound, büyüklerle karşılaştırılınca çok sayılmaz, ama oyuna katılmak için yeterli."

John keyfinin kaçtığını hissetti. Hepsi bu muydu? Bir iş cambazı daha mı? Tek fark bunun kendisini ustaca enteresan hale getirmiş olmasıydı. Koltuğa iyice gömüldü ve günün akışını gözden geçirdi. Bu McCaine denen adam ona ne teklif ederse etsin hayır diyecekti, ister buğday sözleşmesi, ister domuz işkembesi, isterse emeklilik belgeleri olsundu. Mümkün olduğunca çabuk İtalya'ya dönecek, eve varınca da bütün telefon sistemini değiştirtecekti.

Apartmanlar kayıp geçiyordu, evlerin parlak ön cepheleri, eski duvarlar... Ama buna pek dikkat ettiği yoktu. Bir süre sonra geniş bir garaj katına indiler ve orada asansöre birkaç adım uzaktaki bir park yerinde durdular, asansör onları sonu olmayan bir yüksekliğe çıkarıyordu sanki. Asansörün pırıltılı kapıları yanlara açıldığında telefon ve bilgisayarlarla dolu dizi dizi masaların bulunduğu geniş, aydınlık bir yere çıktılar. Her türden kadın ve erkek vardı bu masaların başında. Aynı anda birkaç cırlak renkli ahizeyle sağa sola telefon ediyorlar, gergin bakışlarını bir saniye bile üzerinde sayı ve diyagramların hızla hareket ettiği ekrandan ayırmıyorlardı.

"Biz esas itibariyle hisse senedi işlemleri yapıyoruz," diye açıkladı McCaine, kendilerine sıra ve karmaşık sesler arasından yol açarlarken. "Adamlarımdan bazıları döviz işlemlerini yürütebiliyor, gerçi bu işten

iyi para kazanabilmek için yeterli finans gücümüz yok. Bunu daha çok formda kalmak için yapıyoruz."

John kızgın bir şekilde gülümsedi. Rüzgâr bu yönden esiyordu yani. Döviz işlemleri, yani, bu arada öğrendiği gibi, kurlardaki gün içinde meydana gelen minicik dalgalanmalardan kâr elde etmek amacıyla bir ülkenin parasından büyük miktarlarda satın almak ya da satmak. Bununla büyük paralar kazanmak için müthiş paralar yatırmak gerekiyordu. Bir işlem için yüzlerce milyon ya da daha fazla.

McCaine'in ona yapacağı teklifi tahmin etmek zor değildi.

McCaine'in broker'ların bulunduğu alandan bir camla ayrılan ve neredeyse onun yarısı büyüklüğündeki etkileyici bir şehir manzarası olan bürosuna ulaştılar. Hafif yıpranmış bir İran halısı vardı yerde, kocaman bir yazı masasının ardında duran yine kocaman deri koltuk oldukça pahalı, ama zevksiz görünüyordu ve ne toplantı için konmuş oturma grubu ne de dosya rafları stil açısından bunlara uyuyordu.

"Lütfen oturun, Bay Fontanelli," dedi McCaine kanepeye doğru belirgin bir hareket yaparak. "Bay Benetti, sizden ön tarafta sekreterin yanında beklemenizi rica edebilir miyim? Bayan O'Neal size bir kahve getirecektir ya da ne isterseniz."

Marco sorar gibi John'a baktı. John başını salladı; bu trajedi fazla uzun sürmezdi zaten. Koruma başka söze gerek bırakmadan büro kapısının önündeki sekreterin masası ve pek rahat görünmeyen ziyaretçi iskemlelerinin bulunduğu bölmeye çekildi. McCaine onun arkasından kapıyı kapattığında o her yerde olan ve her yere sızan mırıltı karmaşası bıçakla kesilmiş gibi sustu. Görünüşe göre cam duvar ses geçirmezdi.

"Şimdi," dedi McCaine, görünmelerini engellemek için cam duvarın panjurlarını indirmeye başladı, "yatırım şirketini unutun. O sadece oyuncak. Benim antrenman saham bir bakıma. Size kazanç getirecek yatırımlar önermek için buraya gelmenizi rica etmediğimi de bilmelisiniz. Eğer bu gezegende yeterince parası olan biri varsa o da kesinlikle sizsiniz."

John şaşırarak başını kaldırdı. Bu da ne demek oluyordu şimdi?

"Sizin hakkınızda epey şey biliyorum, Bay Fontanelli, şüphesiz sizin de fark etmiş olduğunuz gibi. Şimdi benim de size kendim ve yaşamım hakkında biraz bilgi vermem centilmence olur." McCaine masasının kenarına oturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi. "1946 yılında doğdum, burada, Londra'da. Babam, Philipp Callum McCaine Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde üst düzey bir memurdu, bunun sonucu olarak da ben daha on yaşındayken sekiz farklı ülkede on dört farklı şehirde yaşamış bulunuyor ve beş yabancı dili akıcı olarak konuşabiliyordum. Gençliğim süresince ne kadar farklı okullara gittiğimi unuttum, ama sonunda bir gün okulu bitirdim ve ailemin yaşama biçimi –yani benimki ve anne-babamınki, kardeşim yok– belirli bir ulusa aidiyet duygusu oluşturmadığı için bir şeylerin beni çokuluslu holdinglere çektiğini hissediyordum. Sağda solda birkaç denemeden sonra IBM'e girdim ve programlamacı olarak yetiştirildim. Bu 60'lı yılların ortalarında oldu, hâlâ delikli kartlar kullanılıyordu, manyetik bantlar ortalıkta dolaşıyordu ve bir bilgisayar milyonlarca dolar değerindeydi. Ayrıca programlamayı bugüne kadar tam olarak bırakmadım; benim broker'ların bir kısmı," başıyla panjurlarla örtülü cam duvarı işaret etti, "benim yazdığım bilgisayar programlarıyla çalışırlar. Bu işlerde kullanılan programların kalitesi belirleyicidir: Wall Street'te milyarlarca dolar kazanan bazı broker firmaları kazançlarının üçte birini yine bilgi işlem sistemlerine harcar! Ama tahminen bunlardan hiçbiri işe el atacak bir patrona sahip değil."

John enerji yüklüymüş gibi duran adamı şaşkınlıkla izliyordu. Bu adam bilgisayarın açma düğmesini bile bulabilecek biri gibi görünmüyordu, ki yazılımdan söz edebilsin. "Anlıyorum," dedi usulca bir şey söylemiş olmak için.

"Neyse, başa dönelim," diye devam etti McCaine belirsiz ama canlı bir el hareketiyle. "Bildiği yabancı diller nedeniyle uluslararası işlerde görevlendirilebilecek bir elemandım, bu yüzden beni Avrupa'nın her yerine gönderiyorlardı. Belçika, Fransa, Almanya, İspanya... her ta-

rafta serseri gibi dolaşıyor ve IBM müşterileri için ticari programlar yazıyordum. Ülke sınırlarını aşıp diğerleriyle bağlanan bilgisayar sistemleri genellikle bankalara aitti ve ben de uluslararası bilgisayar projeleri konusunda uzman sayılırdım. Bu yüzden 1969 yılında İtalya'dan bir sipariş geldiğinde bu iş için beni seçtiler; beklentinin çok yüksek olduğu bir siparişti." McCaine ona içe işleyen bir bakışla baktı. "Siparişi veren, oldukça alışılmamış bir şey, Floransa'dan bir avukatlık bürosuydu."

John nefes almakta bir an zorlandı. "Siz?" diye bir sözcük kaçtı ağzından istemeden.

"Evet. Banka hesaplarınızı idare ettiğiniz programın ilk halini ben yazdım."

Marco pek de ilginç olmayan bir dergiyi karıştırıyor, ama korumak zorunda olduğu kişiyi de gözucuyla kapının sadece yarısını kapatan panjurların arasından izliyordu. John Fontanelli ayağa fırlayıp da koca büronun içinde dolaşmaya ve el kol hareketleri yapmaya başlayınca başını kaldırdı. McCaine de başladı dolaşmaya, arenada tepinen öfkeli bir boğa gibi görünüyordu. Korumanın aklından bu da ne demek oluyor gibilerden bir soru geçti. En azından kimse kimsenin boğazına sarılıyor gibi görünmüyordu. Otomatik olarak atlamaya hazır bir şekilde gerilmiş kaslarını gevşetti ve tekrar arkasına yaslandı.

"Bir kahve daha ister misiniz?" diye sordu sekreter; kızıl, yukarıda toplanmış saç, kremsi soluk teniyle genç ve güzel bir kadındı, Marco'yu beğendiği de apaçık belli oluyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Ama belki bir bardak su alabilirim."

"Bu sipariş hayatımın dönüm noktasıydı," diye açıladı Malcolm McCaine. Şimdi ikisi de koltukta oturuyordu. McCaine öne eğilmişti, dirsekleri dizlerine dayalıydı. John'dan gözünü ayırmıyordu. "Vacchiler baştan itibaren oldukça gizemli hale getirdiler işi, bana esas meselenin ne olduğunu anlatmak istemiyorlardı. Bir süre yapacağım programla mafya paralarını aklamak istediklerinden şüphelendim. Ama fark

etmez, eğer bir bilgisayar sistemi kurdurtuyorsanız firmadaki bütün sırlar açığa çıkar. Programcı bir günah çıkarma papazı gibidir, ona vergi dairesine ya da ceza makamlarına söyleyemeyeceğiniz şeyleri söylemek zorundasınız; çünkü aksi halde program çalışmaz. Sonuçta programı test etmek zorundaydım. Ekranda 365 milyar dolarlık bir toplam görünce gözlerim yerinden fırladı, belki bunun ne demek olduğunu tahayyül edebilirsiniz."

"365 milyar?" diye yankıladı John şaşkın bir halde.

McCaine başını salladı. "Yirmi beş yıldan biraz fazla bir zaman içinde servetiniz üç kat arttı."

John ağzını açtı, ama söyleyecek bir şey bulamadığından tekrar kapattı.

"Bana kaliteli bir şarap servisi yapmak zorundaydılar," diye sürdürdü McCaine. "O zamana kadar Vacchiler bodruma inenin dışındaki bütün kapıların kilitli olmasına dikkat ediyorlardı ben evdeyken. Ama onlara mafya paraları ya da uyuşturucu gelirlerinin söz konusu olduğundan şüphelendiğimi söyleyince ister istemez bana arşivi, Giacomo Fontanelli'nin vasiyetini, göstermek zorunda kaldılar ve polise gitmemem için işin arkaplanını anlattılar." McCaine başını salladı. "Kesinlikle büyülenmiştim. Hayatım boyunca duyduğum en inanılmaz şeydi. Ve hayatımın anlamını bulduğundan emindim. Kesinlikle emindim. IBM'den ayrıldım, pek önemli olmayan tasarruflarımla birlikte Londra'ya geri dönüp aynı anda ekonomi ve işletme okudum. Kalorifersiz ve ucuz bir çatı katında oturdum, yıllarca aynı pantolonu ceketi giydim, asla dışarı çıkmadım, sigara içmedim, içki içmedim, bir derviş gibi yaşadım ve öğrenmem gereken şeyleri daha önce hiç yapılmadığı şekilde yaladım yuttum. Sürekli ilk sırada oturur, sorularla doçentlerin canını çıkarır ve bütün sınavlardan en iyi notu alırdım. Üniversiteyi bitirince bir bankaya girdim ve broker olarak çalışmaya başladım, hisse senetleri, tahviller, döviz işlemleri konusunda öğrenilecek her şeyi pratikte öğrendim. Sonra kendi firmamı kurdum. Birazını kendi paramla, birazını borçla, bir kısmını da babamdan kalan mirasla

karşıladım, ilk çalışanımı işe alıncaya kadar gece gündüz çalıştım ve sonra da çalışmaya devam ettim; ta ki siyah kırmızı rakamlar siyaha dönünceye ve tekrar yukarı doğru tırmanıncaya kadar. Bütün bu işler sırasında, bütün bu yıllar boyunca, iyi ve kötü zamanlarda, bugünün, sizinle –Fontanelli servetinin vârisiyle– bir trilyon doların vârisiyle karşılıklı oturacağımız günün düşüncesiyle yanıp tutuştum."

John adamı sonuna kadar açılmış gözlerle izlediğini fark etti. Muhtemelen gülünç bir görüntü veriyordu. Fakat McCaine'den öyle bir bedensel enerji, öyle bir kararlılık yayılıyordu ki, insan horuldayan bir fırının karşısında oturduğunu düşünebilirdi.

"Korkarım," dedi John yavaşça, "hâlâ tam olarak anlamıyorum."

"Benim misyonum, hayattaki görevim," diye açıkladı McCaine şiddetle bastırdığı çenesiyle, "Giacomo Fontanelli'nin kehanetini gerçekleştirmenizde yanınızda bulunmak ve size yardım etmek. Ne daha fazla ne daha az. Şimdiye kadar yaptığım her şey –üniversite öğrenimi, bu firmayı kurmam– bu görevin hazırlıklarıydı ve sadece antrenman, alıştırma, gölge boksuydu. Parayla, çok parayla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydım. Eğer size yararlı olmak istiyorsam yüksek finans seviyesinde hareket edebilmeliydim. Nedeni sadece buydu. Zenginlik beni ilgilendirmiyor. Jaguar'a binmekle yürümek zorunda kalmak benim için aynı şey. O zamanlar, bundan yirmi beş yıl önce o özgürlüğe kavuştum: insana belirli bir amaç için mutlak bir tutku ve vizyon kazandıran özgürlüğe. O zamandan beri dünyada niçin var olduğumu biliyorum. Beni Floransa'ya götüren şeyin bir rastlantı olmadığından, tam tersi bir vizyon olduğundan yarın güneşin doğacağından emin olduğum kadar eminim. Bu konuşmayı kafamda binlerce kez yaptım. Yirmi beş yıl boyunca bugün için, bu an için çalıştım. Elimde olan tek şey bir tarihti, belirlenen gün, 23 Nisan 1995 ve bir telefon numarası. Daha o zamandan villada hazır tutulan misafir odasının telefon numarası. Onu avukatlık bürosunun bodrumuna kablolar döşeyen bir telefon teknisyeninin listesinde gördüm. Vacchi ailesinin bu numarayı değiştirmeyeceğini biliyordum.

Ve şimdi," diye ekledi sefahat derecesinde bir memnuniyetle, "zamanı geldi. Siz buradasınız."

John yutkundu. Bunun üzerine ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu adam ya tamamen deli ya da bir dâhiydi. Ya da ikisi birden. "Nereden biliyordunuz," diye sordu, "Vacchilerin numarayı değiştirmeyeceklerini?"

McCaine gözlerinin katılmadığı kısa ve kuru bir gülümsemeyle gülümsedi. "Yani, 23 rakamının sembolik içeriği açıktı. O malum gün. Ve onlar benim numarayı bildiğimi bilmiyordu. Bunu onlara sezdirmemeye özen gösterdim. Gizli hareket etmem gerektiğini biliyordum."

"Neden peki?"

"Çünkü benim planım onların yeterlilikleri konusunda bir soru işareti oluşturacaktı." John'un konuşmaları boyunca onun nefes almadığı hissine kapılmasına yol açacak kadar derin bir nefes aldı. "Şimdi size söylemem gereken şeyi söylüyorum, hoş olmayan bir duyguyla da olsa, sizin Vacchi ailesi hakkında muhtemelen oldukça pozitif duygular beslemenizi anlıyorum. Vacchiler sizi zengin bir adam yaptı, bir hamlede yaşamınızı daha iyi hale getirdiler, hem de asla düşünemeyeceğiniz kadar... Ve bunun için sizden hiçbir şey istemiyorlar, karşılığında hiçbir şey, bir teşekkür bile. Onlar sizin büyük dedenizin dileğini yerine getirmiş olmakla mutlular. Gerçekten de asil insanlar, kabul etmek gerekir."

John başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama aslında," diye açıkladı McCaine, "Vacchilerin de karanlık yanları var. Hiç şüphesiz inanılmaz bir performans sergilediler, bunu değerlendirmek size kalmış. Ama tam da bu, onların bu performansı gerçekleştirme yeteneği, şimdi sizin yolunuzda bir engel olarak duruyor. Vacchiler, Bay Fontanelli, geçmişe dönük insanlardır, mutlak olarak korumaya, elde tutmaya, geleneğe saplanmışlardır. Köylerinde küçük bir cennet oluşturmayı başardılar, içinde taçsız kral oldukları bir Shangri-La. Ama eğer siz, tamamıyla objektif olmaya gayret ederek, Vacchilerin somut olarak ne yaptığını kendinize soracak olursanız, onların size yardım edememiş olduklarını göreceksiniz. Kehaneti

ve onun gerçekleştirilmesi konusunda değil. Tam tersine, bütün umutlarını size bağlıyorlar. Siz bunu yapacaksınız. Siz vârissiniz, siz Giacomo Fontanelli'nin rüyasında gördüğü kişisiniz, siz insanlığa kaybolan geleceğini geri vereceksiniz; bir şekilde. Bu konuda tek başınıza kaldınız, doğru değil mi? Vacchiler sizi dünyadan korudu, sizi perdelediler, sizi zenginliğin bir insana sağlayabileceği oyuncaklarla oyaladılar. Kalplerinin derinliğinde aslında herhangi bir şeyin şimdiye kadar olduğundan başka türlü olmasını istemiyorlar. Bu kötü bir istek değil. Vacchiler bu tür istekler için derin bir yeteneksizlik içindedir. İşte bu özellik bu aileye beş yüzyıl boyunca her kuşakta hukukçular çıkarma ve parayı kendileri için alıkoymayı denemekten uzak durma yeteneğini verdi. Ama aynı yetenek size yardım etmelerine, gerekli dönüşümü gerçekleştirmelerine de engel oluyor." Yerinden sıçradı, odanın derinliğine doğru fırladı, halının tam ortasında durdu, çevresinde döndü, kollarını açarak eski ahit peygamberlerinden birinin yüzüne iyi yakışacak vahşi bir yüz ifadesi takındı. "Planı fark ediyor musunuz şimdi? Kaderin bu büyüleyici dönüşümü, benim gibi birini bir sırrın içine, tam zamanında, vârisin yanında yer alabilmek için gerekli hazırlıkları yapmam için gerçekleşen dönüşümü? Serveti koruyanlardan tamamen farklı düşünen, hisseden ve davranan birini? Her şey olması gerektiği gibi. Çarklar birbirinin içine geçiyor. Ben bekledim, yirmi beş yıl sizi bekledim, bekledim, kendimi hazırladım ve işte buradasınız. Artık zamanı geldi. Şu an içinde bulunduğumuz, ileride insanların geleceğin başladığı milat olarak anacakları gündeyiz."

John ona bakıyordu, sonra gözünü ayırmak zorunda kaldı, bir elini gözlerinin üzerine koydu. "Bütün bunlar biraz fazla geldi," dedi. Kalbi çarpıntıya tutulmuştu, artık heyecan kaldıramayan yaşlı bir adam gibiydi. "Her şeyden önce hâlâ gelecek için planınızın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Geçmiş, tamam. Bunu anladım. Ama ne *yapacaksınız*? Bir trilyon dolarla geleceği kurtarmak için somut olarak ne *yapacaksınız*?"

"Bir dakika," dedi McCaine ve öğretmen gibi parmağını kaldırdı. "Bu Vacchi ailesinin bir düşünce hatasıydı. Birinin âdeta durduğu yerden karmaşık dünya sistemini analiz edebileceğine ve problemleri çözmek için asla varolmayan fikirler bulacağına inanmak. Bunu kimse yapamazdı. Değil ben, bunu Albert Einstein bile yapamazdı. Ama unutmayın ki benim düşünmek için yirmi beş yılım vardı. Bol zaman bazen deha eksikliğini dengeler. Düşünmek ve plan yapmak ve başkalarının da bu konuda neler düşündüğünü görmek için çevreme bakma zamanım vardı. Ve bir de ne göreyim; bir sürü yetenekli bilim adamı uzun zamandan beri bu problemi bütün yönleriyle aydınlatmış. Dâhiyane bir fikir bulmaya gerek yok. Bütün gerekli fikirler çoktan bulunmuş, yayımlanmış ve hepsi kullanıma hazır durumda. Problem insanın ne yapacağını bilmemesi değil, aksine yapmaması. Yapılan tek şey beklemek."

John onun arkasından kitap dolabına koşuşunu ve orada bir şeyler arayışını izledi. Ağzı kurumuştu. McCaine'in bir şeyler ikram etmek aklına gelmiyordu görünüşe göre. Muhtemelen bütün insanların kendisi gibi zaruri ihtiyaçlarının olmadığını varsayıyordu, en azından en önemlilerine.

"İşte," dedi McCaine John'a bir kitap göstererek. Kitabın başlığı uzaktan okunamıyordu. "Bu kitabı başlangıç noktasına koyardım. Bundan önce sadece dağınık, korku verici, birçok bölümü birbiriyle çelişen araştırmalar vardı ve pek sistematik düşünmeyen kişiler tarafından yayımlanmışlardı. Ardından ciddi araştırmalar ve gerçek bilgiler geldi. *Büyümenin Sınırları.* 70'lerin başında yayımlanmış kitabın başlığı bu. Yazarlar Dennis Maedows ve Jay W. Forrester. Forrester MIT'de profesördü ve sistem-dinamiğin teorik temellerini geliştirdi. Bu yüksek dereceden sistem ağlarının araştırıldığı sibernetiğin bir dalıydı. Maedows bundan WORLD2 adında bir bilgisayar programı yaptı, henüz oldukça sade ve sınırlıydı, ama kaba hatlarıyla insanlığın geleceğini gösterdi ve bunun sayesinde değişik önlemlerin gelecek üzerinde nasıl etkiler doğuracağını araştırılabildi." McCaine

tekrar yerine oturup kitabı masanın üzerine koydu. John okumaktan bu denli yıpranmış başka bir kitap daha görmemişti. McCaine yıllarca onu yastığının altında tutmuş olmalıydı. "Bu başlangıcın bir programcı olarak bana bir şeyler vaat etmiş olduğunu anlarsınız. O zamanlar bilgisayar programcılığının, çevresinde efsanelerin döndüğü gizli bir bilim olduğunu da unutmayın. Maedows'un programını, üzerinde birtakım deneyler yapabilmek için kopyaladım. Bunu yapmak üniversitenin büyük bilgisayar merkezinde bile oldukça uzun bir zaman aldı, kartonlar dolusu delikli kartı taşımak ve geceleri saat birde uyanmak zorunda kaldım, çünkü öğrenciler sadece o saatlerde bilgisayarları ücretsiz kullanabiliyordu. Bugün bin dolarlık herhangi bir bilgisayarla bu yapılabilirdi. Yalnız, artık hiçbiri bunu yapmıyor."

Kitabı açtı ve diyagramları görebilmesi için açık şekilde John'un önüne itti. John kendi kendine neden McCaine'in bir yenisini almayı düşünmediğini soruyordu. Neredeyse bütün cümlelerin ya altı çizilmiş ya da bir şekilde işaretlenmişti, bazı sayfalar da kopmuştu.

"Bu *standart gelişme* denen şey," diye açıkladı McCaine ve içinde beş çizginin dalga biçiminde yükselip indiği ilkel görünüşlü bir diyagramı işaret etti. En önemli beş kategorinin, nüfus, yaşam kalitesi, çevre kirliliği, hammadde rezervleri ve belirleyici önlemlerin gelmeyeceği varsayımına dayanarak yatırılmış sermaye. 1975 yılındaki elbette. Şimdiye kadar hiçbir şeyin meydana gelmediğini biliyoruz, yani bu gelişme o zamandan beri gerçekleşen şeyleri gösteriyor. 1970 ve 1995'te eklediğim şu çizgileri görüyor musunuz? Sadece bu bölüm incelendiğinde bile fena görünmüyor. Çevre kirliliğinde hafif bir yükselme ve nüfusta kuvvetli bir artış, hammadde rezervlerinde ve aynı şekilde yaşam kalitesinde düşük oranda bir azalma. Yaklaşık olarak gözlemlenen şeyler bunlar, doğru değil mi? Ozon deliği büyüdü, nüfus biraz daha arttı ve altı milyara yaklaştı. Ve şimdi nasıl devam ettiğine bakın: 2030 yılı civarında ani bir kriz, ateşleyicisi de hammadde kıtlığı."

"Ama bu mümkün değil," dedi John. "Hammaddeler giderek ucuzluyor. Sürekli yeni rezervler ve alternatif maddeler bulunuyor. Daha geçenlerde bütün ülkeyi optik kabloyla döşemek için eskiden olduğu gibi tonlarca bakır yerine sadece bir kamyon kuma ihtiyaç olduğunu okudum."

McCaine ellerini açtı. Bu argümanları sıkça duyduğu belliydi. "Birincisi bu basit bir model. Hammadde her şeyi kapsıyor; bakırı ve aynı şekilde petrolü de. Bu çizgi çok ama çok kaba bir ortalama değer. İkincisiyse hammadde fiyatları: Evet, birçok şeyin alternatifi bulunabilir ve birçok hammadde –mesela demir ya alüminyum– gerçekten de istemediğin kadar var. Ama siz de birçok insanın gözden kaçırdığını kaçırıyorsunuz, yani normalde pek adını duymadığınız ama endüstriyel süreçler için belirleyici önemi olan birçok hammadde giderek daha az bulunur oluyor ve fiyatları artıyor. Molibden ya da tantal, paladyum ya da hafniyum, germansiyum ya da niob, vesaire. Üçüncü olarak," diye sürdürdü McCaine, kitabı tekrar önüne çekti ve başka bir grafik buluncaya kadar sayfaları çevirdi –içeriğini papazın İncil'i bildiği gibi biliyordu anlaşılan– "her şeyden önce bir sistem ağı söz konusu. Bütün faktörler birbirlerine bağlı. Argümanınız, Bay Fontanelli, tipik bir doğrusal düşünce argümanı. Bir problem ortaya çıkıyor ve çözümün diğer alanlarda yeni ve muhtemelen daha ağır problemlere yol açtığı fark edilmeden çözülmeye çalışılıyor. Eğer hammadde kıtlığı ortadan kaldırılırsa –mesela bu programda beş kat fazla olduğu varsayılarak kolayca sonucun izlenebileceği gibi– o zaman da bunun yerine diğer yükler etkili olmaya başlayacaktır. Şu diyagrama bakın: Hammadde tüketimi azalacak olursa, sınırlayıcı bir faktörün çevre kirliliğinde tüm ölçüler üzerinde meydana getirebileceği bir artış aynı zamanda sistemin aniden çöküşüne de yol açabilir."

"Öyle mi?" John sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Bir diyagram bir öncekinden daha kötü görünüyordu. Tam da yapılmak istendiği gibi, her seferinde felaketle sonuçlanıyordu. Zararlı maddelerin az miktarda açığa çıkması bile felaketi sadece yirmi yıl kadar geciktirebiliyordu.

Fakat bu, felaketin ortaya çıkmasından *sonra* nüfusun ani düşüşüyle fark edilebiliyor ve milyonlarca insanın ölmesi anlamına geliyor. Sonra eğrilerden bazıları yeniden makul düzeylere iniyor. Âdeta bir barış dönemi başlıyor.

McCaine onun bakışını fark etmişti, düşüncelerini seziyor gibi görünüyordu. "Krizden sonraki eğrileri boş verin, nasıl görünürlerse görünsünler," dedi. "Prensip olarak çöküş anından sonra devamının çizilmemesi gerekir. Ardından ne geleceği önceden hesaplanamaz. Tahminen bu, insanın tür olarak sonu anlamına gelecektir."

"Ama durum oldukça umutsuz görünüyor," dedi John. "Durumun oldukça umutsuz *olmasından* kaynaklanıyor bu," dedi McCaine. Kitabın sayfalarını çevirmeyi sürdürdü, arkalardaki sayfalardan birini açtı. "Buradaki şu diyagrama, eğer 1970 yılında etkili önlemler alınmaya başlansaydı erişilebilirdi. Bir denge durumu. Katı bir üreme kontrolü yapılmak zorundaydı, çevre kirliliğinin acilen azaltılması ve aşırı bir hammadde tasarrufu yapılması gerekirdi. Detaylar konusunda buradan bir şeyler çıkarmak imkânsız, ama açık olan bir şey var ki, o da böyle bir durumun önkoşulu –en azından uzun bir süre yüksek yaşam standardındaki bir varoluşu garantileyen durum– nüfus artışı ve ekonomik büyümenin sona erdirilmesidir."

John yine Lorenzo'nun makalesini anımsadı. Kuzeni de tam bu probleme parmak basmıştı; sürekli, durmaksızın ve herkes tarafından tanrısallaştırılan büyüme. "Büyümenin sona erdirilmesi," diye tekrarladı içinden. "Peki bu, nasıl başarılacak?"

"Soru, neden şimdiye kadar başarılmamış olduğudur. Sonuçta büyüme kendiliğinden meydana gelmiyor. Bunun için büyük çaba sarf edilmesi gerekir. Ter ve özveri ister. Soru, insanın neden yeterince şeye sahip olduğu halde durmadığıdır."

"Güzel. Peki, neden durmuyor insan?"

"Çünkü kimse başlamak istemiyor. Bu silahlanma yarışı gibi bir şey; herkes ilk adımı atmaktan korkuyor, çünkü yarışta geri kalmak istemiyor. İnsanlar durmuyor, çünkü diğerleri durmuyor."

John yıpranmış kitaba baktı. Başı ağrıyordu. "Anladım. Peki, bütün bunların benimle ne ilgisi var? Ve sizinle?"

"Bunun ipuçları elinizde değil mi?"

"Hayır." John iki elini birden açtı. "Benim elimde hiçbir şey yok."

"Pekâlâ," dedi McCaine, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Bay Fontanelli, nasıl zengin olunduğu hakkında ne biliyorsunuz?"

"Efendim?" dedi John. "Nasıl zengin olunduğu mu?"

"Evet. Olay nasıl işliyor? Neden birileri zengin oluyor da diğerleri olmuyor? Miras olaylarını şimdilik unutalım."

"Bunu hiç düşünmedim."

"Diğer çoğu insan gibi. Ama birtakım ortak yanların olması gerektiğini biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Sanırım, rastlantı çok. Ayrıca az öncekilerle bir bağlantı göremiyorum."

"Şimdi göreceksiniz." McCaine ayağa kalktı, birden yorgunmuş gibi görünmeye başlamıştı. "Arkanıza yaslanın. İyice gevşeyin. Size bunu açıklayacağım."

Adı Karen'di. Marco'yla şakalaştıkça Marco da ondan hoşlanmaya başlıyordu. Yine de ara sıra kapının camından içeriyi gözlüyordu, iki beyefendi sohbeti derinleştirmiş görünüyor ve Bay Fontanelli herhangi bir tehlike altındaymış gibi durmuyordu. Kızıl saçlı sekreterin önündeki bilgisayar ve kocaman telefona rağmen bugün pek yapacak işi yoktu sanki.

"Bazı günler böyle olur," dedi. "Ama diğer günler kıyamet kopar. Borsaya bağlı olarak, bilirsiniz."

"Bu konulardan hiç anlamam," diye itiraf etti Marco.

Karen onu bir kahve daha içmesi için ikna etti ve bir yerlerden de pasta bulup çıkardı, böylece o küçük tatlılarla beslenerek birbirlerine hayat hikâyelerini anlattılar.

"Size Londra'yı gezdirebilirim," diye teklifte bulundu Karen. "Bir dahaki ziyaretinizde."

Marco kaçamak bir bakışla süzdü kadının bedenini. "Bu beni gerçekten sevindirirdi," dedi ve içten bir üzüntüyle ekledi: "Ama bir daha ne zaman Londra'ya geleceğimi bilmiyorum."

"Ah, kesinlikle sık sık geleceksiniz," dedi Karen sinsice bir gülümsemeyle. "Benim patron sizin patronla iş yapmak istiyor ve *oldukça* ikna edicidir."

"Zenginlik birinci derecede gelirlerle, ikinci derecede de harcamalarla ilgilidir," dedi McCaine ders verir bir tonda, aydınlık bir Londra panoraması önünde karanlık bir siluet gibi duruyordu. "Kazandığınızdan fazlasını harcıyorsanız fakirleşiyorsunuz, kazandığınızdan daha azını harcıyorsanız zenginleşiyorsunuz demektir. Harcamalarınızı ancak belirli bir sınıra kadar azaltabilirsiniz, en azından toplumun normal bir üyesi olarak kalmak istiyorsanız. O halde geriye gelirleri artırmak kalıyor. Buraya kadar anladınız mı?"

John şüpheyle başını salladı. "Buraya kadar dikkat çeken bir şey yoktu, doğrusunu isterseniz."

McCaine onu duymamış gibi sürdürdü. "Elde edilebilir olan gelir bir hiyerarşiyi takip eder. Bu hiyerarşinin en altında doğal olarak *çalışmak* vardır. Siz birisi için bir şey yapıyorsunuz ve o da bunun karşılığında size para veriyor. Bu bir eleman olarak ya da bağımsız bir el sanatçısı gibi çalışmak olabilir, bunun bir rolü yoktur. Halk dilinde buna "namusuyla çalışmak" denir ve gelirleri hiçbir zaman giderlerini ciddi biçimde aşmaz. Bunun vergiyle de bir ilgisi vardır. Devlet paranızı almak, hatta tercihen bütün paranızı almak ister. Ama o zaman açlıktan öleceğiniz için ya da devlete yeni vatandaşlar ve dolayısıyla vergi verecek çocuklar yetiştirmekten vazgeçeceğiniz için size yaşamanız için gerekli parayı bırakır. Daha fazlasını değil. Hiçbir devlet, hiçbir toplum mali olarak bağımsız bir nüfus istemez. Namusuyla çalışmak, o halde insanların çoğunun zamanlarını harcadıkları

ve sadece genel olarak alışılagelmiş bir hayat standardını getiren bir şeydir, daha fazlasını değil."

John çamaşırhanedeki günlerini anımsadı, ter içinde geçen gecelerdeki yoksulluğu. Haftalık ücreti sadece zaruri ihtiyaçlarına yetiyordu.

"Elde edilebilir gelirin bir sonraki basamağı," diye sürdürdü McCaine, *"konunun uzmanı olarak çalışmaktır.* İşin değeri, ekonominin her alanında olduğu gibi, arz ve talep tarafından belirlenir. Eğer herkesin öğrendiğini öğrenirseniz ve herkesin yapabildiğini yapabiliyorsanız yerinize başkası konulabilir demektir ve bu nedenle baskı altında tutulabilirsiniz, o zaman elde edilebilir gelir mümkün olan en alt derecede hareket eder. Maaşınız ya hiç kimsenin yapmak istemediği bir şeyi yapmaya hazırsanız –sağlığınızın bozulmasına, bedensel olarak aşırı yüklenmeye, geceleri ya da tatil günleri çalışmaya– ya da herkesin yapamadığı bir şeyi yapabiliyorsanız, bunun değer verilen bir beceri olması koşuluyla, yükselir. Duruma göre önce bunun pazarını aramak zorundasınızdır; devlet tarafından istihdam edilen bir öğretmen ne kadar iyi ya da kötü bir öğretmen olduğuna bakılmaksızın sürekli aynı parayı kazanır, ama eğer iyiyse muhtemelen özel bir okulda daha yüksek bir maaş için pazarlık yapabilir. Diğer tarafta sendikalar, barolar, meslek odaları vardır, yani endüstride kartel denilebilecek olan ve toplu sözleşme pazarlıklarında üyelerinin gelirlerinin belli bir düzeyden aşağı düşmemesine gayret eden kurumlar. Ama bu yolla pazar bir parça yükseltilebildiği için bunun acısı hasılat sınırlamasıyla çıkartılır; çünkü yüksek ücretli bir performans alçak ücretli bir performans kadar alıcı bulmaz. Her neyse, performans olarak sunabileceğiniz şey ne kadar uzmanlaşmışsa ve aranan bir şeyse, geliriniz de o derece yükselebilir. Bir avukat saatte beş yüz dolar kazanabilir, az biraz ünlü bir pop şarkıcısı bir saatlik bir konserde yirmi bin dolar kazanabilir. Ama bu yükselme de sınırsız değildir; avukatın temiz kazancından ödediği büro ve sekreter masrafları vardır. Şarkıcı randevu ayarlamak, pazarlıklarda bulunmak, seyahat etmek, kıyafetlerini değiştirmek, provalar yapmak, imzalar dağıtmak

zorundadır; ünlü olmadan önce yıllarca sadece boğaz tokluğuna şarkı söylemiş olduğunu düşünmezsek tabii."

Paul Siegel'i anımsadı, bir zamanlar en iyi arkadaşıydı. Harvard'a gitmişti ve çalıştığı işyerini bir saatlik bir iş için bin dolar ödemek zorunda bırakan bir meslek öğrenmişti. John Paul'ün bunu anlattığı anı ve aralarında beliren bu uçurum yüzünden düştüğü şaşkınlığı çok iyi anımsıyordu.

"Şimdi ilk sıçrama geliyor. Eğik yüzeyden kaldıraç prensibine geçiş de denebilir buna. Gelir hiyerarşisinin bir sonraki basamağı *ticarettir.* Ticaret bir şeyi ucuza alıp pahalı satmak anlamına gelir. Bir başka şekilde söylemek gerekirse, tüccar eylemiyle arz talep arasındaki farkı dengeler ve bundan para kazanır. Buradaki kaldıraç prensibi elde edilen kârın ticareti yapılan malın değerine bağlı olarak artmasında yatar, yapılan ticaret işleminin güçlüğünde değil. Eğer bir kavun satarsanız bu size on sent kazandırabilir, ama bir fabrikaya su arıtma cihazı satarsanız on bin dolar kazanabilirsiniz. Ama karşılaşılan güçlükler eşit olabilir. Burada emeğinizden ziyade bir ihtiyacı keşfetme ve karşılama yeteneğinize para ödeniyor. Bu aşamada aradaki fark oldukça büyüktür; ticaretten az kazanıldığı ya da hiçbir şey kazanılmadığı olur, ama anormal zengin de olunabilir. Bir kitapçı bir kitabın satış fiyatından yaklaşık olarak yüzde otuz ila kırk civarında kâr elde edebilir, bir moda mağazasının sahibi ise mallarının üzerine yüzde iki yüz ya da üç yüz oranında fiyat koyabilir. Bir satıştan alınan komisyon genel olarak yüzde on ya da on beş civarındadır, bu da birkaç milyonluk bir makinede tatlı bir yekûn oluşturabilir, sadece birkaç telefon görüşmesi ya da bir öğle sonrasını pazarlığı yaparak."

John susuyordu. Sarah ya da diğerlerinin sergilerini yapan galeri sahipleri muhtemelen bu kategoriye giriyordu. Bunlar sanatı üretenlerle satın almak isteyenler arasında bir aracıydı ve bunun için her iki taraftan da tahsilat yapıyorlardı. Bu yüzden galeri sahiplerinin her zaman büyük arabalarla, sanatçıların da metroyla yolculuk etmeleri mucize değildi.

"Bir sonraki sıçrama kendinizi belirli ölçüde çoğaltmanızda yatar. Artık kendiniz çalışmazsınız, sadece sizin için çalışanları yönetirsiniz. Bundan sonra artık tek kelimeyle *girişimcisinizdir.* Onlar da sizin söylediklerinizi yaptıkları için sizden para alırlar. Siz onun emeğini mümkün olduğunca ucuza almaya çalışırsınız, zira artık siz pazar mekaniğinin öbür tarafındasınızdır: İşletmenizin gelirlerinden bu kişilere vereceğiniz her şey sizin gelirinizi azaltacaktır. Bir işletme kurmak her zaman büyük risklerle dolu ve başlangıçta daima aşırı derecede yorucu bir şeydir, ama bu şekilde kendini çoğaltmak neredeyse keyifle yapılacak bir şeydir. Siz de böylece başka insanları yöneten insanları yönetebilirsiniz. Eğer pazarda tutulursanız bir elemana ödediğiniz ücret mümkün olan en iyi yatırımdır: İnsan kaynaklarına işletmecilik açısından bakıldığında bir eleman aldığı ücretin en azından 1,3 katını kazandırıyorsa değerlidir. Diğer bir deyişle yüzde otuzluk bir kâr! Başka hiçbir yatırım aracı bu kârı uzun vadede sağlayamaz. Bu prensibin nerelere kadar vardırılabileceğine en iyi örnek büyük holdinglerdir; buna göre bu holdinglerin patronları yılda belki on milyon dolar kazanırlar, bu da bir saatlik çalışma ücretlerinin üç bin dolar olduğunu gösterir."

Murali'yi anımsadı. Murali, dağıtmak şöyle dursun, hayatında hiç pizza pişirmemişti, ama o pizza pişirmesini bilenleri ve dağıtıcıları ucuza çalıştırmasını biliyordu, sabahtan akşama kadar dükkândaydı, homurdanır, guruldar, deli gibi ortalıkta döner ve her şeyi hareket halinde tutmayı başarırdı. Güney Manhattan'da binlerce insan bu yolla çabucak pizzasına kavuşur, Murali de hayatını bundan kazanırdı, John onun ne kadar kazandığı hakkında en ufak bir sahip olmasa da...

"Umarım eldeki paranın bu kategorileştirmede hangi rolü oynadığını fark ettiniz. Hazırda ne kadar çok para varsa yüksek gelir kategorisine ulaşmak o kadar kolaydır. Eğer yoksulsanız sizi en alt gelir grubundan çıkaracak bir eğitim alma zevkine bile erişemezsiniz. Buna karşın elinizde bir servet varsa ticaret yapmak ya da bir işletme kurmak, bunu sadece kredilerle oluşturmak zorunda kalmaktan çok

daha kolaydır. Ne kadar çok paranız varsa daha fazla para kazanmak bir o kadar kolay olacaktır."

"Ama bu adaletsiz," dedi John düşünmeden.

"Doğa adaletli değildir," diye karşı koydu McCaine. "Dünya adaletli değildir. Adalet denge anlamına gelirdi, ama yaşam dengesiz bir haldir, karşılıklı olarak birbirini güçlendiren dengesizlikler örgüsü; bu yüzden bu gelir hiyerarşisinde etkili olan şey adaletsizliktir." İşaret parmağını kaldırdı, kentin evlerden oluşan parlak denizinin önünde bir Mefisto. "Ve nihayet gelirin en yüksek kategorisine, kendini optimum çoğaltmaya, yani nihai kaldıraç etkisine geldik. Bu, paranızın başka *paralar* kazanma aşamasıdır. Sermaye piyasasından söz ediyorum; safi finans alanından. Bir işletme sahibi olmak kazançlıdır, ama büyüdükçe yönetmek de giderek zorlaşır, sanki sınırsız büyümeyi durduran güçler var. Ama parada öyle değil. Dünya finans piyasaları kanallarında bir milyon, yüz milyon ya da yüz milyar dolaştırmanız arasında bir fark yok, harcadığınız emek aynı. Siz, Bay Fontanelli, işte bu en yüksek basamakta bulunuyorsunuz. Bir daha asla çalışmak zorunda değilsiniz, zira paranız sizin için çalışıyor ve size, yılda sizden bir sonraki dünyanın en zengin adamının sahip olduğundan çok daha fazla para getiriyor. Bir şeyi fark ediyor musunuz? Bu sizi yoruyor mu? İzi bile yok. Bu sürekli böyle devam edebilir. Buradan itibaren artık yukarı doğru sınır yok."

McCaine, John'u neredeyse ürküten sert bir hareketle pencere kenarındaki yerini terk etti ve odada ileri geri yürümeye başladı. "Para," diye bağırdı, "bu gezegendeki en büyük güçtür. Eğer paraya sahipseniz her şeye sahipsinizdir. Bir isminiz var. Bakmaktan zevk alıyorsunuz. İnsanlar size özen gösteriyor. Sizi seviyorlar! Evet, biliyorum. "Aşk parayla satın alınamaz," deniyor. Bu da birçok halk deyişinde olduğu gibi, tamamen saçmalık. Elbette hiçbir şeye sahip olmadan ya da hiçbir şey olmadan da bir kadını elde edebilirsiniz, ama bunun için en azından sevgiye değer, çekici ve kibar olmalısınız. Bütün gayretinizle işin içinde olmalısınız. Ve siz istediğiniz kadar çe-

kici ve sevgiye değer olun, eğer zengin değilseniz belirli kadınlar sizin için her zaman erişilmez olarak kalacaktır. Bana bir marangoz ya da bir bakkalla evli olan bir fotomodel gösterebilir misiniz? Böyle birini bulamazsınız. Jackie Onassis'in, Kennedy'yle bu kadar baştan çıkarıcı bir yakışıklılığı olduğu için mi evlenmek istediğini sanıyorsunuz? *Yok ya!* O Jackie'yi dünyanın en zengin adamlarından biri olduğu için yatağa atabildi. Para insanı seksi yapar."

"Mmm," yaptı John ve Constantina'yı düşündü. Ve bir şekilde şu sözümona tarih öğrencisi Alman gazeteci Ursula Valen'i. Bu kadında para kendisini seksi olmaktan başka her şekilde göstermişti muhtemelen.

"Eğer zenginseniz güzel olmak zorunda değilsiniz. Zeki ya da yetenekli olmak zorunda bile değilsiniz, çünkü zekâ ve yeteneği *satın alabilirsiniz*. Zengin olmak sanatçı olmaktan iyidir, çünkü sanatı parayla satın alabilirsiniz. Hatta *sanatçı* bile satın alabilirsiniz!" McCaine sustu, nefes nefeseydi, John'a baktı. "İyi bir tüccar bile olmak zorunda değilsiniz, eğer çok paranız varsa; çünkü bütün rakiplerinizi pazarın dışına itebilirsiniz. İyi bir girişimci olmak zorunda değilsiniz; bir şirket kurmak ve onu uzun yıllar birçok şeyden mahrum kalarak, geceleri ve pazar günlerini çalışarak, çekler gelmediği için haftalık panikler içinde geliştirmek zorunda değilsiniz. Böyle bir işletmeyi anahtar teslim *satın alabilirsiniz*! Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Paranın gerçekte ne anlama geldiğini, onun ne olduğunu anlıyor musunuz? Para, Bay Fontanelli, güçtür."

John ağzının açık kaldığını fark edip hemen ağzını kapattı.

McCaine yavaşça ona doğru geldi, elleri dua eder gibi göğsünün önündeydi. "Siz eşsiz bir konumdasınız, Bay Fontanelli. Siz dünyanın en güçlü adamı olabilirsiniz. Paranız, sizin bin milyarınız bütün atom roketlerinden daha etkili, çünkü para dünyanın hayat suyu, kanı, ana elementi. Eğer paraya hükmediyorsanız dünyanın hayalarından tuttunuz demektir." Hâlâ, varoluş dünyasına geçişi gösteren diyagramın açık durduğu kitabı işaret ediyordu. "Buradaki şey hiçbir zaman kendiliğinden olmayacaktır. Bunu ben biliyorum, siz biliyorsunuz, herkes

biliyor. Geçen yirmi yıl bütün mantıklı şüpheleri ortadan kaldırdı. Hâlâ elimizde bulunan tek şans –ve neden şeylerin meydana geldiği şekilde meydana geldiklerinin nedeni– gücü olan birinin gelip bunun gidilmesi gereken tek yol olduğunu söylemesidir. Siz, Bay Fontanelli. Buna siz karar verebilirsiniz. Çünkü siz bunu *zorla yaptırabilirsiniz*."

19

"Planınız bu mu?"

"Evet."

"Zorla yaptırmak?"

"Başka bir olanak yok," dedi McCaine. Bakışları mobilyalar üzerinde yanıklar oluşturacakmış gibi duruyordu. "Bu hoş bir şey değil, itiraf ediyorum. Ama aksi halde yaşanacaklar da hiç hoş olmayacak."

"Zorla yaptırmak? Bunu yapabilir miyim ki?" John ellerini kaldırdı. "Demek istiyorum ki, pekâlâ, bir trilyon dolar iyi para ama *yeter* mi?

McCaine sadece başını salladı.

Ama John pek inanır görünmüyordu. "Dört yüz, beş yüz milyar dolarlık sermayeleri olan bankalar olduğunu okudum," diye sürdürdü. "Citibank, olabilir mi? Ve Japon bankaları, isimlerini aklımda tutamadım. Yüzlerce milyar dolarlık rezervleri olan sigortalar var."

"Evet," diye başını sallamayı sürdürdü McCaine. "Ama sizin trilyonunuz, Bay Fontanelli, sadece eşsiz değil, belirgin bir avantajı daha var; o *size* ait!" Gezintisine tekrar başladı. John halının neden bu kadar yıpranmış olduğunu yavaş yavaş anlıyordu. "Bankalar, sigortalar ve yatırım fonları –ve emin olun ki ben neden söz ettiğimi biliyorum– pazarın köleleridir. Zenginliğin hizmetçileri. Kullandıkları o milyarlar onlara sadece emanet edilmiştir ve eğer onunla başka paralar kazanmayı sürdüremezlerse ellerinden alınır. Bu hareket alanını sadece daraltmıyor, güçlerini de neredeyse tamamen yok ediyor. Neyi belirleyebilirler ki? Şu hisse senedini mi alacağınızı, yoksa bunu mu? Ve bu karar hangi hisse senedinin getirisinin çok olacağına bağlıdır. Ben şirketimle beş yüz milyon pound işletiyorum. Eğer ben bu parayla

Amazonları kurtarmak için arazi satın almaya karar versem neler olacağını sanıyorsunuz? Bir anda yatırımcılar paralarını geri çeker ve ben ya hapse girerim ya da tımarhaneye. Oysa bu, yatırımcıların çocukları ve çocuklarının çocukları için çok kutsal bir yatırım olurdu, ama para getirmiyor, kâr getirmiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Aradaki farkı görüyor musunuz? Bankalar paraya *sahiptir* ama onu özgürce kullanamazlar. Yani onlar sadece uygulayan organlardır, hizmetçilerdir, yatırımcılarının yatırım niyetlerinin toplandığı çanaklardır, başka bir şey değil. Bir şeye sahip olmakla mülkiyeti karıştırmayın. Asıl olan mülkiyettir."

Yazı masasının arkasına geçti, yazı takımlarını havaya kaldırdı ve orada uzun zamandır göreve gelmeyi beklediği belli olan bir kâğıt parçası çıkardı. "İkinci sorunuza yanıt: bir trilyon dolar ne kadardır? Karşılaştırmak için birkaç rakam not ettim. Bu tür rakamlar, ek bilgi olsun diye söylüyorum, elde edilmesi güç rakamlardır, çünkü bunlar pek de gündelik şeyler değildir. Buradakiler *Financial Times*'ın 1993 yılındaki istatistiklerinden alınmıştır. Buna göre 1993'teki dünya ticaret hacmi 4.5 trilyon dolardır ve bunun bir trilyon doları hizmet sektöründedir. Dış ticaret ve uluslararası para transferleri de hesaplandığında 5.8 trilyon dolarlık bir döviz talebine ulaşılır. Amerika Birleşik Devletleri'nde borsada işlem gören firmaların toplam sermaye değeri 3.3 trilyon civarındadır, Japonya'dakiler de 2.3 trilyon dolar ve dünya çapında bu rakam 8.8 trilyona ulaşır." Yukarı baktı. "Sizin trilyon, Bay Fontanelli, çok para. Dünyayı satın almak için yetmese de hangi yöne döneceğini belirlemek için yeterli."

John alnını ovuşturdu. Bütün bunlar çok fazlaydı, çok zor ve çok stresliydi. "Ama somut olarak bu nasıl gerçekleşecek?" diye sordu en sonunda. Sesi ince ve yumuşak, neredeyse ağlamaklı geliyordu kulağına, bunun için kendine kızdı. "Gidiyorum ve diyorum ki: 'Gelecekte şunu şunu yapın, yoksa...' yoksa ne? Ve bunu kime söylüyorum?"

"Hayır, böyle olmaz," diye gülümsedi McCaine ve kâğıt parçasını cebine soktu. "Güç şantaj anlamına gelmez. Hayır, yapmanız gereken

şey şirketler satın almak. Ve burada henüz size söylemediğim iyi bir şey daha var; onu kontrol edebilmek için bir şirketin tamamına sahip olmak zorunda değilsiniz. Yüzde 51'inin size ait olması yeterlidir. Bazen daha azı bile yeter. Ve bir şirketi kontrol edebilirseniz *onların* parasıyla başka şirketler de satın alabilir ve bu yolla servetinizin etkisini güçlendirirsiniz. Ek olarak, bugün en belirleyici üretim faktörlerinin –zekâ, bilgi, kişisel katılım– işletmecilikte tamamen yanlış değerlendirilmesi de söz konusu, çünkü hâlâ eski kapitalizm ilişkilerine göre hareket ediliyor. Elde bulunan stokların, makinelerin değerine göre. Ama düşünün bir kere, kurucularının fantastik bir fikrinin olduğu ve birkaç bilgisayar için sadece bir miktar paraya ihtiyacı olan genç, küçük bir şirkete rastlıyorsunuz, o zaman elli ya da yüz bin dolar ve birkaç milyonluk krediyle –ki bunu da faiziyle geri alırsınız– birkaç yıl sonra milyarlar edecek olan bir firmanın kontrolüne sahip olabilirsiniz." Ellerini birleştirdi. "Tabii ki video dükkânları ya da fastfood zincirlerine yatırım yaparsanız hiçbir şey elde edemezsiniz. Stratejik olarak belirleyici branşlara ayak basmak zorundasınız. Gıda maddeleri. Maliye işlemleri. Enformasyon teknolojisi. Medya. Hammadde. Enerji. Shell ya da BP'nin bir şey istedikleri zaman bunu elde edeceklerini düşünmüyor musunuz? Bu yüzyıldaki bölgesel savaşların en azından yarısının arkasında petrol şirketlerinin olduğundan kesinlikle emin olan insanlar var. Bunun doğru olup olmaması önemli değil, sadece bu şirketlerin bunu yapabileceğinin düşünülmesi bile onların ortaya koydukları gücü gösteriyor."

John dudaklarını birbirine bastırdı. Bu baş ağrısı da nereden geliyordu. Ve susamıştı da. "Şirketlere sahip olmanın herhangi bir şey üzerinde gerçekten bir etkisinin olacağını düşünemiyorum," dedi. "Yani bir başkanın sahip olacağı türden bir etki demek istiyorum. Gerçekten bir şeyi belirleyebilmek için."

McCaine ellerini göğsünde kavuşturdu, bir eliyle düşünceli bir şekilde dudaklarını ovuşturdu. "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. Bir süre düşündü ve başını salladı. "Belki de çok şey bekliyorum.

Belki de on yıllarca süren düşüncelerle üzerinize çullanıyorum... Ama tarihsel bir örnek var." Öne doğru geldi ve yeniden John'un karşısındaki koltuğa oturdu. "Hayatınızda hiç *Fugger* adını duydunuz mu?"

"Hayır."

"Tahmin etmiştim. Aslında bu isim herkese Napolyon ya da Cengiz Han kadar tanıdık gelmeli, ama herhangi bir nedenden dolayı tarih biliminin maliye gözü kör gibi görünüyor. Fuggerlar bir tür tüccardı, şimdiki Almanya'nın güneyinde bir kent olan ve bugüne kadar Fuggerların belirleyici olduğu Augsburg'da yaşıyorlardı. Dokumacı olarak işe başladılar, ama en iyi zamanlarında, kelimenin tam anlamıyla dünyaya hükmettiler; kolları Güney Amerika sahillerinden Avrupa'ya, oradan da Baharat Adaları'na kadar uzanıyordu. Telgraf, uydu ve bilgisayar olmadan etki alanlarını, bugün büyük firmaların bile sadece rüyalarında görebileceği bir şekilde kontrol altında tutabiliyorlardı ve pratikte o zamanki bütün ekonomi alanlarında başatlardı. En büyük arazi sahibi, en büyük bankacı, bugüne kadar varolan en büyük mağaza, en büyük maden işletmecisi, en büyük el sanatları işvereni, en önemli silah üreticisi... Kısaca her şeye hükmediyorlardı, zaman zaman da imparatorluktaki toplumsal servetin neredeyse yüzde onuna. Fuggerların gücünde bir holding günümüzde hayal bile edilemez, yaklaşık olarak dünyanın en büyük altmış şirketini içeriyordu. Bugün en muhteşem çokuluslu holdingler, General Motors olsun, Mitsubishi ya da IBM, Fuggerlarla karşılaştırıldığında bit kadar kalır."

McCaine başını salladı, gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, sanki şimdi söyleyeceği şey için çok ama çok derin bir nefes alması gerekiyormuş gibi.

"Adamın adı Jacob Fugger. Aile işletmesini en parlak dönemine yükselten ve *Zengin Jacob* denen adam. Çünkü o tam da buydu: zengin. Zengin ve güçlü. Kesinlikle bu gezegen üzerinde gelmiş geçmiş en güçlü adamdı. Ne önce ne de sonra hiçbir zaman bir insan bu kadar etkiyi ve bu kadar gücü kendi üstünde toplayabilmiş değildi. Fugger savaşların ve barışların ne zaman yapılacağına karar verir, işlerinin

önünü tıkayan prensleri yerinden indirirdi. Alman ulusunun Kutsal Roma İmparatorluğu kayzerinin kim olacağını belirleyen kişi oydu; kayzerin ordularını besleyen kişi de oydu. Kendi zamanında Avrupa'da ortaya çıkan reformlar sırasında, bir süre kimi destekleyeceği konusunda kararsız kaldı ve kutsal iskemleyle iyi ticaret yaptığı için sonunda Roma tarafına geçti ve ayaklanan köylüler kanlı savaşlarla yere serildi. Eğer reformların tarafında olsaydı, eminim bu bildiğimiz şekliyle Katolik Kilisesi'nin sonu olurdu."

McCaine parmak uçlarını birbirine dokundurdu. Gözleri cam gibi bir parlaklık kazandı, sanki doğrudan geçmiş zamanın içine bakabiliyordu. "Fuggerlar, ve onları enteresan yapan da buydu Bay Fontanelli, Medici'lerle çağdaştı. Medici'ler Floransa'da yaşayıp güzel sanatları desteklerlerken Fuggerlar Augsburg'da yaşıyor ve para yığıyorlardı. Ve böylece sizin yaşlı dedenizin de çağdaşıydılar. Zengin Jacob, bir tüccar olarak Fuggerların gücünü bütün piyasalarda hissetmiş olan Giacomo Fontanelli'den sadece yirmi yaş büyüktü. Fontanelli zamanında gücün nerede olduğunu, politikanın arkaplanında gerçekten kimlerin sözünün geçtiğini biliyordu. Şüphesiz biliyordu bunu. Herkes biliyordu." Sustu, bakışlarını John'a yöneltti, onu bu yüzden birdenbire sanki müthiş ilginç bir şey keşfetmiş gibi inceledi. "Hiç kendi kendinize büyükbabanızın nasıl olup da insanlığın yönünü değiştirecek olan kişinin *paraya* sahip olması gerektiği fikrine vardığını sormadınız mı?"

Bu, diye düşündü John, *aslında iyi bir soruydu.* Buna rağmen kendine sormadığı bir soru.

"Fontanelli vizyonunda çıplak ayakla ülkede dolaşan ve insanlığı sözcüklerinin gücüyle yolundan çeviren bir derviş görmedi," diye belirtti McCaine. "O paraya sahip olan, ölçüsüz bir paraya sahip olan birini gördü. Onun tüccar olduğunu unutmayın. Faiz ve faizin faizi onun gündelik ekmeğiydi. O mirasının beş yüzyıl sonra ne kadar olacağını *hesaplayabiliyordu.* Nasıl tahayyül edilemez bir büyüklüğe ulaşılacağını. Ve bu inanılmaz miktardaki parayı torunlarına vermek

istiyordu, bir kehanetle birlikte, neden?" Çünkü paranın güç olduğunu biliyordu. Ve bunu her nasıl biliyorduysa, birinin karar vermek zorunda kalacağını da biliyordu."

John bir şey söylemeye fırsat bulamadan McCaine yerinden sıçradı, önüne geldi ve parmaklarını onun göğsüne bastırdı. "Siz beş yüzyıldan beri Jacob Fugger'ın başladığı şeyi sürdürebilecek olan ilk kişisiniz. Siz onun kendi zamanında olduğu kadar güçlü olabilirsiniz. Ve sadece güçlü olursanız kehanetin kastettiği anlamda bir şeyleri harekete geçirebilirsiniz. Sizin trilyonunuz, Bay Fontanelli, şu anda anlamsızca ortalıkta duran bir para yığını. Onu ekonomik etkiye dönüştürürseniz dünyayı yerinden oynatabilirsiniz!"

John göğsüne baktı, göğsünde duran sert ve solgun parmağa. Onu tuttu ve bir silah namlusu gibi yana çekti, ardından parmaklarını pantolonuna sildi, çünkü parmak soğuk ve nemliydi. "Somut olarak aklınızdan geçen nedir?" diye sordu. "IBM'i mi satın alayım? Ya da Boeing'i? Peki, onlarla ne yapacağım?"

McCaine düşünceli bir halde döndü ve yavaş yavaş dolaplarına doğru yürüdü. "Gerçek, Bay Fontanelli," dedi yüzünü John'a dönmeden, "bunu tek başınıza yapamayacağınızda yatıyor. Bir yat satın alabilirsiniz, ama bir işletme satın alamazsınız; hele ki yöneticiliğini hiç yapamazsınız. Bu sizin kişiliğinize ya da yeteneklerinize yönelik bir eleştiri değil. Ama bu konuda öğrenilmesi gerekenleri öğrenmediniz ve finans alanında yirmi beş yıllık bir tecrübeniz yok. Eğer az önce çizdiğim yolda tek başınıza ilerlemeyi deneyecek olursanız yapacağınız tek şey sermayeyi batırmak olacaktır."

Dosyalarla dolu bir dolabı açtı. "Dünyanın en önemli şirketlerinin aktüel bilançoları. Bunları okuyabilir misiniz? Bunlardan hangilerinin önemli hangilerinin palavra olduğunu anlayabilir misiniz? Yönetim kurulu toplantısında ya da Merkez Bankası yönetim toplantısında hazır bulunduğunuz zaman konunun ne olduğunu anlayabilir misiniz? Uluslararası para fonuyla sıkı pazarlıklarda bulunabilecek misiniz?" Dolabı tekrar kapattı. Sadece size çözümün nerede olduğunu söy-

lemek için yirmi beş yıl hazırlık yapmadım. Bunu sizinle bir araya gelmek için yaptım. Bütün ayrıntılı işleri yapmak için. Sizin yapmanız gereken tek şey büyük kararları vermek. Eğer beni çağırırsanız bir an bile düşünmeden buradaki her şeyi olduğu gibi bırakır, firmamı satar, arkamdaki bütün köprüleri yıkarım. Eğer beni çağırırsanız kendimi yüzde yüz işe vereceğim. Yapmanız gereken tek şey bunun kararını vermek."

John farkında olmadan yanaklarını ovuşturmaya başladı. Fark ettiğinde kesti ve ellerini tekrar dizlerine koydu. Hâlâ susuzdu, hâlâ başı ağrıyordu. "Ama hemen şimdi değil, öyle değil mi?"

"Ne zaman ararsanız ben hazırım. Kararınızdan iyice emin olunca beni aramalısınız."

"Bütün bunların hepsi sabah sabah biraz fazla geldi. Bu konuyu düşünmem lazım."

McCaine başını salladı. "Evet. Elbette. Sizi havaalanına götürmesi için bir araba çağırayım." Saate baktı. "Roma'ya giden bir sonraki uçağa yetişebilirsiniz sanırım. Lütfen size Heathrow'a kadar eşlik etmememi kabalık olarak algılamayın. Söylemem gerekenleri söyledim ve kararınız için sizi sıkıştırmak istemiyorum. Bunu lütfen böyle anlayın. Kibar bir geri çekilme olarak."

"Evet, anlıyorum." Bunun bir sakıncası yoktu, hem de hiç sakıncası yoktu. Yolda bir tarih dersi daha fazla gelirdi. Eğer bu McCaine konuştuğu gibi çalışıyorsa –aralıksız, bedensel ihtiyaçlara aldırmadan– bir trilyon dolarla gerçekten de dünya ekonomisinin tozunu atardı. "Bunun üzerine düşünmem gerek. Uyumam gerek." Ancak havaalanında bir şeyler yiyebilecekti.

"Bir gün geç ya da erken olması önemli değil."

"Belki de –artık adınızı da bildiğime göre– bana telefon numaranızı vermeniz iyi olur."

"Bunu zaten yapacaktım." McCaine yazı masasına gitti ve bir kartvizit getirdi, bir kimlik gibi plastikle kaplanmıştı. *Malcolm McCaine*, bir de telefon numarası yazıyordu üzerinde, başka da bir şey yoktu.

"Son bir şey daha," dedi McCaine ayrılmak için el sıkışırlarken. "Lütfen çok fazla beklemeyin. Çok acil değil belki ama zaman geçiyor. Ben insanlığa ve onun bir geleceği hak ettiğine ve Giacomo Fontanelli'nin planının sahip olduğumuz son şans olduğuna inanıyorum."

John uçak havalanırken gözlerini kapalı tuttu, bu o kadar iyi geldi ki havalandıktan sonra da açmadı. Uyumuyordu, aslında düşünmüyordu da. Sadece kafasında McCaine'in içe işleyen konuşmaları yankılanıp duruyordu ve o bunların yankılanarak kaybolmalarını izliyordu.

Yemek geldiğinde gözlerini tekrar açtı ve hemen, belli ki bunu beklemekte olan Marco ona doğru eğildi. "Sinyor Fontanelli, size bir şey sorabilir miyim?"

John yorgun bir şekilde başını salladı. "Elbette." "Pazarlıklarınız başarılı geçti mi?"

John kısa bir süre düşündü. Marco'ya ne anlatabilirdi ki? İnsan bu konuda ne söyleyebilirdi ki? "Henüz emin değilim."

"İleride sık sık Londra'ya gelme ihtimali var mı?"

"Hımm," John içindeki sesi dinledi. "Evet. Tabii, olabilir." Marco'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bence hiç sakıncası yok," dedi. "Londra'yı sevdim."

John şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsunuz? Pek bir şey görmediniz."

Marco gülümsedi. "Yeteri kadar gördüm."

20

"Benim yerimde olsan parayla ne yapardın?"

Eduardo yerden yassı bir çakıl taşı alıp denize fırlattı, taş batmadan önce iki kere dalgaların üzerinde kaydı. Sanki bir yanıtmış gibi köpüklü bir dalga ayakkabılarını yaladı. "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi genç avukat. "En azından batıl inançlı bir ortaçağ tüccarının kehaneti konusuna kafa yormazdım. Yani desteklenebilecek bir sürü anlamlı proje var. Azgelişmiş ülkelerden en fakir birkaç tanesine kalkınmaları için ekonomik destek verilebilir. Bunun gibi şeyler. Bırak milyarların gitsin, bu kadar parayı zaten harcayamazsın. Yüz milyon kadarını ayırsan bu iyi bir yaşam sürmene yeter de artar bile." Alaylı bir bakış fırlattı. "Üstelik bana sorarsan sen zaten aşırı bir alçakgönüllülüğe eğilimlisin."

"Benim yerimde olsaydınız parayla ne yapardınız?"

Gregorio Vacchi başını salladı önce. Eli hâlâ John girerken okumakta olduğu hukuk kitabının kapağında duruyordu. Şimdi parmakları huzursuz bir ritim tutturmuştu. "Bunu ben de çok sordum kendi kendime," diye itiraf etti ve kaşlarını çattı. "Kehaneti yerine getirmek için bin tane milyar dolarla ne yapılabilir ki? Dünya çapında bir eğitim programı, diye düşündüm önce, bütün insanları gezegenin sorunları konusunda bilinçlendirmek için. Ama diğer taraftan endüstri ülkelerinde yeterince bilinçli adam var ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor; o halde böyle bir program da bir şey değiştirmezdi. Ya da acaba çevre dostu teknoloji lisansları edinip bunları bizim yaşadığımız bütün başlangıç hatalarını önlemek için azgelişmiş ülkelere ihraç mı etme-

liydik? Çinlilerin daha başlangıçtan itibaren arabalarını katalizatörlü imal etmelerini mi sağlamalıydık mesela?

Ama en sonunda, diyorum kendi kendime, bunlar kızgın tuğlaya düşen birkaç damla, köklü bir çözüm değil." Kaygıyla kafasını sağa sola salladı. "İtiraf etmeliyim ki bilmiyorum. Bu konuda size bir tavsiyede bulunamam."

"Benim yerimde olsaydınız parayla ne yapardınız?"

Alberto Vacchi elini bahçıvan önlüğünün cebine soktu ve bir bahçe makası çıkarıp kurumuş bir gülü kesti. "Sizin yerinizde olmadığıma memnunum," dedi. "Çok samimiyim. Bu kadar çok para ve bir de kehanet... Bunun sizin ruhunuza baskı yapmasını anlıyorum. Benimkine yapardı en azından. Sanırım huzur içinde bir uyku uyuyamazdım. Elbette bu kadar çok parayla güç gösterisi yapılabilir, ama bildiğimiz gibi sorun dünyayı daha iyi hale getirmek için ne yapılacağı. Ve, açıkça itiraf edeyim ki, ben bugünkü dünya ekonomisindeki karmaşayı net bir şekilde anlayamıyorum. Kim kime ait, kim nerede ne kadar pay sahibi..." Sustu ve gül fidanındaki bir dalı bir başka yöne bağlamaya başladı. "Bugünkü dünya ekonomisi... ben neler söylüyorum böyle? Hiçbir zaman kavrayamadım, yani gerçekten. Bunun mutluluğumla ne tür bir alakasının olduğunu anlayamıyorum. Yani durum umutsuz, ben bunu asla anlayamayacağım."

"Benim yerimde olsaydınız parayla ne yapardınız?"

Cristoforo Vacchi gümüş bastonuna dayanmış gözlerini kapatmış, bankta oturuyordu. "Şunu duyuyor musunuz, John? Arıların vızıltısını? Bu uzaklıktan bir koro gibi geliyor kulağa, bin sesten oluşan uzak bir koro gibi." Bir süre susup dinledi, sonra gözkapaklarını açtı ve ıslak gözlerle John'a baktı. "Gençken bu soru üzerinde çok düşündüm ve buna karışmanın bizim görevimiz olamayacağı sonucuna vardım. Peki, nedenini biliyor musunuz? Çünkü bizim görevimiz serveti korumaktı. Eğer biz bekçilerden, koruyuculardan oluşan bir aile olmasaydık bunu başaramazdık, eğer kuşaklar boyunca her türlü değişikliğe karşı sert bir tavır geliştirmemiş olsaydık bunu başaramazdık. Ama kehaneti

gerçekleştirecek olan kişi değiştirici olmak zorunda ve bu bizim ailenin mantalitesinden o kadar uzak ki, Güney Kutbu'yla Kuzey Kutbu gibi, taban tabana zıt." Bu yaşlı yüzde bir gülümseme belirdi, âdeta dünyadışı bir güvenin ifadesi. "Ama ben sizin doğru olanı yapacağınızdan eminim, John. Giacomo Fontanelli'nin öngördüğü her şey gerçekleşti; o halde bu da gerçekleşecektir."

Akşam yine hep birlikte terasta oturdular, tıpkı John'un İtalya'ya geldiği ilk günlerde olduğu gibi; masa yine içinden et, sarımsak ve kaliteli zeytinyağı kokusu gelen tencereler, salata tabakları yüzünden hafif eğilmişti. Alberto geniş karınlı kadehlere yoğun bir kırmızı şarap doldurdu ve John'a şu uzak Proteceto'da neler yaptığını sordu.

"Geçen gün Londra'daydım," dedi John bir yandan ağzındakini çiğneyerek.

"Anlıyorum, gardırobu tıka basa doldurmak için!" diye başını salladı Alberto, ama Gregorio kızgın bir şekilde karşılık verdi. "İtalya'da da harika ve dünyaca ünlü terziler var, hazır fırsat bulmuşken hatırlatmama izin verirseniz."

"Bir yatırım firmasının sahibiyle bir görüşme yaptım," diye sürdürdü John.

"Biraz sos alabilir miyim?" diye rica etti Padrone, masanın diğer ucundaki koyu kahverengi kâseyi işaret ederek. Eduardo kâseyi uzattı "Onun yeterince parası olduğunu düşünmek lazım, değil mi?" dedi.

"Adı," dedi John, "Malcolm McCaine."

Ponk! diye bir ses çıktı sos kâsesi masaya düşünce.

Donk! diye bir ses çıktı şarap şişesi aniden masaya geri konunca.

Bir kalp atışı süresince sessizlik oldu, sanki bütün dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Ardından hep birlikte bağrışmaya başladılar.

"Şu dolandırıcı! Umarım onun hiçbir sözüne inanmamışsınızdır? Sizi uyarıyorum sakın bu adamla yola çıkmayın!"

"Onun günün birinde ortaya çıkacağını biliyordum! Bunu ta başından beri size söyledim, bu adam..."

"John, Tanrı aşkına, bunu nasıl yaptınız? Size neler oldu da böyle bir..."

İlk anda John dördünün birden üzerine atılıp kendisini sopalayacağını sandı. Vacchiler ona bağırıp çağırırken iyice büzüldü, bu kızgınlıktan kendini kesinlikle kaybetmiş dört yüze gözlerini dikti ve hiç ses çıkarmadı.

Ama kimse sonsuza kadar bağırıp çağıramazdı. Sadece bir zaman gelecek nefesi tıkanacak olsa da.

"McCaine'e dikkat edin John!" diye bağırdı Alberto. "O bütün hayatım boyunca karşılaştığım en yalancı şeytandır!" Ardından sustu ve havayla boğuştu.

"McCaine daha o zamanlar bile, bilgisayar sistemini kurduğu ve servetten haberdar olduğunda, onu kendi üzerine geçirmeye çalıştı!" dedi Gregorio sinirli bir tavırla. "Bizi adağı bozmak ve paraya kendimizin sahip olması konusunda ikna etmeye uğraştı!" Çatalını hiddetle savunmasız bir et parçasına batırdı ve onu sinirden paramparça etmek için ağzına attı.

"Sizi bu adama karşı uyarmak zorundayım," dedi Padrone de ve beyaz saçlı başını düşünceli düşünceli salladı. "Sizde nasıl bir etki bırakmış olursa olsun, inanın bana, McCaine bir psikopattır. Bir manyaktır. Gerçekten tehlikeli bir adamdır."

"John dünyadaki her mali danışmanı işe alabilirsin, Nobel ödüllülerini bile, eğer istersen," dedi Eduardo büyük bir hırsla. "Ama McCaine'i değil!"

John'un teslim olmasına, onlara hak vermesine, McCaine'i unutup her şeyden vazgeçmesine ramak kalmıştı. Şüphesiz bu İngiliz normal ölçülerle değerlendirilecek biri değildi, ama Vacchiler de onun gibiydi. Eğer hamileri olan ve kendisini destekleyen bu insanlarla tartışmaktan daha az katlanabileceği bir şey varsa, o da son haftalardaki kararsızlığa ve çaresizliğe geri dönmekti. Bu yüzden çatalı bıçağı

özenle tabağın kenarına koydu ve aynı şekilde özenle, "Dedemin kehanetinden haberdar olduğum günden beri ilk kez biri bana onu nasıl gerçekleştireceğim konusunda bir yol gösterdi. Sizin McCaine ile hoş olmayan münasebetinizi anlıyorum, ama aradan yirmi beş yıl geçti ve size söylemek zorundayım ki beni etkiledi." Dört çift gözde beliren itirazları gördü.

"McCaine çok etkileyici olabilir, bunu anımsıyorum," dedi Cristoforo soğuk bir biçimde. "Ama o tamamen ahlaksız bir insandır. Ondan her türlü kötülüğü beklediğimi söyleyecek kadar ileri gideceğim."

"Tamam, o buraya geldiğinde ben henüz bebektim," dedi Eduardo kafa sallayarak. "Ben sadece onun programlarını tanıyorum ve onlarda yer yer lanetli bir tuhaflık vardı. Ben olsam riske girmezdim John, gerçekten."

"Onun sizi kandırmasına izin vermeyin," diye uyardı Alberto. "Buna pişman olacağınıza bahse girerim."

Gregorio'nun bakışı öldürücüydü. "Bir şeyi en baştan açıklığa kavuşturmak zorundayım: Eğer McCaine'in teklifini kabul edecek olursanız, sizinle daha fazla çalışmayacağız."

Hilal sakin, karanlık denizin üzerinde yansıyordu. John parmaklığın kenarında duruyor, telefondaki boğuk sesi dinliyordu. Bu sesle artık bir yüz ve bir hikâye bağdaştırabilmek tuhaftı.

"Eğer kendine özel bir din oluşturmuş birilerini tanıdıysam onlar da Vacchilerdir," diye açıkladı McCaine sakince. "Pazarları kiliseye gidip Tanrı'ya dua ediyorlar ama gerçekte onlar paraya ve Giacomo Fontanelli'nin rüyasına inanıyorlar. Ve onun ailelerine verdiği kutsal göreve."

"Onları bu kadar kızdıracak bir şey yapmış olmalısınız?"

Kısa, karanlık bir gülme. Lâkin o kadar da eğlenmiş görünmüyordu. "Ha, evet, bir şey yaptım. Bir günah işledim. Onlara o belirlenmiş olan günü unutmalarını ve o an hazırda bulunan parayı o zamanlar, 1970, anlamlı ve önemli şeylere harcamalarını önerme cesaretini gösterdim. Ne de olsa üç yüz milyar doları bulmuştu servet daha

o zamanlar ve bu yenilenebilir enerjilerin geliştirilmesine, tarımsal alanların erozyondan korunmasına ve doğum kontrol programlarına yatırılsaydı, bugün durumu böylesine kaygı verici hale getiren sefalet büyük ölçüde önlenebilirdi."

"Vacchiler sadece bunu söylediğiniz için mi hakkınızda böylesine kötü konuşuyorlar?"

"Önlerine komple bir plan serdim. Bu da benim tarzım. Ben ne yaparsam yapayım bütün gücümle yaparım. Bu Vacchilere sanki parayı kendim için istiyormuşum gibi görünmüş olmalı." McCaine yarı iç çekme yarı hoşnutsuzluk ifadesi olan bir ses çıkardı. "O kadar çok zaman boşa harcandı ki, öylesine değerli zamanlar, sadece Vacchilerin inatçılığı yüzünden. O zamanlar anlamlı bir eser ortaya konabilirdi, ama hayır, onlar o malum günü bekleyeceklerdi. Her gün bir hayvan türü yok oluyor, her gün binlerce masum insan açlıktan ölüyordu; ama bu avukatların kafasında şu belirsiz kehanetten başka bir şey yoktu."

O gece uyuyamadı. Yatakta dönüp duruyor, karanlıkta parlıyor gibi görünen telefona gözlerini dikiyor ve Paul Siegel'i düşünüyordu. Ailesinin saatçi dükkânlarının bulunduğu sokaktaki yıkılmış evi. Sıcak günlerde buluşma noktaları orasıydı. Saatlerce tozlu duvar kalıntılarının üzerinde oturabilirler, ayaklarını sallayabilirler, yoldan geçenleri izleyebilirler ve her şey hakkında konuşabilirlerdi. Bazen defterlerini devasa betonun ve fayans kalıntılarının üzerine yayarak ev ödevlerini yaparlardı orada. Paul ona her zaman yardım ederdi, en iyi öğretmenden daha iyi anlatırdı bir konuyu konu ister iç savaş tarihi olsun ister trigonometri ya da Salinger'in *Çavdardaki Avcı* ile ne kastettiği olsun fark etmezdi. Sadece kızlar hakkında her ikisinin de pek fikri yoktu. Bu konuda o sadece Lino'dan öğrendiklerini anlatır, ardından kızarmış kulaklarla bunları tartışırlardı.

Aradan sonsuz zamanlar geçmişti. Telefon hâlâ fildişi gibi parlıyordu.

Belki de Paul gizliden gizliye kıskanıyordu onu. Onun birdenbire, durup dururken, ulaştığı zenginliğini. Bir yetenek bursu bile kazanmak zorunda kalmadan. Kitapların üzerinde geçen bitmez tükenmez ge-

celere ya da bitmez tükenmez sınavlara maruz kalmadan. Belki de bu yüzden onu hiç aramamıştı.

John elini uzattı, ahizeye dokunmadan önce kısa bir süre bekledi. Evet. New York'ta saat kaçtı acaba şimdi? Akşamın erken saatleri. Hatta belki de çok erkendi, ama en azından telesekreterine bir mesaj bırakabilirdi. Komodinin çekmecesinden adres listesini çıkardı ve Paul'ün numarasını çevirdi.

Ama telesekreter çıkmadı karşısına, "sayın abonemiz," diyordu dostça bir kadın sesi, "aradığınız numara bulunamadı."

"Sinyora Sofia Caffe, per favor e! E presto!"

Ses mutfaktan gelmişti. İtalyanca olması bir yana, neredeyse Marvin'in sesi gibi çınladı. John merdivenin en alt basamağında kaldı ve eli korkulukta, misafirinin yolundan kaçmak isteyip istemediğini düşündü. Hayır, aslında istemiyordu. Ama şimdi yaşamındaki bazı şeyleri yeniden düzenleme zamanıydı ve Marvin'le işe başlamak hiç de kötü bir fikir değildi. Bir hamle yaptı ve mutfağın alüminyum renkli kapısını açtı.

Marvin büyük masanın diğer ucunda oturuyordu. Sofia'ya orijinal Amerikan krepi yaptırmıştı kahvaltı için ve o sırada bunu akçaağaç şurubuna boğmakla meşguldü. Sofia da neredeyse öldürücü bir yüz ifadesiyle ona kahve dolduruyordu. .

"Günaydın, Bay Sekreter," dedi John ve masanın diğer yanında duran iskemlenin arkalığına ayağını koydu. "Epeydir görüşmüyoruz."

Marvin başını kaldırdı şişkin yanaklarıyla ağzındakileri çiğneyerek. "Merhaba, Büyük Patron," derken ağzından birkaç parça döküldüğünü fark etmedi. Diğer iskemleleri göstererek John'u davet etti. "Otursana."

John kendi evinde kendisine yer gösterildiğini fark etmemişti. "Son günlerde nerelerde olduğunu sorabilir miyim?"

Marvin ağzındakini yuttu, eliyle ağzının kenarlarını sildi. "Orada burada... Constantina tam bir şeytan. Oldukça doyumsuz. Acilen güç toplamam gerekliydi, anlarsın ya?"

"Jeremy onun burayı aradığını ve seninle konuşmak istediğini söyledi. O halde bütün zamanı onunla geçirmiş olamazsın."

"Hey, o İtalya'daki tek kadın değil, tamam?" Arkasına yaslandı. Kayıtsızca elini iskemlenin arkalığına koydu ve sırıttı. "Oğlum eğer müzisyenlerin birine sırf New York'tan geliyor diye bu kadar hayranlık gösterdiklerini bilseydim, şu göletin üzerinden bu tarafa çoktan atlamış olurdum. Bu gerçekten müthiş bir şey, biliyor muydun bunu? İlk maaşımla bir bas satın aldım, bir Steinberger, en son alet, söyleyeyim sana ve bir parça ortalıkta dımbırdattım. Dâhiyane! Çıtırın biri Jon Bon Jovi'nin orijinal İtalyan kuzeni gibi görünen herifin birini olduğu yerde bıraktı, sırf benim New York aksanıma tamamen kapıldığı için, bunu düşünebiliyor musun?"

John herhangi bir şey düşünmekten kaçındı. "İlk maaş dedin de," dedi John soğuk bir tonlamayla, "kütüphanede hâlâ bir sürü açılmamış kitap kutusunun durduğunu ve çevrede herhangi bir çalışmanın görülmediğini anımsadım."

Marvin ona küçümseyici bir bakış fırlattı, akçaağaç şurubunun bulunduğu şişeye uzandı ve krepinin üzerine başka bir altın sarısı sel akıttı. "Samimi söylemek gerekirse bunun böyle olacağını düşünmemiştim, yani bunun bu kadar ağır bir işçilik gerektireceğini. Bunun iki dost arasında, birinin şanslı olduğu ve bundan diğerine de bir parça verdiği bir anlaşma olacağını düşünmüştüm."

"Başlangıçta ben de buna benzer bir şey düşünmüştüm, ama bu bir hataydı. Hiçbir şey yapmaman için sana maaş veremem, çünkü benim için gerçekten çalışan diğer insanları cezalandırmış olurum." Sinsice bir şey belirdi Marvin'in bakışlarında. "Hey, adamım, Sarah seni sokağa attığında başını sokacak bir yer verdim sana, esrarımı, biramı paylaştım seninle. Her şey çabucak unutuldu, ne biçim iş bu diye düşünüyorum şimdi."

Hassas noktalarımı iyi biliyor, diye düşündü John ve içinde bir kızgınlığın yükseldiğini hissetti. Daha kolay olacağını düşünmüştü.

Kızgınlığa bir de cesaretsizlik karışıyordu; eğer bu problemi bile çözemiyorsa dünyanın problemlerinin üstesinden nasıl gelecekti?

"Bunu unutmadım," diye karşılık verdi. "Ama başka bir çözüm bulmak zorundayız. Seni bir eleman olarak tutamam."

Marvin sanki elinden almalarından korkuyormuş gibi krepleri ağzına tıkıştırdı ve çiğnerken John'a baktı. Öylece bakıyordu. Adamı deli ederdi.

"Bir başlangıç yapman için sana yardım edebilirim," diye bir teklifte bulundu John en sonunda, artık dayanamıyordu. "Bir kereliğine, kendine bir iş kurman için yardımcı olacak bir miktar."

Marvin yavaş yavaş başını salladı. John dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kelime daha söylemeyecekti.

"Tamam," dedi Marvin en nihayet. "Bir milyon dolar."

John kafasını salladı.

"Kesinlikle olmaz. En fazla yüz bin dolar."

"Bu çok pintice, değil mi? İnsan zengin olunca böyle mi oluyor?"

"Yüz bin dolar ve hemen bugün taşınıyorsun." John derin bir nefes aldı. "Sayısız hayranlarından biri herhalde seni kabul edecektir."

Marvin gözlerini kapadı ve hayali bir bası çalmaya başladı. Bildik bir melodi mırıldandı ve, "Ben zaten İtalya'da bir müzik kariyeri yapmayı düşünüyordum. Stüdyosu olan biriyle tanıştım bile, bir sürü prodüktör tanıyor, oldukça baba bir herif. Boktan bir İngilizcesi olduğunu unutursak, neyse. Ama bir grup kurabilirim. New York'u siktir et, orası tıka basa dolu." Gözlerini tekrar açtı. "Yüz bin dolar ve New York'a bir uçak bileti, ki şarkılarımı ve birkaç eşyamı getirebileyim. Böylece benden kurtulursun."

John ona baktı, beyni boşalmış gibiydi.

"Ve, hey, birinci sınıf olsun ha uçuş, çok fazla bir şey istemiş olmazsam."

"Anlaştık," dedi John, Marvin'in aklına başka bir şeyler daha gelmeden.

Bir saat sonra John, girişe bakan bir penceresi olan bitmemiş kütüphaneden sırtında büyük denizci çantası, cebinde yüz bin dolarlık bir çek ve bir milyon liret nakit parayla Marvin'in taksiye binişini izliyordu. Taksi caddeye çıkıp da arkasından bahçe kapısı kapandıktan sonra derin bir nefes aldı.

Bu da başarılmıştı sonunda. Çok da kahramanca sayılmazdı, ama yerine getirilmişti.

Ve artık ilk kan damlacıkları yerleri kapladığına göre ilerlemeli ve katliamı sona erdirmeliydi. Telefonu aldı ve bir kere daha McCaine'in numarasını çevirdi. "Teklifinizi kabul ediyorum," dedi sadece.

"İyi," dedi boğuk ses sakince. "Yarın geliyorum."

Ardından, titreyen ellerle Vacchilerin numarasını çevirdi. Bir sekreter onu Gregorio Vacchi'ye bağladı. "Az önce McCaine'i işe aldım," dedi John selam bile vermeden, cesareti yettiği kadarıyla.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Gregorio Vacchi buz gibi bir sesle. "Bu artık yollarımızın ayrıldığı anlamına geliyor."

21

Daha sonraları John hayatının aniden son vitese takıldığı bu anı anımsayacaktı; aniden sollama şeridine çekilmişti hayatı, hızlanmak ve daha da hızlanmak için, neyi ya da kimi takip ettiğini görmeden ya da neden kaçtığını...

McCaine ucuz tarifeli bir uçuşla geldiğini bildirmek için bir kez daha aramıştı, onu havaalanından aldırması gerekmiyordu, taksiyle gelecekti. Böylece hareketsiz bir bekleme sabahı oldu o sabah. Güneş yakıcıydı, rüzgâr yoktu, deniz kurşun gibiydi. Hatta her zaman hışırdayan, kıpırdayan sık çalılıklarda bile mutlak bir sessizlik hâkimdi. Sıcaklık yüzündendi tahminen ama John'a sanki ağustosböcekleri ve kuşlar da onunla birlikte bekliyorlar gibi geliyordu. Sürekli misafir odalarından birinin önündeki, girişin ve üzerindeki havanın titrediği sokağa hâkim bir konumu olan balkona çıkıyordu. Hiçbir şey yoktu. Her seferinde derin bir nefes alıyordu ve yeniden içeriye, derinliğe giriyor ve kendi kendine acaba doğru olanı mı yaptım diye soruyordu.

Taksi bir bardak su içmek için mutfakta olduğu sırada geldi. Pencereden kapının açılışını ve McCaine'in görüntüsünün dışarıya çıkışını izledi. Yanında sadece bir çanta vardı ve giydiği dört bin dolarlık elbise bir paçavra izlenimini veriyordu.

"Bay Fontanelli," diye bağırdı John'u kapıda görünce. Sanki yol boyunca taksiyi kendisi itmiş gibi öksürmeye başladı.

"Bana John deyin," dedi yanına yaklaşınca.

"Malcolm," diye karşılık verdi McCaine ve elini sıktı.

Eve bir bakış bile heba etmedi. John önden oturma odasına yürüdü ve McCaine girer girmez sanki her dakika önemliymiş gibi masaya

birtakım kâğıtlar yaydı. Çantayı açtı, bir dünya haritası çıkardı ve ciladan parlayan mermer üzerine serdi. "Hangi şehir," diye sordu, "ileride dünyanın merkezi olsun?"

"Ne dediniz?" dedi John, hiçbir şey anlamamıştı.

"Şirket merkezini kastediyorum. Diğer bütün önlemlerin çatısı olarak bir holding kuracağız ve bu da resmî bir ikamet gerektirir. Elbette bütün dünyada şubeler açacağız, bu çok olağan, ama bir merkeze ihtiyacımız var. Soru şu: Nerede?"

John kararsız bir şekilde haritaya baktı. "Neresi en uygun olurdu ki?"

"Her yer. Siz, John Salvatore Fontanelli, bütün zamanların en zengin adamısınız. Siz neredeyseniz orası her zaman en yüksekte olacaktır."

"Hımm." İçindeki bir şey buna burada ve şimdi, bir ölçüde keyfî bir şeklide karar vermeye karşı çıkıyordu. Ama besbelli ki McCaine ondan tam da bunu istiyordu. Karar verme zevki, bunu bir yerde okumuştu, lider bir kişiliğin önemli özelliklerinden biridir. "Floransa'ya ne dersin?"

McCaine başını salladı, biraz duraksayarak da olsa. "Floransa. Güzel, diğer herhangi bir yer kadar iyi."

"Aslında benim için fark etmez," diye ekledi John aceleyle.

"O zaman Londra'yı önerebilir miyim? Orada oturduğum ya da yaşlı annem benimle kaldığı için değil; bunların hepsi ayarlanabilir ve elbette kendimi sizin kararınıza göre yönlendirebilirim. Ama Londra önemli bir finans yeridir. Geleneği olan bir finans yeri. Eğer merkezi Londra'da açarsak bunun önemli bir sembolik değeri olur."

John omuzlarını silkti. "Güzel. Londra benim için de uygun." "Harika." McCaine haritayı tekrar topladı. "O halde Fontanelli Enterprises'ı Londra'da açıyoruz."

Sanki yabancı bir evde olduğunu, kendi bürosunda olmadığını ancak şimdi fark ediyormuş gibi hızla çevresine bakındı. "Orada size uygun bir konut bulmak zor olmayacak."

"Burada kalmanın ne sakıncası var?" diye sordu John şaşırarak. McCaine ellerini kaldırdı. "Hiç, kesinlikle hiçbir sakıncası yok.

Bu ev uygun. Beni yanlış anlamayın..." Söylenmesi gerekeni nasıl söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. "Vacchiler sizi kendilerine göre ayarlamışlar, bu gözden kaçmıyor. Ama siz bunun dışında pek az bir fantezi geliştirmişsiniz. Bu normal bir milyonerin evi olacak kadar güzel, bütün zamanların en zengin adamının değil. *Forbes* listesinin sonundaki bir milyarderle kıyaslandığında bile sefalet içinde yaşıyorsunuz."

"Bu beni ilgilendirmiyor," dedi John. "Burada kendimi rahat hissediyorum."

"Konu bu değil. Sizin gibi biri için kendini iyi hissetmek amaç değildir, aksine olağan bir şeydir. Temel varsayım bu yöndedir." McCaine kanepede oturuyor, John da masanın öbür tarafında ayakta duruyordu, ama yine de İngiliz, bir birinci sınıf öğrencisine iyi niyetle eğilen bir öğretmen gibi yukarıdan bakmayı bir şekilde başarıyordu. "Burada başka kurallar geçerli, John. Bizim gittiğimiz yerde artık konu zenginlik değil, güç. Ve güç dünyasında gücün kurallarına göre oynanır, sizin ya da benim hoşumuza gitse de gitmese de bu kurallardan biri de kibirle kendini saydırmaktır. Diğerlerini etkilemek ve onlara sınırlarını göstermek zorundasınız. Sürüdeki en güçlü goril olmak zorundasınız, herkesin takip ettiği Alpha hayvanı." Gülümsemeye çalıştı, ama gözlerindeki ciddi ifade kaybolmadı. Ordularını ağır bir savaşa göndermek zorunda olan bir generalin bakışları. "Ve böyle biri olacaksınız. Bana güvenin."

Bir saniye boyunca iğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu. Ardından gökyüzünde bir martı öttü ve uzaklaşıp gitti. John başını sallayarak onayladı, ona gerçekten güvendiğini iddia edemeyecek olsa da. Ama bu yolu seçmişti artık, bu yolda ilerleyecekti.

"Ayrıca bu kulübeyi elinizde tutmanıza kimse karşı gelmez," dedi McCaine omuzlarını silkerek. Sallanarak tekrar harekete geçti, yeniden çantayı açtı, birtakım kâğıtlar çıkardı, kalın bir takvim ve bir cep

telefonu. "Haydi öyleyse!" dedi, bu bir savaş çağrısı gibi tınlamıştı. John bir koltuğun kolçağına oturdu ve McCaine'in Londra'da bir noteri arayışını, adam bir şirketin kurulması amacıyla bu akşam onları kabul etmeye hazır olduğunu bildirene kadar konuşmasını dinledi.

"Birkaç eşya hazırlattırın," dedi McCaine. "Bu arada ben geri kalanları organize edeyim."

John bu adamın çekim alanından birkaç saniye uzaklaşmaktan memnundu. McCaine'in temposuna alışmak zorunda kalacaktı. Jeremy'yi çağırdı ve bir seyahat çantası hazırlamasını rica etti.

"Ne kadarlık bir süre için, efendim?" diye sordu uşak.

John omuzlarını silkti. "Birkaç gün. Bilmiyorum. Daha uzun da olabilir."

"Korumalara haber vereyim mi? Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Bugün. Birazdan. Marco'ya haber verin."

Uşak taş gibi bir yüzle hafifçe eğildi ve yukarıya doğru gözden kayboldu. John koridorda kaldı ve McCaine'in sesinin yankısını dinledi; nasıl sıkıştırdığını, ikna ettiğini, yönlendirdiğini, talimatlar verdiğini, alttan alta tehditler ettiğini. Bu adam bir buldozerdi. Arkasında bir trilyon dolarla önüne çıkan her şeyi dümdüz ederdi.

"Hesap dekontları!" diye bağırdı McCaine oturma odasından.

"Ne dediniz?" diye bağırdı John da, kendisinin kastedildiğinden pek de emin olmadığı halde.

Ama o arada İngiliz bizzat geldi. "Banka dekontlarının aslını çıkarttırıp yanınıza almalısınız. Sanırım bilgisayarlar buranın bodrumundadır, öyle değil mi?"

"Ama onunla bir şeylerin nasıl basıldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ben size gösterebilirim."

Ardından marş adımlarıyla bir kasa şirketinin son teknolojiyi kullanıp zırhla kapladığı ve güvenlik altına aldığı bodruma inildi. John şifreyi girerken McCaine kibarca arkasını döndü; yeni bilgisayarı

ve üzerindeki programı görünce takdirle başını salladı. "Fena değil," dedi. "Bunu kim yaptı? O genç Vacchi sanırım. Adı neydi? Eduardo?"

John başını salladı. En alt satırdaki tutar deli gibi ilerliyordu, bu arada bir trilyon otuz milyar dolar oluşmuştu.

"Güzel, güzel. İzin verir misiniz?" Bilgisayarın önündeki iskemleye oturdu ve fareyle sağa sola tıklamaya başladı. "Düşündüğüm gibi, benim programın üzerine kurmuş. Ama başarılı olduğunu söylemek zorundayım. Evet, bir bakalım ne tür bir çıktı alacağız..."

"Çok fazla kâğıt olmayacak mı bunlar?" diye anımsadı John.

"Her hesabın bakiye satırıyla yaklaşık olarak on iki bin sayfa tutar," dedi McCaine. "Otuz dosya dolusu. Bu elbette çok fazla. Biz ülkeler ve yatırım biçimleri hakkında genel bir görünüş alacağız. Bu da yaklaşık olarak kırk sayfa." Yazıcıdan cızırtılar halinde kâğıtlar çıkmaya başladı. "Bu arada aklıma geldi, Vacchilerin bürosundaki bilgisayar hâlâ duruyor, değil mi? Onu kapatmamız lazım. Vacchilere güvenmediğim için değil, onlarda insanüstü bir sadakat vardır, ama finans yapımızın bir anahtar deliği olması beni rahatsız ediyor, anlıyor musunuz?"

"Hımm," yaptı John. McCaine'in *bizim* finans yapımız demesinden biraz huzursuz olmuştu. Ama elbette bu önemsenmeyecek kadar küçük bir düşüncesizlikti.

Fontanelli Enterprises *Limited*'in kuruluş prosedürü mirasın devrinden çok daha az şamatalı oldu. Noterin bürosuna girdiklerinde Londra'da hava kararıyordu, içinde hâlâ Britanya İmparatorluğu'nun ruhu esen, koyu renk ahşapla kaplı yüksek odalardı bunlar. Bir polo oyuncusu görünüşlü, kibar, gri saçlı bir adamdı noter, kraliçeyle kan bağı varmış gibi görünüyor ve öyle davranıyordu. John'a kuruluşla ilgili dokümanları ölçülü ifadelerle ve ağzında sıcak bir patates varmış gibi çıkan bir üst sınıf İngilizcesiyle açıkladı ve en nihayet o sırada bir trilyon dolarlık likit sermayeyle bir şirket kurmakta olduğunun bilincine varınca bir an için hafifçe bocaladı. Hemen tekrar kendini toparladı ve devam etti. John, onun anlattığına göre, şirketin tek sahibi olacaktı

ve Malcolm McCaine de onun genel müdürü. Sayfalarca sürdü bu ve en nihayet genel müdürün işe alınma sözleşmesini görmek istedi.

"Bunun şimdi hiçbir önemi yok," dedi belirgin bir şekilde kızgın olan McCaine. "Biz tamamen sıradan bir iş sözleşmesi yapacağız. Bunu yalnız da yapabiliriz."

"Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi noter ve beğenmediği anlamına gelecek şekilde başını hafifçe yana eğdi.

McCaine, John'a hızlı bir bakış fırlattı. "Bundan da para koparmak istiyor," diye İtalyanca mırıldandı.

Yine mühürler, imzalar, kurutma kâğıtları. Bu sefer şampanya yoktu, kutlama yoktu. Zayıf, solgun bir kadın, belgeleri alıp yerine koymak için kapıda bekliyordu, noter John'a bir kopyasını verdi, onun ve McCaine'in ellerini sıktı, hepsi buydu. Beş dakika sonra John'un oteline gitmek için arabada oturuyorlardı.

John oteli basın tarafından kuşatılmış bulmaya hazırlıklıydı, ama sabah uyanıp da ağır perdelerin arasından uykulu gözlerle sokağa baktığında tek bir uydu anteni bile göremeyince rahatladı.

Bununla beraber akşamki sessiz seremonileri gözlerden kaçmadı. John süitinin yemek odasında oldukça kötü bir kahvaltı masasında otururken kolunun altında bir gazeteyle McCaine girdi içeri. *Sun* gazetesi arka sayfada uzun bir haber yazmıştı ve ana fikri şuydu: "Trilyonluk çocuk kendine yeni bir oyuncak aldı." *Financial Times* iki aralıklı bir yazıyı gerekli görmüştü, en azından birinci sayfada, fakat oldukça altlarda ve bu gazeteden beklendiği şekilde iğrenç bir alayla. Daha Fontanelli Enterprises'ın hangi ticari amaçları izleyeceği bile belli değilmiş, vesaire. Acaba bir sonraki adımda kehanetin etkisiyle yağmur ormanlarını mı satın alacakmış, tarım alanı açma çalışmalarını durdurmak ve dünyanın akciğerlerini korumak için?

"Daha çok şaşıracaklar," oldu McCaine'in bütün yorumu.

John gazete yığınını karıştırmayı sürdürdü. "Amerikan gazeteleri ne diyor?"

"Onlar için henüz çok erken," dedi McCaine. "Sadece CNN bir haber yayımlayacak, yarım saatlik. Fakat onu nasıl dolduracaklarını düşünüyorum. Spekülasyonlarla, tahminim."

"Bu iyi mi, kötü mü?" diye sordu John iğrenç tostun artan kısmına bakarak. Tostu yememeye karar vermişti.

McCaine gazeteleri topladı ve çöp kutusuna attı. "*Reklamın iyisi kötüsü olmaz*, bu sadece Hollywood için geçerli değil. Bir sürü insanın bu sabah iştahı kaçmış olacak."

Kahve, içilecek gibi değildi. "İyi bir kahvaltı edebileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu John.

McCaine daha asansörde uygun bir büro için emlakçılarla telefonlaşmaya başlamıştı. "En iyisi Londra'nın merkezinde bir apartmanın tamamı," dedi telefondakilerden birine, o sırada fuayeye çıkmışlardı. "Gerekirse peşin ödeyeceğim."

John şaşkınlıkla McCaine'in her şeyi kafasından hallettiğini fark etti. Bütün telefon numaralarını ezbere biliyor, söylenen adresleri kafasına yazıyordu; belli ki bu adresleri bulmak için de haritaya ihtiyacı yoktu, zira arabada haritada yoktu.

"Sanırım başlangıç için New York, Paris, Tokyo, Berlin, Sidney ve Kuveyt'te şube açmamız yeterli olacak," diye açıkladı McCaine alışılmış olduğu üzere dağınık Jaguar'ıyla Londra şehir trafiğinde manevralar yaparken. Marco, Carlin ve adı yine John olan üçüncü koruma onları Londra'daki bir güvenlik şirketinden kiraladıkları zırhlı Mercedes'le takip ediyordu. "Organizasyon tamamlanır tamamlanmaz, dünyanın bütün başkentlerinde temsilcilerimiz olmalı." "Kuveyt mi?" diye şaşırdı John.

"Petrol," dedi McCaine.

"Petrol? Günümüzde hâlâ o kadar önemli mi?"

McCaine ona küçümser bir bakış fırlattı. "Gen teknolojisiyle karşılaştırılınca mı demek istiyorsunuz?"

"Mesela. Yani söz konusu olan gelecek ve o da bu tür şeyler tarafından belirleniyor... en azından ben böyle okudum."

"Bütün bu laf salatasını unutun. Geleceğin branşları arasında olan gen teknolojisi, eczacılık veya internet programlarıyla çok para kazanılacak. Borsaya inanılacak olursa Microsoft, Rusya'nın tümünden daha değerli. Peki, buna inanıyor musunuz? Birkaç bina ve bilgisayar, bütün petrol rezervleriyle, yeraltı kaynaklarıyla, sonsuz genişliğiyle dünyanın en büyük ülkesinden daha değerli olabilir mi? Bu gerçek değil. Bu sadece borsanın bakışı, sonuçta borsa bir bahis bürosundan başka bir şey değildir. Sadece orada bahis bürolarında yasak olan büyük miktarlarda oynanabiliyor." McCaine'in trafiğe yönelttiği bakış savaşın ortasındaki bir keşif askerinin bakışıydı. Ani bir manevrayla şerit değiştirdi. "Gerçek hayatta olaylar farklı görünür. Gerçek hayatta sadece gıda maddeleri ve enerji geçerlidir. Bu yıl dünya çapındaki buğday, pirinç ve diğer tahıl ürünleri üretiminin son yirmi yılın en düşük düzeyinde olduğunu biliyor muydunuz? Bunlar haberlerde söylenmiyor tabii ki, onlar Bosna-Hersek'teki herhangi bir karakol baskını haberlerini vermeyi tercih ediyor. Ve bu yılki hasılat tahminleri de kötü, bu da gelecek yıl rezervlerin elli günlük dünya tüketiminin de altına ineceği anlamına geliyor. Ve bir yandan nüfus artarken dünyadaki tarım alanları da erozyonlar, tuzlanma, çölleşme ve yerleşim nedeniyle sürekli azalıyor. Şu anda sadece Java'da yirmi bin hektarlık alan her yıl caddelerle, yerleşim alanlarıyla ve fabrikalarla kaplanıyor, bu miktardaki bir tarım alanı üç yüz bin insanı besleyebilirdi; bu esnada da Endonezya'nın nüfusu yılda üç milyon artıyor. Neden Amerika'nın en büyük tahıl ihracatçısı olmaya ve öyle kalmaya bu kadar büyük önem verdiğini sanıyorsunuz? Çünkü bu güç anlamına geliyor. Yakında Amerika'nın tahıl siloları Amerikan ordusunun uçak gemilerinden daha büyük bir gücü simgeler hale gelecek.

"Yani günün birinde hükümetleri gıda maddelerini geri çekmekle mi tehdit edeceksiniz?"

"Hayır. Tehdit edilemez. Sadece onların bunun *yapılabileceğini* düşünmeleri sağlanır ve ardından ne istendiği söylenir. Bu yeterli olur." McCaine anlaşılmaz bir biçimde gülümsedi. "Merak etmeyin, yakında bunun nasıl işlediğini göreceksiniz."

Bir hafta sonra John Londra'nın merkezinde, daha önce Westminister Ulusal Bankası'na ait olan muazzam bir büro kulesi için İngiliz poundu cinsinden korkunç miktarda bir ödeme emri imzaladı. Yeni sahipler geldiği sırada eski tabelalar tam da sökülmek üzereydi. "Bu onların kollarını koparmaz," dedi McCaine, "Bu civarda daha elli tane gökdelenleri var, çoğu da bundan büyük."

Boşaltılmış olduğu halde bile bina hâlâ güç, zenginlik ve yüzyıllık tarih kokuyordu. Eski ve sağlam parkeler üzerinde çınlayan ayak sesleriyle büyük, süslerle bezenmiş odaları dolaşıyorlar, yüksek pencerelerden dışarı, şehre bakıyorlardı.

Binanın satın alınmasından dolayı McCaine aşırı tatmin olmuş gibi görünüyordu; kendi deyimiyle 'karargâhlarını düşman ülkesinin ortasına kurmuşlardı'. "Dışarı bakın John," dedi en üst kata çıktıklarında. "Bu Londra şehridir, bağımsız, kendi kendini yöneten bir ildir, kendi anayasasıyla, kendi polisiyle, neredeyse bir krallık. Şu karşıdaki İngiltere Bankası, şuradaki Lloyd's Londra, Londra hisse senedi piyasası şurada bulunuyor, kelimenin tam anlamıyla dünyanın bütün önemli ticari kuruluşlarının bir bürosu vardır burada. Dünyanın hiçbir yerinde buradan daha zengin bir yer bulamazsınız. Burası hakiki olarak paranın Vatikanı'dır ve biz de tam ortasındayız.

John Londra'nın ufuk çizgisini, Thames Nehri'nin koyu renkli kıvrımlarını izledi, imzaladığı çekin üzerindeki bir sürü sıfırı düşündü ve o kadar da etkilenmedi.

"Peki, şimdi nasıl devam ediyoruz?" diye sordu.

Tahminen McCaine gecenin bir yarısı uyandırılsa bile planlarının bütün ayrıntıları hakkında bilgi verecek durumda olurdu. "İnsanlar işe alacağız," dedi bir an bile düşünmeden ve bakışını gerçekten de etkileyici olan manzaradan ayırmadan. "Dünyadaki bütün şirketleri

mercek altına alıp bunlardan hangilerine ihtiyacımız olduğunu saptayacak analizciler. Bir organizasyon oluşturabilecek uzman yöneticiler. Her şeyi su geçirmez bir şekilde güvenlik altına alan avukatlar. Benim eski şirketimden bazı kişileri alabiliriz, ama bu yetmez. Yarın çıkacak bütün önemli gazetelere ilanlar, iyi yöneticiler bulabilmek için bazı personel danışmanlık şirketlerine siparişler verdim."

"Personel danışmanı?" diye tekrarladı John.

Sadece bunun ne tür bir meslek olduğu yolunda sesli düşünmüştü, ama McCaine onun bu sözünü oluşacak masraflar konusunda bir kaygı olarak algılamış olmalıydı ki, aceleyle açıkladı: "Bir şirketin başarısı ya da başarısızlığı çalışanlarına bağlıdır. Buna ekonominin en iyi korunan sırrı denebilirdi, ama gerçekte hiç de korunmuyor. Bu her yerde yazılıp çiziliyor, ama kimse tam olarak anlamıyor. Her şeyden önce iş arayanlar anlamıyor bunu. Yani anlamış olsalardı dünya başka türlü olurdu."

John daha sonra paranın Vatikan'ında küçük bir gezinti yaptı. Tek başına, ne zamandır... En son ne zaman tek başına caddelerde dolaştığını pek anımsayamıyordu. McCaine ona başına hiçbir şey gelmeyeceği konusunda garanti vermişti; her köşe başında konmuş kameralar ve miğferlerinde özel bir işaret bulunan ve her an her yerdeki polisler onu pek de gözden kaçırmıyorlardı. Her şey yalanmış gibi tertemizdi ve biraz sıkıcı, altın kaplama asalet hayvanlarına ve muhteşem evlere rağmen. Yollarda çok az insan vardı, ama aralarında turistler yoktu.

Dar ve tek şeritli bir sokakta üzerinde "N. M. Rothschild & Sons" yazan bir tabelayla karşılaştı. Eğilip arkasındaki girişe baktı. Büyük bir duvar resmi o sırada Tanrı'dan on emri alan Musa ve onun halkını temsil ediyordu.

"Efendim?" Baştan başa koyu renk giysiler içinde bir güvenlik görevlisi belirmişti yanında yerden biter gibi. "Lütfen devam eder misiniz?" diye rica etti çelik gibi bir nezaketle.

John ona baktı. *Bu bankayı satın alabilirim ve şu herifi de işten kovdurabilirim,* diye bir şey geçti içinden. Karanlık dehlizin önündeki

koyu renk camda yansıyan kendi görüntüsüne baktı. Yanlış bir kıyafet. Takım elbisesini otelde bırakmıştı, üzerinde kot pantolon ve bir rüzgârlık vardı. Gerçi bunlar da çok para tutmuştu. Kesinlikle N. M. Rothschild & Sons'ın bir müşterisi gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," diye karşılık verdi John. "Zaten gitmek üzereydim."

Emlakçı çelimsiz, mız mız konuşan biriydi, yamuk bir yüzü ve kirli, kırmızı, dağınık saçları vardı, ama parfümü safi para kokuyordu ve kartvizitinde altın yaldızlı bir asalet arması basılıydı. Ve elbette onları söz konusu, kendi deyimiyle "objelere" Rolls-Royce'la götürmüştü.

"Bu varlık," dedi burnundan konuşarak, devasa bir dövme demir kapı açılırken. "Haringtон-Keynes'in maalesef çocuksuz olarak ölen XVIII. Earl'üne aitti." Bir uzaktan kumandaya bastı. Büyük kapı kanatları aristokratik bir kayıtsızlıkla yolu açarken, o bunlara işlenmiş asalet armalarını gösteriyordu. "Bu rütbeleri elbette uygun bir zamanda kaldırtmanız gerekecek."

"Tabii ki," diye karşılık verdi McCaine. "Uygun bir zamanda." Büyük kapıdan içeri girdiler. Parmaklıklar hâlâ Norman istilası zamanından kalma gibi görünüyordu, arka kısımda gururla yükselen ağaçlar muhtemelen VIII. Heinrich'e gölge bahşetmişlerdi ve binanın varlığı henüz görünürlerde yoktu. Araba yokuş yukarı yumuşak bir şekilde, verimli bir av bölgesi ya da vahşileşmiş bir golf sahası görünümündeki alanın içinden kayarak ilerliyordu.

"Kontes yıllardır bir bakımevinde yaşıyor, ailenin mülkiyetiyle gerektiği gibi ilgilenme olanağı pek olmadı," diye sürdürdü emlakçı. "İki yıl önce de elden çıkarmaya karar verdi."

Tepeyi aştılar. Bakışları genişledi. Önlerinde artık bu dünyadan değilmiş gibi görünen bir şato yükseldi, gri bazalttan, sonsuza dek kalsın diye yapılmıştı. Çok katlı üç tane kanadı vardı, simetrik olarak yerleştirilmiş yapay bir göle ve en dış köşelerdeki küçük kulelerle taçlandırılmış cumbalar ve belli ki sonradan üstü örtülmüş ana girişe dönüktü. Araba bu girişin önünde durdu.

Arabadan indiler. John belirgin bir şaşkınlıkla şatonun ön yüzünü inceliyordu, bir uçtan diğer uca baktı; bir uçtan diğer uca bakabilmek için oldukça uzun bir zamana ihtiyaç vardı. Bu şey ailesinin evlerinin bulunduğu ve çocukluğunu geçirdiği bloklardan daha büyüktü. Acaba birileri burada kaç pencere var diye saymış mıdır, diye sordu kendi kendine.

"Ee, John?" diye sordu McCaine her şeyi kendi elleriyle yapmıştı sanki, öylesi heyecanlıydı. "Ne dersiniz?"

John gelmiş oldukları yöne doğru döndü. "Posta kutusuna çok uzak, değil mi?" dedi. "Özellikle, yağmur yağdığında."

Emlakçı büyük bir şaşkınlıkla gözlerini açtı, ama McCaine sadece güldü. "Haydi içeri girelim."

Giriş holünde tenis oynanabilirdi. İnsandan büyük, koyu renkli yağlıboya tablolardan ölü Earl'ün yüzleri duygusuz bir şekilde onlara bakıyordu.

"Resimler için bir müzeye söz verildi," diye açıkladı emlakçı. "Yani resimlerin olmadığını düşünün."

"İçten bir memnuniyetle," dedi John.

Koridorlar sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Kapı kollarının çoğu tozluydu. Yemek salonu bir kilisenin içini anımsatıyordu.

"Kesinlikle size layık," diye düşüncesini belirtti McCaine.

"Biraz karanlık," dedi John.

Pencereler yüksek ama dardı, elektrikli aydınlatma sisteminde büyük ölçüde zayıflık hâkimdi.

"Amerikalı bir tarihçiye göre şato Washington'daki Beyaz Saray'dan on kat daha büyük bir alana kurulu," diye bilgi verdi emlakçı ve ekledi: "Ben ölçmedim gerçi."

McCaine ağır ağır başını salladı. John rahatsız bir şekilde yutkundu. Bir süre daha odalarda dolaştılar, sonra tekrar buluştuklarında McCaine John'u bir kenara çekti ve sessizce sordu: "Ee? Sanırım bu büyük ölçüde, dünyanın en zengin adamına layık bir mekân."

320.000.000.000 $

"Bir şato? Bu biraz abartılı olmaz mı?"

"Saçma. Az biraz ünlü olan bütün rock yıldızlarının böyle bir şeyi var. Size Mick Jagger'ın çiftliğini göstereyim mi? Ya da George Harrison'ın oturduğu şatoyu?"

"Ama bence bu korkunç... büyük!"

"John," dedi McCaine ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Büyük düşünmeyi öğrenmek zorundasınız. Bu sadece bir başlangıç. Bunu bir gündelik antrenman sahası olarak görün."

Böylece John Salvatore Fontanelli, dünyanın en zengin adamı, XV. yüzyıldan kalma bir şatoyu, dört kilometrekarelik yapı alanı, geniş müştemilatları, ahırları, bahçe kulübeleri ve ormanı, bir kapıcı binası ve kendine ait küçük bir kilisesiyle birlikte satın aldı. Bir inşaat şirketleri konsorsiyumu restorasyonu üstlendi, lider konumdaki bir mimarlık bürosunun bir temsilcisi her üç günde bir rapor verip ayrıntıları konuşmaya gelecekti. Noel'den kısa bir süre önce işlerin John'un taşınmasına olanak verecek şekilde bitirilmesi planlanmıştı.

McCaine işten ve masraftan kaçınılmaması konusunda ısrarlıydı, her şey kusursuz olmalıydı. Kuzey kanadının alt katı büyük bir yüzme havuzuna dönüştürülecekti; jakuzisi, birçok saunası ve buhar banyoları, masaj odaları ve egzotik bitkilerin arasında gezinilebilecek bahçeleri olacaktı. John'un, McCaine'in iknası üzerine sonucu ısmarladığı lüks taşıtlar, başlangıç olarak Rolls-Royce, Jaguar, Mercedes-Benz ve Lamborghini markalarından birer örnek layık olduğu şekilde yerleştirilecek ve bakımlı tutulmaları için de ahırların büyük bölümü garaj haline getirilecek ve ayrıca özel bir tamirhane oluşturulacaktı. Ev ve bahçeyle iki yüz eleman ilgilenecekti; bunların seçimi ve yerleştirilme işleminin başında bulunmak için Jeremy Proteceto'daki evi Sofia'ya devretti ve Londra'ya geldi. Mutfak için birçok ödül ve yıldız sahibi Fransız bir aşçı alındı, sos aşçısından sebze doğrayıcısına kadar bütün bir takımıyla geldi aşçı, mutfağın donanımı için tam bir özgürlük ve neredeyse sınırsız bir bütçe verildi kendisine.

321.000.000.000 $

Issız bir köşede yerden aydınlatmalı bir helikopter alanı yapıldı. İlkbaharda, inen helikopterlerin çıkardığı sesin şatonun içinden bile katlanılabilir bir düzeyde kaldığı, ama özel olarak ithal edilen tavus-kuşlarının yeni dikilmiş çiçeklerin arasında tablo gibi dolaşmalarının her seferinde oldukça rahatsız edici olduğu sonradan ortaya çıkacaktı.

22

Yaşamı birdenbire daha önce olduğundan daha sağlam ve daha düzenli bir yolda ilerlemeye başlamıştı. Sabahları altı buçukta kalkıyor, duş alıyor, kahvaltı yapıyor ve sekiz buçukta onu büroya götürmek için bekleyen arabaya biniyordu, sayıları günden güne artıyormuş gibi duran koruma sürüsünün gölgesinde her gün değişen bir rotayla gidiyordu büroya. Bu yolla en azından bir parça Londra'yı görebiliyordu, çünkü zamanının geri kalanını deli gibi dönüp duran McCaine ile geçiriyordu; onun sadece yanında durmak bile uyuşturucu etkisi yapıyordu.

İşçi sürüleri büro binasına üşüşmüştü; telefon sistemleri, bilgisayar ağları ve giriş kontrol cihazları kuruyor, yerleri halı kaplıyorlar, kaloriferleri yeniliyor, duvarları kazıyor, zımparalayıp boyuyor ya da kaplıyorlardı, ahşap kaplı yerlere mermer ve bir zamanlar çeliğin yeterli olduğu yerlere altın konuyordu. John gözlerini ansızın dört odalı bir daire büyüklüğündeki bir büroda açtı, giriş ücreti alınabilecek bir şehir panoramasına sahipti büro. McCaine'in bürosu da karşı köşede, aynadaki yansı kadar bunun tıpkısıydı, arada James Bond filmlerinden çıkmış gibi duran, tenis sahası büyüklüğünde bir masası, sayısız projektör ve ekran perdeleri, jaluziler ve parlamentodan daha fazla koltuğu bulunan büyük bir konferans salonu vardı. Katın geri kalanı onlarla görüşebilmek için gelen ziyaretçi sürülerinin bekleyebileceği kabul bölümüydü; büyük deri koltuklar, cam masalar ve dolgun bir şekilde fışkıran kültür bitkileriyle doluydu. Kar beyazı mermerle kaplı uzun bir masanın arkasında, sözü geçen ziyaretçileri görünüşleriyle mutlu etmek için altı güzel sekreter oturuyordu, ama bir süre hiç

ziyaretçi gelmedi ve McCaine onları sadece mektup yazdırmak ve telefon ettirmek için kullandı.

Günler haftalara, haftalar aylara eklendi ve işlerin yoluna girişi neredeyse bedensel olarak hissedilir bir hale geldi. Merdiven ve asansörlerdeki boş işaret tabelaları doldu. Hemen altlarındaki katta bir personel bölümü kuruldu, işe aldıkları analizciler ve ekonomistler ilk üç kata yerleşti. Binanın geri kalan kısmı hâlâ boştu, ama doldurulmaları için planlar hazırdı, her gün büro mobilyalarıyla beraber işçiler geliyordu ve kulenin yıl sonuna kadar meşguliyetten titreyeceği anlaşılıyordu. Sanki bir milyon tonluk bir lokomotifin harekete geçmesi gibiydi, başlangıçta hiç fark edilmiyordu, ama harekete geçtikten sonra durdurulması da imkânsız olacaktı.

John'a bu geçiş süreci için bir apartman dairesi sağlanması konusunda belli belirsiz konuşmuşlardı, ancak John'un yine komisyoncularla dolaşmayı pek canı istemiyordu ve bu süre içinde otelde kalabileceğine karar verdi. Süit daha sonraki şato yaşamına alışabilmek için yeterince büyüktü ve her şey oldukça lükstü. Hatta otel müdürünün karşısında kısa bir saptama yaptıktan sonra kahvaltı bile düzelmişti; bir hafta boyunca mutfak şefi her sabah kahvaltının ardından gelmiş ve iyileştirme arzularını öğrenmişti, ta ki krep yeterince gevşek, kahve daha kokulu, tostlar iyice çıtır hale gelinceye kadar, öyle ki John akşam yatağa giderken artık ertesi günkü kahvaltıyı düşünüp mutlu oluyordu.

Önceleri Proteceto'dan daha fazla takım elbise ve benzeri şeyler göndermelerini istemeyi düşünüyordu, ancak daha sonra McCaine'in *büyük düşünmek* konusundaki uyarısını anımsayıp ölçülerini zaten ellerinde bulunduran terzileri arattı ve yeni bir gardırop ısmarladı. Ve tabii altı haftalık bir teslim süresi tanımadı, aksine *pronto* olacaktı bu kez. Ve paranın mucizevi gücü kendini gösterdi, kimse arzu edilen elbiseleri otele teslim etmek için üç günden fazla bir zamana ihtiyaç duymadı. Kimse faturalarla canını sıkmadı. Bir şekilde her şey kendiliğinden oldu, John hiçbir şeyin farkına varmadı, zaten pek de ilgilendirmiyordu bunlar onu.

324.000.000.000 $

Sonsuz bir olaylar girdabı içindeydi sanki. McCaine onu toplantılara götürüyor, okuması için planlar, sözleşme taslakları ve sonsuz rakam listeleri veriyordu, ona bilançoları ve ekonomik istatistikleri açıklıyor, çekler, satınalma sözleşmeleri, kira sözleşmeleri, personel sözleşmeleri, resmî makam formları imzalatıyordu. Eğer John bütün bunların arasında bir parça zaman bulursa muhteşem bürosundaki muhteşem masasının başına geçiyor ve çeşitli günlük gazeteleri, ekonomi bültenleri, borsa bildirileri ya da McCaine'in tavsiye ettiği ekonomi, işletme ve ekoloji kitaplarından birini okuyordu. İlk on sayfadan sonra bunların çoğunu anlamıyor fakat bunu belli etmemeye çalışıyordu. Genellikle McCaine'in onu yeniden çağırması yarım saat sürmüyordu; John şaşkınlıkla onun bir yandan insanlara bir şey anlattırıp ardından onları birtakım görevlerle oradan gönderirken, bir yandan da birkaç telefonla birden aynı anda telefon etmesini izliyordu. John sabahları saat sekizde geldiğinde McCaine çoktan gelmiş oluyor ve John, onun kendisinden benzer bir adanmış yaşam biçimini beklememesine karşın, akşam sekizde otele döneceği sırada McCaine'in *hâlâ* orada kalmasından dolayı artan suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Zaman geçtikçe kendi kendine acaba McCaine hiç evine gidiyor mu, diye sormaya başlamıştı.

Günler böylece arka arkaya sıralandı, zaman böylece geçip gitti. Fransa, uluslararası protestolara rağmen Mururoa Adaları'nda bir atom bombası patlattı, eski bir Amerikan futbolu yıldızı olan O. J. Simpson sansasyonel bir davadan sonra cinayet suçlamasından beraat etti, İsrail Başbakanı İshak Rabin bir barış gösterisi sırasında öldürüldü. Londra giderek daha sık duman grisi bir sisle kaplanmış olarak karşılarına çıkıyordu, her şeyin tam anlamıyla başladığı gün geldiğinde, çoktandır kimse John Fontanelli'nin otelinin önünde mikrofon ve flaşlar beklemez olmuştu.

"İşte. Analizcilerin ilk önerileri."

"A öyle mi?" dedi John.

"Şimdilik," dedi McCaine ve kâğıt tomarını masanın üzerine attı, "dikkate almayacağımız şeyler."

Konferans masasının şaşırtıcı şekilde kusursuz yüzeyine düşen kâğıt tomarının çıkardığı ses bir süre odada yankılandı. Bu devasa oda, sanki dışarıdaki dünya gerçek değilmiş gibi sessizdi.

"Bunun yerine... ne yapılacak?" diye sordu John, McCaine'in tam da bu soruyu beklediğini hissettiği için.

"İlk şirket devralma eylemimiz," diye açıkladı McCaine, "bir patlama olmalı. Tam bir bomba. Kimsenin görmezden gelemeyeceği bir şey. İlk darbemiz dünyayı kalbinden vurmalı."

John kâğıtların ortaya koyduğu manzaraya bakıyordu. Konferans masasının geniş yüzeyi sabah güneşi altında, rüzgârsız siyah bir göl gibi pırıldıyordu ve dağılmış kâğıt tomarı gölün içindeki bir ada gibiydi. "Gerçekten büyük olan bir şirketi satın almaktan söz ediyorsunuz."

"Evet, elbette. Ama bu tek başına yeterli değil. Aynı zamanda bir şeyleri de sembolize etmeli. Bir şirketten daha fazla bir şey olmalı. Bir kurum olmalı. Ve bir Amerikan şirketi olmalı. Dünyanın önde gelen ekonomik güçlerinin elinden tek bir cüretkâr el hareketiyle bir bonfile almalıyız."

John kaşlarını çattı, tanıdığı şirket isimlerini kafasından geçirdi. Bunların hepsi de az çok kurumlaşmıştı, değil mi? Böyle bir kuruma dönüşmek başarılı bir şirket olmanın bir gereğiydi görünüşe göre. "Hangi şirketi alacağımızı bana sormuyorsunuz, değil mi? Halihazırda kafanızda bir şirket vardır."

McCaine belli belirsiz başını salladı, elini sahibiymiş gibi siyah, rüzgârsız gölün üzerine koydu. "Siz bir Amerikalı olarak, hangi ismi zenginlikle özdeşleştiriyorsunuz?"

"Bill Gates."

"Çok doğru ama onu kastetmiyorum. Bir önceki yüzyıldan birini kastediyorum."

326.000.000.000 $

John bunu bulabilmek için biraz düşünmek zorunda kaldı. "Rockefeller?"

"Aynen! John D. Rockefeller. Şirketinin adı hakkında bir bilginiz var mı?"

"Bir dakika, Standard Oil?" Okulda bundan hiç söz edilmiş miydi? Hatırlayamıyordu. Daha çok rastlantısal olarak kitaplardan birinde bu konuda bir şeyler okumuştu. Televizyonda da yıllar önce bir şeyler yayımlanmıştı. "Evet, tam da bu. Standard Oil Corporation. Hikâye şuydu: Rockefeller'in petrol piyasasında hükümet anti-tröst yasasını çıkarıp şirketler grubunu dağıtıncaya kadar tam bir monopoldü."

"Bu halk versiyonu. Gerçek hikâye şöyle gerçekleşti: John D. Rockefeller 1892 yılında Ohio'da anti-tröst yasasına göre mahkemeye verildi, ancak Standard Oil'i parçalayarak ve malvarlığını diğer ülkelerdeki şirketlere dağıtarak mahkemenin kararından paçayı kurtardı. Her zamanki gibi o ve onun adamları tarafından kontrol edilen şirketlerdi bunlar. Bu mahkeme onu ilk uluslararası şirketler grubunu kurmaya yöneltti."

"Çok güzel. Ee? Buna rağmen Standard Oil artık yok."

"Buna inanıyor musunuz? Standard Oil Company of New York'un adı 1966'dan beri Mobil Oil. Indiana, Nebraska ve Kansas Standard Oil'leri 1939 ve 1948 yılları arasında birleşti ve Amoco oldu. Kaliforniya ve Kentucky Standard Oil şirketleri 1984 yılından bu yana Chevron adı altında faaliyetlerini sürdürüyor. Eski holdingin en büyük parçası olan Standard Oil of New Jersey adını 1972 yılında değiştirerek Exxon Corporation oldu."

John gözlerini dikti ve altçenesinin başını alıp gitmek istediğini hissetti. "Exxon'u satın almak istiyorsunuz!"

"Tam üstüne bastınız! Exxon birçok nedenden dolayı ilk darbe için en ideal aday. Dünyanın en büyük beş şirketinden biri, Shell'den sonra ikinci büyük enerji şirketi, dünya çapında çalışıyor, Antartika dışında bütün kıtalarda şubeleri var. Ve, pek de önemsiz sayılmaz, Exxon bu gezegende en çok kâr eden şirketlerinden biridir." "Exxon..." John bir-

den kalp atışlarını boynunda hisseti. Ama onu satın almaya gücümüz yeter mi ki? Yani Exxon bir dev..." McCaine kâğıtlarının arasından bir dergi çıkarıp bir sayfa açtı. "Bu ünlü *Fortune 500* listesi, dünyanın en büyük endüstri girişimlerinin listesi. Önemli olan sondan bir önceki sütun, yani öz sermaye. Bunun yüzde elli birinin sizin elinizde olması lazım, şirketi kontrol edebilmek için." Listeyi John'un önüne doğru itti. "Hesaplayın bakalım ne kadar gidebileceksiniz?"

John listeyi inceledi, General Motors, IBM, Daimler-Benz, Boeing ya da Philip Morris gibi isimleri okudu. Büyük hesap makinesine uzandı ve toplamaya başladı; sadece milyarları; ilk sayfanın sonuna, 50. sıraya gelince durdu ve hâlâ altı yüz milyar artıyordu. "Dünyanın yarısını satın alabilirim öyleyse," diye mırıldandı.

McCaine öğrencisinin yanıtından memnun olan bir öğretmen gibi başını salladı. "Ve dünyanın yarısını satın aldığınızda," diye tamamladı, "paranız kaybolup gitmiyor. Yatırıma yöneltilmiş oluyor. Yani ancak o zaman gerçekten para kazanmaya başlıyor. Artakalan bölümü de ele geçirebileceğimiz para oluyor."

Parlak renkli bir fotoğraf gibi insanın hafızasında kalan ve hayatı boyunca unutamayacağı o büyülü anlardan biriydi. John orada öylece oturuyor; açık mavi, koyu mavi isim ve sayılardan oluşan listeyi inceliyordu, bir trilyon dolarlık bir servetin dehşetiyle karşılaştırıldığında neredeyse zavallı denebilecek büyüklükteydi sayılar, ve ilk kez bu aydınlık anda, gerçekten ilk kez eline nasıl bir gücün verilmiş olduğunu kavradı. Şimdi McCaine'in niyetini anlıyordu, planın bütün boyutlarını, bağlarından kurtulan karşı konulmaz dinamiği kavrıyordu. Başarılı olacaklardı. Çünkü karşılarına çıkabilecek hiçbir şey yoktu.

"Evet," diye fısıldadı. "Öyle yapalım."

"İki hafta," dedi McCaine. "Sonra Texas'ta oturuyor olacağız."

John'un aklına bir şey daha geldi. "Yani bu, bütün büyük petrol şirketleri pratikte Rockefeller'in Standard Oil Corporation'a mı dayanıyor?"

"Hepsi değil. Shell'in kökleri Hollanda ve İngiltere'de Standard Oil ile herhangi bir ilişkisi yok. Elf Aquitaine Fransızdır. British Petrol, adından da anlaşılacağı gibi Britanya kökenlidir." McCaine öne doğru eğildi. "Bir şeyi fark ediyor musunuz? Bir zamanlar birisi bizim yolumuzda ilerlemeyi denemiş. Rockefeller'in problemi, çok erken gelmiş olmasıydı. Temelde eriştiği güçle ne yapacağını bilemiyordu. Eğer bugün yaşasaydı, birincisi Standard Oil'i bölmeyi başaramazlardı, ikincisi neyin zamanının gelmiş olduğunu bilirdi. Tahminende bizim planı uygulardı."

Aynı gün Fontanelli Enterprises, Exxon'u devralmayı düşündüğünü açıkladı. Exxon'un malvarlığı o sırada 91 milyar dolardı. Öz sermayesi 40 milyar dolardı ve altı yüz bin kayıtlı ortağın üzerinde iki buçuk milyar parça halinde dağıtılmıştı. Hisse senetlerinin güncel fiyatı 35 dolardı ve Fontanelli her hisse senedi için 38 dolar teklif ediyordu.

Exxon yönetimi durumu görüşmek için çabucak toplandı. Bu bir şoktu; işletme rakamları devralma girişimlerine karşı korunaklı olduğuna inandıracak kadar iyiydi. Hiç kimse milyar aşağı milyar yukarı pek fark etmeyen bir yatırımcının ortaya çıkacağını hesaplamamıştı.

Büyük ortaklarla bir araya gelindi ve devralmayı önleyebilmek için büyük hisse senedi bloklarının geri alınması fikri gözden geçirildi. Bu arada borsa fiyatları, neredeyse sonsuz bir para kaynağı olan Fontanelli Enterprises'ın teklif ettiği 38 doları da aştı ve baş döndürücü bir yüksekliğe ulaştı: Ateşli yatırımcılar Exxon hisse senedi alma çabasına girişti, çünkü çılgın Londralı trilyoner her fiyatı ödeyecekti.

"Tam bir sinir harbi," diyordu kendilerini borsa uzmanı sanan insanlar fiyat 60 dolar sınırını aştığında. "İstiyorsa alacaktır."

Londra fazla bir reaksiyon göstermedi. İnsanın etki alanını kavradığında bağırsaklarını düğümleyen haber duyulduğu sırada fiyat 63.22 dolayındaydı. John Salvatore Fontanelli, iyi haber alan çevrelerde söylendiğine göre, *Öyleyse Shell'i alalım,* demişti. Ertesi gün için bütün diğer büyük ham petrol şirketlerinin hisse senedi sahiplerine devralma teklifleri yapıldı.

329.000.000.000 $

Exxon hisse senetlerini aşırı yüksek bir fiyattan satın almış bulunan yatırımcılar buları panik halinde satmaya başladı. Fakat şansına haber birden yayılmıştı ve kimse bunları satın almak istemiyordu. Böylece fiyatlar aniden düştü.

McCaine Londra'da, bir bomba imhacısının gergin sakinliği içinde monitöründe New York borsasını takip ediyordu.

"Şimdi," dedi fiyat 32.84 olunca telefona yumuşak bir sesle.

İki hafta sonra dünyadaki bütün Exxon çalışanları, şirketin antetli kâğıtlarını üzerinde *EXXON-Bir Fontanelli Şirketi* yazan yenileriyle değiştirmek için çöp kutularına atmaya başlamışlardı.

Bu sefer dünyanın her yerinde bütün gazetelere birinci sayfadan manşet oldular. İlk haberde Exxon'un ele geçirilişini vermeyen televizyon kanalı yoktu. Bütün haberlerin ana fikrini iki kelimeyle özetlemek gerekirse o da şuydu: *Tüyler ürpertici.*

Bir darbede bütün gazeteciler bir trilyon dolarlık kişisel servetin ne anlama geldiğini kavramıştı böylelikle. Tüm dünyada yayımlanan sayısız özel programda, konuşma ve röportajlarda tekrar tekrar McCaine'in John'a ilk buluşmalarında açıkladığı şey vurgulandı: Bir bankanın ya da yatırım fonunun sahip olduğu yüzlerce milyara hükmetmesi bir şeydir, aynı paranın tek bir kişiye gerçekten ve tam anlamıyla ait olması ise bambaşka bir şeydir.

"Aradaki fark," diye özetledi Lord Peter Ravvburne diye birisi, verilen bilgiye göre dünyanın en önemli ekonomi gazetecisi, "çok basit, o da, Fontanelli'nin kararlarında kârlılık için şeytana pabucu ters giydirebileceğidir, bu da onu ne yapacağı belli olmaz biri hale getiriyor. Yani tamamıyla *özgür* de denebilir.

Böyle bir özgürlük kuşku uyandırıcıydı. Ekonomi bakanları sosyal sorumluluk konuşunda uyarılarda bulundu. Sendika yöneticileri paranın ve etkinin bu biçimdeki bir konsantrasyonundan kuşkulanıyordu. Diğer büyük şirketlerin başkanları güven yaymaya ve her şeyin kontrol altında olduğu izlenimi vermeye çalışıyorlardı.

Bir sonraki adım ne olacaktı? Her yerde bu konu konuşuluyordu. Aralarında ciddi finans bültenlerinin de bulunduğu bazı dergiler dünyayı saran bir Fontanelli şirketler grubunun neye benzeyebileceğini şirket logoları ve borsa değerleriyle birlikte harika bir şekilde gösteren dünya haritaları yayınlamaya başlamıştı. "Bunlar analizcilerimizin işini yarı yarıya hafifletiyor," diyerek yorumda bulunuyordu McCaine bıyıkaltından gülümseyerek. Hatta bir dergi Fontanelli'nin küçük ülkelerden hangilerini bütün toprakları, arsaları ve devlet mallarıyla birlikte satın alabileceğini hesaplamıştı.

Hiçbir tahmin diğerini tutmuyordu. Prensip olarak *her şey* olabilir gibi görünüyordu.

Noel'de John, McCaine'in annesiyle birlikte yenecek sürpriz akşam yemeği davetini kabul etti.

Bayan Ruth Earnestine McCaine, ilerlemiş romatizma nedeniyle çiçekli ve çok kocaman koltuğunda iki büklüm oturan, ama buna rağmen hastalığa karşı çevresine eğilmez bir kararlılık yayan bir kadındı. Şaşırtıcı dolgunluktaki gri gözleri, kıvırcık saçlarıyla çevrelenmiş, yaşlılık lekeleri ve kırışıklıklarla dolu yüzünde delici bir şekilde bakıyorlardı. "Şatonuzu beğendiniz mi?" diye sordu kadın.

"Bu konuda bir şey söylemem henüz zor," dedi John. "Taşınalı daha bir hafta oldu."

"Ama güzel bir yapı, değil mi?"

"Evet, elbette. Çok güzel."

"Bilmeniz gerekir ki," diye eğlenceli bir gülümsemeyle araya girdi McCaine, "annem *Yellow Press*'in yayınlarını takip eder. Bu nedenle şatonuzu muhtemelen sizden daha iyi bilir."

"Ha, öyle mi?" dedi John. "Bu pek de zor değil, sanırım." Bu önemli dergilerden bazıları yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Kısa bir bakış John'a, en azından Lady Diana'nın hâlâ kapaklardaki yerini koruduğunu görüp rahatlama olanağı verdi.

McCaine'i neredeyse ilk kez, özel yaşamı içinde görmek tuhaftı. Büroda bir dinamo gibi fırıl fırıl dönen, sürekli hareket halinde, ger-

ginlikten kıvılcımlar saçan ve düşüncesizliğe varacak kadar amacına kilitlenen bu adam, bu akşam kendi dört duvarı içinde, yaşlı annesiyle ilgilenmekten oldukça keyifli görünüyordu.

Yüzyıl başlarından kalma ağırbaşlı beyaz bir yapı olan ev Londra'nın sessiz banliyölerinden birinde, sakin bir sokaktaydı ve çevresindeki ihtişamlı villaların arasında neredeyse hiç dikkat çekmiyordu. McCaine'in sadece güçlükle hareket edebilen annesi için giriş holünün mimari harmonisini bozan modern bir cam asansör yapılmıştı, ama bunun dışında dekorasyonda fazla bir değişiklik yapmadan rahatlıkla savaş öncesini anlatan bir film çevrilebilirdi.

Yemek oldukça lezzetli olsa da neredeyse mütevazı bir aile yemeğiydi. Servisi John'un öğrendiğine göre, haftada iki gün Bayan McCaine'e bakmak için bir iki saatliğine gelen bakıcı kadının dışında tek çalışan olan şişman hizmetçi yapmıştı.

Bir ara McCaine masadan uzaklaşınca annesi sade bir paslanmaz çelikle çerçevelenmiş büyükçe bir suluboya tabloyu işaret etti. "Bunu biliyor musunuz?"

John resmi inceledi. "Floransa olabilir," dedi, "Arno üzerindeki köprülerden biri."

"*Ponte Vecchio,* evet," dedi kadın ve ekledi: "Malcolm yaptı."

"Gerçekten mi?" McCaine'in eline fırça alacağı hayatta aklına gelmezdi.

"Gençken uzun süre resimle uğraştı," diye anlatmaya başladı Bayan McCaine, "Ölen kocamın sık sık tayini çıkardı, biliyor musunuz, bu yüzden çok dolaşırdık. O zamanlar İtalya'da yaşıyorduk. Malcolm şu bilgisayar şirketine girdi ve kısa bir süre sonra resim yapmayı bıraktı." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Bunları anlattığımı bilmesin."

John resme gözlerini dikti, ne düşüneceğini bilemiyordu. Bunun Tanrı'nın bir işareti olduğunu düşünmek aptalcaydı, değil mi? İkisi de bir zamanlar resim yapmış ve sonra bırakmıştı. Anlamsız bir ayrıntı. Birbirleriyle karşılaşmak için yaratıldıklarına dair bir işaret.

"Sürekli ertelemekte olduğumuz bir mesele daha var," dedi McCaine Exxon yönetim kuruluyla görüşmek için Teksas, Irving'e uçmadan bir gün önce. "Benim çalışma sözleşmem. Sizin genel müdürünüz olarak ilk kez resmen ortaya çıkmadan önce bunu halletmeliyiz."

"Sahi," dedi John ve bir tükenmezkalem aldı. "Elbette, bunu hiç düşünmemiştim."

"Yapacak yeterince işimiz vardı," dedi McCaine ve deri çantasından üç kopya halinde hazırlanmış birçok sayfadan oluşan bir sözleşme çıkardı. "Benim ara sıra kendimi de düşünmem gerektiğini anlarsınız. Diyelim ki şimdi sözleşmem konusunda anlaşamadık, o zaman aylardır sizin için bedava çalışmış olur, bir peni bile alamadan kendimi sokakta bulurum."

Onun bu kaygıları John'u şaşırttı. İngilizler üzerinde bu kadar güvenilmez bir izlenim mi bırakıyordu? "Bir bakalım, belki de anlaşırız," diye şaka yapmaya çalışarak elini uzattı. "Verin."

McCaine ona önceden hazırlanmış sözleşme kopyalarını uzattı ve, "İmzalamadan önce baştan sona okuyun," dedi. Yerine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve uzun bir beklemeye hazırlanan biri gibi ellerini göğsünde kavuşturdu.

John sayfaları çevirmeden önce her sayfayı bütünüyle okumak için kendini zorluyordu. Bu hukuksal laf salatasından zaten pek bir şey anladığı da yoktu.

Ancak maaşın söz konusu olduğu paragrafa gelince durum değişti. Orada duran şey yanlış anlamaya mahal vermiyordu. John'un ağzı bir karış açık kaldı.

McCaine yıllık yüz milyon dolar maaş istiyordu!

23

John orada çok olağan bir şeymiş gibi duran rakama bakarken içinde sıcak bir dalganın yükseldiğini hissetti. Onu kızdıran bu olağanlıktı, ama aynı zamanda kendisinin anlaşılması güç bir biçimde öfkesini bastırmaya zorlandığını hissediyordu.

"Bu biraz, şey değil mi, aşırı?"

McCaine kaşlarını kaldırdı. "Neyi kastediyorsunuz?"

John kâğıdı bir parça yukarı kaldırdı. Birdenbire bir ton ağırlaşmıştı sanki kâğıt. "Şu anda maaşla ilgili bölümdeyim ve bir şekilde sizin bir sıfır fazla yazdığınız hissine kapıldım."

"Hayır, kesinlikle değil."

"Ama yüz milyon dolar... dünyanın hiçbir yerinde yüz milyon dolar maaş alan genel müdür yoktur!"

"Haydi John," diye karşılık verdi McCaine, ses tonunda belirli bir kızgınlık vardı, bu servetinizin bir günlük faizi. Ve ben sizin kazançlarınızı artıracağım. Kesinlikle iki katına çıkaracağım. Bu da maaşımın üç yüz katını kazandıracağım anlamına gelir. Bana bu gezegende bunu iddia edebilecek tek bir çalışan gösterin."

"Ama konu kesinlikle bu değil. Biz bütün bunları daha fazla para yığmak için yapmıyoruz, değil mi? Ben bir görevi yerine getirmek için burada olduğumuzu sanıyordum. Dünyanın kaderini değiştirmek için."

McCaine tırnaklarını inceliyordu. "Benim paraya hiç önem vermediğimi biliyorsunuz, John. Benim maaşım bir semboldür. Bu benim dünyanın en büyük şirketinin şefi olduğumu simgeler. Bu yüzden de açık ara herhangi bir zamanda ödenmiş olan en yüksek maaş olması gerekir, anlıyorsunuz değil mi? Böyle bir şey gizli tutulamaz. Bunu

istemiyorum da. Dışarıdaki kendini bir şey sanan heriflerin karşısında oturduğumda, istiyorum ki, ondan elli kat daha fazla kazandığımı bilsin. Oyun böyle işliyor, John. Karşımdaki bunu bilecek ve istediğim her şeyi yapacak kadar küçük hissedecek kendini."

John tekrar rakama baktı. Yüz milyon dolar. Teorik olarak elbette imzalamayabilirdi. Para ona aitti, şirket ona aitti, buradaki her şey ona aitti, McCaine'in oturduğu koltuk, üzerine sözleşmenin basıldığı kâğıt, imzayı atacağı tükenmezkalem. Rakamın üzerini çizebilir ve altına yenisini yazabilirdi, belki yirmi milyon ya da yirmi beş ya da sadece on, her halükârda bir yığın para; eğer McCaine kabul etmezse yolları gene ayrılırdı.

Teorik olarak. Pratik olarak ise, az önce bir petrol şirketi satın almıştı, milyonlar tutarında bir büro binası satın almıştı, bir sürü insanı işe almış ve sözleşmeler yapmıştı. Tek başına asla içinden çıkamayacağı işlere girişmişti. Her şeyden önce iş hayatı ve ekonomi dünyasıyla ilgili Pizzacı Murali'den daha az şey biliyordu. Bir gazete bayisi bile işletecek durumda değildi, sermayesi kendisinden sonra gelen üç yüz şirketin toplamından daha büyük bir şirketi yönetmenin sözü bile edilemezdi.

Ellerinin terlediğini hissediyordu. Sanki sıcaklık kâğıttan yayılıyordu. McCaine'e bir bakış fırlattı, ama o bir pokerci ifadesiyle oturuyordu.

Belki de McCaine gitmezdi. Ne de olsa bu proje hayatının anlamıydı. En azından böyle olduğunu iddia etmişti. Yoksa her şey çabucak çok paraya konmak için yapılmış iyi ve ince bir plan mıydı? Ama öyle olsaydı bile seçme şansı yoktu. Bir şekilde parasının hiçbir işine yaramadığı bir durumda köşeye sıkıştırılmıştı.

"Hımm," yaptı John. Onu rahatsız eden şey aslında paranın kendisinden çok, içinde bulunduğu çaresizlikti. Ve tahminen McCaine argümanlarında haklıydı.

Seçme şansı yoktu.

John sözleşmeyi okumaya başladığından beri bir şekilde elinden kaymış olan kalemi tekrar aldı. "Pekâlâ," dedi en azından bir kralın ver-

diği bir kararmış gibi göstermeye çalışan zayıf bir denemeyle, "sanırım, haklısınız. Koşullar düşünüldüğünde uygun olan tek şey budur." Son sayfayı açtı önceden ayrılmış yere imzasını attı, aynı prosedürü diğer kopyalar için de tekrarladı, bir tanesini kendi dosyasına koyup geri kalanını herhangi bir heyecan belirtisi göstermeyen McCaine'e uzattı.

Bir süre nahoş bir sessizlik hüküm sürdü.

"Tamam," dedi John yapay bir rahatlıkla, arkasına yaslandı ve ellerini çırptı, "ne zaman başlıyoruz? Teksaslılarla ilgili planımız nedir?"

McCaine koltuktan kalktı. "Biz," dedi, "yönetim kuruluyla görüşeceğiz, dostça hepsinin elini sıkacağız ve yarısının işine son vereceğiz."

"Ne? Neden ki?" John gözlerini kıstı. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Yani belli ki iyi bir iş yaptılar, Exxon bu kadar kâr ettiğine göre."

"Elbette. Ama nedeni bu değil. Nedeni, onlara yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde söz söyleme yetkisinin bizde olduğunu göstermemiz gerektiğidir."

"Anlamadım?"

"Kendi adamlarımızdan birkaçını oraya yerleştireceğiz."

John elini kaldırdı. "Bir dakika. Bundan hoşlanmadım. Bu tür saçma güç gösterilerine kesinlikle dâhil olmak istemiyorum."

McCaine soğuk bir şekilde ona baktı. "John ruhunuzda hâlâ acilen kurtulmanız gereken bir düşünce besliyorsunuz. Yani planladığımız her şeyi yapabileceğimiz ve buna rağmen hâlâ kibar ve sevilen delikanlılar olarak kalacağımız düşüncesi." Kafasını salladı. "Bunu unutun. İnsanlara yapacağımız şey bir eğlence gezisi ya da keyifli bir şey de olmayacak. Bunun için bizden nefret edecekler. İsimlerimiz yüzyıl boyunca hakaret anlamına gelecek, belki de ilelebet. Churchill zamanında bize kan, ter ve gözyaşından söz etmişti, ama bu imge artık çok aşındı; bununla bir kez daha insanlara ulaşılamaz. Hiç kimseden izin alamayız, sadece yapılması gerekeni yapmak zorundayız ve bu bir güç sorunudur. Güç konusunda John, daha çok şey öğrenmeniz gerekiyor. Ben bu konuda bildiğim her şeyi size öğretmeyi görevimin

bir parçası sayıyorum." Sözleşmenin her iki kopyasını da havaya kaldırdı. "İlk ders buydu. Bundan ne öğrendiniz?"

John kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Önünüze aşırı bir maaş öngören bir sözleşme koydum ve imzaladınız, bunu abartılı bulmanıza rağmen. Neden?"

"Biraz düşününce nedenlerinizi haklı bulduğum için."

McCaine gülümsedi. "Yalan söylüyorsunuz."

"Niye? Birkaç milyon için ortalığı birbirine katmak zorunda değilim."

"Kendinizi haklı çıkarmaya çalışıyorsunuz. Gerçek ise: Maaşımı çok yüksek buldunuz, ama kabul etmekten başka seçeneğinizin olmadığını düşündünüz. Bir başka deyişle ben sizden daha güçlü bir pozisyondaydım, sizin dünyanın en zengin adamı, benim de bir çulsuz olmama rağmen." John arkasını döndü, birkaç adım attı ve durdu. "Bunu nasıl yaptığımı öğrenmek ister misiniz?"

John'un ağzı bir karış açık kalmıştı, bir süre ağzını kapamakta güçlük çekti. McCaine'in onu bir şekilde tongaya düşürmesi ve ABD başkanından iki yüz kat daha fazla bir maaş alması yetmiyormuş gibi, bir de bununla onu fırçalayacak ve nasıl elde ettiğini ayrıntılarına varıncaya kadar anlatacak mıydı yani?

"Ben," diye bir şeyler geveledi, "merakla bekliyorum."

"İlk olarak bir daha asla yapmamanız gereken çok ağır bir hata yaptınız. Sözleşmeler konusundaki en temel kural. Sözleşmenin yapılmasını geciktirmeme izin verdiniz. Böylece bazı şeyler halledildi, olmuş şeyler hakkında pazarlık edilmez. Sakin sakin sizin kolayca kalkıp gidemeyeceğiniz bir duruma gelmenizi bekleyebildim. Eğer bu olanak olmaksızın bir pazarlığa başlarsanız –herhangi bir anlaşma yapmadan kolayca kalkıp gitme olanağı– o zaman otomatik olarak kısa çöpü çektiniz demektir." McCaine alanının en temel cümlesini söyleyen bir profesöre benziyordu. "Farz edelim ki, kira sözleşmesi yapmadan yeni bir eve taşınıyorsunuz. Siz taşındıktan sonra ev sahibi sizden bir sürü ek şey isteyebilir –daha fazla kira, her yıl onarım– çünkü taşınmadan önce olduğu gibi konuşmayı kesmek ve başka bir

eve bakma şansınız yoktur. Yapabileceğiniz tek şey pahalı ve oldukça zahmetli bir taşınmadır. Anlıyor musunuz? Siz olayların olup bitmesine izin verip pazarlık gücünüzü zayıflattınız."

"Yani ilk buluşmamızda maaşınız hakkında konuşmak zorundaydık, öyle mi?"

"Doğrusu buydu," diye başını salladı McCaine. "O sırada pozisyonunuz uygun durumdaydı. O zamanlar ben hayatını sadece sizin onayınızla gerçekleştirebileceği bir fikre kendini adamış bir adamdım. Siz dünyanın en zengin adamıydınız ve oldukça ilgisizdiniz. Tanrım, sizin için *bedava* çalışmaya hazır olduğumu belirtmem için sadece bunu istemeniz yetecekti."

John ilk kez Vacchilerin haberi olmadan Marco ile beraber Londra'ya geldiği günü düşündü. "Bu konularda pek de becerikli biri değilim herhalde, değil mi?"

"Bu insanın doğuştan sahip olduğu bir yetenek değildir. İnsan bunu öğrenmek zorundadır. Kurs az önce başladı."

"Çok ağır ders metotlarınız var."

"Bu konu da ağır bir konu," dedi McCaine. "Değil mi, az önce 'eğer beni bütün bunlarla baş başa bırakırsa ne yaparım' diye düşündünüz?"

John ister istemez başını salladı. "Çok mu belli oluyordu?" "Hayır. Bunu düşüneceğinizi biliyordum. Ama sizi tehdit etmediğimi de fark ettiniz mi? Bu şantaj olurdu. Eğer 'ya imzalarsınız ya da ben giderim!' gibi bir şey söyleseydim bir direniş geliştirirdiniz. Benim gücüm, olanaklarım ve sizin durumunuz hakkında bilgili olduğumu açık bir şekilde bilmenizde yatıyordu. İkisinin de sözünü etmemek durumu güçlendirdi. Benim ne *yapacağımı* bilmiyordunuz, ama ne *yapabileceğimi* biliyordunuz. Öne sürdüğüm nedenler somut olarak doğruydu ama belirleyici değildi. Belirleyici olan o anda aramızdaki güç dengesiydi." McCaine pencereye doğru mızrak atar gibi bir hareket yaptı. "Önümüzdeki aylarda çoğunlukla yollarda olacağız ve pazarlıklarda bulunacağız. Sizin neyin olup bittiğini anlamanız çok önemli. *Gerçekten* olup bitenleri kastediyorum."

John ona baktı, kavramaya çalıştı. Bunların, dünyanın üstünde durduğu oyun kuralları olduğuna inanmak bir açıdan güçtü.

"Hangimiz diğerine bağımlı şimdi?" diye sordu. "*Gerçekten*, demek istiyorum."

McCaine omuzlarını silkti. "Gördüğüm kadarıyla bağımlılık zaman zaman yer değiştiriyor. Siz planı ben olmadan, benim deneyimlerim, bütün bu hazırlıklarım olmadan uygulayamazsınız ve ben de siz olmadan. Buna karşılıklı çıkar ilişkisi deniyor herhalde."

John sözleşmenin kendinde kalan kopyasını aldı ve havaya kaldırdı. "Bunu yırtabiliriz yani?"

McCaine sözleşmeleri uzunlamasına kıvırdı ve ceketinin iç cebine soktu. "Neler düşünüyorsunuz böyle?" Alaylı bir şekilde gülümsedi. "Bunu kurs ücreti olarak kabul edin."

Teksas'a uçtular ve Exxon'un bütün yönetim kurulu üyelerinin ellerini gülümseyerek ve dostça sıktılar. Oturduklarında McCaine işine son verilenlerin isimlerini okudu.

İnfaz gibi bir şeydi. McCaine'in beraberinde getirdiği güvenlik elemanları atılanlara eşlik ederek odadan çıktı. Masalarına götürüldüler, sadece şahsi eşyalarını almalarına izin verildi ve kimseyle konuşmamalarına dikkat edildi; park yerinden çıkıp gidene kadar da gözlerini üzerlerinden ayırmadılar. Bilgisayar uzmanları şifreleri ve giriş datalarının silinmesini sağladı. John tek bir kelime söylemeden oturup olup bitenleri sert bir ifadeyle izledi.

Medya şimdi tam anlamıyla çıldırmıştı, çünkü hâlâ bir röportaj ya da resmî bir açıklama yapılmamıştı. *Fontanelli ne istiyor?* diye başlık atmıştı *Frankfurter Allgemeine Zeitung*'un bir yorumcusu.

McCaine aşırı derecede memnundu; manşetlerden bazılarını günlerce toplantı bölümündeki masanın üzerinde tuttu. John bu tür haberlerin onlara zarar vermesinden korkup korkmadığını sordu.

"Daha neler," dedi McCaine sadece. "Bir hafta sonra hepsi unutulur."

Dediği de oldu. Ocak ayında Rus birlikleri Pervomaikoje köyünü yerle bir edince altı gün süren bir rehine olayı kanla sona erdi.

Şubat ayının başında bir Türk uçak şirketi olan Birgen Air'e ait bir Boeing 727 Dominik Cumhuriyeti sahillerinde düştü. IRA on yedi aylık bir aradan sonra Londra'da yeniden bombaları ateşledi ve üç kişinin ölümüne, yüzden fazla kişinin de yaralanmasına sebep oldu. Şubat aynın ortalarında Liberya bandıralı bir petrol tankeri *Sea Express* Galler'in Milford Limanı açıklarında kayalıklara çarpıp Stokholm ile Skomer adalarını, on binlerce deniz kuşunun kuluçka alanlarını, koruma altındaki Pembrokeshire sahil şeridini berbat etti. Uzmanlar bu felaketin büyüklüğünü 1989'daki *Exxon Valdez* avaryasıyla aynı kefeye koydu.

"Bizim tankerlerimizin başına bu tür şeylerin gelmesini engellemeliyiz," diye bir öneride bulundu John, bir yanıyla da nasıl bir doğallıkla *bizim tankerlerden* söz etmiş olduğuna şaşırarak.

"Bunu gerçekten de yapmalıyız, iyi fikir," dedi McCaine kısa bir düşünmeden sonra. "Öyleyse basına buna uygun birtakım bilgiler vermeliyiz."

Kısa bir süre sonra *Fontanelli Enterprieses*'ın bundan sonra sadece kendi güvenlik birimlerinin sıkı kontrollerinden geçen tankerlerle hammadde taşıyacağı ve çift duvarlı tankerlerin inşasının siparişlerinin verildiği haberi duyuldu. Tek reaksiyon Exxon hisse senetlerinin borsadaki fiyatlarının çöküşü oldu.

20 Mart'ta İngiliz hükümeti delidana hastalığı olan BSE'nin ve Creutzfeld Jackob hastalığının insanlara da bulaştığını açıklamak zorunda kaldı, bunun üzerine Avrupa Birliği dünya çapında ihracat yasağı getirdi ve dört buçuk milyon sığırın kesilerek imha edilmesini zorunlu kıldı. BSE'nin kaynağının sığırların uygun olmayan yollarla beslenmesinden kaynaklandığı artık kesinleşmişti.

"Bu politikacıları durdurmamızın zamanı geldi," dedi McCaine öfkeyle, gazeteyi katladı ve yedi metrelik bir atışla çöp kutusuna isabet ettirerek John'u etkiledi.

Sürekli felaket haberlerinin etkisiyle kamunun Fontanelli Enterprises'ın faaliyetleri ve niyetleri konusundaki ilgisi epey dağıldı. Birçok insan esas alışverişin ancak şimdi başladığının farkına varmadı.

McCaine geniş ölçüde analizcilerin tavsiyelerini takip ediyordu şimdi ve John da McCaine'inkileri. Büyük şirketler, küçük şirketler, kimyasal endüstri ve gıda maddeleri branşından şirketler, taşıma şirketleri, uçak şirketleri, telefon ağları, elektronik parça üreticileri, metal yarı mamul üreticileri, makine üreticileri, kâğıt üreticileri, maden ocakları, demir döküm fabrikaları, atom reaktörleri, yazılım büroları, süper market zincirleri, sigorta ve ecza şirketleri satın aldılar. McCaine hiç uyumuyor gibi görünüyordu, ama buna karşılık aynı anda sekiz telefon görüşmesi yapabildiği dört kolu varmış gibiydi. Sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar inanılmaz bir tempoyla bir görüşme diğerini takip ediyordu. Bu arada John video konferans sisteminin kumandasını televizyonun uzaktan kumandasından daha iyi kullanmayı öğrenmişti. Bazı günler bir sürü genç hostes tarafından idare edilen kabul salonu, nihayet önlerindeki çift kapının açılmasını bekleyen bir düzineden fazla delegasyonla dolu oluyordu. Kimileri on iki, on dört, yirmi saatlik uçuşlarla geliyor ve yarım saatlik bir görüşmeden sonra tekrar geldikleri yere geri dönüyordu. Kendileri de şirketler satın alan, onları yeniden yapılandıran, parçalayıp başka bir biçimde tekrar kuran holdingler oluşturdu. Özel mülkiyet ya da başka bir nedenle satın alınamayan şirketlerle ortaklık sözleşmeleri yapıyorlardı. Birtakım haklar, patentler, lisanslar, yetki belgeleri alıyorlardı. Araziler, arsalar, çiftlikler ve bağlar satın alıyorlardı. Genç bir desinatör vasiyetteki Giacomo Fontanelli'nin imzasından yola çıkarak zarif bir şirket logosu geliştirmişti, temel olarak beyaz bir zemin üzerine oturtulmuş koyu kırmızı, eğik bir küçük f'den meydana geliyordu bu asil yalınlıktaki logo ve dünya haritasını ele geçirmek için yola çıkmış bulunuyordu.

İlk bakışta birbirleriyle alakasız mallar satan bir dükkânı andıran şey, yakından bakıldığında karmaşık bir stratejik bağımlılıklar örgüsü

oluşturuyordu; eğer bunu yakından inceleyebilecek biri olsaydı tabii... ama Fontanelli Enterprises özel mülkiyete ait bir şirket olduğu için bilançolarını açıklamak zorunda değildi. Büyük ölçüde fark edilmeden, birçok dikkat çekmeyen ama alternatifsiz volfram, tellür ve molibden gibi hammadde kaynaklarının monopolünü ele geçirdiler; selen ve lityum kaynakları pazarının büyük bölümüne sahip oldular. Enerji üretimi ve dağıtımına yapılan yatırım anormal büyüklüklere ulaştı, her türden enerji kazanırını ve bu alandaki stratejik önemdeki alanları kapsıyordu: Atom reaktörlerine sahiplerdi, fakat her şeyden önce reaktör çekirdekleri için idare çubukları ve bunların hammaddesi olan berilyumu üreten şirketler onlara aitti. Petrol alanlarına, rafinerilere, boru hatlarına ve tanker filolarına, ama en önemlisi dünyanın en zengin bor yataklarına sahiplerdi.

"Bütün aptallar bugünlerde internet kitapçılarına ve yazılım şirketlerine yatırım yapıyor. Bu da bir dolar bile kazanmayan şirketlerin hisse senetleriyle nasıl milyonlarca dolar kazanıldığını açıklıyor," dedi McCaine. "Ama iş ciddiye bindiğinde sadece somut değerler sayılıyor. Enerji. Hammadde. Gıda. Su."

Buna rağmen Fontanelli Enterprises bu alanların dışında da temsil ediliyordu. Büyük bir İtalyan modaevini satın almıştı, dünya çapında tanınan bir reklam şirketine ortak olmuştu –takdir duyguları uyandırmıştı hepsini bir çatı altında toplamak için tek seferde on Avrupalı plak şirketini almıştı. Bu tür şeyler, diyordu McCaine, iki şeye hizmet ediyor: dışardan bakanların kafalarını karıştırmaya ve hafif kazançlar elde etmeye. Bu tür yatırımlar kâr oranları düşer düşmez yine elden çıkarılabilirdi.

"Her şeyden önce kârımızı artırmak zorundayız," diye açıkladı McCaine. "Hesaplayabilirsiniz; eğer yüzde otuz oranında kâr etmeyi başarırsak yirmi yıl içinde kelimenin tam anlamıyla dünya bize ait olur!"

Ayrıca gayrimenkul alımlarıyla da manşetlere çıkıyorlardı, özellikle de Wallstreet 40 numarayı aldıklarında; ne de olsa bir zamanlar, Chrysler Binası onu geçene kadar, New York'un en yüksek binasıydı.

1987 borsa bunalımından beri boştu bina ve yarım milyar civarında bir paraya kapatmışlardı. New York haritasının 1997 baskısından itibaren "Fontanelli Tower" olarak anılan binanın tamirat işlerine vakit kaybedilmeden başlandı.

"Donald Trump da onu satın almak istiyordu," dedi pazarlıkları yürütmüş olan McCaine. "Hatta o bizden daha fazla para teklif etmişti. Ben de belediye başkanıyla birkaç senatörü aradım ve işlerimizi New York'ta düşündüğümüz şekilde yürütebilmek için bu binaya ihtiyacımız olduğunu, aksi takdirde tek alternatifimizin Amerika'daki tüm aktivitelerimizin ağırlık merkezini başka bir şehre, mesela Atlanta ya da Chicago'ya kaydırmak olduğunu anlattım." Muzip bir şekilde gülümsedi. "Ve işe yaradı."

Londra'nın akşam ışıkları önündeki büyük konferans salonu bir katedrali andırıyordu. Kapının eşiğine geldiğinde konuşmakta olan ziyaretçiler ister istemez sessizleşmişti.

McCaine hemen konuya girdi. "Sizden istediğim şey eldeki en modern araçlarla, dünyanın gelişimini, bütün önemli alanlarda –nüfus, enerji, hammadde, çevre kirliliği– mümkün olacak en iyi şekilde simule eden ve kararların, önlemlerin etkilerini en az elli yıl önceden güvenilir bir şekilde hesaplayabilen bir program yazmanız."

"Biz de yıllardır bununla uğraşıyoruz," dedi konuk.

"Peki, ne engelledi sizi şimdiye kadar?"

"Para, başka ne olacak?" Profesör Harlan Collins kırklı yaşların başında, çalışmalarının dışında da paraya ihtiyacı olan bir adam gibi görünen cılız biriydi. Elbisesi kırış kırıştı, gömlek yerine tüylenmiş bir balıkçı kazağı giymiş, saçları berber masrafından kurtulmak için yavaştan dökülmeye karar vermişti. Ekoloji ve sibernetik uzmanıydı, Hartford'da Gelecek Araştırmaları Enstitüsü adında bir enstitüyü yönetiyor ve McCaine'e göre alanında otorite sayılıyordu. John onun hakkında hiçbir şey duymamıştı, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Alışılmış gözlemci pozisyonuna çekildi ve konuşmayı McCaine'e bıraktı.

"Bu ne demek," diye sordu McCaine, "yeterince bilgisayarınız yok mu?"

"Bilgisayar sorun değil," dedi Collins. "Alacağınız herhangi bir bilgisayar, zamanında Forrester ve Meadows'un yaptığı hesaplama tekniklerinden daha büyük bir kapasiteye sahip bugün. Hayır, eksiğimiz iyi elemanlara ödenmesi gereken para. Veriler toplamak zorundayız, onları elden geçirmeli, her bir sayının inandırıcılığını test etmeliyiz. Tam olmayan verilere dayalı hassas bir model geliştirilemez. Aslında mantıklı, ama ben zamanımın çoğunu dolaşmak ve para verecek olanlara bu herkesçe açık olan gerçekleri anlatmakla harcıyorum."

"Artık yapmayacaksınız," dedi McCaine. Arkasına yaslandı. "Yani anlaşırsak tabii. Enstitünüze geri gideceksiniz ve asıl işinizi yapacaksınız. İhtiyacınız olan parayı bizden alacaksınız."

Profesörün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben teklif diye işte buna derim. Bunun için ne yapmam gerekiyor? Kanımla mı imzalamam gerekiyor sözleşmeyi?"

McCaine burnunu sildi. "Belki de duymuşsunuzdur, burada bir kehaneti gerçekleştirmeye çalışıyoruz. İnsanlığa kaybolmuş olan geleceklerini geri vereceğiz. Bu vizyon emrimize bir trilyon dolar vermiş bulunuyor."

"Cömert bütçeli işleri severim," diye başını salladı bilim adamı. "Evet, bunu duymuştum."

"Güzel. Geleceğimizi kaybettiğimiz temel varsayımına ne diyorsunuz?"

"Temel olarak gelecek araştırmaları konusunda, bu tür şeyler iddia etmekten daha çok şey biliyorum."

"Beni şaşırtıyorsunuz." McCaine orada hazır bulunan dizüstü bilgisayarlardan birini çekti, bir program açtı ve duvara bir sinema kalitesinde yansıtılan resmi gösterdi. "Sanırım bu eğriyi tanıyorsunuzdur."

Profesör gözlerini kırptı. "Evet, elbette. Bu WORLD3'nin standart sürümüdür."

"Hafif değiştirilmiş hali. 1996'da biten şu kırmızı çizgileri görüyor musunuz? Wolrd3, 1971 yılında geleceği öngörmek için geliştirildi. Ben o zamandan beri meydana gelen gelişmeleri programa ekledim. Bu zamana kadar tahminler ve gerçeklik şaşırtıcı bir şekilde çakışıyor, değil mi?"

Profesör Collins anlayışlı gülümsemesini bastıramıyordu. "Şimdi tabii, bu şöyle ya da böyle görülebilir. Elbette siz de WORLD2 ve WORLD3'nin tekniğin ulaştığı son nokta olmadığını biliyorsunuz."

"Efendim?" McCaine görünür bir şaşkınlığa kapılmıştı.

"Her iki model de dünyanın bütün devletlerini bir tek işlemsel birim altında özetliyor, bölgesel ayrımları göz ardı ederek. Sussex Üniversitesi'nde bu modellerin davranışları açısından eleştirel bir incelemeye tabi tutulduğunu hatırlıyorum; bunların geniş bir hata alanı içeren girdi parametrelerine karşı aşırı bir hassasiyetle reaksiyon gösterdikleri sonucuna varıldı. Diğer taraftan normal davranışlarını -büyümenin şu ünlü sınırlarını- âdeta çıkış verilerinden bağımsız gösteriyorlar. Bir başka deyişle davranış, işe başlanan verilerden daha çok sibernetik bağlamdan kaynaklanıyor gibi görünüyor."

"Görünüyor?" diye tekrarladı McCaine. "Bu ayrıntılı bir inceleme gibi gelmiyor kulağa."

"Sanırım, Aurelio Peccei ve Roma kulübünün diğer üyeleri için asıl önemli olan bir an önce dünya çapında bir tartışma başlatmaktı. WORLD3 ve onun öngörüleri buna mükemmel bir şekilde uyuyordu."

McCaine yerinden fırladı ve Londra akşamının muhteşem panoraması önünde volta atmaya başladı. "Mesarovic ve Pestel modeline ne diyorsunuz? Bu bölgesel ayrımları da dikkate alıyor."

"*World Integrated Model*, evet. Gerçekten de konuyla yoğun olarak ilgilenmiş gibi görünüyorsunuz, eğer hâlâ hatırlıyorsanız. O halde WIM'in çevreyi WORLD modellerinden daha az bir yoğunlukta içerdiğini de biliyor olmalısınız. Bu sıkça eleştirilmiş ve o zamanlar bu modelin aşırı karmaşıklığına dayandırılmıştı."

"Ama bir modelin karmaşık olması da gerekmez mi zaten?"

"Elbette. Ama her şeyden önce akla yatkın olması gerekir. Ne yaptığı anlaşılır olmalıdır. Yoksa aynı şekilde kahve falına da bakılabilirdi."

McCaine çekmeceden kalın bir kitap çıkardı ve masanın üzerine attı. "Bana sorarsanız bu çalışmanın yazarlarının yaptığı da bu.

"Bunu bildiğinizi sanıyorum?"

"Tabii ki. *Global 2000*, Başkan Carter'ın sipariş ettiği çalışma. Muhtemelen dünyanın en çok satan ve okunmayan kitabıdır."

"Ee? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Ne diyeyim. Esas itibariyle çeşitli uzmanların tahminlerinin özetine dayanıyor, biraz da belgelendiği söylenemeyecek model hesaplamalarıyla desteklenmiş. Gerçi bu yüzden kötü olmak zorunda değil elbette. Ama en büyük kusuru zaman kesidinin 2000 yılıyla sınırlandırılmış olması. Bugün gerçek devrimlerin, eğer olacaksa, ancak gelecek yüzyılın başlarında gerçekleşeceği görülebiliyor."

"Hah işte! Ve ben de bunların neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi McCaine.

"Ve eğer bilirseniz?"

"Modelinizin de yardımıyla felaketleri nasıl önleyebileceğimi bilmek istiyorum."

Bilim adamı uzun uzun ona baktı ve ardından yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Kafanızda ne tür koşullar var?"

McCaine bir an bile duraksamadı. "İlk olarak, sibernetik bir model olmalı. Ne kadar karmaşık olursa olsun, ne kadar pahalı olursa olsun. Tahminler yok, sezgiler yok, varsayımlar yok. Her şey ölçülebilir olmalı, birbiriyle ilintili olmalı ve bilgisayar hesaplamalarından açık seçik elde edilebilmeli."

"Böyle bir model üzerinde çalışıyoruz. Bunu siz de biliyorsunuz, yoksa beni çağırmazdınız."

"Çok doğru. İkinci olarak, ilk *bana* bildireceksiniz. Sonuçların ne zaman açıklanacağına ben karar vereceğim.

Profesör Collins dişlerinin arasından duyulur bir şekilde nefes aldı. "Bu çok zor. Sanırım bundan vazgeçmeyeceksiniz de?"

"Bu konuda iddiaya girebilirsiniz. Üçüncü olarak..."

"Daha ne kadar var?"

"Bir tane daha. Ben gerçeği öğrenmek istiyorum. Politik olarak düzeltilmiş sonuçlar, söylemler değil. Kitleleri sakinleştirmek yok, propaganda yok. Sadece gerçek var."

Kısa bir süre sonra dört yüz milyon dolara satın aldıkları ve büroları, toplantı odaları, barı, yatak odaları ve misafir odalarıyla, uydu antenleriyle dünyayla bağlantılı ve layıkıyla döşenmiş rahat bir uçan şirketler grubu merkezi haline getirilen jumbo jet hazırlanmıştı. Şirketler grubunun imajına uygun olarak bütün uçak kar gibi bembeyaz boyanmıştı, sadece arka yüzgeçte koyu kırmızı eğik bir "F" yer alıyordu. 1 rakamıyla uzak benzerliği yüzünden uçağın adı –ilk önce personel arasında, ardından pilotlar ve uçuş birimleri arasında ve nihayet dünyada– âdeta resmî olarak Money Force One olmuştu.

Bu andan itibaren bazen haftalarca hiç durmadan dünya çevresinde uçmaya başladılar; bir görüşmeden, pazarlıktan, incelemeden bir sonrakine. John yavaş yavaş işadamı olarak görünmekten, özel jetiyle dünyanın herhangi bir yerine inmekten, güzel insanlar tarafından uzun siyah limuzinlerle karşılanmaktan, kendini hayran olunacak ve önemli biri olarak görmekten hoşlanmaya başlamıştı. Zevkle döşenmiş konferans salonlarında devasa masalarda değerli ağaçlardan yapılmış koltuklara oturmanın ve heyecanlı yaşlı adamların raporlarını dinlemenin, daha çok da, başına sık sık geldiği gibi, yönetim kurullarının söyledikleri ya da tepegözlerle duvara yansıttıkları sayıların bazılarını anlamaya başlamanın tadını çıkarmaktaydı artık. Bazen birkaç soru sorduğu ve bu sorulara görünür bir titreme içinde yanıt verildiği oluyordu; ama genellikle o çok şey anlatan bir sessizliğe bürünüyor, her şeyi McCaine'e bırakıyor, sır dolu ve yaklaşılamaz biri olduğu efsanesi zamanla yayılıyordu.

348.000.000.000 $

Gazeteciler ve kendisinden yardım isteyenler için neredeyse erişilmez olabilirdi John Fontanelli, ama ailesi ve eski arkadaş çevresi için öyle değildi. Eskiden olduğu gibi, yeni personelle ama Vacchilerin kurduğu prensiplere göre çalışan özel bir sekreterliği vardı hâlâ. Hatta kişisel olarak tanıdığı, gönderdikleri şeylerin açılmadan, kontrol edilmeden kendisine iletileceği gönderenler listesi –bunlar sadece bombalı mektupları önlemek için ışığa tutuluyordu– hâlâ aynıydı. Annesi ancak üçüncü ya da dördüncü telefon görüşmesinden sonra onun bir uçakta olduğunu anlamıştı. Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun mektupların onu bulma ve ulaştırılma hızı neredeyse inanılmazdı. Jumbo jetin nereye ineceğini kendisinden önce bilen bir falcıyı işe almış olmalıydılar. Bu şekilde günün birinde Marvin'in ilk CD'si de ulaştı ona.

John korumalı zarfı merakla açtı ve CD'yi çıkarınca gülümsedi. *Kaybolmuş Gelecek*, CD'nin adı buydu. Marvin dünyanın acılarıyla kaplı bir bakışla gülümsüyordu kapakta, bir tür çöplüğün önünde çekilmişti fotoğraf. "Sevgili John, umarım dik bir kariyerin ilk adımıdır bu," diye yazılıydı ekteki kartta, Marvin ve Constantina tarafından imzalanmıştı, vokallerde Constantina'nın da adı geçiyordu.

Çok ilginç. John her şeyi bırakıp uçağın elli bin dolarlık bir müzik setiyle donatılmış salonuna gitti ve büyük bir merak içinde CD'yi yerleştirdi.

Tek kelimeyle korkunçtu. Hoparlörlerden boğuk, iğrenç bir ses fışkırıyordu, sadece kulak tırmalayıcı bir bas gitar sesi çıkıyor, şarkıcı çaresizlik içinde yüksek ses ve genel bir gürültü içinde kaybolup gidiyordu. Pek de önemli bir kayıp sayılmazdı, zira Marvin'in sesi klinik bir depresyon ve baş dönmesine aynı anda yakalanmış birinin sesi gibi geliyordu kulağa. Her şey tekdüze bir ritm içinde tepinip yuvarlanıyordu; eğer arada bir melodiye benzer bir şey duyulur gibi olursa bu da bildik şarkıları çağrıştırıyordu. Bunların çalıntı olduğunu söylemek pek haksızlık sayılmazdı. Constantina'nın sesini duymak

pek mümkün olmasa da, bu kadarı da bunun bir kayıp olmayacağı hissini veriyordu.

Belirli bir ürperti içinde John CD'yi yarım saat sonra tekrar çıkardı; şarkıların sonuna kadar dayanmayı başaramamış ve birkaç kez bir sonrakine atlamıştı. Böylesine kötü bir çalışmanın yeryüzüne çıkmasında kendisinin de bir payı olduğunu düşünmek onu gerçekten üzüyordu. Bu bir kariyerin ilk adımı değil, kesinlikle son adımı olacaktı. Bu da Marvin'in yakında yine paraya ihtiyacı olacağı anlamına geliyordu.

CD'yi kapağı ve zarfıyla birlikte çöpe fırlattıktan sonra Londra'daki sekreterini arayıp Marvin'in adının listeden çıkarılmasını istedi.

24

Nisan sonunda parlak bir gündü, esasen ciddi anlamda baharın ilk günüydü. Şato her zamankinden daha ihtişamlı parlıyordu, gerçekten de dünyanın merkezi gibiydi.

Marco da parlıyordu. Kulağında kulaklık, elinde telsiz, revolver omuz askısında, birinci planda etkileyici bir mutluluk izlenimi yayıyordu.

"İngiltere'yi gerçekten de sevmiş gibi görünüyorsunuz," dedi John.

"Evet," diye başını salladı Marco. "Fakat bunun nedeni İngiltere değil, Karen."

"Karen?"

"Karen O'Neal. Belki hatırlarsınız, Bay McCaine'in sekreteriydi." Yine o parıltı. "Biz artık beraberiz."

"Ya," dedi John, "Tebrikler."

"Teşekkürler." Marco'nun eli kulağına gitti, kulaklığı iyice bastırdı. "Başbakanın arabası avlu kapısından girmiş."

Bu paranın satın alamayacağı bir şeydi.

Constantina'dan bu yana John'da bir türlü kurtulamadığı bir şüphe vardı. Dünyanın en güzel kadınını yatağa atabileceğini biliyordu, parasıyla ya da bedava, ama İngiltere'ye geldiği günden beri hiçbirini yaklaştırmamıştı kendine. Her gülümsemede, her göz kırpmasında ilginin kendine değil de servetine olabileceği kuruntusuna kapılıyordu. Bazen bunun için bir gülümsemeye bile ihtiyacı yoktu. Bir zamanlar Vacchilerin arşivini karıştıran ve sonra da kehaneti yayımlayan gazeteci kızda oldığu gibi.

Kaldı ki kız onun tipi bile değildi. Uzaktan yakından ilgisi yoktu. Neden hâlâ onu düşündüğünü ancak Tanrı bilebilirdi.

Dışarı çıktılar. Başbakanın arabası, koyu gri bir Jaguar, tepeden aşağı ağır ağır iniyordu. Tavuskuşları yol kenarında dolaşmaktaydı.

John derin bir nefes aldı, ellerini bir kez daha pantolonuna sildi belli etmeden, kalp atışlarını topuklarında hissediyordu. Ne de olsa bu görüşeceği ilk hükümet başkanıydı.

Bütün bunlar McCaine'in fikriydi. Üstüne üstlük bir de tek başına bırakmıştı onu. *Becerirsiniz*, demişti. En azından aşk yaşamımı düşünmeye fırsat vermemek gibi bir avantajı var, diye düşündü.

Araba yavaş yavaş durdu. Güvenlik elemanlarından biri kapıyı açtı, ardından da tüm gerçekliğiyle arabadan indi: Başbakan John Major, ortadan ayrılmış gri saçlarıyla, ince çerçeveli gözlüğü ve geniş gülümsemesiyle yanılgıya mahal vermiyordu, aynen televizyonda göründüğü gibiydi, tokalaştıkları sırada sanki John bu politikacının da aynı şekilde heyecanlı olduğu izlenimine kapıldı.

Sizden korkacak, diye anlatmıştı McCaine. Yeryüzünde sizin servetinizin saldırılarına dayanabilecek sadece birkaç ülke var ve İngiltere kesinlikle bunlardan biri değil. Kendi kendine ondan ne istediğinizi soracak. Yemekle tatlı arasından ondan nahoş bir şey isteyip istemeyeceğinizi sorup duracaktır.

John sanki yan tarafta duruyor ve kendini İngiltere Kraliçesi hazretlerinin başbakanının elini sıktığını, hayatında hiç başka bir şey yapmamış gibi onunla karşılıklı selamlaşma merasimi yaptığını izliyordu şaşkınlıkla. Bu davetin hazırlıkları sırasında Londra'dan bir davranış hocasının bulunması, bu türden protokollerin inceliklerini kendisine öğretmesi ve onunla yapılabilecek her türlü alıştırmayı yapması konusunda ısrarcı olmuştu.

McCaine gülmüştü. *Siz dünyanın en zengin adamısınız John; nasıl isterseniz öyle davranırsınız!*

John içeri girdiklerinde Major'ın etkilendiğini hissetti. Belli ki dünyanın en iyilerinden biri olan iç mimar yapmayı düşündüğü şeyi başarmıştı: zarif, ağırbaşlı bir atmosfer yaratmak, yüzlerce yıllık bir hanedanın temsilcisi burada yaşıyormuş gibi yapmadan. Değerli

antikalar özel dizayn edilmiş ultra modern çelik ve cam mobilyalarla yan yana duruyor, modern resimler ilginç bir vurgu oluşturuyordu. Her şeyden önce restorasyondan bu yana şatonun içi eskisinden daha aydınlıktı: Güneş kadar parlak lambalar bir zamanlar karanlık olan köşeleri aydınlatıyor, eski hollerde genişlik ve hafiflikten oluşan bir atmosfer yaratıyordu.

Haftalar süren bir çalışma sonucu hazırlanan programın öngördüğü şekilde şatonun arka bahçesinde kısa bir gezintiye çıktılar, düzinelerce güvenlik elemanının bakışları altında konuşmaya çalıştılar. John Major'ın operayı ve kriket sporunu sevdiği ortaya çıktı; John her iki konuyla da ilgilenmiyordu. Tavuskuşlarının davranışlarıyla ilgili problemler konusunda da John'un söyleyecek hiçbir şeyi yoktu; bu mevsim için alışılmamış güzellikteki havayı övüp, defalarca tanışmaktan duydukları memnuniyeti vurguladılar. Sonunda Başbakan Galler prensinin onunla tanışmak konusuyla oldukça ilgilendiğini söyledi. "Selam gönderdiğini söyleyemem," diye ekledi İngiliz hükümetinin patronu, "Ama sizi davet etmesi pekâlâ mümkün."

John başını salladı. McCaine'le başbakandan önce veliahtı davet etmeyi konuşmuşlardı ama McCaine buna karşı çıkmıştı. Bu bir meydan okuma olur. Bunu göze alamayacağımızdan değil. Prens Charles muhtemelen gelirdi ama böylece gerçek güç dengesini zamanından önce açığa vurmuş olurduk.

Yarım saat sonra diğer konuklar da geldi. *20th Century Observer* isimli aylık derginin editörü, yüksek gazeteciliğin büyük, yaşlı *Hanım'ı* diye anılan Victoria Holden Londra'dan trenle gelmiş ve John onu istasyondan aldırtmıştı. Onunla aynı anda Alain Smith de geldi, gazetecilik kalitesi ölçeğinde yaklaşık olarak *Observer*'ın tam tersi uçta yer alan günlük gazete *The Sun*'ın editörü. Buna rağmen birbirlerini eski iyi birer dost gibi selamladılar. Az sonra *Washington Posfuw* İngiltere muhabiri göründü, David Moody adında demir gibi genç bir adam, tokalaşmasını beş dakika sonra hâlâ parmaklarında hissediyordu John ve en sonunda Lord Peter Rawburne de korumala-

rın ellerini sık sık silahlarına götürmeye zorlayan sayısız teklemelerle eski bir Aston Martin ile nefes nefese tepeyi aşarak geldi, bütün diğer soylu arabaların yanına park etti ve yıpranmış tüvit elbisesi içinde arabadan çıktı, sanki bir avdan yeni dönüyormuş gibiydi. Gösterişe ve geleneklere alerjisi vardı görünüşe göre.

Akşamı hareketlendiren de Lord Peter Rawburne oldu. "Çıkarın baklayı ağzınızdan Bay Fontanelli," dedi aperitif tabakları taşınırken. "Bizi vakit geçirmek için davet etmediniz buraya herhalde, haklı mıyım?"

John peçeteyi kenara koydu, topluluğa baktı ve kendini günlerdir uyutmayan karmaşayı karnında hissetti. Şu anda hissettiği kadar gülünç bir kararsızlık içinde görünmüyordur diye umdu. Konuşmaya nasıl başlayacağını yüz kere çalışmıştı, aynanın önünde, kameranın önünde; söylemesi gereken şeyi rahat bir şekilde söyleyebildiğine ve yüz kere çalışmış olduğunu belli etmediğine kanaat getirinceye kadar. Şimdi sadece bu geçişi başarması gerekiyordu.

"Buna asla cesaret etmezdim," diyerek şaka yapmaya çalıştı, ama kimse gülmedi. O kadar kolay olmayacaktı anlaşılan. "Ben," diye başladı, önceden kararlaştırdığı şekilde, "bazı taşları yerine oturtmak için bir fırsat kolladım. Şirketimle ilgili şeyleri kastediyorum. Fontanelli Enterprises kamuoyunda büyük bir servetin kâr elde etmek amacıyla kurduğu bir yatırım olarak görülüyor." John içinde bulundukları ortamı hatırlatmak için küçük bir el hareketi yaptı. "Benim ihtiyacım olan son şeyin daha fazla para olduğu konusunda eminim bana katılacaksınız."

Onlara söylememeniz gereken tek şey, bizim bir anlamda dünyanın hâkimiyetini ele geçirme amacımızdır, diye uyarmıştı McCaine. *Alçakgönüllü olun.*

"Ben buna çok uyan birkaç kişi tanıyorum," diye serzenişte bulundu Bayan Holden. "Buna rağmen vazgeçmeyin. Bir keresinde onlardan birine sormuştum, neden hâlâ para kazanmak istiyorsunuz diye, yani aslında kesinlikle daha fazlasına ihtiyacı olmamasına rağmen. "Ben bunu *ihtiyacım* olduğu için değil, *yapabildiğim* için yapıyorum," karşılığını verdi.

"Ama ben yapamıyorum ki!" Bu cümle gayriihtiyari kaçmıştı ağzından. Hafifçe öksürdü. "Yani demek istiyorum ki, kimse benim doğuştan işadamı olduğumu söyleyemez."

"Ama anlaşılan çabuk öğreniyorsunuz," dedi David Moody. "Dünya çapında oldukça zeki yatırımlar yapıyorsunuz. Sanırım yatırım yapmadığınız biricik ülkeler Irak ile Kuzey Kore, temsilciliğinizin olmadığı tek ülkeyse Antartika."

"Zeki elemanlarım var. Ayrıca bu kadar büyük bir servetle değil bir tek ülkede, bir tek kıtada bile monopollere yol açmadan yatırım yapılamaz."

"Belki de tek bir gezegende bile," diye bir espri yaptı Alain Smith.

John terlediğini hissetti. *Sun*'ın editörü gerçeğe çok yaklaşmıştı farkında olmadan. "Ben servetimi birinci planda bir sorumluluk olarak görüyorum," dedi John ağır ağır. "Ben daha fazla para yığmak istemiyorum, aksine bununla insanlığa hizmet etmek istiyorum..."

"O halde doğru," diye atıldı Lord Rawburne. "Büyük atanızın kehaneti kafanızı karıştırıyor."

"Öyleyse neden paranızı fakirlere dağıtmıyorsunuz?" diye sordu Smith. "En azından bir kısmını."

John ona baktı. "Çünkü bunun kimseye bir faydasının olacağına inanmıyorum."

"Thames Köprüsü'nün altındaki evsizler bu konuda farklı düşünecektir."

"Yanılıyorlar," dedi John. Bunun dudaklarından bu kadar kesin çıkması kendisini de şaşırtmıştı, ancak etkili olduğunu görünce daha da şaşırdı. Alain Smith sustu ve başını salladı, sanki John'un haklı olabileceğini düşünüyormuş gibi. Başka hiç kimse herhangi bir itirazda bulunmadığı için, önceden hazırladığı konuşmasına geri döndü. Birden ölmeden önce bunu bitirebileceği duygusuna kapıldı. "Söylemek istediğim şey, benim temel hedefimin çevreyi korumak olduğudur. Çevre koruma önlemlerini başlatmak üzereyiz, şirketler grubumuzun bütün bölümlerinde bu geçerli olacak, hatta ekonomik olarak bize

dezavantaj getirebilecek olan ülkeler ve durumlarda bile. Belki ham petrol taşımasının güvenliği ile ilgili çabalarımızı duymuşsunuzdur. Bunun bir maliyeti var, ama ben, benim için çalışan bir geminin başına, *Sea Empress*'in başına gelenlerin gelmemesi için elimden geleni yapacağım. Şu anda yaptıklarımız hemen uygulanabilecek önlemlerdir: bütün evrak işlemlerimizde genel olarak dönüşümlü kâğıtlar kullanmak, çöpleri ayırmak, dönüştürmek, ozon tabakasına zarar veren gazları kullanmaktan vazgeçmek. Maalesef bunlar çoğunlukla sembolik önlemler. Yakında daha geniş projeler başlatacağız, mesela çevre dostu ürünlerin geliştirilmesi ve işlenme sırasındaki ayrıntılar gibi. Ama daha hırslı planlarımız da var. Sadece," dedi John ve başbakana baktı, "bunların yapılabilmesi için politik yardımlara ihtiyaç var."

Major'ın gözleri büyüdü ya da sadece gözlüklerinin arkasından öyle görünüyordu. "Ben de niye çağrıldığımı düşünüyordum," dedi kuru bir sesle.

John derin bir nefes aldı. Karnındaki çarpıntı hâlâ devam ediyordu. Devam, aldırmak yok! "Fontanelli grubu, umarım doğru ifade edebiliyorumdur, dünya ekonomisinde önemli bir rol oynayacaktır. Bu beni uzun vadede bütün insanlara yararlı olacağına inandığım birtakım ekonomik-politik değişiklikleri harekete geçirmek konusunda cesaretlendiriyor. Buna uygun politikaları destekleyeceğimi söyleyebilirim, ekonomik kayıpları da göze alarak, Fontanelli Enterprises'ın diğerlerinin de izinden gittiği bir örnek oluşturması umuduyla."

Şaşkınlıktan donakalmış yüzlere baktı. Masanın öbür ucunda oturan Alain Smith şarap kadehini aldı ve John onun, "Eğlence başlıyor," diye mırıldandığını işitti.

Başbakanın yüzü taştan bir maskeydi sanki. "Birlikte çalışma arzunuzu memnuniyetle dikkate alacağım," dedi tamamen memnuniyetsiz bir ses tonuyla. "Buna rağmen eklemek zorundayım ki, demokrasilerde politik değişiklikler için doğru yol parlamento üzerinden geçer, beraberce yenen özel akşam yemeklerinde alınan kararlardan değil."

Victoria Holden öne doğru eğildi, kolyesinin incileri istemeden tabağa çarparak tınlayan sesler çıkardı. "Bay Fontanelli, bize lütfen hangi somut politik değişiklikleri düşündüğünüzü açıklar mısınız?" John şükranla ona baktı. *Yakında seksen yaşına basacak olmasına rağmen Bayan Holden muhtemelen masadaki en olgun ve açık zihinli kişi olacaktır,* diye bir kehanette bulunmuştu McCaine. Ve onun söyledikleri, dergisine bakılarak yapılacak bir tahminden daha dikkate değer olacaktır.

"Ben, dediğim gibi, iş dünyasında acemiyim," diye açıkladı John ona ve diğerlerine. "Belki de bu yüzden, bu dünya içinde büyümüş olanların alıştığı şeylere hâlâ şaşırıyorum. Mesela Kuzey Denizi karideslerinin işlenmek için Fas'a nakledilmelerinin neden buna değebileceğini anlamıyorum. Nasıl oluyor da Yeni Zelanda'dan uçakla getirilen elmalar yerli elmalardan daha ucuz olabiliyor?" Yeniden hazırladığı konuşmanın sularına girmişti, nihayet en içten konuştuğu bölüme. "Ya da genel olarak sorarsak: Çevre için en zararlı şeyler niçin ekonomik olarak en kârlı şeyler olabiliyor? Her şeyin çevreyi kirlettiği oranda bir maliyeti olsaydı, bugün bir çevre problemimiz olmazdı. Zira biz insanların en iyi yapabildiğimiz şeylerden biri maliyetleri düşürmektir. Bu konuda hepimiz yaratıcıyız. Endüstrileşmenin tarihi sadece günlük hayatta kullandığımız malların maliyetlerini düşürmenin tarihidir. Neden bu yaratıcı gücümüzü yeryüzünün daha iyi kullanılması için yöntemler geliştirmeye harcamıyoruz? Neden bütün hesaplamalarda çevre faktörünün de hesaba katılmasını zorunlu kılmıyoruz? Neden işleri çevre kirliliğinin de bir *parasal maliyeti* olacak şekilde ayarlamıyoruz?"

Sonsuz gibi görünen bir saniye boyunca sessizlik oldu, sanki akıl almaz bir pot kırılmış gibi.

"Eğer nakliyeyi pahalılaştırırsanız dünya ticaretinin boynunu kırarsınız," dedi David Moody en nihayet ve arkasına yaslandı. "Ekonomi iyi nakliye koşullarına bağımlıdır."

Bu itiraz öngörülmüştü. Hatta McCaine ile birlikte bu konuşmayı hazırlarken bu John'un aklına gelmişti. "Konu sadece nakliye koşulları değil. Ekonomi nakliye ucuz olduğu *için* bugün olduğu sekliyle gelişmiştir. Tersi değil. Önerimin uygulanmasının ciddi sonuçlar doğuracağının bilincindeyim. Ve bunun bir hamlede gerçekleştirilmesi gerektiğini de söylemiyorum. Ama gerçekleşmek zorunda."

"Teklifiniz," diye saptadı Smith, "mesela madencilik sektöründeki sübvansiyonların kaldırılması ve bunun yerine kömüre ağır vergiler konması anlamına geliyor. Değil mi? Ama bu durumda sonuç binlerce insanın işsiz kalması olur."

"Eğer hiçbir şey değişmeyecek olursa, vazgeçebiliriz," dedi John.

Majestelerinin başbakanı hiçbir şey söylemiyor, ama pek de eğleniyor gibi durmuyordu. Gözlerini önüne dikmiş ve sanki başka bir yerde olmayı arzu ediyor gibi görünüyordu.

Ortaya çıkan suskunluk içinde bir sonraki yemeklerin servisi yapıldı: üzüm sosuna yatırılmış nefis bir somon böreği. *Dünyanın acil meselelerini konuşmak için amma iyi ortam ha,* diye düşündü John fantastik bir şekilde dekore edilmiş tabakların becerikli eller tarafından önlerine konuluşuna bakarak.

"Bence Bay Fontanelli haklı," diye söze girdi Lord Rawburne. Çatal ve balık bıçağını kavradı. "Burada biz bizeyiz, belirli ölçülerde zeki insanlarız, o halde birbirimize karşı numara yapmamıza gerek yok. Eğer ekonomik sürece bakarsanız göreceksiniz ki, doğadan bir şeyler almanın bir sınırı vardır –bir hammadde, bir doğa ürünü– ve doğaya bir şeyler eklemenin de başka bir sınırı; örneğin çöp. Bu ikisinin arasında meydana gelen her şey âdeta insanların özel meseleleridir. Çevre problemini oluşturan şey bu sınırların varlığıdır. Hiç de sınırsız olmayan kaynaklardan yararlanıyoruz ve verdiğimiz şeyler de aynı şekilde sınırsız bir şekilde sindirilebilecek şeyler değil. Bunu uzun zamandır biliyoruz, bu bilgi birtakım sonuçlar doğurmasa da... Bay Fontanelli'nin önerisi problemin en can alıcı noktasına parmak basıyor: Çevreyi kirletmek ekonomi için maliyet olarak negatif ve onu korumak

pozitif olmadığı sürece çevreye uygun davranmak olanaksız. Bilinçli olarak *olanaksız* diyorum. Bununla beraber birtakım idealistlerin yaptığı gibi, bunu beklemek, ekonominin ekonomidışı davranmasını beklemektir. Oyunun kuralları çevreye özen göstermeyi öngörmüyor. Ama oyunun kurallarını değiştirebiliriz. Bu çok özel bir şey bile sayılmaz, başka alanlarda bunu sürekli yapıyoruz. Banka hukukunu, sigorta kurallarını, borsa hukukunu, vergi hukukunu –hepsi ekonomik süreçteki oyun kurallarıdır– sürekli değiştiriyoruz. Aynı şekilde basitçe çevreyi kirletmenin mali külfet getirdiği yeni oyun kuralları oluşturabiliriz. O zaman, şimdiye kadar ahlaki nedenlerle boş yere erişmek için çabaladığımız şeyler kendiliğinden gerçekleşecektir, sadece pazarın dinamik gücü sayesinde. Üstelik sadece bu şekilde gerçekleşebilir. Başka bir yol yok."

David Woody, Rawburne konuşurken kafasını sağa sola sallamaya başlamıştı ve buna son verecek gibi görünmüyordu. "Bütün bunlar şüphesiz iyi niyetli düşünceler," dedi, "pek özgün olmasalar da. Devleti kontrol etmeye çağırmak. Ama gerçekte bugün çevre durumu en iyi olan ülkeler serbest piyasanın hüküm sürdüğü ülkeler, planlı ekonomi ülkelerinde çevre mahvedilmiş durumda." Rawburne öne eğildi ve balık bıçağını bir kılıç gibi tutarak ucuyla Amerikalıyı işaret etti. "Bir oyun kuralı, planlı ekonomiyle aynı şey değildir, bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz, Bay Moody. Devlet oyunun kurallarını koymak zorunda. Devlet bunun için var. Sizin serbest piyasanız devletin koyduğu oyun kuralları olmadan işlemez; hisse senetleri kanunu, bankaların kontrolü, sözleşme kanunu gibi şeylerden söz ediyoruz. Ve oyunun kurallarına uyulmasını zorlayacak durumda olmayan devletlerde de sizin serbest piyasanız aynı şekilde işlemiyor. Rusya'ya neden yatırım yapmadığını açıklarken şikâyet edilen ünlü çerçeve kanunlarından söz ediyorum."

John bu ikisi arasında başladığına inandığı gerginliğin tırmanmasına izin vermemek için bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissetti. "Ben ekonomik problemler konusunda uzmandan başka her şey sayılırım," diye açıkladı. "Ben sadece kendime şu soruyu sordum:

Eğer yeryüzü, doğa bir şirket olsaydı ekonomimiz bugün nasıl bir halde olurdu? Eğer ihtiyacımız olan her şeyi bu şirketten satın almak zorunda kalsaydık? Gerçekten de her şeyi, sadece hammaddeleri değil, havayı, suyu, toprağı da?"

"İşte biz günün birinde bu şirket olacağız," dedi McCaine ve kadehi şerefine kaldırdı.

Victoria Holden bıyık altından gülümsedi. "Muhtemelen hayat paha biçilmez bir şey olurdu!"

"Ütopyalar," dedi Smith.

"Bu bir monopol olurdu," diye homurdandı Moody. "Bu yeryüzü şirketiniz fiyatları öylesine yüksek tutardı ki, bunları ödemek olanaksız olurdu."

"Siz, biz insanların yeryüzünde istenmeyen varlıklar olduğumuz düşüncesinden hareket ediyorsunuz," diye itiraz etti Rawburne. "Başka bir zaman elbette yakından incelenmesi gereken ilginç bir temel varsayım. Fakat Bay Fontanelli'nin sorusunun cevabı elimizde: Açıktır ki doğa bir şirket değil. Devlete burada meydan okunuyor. Bu zamana kadar devlet ekonominin ve en iyi durumlarda da halkın çıkarlarının temsilcisidir. Daha zekice olanı ekonomiyi kendi haline bırakmak ve doğanın yedi emin rolünü üstlenmek olurdu." "Bütün bunlar kulağa hoş geliyor, yüce Rawburne," dedi başbakan, "ama siyasi gerçeklik açısından tamamen ütopya. Bunu varsaysak bile, bu tür bir rota değişikliği sonucu ulaşabileceğiniz tek şey Büyük Britanya'nın giderek daha da keskinleşen global rekabet içindeki pozisyonunu ciddi bir şekilde zayıflatmak olurdu."

"Tabii ki uluslararası bir işbirliği gerektiriyor böyle bir şey," dedi Bayan Holden. "Tek başına bir ulusal hareket sadece anlamsız değil, aynı zamanda etkisiz de olurdu."

Alain Smith eliyle reddeder bir hareket yaptı. "Bunu unutun Victoria. Bütün devletler böyle bir anlaşmadan kaçmanın yollarını arayacaktır."

Major sert bir şekilde başını salladı. "Bu konuda arkadaşınıza sadece katılabilirim."

Akşam yemeği ateşli fakat pek de verimli olmayan tartışmalarla geçti ve genel olarak akşamın yemek kalitesine yakışmaktan uzak kaldı. Daha sonra, neredeyse mümkün olan en erken zamanda başbakan veda ederek ayrıldı, elbette birkaç hoş sözcük söylemeden yapmadı bunu; davetin değerini ve gelecekte kurulacak daha iyi ilişkiler konusundaki umutlarını vurgulayan şeyler söyledi.

Kısa bir süre sonra Alain Smith de ayrıldı. "En azından," dedi ayrılırken, "dünyanın en büyük şirketler grubunun tepesinde, hırs, para ve güce olan açlığın alışılmış kombinasyonlarından daha yüksek değerlerle hareket eden bir adamın olduğunu bilmek rahatlatıcı." "Çevreye olan ilginizin birtakım iyi sonuçlar doğuracağından eminim," dedi David Moody. "Sadece fazla abartmamalısınız. Küçük adımlardan oluşan bir politika izleyin."

Victoria Holden'ın bir nasihati yoktu, sadece davet için teşekkür etti.

En son ayrılan Lord Peter Rawburne oldu. "Doğru yoldasınız," dedi John'un elini sıkarken. "Sadece her şeyi düşünmemişsiniz." Bu sır dolu sözlerden sonra gazeteci arabasına binip çevreyi kirleterek gözden kayboldu.

John uzun süre oturma odasının penceresinde durdu ve yıldızlarla dolu parlak gökyüzünü izledi, bir fikri şekillendiren minik lifler yavaştan kalınlaşarak bir karara dönüşüyordu. Bu gerçekleştiğinde saate baktı. On bir buçuk.

Telefona gitti, yanındaki defterin sayfalarını çevirdi. Şatonun içinde iki yüzden fazla telefon vardı; bu yüzden bütün dâhili numaralar üç haneliydi. Aradığı numarayı buldu ve tuşladı. "O'Shaughnessy," diye açtı biraz ürkmüş bir ses.

"Ben Fontanelli," dedi John. "Umarım sizi uyandırmadım." "Ee, hayır efendim," dedi kütüphaneci. "Kitap okuyordum."

John başını salladı. Yaşına göre alışılmamış parlaklıkta saçları olan bu kara kuru İrlandalıdan başka bir şey de beklenmezdi. "Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama çok acil bir ricam var."

25

Bir hafta sonra John bir sabah McCaine'in odasına girdi, önüne bir kitap koydu ve masanın önünde bekler vaziyette durdu. Keyfinin pek de yerinde olmadığı açıkça görülüyordu.

"*Juan, un momento por favor,*" dedi o sırada telefondaki kişiye ve eliyle ahizeyi kapatarak öne doğru eğildi. Kitap *İnsanlığın Tam Otomatik Kurtuluşu* adını taşıyordu. Yazarı Peter Rawburne.

Ahizeyi tekrar kulağına götürdü. "*Juan? Lo siento. Podria llamar usted mas tarde? Vale. Hasta luego.*" Telefonu kapattı, kitabı eline aldı ve John'a baktı. "Günaydın John. Bunu da nereden bulup çıkardınız?"

"O'Shaughnessy buldu," dedi John ve topukları üzerinde yaylanmaya başladı.

"O'Shaughnessy? Bak sen. Becerikli bir kütüphaneci olduğunu söylemek lazım." McCaine kitabın kapağını açtı, tadını çıkarırcasına ilk boş sayfayı geçti, kitabın adının, yayınevinin yazılı olduğu ilk sayfayı inceledi. "İyi korunmuş bir örnek. Benimkinden çok daha iyi durumda."

John burnundan soluyordu. "Yüce Rawburne'ü davet ettiniz ve onun yirmi yıl önce sahip olduğu birtakım düşünceleri benim düşüncelerimmiş gibi söylemeye yönelttiniz! Kendimi bir budala gibi hissediyorum."

"Saçma," diye karşılık verdi McCaine. "O oldukça etkilenmişti. Bunu bana siz söylediniz. Sizden etkilenmişti, öyle değil miydi yoksa?" "Dün akşam neredeyse gözlerim yerinden fırlıyordu. Bu kitabı biliyordunuz. Neden bana göstermediniz?"

"Çünkü," diye açıkladı McCaine sabırla, "bu fikre kendiliğinizden ulaşmanız daha iyiydi."

"Ama ben kendiliğimden ulaşmadım bu fikre! Bunu siz anlattınız, bütün ayrıntılarını."

McCaine kafasını sağa sola salladı. "Bir akşam iyi bir şarap eşliğinde oturduk ve dünya ekonomisine yeni bir şekil verme stratejileri geliştirdik. İkimiz. Siz ve ben. Tamam. Rawburne'ün fikirlerinin içeri sızmasına izin verdim, ama siz de bunun üzerine atladınız, kendinize mal ettiniz, geliştirdiniz ve etkilendiler. Ee? Birinin daha önce düşünmüş olması fikirleri değiştirir mi?"

"Bana bu düşüncelerin sahibinin de masada olacağını söylemeliydiniz!"

"O zaman rahat olamazdınız. Din değiştiren biri gibi bir etki bırakırdınız. Başka bir ideolojiye yeni geçen ve bununla bütün dünyayı mutlu etmek isteyen biri gibi."

John bir an duraksadı. "Nedeni bu muydu? Benim rahat bir izlenim vermemi mi istiyordunuz?"

"John," dedi McCaine, yavaşça kitabı kapattı ve dosya yığınlarının üzerine koydu, "Ben bu tür şeyleri tek başıma düşünecek kadar dâhi değilim. İtiraf ediyorum. Ama benim için bir fikrin nereden geldiği ve kimin tarafından bulunduğu hiç, hem de hiç, önemli değil. Dünyanın kurtulması için telif ücreti ödemiyorum. Eğer bir fikir bir işe yarıyorsa onu kullanıyorum."

"Peki, diğerleri ne olacak? Onlar büyük ihtimalle benim Rawburne'ün düşüncelerini geviş getirdiğimi biliyordu, değil mi?" "Bugün kimse Rawburne'ün fikirlerini bilmez." McCaine kitabı işaret etti. "Bu özel bir baskı. İki yüz tane basıldı. Bunun nedenini düşündünüz mü hiç? Ya da bir kez olsun kendinize o akşam onun neden bu konuyla ilgili bir şey söylememiş olduğunu sordunuz mu? Neden sadece sizin fikrinizi geliştiriyormuş gibi yaptığını?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı John.

"Çünkü size, bunları kendi kendinize düşünmüş olduğunuza inandı. Ve bu onu kendi düşünceleri için zamanın yavaş yavaş olgunlaşmakta olduğu konusunda umutlandırdı. Bu kitabı yazdığı sırada –en fazla yirmi altı yaşında olmalı– durum böyle değildi. O zamanlar bu tezleri yüzünden kendi çevresi tarafından nasıl köşeye sıkıştırıldığını hayal bile edemezsiniz. Sadece çevre kullanımına, topraklara, su ve hammadde kullanımına, üretilen çöpe vergi koymak! Eğer yüce efendiler etkinliklerini yitirmemiş olsalardı onu kesin asarlardı." McCaine arkasına yaslanıp ellerini göğsünde bağladı. "Üst sınıf onu hâlâ bağışlamadı ve asla da bağışlamayacak. Uygarlığın geri kalan kısmı muhtemelen onu en yetkin ekonomi gazetecisi olarak tanıyor. Eğer o bir şey söylerse herkes kulak kesilir, Wall Street ve aynı şekilde Downing Street numara 10, Frankfurt ve Beyaz Saray. Eğer onun kalbini kazandıysak bu bizim için, size British Petrol'ü hediye etmesinden daha değerlidir."

John yutkundu. "Ciddi mi?"

"Geçen hafta gazeteleri okudunuz mu?"

"Ee, hayır."

"Okusanız iyi olur. Bir kahraman haline geldiğinizi göreceksiniz. İngiliz gazeteleri bizim çevre koruma girişimlerimizi büyük puntolarla verdi. Amerikan gazeteleri çevreye özen gösteren; adına *Fontanelli-trend* dedikleri ekonomik bir gelişim keşfettiler. Bütün kıtada Bayan Holden'ın *20th Century Observer* dergisine abone olmayan tek bir şef redaktör bile yoktur."

John, gömleğinin koltukaltları daha sabahın bu saatinde çoktan ter içinde kalmış olan McCaine'i izliyordu. "Ve bütün bunlar tek bir akşam yemeğinin ve benim mülayim konuşmamın sonucunda mı gerçekleşiyor?"

"Bunun üzerine bahse girebilirsiniz. Artık parayı ne yapacağını bilemeyen çılgın bir mirasyedi değilsiniz. Sempatik birisiniz artık. İnsanlar sizin gerçek miras sahibi olduğunuzun farkına varmaya başladı; kehaneti gerçekleştireceğinizin yani. Siz bir pop yıldızısınız John," dedi McCaine. "Buna alışın."

John'un yüzü gölgelendi. "Benim yaptığımı herkes yapabilirdi. Ben kendisine tesadüfen deli gibi bir servet kalmış olan başarısız bir herifim." Kendi sözcüklerinden ürktü.

McCaine düşünceli bir şekilde onu izliyordu, sonra koltuğuyla birlikte hafifçe yana kaydı ve pencereden Londra damlarına bakmaya başladı. "Siz derin bir yanlış yapıyla oluşturulmuş bir dünyada başarısız oldunuz," dedi sakince. "Biz bu yapıyı değiştireceğiz. Biz doğru insanların başarılı olmasını ve doğru davranışların ödüllendirilmesini sağlayacağız, geri kalan her şey kendiliğinden düzelecektir."

Oldukça stresli geçen bir günün ardından uyuyabilmek için televizyonun başına oturup programlar arasında dolaşırken, John bir başka pop starı keşfetti: Beklenmedik bir şekilde MTV'de Marvin'in suratıyla karşılaştı, karanlık bakışlar, zor anlaşılır bir şarkının gürültülü müziği, ne olduğu anlaşılmayan bir karmaşa ve arkaplanda bir büyücü tarafından sürekli büyüyen bir hurda araba yığını. Müzik hâlâ korkunçtu, ama klip etkileyiciydi, özellikle üzerine sadece en gerekli olan parçaları giymiş olan ve sanki o da bu hurdalıkta bulunan bir parçaymış gibi görünen Constantina'nın da beraber öttüğü nakarat kısmında. Kadının müstehcen davranışları ona istemeden, aylardır kullanılmadan limanda demirleyen yatta geçen geceyi anımsattı, hiç de hoşuna gitmedi bunu düşünmek.

Constantina savcı olmayacaktı artık, bu kesindi.

Floransa Savcılık binasının bodrumunda bir odayı dolduracak kadar çok *Tehdit Mektupları, Fontanelli* etiketli karton duruyordu. John Fontanelli'nin İngiltere'ye taşınmasına kadar özel bir komisyon bunlarla uğraşmış ve bu uğraşları dünya çapında bir sürü tutuklamalara, davalara ve bir sürü insanın hapishaneye ya da akıl hastanesine gönderilmesine yol açmıştı.

1996 Haziran'ında şatonun iç avlusundan gelen tuhaf bir ses insanları pencerelere çekti. Avlunun ortasında veri yok etme şirketinin bir kamyonu duruyor ve arka kısmında bir makine siyah kartonlar yiyordu, bodrumdan çıkarıldığı şekilde, açılmadan, parlak dişlere

direnircesine oradan oraya metal dişlerden biri nihayet kartonu ısırıncaya kadar sıçrıyordu kartonlar. İki saat geçmeden dünya tarihinin en zengin adamına gönderilen kahverengi torbalardaki mektuplar yakacak halini almıştı.

"Adalet Bakanlığı'nın açık emri," diyordu başsavcı bir ziyaretçiye, gösteriyi camlardan izlerlerken. Bu fırsattan istifade ederek öğle yemeğinden beri kendisini rahatsız eden bir et parçasını dişlerinin arasından çıkarmaya çalışıyordu. "Duyduğumuza göre onlar da Maliye Bakanlığı'nın açık bir ricasını yerine getirmişlerdi." "Gerçekten mi?" diye şaşırdı ziyaretçi vazifesi icabı.

Et parçası nihayet teslim oldu. Ne harika bir duyguydu. Tırnaklarının arasındaki küçük kahverengi şeye iğrenerek baktı başsavcı. "Tamamıyla doğru bana sorarsanız, Sinyor Fontanelli vatandaşlığa geçerken vergisini bu ülkede ödeyeceğine söz vermişti, ancak üç ay sonra İngiltere'ye taşındı. Böyle biri için parasını almadan çalışmak anlaşılır bir şey değildir."

"Biz vergi ödemiyor muyuz?" John bilanço özetinin üzerinden baktı. "Bu doğru mu?"

McCaine bir yazının kenarına notlar yazmakla meşguldü. "Bu kendi aramızda bir kâğıt ve sadece bizim için geçerli," dedi bakmadan. "Ama içindeki her rakamın herhangi bir rakam kadar gerçek olduğunu ciddi bir şekilde umut ediyorum."

"Burada sadece on üç milyon dolar yazıyor."

"On üç milyon çok fazla, bana sorarsanız. Ama bunlar da kaçınılmazdı işte."

"Bilmiyorum. İtalyan maliye bakanına en az bir yıl vergilerimi İtalya'da ödeyeceğime söz verdim..."

"Geçen yıldan kurtaramadığım yedi milyar ona yetmiş olmalı." "Ben ona söz verdim, anlıyor musunuz?"

Ancak şimdi kaldırdı kafasını McCaine. "Şimdi gözlerim yaşaracak. Özür dilerim John, ama biz burada yirmi otuz milyar dolar ya da daha fazla bir paradan söz ediyoruz. Bununla Ukrayna'yı ya da

Afrika'nın yarısını satın alabilirsiniz. Bu kadar parayı herhangi bir maliye bakanının gırtlağından aşağı atmayı düşünmüyorum." "Ama bunu yapamayız... yani, biz para kazanıyoruz. Ve kim para kazanıyorsa vergisini ödemelidir, bu işler böyle yürür, değil mi?"

"Biz uluslararası bir girişimiz. Vergimizi nerede ödeyeceğimizi kendimiz seçebiliriz. Ve eğer seçebiliyorsam vergimi Cayman Adaları'nda öderim, yani sıfır dolar."

John mahcup bir şekilde başını sallayıp elindeki kâğıda dikti gözlerini. On üç milyon dolar.

"Böyle bir şey nasıl oluyor?" diye sordu. "Biz Cayman Adaları'nda değiliz ki, Londra'dayız."

"Cayman Adaları'nda da şirketlerimiz var. Sark Adası'nda, Belize, Gibraltar, Panama gibi bütün vergi cennetlerinde şirketlerimiz var. Bu şirketler hiçbir şey yapmıyor, çalışanları yok, ticaret sicilindeki bir kayıtla posta kutusundaki küçük bir tabeladan oluşuyor. Ve bunların üzerinde de çok küçük harflerle birtakım isimler yazıyor, sadece herkesin ilk bakışta şirketin kendisine ait olduğunu görmesi gerekmediği için. Mesela bu şirketlerden birinin adı *International Real Estate* ve bir gayrimenkul şirketi. Şatonuz ve bu büro binası ona ait; böylece bize oldukça dolgun bir kira faturası sağlıyor. Bu kiralar kârımızı ve böylece vergi yükümüzü azaltıyor; maliye bakanlığı ne yapabilir? Kirada oturmamızı ve çalışmamızı yasaklayamaz. Dahası bu oyun nakliye sigortaları, yatırımlar, danışmanlık ücretleri vesaire ile de oynanabilir, pratik olarak hiç vergi ödemeyecek hale gelene kadar."

"Peki, paralar bütün bu adalarda güvenlikte mi?"

"Saf olmayın. Para sadece bankaların bilgisayarlarında hareket ediyor, bir hard diskten diğerine aktarılıyor. Bir sent bile ülkeden çıkmıyor."

Bu John'a hemen hemen inanılmaz gelmişti. Ama inanılmaz olanın çok normal olduğu şeylere alışmıştı artık. "Bu bana pek etik gelmiyor doğrusu."

"Bunu kimse iddia etmiyor zaten. Tam tersi, ahlaki olarak çok itici. Ama Uluslararası Para Fonu'nun istatistiklerine bir bakın; iki

trilyon doların üzerinde bir para denizaşırı finans merkezlerinde işlem görüyor. Eğer biz vergi öder ve diğerleri ödemezse durumumuz oldukça zayıflar."

John elleriyle yüzünü perdeledi. "Bütün küçük esnaf vergi ödüyor. Benim *babam* vergi ödemek zorunda. Herkes. Hangi hakla kendimi bunun dışında tutuyorum?"

McCaine koltuğuna iyice yaslandı, parmaklarını birbirine kenetledi ve John'u izlerken çenesini ellerine dayadı. "Bu şu ya da bu şekilde yorumlanabilir," dedi en sonunda. "Siz girişimcisiniz. Dünyanın en büyük işverenlerinden birisiniz. Gezegenin yarısına günlük ihtiyaçları için mal sağlıyorsunuz. Siz hiçbir hükümetin gösteremediği bir performans gösteriyorsunuz. Eğer bana soracak olursanız; bütün bunların yanında bir de vergi ödemeniz gerektiği fikrinde değilim."

"Yağmalama devam ediyor!" diye bağırdı McCaine bürosuna girerken. Haftalarca dünyanın çeşitli yerlerinde dolaşmışlar ve yeniden uzun bir süre için Londra'ya gelmişlerdi. Binada bir hortum dolaşıyordu sanki.

Son olarak Doğu Avrupa, Ortadoğu ve Afrika'da birçok şirketle görüşmeler yapmışlardı, bazen müzeye ya da hiçbir hakkı olmayan kölelerin barındığı karanlık zindanlara benzeyen fabrika binalarını gezmişler, pis kokulu, hiçbir önlem alınmadan nehirlere giden atık su boruları görmüşler, yağlı çamurların içinde, harabeye dönmüş depolarda çizmelerle dolaşmışlardı; sürekli mali yardıma konsantre olmuş müdür ya da yöneticiler eşlik etmişti onlara.

"Suriyeliler bizim İsrail'deki yatırımlarımızdan vazgeçmemizi istedi," diye anlattı John'a, toplantı masalarında atıştırmaya alışkın oldukları mütevazı bir öğle yemeği sırasında. "Ve İsrail hükümeti bizim Suriye'de yatırım yapmamızı istemiyor. Her ikisine de, *dinle, böyle bir tavır takınırsanız ne onlara ne de size yatırım yaparım,* dedim. Birden sesleri kesildi."

"İyi bir taktik," dedi John hâlâ eline verilmiş olan bu gücün şaşkınlığı içinde.

"Bu arada, Bulgaristan'da kuracağımız micro-chip fabrikası için üç yüz milyon dolar başlangıç yardımı alıyoruz, ayrıca devlet önümüzdeki beş yıl için oluşabilecek zararların yüzde doksan beşini de üstleniyor. Ve elbette zarar edeceğiz.

John şaşırdı. "Yoksa paramız kalmadı mı?"

"Öyle ürkmüş gibi bakmayın, John. Her zamankinden daha çok paramız var. Aşağı gidip döviz işlemleriyle uğraşan adamlarımıza bakabilir ve neler ortaya çıkardıklarını görebilirsiniz."

"Peki, devlet yardımına neden ihtiyacımız var?"

McCaine salata çatalını kenara bıraktı. "Size daha ilk karşılaşmamızda da söylediğim gibi, bir trilyon dolar dünyayı satın almaya yetmez. Bu yüzden yapabildiğimiz kadar yabancı parayı kontrol altına almak zorundayız, eğer başarabilirsek tabii. Biz de bunu bu yolla yapıyoruz. Bulgar devleti bize verdiği parayı başka bir şey için kullanamaz. O zayıflarken biz güçleneceğiz. Güçlendiğimiz için de bir sonraki işte daha fazlasını koparacağız ve bu böyle sürüp gidecek. Sonu olmayan bir döngü gibi."

"Anlıyorum." Bu türden numara ve manevraları duyduğunda John hâlâ tatsız bir duyguya kapılıyordu; yavaş yavaş güç oyununun kurallarının da ancak böyle işlediğini kabullenmeyi denese de. "Peki, bir hükümet neredeyse bütün parayı karşılıyorsa onun ülkesinde yatırım yapmamızın ne anlamı var?"

"Size anlatmaya çalıştığım, bizim bu chip fabrikasını aynı rahatlıkla Romanya ya da Macaristan'da kurabileceğimizi iyi biliyor olmanızın dışında," dedi McCaine, "onların da bu yolla uluslararası alanda diğer yatırımcıların dikkatini çekebilecekleridir. Yani *Fontanelli Entreprises*'ın yatırım yaptığı bir yerde diğerleri de buna cesaret eder prensibi uyarınca." Başını sağa sola salladı ve alaycı bir şekilde güldü. "Biliyor musunuz, bu tür durumlara bayılıyorum, eski sarayların içindeki bu hükümet başkanlarının bütün bu unvanları ve debdebeleriyle bir balmumu gibi avcumda olmalarına. Bana baktıklarında, onların birden burada kimin borusunun öttüğünü kavrayıverdiklerini görüyorum. Bütün

güçlerinin halk için bir karnaval geçişinden başka bir şey olmadığını anlıyorum. Hükümetler yok, John, sadece devlet dairelerinde çalışan insanlar var. Bazıları o kadar odun kafalı ki, insan onlara istediği her şeyi anlatabilir. Geri kalanlar da her şeyden önce yeniden seçilmek istiyor, bu yüzden de yeni iş alanları bütçe açıklarından çok daha önemli onlar için."

"Artık sizin de parayı çoğaltmanın mucizevi sırrını öğrenmenizin zamanı geldi," dedi McCaine birkaç gün sonra ve alaycı bir şekilde ekledi, "çünkü geçenlerde, paramızın bitebileceğinden kaygılandınız."

John bir zamanlar parayı çoğaltmanın karanlık yollarını araştıran ve sürekli onu zincirleme mektuplar ve benzeri oyunlara katılmak için ikna etmeye çalışan Marvin'i anımsadı. Can kulağıyla onu dinlediğine garanti veriyordu ama temelde pek de önemli bir şey beklemiyordu.

"Şimdilik," diye açıkladı McCaine, "yeni bir sermaye şirketi kuruyoruz. Adını, diyelim ki, Fontanelli Power koyuyoruz. İşletmenin amacı elektrik enerjisi ticareti. Avrupa'da en geç dört yıl içinde elektrik piyasası liberalleştirilecek, yani geleceği zengin bir alan söz konusu. Sermaye olarak çeşitli enerji santrallerimizi ortaya koyuyoruz. Yani bunlar gelecekte Fontanelli Power'a ait olacak ve onun da hisse senetleri Fontanelli Enterprises'a ait olacak, yani mülkiyet ilişkilerinde sonuç olarak değişen bir şey olmayacak."

Fontanelli Power *Limited*'ın kurulması basit bir meseleydi, birkaç gün içinde halledilecekti. Prensip olarak, varolan bir şirketin bir parçasının ayrılmasından ve başka bir isim almasından başka bir şey değildi bu. Ve Fontanelli Enterprises'ın da ortak olduğu New York reklam ajansı tarafından ucuza tasarlanmış kendine ait bir de şirket logosu olacaktı.

"Şimdi ikinci adım. Fontanelli Power'ın borsaya gireceğini duyuracağız. Bu biraz meşakkatli olacak, çünkü bazı koşulların yerine getirilmesi gerekiyor, ama her şeyden önce borsaya girmeden evvel yatırımcıların ilgisini çekmek gerekiyor. Bu da Fontanelli adı için problem olmaz."

Hukuksal konuları şirket avukatları halletti. Görüşmelerde, John'un pek bir şey anlamadığı, ama sonra bağlantıları anlamak için okumak üzere gizlice not ettiği *borsa broşürü* ve *yeni emisyon* gibi sözcükler uçuşuyordu. New York reklam ajansı bir kampanya hazırladı ama şimdilik bunun uygulanmasına gerek kalmadı, çünkü gazete haberleri Fontanelli Power hisse senetleri hakkında müthiş bir ilgi oluşturmuştu.

"Hisse senetlerinin küçük bir bölümünü piyasaya sunacağız. Yüzde ellisini diyelim. Böylece hisse senedi talebi arzdan fazla olacağı için..."

"Anlamadım, ne dedin?" diye sordu borsa Çincesinden artık yeterince sinirleri bozulmuş olan John.

McCaine yine bir öğretmen edası takındı. "Varolan hisselerden daha fazlası için başvuru oldu. Bu yüzden hisse senetlerini kurayla dağıtacağız. Bu da eli boş dönenleri daha da hırslandırmış olacak. İyi bakın."

Sonuçta her bir hisse senedinin başlangıç fiyatı 28 dolar oldu. İlk günkü seansların sonunda 59 dolara çıktı ve bir hafta sonra da 103 dolara ulaştı.

"Şimdi neler olup bittiğini gördünüz mü? Hâlâ Fontanelli Power'ın yüzde 85'ine sahibiz; bu, şirketin borsaya girmeden önceki toplam değerinin üç katı. Yatırdığımız sermaye, kâğıt üzerinde gerçi ama, tamamıyla önemsiz ve borsa oyunun kurallarıyla çakışma içinde, bir haftada üç katına çıktı."

Bu, John'a oldukça gerçeküstü geldi. "Ve şimdi hepsini satıyor muyuz?"

"Sakın ha. Asıl çılgınlık da bu ya; geri kalan hisse senetlerini piyasaya sürdüğümüz anda arz talebi aşacak ve bunun sonucu fiyatlar tepe taklak olacaktır."

"Bu da demektir ki, bu sadece kâğıt üzerinde bir servet, yanılıyor muyum?"

"Kâğıt üzerinde servet ne demek? Sizin trilyonunuz da bankaların bilgisayarlarındaki manyetik sinyallerden oluşuyor. Hiçbir banka size onu gerektiğinde nakit olarak ödeyecek durumda değil."

"Ama şirketin geçen haftaya göre üç kat değerli olmasının bize yararı ne, eğer bu değeri paraya çeviremiyorsak?"

McCaine hınzırca gülümsedi. "Çok basit. Bu zamana kadar çeşitli şirketler satın aldık ve para ödedik. Şimdi Fontanelli Power hisse senetleri karşılığı başka şirketleri ele geçirebiliriz. Sadece yüzde elli birini elimizde tutmaya dikkat etmeliyiz, böylece kontrolü de elimizde tutmuş oluruz. Dikkat ederseniz, bu manevra bize olmayan paralarla bazı şirketleri mülkiyetimize alma olanağı veriyor."

John'un bütün bunları anlayabilmesi için olan bitenin kendisine bir kez daha anlatılması gerekti ve sonra bir kere de bir not defterine yapılan çizimlerle birlikte gerçekten de bütün bunların en baştan anladığı ama inanamadığı şekilde işlediğini kavraması için anlatılması gerekti.

"Bu mekanizma gerçekten de işliyor," diye itiraf etti.

"Değil mi? Sanki biri kuralları özel olarak bizim için koymuş," dedi McCaine. Ve şunu eklerken yüzünde açık bir zaferden emin olma ifadesi vardı: "Şimdi daha da iyisi geliyor."

"Daha da iyisi?"

"Çok daha iyisi. Bir sonraki adımda bir banka kuracağız."

Fontanelli Enterprises'ın kuruluşundan tam bir yıl sonra, neredeyse kurulduğu günde, McCaine'in ağırlıklı olarak Akdeniz çevresinde satın aldığı bankaların birleştirilmesiyle, dünyanın en büyük özel bankası *Banco Fontanelli di Firenze* Floransa'da kuruldu.

Kamuoyu bilincinde Fontanelli ismiyle akla hayale sığmaz bir servet olan bir trilyon dolar aynı anlama geldiği için bu haber *Banco Fontanelli di Firenze*'nin dünyanın en büyük bankası olduğu yolunda bir yanlış anlamaya yol açtı. Ama böyle değildi, dahası kurulduğu an yalnızca 400. sırada yer alıyordu. John Fontanelli bile oldukça mütevazı bir hesap bulunduruyordu kendi bankasında, en azından Amerikan ve Japon bankalarındakilerle karşılaştırıldığında. Bir özel banka olarak *Banco Fontanelli* sınırlı bir açıklama zorunluluğuna sahip olduğu için bu durum asla toplum tarafından öğrenilmedi; halk Fontanelli'nin bankasının bir trilyon doları olduğu fikriyle hareket ediyordu.

373.000.000.000 $

Mali olarak bu kadar güçlü olduğu tahmin edilen bir bankaya otomatik olarak güven de duyuluyordu ve *Banco Fontanelli* başlangıçta hiç de azımsanmayacak hizmetler sunabildiği için çok sayıda büyük yatırımcı bankasını değiştirmeye karar verdi. Sadece birkaç hafta sonra *Banco Fontanelli di Firenze* eksilmeyen bir yükselme eğilimiyle birlikte 130. sıraya yerleşti.

"Dünyanın en büyük bankası olacağız," kehanetinde bulundu McCaine zaferden emin, "ve başka insanların parasıyla her şeye sahip olacağız."

"Neden bir bankaya ihtiyacımız var?" diye sordu John.

"Parayı kontrol etmek için," diye karşılık verdi McCaine, incelediği dosyalardan bakışlarını ayırmadan.

Jetleri Floransa'ya uçuyordu, parlak mavi bir Akdeniz üzerinde, küçük küçük, sanki tiftiklenmiş gibi görünen bulutların arasından geçiyordu. Yönetim kurulu toplantısına katılacaklar ve akşam da Londra'ya geri döneceklerdi, bugün evlenen Marco'ya tam zamanında mutluluklar dileyebilmek için.

"Ama bir banka başkalarının paralarını kontrol edebilir mi? Yani hesap sahibi istediği an parasını çekip istediğini yapabilir."

McCaine başını kaldırdı. "Hesapların çoğunluğunda durum kesinlikle böyle değildir. Ayrıca herkes parasını aynı anda çekmez; bu bankanın sonu olur. Hayır, hesap sahiplerinin bize verdikleri parayı kullanabiliriz."

"Ama bunun için onlara faiz ödememiz gerekir."

"Elbette."

John, *Banco Fontanelli*'nin güncel faiz oranlarının bulunduğu kâğıdı eline aldı. "Açık söylemek gerekirse pek de iyi bir ticaret gibi görünmüyor."

"Çünkü faiz oranlarına sokaktaki adam gibi bakıyorsunuz. Yüzde üç tasarruf mevduatlarına, yüzde on krediler için, o halde insan ban-

kanın yüzde yedi kazandığını düşünüyor. Bu da makul karşılanıyor. Ama mekanizma böyle işlemez."

"Nasıl işler?"

McCaine yine o ince gülümsemesiyle gülümsedi. "İnsan bunu ilk kez duyduğunda gerçek olamayacak kadar inanılmaz gelir kulağına. Ama bu gerçektir, banka ekonomisi üzerine yazılmış her kitapta bulabilirsiniz bunu. Bir bankanın işlemi şu şekilde gerçekleşir: Diyelim ki, hesaplarda kullanabileceğimiz 100 milyon dolar var. Bunun kanuni zorunluluk olarak en az, diyelim ki yüzde onunu, elimizde tutmak zorundayız, geri kalanını, bu durumda 90 milyon dolar ediyor, kredi olarak verebiliriz. Şimdi bizden kredi alan kişinin bir banka hesabı olması lazım, hatta mümkünse bizim bankada olması lazım, bu biz büyüdükçe daha da olası bir hale gelir, hatta gerekirse bunu şart koşabiliriz, sonuçta para yine bizim bankaya gelir. Kredinin verilmesinden sonra ideal olarak 90 milyon doların sahibi yine biziz, biz bunu yeniden, yüzde onunu düşerek, yani 81 milyon dolar, kredi olarak verebiliriz ve bu da tekrardan bizim kasamıza geri döner ve bu böyle sürer gider. Bu yolla 100 milyon dolarlık bir paradan 900 milyona kadar varan bir kredi doğar, biz de bundan yüzde on kredi faizi alırız, bütün hepsini toplarsak aşağı yukarı 90 milyonluk bir faiz geliri. Nasıl, iyi bir ticaret gibi görünüyor mu?"

John kulaklarına inanamıyordu. "Gerçekten de böyle mi?" "Evet. Sanki para basma izni gibi geliyor kulağa, değil mi?" "Kesinlikle."

"Ve kontrol bizim elimizde olacak. Krediyi kime verip, kime vermeyeceğimize biz karar veririz. Bir krediyi hemen yarın geri isteyerek bir şirketi batırabiliriz. Şunu söylemek bizim her zaman hakkımızdır: Kredinin güvenliği tehlikede. Büyüleyici, değil mi?"

"Ama bu yasal değildir herhalde?"

"Tamamıyla yasal. Bu oyunun kuralları vardır ve devlet denetimi altındadır. Bankacılar toplumda en saygın ve en güvenilir kişilerdir. Ve biz," diye gülümsedi McCaine ve kendini yine dosyalarına verdi, "biz de bu seçkin çevrelerin birer üyesiyiz. Bize başka kimselerin bilmediği

sırlar emanet edilir. Biz dışarıdan bakanların imkânsız bulacağı ticari işlemler yapacağız. Bunun dışında, bir bankaya sahip olmak mali işlemleri devletin kontrol organlarından korumak için çok uygundur. Bankalar olmasaydı bizim onları icat etmemiz gerekecekti."

On bir katlı kaba beton yığını bina, Dünya Ticaret Merkezi'nin âdeta gölgesinde kalıyordu; McCaine'in alaycı bir şekilde belirttiği gibi gerçeğin tam da tersi bir durumda. Giriş kapısının üzerindeki ihtişamlı altın kaplama rölyefte şu yazıyordu: *Kredi serbest ticaretin yaşam soluğudur. Bu, ulusların zenginliğine dünyanın bütün altın yataklarından bin kat daha fazla bir katkıda bulunmuştur.* John'un gözleri altından geçip içeri girdiklerinde bile kamaşıyordu; dünyanın en büyük sermaye yatırım değerlendirme ajansı Moody's Investor Service'ın odaları.

Moody's şirketleri, ulusları, yani yatırım yapılabilecek her şeyi, yatırım riskleri açısından inceliyordu. Dünyanın hiçbir yerinde devlet ve şirketler hakkında buradakinden daha güvenilir bilgiler yoktur. Çalışanların bürosuna hiçbir ziyaretçi giremez, papa bile. Maliye bakanlıklarının davetiyle devlet mâliyesini inceleyen analizciler her tür rüşvet girişimini önlemek için ikişerli dolaşır ve kendi özel yatırımlarını birtakım çatışmaları önlemek için açıkça ortaya koyarlar. Moody's'in devletlerin kredibilite oranları değerlendirmesi pazardaki risk ilavelerinde etkili olur; yani devletlerin borçlanma kâğıtlarına vereceği faizi belirler. Moody's kesinlikle ayrıcalık tanımaz, Moody's devletlerin her türlü baskı denemelerine karşı duyarsızdır. Eğer Moody's seçim öncesi bir devletin kredi statüsünü inceleyecekse, bu iktidardaki partinin seçimi çoktan kaybettiği anlamına gelebilir. Geçen mart ayında Avustralya'da tam da bu gerçekleşmiş ve iktidardaki Labour Partisi en ağır yenilgilerinden birini almıştı.

Aslında ziyaretlerinin özel bir nedeni yoktu. "Moody's dünyanın gerçek güç merkezlerinden biridir," dedi McCaine basitçe. "Bir kez orada görünmemizin hiçbir sakıncası yok. Hazır buralardayken."

376.000.000.000 $

Kalın halılarla döşenmiş kabul salonlarından birine buyur edildiler, hemen ardından on birinci kata götürüldüler, yüzyıl başlarında şirketi kuran başkan tarafından selamlandıkları zarif bir konferans salonuna. "Sizinle tanışabilmek ne büyük bir şeref, Bay Fontanelli."

Ardından onlara *Banco Fontanelli di Firenze*'nin elbette en iyi şekilde değerlendirildiği ve en yüksek not olan "'AAA" notunun belgelerde yer aldığı garantisini verdi, "Eğer dördüncü bir A verebilecek olsaydık kesinlikle onu da alırdınız," diye ekledi gözleri parlayarak. Eğer bu gri saçlı adam kendisinden imza isteseydi buna pek şaşırmazdı John. Başkanın yüz ifadelerinde kendisinin daha önce görmediği bir John Fontanelli'yi görebiliyordu. Bu yaşlanmış analizci için o, tarihin en zengin adamıydı; yani ayaklı bir kredibilite. Âdeta bir masal kahramanı. Bizzat Tanrı Mammon.

"Bunu duymak güzel," dedi John ve gülümsedi. Dünya Ticaret Merkezi'nin kulelerinden parlak bir ağustos günü yansıyordu.

Bundan başka John'un daha önce hiç duymadığı birtakım kuruluşları daha ziyaret ettiler. Society For Worldwide Interbank Financial Telecommunication, kısaca Swift, John Fontanelli'nin ziyaretinden dolayı kendini onurlanmış hissediyordu. Koyu renk camlı bir limuzin onları Amsterdam'dan çıkarıp virajlı yollardan geçirerek arabadan inerken büyüklüğü ve görünüşü hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığı bir binaya götürdü.

"Sinyor Vacchi buraya bir kez gelmişti," dedi kurşuni derili dazlak bir Hollandalı, onları bir koridordan geçirirken; kurşun geçirmez camların arkasında sıra sıra bilgisayarlar görünüyordu. "Ama aradan çok zaman geçti. Kendisi nasıllar?"

"İyi," dedi John sadece, bu konuya girmek istemiyordu.

John, Swift'in yıllık beş yüz milyon para akışını organize ettiğini öğrendi. Askeri haberleşmelere bile yeten şifreleme yöntemleriyle bankaların kendi aralarındaki anlaşmalarla elektronik yollarda buluşabilmelerini sağlıyordu bu organizasyon. Swift mesajları esas işlem gerçekleşmeden önce iki kere onaylanmak zorundaydı; bu sisteme

dışarıdan girmek olanaksızdı. Global mali yapının sinir sistemi bir atom bombası deposu gibi korunaklı, kodları da çok gizliydi.

Avrupa Parlamentosu'nun milletvekilleriyle görüşmeler yapmak için Brüksel'de bulundukları sırada Euroclear'ı da ziyaret ettiler; uluslararası kıymetli evrak ticaretini düzenleyen bir organizasyondu; Jaqumain'de granit ve camdan oluşan anonim bir dış görünüşün arkasına gizlenmiş, dikkat çekmeyecek bir şekilde saklanmıştı, güvenilirdi. Buradaki bilgisayar merkezini bile görmelerine izin verilmedi, girmeleri söz konusu bile olamazdı –dokuz yüz çalışandan sadece on tanesinin izni vardı buna– ama acil durum jeneratörleriyle çatıdaki soğuk su tankları gösterildi. Gizli bir yerde başka bir sistemin buradakine paralel olarak çalıştığını öğrendiler, eğer ana bilgisayar devreden çıkacak olursa bütün işlemleri üzerine alacaktı. Borsadaki işlemler o saniye içinde ve istendiği anda gerçekleştiriliyordu, ama esas işlem, parayla kurulabilecek en iyi elektronik sisteme ve dünya çapında bir ağa da sahip olsalar üç gün sürebiliyordu, çünkü esas ticari müşterilerin yanında brokerlar, ulusal depolama merkezleri ve bankaların da işin içine katılması gerekiyordu.

"Bütün hesaplarımı bizim bankaya transfer etmem anlamlı olmaz mıydı?" diye sordu John, tekrar bir başka yere uçarlarken.

"Bu konuyu ben de uzun zamandır düşünüyorum," diye karşılık verdi McCaine ve ağır ağır başını salladı. "Verimli olacağı kesin. Ama diğer taraftan bankalar tam da bunu yapacağınız korkusuyla titriyor. Ve onların titrediklerini bilmek hoşuma gidiyor."

Böylece yerküre çevresinde dolaşıyorlar ve sürekli yeniden düzenlemeler, yeniden yapılandırmalar gerçekleştiriyorlardı, satıyorlar ve satın alıyorlar, çok seyrek olarak yarım saatten uzun süren toplantılarla rasyonelleştirme önlemlerini organize ediyorlardı. Eğer bir konferansın uzun sürebileceği önceden anlaşılmışsa, bu konferans havada, bir sonraki hedefe giderken gerçekleştiriliyor ve konuşmaya katılan diğerleri yine tarifeli uçaklarla memleketlerine dönmek zorunda kalıyordu.

ANDREAS ESCHBACH

Eğer bir şey söylerlerse, insanlar onları dinliyor, bir emir verirlerse uyuyorlardı, eğer birini övecek olurlarsa, bu övgüler söz konusu kişiyi ruhunun derinliklerine kadar rahatlıyordu. Dünyanın hükümdarlarıydı. Dünyanın büyük bir bölümünün henüz bundan haberi yoktu, ama gelecek yüzyılın imparatorları olacaklardı; onlar yenilmezdi.

26

Gezegenin piyasalarında müthiş bir hızla kısa bir sürede gerçek bir finans canavarı haline gelen özel bir bankaya sahip olmak, önceden öngörülemeyen bir sürü yeni olanak sağlıyordu. Bu olanaklardan bazıları, mesela rakiplerin ya da ele geçirilen adayların ilişkileri, davranışları ve planları hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olmak için çevirdikleri karanlık işler gibi pek de yasal sayılmazdı. Analiz bölümünün elemanları, McCaine'in masalarına bıraktığı listelerin nereden geldiğini sormuyor, fakat bunları her seferinde çok faydalı buluyorlardı.

Bununla beraber en etkili olanaklar kesinlikle yasaldı. Sadece verdikleri yatırım stratejileri ve kredi kriterleri sayesinde kafalarına göre herhangi bir branşı ya da bölgeyi destekleyebiliyor ya da güç durumda bırakabiliyorlar, Üçüncü Dünya ülkelerinin hükümetlerini krize sokabiliyor ya da krizden kurtarabiliyorlardı. Böyle krizlerin sonucunda da Malezya, Güney Kore ve Tayland'da birtakım şirketleri kelepir fiyata ele geçiriyorlardı. Fontanelli Enterprises'ın sahip olmadığı herhangi bir lisans ya da izin belgesi yoktu; herhangi bir kimsenin bin yılın sonuna kadar kullanabileceğinden daha fazla araştırma izinleri, avlanma belgeleri ve sondaj lisansları topladılar. Artık Fontanelli imparatorluğunun uçan kumanda merkezinde alınan kararlardan yerkürede doğrudan ya da dolaylı yoldan etkilenmeyen insan kalmamıştı.

"Bir kara delik gibiyiz," dedi McCaine heyecan içinde ellerini ovuşturarak; yine jetle havalanmak üzereydiler. "Çevremizdeki her şeyi çekip alıyoruz, ne kadar çok alırsak o kadar büyük ve dayanılmaz oluyoruz ve böylece giderek daha hızlı bir şekilde her şeyi içimize çekiyoruz. Dünyanın sınırlarına değene kadar büyüyeceğiz."

381.000.000.000 $

John ona bakmıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kara delik olma düşüncesi, McCaine'in hoşuna gittiği kadar hoşuna gitmiyordu.

Haber geldiğinde afalladılar. Neredeyse komik bir aksiyonla Alman ve İtalyan vergi kontrolörleri *Fontanelli Bank*'ın Frankfurt, Münih, Floransa, Milano, Roma şubelerini incelemiş, hatta bir kasa dolusu belgeye el koymuştu; bunlar hemen olayın başına üşüşen şirket avukatları tarafından, kanunun bekçileri bir kez bile göz atamadan geri alınabilmişti gerçi.

"Bu lanet olası şey de ne demek oluyor?" diye bağırdı John, yerinde duramıyordu. "Ne arıyorlar? Ve bize ne yapabilirler?" Boş boş pencereden dışarıya bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedi McCaine. "Bize hiçbir şey yapamazlar. Heyecanlanmayın, John, değmez." Oldukça rahat bir şekilde oturuyor, kravatının, elbisesinin sağını solunu düzeltiyordu.

"Ama bizim de bir şey yapmamız lazım. Bunu böylece kabullenemeyiz!"

"Elbette hayır. Şimdi dünya kamuoyunun önüne çıkmanın ve ciddi bir şekilde günün düşündürücülüğü üzerinde durmanın zamanı geldi. Finans alanı olarak Avrupa hakkında ciddi kaygılarımız olacak. Serbest sermaye akışının anlamını, globalleşmenin kaçınılmazlığını ve uluslararası para akımının kontrol edilemezliğini vurgulayacağız." Her şey eğlenceli bir oyunmuş gibi güldü. "Ve onlar yine her sözcüğe inanacaklar."

John hiçbir şey anlamadan McCaine'i süzüyordu. "Bu yapılabilir mi? Yani uluslararası para akımını kontrol etmek?"

McCaine yeniden güldü. "Evet, tabii ki. Bütün paralar bankaların bilgisayarları üzerinden akıyor ve bu sistemden bir sent bile kaçmaz. Bundan daha iyi bir kontrol olabilir mi?" "Peki, globalleşme? Bu herhalde durdurulamaz bir gelişme?" "John, globalleşmeyi *biz yapıyoruz*. Biz ikimiz, siz ve ben. Globalleşme biziz. Dışarıdaki bütün devletler birleşseydi bizi bir el hareketiyle durdurabilirlerdi, elbette.

Ama birleşemiyorlar." Manşetini düzeltti. *"Divide et impera*, deniyor bu prensibe sanırım." Kapıya vuruldu ve sekreter parlak kırmızı saçlı başını içeri uzattı. "Bay Fontanelli, Bay McCaine, gazeteciler geldi, şu anda aşağıda, salondalar."

"Teşekkürler Frances," dedi McCaine. "Hemen geliyoruz." John da McCaine gibi kendinden emin ve kaygısız olabilmeyi arzu ediyordu. Bütün bunlar hiç hoşuna gitmiyordu. İnce bir buz üzerinde yürüyorlarmış gibi geliyordu ona. Ayaklarının altındaki çatırdamayı duymamak için şarkı söylüyorlar, ıslık çalıyorlardı sanki.

Money Force One, Kuzey Borneo sahili boyunca uçuyordu. Sol kanadın altında Güney Çin Denizi'nin koyu maviliği parlıyor, sağ kanadın altında Borneo'nun balta girmemiş koyu yeşil ormanlarının sisi kımıldıyordu.

"Bu hoşunuza gidecek," dedi McCaine.

Orman büyük bir koya kadar uzanıyordu. Bunun tam orta yerinde suyun üzerinde yüzüyormuş gibi görünen bir şehir vardı. Camilerle sarayların altın kubbelerinde gün ışığı Binbir Gece Masalları'ndan bir rüyada gibi oynuyordu. John gözlerini koltuğunun yanındaki pencereden dışarıya dikmişti ve ancak bir süre sonra ağzının bir karış açık kaldığının farkına vardı.

"Haklısınız," dedi, neredeyse nefesi kesilmişti. "Hoşuma gitti." John, Kampong Ayer, "suyun üstündeki şehir"in, gerçekten de payandalar üzerine kurulmuş olduğunu, bunun yüzyıllar önce yapıldığını daha sonra öğrendi. Daha ortaçağda Arap denizciler onu böyle adlandırmışlardı, çevresindeki ülke ise o zamanlar Sribuza adını taşıyordu. Bu yüzyıl içinde koyun iki yanı da içlere doğru genişlemiş ve bugün adı Bandar Seri Begavan, Brunei Darussalam olmuştu: Brunei saltanatının başkenti. Geniş bulvarlardan aşağı doğru arabayla ilerlerlerken burasının modern ve zengin bir şehir olduğunu saptadı John. Caddelerde tek bir eski araba görmek bile mümkün değildi, sağda ve solda süslü bungalov ve süper marketler sıralanmıştı. Minarelerden

ezan sesi duyuldu, şoförleri arabayı durdurdu, dışarı çıkıp kırmızı seccadelerini yere serdi.

"Buradaki insanların Allah'a şükretmek için her türlü nedenleri var," dedi McCaine ve camdan namaz kılan adama baktı. "Şimdiye kadar tek kuruş vergi ödemek zorunda kalmadılar, eğitim ve sağlık hizmetleri ücretsiz, yoksulluk yok, hatta kişisel konut yapımı için bile devlet yardım ediyor. Bütün kirli işler yabancı işçiler tarafından hallediliyor, çoğunlukla da Çinliler tarafından."

"Hepsi petrol sayesinde," diye bir tahmin yürüttü John.

"Petrol sayesinde," diye onayladı McCaine. "Tanrı'nın neredeyse bütün büyük petrol rezervlerini Müslüman ülkelerine yerleştirmiş olması dikkate değer, sizce de öyle değil mi? İnsanı bazen düşündürüyor. Bizim Shell'deki arkadaşlar sultana o kadar çok ödüyor ki, devletin bütün masrafları çıkarıldığında bile halihazırda otuz milyar doları bulunan hazinesine her yıl iki buçuk milyar dolar daha ekliyor. Siz ortaya çıkana kadar Sultan Haji Hassanal Bolkiah dünyanın en zengin adamıydı."

Şoför seccadesini toplayıp bagaja yerleştirdi ve hiçbir şey olmamış gibi arabayı sürmeye devam etti.

"Peki, biz burada tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu John. İçinde hafif bir huzursuzluk vardı.

McCaine eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Bir tanışmanın kimseye bir zararı olmaz. Sultan bizi kabul edecek, sizinle tanışacak olmaktan ne kadar mutlu olduğunu öncesinde bildirdi." "Kendimi onurlandırılmış mı hissetmeliyim?"

"İyi soru. Sultan Dewa Emas Kayangan'dır, yani gökten gelen altın tanrı. Halkın nezdinde böyledir en azından. Dünyanın geri kalanı içinse sadece bir hükümdar. Petrolü olan bir hükümdar." Araba sahil yoluna ulaştı ve kubbeleri altın gibi parlayan devasa bir binaya doğru ilerledi.

"Hoş, değil mi?" dedi McCaine alaycı bir şekilde.

John kendini kaybetmiş bir halde binaya bakıyordu; bina Petersdom ile bir düzine minarenin başarısız bir karışımı gibi görünen bir iğrençlikten ibaretti.

"Dünyanın en büyük sarayı," diye açıkladı McCaine. "Le Corbusier'in öğrencilerinden biri tarafından yapıldı, sultan işine çok karıştığı için durumdan hiç memnun olmadı. Sarayın bin sekiz yüz odası var, iki yüz elli tuvaleti ve iki bin beş yüz normal evin toplam alanına sahip. O zamanlar İtalya'dan iç mimarlar, Venedik'ten cam ustaları, Amerika'dan statikçiler, Fransa'dan ipekli duvar kâğıtları, İtalya'dan kırk çeşit mermer, Hindistan'dan taht salonu için altın bariyerler, Fas'tan akik fayanslar getirildi."

"Aman Tanrım, bütün bunlar bir servet tutmuş olmalı," dedi.

"Beş yüz milyon dolar civarında. Bizim Jumbo'dan biraz daha fazla. Üstelik 1981 yılındaydı."

"Bizim Jumbo çok daha güzel."

"Ama o kadar geniş değil." McCaine omuzlarını silkti. "Her neyse, sizin bunu görmenizi istedim. Belki bana inanıp hâlâ durumunuza layık bir evde oturmadığınızı kabullenirsiniz."

John, Londra'da ki bir sonraki molada eve gittiğinde elinde olmadan bu sözleri düşündü. Şato muhteşem ve lükstü, her şeyi vardı ve fazlasıyla da büyüktü. Yüzlerce çalışanı görünce bir eve değil bir tren istasyonuna geldiğini sanmıştı. Peki, neden bana layık değil? Çevresine daha ne kadar incik boncuk yığmalıydı? Ve niçin? Bazen İtalya'daki ilk günleri ve onların ne kadar harika olduğunu düşünüyordu. O zamanlar iki koruma tarafından adım adım takip edilmek bile ona ağır bir yük gibi gelmişti. Geçen zaman içinde çevresinde sürekli büyüyen bir güvenlik organizasyonu meydana gelmişti: adımlarının her birini koruyan ve bir sonrakini güvenlik altına alan kendine ait bir ordu. Bu adamlara sabahları bütün gün ne yapacağını, nereye gideceğini, nerede konaklamayı düşündüğünü anlatmak zorundaydı, ardından bir sürü halinde sağa sola koşuşturuyor, her şeyin güvenliğini sağlıyor, her yerde bomba ve suikastçı araştırması yapıyor ve kendi aralarında

ters gidebilecek her şeyi tartışıyorlardı. Çok sayıdaydılar ve arada belirli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyorlardı, ama John biliyordu ki açık havaya, dahası insanların olduğu bir yere çıktığında onlar kan terliyordu. Onun için bu tür şeyleri, zaman zaman kendini zengin bir adam yerine bir mahkûm gibi hissetse de mümkün olduğunca sınırlı tutmaya çalışıyordu. Büyük zahmetlerle bir hücreden diğerine nakledilen bir mahkûm.

Halinden yakınamazdı. Deli gibi çalışan McCaine'e ya da başka herhangi birine. O Fontanelli servetinin vârisiydi, kehaneti gerçekleştirecek olandı. Bunun için bazı rahatsızlıkları göze almalıydı.

Jeremy onu bekliyordu. Gerçek bir İngiliz şatosu ortamındaki bir uşak olarak o kadar da etkileyici görünmüyordu.

"Bay Copeland adında biri aradı," dedi. "Hayat memat meselesi olduğunu söyledi."

John alnında derin bir kırışıklığın meydana geldiğini hissetti. "Bu numarayı nereden bulmuş?"

Jeremy üzgün bir şekilde baktı. "Korkarım ki, efendim, bugün bu tür şeyleri bulmak zor değil."

"Eğer bir daha arayacak olursa başınızdan savın. Onunla konuşmak istemiyorum."

"Emredersiniz, efendim," diye başını salladı Jeremy sadık bir duruşla. John bu tür şeylerden, kendi çalışanı bile olsa hoşlanmıyordu. "Ee, efendim, bir şey daha var..."

Aslında bugün hiçbir şey konuşmak istemiyordu. Kanepesine uzanacak ve müzik dinleyecekti, mesela Bruce Springsteen ya da Muddy Waters. "Evet? Nedir? Ve lütfen, Jeremy, benimle konuşurken bana bakın!"

Uşak belini doğrultmaya çalıştı. Birkaç derece doğrultmayı da başardı. "Efendim, öyle görünüyor ki, evde çalışanlardan bazıları... nasıl söylesem, bir şeyler çalıyorlar, efendim."

"Çalmak mı?"

"Büyük miktarlarda gıda maddesi ortadan kayboldu. Ve birçok değerli eşya eksik şatoda, efendim."

John büyük bir şaşkınlıkla baktı. Kendi dört duvarı içinde sürekli karşılaştığı insanların kendinden bir şeyler çaldığı düşüncesi ona saçma geliyordu. "Emin misiniz?"

"Maalesef evet, efendim." Belini dik tutmak belli ki uzun süre başarılacak bir şey değildi.

John'un içinden gelen ilk şey bu meseleyi görmezlikten gelmekti. Birkaç hırsızlık olayının etkileyemeyeceği kadar zengindi. Ama, bir süre sonra fark etti ki, bunlar ona zarar veriyordu. Her seferinde bir hizmetçi, bir bahçıvan ya da bir aşçı gördüğünde onun kendisinden bir şeyler çalan biri olup olmadığını düşünmek istemiyordu, üstelik de kendi evinde.

"Bana defterleri gösterin," dedi.

Kayıtları incelediğinde durumun korktuğundan çok daha kötü olduğunu gördü. Jeremy bu kadar büyük bir evi idare etmekte aşırı zorlanıyordu. Mal giriş listeleri özensizce tutulmuş, faturaların kayıtları yapılmamıştı. Hırsızlık giderek daha pervasız bir hale geldiği için dikkati çekmişti. Yapacak bir şey yoktu, konuyu takibe almak zorundaydı. Suçsuz olanları cezalandırmış olmamak için bile olsa suçluları arayıp bulmalı ve hemen işten atmalıydı. Polisi aramak istemiyordu. Ve yeni bir yöneticiye ihtiyacı vardı.

Ayaklarının altındaki buzda ilk çatlakların belirdiğini hissedebiliyordu.

McCaine her zamanki gibi gazeteci çocuk gazeteleri getirmeden önce uyandı ve evden ayrılırken büroda okumak üzere gazeteleri de yanına aldı.

Bu sabah başlıklara göz atarken merdivenin başında birden durdu ve ilk sayfayı ayakta okudu. Ve ardından aynı haberi bir kere daha okudu.

İsviçreli bankalar grubu Schweizerische Bankgesellschaft (SBG) ile birleşmişti. Yeni bankanın adı United Bank of Switzerland (UBS) olmuştu; bilançosunda sekiz yüz milyar dolar görünüyor ve bir buçuk

trilyon dolar civarındaki bir paraya hükmediyordu. Böylece UBS dünyanın en büyük bankası haline gelmişti.

Makalede konuyla ilgili görüşmelerin uzun zamandan beri sürdüğü, ama Fontanelli şirketler grubunun sürekli genişlemesinin etkisiyle görüşmelerin hızlandırılarak çabucak sonuca varıldığı vurgulanıyordu.

Civardakiler McCaine'in bütün gücüyle bağırdığını ilk kez bu sabah duymuştu.

27

John, McCaine'i daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Bak!" diye bağırdı, gazeteyi ona fırlattı ve tutsak bir aslan gibi odada volta atmaya başladı. "Bize karşı birleşiyorlar!"

John gazeteyi aldı. Yine bir birleşme haberi. Dün United Bank of Switzerland, bugün de Mobil Oil ve Texaco birleşmişti. Yine aynı açıklamayla: Piyasayı kontrol eden Fontanelli Enterprises'a karşı ancak böyle karşı konulabilirmiş.

"Kartel kurulu da onlara şans diliyor!" diye köpürdü McCaine "Texaco'yu almak istediğimizde araya giren de bu kuruldu üstelik! Artık bu işin kokusu çıktı!"

"Biz Texaco'yu almak mı istiyorduk?" dedi John şaşkınlıkla. "Bundan hiç haberim yoktu."

McCaine bir an sustu, sonra eliyle boş ver der gibi bir hareket yaptı. "Birkaç gün önceki bir girişim. Bunun için ne diye başınızı ağrıtacaktım ki?" Yumruğunu sıktı. "Amerika. Lanet olsun! Amerika'ya el atmak için henüz hazır değiliz, şu New York'taki figüranları adamakıllı kızdırabilmeyi istiyordum!"

"Demokratik yollardan seçilmiş bir hükümetten söz ediyorsunuz." John sırtıyla ensesinin uyuştuğunu hissediyordu. Sesi de kendisine düşündüğünden daha soğuk, mesafeli ve itiraz dolu geldi. Ama yararı yoktu, hoşnutsuzluğunu ifade etmek zorundaydı. "Kuzey Dakota'da, Minnesota'daki ormanlarda kulübeler inşa eden ve hükümete küfreden, donlarına kadar silahlı herifler var. Şu anda sizin yaptığınız gibi."

McCaine hiçbir karşılık vermedi, sadece baktı, sanki gözlerinden kızılötesi ışınlar yayıyormuş gibi delip geçiciydi bakışları. Usulca yumruğunu açtı, elini aşağı bıraktı, yavaşça döndü, aynı yavaşlıkla pencereye yürüdü ve yolun bir yerinde, görünüşe göre az önce içini dolduran hiddet kayıplara karıştı.

"John," dedi daha sonra doğrudan doğruya kırbaç gibi şaklayan bir sesle, "Oynanan oyunu hâlâ anlamadınız. Aksi halde bu tür gülünç karşılaştırmalar yapmazdınız."

Ve arkasını döndü. "Şu Kuzey Dakota'daki adamlarınız, onları tanıyorum. Hatta, ister inanın ister inanmayın onlardan birkaçıyla konuştum. Nasıl tik tak ettiklerini biliyorum. Şimdiki haliyle işleyen şeyin uzun süre böyle devam edemeyeceğini düşünüyorlar. Ve her şey yıkıldığında hayatlarını sürdürebilmek için güvenli bir kaleye sahip olmak istiyorlar. Ellerindeki silahlarla koruyacakları bir kale. Bunlar varolan en büyük egoistler, çünkü, bana dokunmayan yılan bin yaşasın, önemli olan bizim hayatta kalmamız, diyorlar!" John karanlık bir şekilde başını salladı. "Aynen böyle."

"Ama hükümetler," diye sürdürdü McCaine, "demokratik yolla seçilen hükümetler de aynı mayadan! Orıları kim seçti ki? Halk! Hükümet halkı temsil eder. Ve halkların çoğu da aynı prensibe göre yaşar: Diğerlerinin canı cehenneme, önemli olan bizim iyi olmamız."

John ağzını açtı, bir şey söylemek istiyor, ama ne olduğunu bilmiyordu. "Hımın," yaptı sadece ve bu tür konuşmalarda bu kadar çaresiz ve beceriksiz olmamayı diledi.

"Peki, biz burada ne yapıyoruz? Olayların gelişimini daha uygun bir istikamete yönlendirebileceğimiz bir pozisyona ulaşmak için çalışıyoruz. Kendimiz için bir şey istemiyoruz elbette. Her şeyimiz var, hem de yeterinden fazla. Anlıyor musunuz, biz öyle bir refah içindeyiz ki, daha da zenginleşmek için uğraştığımız şüphesinin doğması mümkün değil. Yapacağımız şey rasyonel kriterlere göre şekil alacak. Yakında dünyanın bir bilgisayar modeline sahip olacağız, ki bu daha önce hiç olmadığı kadar detaylı bir sibernetik simülasyon

olacak. Bununla her bir önlemin sonuçlarını, diğer önlemlerin de sonuçlarını dikkate alarak önceden belirleyebileceğiz. Verdiğimiz her kararı sorunsuz olarak temellendirebileceğiz. Tek ölçümüz insanlığın hayatta kalması olacak, en büyük insan sayısı için en büyük refah." McCaine ellerini dua eder gibi göğsünün önünde tutarak John'un karşısında duruyordu. "Her istek temsilciliğinin bizim düşmanımız olduğunu anlamıyor musunuz? Her biri! Bir hükümet olmuş, bir sendika olmuş, bir dernek olmuş ya da bir lobi, fark etmez; bütün bunlar sadece kendi gruplarının çıkarını düşünen organizasyonlardır. Adaletsizliği *isteyen:* Anlıyor musunuz? Bu her temsilciliğin amacıdır: adaletsizlik sağlamak ve dengesizlik oluşturmak, tabii kendi yararına!"

John elinde olmadan bir adım yana geri çekildi. McCaine'in bu kadar yakında olması, tam gaz halinde, yirmi tonluk bir lokomotifin yolu üzerinde durmak gibiydi. Ve onun söyledikleri, bunu itiraf etmek zorundaydı, kulağa pek alışıldık gelmiyordu, neredeyse Tanrı'ya şirk koşmak gibiydi, ama içsel bir mantığa da ters gelmiyordu. "Olaylara daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım," dedi elinde olmadan.

"Evet." McCaine'in bakışları kendisininkileri deliyordu. "Bunu biliyorum."

"Yani, hayatım boyunca hiçbir seçimi kaçırmadım. En azından New York'ta yaşadığım süre içinde. Büyükbabam beni tekrar tekrar biledi. Seçme hakkına özen göstermem konusunda. Benim seçebilmem için çok ama çok insanın ölmüş olduğunu söyledi. Zamanında o..."

"Mussolini'den kaçtı, biliyorum. Ve büyükbabanız haklı. Demokrasi büyük bir kazanım ve güzel bir şey, buna karşı çıkmak istemiyorum. Ama onun hak edilmesi gerek!" McCaine derin bir nefes aldı, bir adım geri gitti ve John'u süzdü, sanki ona neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. "Şimdi size söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek."

"Şimdiye kadarkiler de pek gitmemişti."

"Elimden bir şey gelmez. Hayat böyle işte. Yumurta kapıya dayandığında uzun palavralar için zaman yoktur. Bir karara varıncaya

kadar ölür insan." Parmağını kaldırıp John'a doğrulttu. "Acil zamanlarda kumandayı üstlenecek birine ihtiyaç vardır. Bir lidere. 'Diktatör' sözcüğünün nereden geldiğini biliyor musunuz? Latince. Eski Roma'da kriz durumlarında emirlerine uyacakları bir hükümdar seçerlerdi. *Diktatör* buydu işte. Eğer tehlike söz konusu ise demokrasi mola alır. Her zaman. Tarihi önyargısız olarak incelerseniz benim haklı olduğumu görürsünüz."

John içinde sıcak bir ürküntünün yükseldiğini hissediyordu. "*Diktatörlere* dönüşmemizi mi istiyorsunuz?"

McCaine yüksek sesle güldü. "Bizim bütün bu zaman içinde planladığımızı nasıl adlandırırdınız? İki insan kendilerini dünyanın geri kalan kısmına hangi yöne gidileceği konusunda hükmeden bir pozisyona getiriyor. Plan buydu, değil mi, baştan beri?"

"Siz bunu hiçbir zaman 'diktatörlük' olarak adlandırmamıştınız."

"O zamanlar bu sözcüğü ağzıma alacak olsaydım, kalkar giderdiniz."

"Çok doğru. Şimdi de gitsem mi diye düşünüyorum."

"Lütfen. Kimse sizi tutmuyor. Bu sizin trilyonunuz, ama John, yerine getirmeniz gereken bir kehanet var. Gitmeden önce lütfen bunu nasıl yapacağınızı söyler misiniz? Sizin muhteşem demokrasiniz şimdiye kadar gülünç bir ayrıntıyı, ozon tabakasındaki deliğin genişlemesini önleyecek etkili önlemleri almayı bile başaramadı. Lütfen bana ne yapacağınızı anlatın. Eğer daha iyi bir fikriniz varsa koyun ortaya! Yirmi beş yıl boyunca bunu aradım, ama bulamadım." John bütün bu süre boyunca büyüyen şaşkınlık içinde izlemişti onu, gözlerini yerinden fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordu. Arkasını dönmek istedi ama tonlarca ağırlıkta gibiydi. "Bu kolay değil, biliyor musunuz? Yani, hayatım konusunda hiçbir zaman açık bir fikrim olmadı. Ama bir diktatör olmak istemediğim de kesin!" Bu arada bütün bunların buraya varacağını görmüş olmalıydı. "John," dedi McCaine sessizce, neredeyse yumuşak bir şekilde, "biz Saddam Hüseyin gibi insanlardan diktatör oldukları için nefret etmiyoruz, onlardan keyiflerine göre insan öldürdükleri için nefret ediyoruz. Onları tiran yapan da bu.

Biz, John, kimseyi öldürmeyeceğiz; biz insanları *kurtarmaktan* söz ediyoruz. Biz şimdiye kadar hiç kimsenin sahip olmadığı bir güce sahibiz, biz insanlığı büyük bir hızla düşmekte olduğu uçurumdan çekip alacak biricik kişileriz."

John yukarı baktı. Duraksadı. Kafasındaki düşünceler tek kelimeyle kaostu.

"Bunun kolay olmadığını biliyorum. Benim bu düşünceye alışabilmek için yirmi beş yılım vardı, buna rağmen kolay olmadı."

"Hiç kolay değil." Sesi tuhaf çıkıyordu, biraz boğuk.

"Ben de daima seçimlere katıldım." Eğlenmeksizin güldü. "Ama oyumu John Major'a vermedim."

Yine o akşam yemeğini anımsadı. Başbakanın soğuk reddini. "Sanırım bunun üstesinden geleceğim."

"O halde devam ediyor muyuz?"

"Evet."

"Arkamda olduğunuzu bilmek zorundayım, John."

John iç geçirdi, dilinde iğrenç bir ihanet duygusu vardı. "Evet, arkanızdayım."

"Teşekkürler."

Mola. Sessizlik. Açık pencereden Big Ben'in çan sesleri duyuluyordu.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu John.

McCaine masanın kenarında duruyor, üzerine dayadığı elinin parmaklarıyla sessiz ve tedirgin bir ritim çalıyordu. Bakışları bilinmeyen uzaklıklarda geziniyordu. "Savaş başladı," dedi. "Öyleyse savaşacağız."

Sonraki günlerde bütün güçlü ülkelerden müdürler, yönetim kurulu başkanları ve işletme yöneticileri Londra'ya geldi. Fontanelli Enterprises merkezinin en üst katındaki konferans odası daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı, öyle ki yedek iskemleler koymak zorunda kalındı.

Bütün bu müdürler, yönetim kurulu başkanları ve işletme yöneticilerinin en büyük patronu olan John Salvatore Fontanelli, dünya-

nın en zengin adamı, geleceğin kurtarıcısı olarak belirlenmiş adam, toplantıyı yaşamın temel unsurlarını tehdit eden tehlikeler ve şirketler grubunun amaçları içinde çevre korumanın önemi hakkında kısa ve okşayıcı bir konuşmayla açtı. Konuşma şu cümleyle doruğa çıktı: "Lütfen çevre korumaya mali kaynak ayırmak zorunda olduğumuzu unutmayın. Sadece asil amaçlarla yaşayamayız. Şirketimizin maliyet kısmında yapacağımız her türlü israfla radikal bir şekilde savaşarak geleceği güven altına alabiliriz."

Ardından bürosuna çekildi ve detayları McCaine'e bıraktı. Hâlâ büyük bir konuşmacı değildi. Bu küçük konuşmadan önce bile uzun bir süre heyecandan tuvaletten çıkamamıştı, bütün gece hemen hiç uyumamış, yarı uykulu halde gördüğü rüyalarda yapacağı konuşmayı sürekli tekrarlamış ve duş alıp yeni elbiseler giymek zorunda kalacak kadar terlemişti. Bir zamanlar McCaine her büroda banyo ve elbise değiştirme kabininin olması gerektiği konusunda ısrar ettiğinde ona gülmüştü!

"Bu çevre koruma hakkındaki konuşmalar bana biraz yalan gibi geliyor," diye itiraf etti, bir süreliğine, üzerinde diyagramlar olan birtakım saydam belgeleri aramak için büroya gelen McCaine. "Yani mesele gene daha fazla para kazanmak."

McCaine keyifsizce baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz, John. Şu içerdekiler," bir baş hareketiyle arkasında beklemekle olan insanların bulunduğu kapıyı işret etti, "onlardan olayların nasıl birbirine bağlı olduklarını anlamalarını beklemiyorum. Ama sizden, tabii ki bekliyorum."

"Bu benim kaderim gibi görünüyor. Herkes benden her türlü şeyi bekliyor ve ben asla beklentileri yerine getiremiyorum."

"Pekâlâ. Şimdi yazmanız için bir kez daha tane tane anlatıyorum. Biz dünyanın en büyük şirketler grubuyuz, doğru mu? En azından *şimdilik* öyleyiz. Bizim yapmak zorunda olduğumuz şey böyle kalmayı başarmak. Oluşmaması gereken şey birbirine yakın büyüklükte güç bloklarının meydana gelmesi. Çünkü o zaman bir pat durumu olu-

şur ve yapılması gereken hiçbir şey yapılamaz." McCaine belgeleri topladı ve John'un göğüs hizasında tuttu, köşesini göğsüne batırmak istiyormuş gibi. "Bunu anlamak bu kadar mı zor, John? En uzun süreli vizyon kazanır."

Bunun üzerine Malcolm McCaine konferans odasına geri gitti, ürkek bir tavşan gibi kendisine bakan adamları süzdü, mikrofonu düzeltti ve izleyen günlerde birçok benzer toplantıda söyleyeceği şeyi söyledi: "Baylar, sizden üç şey istiyorum. Birincisi kârlılık. İkincisi kârlılık. Üçüncüsü kârlılık."

Konferans adı altında yapılan bu terbiye etme toplantılarına katılan az sayıdaki kadından biri Gladys Vane'di, Avrupa'dan birçok plak şirketinin birleşmesiyle oluşan şirketlerden biri olan ve merkezi Brüksel'de bulunan *Polytone Media*'nın. yöneticisi. Geride kalan üç ay içerisinde iki büyük aksiyon meydana gelmişti, İsrail'den bir kadın pop şarkıcısı ve bir İngiliz grubu, EMI Electrola'ya geçmiş ve ilk çeyrek bilançosunda kırmızı rakamlara neden olmuştu. Bunun üzerine duman grisi saçlı bu derli toplu kadın uygun bir azara maruz kalmıştı.

Brüksel'e döner dönmez çeşitli bölümlerin şeflerine benzer sözlerle durumun ciddiyetini anlatmak için benzer bir toplantı yaptı o da.

"Ama teşekkül çalışması yapmadan bunu sağlayamayız," dedi İspanya şubesinin yöneticisi. "Sanatçılara yatırım yapmak zorundayız. Bir sanatçının pazarda kendini ortaya koyması zaman alır ve onlara bu zamanı vermezsek gün gelir elimizde sanatçı kalmaz."

"Eğer düşük kârla çalışırsak gün gelir sanatçıların plak şirketi kalmaz," diye karşılık verdi Gladys Vane, bir kez daha İngiliz yarması tarafından azarlanmamaya oldukça kararlıydı. "Bu karar değişmiyor. Kârlı çalışmayan gider."

Müdürler sinip gayretli bir şekilde belgelerini karıştırmaya başladı. Yıl ortasından beri aynı şekilde *Polytone*'a ait olan Milano merkezli plak şirketlerinden biri olan *Cascata Records*'un yöneticisi düşünceli bir şekilde *Wasted Future* adlı bir CD'nin satış rakamlarını inceliyordu.

"Bir gerileme dönemindeyiz," dedi McCaine. "Bu hoş değil, ama işte hayatta bazen böyle olur. Gerilemeler kaçınılmazdır ve bunlar çocukları adamlardan ayırır."

John sadece başını salladı. Havaalanına gitmek için yoldaydılar, fakat limuzinleri akşam trafiğinde sıkışıp kalmıştı. Gittikleri yöne bakıldığında kamyonlarla iki katlı kırmızı otobüsler iç içe geçmiş gibi görünüyordu. Yağmur çiseliyor, cadde boyunca antrasit grisi şemsiyeler salınıyordu.

"Esas şimdi gözlerimizi hedeflerimizden ayırmamalıyız, yoksa derede boğuluruz. Bir sonraki hedeflerimizden biri de IMF."

Uçak sahibi olmanın avantajı buydu; uçağı kaçırdım diye kaygılanmak gerekmiyordu. John, McCaine'in az önce söylediğini ölçüp biçiyordu kafasında, bir kez daha tekrarladı ve kaşlarını çattı. "IMF?" diye tekrarladı. Bu konuda bir şeyler okumuştu. *Uluslararası Para Fonu,* Birleşmiş Milletler'e benzer bir şeydi, dünyadaki mali sisteminin işlemesini, paraların birbirleriyle değiştirilebilir halde kalmasını sağlayan uluslarüstü bir kurumdu. Yazı öldüresiye sıkıcıydı. "Bunu bana anlatmanız gerek," dedi John. "Bunun bizimle ne alakası olduğunu."

"IMF şu an yaklaşık 180 üyeye sahip. Her üye, devletin zenginliği oranında adına *kota* denen bir katkıda bulunmak zorunda. Ama kota oy sayısını da belirliyor, yani kim daha fazla öderse o daha fazla söz hakkına sahip. Şu anda ABD oyların yüzde on sekizini elinde bulunduruyor." McCaine işaret parmağını uzattı ve diğer eliyle onu kavradı, sanki parmaklarıyla bir şey saymak istiyordu. "Bu bizim konseptimize uyan ilk nokta: Zenginlik güç demektir. Bu, tüzükte son derece açık bir şekilde de belirtilmiştir."

"Etki, ama," dedi John, "sorun sadece neyin üzerinde olduğu." "Bu bizim için ilginç olan ikinci nokta. IMF bütün üyelerinin defterlerine bakabilir, hükümetlerden para ve vergi politikası ile ilgili bilgileri açıklamasını isteyebilir, bununla beraber direktif verme hakkı yoktur. Normalde. Ama bir ülke IMF'den kredi alırsa iş değişir. Bu tür krediler oldukça sıkı koşullarda verilir ve ayrıntılı olarak kontrol edilir. Başka

hiçbir yolla dışarıdan bir ülkenin politikasına bu kadar doğrudan müdahale edilemez." McCaine şimdi işaret ve ortaparmağını tutuyordu. "Anlıyor musunuz? IMF üzerinden gelişmekte olan ülkelerin vahşice bir endüstrileşmeye başlayarak çevreyi mahvetmelerini önleyebiliriz."

John, McCaine'e sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Kendisi –bunu kıskanmadan itiraf edebilirdi– asla böyle bir fikir bulamazdı. "IMF üzerinden, evet," diye başını salladı. "Ama IMF'yi nasıl etkilemeyi düşünüyorsunuz?"

McCaine omuzlarını silkti. "Tatlı sözlerle. Ortak çalışma önerileriyle. Ya da, benim en cesur öngörüme göre, Fontanelli Enterprises'ın bir ülke olmayan tek IMF üyesi olmasıyla."

John derin bir nefes aldı. "İşte ben buna cesaret derim."

"O kadar da cesurca sayılmaz aslında. Şu anda IMF'nin elinde 190 milyar dolarlık bir potansiyel var, bunun yarısı da dönüştürülemeyen kaynaklar, yani hiçbir iş için kullanılamayan paralar. Bizim için ABD'den bile fazla aidat ödemek çocuk oyuncağı."

Bir an John yine içindeki o bütün yaz taşıdığı seksten daha iyi olan yenilmezlik duygusunun yükseldiğini hissetti. Ama bu tür duygular her ne biçim bir kapta saklanıyorsa, onunkinde bir delik olması lazımdı, çünkü yenilmezlik duygusu akıp gitmiş ve yerini belli belirsiz bir huzursuzluğa bırakmıştı. "Bizi kabul edeceklerini sanmıyorum."

McCaine pencereden dışarı bakıyordu. "Bu sadece bir zaman meselesi," dedi. "Uluslar çağı sona erdi. Bir süre daha insanlar büyükannelerin bulaşık makinesinde yıkayamadıkları için hiç kullanılmayan çay takımı gibi buna sıkı sıkıya sarılacaklar, ama gelecek kuşaklardan birileri artık ulus kavramının neden iyi bir şey olduğunu anlamaz hale gelecek." Dışarıdaki bir kitapçının, üzerinde çoktan sonra eren Atlanta olimpiyatları afişlerinin asılı olduğu vitrinini işaret etti. "Bunu göreceksiniz, inanın bana. Bir gün olimpiyat oyunlarında atletler bir ulus adına değil de bir şirketler grubu adına yarışacak."

"Bir ödül koyamaz mıyız?" diye düşündü John bir akşam Pasifik'in üzerinde uçarken. "Nobel Ödülü gibi bir şey, sadece çevre korumasıyla ilgili?"

Uçuşları sırasında sürekli dosyalar inceleyen, yazışma ve sözleşme taslakları üzerine notlar alan ya da mektuplar yazdıran McCaine bloknotunun üzerinden baktı. "Bir Fontanelli Ödülü mü?"

"Bu şart değil. Ama kehanetin gerçekleşmesi anlamında bir şey yapan insanlara her yıl verilebilecek bir ödül aklıma yatıyor. Bu bir teşvik olurdu. Düşüncenin değiştirilmesini teşvik için. Ve bizim imajımız için de iyi olurdu."

McCaine tükenmezkaleminin arkasıyla çenesine dokundu. "Böyle bir ödül mü vermek *istiyorsunuz*?" diye sordu.

Sorunun tonu John'a garip geldi. "Evet," dedi.

"Öyleyse yapın."

"Ben?" John şüpheyle ona baktı. "Böyle bir şeyin nasıl yapıldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

McCaine kalemini düşünceli bir şekilde bloknotunun üzerine bıraktı. "Bir şeyin nasıl yapıldığı konusunda bir fikrinizin olmasına gerek yok. Size ilk görüşmemizde ne söylediğimi hatırlıyor musunuz? Para her şeyi yener, para her şeyin alternatifidir, para her şeyi yapabilir. İhtiyacınız olan tek şey *ne* istediğinizi bilmek. *Nasıl olacağını* bırakın başkaları düşünsün."

"Mesela kim?"

"Organizasyon bölümünü arayın, büronuza birini çağırın ve ona ne istediğinizi söyleyin. Çok basit. O bunu yapacaktır. Sonuçta bunun için maaş alıyor." McCaine gülümsedi. "Ayrıca bu harika bir fikir."

Rasyonelleştirme projelerinden biri, bir zamanlar dünya inşaat makineleri piyasasının lideri konumunda olan HUGEMOVER'da hiç beklenmedik bir sonuç doğurdu: Sendika greve gitme kararı aldı.

"Merhaba Jim," dedi McCaine video konferans açılınca. "Burada inanmakta güçlük çektiğimiz türden şeyler duyuyoruz."

John biraz kenarda, kameranın görüş alanının dışında oturuyordu. Bunu McCaine önermişti. "Muhtemelen çok çirkin olacak," demişti.

Jim Straus, HUGEMOVER'ın yönetim kurulu başkanı, yeni yıkanmış bir bebek gibi pembe ciltli, yumuşak bakışlı bir adamdı. Ekrandan yansıyan bakışında hafif bir dikbaşlılık vardı. Donald Rash, başkan vekili, yanında oturuyor ve eliyle tükenmezkalemini kırıp kıramayacağını anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"*Peki*, eğer çocukları anlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum," diye açıkladı Straus. "Ücretleri yüzde yirmi azaltmak, çalışma saatlerini iki saat artırmak ve bütün bunları bir kerede bir pazarlık önerisinde bile bulunmadan gerçekleştirmek mi? Siz de grev yapardınız, Malcolm."

"Benim ne yapıp yapmayacağım önemli değil. Sorun sizin ne yapacağınız, Jim."

"*Peki*, sanırım pazarlık edeceğiz."

"İşte benim duymak istemediğim de buydu. Dünya piyasasıyla karşılaştırıldığında maaşları ütopik, çalışma saatleri HUGEMOVER'ın bir eğlence parkı olduğunu düşündürebilir insanlara."

"Malcolm, benim en başta birtakım kaygılarımı bildirdiğimi hatırlarsınız. Değişiklikler çok büyük ve çok hızlı gelişiyor. Bunu size söyledim."

John, McCaine'in sakız çiğniyormuş gibi altçenesini birkaç kez oynattığını gördü. "İlk fırsatta iyi bir ansiklopedide, 'kendi kendine gerçekleşen kehanet' ne demek diye baksanız pazarlık etmekten vazgeçersiniz."

"Başka türlüsünü yapamayacağız. Sendikayla iyi ilişkiler kurmak HUGEMOVER'ın geleneğidir."

McCaine başını öne eğdi ve gayretli bir şekilde burun kemerini ovuşturdu. Uzadıkça daha da uğursuzlaşan bir suskunluk oldu. "Zaten pek keyifli değildim," dedi en nihayet McCaine, "ve bir de alerjim olan şu *gelenek* sözcüğünü kullanıyorsunuz. Bugün gününüzde değilsiniz, Jim. Kovuldunuz."

"Ne?" Straus'un sergilediği görüntü rahatlıkla "zıvanadan çıkmak" kavramına örnek gösterilebilirdi.

"Donald," diyerek Straus'un yardımcısına döndü McCaine, "bana bu işi daha iyi yapıp yapamayacağınızı söyleyin."

İri yapılı adam bütün gücünü tükenmezkaleme verdi. "Eee... Bay MacCaine, efendim..."

"Donald, basit soru, basit cevap. Daha iyi yapacak mısınız? Evet ya da hayır?"

"Ee...." Rash tükenmezkalemin parçalarını kâğıtların üzerine bıraktı ve hâlâ olayları kavrama savaşı veren şimdiye kadarki patronuna tedirgin bir bakış fırlattı. Ardından oyunun neyin etrafında döndüğünü anladı. McCaine'e dönüp şunları söylediğinde iki santimetre daha uzamıştı: "Evet, Bay McCaine."

"Ne yapacaksınız, Donald?"

"Pazarlık etmeyeceğim. Grev yapsınlar. Sonuna kadar dayanacağız."

"Siz benim adamımsınız, Donald. Mümkün olan en kısa sürede yeni belgelerinizi alacaksınız. Lütfen Bay Straus'un da aynı şekilde belgelerini almasını sağlayın," dedi ve video konferansı kapattı.

Bir süre kararan ekrana sessizce bakakaldı, sonra John'a baktı. "Bunu vahşice mi buldunuz?"

"Evet," dedi John.

McCaine ciddiyetle başını salladı. "Bazen başka türlüsü olmaz. Ve şu anda kararlılık göstermek zorundayız."

Time, HUGEMOVER'daki mücadele hakkında geniş bir rapor yayımlayıp başına da Terence Hill ve Bud Spencer'ın eski bir filminden esinlenen, yüzlerin John ve McCaine olduğu bir resim konmuştu. Başlık şöyleydi: *Şeytanın sağ ve sol kolu.* Yazı acımasızdı, John'un çevreyle ilgili çalışmalarını 'acıklı' buluyor, McCaine'in iş yöntemlerini 'eşkıyalık" olarak nitelendiriyordu.

John okurken kulaklarının kızardığını, terlediğini hissetti. McCaine'in yazıyı nasıl böylesi bir soğukkanlılıkla okuyup derginin sayfalarını çevirdiğine şaşıyordu.

"Bu tür haberler yavaş yavaş canımı sıkmaya başladı," dedi en sonunda. "Zaten medya şirketlerini satın almak planın bir parçasıydı: gazeteler, televizyonlar..." Dergiyi kapattı ve bir kenara fırlattı. "Zamanı geldi."

Noel yaklaşıyordu. Thames üzerindeki sis tabakası giderek kalınlaşıyordu, şehrin üzerine yayılıyor, apartmanları devlerin korkutucu şatolarına ve sokak lambalarını da cin lambalarına dönüştürüyordu.

Bu yıl Noel alışverişlerinin modası, üzerinde Fontanelli'nin f'si bulunan mallardı. İnsanlar şapkalar, fincanlar, anahtarlıklar, atkılar, bloknotlar satın alıyordu; her şeyden önce de gömlekler, her şey mora çalan koyu kırmızı zarif f dışında bembeyazdı. Sadece logonun lisans hakları, inanılması güç ama kasaya üç haneli milyon rakamlar getirmişti.

15 Aralık'ta Boeing ile McDonnell-Douglas birleşip dünyanın en büyük uçak üreticisi haline geldi. Ekonomi bültenlerindeki yorumlar bununla ilişkili olarak Fontanelli şirketler grubunun hızla büyüyen etki alanına dikkati çekiyor ve genel olarak önümüzdeki yıllarda birçok birleşmenin olacağını hesaplıyorlardı.

HUGEMOVER'daki durum değişmemişti. Sendika grev yapıyor, şirket yönetimi pazarlığa yanaşmıyordu. Noel ve yeni yılın ilk dönemlerinde üretimde meydana gelen azalma sadece teselli edici değil, aksine boş sipariş defterleri yüzünden sevindiriciydi de; ama yeni yılla birlikte yeni siparişler de gelmeye başladı ve tecrübesiz işçilerle üstesinden gelinecek gibi değildi.

"Çalışma kanunu ABD'de de grev yapanları işten çıkarmayı yasaklıyor," diye açıkladı Donald Rasch öfkeli bir yüz ifadesiyle. "Yurtdışındaki kardeş şirketlerden mümkün olduğunca çok miktarda mal satın alıyor ve şu sıralar her hafta normalde bir yılda yaptığımızdan daha fazla bir yeniden paketleme işlemi yapıyoruz, ama olanakların sınırları da görülüyor. Harfiyat makinelerinde sıkıntı çekmeye başladık."

McCaine ellerini dua ediyormuş gibi ağzına bastırdı. "Planınız nedir?"

"Yeni adamlar işe almak," diye karşılık verdi HUGEMOVER'ın patronu. "Kanun grev kırıcıları işe almayı yasaklamıyor. Bir durgunluk dönemi geçiriyoruz, diğer şirketler de rasyonelleştirmeye gidiyor; denizaşırı ülkelerden az paraya çalışacak iyi işçiler geliyor. Bu arada üretimin birçok aşamasını öylesine basitleştirdik ki, uzman işçi o kadar da şart değil. Eskiden grevlerdeki problem işçilere olan mecburiyettendi, ama artık yenilerini bulmak problem değil."

"Bunu sendika da biliyor, değil mi?" diye sordu McCaine.

"Hımın, evet, sanırım." Rasch kıpırdamadan bekleyen McCaine'i süzüyordu. "Ha, anladım. Belki de onları bununla tehdit etmem yeterli olabilir."

"Denemeye değer," dedi McCaine.

İki gün sonra grevciler yeniden işbaşı yaptılar, yüzde yirmi daha az ücreti ve haftada iki saatlik fazla mesaiyi kabullenerek.

"Gördün mü?" oldu McCaine'in yorumu, uzun zamandır ilk kez yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Yatağın kenarındaki telefon John'u uykusundan kopardı. Yataktan fırladı, lanet olası şeye baktı ve ilk başta çalıp çalmadığından emin olamadı. Saat sabahın iki buçuğuydu. Rüya görmüş olmalıydı, kesinlikle.

O sırada telefon yeniden çaldı, bütün gerçekliğiyle. Hayra alamet değildi. Saat iki buçukta iyi bir haber vermek için kimse aramazdı. Aceleyle ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Seni lanet olası pislik..." uzaklardan gelen bir kadın sesi, arkaplanda garip bir ses, sanki bir kanalizasyon kanalının içinden konuşuyormuş gibi. İtalyanca konuşuyordu.

"Anlamadım?"

"Dedim ki, sen lanet olası pisliğin tekisin!" Sarhoş gibi konuşuyordu kadın. Eliyle yüzünü sıvazladı, sanki bu beyin fonksiyonlarını hare-

kete geçirebilirmiş gibi. "Şüphesiz," dedi, "ama bana kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"*Porco Dío*..." Sadece ağır nefes alışverişlerinin duyulduğu uzun bir ara. "Beni unutmuş olamazsın. Beni unutmadığını söyle." Sessizce ve acı içinde ağlamaya başladı.

John beynini zorluyor, ama sesin sahibinin kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. "Üzgünüm..." dedi çekinerek.

"Üzgün müsün? Evet. Öyle olması gerek zaten. Çünkü her şeyin suçlusu sensin." Hıçkırıklarla ağlamaya başladı, John'un içinde belli belirsiz birtakım anılar uyanmaya başladı. "Her şeyin suçlusu sensin, duydun mu? Yalnızca sen. Marvin'in hapse girmesi senin suçun. Beni de günün birinde sokaktan toplayabilirsin. Umarım o zaman üzülürsün seni pislik." Telefon büyük bir gürültüyle ve sanki aleti tutturamıyormuş gibi birkaç çarpma sesiyle kapandı.

John ahizeyi elinden bırakmadı, kalbi hızla çarpıyordu, oturdu ve şaşkın bir şekilde önüne bakakaldı. Constantina. Bu olsa olsa Constantina olabilirdi. Tanrı aşkına. Onu tanımamıştı bile.

Marvin hapishanede mi? Bu sarhoşluğun etkisiyle söylenmiş gibi durmuyordu. Güvenlik biriminin numarasını çevirdi. Telefona Marco çıktı, bu saatte şaşırtıcı bir şekilde canlı çıkıyordu sesi. John olup bitenleri ona anlattı.

"Özür dilerim, Bay Fontanelli. Bu telefonun size nasıl ulaşabildiğini açıklayamıyorum. Aslına bakarsanız bu gizli numaraların en gizlisi."

"Marvin'den almış olmalı. Onun bu konularda kulağı kesiktir. Ama sizi bunun için aramıyorum." Niçin aradığını anlattı. Daha sonra kahvesini yudumlayarak sabahlığı içinde büyük salonda ileri geri yürüdü, telefon çalana dek.

"Doğru," dedi Marco. "Marvin Copeland adında biri Brindisi'de tutuklanmış. Suçu uyuşturucu ticareti."

28

İki iskemle. Yüksek tavanlı kare odadaki tek mobilya buydu, çiş ve küf kokuyordu. Marvin'in getirildiği kapıda parmaklıklı bir gözetleme deliği ve yeni gibi görünen ağır darbe izleri vardı. Burada, bu yüzyıla aitmiş gibi görünen tek şey de bu darbelerdi.

Ve işte orada oturuyordu, Marvin Copeland, neşesiz ve çökmüş, iskemlesinde dik oturabilecek durumda bile değildi. Üzerindeki elbiselerin içinde, buraya tıkıldığı son birkaç günden bu yana değil de, haftalardır uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu John.

Marvin omuzlarını silkti, yüzünü buruşturdu.

En sonunda, "Ne olmuş olabilir. Beni enselediler," dedi.

"Uyuşturucu ticareti? Bu doğru mu?"

"Ah, kahretsin! Plak şirketim beni sokağa attı, bir gün içinde. Güya albüm hiç satmamış. Ama dişe dokunur hiçbir reklam yapmadılar, yani başka türlü Michael Jackson ya da Aerosmith gibi fenomenlere karşı nasıl başarılı olunabilir?" Öne doğru eğilmiş, gözlerini yere dikmişti, ardından John'a baktı. "Benim plak şirketim ne demekse... Artık o senin plak şirketin. Gezegenin yarısının olduğu gibi."

"Marvin, yüz bin doların vardı. *Cascata Records*'dan rakamları aldım. Sana üç yüz bin dolar avans ödemişler. Bir buçuk yıl içinde eline yaklaşık yarım milyon dolar geçti."

"Bunları jumbo jeti olan biri söylüyor."

"O bir jumbo jet değil."

"Evet, lanet olsun ki, bunun fiyatı her şeyin üstünde. Bir rock star olarak uygun bir araba kullanmak, buna uygun elbiseler giymek falan

zorundayım..." Bunların ne kadar pahalı olabileceğini hiç düşünmüyorsun."

"Yani benim kokainin kaça mal olduğunu düşünmediğimi söylüyorsun. İşte bunda haklısın."

"Evlat. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Paranın seni değiştireceğini söylemiştim. Söylemiştim."

"Marvin, kokain! Bu senin otlarından farklı bir şey. Satış yapmayı hep reddederdin."

Marvin bedeninin üst kısmını arkaya attı, sanki iskemlesinin arkalığını kırmak istiyordu, gözlerini kapatıp kafasını arkaya yasladı. Solgun ve aç görünüyordu. Uzunca bir süre böyle kaldı. Oldukça dar ve tavana yakın olan parmaklıklı pencereden solgun bir ışık geliyordu üzerine, caddedeki sesler, klaksonlar ve motosikletler, sanki biri sesi iyice açmış gibi duyulmaya başladı.

"Bu kuyrukluyıldız," dedi Marvin en sonunda ve tekrar gözlerini açtı.

"Kuyrukluyıldız mı?"

"Hale-Bopp. Kuyrukluyıldız. Bana onu daha önce hiç görmediğini söyleme şimdi. Koskocaman duruyor gökyüzünde." Dişlerinin arasından gürültüyle havayı içine çekti. "Kuyrukluyıldızlar uğursuzluk getirir. Bu eskiden beri bilinir. Benim gibi bir sanatçı bunu hisseder. Bu tür şeylerde hassastır o, bilir misin? Tamam kokain insanı bir kez daha başka bir boyuta götürür, ama onsuz da..." Kafasını salladı, uzun süre, düşünceli bir şekilde. Sonra John'a baktı. "Beni buradan çıkarabilir misin?"

John, Marvin'in yüzünü, gözlerindeki ifadeyi inceledi. Bir an için orada kurnazlık gibi bir şey fark ettiğini sandı, ama ardından yine yardım isteği, büyük bir yalvarma gördü, onu dizlerinin üzerine çöküp kurtarması için dilenmekten, elinde kalan son gururu alıkoyuyordu sanki.

"Bunun için geldim," dedi John ve böyle davranarak Marvin'e bir iyilik yapıp yapmadığını sordu kendine. "Dediklerine göre kefaletle serbest kalabilirmişsin. Ama şehri terk edemezmişsin." Derin bir nefes

aldı ve ağzında iğrenç bir tatla ekledi: "Hoş bunu yapsan da beni harap etmez. Demek istediğimi anlıyorsan eğer." Marvin tek bir kelime bile anlamamış gibi bakıyordu, sonra başını salladı. "Derinde bir yerlerde hâlâ dostsun. Bütün bu paraya rağmen."

John Londra'ya döndüğünde McCaine'i pek keyifli bulmadı. "Arkadaşınız ya da her neyinizse," dedi, "âdeta bir başarısızlık prototipi. Hiçbir şeyi yoluna koyamadı, hiçbir zaman da koyamayacak. Onu unutun, John. Mümkün olduğunca çabuk. Her türlü kontaktan kaçının. Başarısız insanlar yüksek amaçları olanlar için tehlikelidir, inanın bana. Dünya üzerindeki en yetenekli kişi olabilirsiniz; ama başarısızlarla dolaşırsanız hiçbir şeye ulaşamazsınız. Sizi aşağıya çekerler. Planlarınıza karşı koyarlar, en önemli anlarda karşınıza çıkarlar, yaşamınızı bin bir yolla zehirlerler, bulaşıcı bir hastalık gibi."

John yorgundu, keşke onu havaalanından direkt eve götürselerdi, diye düşünüyordu. Kesinlikle tartışacak havada değildi. "Ondan bir fare ya da benzeri bir şeymiş gibi söz ediyorsunuz."

"Siz nasıl adlandırırdınız? Constantina'ya yaptığını?" McCaine Londra'nın akşam panoramasının önünde ellerini göğsünde bağlamış bir kaya gibi duruyordu. "Marco bana hikâyeyi anlattı." "Constantina Volpe kendinden sorumlu yetişkin bir kadın" diye kestirip attı John sinirlenerek. "Ve Marvin bazı zor anlarımda bana yardım etti. Ona borçluydum."

"Ona borçlu muydunuz? Ha... evet ya. Peki, ona borçlu olmaya ne zaman son vereceksiniz?"

"Hiçbir fikrim yok." Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Aslında, iyice düşünüldüğünde, sonsuza kadar böyle süremezdi. "Neyse. Sanırım şimdi ödeştik."

McCaine hırıltılı bir ses çıkardı. "Davranışınızla ona iyilik yaptığınızdan o kadar eminsiniz ki..."

"Onu hapisten kurtardım."

"Peki, sonra? Bu konuda ne düşündünüz? Onun için kefalet ödediniz, o da kurtuldu ve uslanacak, öyle mi?"

"Yaklaşık olarak evet."

"Gerçekten de, uyuşturucuyla dumanlanmış beyniyle sınır kontrollerinden yırtıp Interpol'ün soruşturmasından kurtulacağını mı sanıyorsunuz? Saf olmayın."

"Bu konularda pek usta olmadığını biliyorum, evet," diye direndi John kızgın bir şekilde.

McCaine kavuşturmuş olduğu kollarını tekrar açtı, parmaklarıyla John'un masasının kenarında bir süre ritim tuttu ve sonra şunları söyledi: "Pekâlâ, her neyse. Aslında sizden sadece bir şey rica edecektim. John, eğer bir daha benzer bir problemle karşılaşacak olursanız, lütfen önce bana gelin. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

"Benzer problemler derken neyi kastediyorsunuz?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, John." McCaine kapıda durdu, kapı kolunu tutuyordu. "Hiçbir şeyi gizli yapmayın. Bu tür şeylerden beni haberdar edin. Gerekeni ben yaparım."

John ödülle ilgili olarak Lionel Hillman adında bir proje müdürünü görevlendirmişti. Küf rengi kıvırcık saçları, aynı renkteki onunla konuşurken insanın gözünü alamadığı burun kıllarıyla muzip görünüşlü bir adamdı.

Hillman bütün enerjisiyle projeye atılmış ve görünüşe göre yemeden içmeden kesilmişti. Ödülü *Gaea Ödülü* olarak adlandırma fikri de ondan çıkmıştı: Antik Yeryüzü Tanrıçası, titanların ve göklerin anası, rüyaların kaynağı, çocukların ve bitkilerin besleyicisi. Bütün bu anlamlardan haberi olmayan John heyecanla kabul etmişti bu öneriyi. Hillman ayrıca bir de dünyanın farklı bölgelerinden tanınmış biyolog, ekolog ve doğa korumacısından oluşan bir jüri oluşturmuş, bir yönetmelik ve Nobel Ödülü'nü örnek alarak bir model hazırlamış, bir sanatçıya şimdiye kadar görenleri saygılı bir baş eğmeye zorlayan bir ödül tasarımı yaptırmış, son olarak da bir reklam kampanyası düzenlemişti; *Gaea Ödülü*'nün varlığı ve anlamını bütün dünya vatandaşlarının beyninde, ilk kez verileceği gün olan 1997 Kasım ayının son cumartesi gününe kadar canlı tutacaktı kampanya. Zaman aralığı

da –Nobel Ödülü'nün verilmesinden iki hafta önce– ödülün verileceği yer de Kopenhag gibi *Gaea Ödülü*'nü kamuoyunun bilincinde ulvi bir yere taşıyacaktı.

Hillman, John'u reklam fotoğraflarının çekimini görmeye davet etmişti. Dünyayı, dünyanın en pahalı modeli, medya tarafından dünyanın en güzel kadını olarak nitelenen Patricia deBeers'tan başkası canlandıramazdı. Ve gerçekten nefes kesici bir güzelliği vardı. John âdeta bir utangaçlık gölgesi altında –neydi o, bir tür büyük, beyaz şemsiye mi?– izledi; fotoğrafçının direktiflerini, hafif bir örtüden başka giysisi olmayan erotik yeryüzü tanrıçasının kımıldanışlarını, eğilip bükülmelerini, dönmelerini ve flaşların patlayışlarını... Eğer bu insanları doğanın korunması için harekete geçirmezse başka hiçbir şey yapamazdı, en azından John böyle bir şey bilmiyordu.

"Ara veriyoruz," diye bağırdı fotoğrafçı. Yardımcılarına dekorla ilgili direktifler verdi ve çevresine bakınırken John'u keşfetti.

"Ah, Bay Fontanelli." Yanına geldi ve elini sıktı. Uzaktan göründüğünden daha yaşlıydı, saçlarında açık sarı bukleler ve yüzünde yaşlılık lekeleri olan iri yapılı bir adamdı. "Curtis. Howard Curtis. Lionel sizin uğrayabileceğinizi söylemişti.

Hoş geldiniz. Beğendiniz mi?"

John başını sallayıp bir süre sessiz kaldı. Evet, etkilenmişti. "Müthiş bir kadın, değil mi? Gerçekten harika. Tam bir profesyonel, neyin nasıl göründüğünü yüzde yüz biliyor, her şey mutlak kontrolü altında. Gerçek bir profesyonel, inanılmaz."

John onun yanından dekora baktı. Patricia deBeers bir taburenin üzerinde dimdik oturuyordu, örtünün uçlarını kıvırmıştı, şişmanca bir makyajcıya göğüslerine bir şey yaptırıyordu. Bu John için fotoğrafçının sözlerini anlamayı zorlaştıran bir görüntüydü.

"Biliyor musunuz?" Hillman'ın iddiasına göre dünyanın en iyi portre fotoğrafçısı olan adam bir adım geri çekildi ve kısık gözlerle John'u inceledi. "Bay Fontanelli, bir şey denemek ister misiniz?"

"Bana sakın fotoğrafımı çekmek istediğinizi söylemeyin."

"Kesinlikle."

"Hayır."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum, Bay Fontanelli."

"Kesinlikle olmaz."

"Ödülünüz için."

"Tam da bu nedenle olmaz. Daha verilmeden ödülü gülünç hale getirmek istemiyorum."

Curtis uçurum derinliğinde bir iç çekmeyle bir adım daha geriledi ve hızlı hızlı çenesini ovuşturdu, gözünü bir an bile John'dan ayırmıyordu. "Bir öneri," dedi.

"Hayır," dedi John ve kalkıp gitmeye yeltendi.

"Bayan deBeers ve ödülle birlikte görüntüleyeyim. Fotoğrafları gördükten sonra karar verirsiniz. Lütfen..." John'un bir şey söylemesine fırsat vermeden elini kaldırdı. "Benim için. Bir fotoğrafçı olarak şanıma bunu borçluyum."

"Fotoğrafları elinize alınca ben olur deyinceye kadar ikna etmeye çalışacaksınız."

"Söz veriyorum, hayır. Bunu size yazılı olarak da verebilirim ya da şahitlerin huzurunda, nasıl isterseniz. Eğer hayır derseniz konu kapanır." Curtis bıyık altından gülümsedi. "Ama hayır demeyeceksiniz."

Fotoğraf çekimlerinden birkaç gün sonra yeryüzü tanrıçasına, bir anlamda güvenilir ellere ödülü uzatmış ve bu arada göğüslere bakmamak için kendini zorlamıştı. Ardından bir flaş yağmuru başlamıştı kahvaltıda son sayfadaki bir haber görünecek şekilde katlanmış buldu gazeteyi. John'un kim olduğunu bilmediği birisi de kırmızı kalemle yuvarlak içine alınmıştı. *Amerikalı Rock yıldızı hakkındaki uyuşturucu iddiaları asılsız*, haberin başlığı buydu. Metinde Marvin'e karşı açılan davanın düştüğü anlatılıyordu; başlangıçtaki şüphe asılsız çıkmıştı.

"Saf olmayın, John," dedi McCaine John bürosuna dalıp haberi önüne koyduğunda. "Arkadaşınız Judas kadar suçlu. Meseleyi halletmek için iki yargıç ve beş polise rüşvet vermek zorunda kaldım."

John şaşkınlıkla ona baktı. "Anlamadım? *Rüşvet mi?*"

"Bu konuyla ilgileneceğimi söylemiştim, öyle değil mi?"

"Evet, ama rüşvet vermek..." John kendini korkunç derecede dar görüşlü hissetti.

McCaine sabırla ellerini karnına koydu. "John, *Dünyanın en zengin adamı bir uyuşturucu satıcısının özgürlüğünü satın aldı* gibi bir gazete manşetini önleyebileceğimize inanmıyordunuz herhalde? Dünyadaki bütün paraları bir araya getirsek yapamazdık bunu. Bu hoşunuza gider miydi?"

"Bilmiyorum. Mafya gibi, en azından insanlara rüşvet vermek hiç hoşuma gitmiyor."

"Kimse de bunu beklemiyor sizden." McCaine araştıran, yoğun John'u ürküten bakışlarla gözlerine baktı. Sanki bir melek geçiyormuş gibi bir süre sessizlik hüküm sürdü odada. "Bundan hoşlanmamanızda şaşılacak bir şey yok," dedi McCaine en sonunda. Sanki melek hâlâ odanın bir köşesinde oturuyormuş gibi sessiz konuşuyordu. "Benim de hoşuma gitmiyor. Ama gerekirse yine rüşvet veririm, gene de yalan söyleyip dolandırırım ya da her ne gerekiyorsa onu yaparım, kehaneti gerçekleştirmek için. Bunu anlayabiliyor musunuz? Bu misyona hayatımı adadım ben. Bunun için ruhumu verebilirim, John. Ve bu konuda çok ciddiyim. Ruhumu."

John yazı masasının arkasında, güç ve önem saçması için dikilmiş Savile-Row elbisesi içinde telefon ve bilgisayar ekranları arasında oturan adama baktı. Ama her şey, McCaine'in bu anda yaydığı her şey bir adanmışlıktı: bütün insani ölçüleri aşan bir adanmışlık. Bir kalp atımı süresince her şeyden çok bir keşiş gibi göründü.

John hafifçe öksürdü, gazeteyi tutan kendi elini inceledi. "Evet," dedi ve bu ona bir cevap olarak çok zavallıca geldi. Ama kafasında sadece boşluk vardı ve sonuçta söyleyebildiği tek şey, "Teşekkürler," oldu.

Böylece, McCaine'e tekrar bakmaktan kaçınarak çıkıp gitti.

Malcolm McCaine gerçekte kendini bir çeşit keşiş olarak görüyordu. Bununla beraber, bitmek bilmeyen işler, binlerce insanı ve

milyonlarca doları harekete geçirecek olan kararları vermekle dopdolu geçen bugünün akşamında yine bir istisna yapma zamanının geldiğine karar verdi.

Gerindi, omuzlarını oynattı, duvardaki, dünyanın en önemli şehirlerindeki zamanları gösteren saatlere bir göz attı. Ardından o sırada bütün güncel belgeleri her zaman karmakarışık duran masasının üzerinden toplayıp üst üste yığdı, ceketinin içine soktu, kayıt cihazlarındaki kasetleri çıkardı ve bürodan ayrılırken ışıkları kapattı.

Sekreterler çoktan gitmişti. Bütün kasetleri masalara dağıttı, ardından asansöre gitti, doğrudan otoparka indi.

Geçen on yıllarca zaman boyunca kendi düşüncesine göre gerçek bir ilişki için ne zamanı ne de enerjisi olmuştu. Bu yüzden de alternatifler aramıştı, en azından temel bedensel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için. Alternatiflerden biri de bu müessese olmuştu. Kısaca düşündükten sonra yine buraya yöneldi. Sterilliği ve mutlak gizliliği sayesinde, aynı şekilde kapalı bir tarife ödemeye niyetli kapalı bir müşteri çevresi oluşturmuştu müessese.

Evin patroniçesi, kırklı yaşların ortasında ve zevkli giyinen bir kadındı. İnsan rahatça onun bir telefon pazarlama şirketinin yöneticisi olduğunu düşünebilirdi. McCaine'i kapıda karşılayıp selamladı. Kimseye ismiyle hitap etmezdi, ama bütün yüzleri anımsardı.

"Yeni kızlarımız var," dedi, "Asya'dan, Afrika'dan genç ve güzel kızlar."

"Peki, peki." McCaine kadının ne demek istediğini tam olarak anlamıyordu. O kadar çok farklı ülkede yaşamış, o kadar çok ülkeye ve renge ait insanla birlikte büyümüştü ki, ırkçılık ona tamamen yabancıydı. Bu nedenle kadının sözlerindeki ırkçılığı fark etmedi.

Onun aradığı farklı bir şeydi. Kızların önünde yürüdü, onlara oldukça yakın geçiyordu, her birinin yüzüne bir şey araştırır gibi bakıyordu. Kayıtsız yüzlere, hissiz yüzlere, para canlısı yüzlere, hatta bazen arkadaşça bir şeyler bulunan yüzlere baktı. Çekici bir erkek olmadığını biliyordu, çok uzun, çok kilolu, fazla iri yarıydı. Birinden

diğerine geçti, ta ki gözlerden birinin ele verdiği ifadeyi görene kadar: *Beni değil! Umarım beni seçmez!*

"Sen!" dedi, kadının korku dolu nefes alışını memnuniyetle görerek.

Kadın zayıftı, özel bir tip değildi, kirli kahverengi, bakımsız kısa saçları vardı. Onun arkasından merdivenlerden çıkmak ve kadının adımlarındaki direnci görmek hoşuna gitti. Kendisinden iğrendiğini bilmek onu tahrik ediyordu, ama parası olduğu için her şeye rağmen bacaklarını açacağını da.

1997 yılının Mayıs ayı geldi. İngilizler Labour Partisi'yle Tony Blair yönetiminde yeni bir hükümet seçtiler. Yeni karizmatik *Prime Minister* her şeyi daha iyi yapacağına söz verdi. John televizyon haberlerini izlerken Blair'i de davet etmenin anlamlı olup olmayacağını düşündü; bu en azından bir öncekinden daha sempatik görünüyordu.

Curtis'in John Fontanelli ve Patricia deBeers'le çektiği fotoğraflar bitmişti. Fotoğrafçının önceden söylediği gibi hoş bir şaşkınlığa kapılmıştı. Birkaç karşı koyma ve McCaine ile konuşmadan sonra bu resimlerin planlanan reklam kampanyasında kullanılmasına razı oldu.

HUGEMOVER yine sorunlar çıkarıyordu. Sendika iş yavaşlatma eylemleriyle yönetimi pazarlıklara zorluyordu. Donald Rash onlara ekrandan durumu anlattıktan sonra çaresiz bir şekilde sustu.

McCaine'in yüzü karanlık bir tehdit saçıyordu. "Sendikanın sizin işyerinizde kesinlikle kilit bir adamı, bir lideri, vardır. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Rash, "elbette."

"Onu kapı dışarı edin."

İri yarı Amerikalının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama... bu yasal değil!"

"Gene de onu kapı dışarı edin."

"Sonra? İşçiler grev yapacak. Bu sefer grevi yeni alacağınız işçilerle kırma iznine sahip değiliz. Geçerli olan kanunlara göre en azından."

"O zaman büroda kıç büyütenleri aşağı atölyeye gönderin," dedi McCaine. "Mühendisleri, alt ve orta yönetim kademesini. Kendiniz de aşağı inin ve levhaları falan vidalayın." Eline HUGEMOVER'ın donanımı hakkında rakamlar bulunan bir kâğıt aldı. "Kanuna karşı gelmeden işe çağırabileceğiniz beş bin mevsimlik işçiniz var. Ve işini elinde tutmak isteyen tüm gücünü harcamalı."

"Ama bu..." Rash sustu, dudaklarını ısırdı ve başını salladı. "Peki."

McCaine bir süre tiksindirici bir sessizliğin oluşmasını bekledi. Ve ardından, "Burada örnek bir durumla karşı karşıyayız. Bunu sonuna kadar sürdüreceğiz. Anlıyor musunuz Donald?"

Donald Rash'ın yüzü anlıyor olmanın iyi olacağını kavradığını ele veriyordu. "Evet, Bay McCaine," dedi.

Ertesi gün gazetede HUGEMOVER'ın bütün sendika liderlerini işten çıkardığı yazıyordu. Ertesi gün işçiler greve gitti, kazanacaklarından eminlerdi; çünkü işten çıkarmalar kanuna uygun değildi. Satınalma müdürünün mavi işçi tulumunu giymesi, personel işlerini yapanların ağır anahtarlarla dolaşmaları ve sekreterlerin yükleme araçları kullanmaya başlamaları en azından genel bir neşeye yol açtı.

Devasa konferans masasının başucundaki yalnız tepegöz duvara solgun bir ışık hüzmesi yansıtıyordu. Karanlık odanın en ücra köşelerine çekilmişti, ışıktan korkan bir hayvan gibi çökmüş görünüyordu.

"Büyük satranç düellosu hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu McCaine Profesör Collins'e dokümanları düzenlerken. "İnsan makineye karşı, Kasparov *Deep Blue*'ya karşı."

Bilim adamı kafasını kaldırdı. "Bu konudaki haberleri sadece ucundan kıyısından takip ettiğimi itiraf etmeliyim. Durum kaç kaç?"

"Maç bitti. Kasparov bugün son partiyi on dokuz hamlede kaybetti. IBM'in bilgisayarı bir anlamda dünya şampiyonu."

Collins başını salladı. "Pekâlâ, ne söylememi bekliyorsunuz? Sanırım insanlık onurunun yaralandığını hissedenler bu turnuvayı yanlış algıladı. Bu bana sadece bilgisayarların ne yapabileceğini, niçin var

olduğunu, sonuçta bütün makinelerin niçin var olduğunu gösterdi; özel görevleri insanlardan daha iyi yapabildikleri için."

McCaine gülümsedi. "İyi söylediniz."

Rapor bu türden raporların başladığı gibi başladı; geçen yılın aktivitelerine genel bir bakışla. John esnememek için kendini tutuyordu. "Yeni ve daha büyük olan büroya taşınmak," diye anlattı Profesör Collins ve düz çatılı bir binanın hiçbir şey anlatmayan bir resmini koydu, "çalışmalarımıza büyük bir olumlu etki yaptı. Birçok harika eleman kazandık, kararlaştırılmış olan gizlilik kurallarıyla öğrenciler ve doktora öğrencileri için arzu ettiğimiz kadar çekici olmamamıza rağmen. Bilgisayar donanımı konusuna gelince, komple RS6000-Makineleri'ne geçtik, işletim sistemi olarak da UNIX kullanıyoruz, hepsi bir ağ içinde birbirine ve bir Firewall sistemiyle internete bağlanıyor; çalışma koşulları ve insanların motivasyonu olarak iddia edebilirim ki, bundan daha iyisi olamazdı."

McCaine memnuniyetle başını salladı. John arkasına yaslandı ve kendi konferans dosyasını üç santimetre yana itti, öylesine.

"Ve," diye sürdürdü Profesör Harlan Collins, "ilk anlamlı simülasyon denemelerimizi yapıp sonuçları değerlendirdik."

John parmaklarının arkasındaki ince tüylerin doğrulduğunu gözlemledi ve başını kaldırdı. Profesörün sesinde onun sürekli içine işleyen bir ton vardı. Bu basit bir rapor değildi. Gelecek araştırmacısı tehlike çanları çalan haberler getirmişti.

Collins elektronik bir anahtar planı gibi görünen karmaşık diyagramlı bir saydam film koydu. Sinirli hareketlerle duruşunu beğenene kadar oradan oraya itti, defalarca hafif hafif öksürdü ve konuşmaya devam edince alışılmış objektif sesini yeniden buldu. Ama şimdi de kulağa bir çeşit saptırma manevrası gibi geliyordu.

"Son birkaç on yılda yaşadığımız şey," diye açıkladı, "verimliliğin ve bununla birlikte yaşam standardının sürekli bir artışıdır. Bu temel bir ilişkidir, çünkü bütün diğer faktörlerden bağımsız olarak, ortalama bir hayat standardı her şeyden önce ortalama bir verimliliğe bağımlı-

dır. Burada söz konusu olan pozitif bir kural döngüsüdür; yani kendi kendini güçlendiren bir gelişim. Doğrudan yaşam standardının ihtiyacı olmayan verimliliğin özgür bırakılması başarılırsa, eğitime, yeni çalışma metotlarının geliştirilmesine, verimliliğin yeniden artmasına ve daha basit hale gelmesine yarayan yardımcı araçlara yatırım yapılabilir. Henry Ford'un bu yüzyılın başında eriştiği üretim sıçramasının nedenleri akan bir bant üzerindeki yüksek dereceli işbölümü şeklindeki yeni bir çalışma metodunda yatar. Bugün bu yöntem alt rollerden birini oynamaktadır; bant işçilerinin payı bir tarım işçisinin payı kadar düşük bir paydır. Verimlilik bugün ileri teknoloji ürünü makinelerle sağlanmaktadır, robotların, kimyasal katkı maddelerinin ve her şeyden önce oldukça yüksek bir eğitim durumunun ve iyileştirilmiş çalışma metotlarının sayesinde başarılmaktadır. Hatta bir meta-düzlem oluşmaktadır, bu da, yeni çalışma yöntemleri geliştirenler için metotlar geliştirildiği anlamına gelir ki, bunlar da kalite yönetiminin, şirket danışmanlığının alanlarıdır.

McCaine savaşçı bir edayla öne doğru eğilmişti. "Bütün bunlar olumlu görünüyor."

"Sınırsız bir çevrede, evet. Ama yeryüzü sınırsız değil. Verimlilik artışı bugüne kadar –iyi ki doğrudan doğruya oransal değil– doğal kaynakların artan kullanımına dayanıyordu. Hammaddeler daha etkin çıkarıldı, hava, su ve toprağa daha fazla yüklenildi."

"İşte başka verimlilik artışlarıyla yakalanabilecek şey tam da bu değil mi? Çocukken, pis kokan, kimyasal fabrika atıkları yüzünden bir lağımdan başka bir şey olmayan nehir kenarlarında durduğumu anımsıyorum. Bugün atık suları arıtılabiliyor ya da arıtılmak zorundalar. O zamanki nehirlerde şimdi yüzebilirim."

"Buna basit bir yanıt yok. Çok çeşitli, iyi işleyen teknik çözümler bulundu. Gazlı dumanlardan, mesela kükürtten arındırılması sırasında, yüksek kaliteli alçı elde edilebiliyor, öyle ki ısıtma enerjisi üniteleri alışılmış alçı üreticilerini pazardan sildi. Ama ağır metal içeren atık sularının arındırılması geride yüksek dereceden zehirli bir ağır metal

artığı bırakıyor ve bu da sıkça çevresine zarar verdiği yerlere atılıyor. İklim değişikliklerinin olduğu bütün bölgeleri düşünün. Bütün teknolojik çözümler enerji tüketimiyle bağlantılı ve enerji tüketimi de kaçınılmaz olarak ısınma anlamına gelir; küçük akarsulardan tüten güçlü ısı akımları dünya iklimini değiştirebilecek."

"Pekâlâ. Sizin tahminleriniz ne? Her şey böyle giderse?"

Diyagram değiştirildi. Yeni grafik birbiri içine giren bir sürü eğriyi gösteriyordu, bunlardan bazıları fosforlu kalemle işaretlenmişti, "Şu anki, ilk bakışta pozitif görünen eğilim bir süre daha devam edecek, en az on yıl ya da yirmi. Politik değişikliklerin olmaması koşuluyla. Bizim modelimiz henüz bu tür şeyleri dikkate alacak yeterli keskinliğe sahip değil. Yani daha başka verimlilik artışları göreceğiz ve buna bağlı olarak da hayat standartlarında genel bir yükselme olacak, fakir ülkelerde daha zayıf, zengin olan ülkelerde daha kuvvetli. Verimlilik artışı ağırlıklı olarak globalleşme efektlerinden ve entegrasyondan besleniyor, giderek daha çok sayıda, sınırlar, dil bariyerleri, ticari kısıtlamalar ve benzeri engeller ortadan kalkıyor, engelleyici uyumsuzluklar büyüyen ölçülerde çözümleniyor ve böylece eskiden aşılması meşakkatli olan bu engellerin kalkmasıyla verimlilik rezervleri kullanıma sokulmuş oluyor. Halk deyişiyle söylersek, dünya ekonomik, iletişim teknikleri ve kültürel açıdan bütünüyle büyümekte."

McCaine başını salladı. "Samimiyetle söylemem gerekirse bu bana kötü bir şey gibi gelmiyor."

"Temelde size katılıyorum. Ama hiçbir şey bedava değildir ve buradaki bedel bir zamanlar mevcut olan heterojenliğin kaybıdır. Burada gözlerden kaçan şey, bu süreç içinde bizim hayatta kalma sistemlerimizin –ister doğal, ister teknik kaynaklı olsun– artan bir şekilde yaralanabilir hale geldikleridir. Monokültürün tipik sonucu. Bilgisayar virüsleri örneğini ele alın. Birbirine kötü bağlanmış, büyük ölçüde uyumsuz bilgisayar ortamlarında bir virüsün ortaya çıkması problem değildir, bir ya da iki bilgisayarı ele geçirir, ama diğerlerinin bundan haberi bile olmaz. Ama yüksek dereceden kaliteli ağlarla

birbirine bağlanmış yüksek randımanlı, hepsi aynı işletim sistemiyle çalışan, aynı programlara sahip bilgisayar sistemimiz varsa o zaman durum farklıdır. Normal bir durumda bir rüya, ama bir virüs içeri girer girmez bir anda yüzlerce, binlerce, milyonlarca bilgisayarı sarabilir, onları felç edip böylece bütün sistemi çökertebilir. Bizim hayatın temel dayanakları sistemimizi tehdit eden şey tam da budur."

"Bir bilgisayar virüsü mü?"

"Hayır. Bir çökme. Sistemin devrilmesi."

"Bu ne demek?"

"Karmaşık bir bilgisayar ağını tercih eder hale geldik, sadece artan sayımız bile bir neden bunun için. Kaçınılmaz olarak parçalardan biri belirli bir sınır değerini aşacak günün birinde ve işlemez hale gelecek. Bir parçanın işlemez hale gelmesi sistemin geri kalanını etkiler, beklentiler yüksek olduğu için de muhtemelen diğer parçalar da sınırlarına kadar zorlanacak ve aynı şekilde işlemez hale gelecek ve ilk taş devrilir devrilmez bu domino taşları gibi devam edip gidecek. Çöküş, sistemi bir bütün olarak etkiler ve bu, sistemdeki bugüne kadar meydana gelen değişimlerin bilinen hızıyla karşılaştırıldığında inanılmaz bir hızla meydana gelir."

John hafifçe öksürdü. "Özür dilerim. Bundan somut olarak ne anlamam gerekiyor? Bir atom reaktörünün havaya uçacağını mı?" "Hayır, bu önemsiz bir olaya yol açabilir sadece. Çeşitli çöküş senaryoları düşünülebilir, bunların içinde doğrudan insan aktivitelerinden meydana gelenler de vardır. Ama bunlar bir nükleer savaş ya da yapay bir salgın hastalık olabilir. Senaryolar çoğunlukla doğal kaynakların korunması fikrinden yola çıkıyor." Deniz akıntılarını gösteren bir dünya haritası koydu tepegöze. "Bizim şu anki modelimiz çöküşe yol açacak şey olarak Gulf Stream akıntısının kesilmesini hesaplıyor."

Bu sözler üzerine köşelerdeki karanlıklar harekete geçer gibi oldu.

"Gulf Stream akıntısının mı?" diye tekrarladı John.

Collins bir kurşunkalemin ucuyla karttaki bir oku işaret etti. "Kuzey Atlantik akıntısı, yani Gulf Stream'in asıl adı. Tropik kuşaktan Avru-

pa'ya sıcak su getiriyor, bu da buzullardan gelen soğuk hava akımlarını kıtaya ulaşmadan, Urallar'a kadar uygun sıcaklıkları ve yağışları sağlamadan önce ısıtıp nemlendiriyor. Bu akıntıya yol açan mekanizma deniz suyunun tuz oranı ve ısısı arasındaki farka dayanıyor. Sıcak su ne kadar kuzeye giderse o kadar soğuyor ve buharlaşma nedeniyle de suyun tuz oranı artıyor. Sonuçta *hipersalin* denen şeye dönüşüyor ve altında bulunan her şeyden daha ağır hale geliyor; deniz tabanına doğru iniyor ve Grönland'ın kuzeyinden şiddetli bir denizaltı şelalesi halinde Atlantik havzasına dökülüyor. Bunun sonucunda meydana gelen emme de sürekli olarak Meksika Körfezi'nden sıcak su çekiyor."

John Atlantik üzerinde yaptığı uçuşları, sonsuz suların muhteşem görüntüsünü düşündü ve ne büyüklükte bir hareketten söz edildiğini kafasında canlandırmaya çalıştı. "Bu devasa bir süreç," dedi. "Bunu ne gibi bir şey frenleyebilir ki?"

"Bu maalesef kolaylıkla mümkün," dedi Collins solgun bir bakışla. "Ve ben burada Gulf Stream'in *azalmasından* değil, *durmasından* söz ediyorum. Bunun meydana gelmesi için Kuzey Yarımküre'nin beş derece daha ısınması yeterli. Dev adımlarla bu yolda ilerliyoruz." Bir başka diyagram yerleştirdi, John'a hiçbir şey ifade etmeyen bir sürü ok ve formül vardı. "Akışı size ana hatlarıyla göstermek istiyorum. Bilindiği gibi genel bir ısınma buzulların hızla erimesine yol açıyor. Bu konuda deniz yüzeyinin sürekli yükselişini düşünebilir ve bir liman kentinde yaşamadığımız için mutlu olabiliriz. Ama bizi Avrupa'da ilgilendiren en önemsiz şey deniz seviyesinin yükselmesi. Çok daha korkunç olanıysa buzullardaki tatlı su. Tatlı su, deniz suyundan daha hafiftir, bu nedenle geniş bir şekilde denize yayılır ve daha kolay donar. Başlayan kışla birlikte ince bir buz tabakası oluşur ve bu tropikal kuşaktan gelen sıcak suyu Kuzey Kutbu'nun soğuk havasından izole eder, böylece Avrupa'ya ulaşmadan önce bu hava ne ısınabilir ne de nemlenebilir. Tam tersine tropik sular buharlaşmaz ve tuzlanma önlenmiş olur ve Atlantik havzasına batmak yerine Kuzey Denizi'nin yüzeyine yayılır. Sualtı şelalesi durur. Bunun sonucu olarak da Gulf

Stream'i harekete geçiren emme meydana gelmez." Bilim adamı önündeki küçük topluluğa baktı. "Bir yıl içinde Avrupa'da Güney Alaska ya da Orta Sibirya iklimi hüküm sürmeye başlar böylelikle: soğuk, kuru, sürekli don halinde bir toprak. Burada, Londra'da, yazın bile sıcaklık donma noktasının üstüne çıkamayacak. Yarım milyar insan Avrupa'da yaşıyor, nereye gidecekler, nasıl beslenecekler? Politik, ekonomik ve sosyal gelişmelerin zincirleme bir reaksiyonu olarak bu bildiğimiz anlamda medeniyetin sonunu hazırlayabilir."

John ağzının kuruduğunu, havanın soğumaya başladığını hissettiğine yemin edebilirdi.

"Peki, bu nasıl önlenebilir?" diye sordu.

"Yeryüzünün ısınması önlenerek."

"Peki, yeryüzünün ısınması nasıl önlenebilir?"

"Karbondioksit üretimi azaltılarak."

"Peki bu..." diye başladı John, ama McCaine sözünü kesti. "Hayır, John, böyle işlemez bu. Yanlış yola sapıyorsunuz. Bu doğrusal bir problem çözümü yöntemi ve birbirine ağla bağlı sistemlerde işlemez. Eğer sistemi bir bütün olarak göz önünde tutmazsanız, bir problemi çözen ama bunun için bir düzine yenisini yaratan ve mevcutlardan iki düzinesini daha da ağırlaştıran kararlar verirsiniz." Profesöre baktı. "Değil mi? Bu doğru herhalde?"

Collins başını salladı. "Daha çok atom reaktörü, mesela karbondioksit üretimini azaltır ama geniş bölgelere yayılacak bir radyoaktif dalgası oluşturabilecek bir kaza olasılığını belirgin bir şekilde yükseltir." Belirsiz bir el hareketi yaptı. "Ayrıca modelin gelişimi öyle bir şekil çiziyor ki, kritik bölgelerin durumu daha da kritikleşiyor ve bu gidişle genel bir çöküş için çok daha küçük bir kıvılcım yeterli hale gelecek. Eğer Gulf Stream elde tutulabilirse on yıl sonra, diyelim ki Tokyo'da meydana gelebilecek bir deprem dünya ekonomik sisteminin çökmesine yetecek ve açlığın bilinmeyen boyutlara ulaşmasına yol açacaktır. Bu da çevrenin, aşırı balıkçılık, orman yakımı gibi acil önlemler nedeniyle tamamen yok olması sürecini başlatabilir. Bundan

tamamen bağımsız olarak, bir yandan buna yol açan faktörler modern ulaşım imkânları nedeniyle giderek daha hızlı ve daha geniş alanlara yayılabildiği, diğer yandan giderek daha fazla insanın bağışıklık sistemi birçok nedenden dolayı sürekli daha fazla zayıfladığı için medeniyetimiz artan bir oranda salgın hastalıklarla karşı karşıyadır. Size uzun ve ürkütücü bir düşünülebilir nedenler silsilesi sunabilirim, ama bu, bunların sadece nedenler olduğu gerçeğinden bizi saptırır. Bunlar bir ölçüde ateşleyicidir. Esas patlayıcı madde yavaş gelişimlerdir: nüfus artışı, arlan endüstrileşme, iklim değişiklikleri..."

Collins projektörü kapatınca karanlık siyah bir kan gibi duvarlardan indi.

"Bize şu anda anlattıklarınızdan ne kadarı," diye sordu McCaine, "diğerleri tarafından biliniyor? Hükümetler, UNO gibi organizasyonlar tarafından?"

"Bunu söylemek zor," dedi Profesör Collins. "Başkan yardımcısı Al Gore'la birlikte bu konuları iyi bilen bir adam şaşırtıcı bir şekilde Beyaz Saray'da şu anda ve her halükârda yazdığı kitap bu sonuca varmaya sevk ediyor insanı. Sanırım Amerikan hükümeti de bizim sahip olduğumuz temel verilere sahip. Ama onların kararlarında daha çok ulusal çıkarlar göz önünde bulunduruluyor, global olanlar değil."

John elini masanın üzerine açık şekilde koydu, anlamsız bir hareket, ama herhangi bir şeye dokunma ihtiyacı hissetmişti, bunların rüya değil de gerçek olduğundan emin olmak için. "Bütün bunlar ne kadar kesin?" diye sordu alçak sesle. Sesi karanlık salonun sessizliğinde kayboldu ama buna rağmen duyulamayacak bir tondaydı. "Sizin bu programınız ne kadar güvenilir, Profesör?"

"Forrester, Meadows vesaireye kadar giden temellerden başka sistemimiz ciddi bir şekilde Akira Onishi'nin çalışmalarına dayanıyor, son olarak da *FUGI Global Model*'ı geliştirdi. *FUGI*, *Futures of Global Interdependence*'ın kısaltılmışıdır, daha adından geleceğe meydana gelen her şeyin dünya çapındaki değişken sonuçlarına işaret ettiği anlaşılıyor. Çeşitli parçaları mükemmel uzmanlar tarafından geliş-

tirilmiş dinamik bir sibernetik model ve biz onu tarihsel verilere göre ayarladık. Bunun anlamı, bizim simülasyonlarımız 1900 yılında başlıyor ve bugüne kadar gerçekten gözlenmiş gelişmelerle çakışan veriler vermek zorunda. Bu veriler gerçekten de böyle olduğu için, sistematik ilişkileri doğru kurmuş olduğumuzdan ve bu nedenle geleceğe ilişkin hesaplamaların da doğru olduğundan hareket ediyoruz."

McCaine ellerini kenetledi. "Şu sözünü ettiğiniz model, *FUGI*, sizinkiyle aynı sonuçları veriyor mu?"

"Hayır. Profesör Onishi Birleşmiş Milletler için çalışıyor; onun bulmaya çalıştığı gelecekteki göçler ve mülteci akınları hakkında bazı tahminler." Collins hâlâ tepegözde duran diyagramla oynuyordu. "Bunun dışında bazı önemli noktalarda ondan temelden farklı görüşlere varıyoruz. Yoksa onun modelini basitçe devralabilirdik."

"Anlıyorum." McCaine koltuğunu geri itti. Hafif bir kayma sesi duyuldu, bu da John'a büyükbabasının toprağa verilişini hatırlattı: Tabutun kapağını kapatıp vidalarlarken de buna benzer bir ses çıkmıştı.

Kimse bir şey söylemiyordu. Sessizlik karanlıkla kaynaşmış gibi duruyordu. Birdenbire içerisi soğumuştu, yoksa sadece ona mı öyle geliyordu?

"Böylece," diyerek en sonunda sessizliği bozdu profesör sinirli hareketlerle, "bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar vermek gerekiyor. Bu çalışmanın sonuçlarını kamuoyuna açıklayacak mıyız, açıklamayacak mıyız?"

"Hayır," dedi McCaine çabucak. Gürültüyle nefes aldı, elleriyle dirseklerini tutuyordu. "Yeterince karanlık tahmin yayımlandı. Bu bir şey getirmiyor. Kimse bunları bilmek istemiyor. Ayrıca ben de istemiyorum." Âdeta enerjiden patlayacakmış gibi ani bir hareketle ayağa kalktı. "Bilmek istediğim şey, bunları nasıl önleyebileceğimiz. Modelinizin bize yardım edeceği konu bu. Yarın Londra'da olacak mısınız?"

"Evet," diyerek başını salladı Profesör Collins, "kalacağım bir oda..."

"Pekâlâ. Yarın sabah bir araya geliyoruz. Şu sistemi anlatan kalın cildi de beraberinizde getirin. Fontanelli Enterprises üzerinden etkileyebileceğimiz bütün elementleri belirleyeceğiz ve bu etkinin ne kadar büyük olabileceğini de." Karanlıkta ilerledi, beş adım, geri döndü, diğer yöne doğru beş adım. "Bütün olası etkileme kombinasyonlarının sanal akışını yapacaksınız. Hangi stratejiyle felaketi engelleyebileceğimizi tam olarak öğreninceye kadar."

Profesör Collins gürültüyle nefes aldı. "Bunun birçok akış içerdiğini biliyor musunuz? Bu tür permütasyonlar çabucak milyonları, hatta milyarlara çıkabilir..."

McCaine durdu. "Ne olmuş? İstediğiniz sayıda ve hızda bilgisayarınız olacak. Eğer işinize yarayacak olursa sizin için Deep Blue'yu da satın alabilirim. O da milyarlarca hamle kombinasyonlarını hesaplamaktan başka ne yapıyor ki? Ama o kazandı." Gözleri çakmak çakmak oldu McCaine'in. "Biz de aynısını yapacağız."

'Tren Elbe Köprüsü'nden geçiyor, hızla geçen destek direkleri hışırdıyordu. Liman bütünüyle gözler önüne serilmişti. Güneş harika bir şekilde parlıyor, vinçler tarih öncesi bir nehir kenarında otlayan hayvan sürüsüne benziyordu. Hamburg, evet, neden olmasın? Ursula Valen cama hohladı ve buğulanmaların birdenbire yok oluşunu izledi. Eğer gerçekten de Leipzig'den taşınmaya karar verecek olduktan sonra. Pek isteyip istemediğinden emin olamasa da bir iş bulmuş olduğuna göre.

Niçin buradaydı? Gerçekten de bir ticaret şirketinin halkla ilişkilerini mi yürütmek istiyordu? Elbette hayır. Gerçek, onun bir çıkış yolu aradığıydı.

Sonradan bakıldığında kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışmanın bir hata olduğu görülüyordu. Babasının savaşın hemen ardından kurduğu elektronik şirketi, ki bu babasının tek gurur kaynağıydı, iyi yürümüştü, evet. Ama yeterince iyi değildi. Kendi parasıyla giderek büyüyen delikleri tıkamaya başlamadan ve hayatı boyunca ödemek zorunda kalacağı borçlanmaları imzalamadan önce en azından başka, daha ucuz bir yere taşınmakta ısrar etmeliydi. En geç kiranın akıl almaz

bir boyuta yükseldiği an. Ama bu şekilde... O noktada çabaların hiçbiri işe yaramamıştı; yeni işçiler işe yaramamıştı ve tramvaylara verdiği reklamlar da. Sonunda babası da teslim olmuştu, eski müşterilerinden birinin yanında çalışma imkânı bulduğu için mutlu olmalıydı.

Şu halde bu iki yıllık yorucu bir çalışmanın bilançosuydu; bütün paraları gitmiş, gırtlağına kadar borca batılmış, doktora diploması yerine son anda master diploması alabilmişti, ama bitirme notu diplomayı hemen hemen üzerine basılı olduğu kâğıt parçasının değerine indiriyordu.

Ona en acı gelen şeyse, anne babasının işyerine nihai darbeyi de büyükbabasının artan bakım maliyetlerinin vurmuş olmasıydı. Neden bu eski Naziler bu kadar uzun ömürlü oluyorlar ki? Seksen sekiz yaşındaydı büyükbaba, hâlâ dinç, turp gibi sağlam, çelik gibi sertti: lanet olası Hitler çocuklarının boktan özellikleri. Çevresindeki budalaları ev idaresine karşı kışkırtıyor, yabancı bakıcılara ırkçı laflarla eziyet ediyordu. Esmer tenli birkaç kişinin onunla her türlü ilişkiyi reddetmesinden mutlu oluyordu. Bütün bunları temizlemek de her zamanki gibi anne babasına düşüyordu. Duvarın yıkılmasından sonra onunla geçinmek, eğer bu mümkünse, giderek daha da zorlaşmıştı. Doğu Almanya zamanında en azından arada bir birkaç yıl hapishanede kalırdı. "Beni zamanında zehirlemeliydiniz," olmuştu bütün yorumu Ursula bir keresinde ona bütün hayallerini yıktığını söylediğinde.

Ursula Valen Tanrı'ya inanmasa da, bazen gerçekten var olduğundan ve sadece onunla herhangi bir ilişkiye girmemek için büyükbabasını yanına çağırmadığından şüpheleniyordu.

İstasyon onu çepçevre sarıyor, onu bir an geri döndüğünü sanıp dehşete düşürecek kadar Leipzig'deki istasyon binasına benziyordu. Trenden indi, diğer yolculardan oluşan akıntıya bıraktı kendini, kendisini bekleyen görüşmeyi düşünmeye çalıştı ama sadece annebabası gözlerinin önüne geliyordu. Yaşlı ve bitkin; basit bir yaşam sürmek isteyen basit insanlardı ve biricik ışıkları Ursulay'dı: evin tek

kızı, tek çocuk. Onu Leipzig'den süren şey her ne idiyse onları yalnız bırakmasına yol açmıştı.

Ruhu bambaşka yerlerde olduğu halde metro haritasını inceleyip doğru hattı bulmaya çalıştı. Son kez buraya geldiğinden beri Hamburg'da pek bir şey değişmemiş gibi duruyordu. Tam tamına iki yıl geçmişti aradan. Çok kazançlı bir ziyaret olmuştu, buna rağmen sonrasında gelen sorgulamaları reddetmişti. Aslında bunu neden yaptığını da bilmiyordu.

Üç saat sonra her şey olup bitmişti. Şimdi yavaş yavaş anladığı bir tonda ona, onu daha sonra arayacakları söylenmişti. Büyük cam döner kapıdan dışarı çıktı ve önce öylece durdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, sanki bütün bu süre içinde hiç nefes almamış gibi. Büyük bir rahatlama hissetti. Trenin dönüş saatine kadar, bütün bir öğleden sonra.

"Hamburg? Oraya gidince kesinlikle Paraplui Bleue'yi görmelisiniz," demişti birisi yapacağı seyahati anlatırken.

"*Paraplui Belue* da ne?" diye sormuştu.

"Gänsemarkt'ın yakınlarında bir bistro. Mavi bir şemsiye asılıdır, gözünüzden kaçmaz."

"Peki, orada özel olan nedir?"

"Kendiniz görün," demişti, bir basın elemanı, eski bir *Stern* muhabiri, bu arada *Leipziger* gazetesindeki büyükbaşlardan olmuştu.

Gerçekten de gözünden kaçacak gibi değildi. Aşırı kalabalık Gänsemarkt pasajlarının kenar sokaklarından birinde yüzü olmayan bir kukla mavi bir şemsiye sallıyordu, üç metre büyüklüğündeydi ve sürekli açılıp kapanıyordu. İçeri girdi, çevresine bakındı. İyi döşenmişti, içerisi kızarmış ekmekle salam kokuyordu ve birdenbire aç olduğunu fark etti Ursula. Tezgâhtaki taburelerden birine oturdu.

Tezgâhın arkasındaki adam iki bira doldurdu, bunları bir garsonun tepsisine koydu ve en nihayet Ursula'ya döndü. Ursula'nın elindeki yemek listesi düştü.

Bu Wilfried van Delft'ten başkası değildi.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu şaşkınlıkla.

Van Delft de daha az şaşırmış gibi görünmüyordu. Elinde tuttuğu havluyu kaldırdı ve gülümsedi. "Çalışıyorum."

Elinde olmadan çevresine bakındı Ursula, birçok el yazması, dergi ve kitapla dolu raflar, duvarlarda çocuk resimleri arıyordu ama tek görebildiği her renkte ve şekilde şemsiyelerdi. "Ama..."

Van Delft'in bakışı onun yanından geçip uzaklara yöneldi. Çenesi birden çelik gibi bir hal aldı. "Sizi aramayı düşündüm, size anlatmak için," dedi. "Beni kapı dışarı ettiklerini."

29

Saat ikiye doğru bistro belirgin bir şekilde boşaldı da van Delft, Ursula'yla bir masaya oturup konuşmaya fırsat bulabildi.

"Bu lokal kardeşimle karısına ait. Böyle bir şeyin bu kadar kâr getirmesi şaşırtıcı; insan hevesle yapar bu işi," diye anlatıyordu kaçamak bir gülümsemeyle. "Ama bu emekli oluncaya kadar gerçekten yapmak istediğim şey değildi."

Ursula Valen hâlâ suskundu. Kızarmış tavuk göğüslü salatasını tüketmiş ve van Delft'in not almasını, servise bakmasını, para tahsil etmesini, her şeyi şaşırtıcı bir alışkanlıkla yapışını izlemiş ve kafasında binlerce soru belirmişti. Bu arada geriye sadece bir tanesi kalmıştı: "Neden?"

"Resmî olarak," dedi van Delft, "iç yapı değişikliği nedeniyle kaçınılmaz bir işten çıkarmaydı." Bu sözlerden sonra, hikâyenin tamamının, hatta gerçek hikâyenin kesinlikle bu olmadığını açıkça ortaya koyan bir ara verdi. "Birini bir avuç dolusu tükenmezkalemi evine götürdüğü için kovdular, üç kuruşluk eşantiyon, çocuklarına götürmüştü. Sadakatsizlik. Onu nihayet önüne koyabilecekleri bir şey bulana kadar adamakıllı izlediler. Benim de başıma gelebilirdi. Bu açıdan bakıldığında gerçekten de şanslıydım." "Ama kim bu delice fikre, yani sizin gibi birini, bunca deneyimden sonra..."

"Burada Hamlet'ten bir alıntı yapabilirim ama gerek yok. Yöntem korkunç derecede basit. Gruner ve Jahr şirketini bu arada, iki yıl içinde gezegenin yarısını satın aldığı gibi, sempatik, çevre dostu genç trilyon vârisin satın aldığını biliyorsunuz herhalde, değil mi?

Neyse, ben kendi kendime o zamandan beri hâkim olan sansüre karşı koyabileceğimi sandım."

"Sansür?"

"Elbette kimse Londra'dan arayıp bunu yazabilirsiniz, şunu yapamazsın demiyor. Bu kadar kabaca belki sadece Goebbels ya da Randolph Hearst yapabilirdi, ama bugün? Hayır, eğer bugün bir şeyi ölüm sessizliğine büründürmek istiyorsanız medyadaki emre hazır alanı çok basit olarak başka bir şeyle doldurursunuz, tercihen önemsiz ünlüler hakkındaki önemsiz dedikodularla ve insanların okumak istedikleri şeyin bu olduğunu söylemek de bu davranışı aklamaya yeter. Dahası okuyucunun okumak istediğini yazmak gerekir, aksi takdirde pazardaki payınızı, tirajınızı ve reklam potansiyelinizi kaybedersiniz; çünkü acımasız bir rekabet vardır, bu çok açık, değil mi? Ve artık birdenbire Afrika'daki şu savaşta kaç kişinin öldüğünü, şu açlığı, şu politik görüşün varlığını kimse öğrenmez olur." Bardağını mermer masanın üzerinde oradan oraya itip duruyordu. "Herkes, en yukarıda güya pazar payını ve reklam müşterilerini garantiye alan temaların hangilerinin olup olmadığını bilir. Ve eğer biri kovulursa, her zaman geçerli bir neden vardır: zorunluluk, uygunsuz davranış... Ama herkes gerçekte Londra'daki beylerin hoşuna gitmeyenin kovulduğunu bilir." Ursula açık kızıl saçlı adamı izliyordu. Son gördüğünden bu yana van Delft biraz kilo almıştı ve eskisi kadar sağlıklı görünmüyordu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ve söylediği her şeyin doğru olabileceğine inanmak da istemiyordu.

Van Delft sorgu dolu gözlerle ona baktı. "Bu size paranoyakça mı geliyor? Başarısız birinin kendini haklı çıkarma çabası gibi mi?" Ursula omuzlarını silkti. "Siz ne yaptınız ki?"

"Bulgaristan'daki Fontanelli grubuna ait bir kimya fabrikasının felaket durumunu anlatan bir röportajı onayladım. Normalde onların çevre koruma ve yeniden kullanım aktiviteleri hakkında söylenen övgü marşlarına karşı çirkin bir kontrast oldu bu. Dört sayfa halinde, yedi fotoğrafla birlikte yayımlandı, bir hafta sonra yeniden yapılan-

dırma konuşulmaya başlandı ve ay sonunda kapının dışındaydım. Tazminatımı alarak elbette. Ama benim yaşımda biri için her şeyin bittiği anlamına gelir bu."

"Ama bu çok berbat bir şey."

"Elbette. Berbat olması da doğal. Diğerlerinin nasıl dikkatli olduğunu düşünebiliyor musunuz, üniversitede okuyan çocukları, hâlâ ödenmemiş ipotekleri olanların? Kelimenin tam anlamıyla bir terör. Bir ton zorunluluk yalanı ve tiraj baskısıyla paketlenmiş bir terör." Van Delft bardağına bakıyordu, aniden bardağı kaldırdı ve dudaklarına götürdü, içindekini bir dikişte içti, sadece soda vardı bardakta.

"Yeterince mızmızlandık. Sizden ne haber? Sizi Hamburg'a getiren neden nedir? Öğreniminiz ne âlemde?"

Anlatılabilecek her şeyi kısaca ve kuru bir dille anlattı Ursula. Şimdi şaşkınlıkla bakma sırası adama gelmişti. "Aman Tanrım. Ursula! Siz doktoranızı yapmak istiyordunuz? Vacchi ailesinin arşivini değerlendirip son beş yüzyılın ekonomi tarihini yazmak istiyordunuz?"

"Evet." Saçlarını alnından alıp ensesine kadar götürdü ve orada sıkıca tuttu. Faydasız, zaten yanında toka falan da yoktu. "Genç kız rüyaları bunlar. Bunun yerine kampanyalar yazıp muhasebe kayıtları tuttum. Ethernet bağlantıları üzerine bilmek istediğiniz her şeyi anlatabilirim."

Samimi bir şekilde kaygılanmış görünüyordu adam. "Ama bu sizin hayalinizdi. Sizin hedefiniz. Demiştiniz ki, Floransa'daki arşiv Tanrı'nın bir armağanıdır..."

Ursula Valen bardağının kenarlarını, bistronun pencerelerinin oradaki yansımalarını inceliyordu. "Tanrı'nın bir armağanı... Evet, o zamanlar bana öyle gelmişti." Cristoforo Vacchi sürekli onu aramış, nasıl olduğunu öğrenmek istemişti. Onu hiçbir şekilde herhangi bir şey için zorlamayı denememiş, sadece günün birinde aramayı kesmişti.

"Peki, bugün? Tüm bunlara devam edebilirsiniz. Doktoranızı hâlâ yazabilirsiniz, sizi bunu yapmaktan alıkoyan nedir?"

"Mesela borçlar. Para kazanmak zorundayım. Bu bir yana, ben kimim ki? Bir master yapmış ama sonra bununla ne yapacağını bilemeyen sayısız kadından biriyim."

"Siz Vacchilerin arşivine girme iznini koparan kadınsınız."

"Niçin olduğunu bilmek isterdim." Gözlerini boşluğa dikti, o zamanları düşündü, hesap defterleriyle dolu rafları, deri ve toz kokusunu, camın altındaki vasiyeti... Kafasını salladı. "Hayır. O defter kapandı."

Van Delft bir şey daha söyleyecek gibi oldu, ama düşünceli bir şekilde kadına baktı sadece ve, "Sizin bileceğiniz iş," dedi.

Bir süre dışarıdan geçen yayalara baktılar, ardından Ursula Valen sessizce, Van Delft'e bakmadan sordu: "Gerçekten de bu kadar güçlendi mi? Fontanelli'yi kastediyorum."

"Öyle deniyor. Finans dünyasını o kadar iyi bilmem, ama sık sık ekonomi sayfasından Jo Jenner'la buluşuyorum: Belki hatırlarsınız, oklukça şık giyinirdi, şu 50'li yıllardan kalma gözlüğüyle..."

"Evet. Sanırım kimi kastettiğinizi biliyorum. Yüzü her zaman biraz solgun olurdu."

"Konu Fontanelli'den açılınca her seferinde daha da solgunlaşıyor. Dediğine göre orada nasıl bir devin oluştuğunu hayal etmek imkânsızmış. Bir trilyon dolar baştan beri bir blok evi havaya uçurmaya yetecek bir patlayıcı maddeymiş. Ama Fontanelli bu patlayıcı maddeyi küçük paketlere ayırmış, stratejik açıdan önemli noktalara yerleştirmiş, temiz bir şekilde kabloları döşemiş ve çevresine çitleri çekmiş. Şu anda bir düğmeye basarak dünyayı havaya uçurabilecek durumdaymış, mecazi anlamda."

"Artık bir şey yapmak zorundayız," dedi John ve tepsiyi itti. Izgarada pişirilmiş hindi ve salata, ama sadece bir lokma yiyebilmişti. Tabak boşaltılacak ve yıkanacaktı, deterjan içindeki çözünmüş yağlarla birlikte atık suya akacaktı. Hepsi en yakındaki arıtma tesisine gidecekti; bundan sonrası için kesin bir fikri yoktu John'un. Her halükârda, Profesör Collins'le yapılan görüşmeden bu yana konferans salonu kesinlikle iştahını kapatıyordu.

"Temelde haklısınız," diyerek başını salladı McCaine, bir yandan da ağzındakini çiğnemeyi sürdürüyordu. "Ama önce bunun ne olduğunu bilmek zorundayız."

Collins çantasında devasa bir çalışma planı ve milyarlarca simülasyon olasılığını hesaplayacak olan bilgisayarları on katına çıkarmak için yeterince para sözüyle birlikte geri dönmüştü. Ama yorgunluktan bitkin düşünceye kadar yapılacak bütün çalışmaların ilk sonuçları, ilk stratejiler, ilk öneriler en erken üç ay sonra alınacaktı.

John gece iyi uyuyamıyor, gündüzleri sinirli oluyordu. Gazeteleri okumak için hemen hemen hiç boş vakit bulamıyor ve bazı akşamları da sarhoş olmaya çalışarak geçiriyordu. "İki yıldan beri," dedi ve parmaklarını ovuşturdu, "şirket satın almaktan başka hiçbir şey yapmıyoruz. Ama şimdiye kadar elde ettiğimiz tek şey birkaç ton belgeyi normal kâğıt yerine dönüşümlü kâğıtlara basmak oldu. Ama esas konu bu değil, yanılıyor muyum?"

McCaine başını salladı. "Doğru. Esas konu bu değil." "İnsanlığın geleceği. Esas konu bu, değil mi? Ama profesörü dinleyecek olursak bu iş bitmiş. Öyleyse bir gelecek yok. Öyleyse her şeyin sonunun gelmesi an meselesi. Ya da en azından bir felaketin doğması."

"Eğer hiçbir şey yapılmazsa."

"Ama ne yapılabilir ki?"

"O da bunu araştırıyor."

"Peki, sonra? Gerçekleştirebilecek miyiz? Bunun için yeterli gücümüz var mı? Gerçekten bir şeyleri etkileyebilir miyiz? Söyleyin." McCaine çatalını havada tutup dişlerinin ucunu inceledi, bunların ne işe yaradığını merak ediyormuş gibi. "Gücümüz var," dedi alçak sesle. "Elbette var."

"Ama ne tür bir güç? Eğer biz istersek ordular harekete geçer mi? İnsanları tutuklatabilir miyiz? Biz sadece insanları işten atabiliriz, hepsi bu."

"Bunu ciddi olarak istemiyorsunuz. Orduların harekete geçmesini kastediyorum."

"Sadece ne tür bir gücümüz olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlıyorum." McCaine gene kendini tabağına verdi, bir parça et kopardı, dişlerinin arasına attı ve çene hareketleriyle öğüttü. "Anlıyorum," dedi bir kez daha. "Pekâlâ. Pençelerimizi göstermenin bir zararı olmaz. Bunun tatbikatını yapacağız."

"Bütün Asya kıtasında nüfus problemi var," diye anlatıyordu McCaine bürosunun bir duvarını kaplayan büyük dünya haritasının önünde. "Çin bir şeyler yapıyor, etkili de üstelik, Hindistan bir şeyler yapmaya çalışıyor ama bugüne kadar sözünü etmeye değer bir başarı elde edemedi. Filipinler'deki durum ise tam bir umutsuzluk sergiliyor. Buraya hâlâ Roma Katolik Kilisesi hâkim, her türlü doğum kontrol aracı günah ya da yasak sayılıyor; Filipin maçoluğu mümkün olduğunca çok oğlan yetiştirmeyi emrediyor, yani insanlar tüyler ürpertici bir hızla ürüyor." Parmağının ucuyla, serpiştirilmiş gibi duran adacıkların üzerine vurdu. "Buradan başlayacağız." John kollarını kavuşturdu. "Dünyanın en büyük prezervatif ve doğum kontrol hapı üreticisi olarak büyük bir kampanya başlatmakla, sanırım."

"Çok pahalı, çok yorucu, çok yavaş, çok etkisiz. Uluslararası Para Fonu hakkında size neler söylediğimi anımsıyor musunuz? İşte manivela bu. Biz bütün bir bölgeye –Tayland, Malezya, Endonezya, Filipinler– bir mali baskı uygulayacağız, her ülkenin ulusal parası üzerine yoğun bir spekülatif saldırı yaparak. IMF müdahale etmek zorunda kalacak, mali yardım sözleri verecek; koşullardan biri de yoğun bir doğum sınırlamasının getirilmesi olacak."

"Emin misiniz?"

"Bizzat Washington'a uçacaksınız ve IMF'nin başkanına mali saldırıları durdurmak için bunu koşul olarak sunacaksınız." McCaine sinsice güldü. "Camdessus'un da altı çocuğu var. Nüfus kontrolünü pek anlamlı bulmaz sanırım. Bizim bu konuda büyük bir yardımda bulunmamız gerekecek."

John gözlerini dünya haritasına dikti ve McCaine'e belli etmeden yutkunmaya çalıştı. Kendisinin de... Tam burada bir şey başlamıştı. "Ve," diye sordu kuru bir ağızla, "bunlar ne tür mali saldırılar olacak?"

"Bu bölgedeki hemen hemen bütün paralar dolar kuruna bağlı ve bu yüzden dolar yükseldiğinden beri normalden daha değerli hale geldiler. Bu ihracat şanslarını azaltıyor, ama devlet ve şirketlerin dolar üzerinden büyük kredi borçları var, eğer paralarının değeri düşerse bunu ödeyemez hale gelirler, bu nedenle paranın değerinin düşmesini engelliyorlar. Ve kendilerini garantiye almak için ulusal parayı dolarla değiştirmeye başlıyorlar. Bizim yapacağımız şey ise ulusal paraya karşı büyük miktarlarda bir ya da iki ay vadeli kâğıtlar ve dolar piyasaya sürmek." İnce bir not defterini havaya kaldırdı, köşesine Fontanelli logosu ve güvenilir bir patron eşyası olduğunu gösteren kırmızı eğik bir çizgi vardı. Analizcilerimiz her şeyi hesapladı. Sadece kritik miktarda bu türden kâğıtları piyasaya sürmeye ihtiyacımız var, bunun üzerine merkez bankaları doları terk etmeye zorlanmış olacak ve kur düşecek, biz de ulusal paraları sattığımızdan ucuza geri alabileceğiz. George Soros bir zamanlar benzer bir manevrayı İngiliz pound'una karşı sahneledi ve bu arada yan etki olarak da Avrupa para sistemini altüst etti. Bize IMF'de açık kulakların yanında dolgun kâr getirecek garantili bir iş."

John not defterini aldı, sayfalarını çevirdi, içindeki diyagramları ve hesaplamaları inceledi. Belli belirsiz, bunları McCaine'in ne zaman yaptırmış olabileceğini sordu. Yoksa analiz bölümü sürekli bu tür parasal savaş planları mı hazırlıyordu? Muhtemelen. "Peki ya IMF sağır rolü yaparsa?"

"Bunu yapmayacak. Müdahale etmek, iki haneli milyar dolarlık kredi garantileri vermek *zorunda.* Bütün bunlar haberlerde 'yardım programı' ya da 'acil yardım' adı altında yer alacak, ama yakından bakıldığında bütün bu milyarların sadece bizim kasamıza akmak için orada bulunduğu görülür. Ve yürümekte olan trene atlayanların kasasına. IMF bizi dinlemek zorunda, yoksa onu emiveririz olur biter."

İnanılmazdı. John aniden yine o diyaframındaki titremeyi hissetti, o zafer çığlıkları atan duyguyu. O halde evet, güçleri vardı. Para dünyanın en büyük gücüydü.

Zafer tablosunda henüz çirkin bir leke vardı. "Ama eğer olursa bu sadece devletlerin mali sıkıntı içinde olmaları nedeniyle olacak, değil mi? Bizim durumumuz buna bağlı?"

"Hayır." McCaine kafasını sağa sola salladı. "Eğer birkaç milyar doları kaybetmeyi göze alırsak bu işlemi dünyanın hemen hemen bütün devletlerinde uygulayabiliriz, mali yapıları ne kadar güçlü olursa olsun."

O çirkin leke de yok oldu. John planın son sayfasını okuyor, rakamların anlamlarını çıkarmaya çalışıyordu. *Bütün rakamlar milyar dolar üzerindendir*, diye yazıyordu rakamların üzerinde. "Bizim araçlarımızın buna yeteceğinden emin misiniz?" diye sordu.

McCaine arsız bir sırıtışla defteri onun elinden aldı ve masasının üzerine fırlattı. "Hiç kimse hepsinin bizim araçlarımız olması gerektiğini söylemedi. Biz sadece başlangıç vuruşunu yapacağız. Daha sonra bankalar birliğiyle görüşmek için Zürih'e uçacağım. Bu saygın beyler bizim dediğimiz anlamda, büyük miktarlarda yatırım yapmak için sonuna kadar açık ve hazırdır. Eğer onları büyük oranda, kendi direktiflerimizin altına almayı başarırsam, gösteri hemen yarın başlayabilir. Bunu yapacağım, merak etmeyin."

John onu izliyor ve giderek hafiflediğini, her an havalanıp odada süzülmeye başlayacağını hissediyordu. "İyi görünüyor."

"Siz de aynı fikirde misiniz?"

"Kesinlikle."

"O zaman, 'başla' deyin ve olsun bitsin."

John, McCaine'e baktı ve koyu, beklenti dolu gözlerini inceledi, içlerinde şu kişisel değilmiş gibi görünen enerji kaynıyordu; dünyaya çıkmaya ve kehanetin gerçekleştirilmesi için hareket etmeye hazırdı. John derin bir nefes aldı, bunun doğru bir zamanlama olduğunu

hissetmeye çalıştı. Bu bir film olsaydı dramatik bir müzik duyulurdu, ama bu film değildi, bu gerçekti ve, "Başla," dedi.

McCaine başını salladı, telefondaki bir tuşa bastı: "Zürih'le olan randevuyu kesinleştirin. Bu akşam. Pilotlara da haber verin." Elini düğmeden çekti ve gülümsedi. "Başlıyor."

İkisinin de bir şey söylemediği tuhaf bir sessizlik oluştu.

"Ee," yaptı John. "Hepsi bu kadar mıydı?"

McCaine başını salladı. "Evet."

"Peki. Öyleyse... başarılar dilerim. Ve..."

"Teşekkürler. Merak etmeyin."

"Pekâlâ." John sıkıntılı bir şekilde döndü, kendini beceriksiz hissediyordu, ama McCaine, o sadece kendi başına bırakılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bir kez daha dosyalarını incelemek için. Hazırlanmak için. "Yarın tekrar görüşüyor muyuz?"

"Sanırım, evet."

"Öyleyse iyi uçuşlar."

"Teşekkürler. Ah..." John kapının eşiğindeyken bir şey daha hatırladı McCaine. "Bir şey daha var. Bunu acil olarak halletmemiz lazımdı."

John tekrar geri döndü. "Nedir?"

"Çoktandır görüşmek istiyordum bu konuda, ama sürekli başınızı ağrıtıyoruz..."

John yavaşça masaya geri geldi. McCaine arkasına yaslanmış, kollarını göğsüne kavuşturmuş ve bir eliyle burnunu ovuşturmaya başlamıştı.

"Evet, nedir?" diye sordu John. Bir şekilde bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı; McCaine'in ne kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

McCaine ona içine işleyen bakışlarla baktı. "Bankalar birliğindekiler bana son seferinde bir soru sormuşlardı, ki bunu çoktan sormuş olmalıydık kendimize."

"Yani?"

"Fontanelli Enterprises'ın başına ne gelecek," diye sordu, "siz ölecek olursanız?"

John heybetli yazı masasının ardındaki bu heybetli adama baktı ve aniden kendini yan tarafında konuşuyormuş gibi hissetti. "Ölmek mi?" dediğini duydu. "Neden ölecekmişim ki?" "Bunlar bankacı, John. Bankacılar güven ister."

"Ben bir kehaneti gerçekleştiriyorum. Tanrı'nın arzusunu. Bu işi bitirmeden önce beni öldürmeyecektir."

"Korkarım," dedi McCaine kaşlarını kaldırarak, "Zürih'teki bankacılar bu argümanı kabul edecek kadar Tanrı'ya inançlı değil." Hızlı bir el hareketi yaptı, sinek kovalıyormuş gibi. "Bu insanları anlamak zorundasınız, John. Bizim adımıza yatırım yapacaklarsa planın sonuna kadar uygulanacağından emin olmak zorundalar. Eğer ölecek olursanız her şeyin ailenize kalmasını ve onların da bunu muhtemelen Kızılhaç'a bağışlamalarını istemezler, anlıyor musunuz? Ben bunu anlayabiliyorum. Bu insanların kaygılarında haklı olup olmadıkları önemli değil, onlar kaygılanıyor ve sırf bu nedenle bu kaygı bizim için bir problem, planlarımızın önünde bir engel olarak duran bir şey."

John dudağını ısırıyordu. "Peki, ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Uzun vadeli bir çözüm ancak şöyle olabilir; kendinize bir kadın bulmak ve çocuk sahibi olmak. Ondan sonra en azından, en iyi şekilde yetiştirilip eğitilen ve şirketler grubunun zirvesinde oturabilecek vârislerin olduğunu söyleyebiliriz." McCaine ellerini kaldırdı. En büyük avını anlatan bir balıkçı gibi mesafeli şekilde onları önünde tuttu. "Dediğim gibi bu uzun vadeli bir çözüm. Birkaç yılcık alacaktır. Ama bankacılarla yapacağım bu akşamki görüşmede en azından önlerine bir şey koymam gerekecek."

John hâlâ rüya gördüğü duygusu içindeydi. "Ama şimdiye kadar kimse böyle bir şeyi bilmek istememişti."

"Şimdiye kadar sürekli beş parasız çapulcularla uğraşmak zorunda kaldık. Ama bu seferkiler bankacı, John. Hep birlikte sizden daha fazla parası olan adamlar. Bütün şirketlerimizi satacak olsak bile bu

adamların bize sunmaya hazır oldukları kadar bir sermayemiz olmazdı. Başkalarının parası, John. Size anahtarın bu olduğunu anlatmıştım."

John başını salladı. "Öyle, evet; ama hemen bu öğleden sonra nasıl bir kadın ve çocuk bulabileceğimi bilmiyorum," dedi ve McCaine'in yine her zamanki gibi hazırlıklı olabileceği ve mesela bir yıldırım nikâhı ve hemen ardından bir evlatlık edinme işi ayarlamış olabileceği korkusundan kurtulamıyordu.

McCaine kafasını sağa sola salladı. "Sizin kadına ve çocuğa ihtiyacınız yok, sizin bir vârise ihtiyacınız var. Ve bunu bulmak zor değil." Çekmeceden birkaç kâğıt çıkardı, bir kalem aldı ve bunları John'un önüne itti. "Bir vasiyet hazırlayın ve beni vâris olarak gösterin."

"Sizi mi?

"Durun," yaptı McCaine ve uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Beni yanlış anlamamanız için. Söz konusu olan sadece benim bankalar birliğinin adamlarına gösterebileceğim bir şeyin olması. Beni tanıdığınız için vâris olarak gösterilmem en inandırıcısı olurdu." John gözlerini beyaz kâğıda ve kaleme dikmişti. "Şimdi mi?" diye sordu yavaşça, "yine bir test? Gücün nasıl idare edileceğine dair bir ders mi?"

"İyi soru. Cevap hayır. Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Onları başka yollardan ikna etmeyi deneyebilirim. Nasıl olacağını bilmiyorum ama, denerim." McCaine ellerini masanın üzerine koydu, avuç içleri havaya çevriliydi, ciddiyetle John'a baktı. "Bu bize çok yardımcı olacak."

John ona baktı, kendini kirli, zavallı, çaresiz hissediyordu. Bir an bu işin ardından kendisini öldürmek istediği yolunda bir şüphe duymuştu, şimdi neredeyse bu düşüncesinden dolayı kendinden utanıyordu. Neredeyse.

Oturdu, kâğıdı kendine çekti, kalemi aldı ve kapağım döndürerek ucunu açtı. "O halde bu sadece, nasıl denir, 'formalite'."

"Evet."

"Ne yazmam gerekiyor?"

"Ben dikte edeyim siz yazın. Öncelikle başlık. *Vasiyetim.*"

John yazdı, bir an durdu. "Daktiloyla yazılsa daha iyi olmaz mıydı?"

"Tam tersine o zaman geçersiz olurdu. Vasiyetler el yazısıyla yazılmak zorundadır."

"Ama benim el yazım korkunçtur."

"Önemli olan bu değil. Önemli olan bunun sizin el yazınız olması."

"Siz öyle diyorsanız öyledir." John yeniden yazmaya koyuldu, tekrar durdu. "Peki, anne babam ne olacak? Onların hayatları boyunca bakılacağını yazabilir miyim?"

McCaine iç çekti. "Benim için fark etmez. Evet, onu da yazın. Ve kardeşlerinizi de unutmayın. Ama bunu çok da abartmayın. Bu sadece bu akşamkine benzer toplantılarda gösterebileceğim bir kâğıt olacak, başka bir şey değil. İlk çocuğunuz dünyaya gözlerini açar açmaz vasiyetinizi onun adına değiştirirsiniz, ondan sonra da her şey son şeklini almış olur."

"Hımm," yaptı John. Bütün bunlardan yine de hoşlanmamıştı.

Hem de hiç. Kalemi tutan parmakların ucu kurşun gibi ağırlaşmıştı. Kalemi sıkıca tutuyorlardı. Bunun nedeni, ölüm ve aniden bununla uğraşmak zorunda kalmasının verdiği bir şok muydu? Onun ölümü, geleceğin ölümü, insanlığın ölümü... Bütün bunlara nasıl olup da karışmıştı? Ne gelecek ne de geçmiş hakkında düşünmek zorunda kaldığı o rahat günler neredeydi? İçindeki bir şey sıçrayıp oradan kaçmak istiyordu, ölüm hakkında düşünmek istemiyordu, buzul çağlarını, ozon deliklerini, salgın hastalıkları, savaşları düşünmek istemiyordu.

"Yazın," dedi McCaine.

Ve John yazdı. *Ben, John Salvatore Fontanelli, tam bir zihinsel sağlık içinde, aşağıdakilerin benim son arzum olduğunu belirtirim...*

"Teşekkürler," dedi McCaine, John kâğıdı imzalayıp önüne itince.

Mayıs ve haziran boyunca Tayland para birimi baht'a yapılan spekülatif saldırılar mali piyasaları sarstı. Tayland ve Singapur birlikte baht'ı desteklemeye çalıştı, ama temmuz başında devlet teslim olmak ve baht'ı dolardan ayırmak zorunda kaldı.

8 Temmuz 1997'de Malezya Merkez Bankası, müthiş bir baskı altına giren ulusal para birimi Ringgit yararına piyasaya müdahale etti; dolar kuru başlangıçta olumlu bir akış gösterse de iki hafta sonra aynı şekilde teslim olmak zorunda kaldı, bunu kısa bir süre sonra Endonezya takip etti. Bangkok, Kuala Lumpur, Jakarta, hatta Hong Kong ve Seul borsaları tehlikeli bir şekilde dibe çöktü.

11 Ağustos'ta Uluslararası Para Fonu Tokyo'da Tayland için bir yardım programı açıkladı, toplam on altı milyar dolardan oluşan bir kredi paketi, bir bölümü IMF, bir bölümü de komşu ülkeler tarafından karşılanacaktı.

"Filipinler ne âlemde?" diye sordu John.

"Onlar çoktan IMF'nin kıskacında," dedi McCaine. "Tek seferde bütün bölgeyi hallediyoruz."

Bu haftalarda dünyanın bütün büyük gazetelerinde tam sayfalık renkli ilanlar yayımlandı; bunlarda *Fontanelli Foundation* adında yeni bir enstitünün kurulduğu, bunun çevre bilincine ve geleceğe yönelik projeleri desteklemek amacıyla on milyon dolarlık *Gaea Ödülü* vereceği anlatılıyordu. Metinde dünyanın beş bölgesinden tanınmış bilim adamları jüri üyesi olarak tanıtılıyordu. *Gaea*'nın bedeni, "toprak ana" ilanlarda ünlü fotomodel Patricia deBeers tarafından temsil ediliyordu, ki onun tarihteki herhangi bir kadından daha çok güzellik yarışması kazandığı herkes tarafından biliniyordu; kendisi de buna uygun bir erotizmle ortaya koymuştu mitolojik figürü.

İkinci bir reklam "trilyonluk vâris" John Fontanelli'nin *Gaea Ödülü*'nü güvenilir ellere verişini gösteriyordu. Jay Leno bu ilanı "Late-Night-Show" programında havaya kaldırıp, "İşte Güzel ve Çirkin!" diyerek gülmelere yol açan ilk kişi oldu. Bu söz oldukça abartıldı ve çeşitlendirildi, ilanın motifi skeçler ve karikatürlerde kaş yapayım derken göz çıkarmaya başlamış ve McCaine John Fontanelli'nin kamuoyundaki imajı hakkında kaygılanır olmuştu.

Bütün endüstri ülkelerinde piyasa araştırma kuruluşları insanların John Fontanelli hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için görev-

lendirilmişti. Anketler bu esprilerin dikkatleri John'un çevreyle ilgili çabalarına daha çok çektiğini ortaya koymuştu. Sokaktaki adam John Fontanelli'yi samimi olarak gezegenin geleceği hakkında kaygılanan ve kaygılarını eylemlerle destekleyecek kadar zengin ve güçlü bir adam olarak görüyordu.

"Mükemmel," dedi Malcolm McCaine ve kampanyayı reklam afişleriyle de desteklemeye karar verdi.

Ursula Valen, Gaea afişlerini temmuzun ortalarında, uzun inşaat paravanalarına çok sayıda yapıştırılmış olarak gördü, anne babasını ziyaretten evine dönüyordu. Bu içinde gizli bir kızgınlık uyandırdı: kendisini oldukça hor gören ve tepeden bakan bir davranışın anısını. Ardından bir Porş sinyal vermeden tam önünde şerit değiştirdi ve onu fren yapmak zorunda bıraktı. Öfkeyle kornaya basıp yaklaşan arabanın ardından bağırdı, sonra afişi unuttu gitti.

Eve geldiğinde gazeteci çocuğun gazeteleri hep geç getirmesi yetmiyormuş gibi bir de özensizce posta kutusuna tıkıştırdığını ve bunun sonucunda da gazetenin yere düşüp parçalandığını gördü. Neyse, zaten bugün neler olup bittiğini bir şekilde öğrenmişti. Tozlanmış gazete parçalarını topladı ve çöp bidonuna götürdü. Sayfalardan birinde yine o *Gaea* resmi vardı. Çevre meleği rolünü oynayan John Fontanelli.

"Dünyayı artık bu da kurtaramaz," diye mırıldanıp hepsini çöp bidonuna tıkıştırdı.

Küçük çatı katına ulaşıncaya kadar merdivenleri tırmandı. Çatı pencerelerini açtı, çantasını bir köşeye fırlattı ve ocağa su koydu. Raftan bir fincan aldı ve içine bir kaşık nescafe koydu. Ocağın birini açtı. Kararsız bir şekilde fırının önünde durup suyun kaynamasını bekledi.

Bir süre sonra çaydanlığın öttüğünü fark etti. Suyu fincana döktü. Birkaç bisküvi ve bir elma koydu tabağa.

Yazı masasının yanındaki rafa gitti, en alt kısımdaki dosyaları aradığını buluncaya kadar karıştırdı. Her şey hâlâ oradaydı. Floransa gezisinin bütün ganimetlerini unutmuştu ve bütün bu aylar boyunca her şeyin önceden olduğu gibi hâlâ burada, birbirine zımbalanmış,

bağlanmış bir şekilde durduğunu bir kez bile düşünmemişti, yaşamından bir metre bile uzakta değildi.

Kâğıt tomarının bağını çözdü. John Salvatore Fontanelli. Bu artık çoktandır ekonomi bölümünü ilgilendiren bir temaydı, bir tarih öğrencisinin fikrinin sorulduğu bir şey olmaktan çıkmıştı. Ama bu tarihle ilgili bütün noktaların aydınlatıldığı anlamına gelmiyordu.

Mesela şuradaki. Giacomo Fontanelli ve Michelangelo'nun banka hesap defterlerinden çıkardığı fotokopileri inceledi. Vacchilerin hesap defterleri örnek olacak düzeydeydi. Her sayfa o kadar temiz yazılmıştı ki, basılmış olsa daha temiz görünemezdi. Buna karşın Fontanelli'ninkiler florin, zecchinen, taler, kuruş ve fenik cinsinde bir sürü kaydın oluşturduğu vahşi bir karmaşa içindeydi. Yer yer okunmuyordu bile. Bazı bölümler çizilmiş, birtakım notlarla bezenmiş, sayfaların kenarlarında zaman zaman hesaplar yapılmıştı; bunların esas kayıtlarla bir ilgisinin olup olmadığı, varsa da ne olduğu belli değildi. En müsamahalı müfettiş bile bu tüccarın boynunu kırardı.

Giacomo Fontanelli'nin bu pasaklı kayıtlarından duyduğu aşırı şaşkınlık nedeniyle az kalsın tuhaf bir gerçeği gözden kaçırıyordu.

Vacchilerin defterleri 1525 yılının 1 Şubat'ında üç yüz florinlik bir hesap bakiyesiyle ve bunun Giacomo Fontanelli'den güvenilir şahitler huzurunda alındığına dair bir kayıtla başlıyordu. Bir Florin, *fiorino d'oro*, üç buçuk gram altından oluşuyordu. Londra borsasının aktüel altın fiyatlarına göre üç yüz florin yaklaşık on bin Amerikan dolarına denk geliyordu; bugün çok değildi ama o zamanlar az da olsa saygın bir servetti.

Giacomo Fontanelli'nin defterleri, çeşitli para birimleri cinsinden değişik bakiyelerle 1525 yılının 5 Şubat'ında sona eriyordu. Toplandığında gerçekten de yaklaşık olarak üç yüz florindi, ama para cinslerine doğru olarak ayrılmamıştı: Zecchinen cinsinden birçok toplam vardı, florin cinsinden bir dizi yekûn yer alıyordu. Ve her sayının ardında zor okunan bir isim bulunuyordu. O zamanlar belli belirsiz bunun ne anlama gelebileceğini sormuştu kendine, ama bu düşüncesini so-

nuna kadar götürmemişti. Ancak şimdi öylesine inanılmaz bir şüphe yükseliyordu ki âdeta nefesi kesilmişti.

Sayfaları geriye çevirdi, sütunların üzerinden uçarcasına geçti, bir not defteri ve bir hesap makinesi alıp hesaplamaları iyice kavramaya çalıştı. Bu gerçek olabilir miydi? Her şeyden önce beş yüzyıldan beri bu fikre kapılan ilk kişinin kendisi olması mümkün olabilir miydi?

Giacomo Fontanelli'nin kayıtlarının kapandığı yekûnlar servet değil, tam tersine borçtu ve sayıların arkasındaki isimler bu miktarları borçlu olduğu kişilerin ismiydi. Floransalı bu tüccar 1525 yılında iflas etmişti.

30

Ağustos başında HUGEMOVER'da grev yapanlar pes etti. Aylarca kapıların önünde direnmiş, pankart asmış, el ilanları dağıtmışlardı, bu sırada işletme atölyelerinde üretim devam ediyordu, hatta artmıştı. En sonunda grevin bittiğini açıkladılar ve bu arada daha da sertleştirilmiş olan çalışma koşullarını kabul ettiler; ücretlerinin düşürülmesine ve gerektiğinde hafta sonları da dâhil, mesai almadan günde on iki saat çalışmaya razı oldular. "Kendimi ihanete uğramış hissediyorum," dedi bir işçi televizyonda, 27 yıl HUGEMOVER için çalışmıştı. "Sanki işyerim bana savaş açmış gibi hissediyorum."

Adamı ekranda görünce John'un boğazına bir şeyler düğümlendi. McCaine'e baktı. "Bu kadar sert olmak gerçekten gerekli miydi? Sadece biraz fazla kâr etmek için?"

McCaine ona küçümser bir bakış fırlattı. "Birincisi oranlar hiçbir zaman 'biraz' denebilecek kadar önemsiz değildir. Bunu bilmeniz gerekirdi, en azından servetinizi sadece ortalama yüzde dörtlük bir faize borçlu olduğunuz düşünülürse. İkincisi," dedi ve altçenesini tuhaf bir şekilde öne itti, "biz insanları zengin ve mutlu yapmak için ortaya çıkmadık. Bu adam" bir baş hareketiyle ekranı işaret etli, "hâlâ yeterli olandan daha fazla yiyeceğe ve üstünde bir dama sahip olacak, ki bu gezgende milyonlarca insanın sahip olamayacağı şeyler bunlar. Biz insanlığın geleceğini kurtarmak için buradayız ve bu, eğer olursa, çetin bir yol olacak. İnsanlar bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalacak ve boyun eğecek. Ve bazıları derslerini diğerlerinden önce öğrenecekler. Bu bir gerçek, bir televizyon kamerası önünde bunları asla söylemeyecek olsam da."

John başını salladı, ekranda Donald Rash'ın bir kuklasını gördü, önce asılıp sonra yakılmıştı kukla. İnsanları ve öfkelerini anlıyordu, ama onların olayın bütününü görmediğini de aynı derecede biliyordu, nasıl görsünlerdi ki? Her şey yanlış gibi duruyordu, böylesine çirkin, ama başka bir seçenek yoktu.

En azından onlar kazanmıştı, bu zaferin tadı acı olsa da.

Kısa bir süre sonra John Salvatore Fontanelli, dünyanın hâlâ en zengin adamı, hatta şimdi daha da zengin olarak, Uluslararası Para Fonu'nun başkanıyla görüşmek için Washington'a uçtu. Bu arada gazetelerde sık sık "Asya Krizi" sözü geçmeye başlamıştı; son haberlere göre şimdi de Hindistan rupisi zor duruma düşmüştü, Güney Kore parası von da aynı durumdaydı.

John'un uçağı özel bir öncelikle Washington Havaalanı'na indi ve geniş güvenlik önlemlerinin alındığı bir bölgeye yönlendirildi; karartılmış camlarıyla üç tane limuzin bekliyordu, ikisi beklemekte olan fotoğrafçıları ve gazetecileri şaşırtmak üzere çeşitli yönlere giderken John diğeriyle IMF'nin merkezine götürülecekti. John IMF binasına sadece kısa bir bakış fırlattı; kaba bir beton kütlesi, en üst kattaki, havalandırma delikleri gibi görünen kendine özgü çerçeveli pencereleriyle. Araba hemen alttaki kapalı garaja girdi; o ve ona eşlik edenler –kalın dosyaları ve önemli yüz ifadeleri olan hukukçular ile ekonomistler– koridor ve asansörlerden geçirilerek geniş bir toplantı odasına götürüldü. Onları iyi giyimli, kısa kurşuni saçlı bir adam karşıladı, John selamlamak için elini uzattı, adamın eli soğuktu.

"Adım Irving," dedi adam alçak ve kusursuz bir sesle, "Robert Irving. Bay Canıdessus size en içten selamlarını ve derin eseflerini gönderdi, ama maalesef kişisel nedenlerden ötürü gelemedi. Bununla beraber sizinle görüşmek için bana tam yetki verdi."

John kendisine eşlik edenlerin işitilebilir bir sesle ama istemeden hafifçe öksürdüğünü duydu. Birisi eğilip kulağına fısıldadı: "Bu bir bahane, efendim. Yeni bir randevu talep edelim ve geri dönelim." Ama

bu kesinlikle söz konusu değildi. Uçuş sırasında gerginlik ve heyecan yüzünden tuvaletten çıkamamıştı; bu işi şimdi bitirmek istiyordu.

Ayrıca pazarlık edecek bir şey de yoktu, o söyleyeceklerini söyleyecekti o kadar. John gülümsedi ve, "Memnuniyetle," dedi.

Böylece bir masanın çevresinde, John ve ona eşlik edenler bir tarafa, Irving ve onun adamları da diğer tarafa olmak üzere oturdular. IMF tarafında bir yer boş kaldı. "Adamlarımdan biri biraz sonra gelecek," dedi Irving. "Onsuz başlayalım."

Dosyalar açıldı, dolmakalem kapakları çıkarıldı, not defterleri düzeltildi. *Para Fonu'ndan en az on kat daha fazla para kontrol ettiğinizi unutmayın*, demişti ona McCaine. *Sizden korkmak için bir sürü nedenleri var.* John hafifçe öksürdü ve McCaine ile birlikte önceden çalıştıkları kısa konuşmaya başladı. Asya'daki gelişmeleri kaygıyla izlediklerini, şu andaki mali savaş nedeniyle değil, aksine uzun süreli gelişmeler açından bu kaygıyı taşıdıklarını söyledi. Adını koymak gerekirse bu Filipinler'deki nüfus artışıyla ilgiliydi.

"Benim eski bir kehaneti gerçekleştirmeye çabaladığımı biliyorsunuz," dedi John. Gerilimden kalbinin küt küt attığını hissediyordu. "Sizden rica etmek istediğim şey, bizim bu kaygılarımızda yanımızda olmanız. Bu ricayı pek de küstahça bulmuyorum, zira bizim ulaşmak istediğimiz herkesin refahıdır." *Yumuşak konuşup nazik ricalarda bulunabilirsiniz*, demişti McCaine. *Siz tehdit etmeye ihtiyaç duymayacak kadar güçlüsünüz, bunu unutmayın.* "Asya'daki mali piyasalar krizini sona erdirme olanağımız var. Eğer IMF bu bölgedeki düzenleyici önlemlerine nüfus politikalarıyla ilgili bir madde ekleyecek olursa biz de bunu yapmaya hazırız; yani aktif doğum kontrolüne izin verilmesini ve uygulanmasını sağlarsa." Bir göz işareti, o bile değil, kısa bir bakışla avukatlardan biri ona bir metin verdi. "Ayrıntıları uzmanlarımızın hazırladığı bu teklifte bulabilirsiniz."

Kâğıt Irving'e ulaşıncaya kadar elden ele geçirildi. Irving kâğıdı şöyle bir karıştırdı ve kenara koydu, yeni bir sigara yaktı. Halihazırda üç izmarit vardı önündeki kültablasında.

"Bana bu," diye açıkladı, fazla şiddetli bastığı için çakmak hâlâ kıvılcımlar saçarken, "sanki dünyanın en büyük prezervatif ve doğum kontrol hapı üreticisi –bunun da siz olduğunu söylemeye bile gerek yok, eğer bana doğru bilgi verildiyse– yeni bir pazar oluşturmaya çalışıyormuş gibi geldi."

"Saçma," dedi John. İstediğinden daha kaba çıkmıştı sesi, ama en azından onlardan birkaçını titretmişti. İyi.

"Uluslararası bir organizasyon olarak IMF'nin özel sektörden herhangi bir direktif almasının olanaksız olmasının yanında," diye sürdürdü Irving, "bu türden önlemler arabuluculuk ölçülerinin geleneksel sınırlarını oldukça aşıyor. Önerinin ne kadar iyi niyetli olduğunu inkâr etmek istemiyorum. Nüfus politikasına gelince, bildiğime göre henüz uzmanların bile şu andaki gelişmeler konusunda ortak bir görüşleri yok. Sanırım bu konu içişlerine giriyor; bence karışmamak en doğrusu."

John bu zayıf ve gri saçlı adamı şaşkınlıkla izliyordu. Adam neredeyse alıştırma toplantısında IMF başkanını oynayan McCaine'in söylediklerini kelimesi kelimesine söylemişti.

"Bu açıdan da bakılabilir," diye karşılık verdi, düzinelerce kez yaptığı gibi. "Ama biz kesinlikle farklı bir görüşteyiz. Birkaç ay içinde, global ilişki ve gelişmelerin şimdiye kadar yapılmış en ayrıntılı bilgisayar simülasyonunun sonuçlarını alacağız. Şu anda ayrıntılar kesin olmasa da doğum oranlarının sınırlandırılması konusunda müthiş bir çabanın kaçınılmaz olacağını varsayabiliriz. Ve buna ne kadar erken başlarsak o kadar iyi." İyi. McCaine'in karşısında olduğundan daha iyi.

Irving hiçbir şey söylemedi, sadece sigarasından bir nefes daha çekti, sonra onu önüne tuttu, korun küllenmesini izledi. Çıkardığı duman halkası mükemmeldi. "Bu söylediğinizin ve söyleme tarzınızın bir şantaj izlenimi uyandırabileceğini tesadüfen de olsa hiç düşündünüz mü?"

"Söylemek istediğim tek şey, Asya'daki spekülatörler ve yatırımcılar üzerinde bir etkim olduğudur. Ve teklif ettiğim şey bu etkimi sizin

istekleriniz doğrultusunda kullanmak, eğer siz de karşılık olarak kendi etkinizi benim isteklerim doğrultusunda kullanırsanız. Kendi mantığıma göre size sadece bir iş önerisinde bulunuyorum, başka bir şey değil."

Irving kafasını sağa sola salladı, çok hafif, neredeyse algılanamayacak bir hareketle. "Bu konuda bir tartışma olamaz. Bu tür bir davranış biçimi bizim yetki alanımızın dışında."

John karnında ağrı gibi bir şey hissetti. Burada ne arıyordu ki? Üç yıl önce pizza dağıtıyordu ve tek kaygısı kirasını ödemekti. O durum, böyle insanlarla Filipinler'deki nüfus gelişmeleri gibi sefil konularda kapışmaktan daha iyi değil miydi? Birdenbire masanın diğer tarafındaki bu soğuk ve düz adamla mücadele etme gücünün kalmadığını hissetti. "Söylemek istediğim her şeyi söyledim," dedi; yapmak istediği tek şey bir an önce oradan gitmekti.

Bu anda kapı açıldı. Irving tarafında eksik olan son danışman geniş bir gülümsemeyle içeri girdi, masanın çevresini dolaşıp John'a doğru geldi, elini ona uzattı ve, "Merhaba John. Uzun zamandır görüşemedik," dedi.

Bu Paul Siegel'di.

Bir süre sonra Ursula Valen artık kafasını patlayacak hale getiren bu şeyin ağustos sıcağı mı, yoksa bitmek bilmeyen hesaplamalar mı olduğunu bilemeyecek bir hale gelmişti. Giacomo Fontanelli'nin banka hesap defterlerinin fotokopileri çevresini kuşatmış, gün ışığında parlamaktaydı. Not defteri dönüşümlü gri kâğıttandı ve parlamıyordu, ama ter damlaları üzerinde koyu ve yuvarlak lekeler yapıyordu.

Hata yapmamalıydı. Sakın ola ki bir hesap hatasıyla rezil olmamalı. Lanet olsun, tarih okumuştu ve bütün bunlar aslında iyi bildiği şeyler olmalıydı. Pekâlâ, en baştan, yeniden kitaplara dönüş. Ortaçağda muhasebe, bu şimdilik metal para muhasebesi. Şarlman bunu gümüş üzerine kurmuştu; bir *pound* ya 384 gram yirmi *Sous* halinde paylaştırılmış, solidus ya da schilling de denirdi, bunlar da yine on iki denarii ya da feniğe paylaştırılmıştı. 1252 yılında Floransa, paraları altından

basmaya karar verdi. Ön yüzünde şehrin arması olan zambak vardı, arka yüzünde de Johannes des Täufers'in portresi: Fiorino, sonraları flören ya da florin dendi, Alman ülkelerinde *goldener* ya da gulden denirdi, daha sonraları kendi bastıkları altınlara da bu ad verildi. Bir altın florin üç buçuk gram altın içeriyordu ve 1252 yılında yirmi solidiye eşitti, buna karşın 1457 yılında 108'le liste sona eriyordu. Bir de gümüş florin vardı, *fiorino d'argento*, bir talerin üçte biri değerinde, ama, lanet olası *taler*in bu sistemdeki değeri neydi? Zecchine Venedik Cumhuriyeti'nin florini taklit ederek yaptığı paraydı, dukat da denirdi. Kuzey Avrupa'da yaygın olarak dört fenik değerindeki groschen kullanılırdı... Tam bir kaostu, lanet olası. Not defteri ve tükenmezkalemle birlikte kitabı odanın diğer ucuna fırlattı ve içinde bütün bunları toplamak ve çöp bidonuna tıkmak yolunda şiddetli bir güdü hissetti.

Bir de şu sıcak olmasaydı. Ve şu baş ağrısı. Güçlükle ayağa kalktı, buzdolabına kadar varmayı başardı, buzlu çay kutusunu alıp kafasına dikti, karton tadı geliyordu, ama iyiydi.

XII. yüzyılda Ceneviz ve diğer İtalyan şehirlerinde para alan ve karşılığında faiz ödeyen, tüccarlara, zanaatkârlara ve asil beylere borç veren ilk bankalar kuruldu. Emanetçilere parayı vermek ve sadece bırakılan para hakkındaki bir belgeyle seyahate çıkmak ya da ödemeler yapmak çoktan beri izlenen bir yöntemdi. Mübadele işlemleriydi yani. XIV. yüzyılda Venedik bankaları ilk kez bir müşterinin yatırmış olduğundan daha fazla para çekmesine izin verdi, XV. yüzyılda Arap rakamları ve tüccar hesaplamaları bütün Batı'da yerleşti ve İtalya'da çifte muhasebe sistemi geliştirildi. Ama Giacomo Fontanelli bunu kullanmadı. Onun defterlerinde gözle görülür hiçbir sistem yoktu.

Peki, eğer geçmiş yıllarda yedek akçeler oluştuysa ve daha sonraki bilançolarda bunlar bir daha ortaya çıkmadıysa ne olacak; vergiden kurtulmak ya da sadece tembellik yüzünden? O bunu yapabilecek biriydi. Ursula bütün banka hesap defterlerini kopya etmediği için arşivin içinden çıkmayı başaramıyordu.

En azından mantıklı bir şey istiyorsa...

448.000.000.000 $

Bir kere daha mı Floransa'ya? Vacchilere duymak istemeyecekleri bir şeyler anlatmak için mi? Gözlerini eğik çatı penceresinden giren güneş ışıkları içinde dans eden toz zerreciklerine dikti ve birdenbire düşünceleri de dans etmeye başladı. Daha fazla düşünmeden, bir an duraksamadan, ok, hedef ve atışla bütünleşip sadece yapan bir Zen okçusu gibi adres defterini aldı Cristoforo Vacchi'yi bulana kadar sayfaları çevirdi. Telefona gitti, numaraları tuşladı.

"Elbette, Sinyora Valen," dedi Cristoforo Vacchi hemen. Yaşlı adamın sesi yorgun geliyordu –ya da üzgün, bunu söylemek zordu– ama onun aramasına çok sevinmiş gibi duruyordu. Geçen iki yıl hakkında tek bir söz bile edilmedi, ara vermesinin nedenleri konusunda tek bir soru sorulmadı, hiçbir sitemde bulunulmadı. "Ne zaman isterseniz buyrun."

Oda büyük değildi, köşelerin yuvarlaklaştırılmış olması onu daha da küçük gösteriyordu. Oval bir masa arena gibi görünen bir alana konulmuş ve tekerlekli gri koltuklar da üç sıra halinde bütün bunların çevresine dizilmişti. Odanın ön kısmında beyaz bir perde asılıydı; neyi gizlediği anlaşılmıyordu.

"İcra direktörlüğü burada haftada üç kez toplanır," diye anlatıyordu Paul kısa ve kesin el hareketleriyle, açık renk bir ahşapla kaplı, yer yer beyaz kumaşlar gerilmiş olan duvarları işaret ederek. John'a baktı ve kafasını sağa sola salladı. "Çılgınlık bu, değil mi? Tam da burada yeniden karşılaşmamız?"

John başını salladı. "Evet, oldukça."

"Beni Waldorf'ta aradığında orada olmadığıma üzüldüm. O sırada iki haftalığına Japonya'daydım. Geri döndüğümde bütün haberlere konu olmuştun, o zaman artık seni aramama gerek olmadığını düşündüm."

"Oldukça anlamsız olurdu, evet."

Paul elini cebine soktu ve bir kartvizit kutusu çıkarttı. "Ama kendi kendime, eğer bir daha karşılaşacak olursak sana cep telefonumu vereceğime yemin ettim. Ve bu yemini şimdi yerine getiriyorum. Hayır, bir şey söyleme, yemin yemindir. Hem kimbilir belki başına

yine benzeri bir şey gelebilir...'' Bir kartın arka kısmına bir telefon numarası yazdı ve John'a verdi.

John Para Fonu'nun etkileyici görünen armasıyla Paul'ün adının altındaki daha az etkileyici olmayan sıfatı inceledi. Kartı çevirdi, telefon numarasını okudu, şaşırdı. "Bu çok komik."

Paul henüz kalemi bloknotundaki yerine koymakla meşguldü. "Ne? Cep telefonumun olması mı? Sana bir şey diyeyim mi, onsuz bir adım bile atmıyorum artık. Acil bir operasyon olduğunda ben anında oradayım."

"Yok, ben numarayı kastettim. Bu senin doğum tarihin. Bunu nasıl ele geçirdin?"

Paul kaşlarını kaldırdı. "Ha, çok basit. İstediğin numarayı seçebiliyorsun, ben ilk sıradaydım, henüz boşken."

"Her halükârda ezberlenmesi kolay."

"Beni tanıyanlar için."

Oturdular. John Rus başkanın, Paul Suudi Arabistanlı başkanın koltuğuna oturdu ve en son Paul'ün Manhattan Post Village'deki evinde oturdukları, John'un beş parasız ve uçan kuşa borcunun olduğu günlerden bu yana geçen üç yılı anlattılar birbirlerine. Paul iki yıl önce kısa bir ilişkinin ardından, John'un miras olayından kısa bir süre sonra, şirket danışmanlığından Uluslararası Para Fonu'na geçip Washington'a taşınmıştı. Bu yüzden John ona o zamanlar ulaşamamıştı. Paul'ün anlatabilecekleri bunlardı. Ona yakışan yeni bir gözlük takıyordu, inatçı koyu kahverengi saçlarının ona pek yakışmayan yeni bir kesimi vardı, bunun dışında her zaman olduğu gibiydi, zekânın vücuda gelmiş hali, ete bürünmüş sağlıklı insan aklı.

Geçen yıllarda hayatında nelerin değiştiğini anlatmak için John belirgin bir şekilde daha fazla zamana ihtiyaç duydu ve bitirdiğinde Paul uzun süre suskun bir şekilde ona baktı. "Seni kıskanmalı mıyım, yoksa acımalı mıyım bilmiyorum," dedi en sonunda. "Gerçekten. Bir trilyon dolar, Tanrı aşkına! Bunun bir ceza mı, yoksa lanet mi

olduğunu bilemez insan." Güldü. "En azından açlıktan ölmeyeceksin; kaygılanmama gerek kalmadı."

John da güldü. Birden eskiye dönmüşlerdi. Bir zamanlar, 13. Cadde'deki yıkık evin duvarlarında oturup kızların yapıları hakkında fikir alışverişinde bulunduklarında olduğu gibi. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sadece ikimizin arasında."

"Ne hakkında? Filipinler konusundaki teklifin hakkında mı?"

"Diğeri. Parayla ne yaptığım. McCaine. Fontanelli Enterprises. Kehanet."

"Temel olarak kehanetler bana hiçbir şey ifade etmiyor, ben de birçok kehanette bulunmuştum," diye karşılık verdi Paul ve arkasına yaslandı. "Bunu mutlaka sen de düşünmüşsündür. Bunun dışında... Bilmiyorum. Senin geleceğini öğrenince bazı araştırmalar yaptım. Pek bir şey elde edemedim. Malcolm McCaine'in eski şirketi ve hayatının dönüm noktaları hakkında bir ayrıntı, yani pek heyecan verici şeyler değil. IBM'den onu bırakmak istemiyorlarmış, bunu defalarca duydum. Üniversiteyi olağanüstü notlarla bitirmiş, profesörlerinden bazıları onu hâlâ anımsıyor, tuhaf bir inek olarak, hepsi bu. Ve Fontanelli Enterprises, evet." Burnunu ovuşturdu, eskiden yaptığı gibi. "Bu konuda pek de hoş olmayan bir hissim var, bu türden bir devin var olmasından dolayı. Bütün iktisatçılar da aynı hissi taşırdı. Elemanlarından birinin diğerlerinden çok fazla büyük olması bir ekonomi için iyi değildir. Sen belki de sandığından çok daha büyük bir bölümünü kontrol ediyorsun ve bu beni rahatsız ediyor."

"Benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Hoho!" Paul kafasını salladı. "Bir bilseydim..." Çevresine bakındı, boş koltukları süzdü. "Sanırım onu harcardım. Bütün dünyadaki kadınların ekonomik olarak eşitliği konusunda bir projeye yatırırdım. Anahtar kadınlardır. Bunu kendi projelerimizde fark ettik; Dünya Bankası'ndaki arkadaşlar için bu çoktan beri sabit bir gerçeklik. Kadınların eğitimli ve kendi hayatları hakkında karar vermek için yeterince özgür oldukları her yerde doğum oranları mantıklı bir düzeye iniyor.

Kadınların mülkiyet olmak yerine mülkiyet sahibi olabildikleri her yerde hayat standardı çevre problemleri konusunun düşünülebilmesine olanak veren bir düzeye yükseliyor. Birçok gelişme yardımı projesinde pratikte sadece kadınların eline para veriliyor, çünkü onlar bununla, erkeklerin sadece içip kendilerine altın saat aldıkları yerde, bir şeyleri iyileştirmeye çalışıyorlar."

"Bu durumda benim Filipinler teklifimi destekleyebilirsin."

"Evet ama IMF bunun için doğru yer değil. Biz uluslararası para sistemine bekçilik eden bir organizasyonuz, başka bir şey değil. Biz bütün hükümetlerle birlikte çalışmak zorundayız, her türlü politik zorlama tarafından çepeçevre sarılmış durumdayız... Hayır, benim söylediğim şey şahsi bir organizasyonun yapabileceği bir şey. Biz yapamayız."

Eskiden duvarın üzerinde olduğu günlerdeki his aniden kayboldu. Yine bugündeydiler, karşı karşıya oturuyorlardı, gezegenin en üst düzey para bekçisinin temsilcisi ve dünyanın en zengin adamı olarak, her hafta dünya çapında kararların alındığı bir masanın başında ve dışarıda bir düzine adam onların tekrar ortaya çıkmalarını bekliyordu. John ayağa kalktı. "Bu konuyu düşüneceğim," dedi.

Ursula Valen Floransa İstasyonu'ndan çıktığında Rolls-Royce'u kapıda kendisini beklerken buldu, fakat kullanan Benito değil, Ursula'nın daha önce hiç görmediği genç bir adamdı. O da bir üniformalıydı, bavulu Ursula'nın elinden aldı, arabanın kapısını açtı ve bu arada ona ateşli bir bakış fırlattı.

"Benito bir kalp krizi geçirdi," diye anlattı Cristoforo Vacchi yolda. "O kadar kötü değil, ama artık araba kullanmasına izin yok. Şimdi yakın bir yerde, kendisine bakan bir aileyle birlikte yaşıyor ve tekrar yürümeye başladığı günden beri her gün gelip *Emmy*'yi parlatıyor: arabanın önündeki şekil, biliyorsunuz..."

Ursula başını salladı. Padrone hatrında kaldığından daha zayıf görünüyordu, neredeyse arkası görünecek kadar incelmişti. John Fontanelli'nin gidişi onu derinden etkilemiş olmalıydı.

"Sinyor Vacchi, özür dilerim, bu kadar uzun süre..."

"Sizin bir gün yine geleceğinizi biliyordum," diye kesti sözünü yumuşak bir gülümsemeyle. "Bir neden gerekiyordu sadece." Ursula derin bir nefes aldı. "Bu nedenin sizin hoşunuza gidip gitmeyeceğini bilmiyorum."

Kesin yanılıyordu. Kesinlikle bir hata yapmıştı. Vacchiler gülmekten kırılacaktı, en iyi durumda ya da en kötü durumda, sövüp sayacaklardı. Yarın sabah erkenden yine geri dönecek, öğrenimiyle ilgili bütün belgelerini yakacak ve mutfakta çalışmak için *Paraplui Bleve*'ye başvuracaktı. Derin bir nefes aldı, Giacomo Fontanelli'nin banka defterlerinde fark ettiği şeyi anlattı, bu arada kendini idamdan önceki son yemeğini ısmarlamış gibi hissediyordu.

Cristoforo Vacchi sadece, "Ah!" dedi Ursula bitirdiğinde ve uzun bir süre düşünceli düşünceli başını salladı. "Şu eski bilmece..."

Ursula'nın gözleri büyüdü. "Bunu biliyor muydunuz?"

Padrone gülümsedi. "Evet! Ailem uzun zamandır bu konuya kafa yoruyor. Ama paranın gerçekten hangi kaynaktan geldiği konusunda en ufak bir fikrimiz bile yok."

31

"Washington'da başınıza gelen şey ısrar yeteneğidir," diye anlattı McCaine. "Yaşamda karşılaştığımız güçlükler önünde hayatta kalmamızı sağlayan güç. Herkes ilk önce her şeyin kendini iyi hissettiği şekilde kalmasını ister." Yumruğunu sıktı. "İnsanın bundan kendi isteğiyle vazgeçeceği düşüncesinin bir yanılsama olduğunu görebiliyor musunuz? Bu insan doğasında yoktur. Zorlamak... işe yarayan biricik araç budur."

John donuk bir şekilde başını salladı. "Yani mücadeleye devam etmemiz gerekiyor."

"Buna korkmadan inanabilirsiniz." McCaine bir faks aldı, yukarı kaldırdı. "Collins'ten haberler. Genişletme çalışmaları planlandığı gibi ilerliyor. Elemanları âdeta her gün yeni bir bilgisayar paketi açmaktan, onu sisteme bağlamaktan, simülasyon programını kurup çalıştırmaktan başka bir iş yapmıyorlar. Yani sonuçlar planlandığı gibi önümüze gelecek."

"İyi," dedi John. "O zamana kadar ne yapacağız?"

McCaine ona tuhaf bir bakış fırlattı, ayağa kalkıp pencerenin önünde ileri geri yürümeye başladı. Bunu çoktandır yapmamıştı. Londra yakıcı bir ağustos güneşi altında parlıyordu, sanki birileri tarafından Akdeniz kenarına taşınmıştı.

"Bana yardım edebilirsiniz," dedi McCaine doğrudan doğruya ve bakışları John'a yönelik vaziyette ayakta durdu. "Size belki çılgınca gelecek bir yolla -belki de biraz küstahça, bilmiyorum ama- bana büyük, çok büyük bir yardımda bulunabilirsiniz."

"Eğer amacınız beni meraklandırmaksa," dedi John, "başardınız."

"Önümüzde savaş var. Kanlı bir savaş. Rakibimiz bütün cephelerde muharebe borazanları çalıyor ve bir katliam olacak, bu kesin.

Her ikimiz de kitapta pek olmayan birkaç satranç hamlesi yapmak zorunda kalacağız, demek istediğimi anlıyor musunuz bilmiyorum. Kısacası, hiçbir şeyi o kadar iyi kullanamayacağımız bir durum," dedi McCaine ve karanlık bir şekilde gülümsedi, "bir saptırma manevrası mesela."

"Saptırma mı?"

McCaine ona alttan, bir çeşit Jack Nicholson bakışıyla baktı. "Yapacağım ya da yapmayacağım her şey için gazetede yer almak istemiyorum, anlıyor musunuz? Çok basit. Bu nedenle, gazetede başka bir şeyin yer alması iyi olur."

"Haa," yaptı John. "Ama sorun nerede? Yani gazetelerin yarısı bize ait ve..."

"Sorun diğer yarısı. Bize ait olmayan gazeteler."

John gözlerini kısarak McCaine'e bakıyordu. "Hımm. Evet. Tabii. Ama bana düşen kısmı anlamıyorum korkarım ki."

McCaine masasına geri döndü, çekmeceyi açtı, uzaktan bile pek ciddi olmayan bir sansasyon gazetesi olduğu belli olan bir gazete çıkardı ve ön sayfası üste gelecek şekilde John'un önüne fırlattı. "Şuna bir bakın."

Gazete iki hafta öncesine aitti, manşet şöyleydi: *En güzel kadın, en zengin erkek – bu bir aşk mı?* Manşetin altında John'un *Gaea* reklamından tanıdığı fotomodel Patricia deBeers'in bulunduğu bir fotoğraf vardı; el ele sokak boyunca yürüdüğü adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Ve bu adamı sınırsız bir şaşkınlıkla tanıdı John: Kendisiydi!

"Bu da ne?"

"Fotomontaj," diye açıkladı McCaine. "Oldukça da başarılı. Bu gazete bu tür şeylerle tanınır. İki başlı çocuk fotoğrafları, uçan daire fotoğrafları ve benzeri şeyler basarlar, gerisini kimse düşünmez ama

ilginç bir şekilde bu fotoğraftan bu yana basın merkezimizdeki telefonlar susmak bilmiyor. Bütün dünya bu dedikodularda bir gerçeklik payı olup olmadığını bilmek istiyor."

"Hiçbir gerçeklik payı yok elbette. Ben o kadınla yürüyüşe falan çıkmadım, elini asla tutmadım."

"Sizden rica etmek istediğim şey de," dedi McCaine yavaşça, "bunu yapmanız."

John ona baktı ve, "Sanırım bir şeyleri kaçırmış olmalıyım. Anlayamadım, *ne* yapmam gerekiyor?" dedi.

"Evet, üzerinize çullanıyorum, bunun farkındayım." McCaine gazeteyi aldı, özenle katladı ve bir mahkeme önündeki kanıt gibi havaya kaldırdı. "Normal olarak bu gazetede yer alan bir şeye kimse inanmaz. Her altı haftada bir Elvis ya da Loch Ness canavarı ortaya çıkar ve kimse, birkaç manyak dışında, kimse umursamaz. Bu yüzden bu habere gösterilen reaksiyon beni düşündürdü. Bu bana dünyanın bu haberin doğru olmasını *istediğini* söylüyor. Bütün önyargılar onaylanmak, bütün düşler gerçekleştirilmek ister. Bu tür şeylere özlem vardır."

"Mümkündür. Ama benim bu kadınla hiçbir alakam yok. Fotoğraf çekimleri sırasında dört ya da beş kelime konuştuk ve göğüslerine bakmamaya çalışmakla meşguldüm, hepsi bu." John durdu, birdenbire tuhaf bir duyguya kapıldı.

McCaine yavaş ve düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. "Ama bu mükemmel bir saptırma manevrası olurdu, sizce de öyle değil mi? Siz, Patricia deBeers ve el ele bir fotoğraf... Medyanın haftalarca ateşi düşmezdi."

"Siz gerçekten de bir şeyler planlıyorsunuz." John, McCaine'in beton gibi ifadesiz yüzünü inceledi. "Bunun sakın tahmin ettiğim şey olduğunu söylemeyin."

McCaine elindeki gazeteyi rulo haline getirip sıktı. "İzninize sığınarak yatınızı harekete geçirdim. Zaten radar sisteminin kontrolü için Hong Kong'da bulunuyordu. Bugün ya da yarın Manila'ya yanaşması lazım. Ayrıca Bayan deBeers'ı da ayarladım..."

"Ne dediniz? Ayarlamak mı?"

"Sözleşmeye bir sessizlik maddesi eklettirdim ve ardından ajansla öyle bir pazarlık ettim ki, benden bu düşük ücreti kimseye söylememi rica ettiler. İlginçti."

"Peki, ne için?"

"Birbirini seven bir çifti oynayacaksınız, en azından dünya kamuoyunun gözünde. Tabii bu arada ne yaparsınız, artık orası size kalmış. Bir süre Filipinler'in cennet adalarını dolaşacaksınız, gazetecilerin izinizi bulmasını sağlayacaksınız, ara sıra ara verip karaya çıkacaksınız. Medyada etkili olacak şekilde kol kola çıkacaksınız ama."

"Ciddi olamazsınız!"

"Dünya Filipinler'e bakınca sizi görmeli, borsayı ya da faizleri değil. Bana gerekli olan şey bu."

"Bunda ciddisiniz yani!" John elini alnına koydu, sanki ateşi varmış gibi. "Gerçek ve samimi... Siz bir komedi sahnelemek istiyorsunuz."

"Haydi John." McCaine gazeteyi ya da ondan geri kalan her neyse onu çöp kutusuna fırlattı. "Tanrı bilir ya, sizi dünyanın en güzel kadınıyla yat gezisine göndermekten daha kötüsünü de düşünebilirdim, değil mi? Kim bilir belki birbirinizden hoşlanırsınız..."

"Hayır, bu kadarı da fazla."

"... açık saçık ve yanılsama gerçek mi oluyor?" McCaine gülümsedi, sanki bir fıkra anlatmış gibi. "Peki, kendimi bu işin dışında tutuyorum. Nasıl isterseniz. Sadece bir kez daha yavaş yavaş bir hanedanlığın kuruluşuna doğru..."

"Ama asla parası ödenmiş bir fotomodelle değil," diye kesti John. Hâlâ olan biteni kavrayamıyordu. Hayır artık bu kadarı da çizmeyi aşıyordu. Karşı koyacaktı. Sadece hayır diyecekti, çok basit...

McCaine bir geçiş yapmadan aniden ciddileşti. "Bunun çok faydası olurdu," dedi. "Bu durumda bile yeterince zor olacak. Yarım düzine hükümeti dize getirmek zorundayız, bir de uluslararası bir organizasyonu ve bunu rakiplerimizin en ufak zaafımızı kolladık-

ları bir ortamda yapacağız. Gerçekten de çok büyük faydası olurdu." John teslim olurcasına gözlerini yumdu. İç çekti. "Pekâlâ. Ne zaman başlamamız gerekiyor?"

"En kısa sürede. Bayan deBeers zaten yolda. Sizi Manila'da yatta bekleyecek."

"Oo, karşılaşmak için sabırsızlanıyorum." Ayağa kalktı. Sınırsız bir yorgunluk hissediyordu. "Öyleyse eşyalarımı toplamaya gideyim."

McCaine imalı imalı gülümsedi. Aslına bakarsan son zamanlarda sık sık imalı şekilde gülümsüyordu. "İyi yolculuklar," dedi. "Keyfini çıkarın."

"Çok teşekkürler." John çıkarken kendini McCaine'in kapının yan tarafına astığı ince aynada gördü ve "Bu çok mu gerekliydi yani?" diye mırıldandı.

Ursula kendini rahat hissediyordu. Duş almıştı, uzun yolculuktan dolayı hoş bir yorgunluk vardı üzerinde, Padrone ve diğer iki yaşlı Vacchi ile birlikte –Eduardo yoktu– fesleğen, domates ve kekik kokan yemek solundaki bu harika donatılmış masanın başında oturuyordu. Giovanna'nın servis yaptığı şey her neyse kaliteli tabaklar içinde harika görünüyordu.

Yemekte onun keşfettiği ve görünüşe göre çoktan beri Vacchiler tarafından bilinen şey konuşuldu.

"Zamanın en güçlü ailesi olan Medici ailesinin en parlak dönemlerinde bile servetlerinin dört yüz bin florini ciddi bir şekilde aşmamış olduğunu dikkate alırsanız," dedi Cristoforo Vacchi, bir yandan da düşünceli bir şekilde kalın bir peçeteyle dudaklarını siliyordu, "üç yüz florinin o zamanlar iyi bir servet olduğunu görürsünüz. Ama aynı miktarda borçlu olmak pek o kadar da iyi bir durum değildir kuşkusuz."

"Giacomo Fontanelli borç batağına saplanmaya aday biriydi," diye araya girdi Alberto Vacchi, kendini çatal bıçakla yaptığı işe kaptırmışken.

Padrone şarap bardağından minik yudumlar aldı. "Oldukça zor bir duruma düşmüş olmalı."

"Peki, acaba," diye bir öneri getirdi Ursula, "bu yıllar içinde, defterlerde yer almayan birtakım hesaplar olabileceği düşünülemez mi? O zaman son sayfa sadece ödenmesi gereken borçların bir özeti anlamına gelir. Onun manastıra girmeden önce dünyasal sorunlarını hallettiğini düşünüyorum."

"Prensip olarak evet," dedi Gregorio Vacchi dudaklarını incelterek. Bu tür bir davranışı kesin olarak onaylamıyordu anlaşılan.

"Gelgelelim ticari kayıtlarından bu tür birikimleri nasıl oluşturduğu konusunda bir ipucu çıkmıyor. İşleri bu tür bir şey söylemeye olanak verecek kadar iyi gitmiyordu."

Ursula çatalını kenara bırakıp sırayla üç adama baktı. "Ve bu sizi asla şaşırtmadı mı? Misyonunuz konusunda asla bir şüpheye kapılmadınız mı? Her şeyin dayandığı paranın nereden geldiğini bilmemeniz?"

Susup birbirlerine baktılar ve Cristoforo Vacchi de aynı şekilde çatalını bırakıp ellerini düşünceli bir şekilde masanın üzerinde, tabağının önünde kavuşturdu. "Bunu anlayabilmeniz için," dedi, "bizim Giacomo Fontanelli'nin defterlerine çok uzun zamandır sahip olmadığımızı bilmeniz gerekir. Onlar bizim elimize, ben çocukken, II. Dünya Savaşı'nın arifesinde geçti; o zamanlar kimsenin bunlarla uzun uzun uğraşmaya vakti yoktu. Açıkça söylemek gerekirse sizin keşfettiğiniz bu şey son yirmi otuz yıldır dikkatimizi çekiyor."

"Yirmi otuz yıldır mı?" diye tekrarladı Ursula şaşkın bir şekilde. Oysa yolda Vacchi ailesinin yüzyıllardır bu konuya kafa yorduğu izlenimine kapılmıştı. "Peki bu nasıl oldu? Yani bu defterler bu süre içinde neredeydi?"

"Aziz Stephanus Manastırı'nda."

"Fontanelli'nin manastırı mı?"

"Evet. Apeninler'de küçük bir manastırdı; bugün Forli yönünde giderseniz harabelerin yanından geçersiniz. 1890 yılında terk edildi. Mussolini onu bir cephane deposu yapana kadar boş kaldı, savaşın bitmesinden kısa bir süre önce de havaya uçtu. Hava saldırısı sırasında olduğu söyleniyor."

460.000.000.000 $

"Peki, defterler?"

"Bildiğim kadarıyla manastırın dağıtılması sırasında diğer belgelerle birlikte Roma'ya getirilmiş. Orada uzun yıllar, birinin bu defterleri bizim aileye verme fikrine varıncaya dek, saklanmış." "Peki, o biri kimdi?"

Cristoforo Vacchi yorgun bir şekilde omuzlarını silkti. "Üzgünüm, dediğim gibi ben henüz çocuktum."

"Hımm. Başka birtakım belgeler daha olduğunu söylediniz..."

"Bir keresinde babam anlatmıştı. Bunların olduğunu. Ama ne tür belgeler olduğunu ve nerede bulunduklarını bilmiyordu."

"Ama bunu bilmek ilginç olurdu," dedi Ursula Valen ve sadece heyecana benzer bir şey hisseti. "Değil mi?"

Pencereden güneş ışığı girdiği ve burnunu kaşındırdığı için uyandı. Pencereden dışarıya kısa bir bakış attı ve hâlâ yolda olduğunu söyledi ona. Altlarındaki bulutların manzarası muhteşemdi ve uçağın üzerinde kararmakta olan gökyüzü de bundan aşağı kalmıyordu. Saate baktı. Fazla kalmamıştı yolcuğun sona ermesine. Arkada korumaların boğuk bir gürültüyle konuştuklarını işitiyordu. Motorların monoton gürültüsü içinde ne söylediklerini anlamak mümkün değildi – zaman geçirmek için yapılan önemsiz konuşmalardı muhtemelen.

Bunu hayal bile edemezdi: kehaneti gerçekleştirme yolunun bir parçasının onu şimdi bekleyen böyle bir şey olabileceğini, kiralanmış bir güzelle çevrede bir playboy rolü oynamak olduğunu. Ne kadar gülünçtü. Ve utandırıcı, eğer gerçek günün birinde su yüzüne çıkacak olursa.

İniş tıpkı diğerleri gibiydi, havaalanı da tıpkı diğerleri gibi görünüyordu. Kendilerine ayrılmış güvenlik alanına yönlendirildiler ve her zamanki gibi bir limuzin bekliyordu, büyük, beyazdı bu seferki, Cadillac gibi görünüyordu, ama değildi. Her neyse. Son iki yılda o kadar uçmuştu ki artık yüklendiği radyoaktif dalgalar konusunda kaygılanması gerekirdi. Birkaç hafta gerilimlerden uzak durmak iyi gelebilirdi, gazetecilerin de canı cehenneme!

Yolculuk sırasında dışarıya pek dikkatli bakmadı. Klima bütün hızıyla çalışıyordu. Lüks bir arabanın içinden Manila da sadece diğer büyük şehirler gibi görünüyordu: apartmanlar, geniş caddeler, yollarda aşırı bir kalabalık, Los Angeles'ta da rahatlıkla bulunabilecek parlak reklam panoları. İnşaatlar. Yakıcı bir ağustos gününde sıcak asfaltla ya da pres makinesiyle çalışan adamlar.

"Liman," dedi Marco, sallanarak ana caddeden geniş ve daha az kalabalık olan bir caddeye saptıkları sırada.

Beklentilerin aksine yatını tekrar görmek John'un içini heyecanla doldurdu. Gurur ve ihtişamla duruyordu yat, beyaz bir rüya gibi, devasa, gerçek bir lüks olarak. İki yıl boyunca ona adımını atmamıştı. Formunda kalması ve mürettebatın hareket halinde olması için sürekli oradan oraya göndermişti, o ise bürosunda pinekliyordu sadece, sanki bu işlerden bir şey anlarmış gibi. Ne biçim bir isim!

Kaptan Broussard güvertenin parmaklıklarında duruyor ve el sallıyordu. John da ona el salladı. Ayağını güverteye atacağı sırada rengârenk, yanardöner bir şey belirdi güvertede, ona doğru fırladı ve o hiçbir tepki gösteremeden havadar giyimli bir kadın onu tutup kucakladı ve tutkuyla öptü.

Uzun bir süre. John, başlangıçta şaşkındı ve kendini korumaya çalışıyordu ama sonra bunu tamamen keyifli bulmaya başladı. O da kadını aynı şekilde kavradı kollarıyla, kokulu kumaşın altında yumuşak tenini hissetti, çekici saçlarını kokladı, kendi bedeninin açık seçik tepkisini de hissetti...

Patricia deBeers onu bıraktı ve sanki uzun bir ayrılıktan sonra dikkatlice tepeden tırnağa görmek ister gibi bir adım geri attı. İyi görünüyordu, John'un hafızasında kaldığından çok daha iyi görünüyordu. Mükemmel bir vücut, dengeli bir yüz, kadınsı güzelliğin vücuda gelmiş hali; tropik güneşi bütün bunları adamakıllı açığa çıkarıyordu. Bu seyahat düşündüğünden daha keyifli olacak gibiydi.

Kadın John'un elini tuttu ve "Gel!" dedi. Onu çekerek kıçtaki güverteye götürdü, yeni evlenmiş liseli bir kız gibi kayıtsızca gülüyordu, cam kapıdan geçerek salona girdiler.

İçeride elini bıraktı kadın, kapıyı kapattı ve John'a üç adım mesafede durdu, ellerini göğsünde bağladı. "İşim buydu, anladığım kadarıyla. Memnun kaldınız mı?"

"Nasıl?" diye sordu John. Kadının sesinde beklenmedik bir anda kalaya dökülen bir kova buzlu suya benzer bir şey vardı ve John durumu kavradı. "Ah, evet. Tabii. Kesinlikle, ee, inandırıcı oynadınız. Kesinlikle." Hepsi bir gösteri, elbette ya. Kararlaştırıldığı gibi. Muhtemelen bir yerlerde bütün bunlar için bir senaryo bile vardır, önümüzdeki haftalarda ne yapacaklarına dair.

"Mükemmel. Müşterilerin memnuniyeti benim için çok önemli." Sesi pek de öyle düşünüyormuş gibi gelmiyordu kulağa. Öyle görünmüyordu da. Yüzünü buruşturmuş bir halde öylece duruyordu, ensesindeki bütün saçları kalkmış, bütün bedeni belirsiz bir şey yüzünden titriyordu.

John eliyle bir hareket yaptı, keşke onu sakinleştirecek bir şey yapabilseydi. "Olağanüstü," dedi dikkatlice, "dediğim gibi."

Kadın dönüp uzaklaştı, parlak mavi denize, yelken direklerine baktı. Bir süre böyle durdu ve hiçbir şey söylemedi, sadece canlı bir takvim fotoğrafı gibiydi.

"Kendimi nasıl hissettiğimi biliyor musunuz, *Bay* Fontanelli?" diye sordu en sonunda, sesinde bir küçümsemeyle. "Bunu düşünebiliyor musunuz?"

Bu, onun bu işe nasıl ve ne şekilde ikna edildiğiyle ilgiliydi. John onun başka bir söz söylemesine gerek kalmadan anladı. "Dinleyin..."

"Hayır. *Siz* şimdi beni dinliyorsunuz. Siz Tanrı'nın yeryüzündeki en zengin adamısınız, kabul. Ama bu size bana bir pislik gibi davranma hakkı vermez. Gaea Ödülü'nüz için modellik yaptım, tamam. Bu benim mesleğim: mümkün olan her şeye modellik yapmak. Ama bu beni bir fahişe yapmaz, anlıyor musunuz? Benim zamanımı kiralayabilirsiniz,

görünüşümü birtakım amaçlarınız için satın alabilirsiniz, anlaşma bu. Siz bunu yaptınız ve ben de rolümü yapacağım. Ben profesyonelim. Ama benim eğilimlerimi satın alamazsınız, Bay John Fontanelli, Bay Bir Trilyon Dolar. Ben bir modelim, ama ilk önce ben bir kadınım, anlıyor musunuz? Bir kadın."

"Evet, bunu görüyorum... Özür dilerim, demek istiyordum ki, bu açık. Bir kadın olduğunuz. Hem bu hiç de benim..."

Gözyaşlarını zor bastırıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Aklınıza başka bir fikir gelmedi mi? İnsan zengin olunca böyle mi oluyor? Aklına paradan başka bir araç gelmiyor mu?"

"Hayır, bunu biraz..."

"Bana basitçe *sorabilirdiniz*. Bir insanın bir başkasına bir şey sorması gibi, basitçe. Bir adam bir kadına, onunla birlikte olmak isteyip istemediğini sorabilir, bu sınırlı bir zaman için bile olsa, bir tatil için ya da birkaç hafta için. Ve kadın reddedebilir, insanın riske girmesi gerekir. Aksi takdirde kadının kabul etmiş olmasının hiçbir değeri yoktur, anlıyor musunuz?"

John çaresizlik içinde ona baktı. McCaine başına güzel bir bela açmıştı. "Evet," dedi. "Anlıyorum."

Kadın ona baktı, kafasını sağa sola salladı, pahalı saçları uçuştu.

"Hayır. Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Beni satın aldınız. Bana ödeme yapıyorsunuz. Bu yüzden benim evet demiş olmamın hiçbir değeri yok. Hem de hiç." Bunun ardından oradan uzaklaştı kadın, koridorun karanlığında kayboldu, ışığı bile açmadı. Kısa bir süre bir kapı kilidinin sertçe döndüğü duyuldu. John iç geçirdi. Birden elinde telefonla bir hostes belirdi. "Size," dedi. McCaine'di.

"Kaptan bana sizin geldiğinizi haber verdi," dedi. "İlk sahne gerçekleşmiş bile, öyle söyledi, en az on gazeteci tarafından fotoğraflarınız çekilmiş. Manşetlere çıkar çıkmaz gazeteleri size göndereyim mi?"

"Hayır lütfen," dedi John ve teslimiyet içinde kendini bir koltuğun üstüne bıraktı. Bu seyahat düşündüğünden daha berbat olacak gibi görünüyordu.

"Güzel, öyleyse göndermem. Seyahat planıyla ilgili birkaç detay daha. Bagajlar yüklenir yüklenmez denize açılacaksınız ve gece için daha güneydeki bir koyun açıklarında demir atacaksınız. Sabah Filipinler hükümetinin bir temsilcisi gelecek, size eşlik edecek, gerektiğinde tercümanlık yapacak ve size binlerce adanın içinde en güzel yerleri gösterecek."

"Gazetecilerin bizi kolay kolay bulamayacakları yerleri, değil mi?"

"Siz bu konuda kaygılanmayın. Onları bir parça zorlamak zorundayız, eğer hâlâ gizemli kalmak istiyorsak." McCaine bir an durdu. "Sesiniz iyi gelmiyor. Bir sorun mu var?"

John kafasını arkaya, koltuğun yumuşak arkalığına gömüp gözlerini tavandaki ağaçların damarlarına dikti. İnsan isterse bunların içinde ejderha ya da başka canavarlar keşfedebilirdi.

"Bunu nereden çıkardınız? Ben çok iyiyim."

Ertesi sabah programda güvertede kahvaltı yer alıyordu, muhtemel fotoğrafçılara bir şeyler sunmak için. *KEHANET* küçük ve ıssız bir yat limanının yakınlarında demir atmıştı ve burada, güneşlenme güvertesinde, gazetecilere servis tabağında sunuluyorlardı âdeta. Mavi yelken bezinden bir örtü onları güneşten koruyordu ama artma eğilimi olan aşırı sıcaktan koruyamıyordu.

"Toplam on dokuz, Bay Fontanelli, efendim," dedi erkek hostes, dudaklarını kıpırdatmadan, kahve ve taze sıcak ayçöreği servisi yaparken.

"Toplam on dokuz. Ne?" diye sordu John, adamın hiçbir şey anlaşılmayan tuhaf konuşma biçiminden rahatsız olmuş bir şekilde.

"Üç tanesi rıhtımdaki şu Hyundai'de, onları görüyor musunuz? Arka koltuktaki adamın elinde şimdiye kadar gördüğüm en büyük teleobjektif var." Kahveyi özellikle yavaş koyuyordu. Şüphesiz çok fazla James Bond filmi izlemişti. "Köprüde mükemmel bir dürbünümüz var, oradan kimseye görünmeden bütün bölge araştırılabilir. Şu büyük yelkenli yatı görüyor musunuz, üçüncü sıradaki, mavi gövdeli olanı? Kıç tarafında biri oturuyor. İki kişi de..."

"Peki, tamam," dedi John ve fincanı elinden aldı. "Teşekkürler. Tüm ayrıntıları bilmek istemiyorum."

Adam incinmiş gibi görünüyordu. Birden büründüğü bir sessizlik içinde masayı donatmayı sürdürdü, ta ki Patricia deBeers'in görünmesi onu değişik düşüncelere götürene kadar.

"Bu da ne demek oluyor?" diye azarladı kadın adamı.

"Özür dilerim, Bayan deBeers, defalarca özür dilerim. Elbette size hemen yeni bir fin..."

"Umarım. Ve eğer mümkünse bugün."

"Bugün, elbette, Bayan deBeers." Ortadan kayboldu.

John kadın otururken onu şaşkınlıkla, fincanının kenarından izliyordu. Dün söylediği gibi tam bir profesyoneldi. Kokulu bir sabahlığa sarınmıştı, saçları taranmamıştı ama yine de çok çekici görünüyordu; dışarıdan bakan biri onun harika bir aşk gecesi geçirdiğinden başka bir şey düşünemezdi. Sert konuşmalarını ise kimse karadan duyamazdı.

"Ee? Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu buz gibi bir ses ama büyüleyici bir gülümsemeyle ve bir ayçöreği aldı.

John fincanını koydu. En azından genel görüntüyü bozmamak için onun da biraz zahmete girmesi gerekiyordu. "Bilmiyorum. Daha sonra hükümetin bir temsilcisi gelecek ve bize rehberlik yapacak."

"Ah. Ne kadar da özel."

"Değil mi?" Haftalarca böyle zehirli bir dille mi konuşacaklardı? Pekâlâ daha neşeli hale de getirilebilirdi.

"Dün gece," diye başladı kadın, bir ara verdi, ağzındakini çiğnedi, gülümsedi, sözlerini yankılanmaya bıraktı, "Filipinler üzerine bir gezi broşürü okudum. Burada inanılmaz atraksiyonlar var. Palawan Adası'nda bir botla *Yeraltı Nehri*'nde gezinti yapılabiliyor, devasa bir damlataş mağarası, henüz tam olarak keşfedilmemiş bile. Sizce de heyecan verici değil mi?"

"Hımm," dedi John. "Fena görünmüyor." Bir gezi broşürüne bakmak John'un aklına bile gelmemişti. Bazen bu manyakça zenginliğine

rağmen gerçek hayatı kaçırdığı duygusuna kapılıyordu. Mesela şimdi olduğu gibi.

"Ya şu, sönmüş bir volkanın eteklerindeki kükürt kaplıcaları, Makiling Dağı ya da onun gibi bir şey. Samimi olarak söyleyin," sesini vaat dolu bir mırıltı düzeyine indirdi, "benimle sıcak kükürt kaplıcalarında... yüzmek ister miydiniz?"

John ona baktı. Bir ayçöreği almak istemişti ama eli yolda amacını unutmuştu.

"Bunda ciddi değilsiniz, öyle değil mi?"

Küskün bir tavır takındı ve ayaklarını yukarı çekerek iskemlenin üstüne koydu. Bu sabahlığındaki enteresan bir reddi açığa çıkardı. "Bana hiç olmazsa eğlencemi bağışlayın," dedi iki anlama gelebilecek bir şekilde. Ardından başını mutfak tarafına çevirdi ve bağırdı: "Fincanım nerede kaldı, lanet olası!"

Avukatlık bürosunun dördüncü katına çıkan merdivenler ikisini de nefessiz bırakmıştı; Ursula'yı seyahat çantası sırtında olduğu için, Alberto Vacchi'yi de artık pek genç olmadığı için. Kapının kilidini açarken eli görünür bir şekilde titriyordu.

"Buyurun," dedi hâlâ nefes nefese, "daire burası."

Ursula onun yanından geçerek kapıdan girdi, çevresine bakındı. Güzel. Tavan alçaktı, duvarlar boyanmıştı, mobilya geçen yüzyıldan kalmaydı, buzdolabı, fırın ve renkli örtülerle tamamlanmıştı. Eskimiş bir hava kokusu vardı.

"Çok uzun zamandır burada kimse yaşamıyor," dedi avukat özür dilercesine. Gidip pencerelerden birini açtı. Şehrin gürültüsü bir anda içeri doldu ve girişte hissettiği zamansızlık duygusunu yok etti. "Burada kalmak istediğinizden emin misiniz? Sorun değil. Şoför sizi her akşam alabilir ve..."

"Lütfen pencereyi kapatın," diye karşılık verdi Ursula ve çantasını mutfak bölümündeki bankın üzerine bıraktı. "Hayır, her gün bu yolu gidip gelmek israf olur. Ben burada idare ederim."

Alberto Vacchi pencereyi kapattı ve ellerini dolap gözlerine vura vura ilerledi. "Çatal bıçak, bol miktarda var. Şurada da konserve stokları." Birini eline aldı, burnuna götürdü, iki mercekli gözlüğünün alt kenarları sayesinde üzerindeki yazıları okumaya çalıştı. "Son kullanma tarihi geçmemiş, vay canına."

Ursula buzdolabını açtı. En düşük seviyede çalışmaktaydı ama içindeki tek şey bir şişe suydu.

"Size yakınlarda birkaç restoran önerebilirim, orada..."

Ursula kafasını sağa sola salladı. "Ben başımın çaresine bakarım."

Yaşlı avukat saçlarıyla oynadı. "Yiyecek bir şeyler almayı akıl etmeliydik. Size bir şeyler getirteyim mi?"

"Alışveriş yapacağım. Bana çok şey gerekli değil. Birkaç *pani*, biraz *latte*, bir parça *verdura*... *e salame*... *vino rosso*..."

"*Bene*," dedi Alberto. "*D'accardo*." Bir süre düşünceli düşünceli ayakkabılarını inceledi. "Size doküman odasının şifresini söyleyeyim. Her ay değişiyor, ama ağustos sonuna kadar iki hafta var. Anahtarı alacaksınız... Başka bir şey?" Kadına baktı. "Ah, evet. Bekçiye haber vereyim. Günde dört kere gelir ve evi kontrol eder. Sizden haberi olması lazım." Biraz düşündü, ama aklına başka bir şey gelmedi. Ellerini kaldırdı. "*Si*, hepsi bu. Eğer bir şey olursa, bir şey lazım olursa her tarafta telefon var... ya da herhangi bir şey istediğinizde... bir telefon edin yeter."

"Ederim," diyerek başını salladı Ursula. Ceketinin cebindeki fuları titreyip duran yaşlı adamın neredeyse dokunaklı ve kaygılı bir hali vardı.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Ursula omuzlarını silkti. "Aramayı," dedi. "Bu konuda iyiyimdir. Bir şey buluncaya kadar ararım."

Hükümet temsilcisi genç, şık bir Filipinliydi, Benigno Tatad, Olimpiyat yüzücüsü gibi geniş omuzluydu. John'u kibarca selamlayıp Başkan Ramos'un özel selamlarını iletti. Bütün bunları yaparken oldukça çekingen görünüyordu, sanki John'un serveti insanın kanunen

dizüstü çökmesini gerektiriyordu. Ardından bir de Patricia piyasada görününce adam neredeyse bitip tükendi. Titreyen elleriyle bir Filipinler haritası uzattı ve onlara bir rota önerdi, kendi deyimleriyle "masalsı adalara ve terk edilmiş düşsel kumsallara" doğru. John bunu onaylayıp kaptana rotayı bildirmesini rica eder etmez kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldu.

Hemen ardından *KEHANET* güney yönünde yavaş yavaş harekete geçti. Güneş, Güney Çin Denizi üzerinde batıp dünyayı kırmızı ve turuncu senfonisine dönüştürürken Balayan Körfezi'ni geçtiler. Verde Adası geçitlerine vardıklarında deniz sakin, Mondoros'un kuzey sahilinin gölgeleri yüzünden koyu gri ve eflatun rengindeydi. Akşam olunca Puerto Galera önlerinde demir attılar ve motorlu botlarla parlak gece hayatına karıştılar.

Tuhaf bir grup oluşturmuşlardı. Patricia'nın çevresinde korumalarla birlikte yedi erkektiler, görünüşe göre güzellik kraliçesi de bunun tadını çıkarıyordu. Yürümekten çok dans ediyordu sanki, sağa sola yalpalıyor, nefis bir şekilde eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"İzleniyor muyuz?" diye sordu John Marco'ya, ilk diskotekten ayrıldıklarında.

Kayıtsızca başını salladı Marco. "Kameralı iki kişi arka çaprazımızda. Şu ilerideki bisikletli de onlardan biri galiba."

John, Patricia'ya doğru eğildi. "Görev başındayız."

"İddiaya girerim bundan keyif alıyorsunuzdur," dedi kadın alaycı bir şekilde.

Birkaç renkli diskotek ve oldukça kirli bir barı ziyaret ettikten sonra nihayet kumsal boyunca yürüyerek bota gittiler. Devlet tarafından gönderilen rehberleri kötü bir oyunda iyi bir yüz ifadesi yapmaya çalışıyordu, ama gülümsemesi zamanla bir maske haline gelmişti. John sorduğunda Puerto Galera'da bir gecenin pek de ona verilen programdaki en iyi parçalardan biri olmadığını itiraf etti.

Sonraki günlerde girintili kıyılar, sık ormanlar ve palmiyelerle kaplı kumsallar boyunca kayarak ilerlediler. Sık sık rengârenk balıkçı

tekneleriyle karşılaşıyorlardı, tek başına ya da birkaç tanesi bir arada; bazıları gürültülü motorları ve teknenin dışına sarkan vinçleriyle ilerlerken, bazıları da rengârenk yelkenler tarafından çekilerek sessizce süzülüyordu. Üzerlerinde bulunan adamlar onlara el sallıyordu, ama bu devasa yatla daha fazla da ilgilenmiyorlardı. Subuyan Denizi'ni boydan boya geçtiler, Güney Luzon sahili boyunca ilerlediler ve nihayet Mayon Volkanı'nı gördüler, gökyüzüne uzanan mükemmel bir labut biçimindeydi. İnce bir duman bulutu yükseliyordu kraterinden, tehlikeye karşı sürekli bir uyarı gibi.

Patricia volkanın eteklerindeki Legaspi şehrinde biraz dolaşmayı önerdi. Benigno Tatad oldukça dikkatli bir şekilde, bunun hiçbir çekiciliği olmayan sıkıcı bir şey olacağını söyleme cesaretini gösterdi. "Pekâlâ," dedi Patricia çabucak, "O zaman biz de başka bir şey yaparız."

"Boracay'a gitmeliyiz," diye önerdi elçi. "Boracay kumsallarının dünyanın en güzel kumsalları olduğunu söyleyen birçok insan var."

Böylece irili ufaklı adaların arasından, cennetteki gibi berrak sulardan geçerek Visaya Denizi'ne geri dönüp tekrar batıya yöneldiler. Bir keresinde bir spor uçağı gelip tepelerinde tur attı, ama içinde gazetecilerin mi, yoksa ilginç resimler çekmek isteyen turistlerin mi olduğunu söylemek zordu. Gezilerinin nedeni ve amacı giderek unutuldu. En önemli olayları nefis yemeklerin ve güneşliğin altındaki geminin hoş sallantıları ve geminin dalgalandırdığı suyun hışıltıları içinde geçen günlerinin sakin monotonluğu bu dünyanın diğer tarafındaki dünyaya ait bütün düşünceleri kovuyordu kafalarından. John virgülsüz, noktasız, bitmeyen bir maraton halinde geçen iki yılın gerginliğinin yavaş yavaş üzerinden döküldüğünü hissediyordu. Öyle ki bazen, tam bir rahatlamaya kavuşacak olursa kendisinden geriye bir şeyin kalıp kalmayacağını düşünüyordu.

Boracay. Rengârenk yelkenleriyle küçük balıkçı teknelerinin toplandığı geniş daireli körfezlerin turkuvaz renkli parlak sularından süzülürken, hindistancevizi ağaçlarıyla bezenmiş, resimlerdeki gibi süttozu kadar beyaz kumsalları hayranlıkla izlediler. En büyük kumsal,

White Beach, turistik olarak kötü yapılandırılmıştı, ama Benigno'nun kılavuzluğunda güneyde küçük bir kumsal buldular.

"Burada harika mercan kayalıkları vardır. Eğer isterseniz bir tanesinde dalış yapabilirsiniz," diyerek tahrik etti Benigno.

John fazla heyecanlanmadı. "Ben dalamam."

"Size bunu öğretecek bir dalgıç hocası getirteyim, gerekli malzemelerle birlikte sorun değil."

Patricia bu fikri mükemmel buldu. Benigno'nun da kendisiyle birlikte dalmasında ısrar etti, o da karmaşık duygular içinde bunu kabul etti. Ertesi gün dalgıç hocası geldi; kırlaşmış saçlarıyla yaşlı bir Filipinliydi, konuyla ilgili teknik terimlerin dışında oldukça bozuk bir İngilizcesi vardı ve yarım tabura yetecek kadar alet çıkardı yata.

John dinlenme saatlerini ön güverteye taşıyarak diğerlerini dalgıç aletleriyle alıştırmalar yapmaya bıraktı ve huzurun tadını çıkardı.

"Resmî olarak size kilitler için kod numaralarını söylemeye geldim," diye açıkladı Cristoforo Vacchi ince bir gülümsemeyle, artık son zamanlarda baston yardımıyla yürüyordu. "Ama bu bahane bana sizi görmek açısından da çok uydu. Her seferinde yemeklerde sizden söz ediyoruz. Kaygılandığımızı söylemek abartılı olur, ama işte biz de biraz düşünceliyiz bu konuda. Ayrıca yapacak fazla bir işimiz de yok."

Ursula gözlerini kırpıştırarak Padrone'yi süzdü, onun böyle birdenbire ortaya çıkmasından dolayı şaşkın, bu evde başka bir insan olduğu için de tedirgindi. "Gerçekten de ağustosun sonu geldi mi?" diye sordu.

"Ayın otuz biri," dedi Cristoforo.

"İnanılmaz." Her arşiv karıştırdığında ve kendi haline bırakıldığında olduğu gibi zaman duygusunu yitirmişti. Ona daha dünmüş gibi geliyordu ama aynı zamanda dışarıda yıllar geçmiş olduğuna da inanabilirdi, eğer biri ona bunu söyleseydi. Kalemi kenara bıraktı ve ayağa kalktı, gereklilikten dolayı konuşmakta zorlandığını hissediyordu. "Bana tuhaf gelen bir şey buldum. Bir baksanız iyi olur."

"Memnuniyetle."

İçinde Giacomo Fontanelli'nin defterlerinin durduğu klimalı vitrini açtı, içinden aceleyle çiziktirilmiş notların sarktığı kimi kabaca, kimi sanat eseri olarak ciltlenmiş defterleri karıştırdı. "İşte burada." İnce bir cildi çıkardı, sonlardakilerden biriydi bu, gerekli yeri açtı ve gösterdi.

"Bakın. Bu not. Bunu nasıl tercüme ederdiniz?"

Padrone gözlüğünü düzeltti ve çapraşık solgun yazıyı inceledi. "Hımm. Pek kolay değil."

"Fontanelli zamanla defterlerin kenarına notlar düşmeyi alışkanlık haline getirmiş: âdeta bir çeşit günlük. Kiminle konuştuğu, nerede iş yaptığı türden şeyler. Bu biricik şahsi not."

Cristoforo Vacchi çalışma masasına oturdu, lambayı yakına çekip sessizce satırları okudu. "Gerçekten de çok garip," dedi en sonunda ve tercüme etti: "*Bugün babayla konuştum. Belki bir çıkış yolu.* Bununla ne kastetmiş olabilir?"

"Şimdiye kadar onun evlilikdışı bir çocuk olduğunu ve babasının bilinmediğini sanıyordum," dedi Ursula.

"En azından vasiyetinde böyle söylüyor."

"Ve bir servet bıraktığını söylüyor, borç değil." Ursula kafasını sağa sola salladı. "Ben her şeyi yeniden hesapladım. Bütün yılları, bütün florinleri, zecchinleri, markları ve fenikleri. İnanılmaz bir karmaşa, ama doğru hesaplamış. Eğer kenara para ayırmayı başardıysa, o zaman bunlar burada kayıtlı olmayan işlerden demektir."

Padrone bu hışırdayan eski sayfaları dikkatlice çevirdi. "Bu notun tarihi ne?"

"Mart 1522." Ursula notlarını karıştırdı, sayı kolonlarıyla dolu kalın bir kitapçık oluşturmuştu. "O zamanlar yaklaşık beş yüz florin borcu varmış ve alacaklılara karşı zor durumdaymış, ta ki *J.* diye biri ona iki yüz florin kredi verene kadar. Tam bir üçkâğıtçıymış bizim büyük vakıfçı."

Vacchi kitabı kapatıp bir kenara koydu. "Peki, bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Ursula çenesini ovuşturdu. "Şu ana kadar hiçbir şekilde açıklayamıyorum. Sadece Roma'ya gitmem gerektiğini biliyorum. Giucomo Fontanelli'nin diğer belgelerinin izini bulmalıyım."

"Nerede olduklarını Tanrı bilir."

"Bu yüzyılda yer değiştirdiler. Kesinlikle giriş tarihleri, protokoller, herhangi bir şey, onları bulmama yardım edecek herhangi bir şey vardır."

"Kendinize güveniyor musunuz?"

"Evet." SED[5] rejiminin dağılmasından sonra profesörlerin, öğretmenlerin ve diğer devlet memurlarının başka işlerde devam ettirilmesi konusundaki kararları veren komitelerden birinde yer almıştı. Belge bulma konusundaki yeteneğini dağıtılan istihbarat örgütünün arşivlerini karıştırırken keşfetmişti ve bazen istihbarat örgütü için çalışmaktan dolayı birini suçlu hale getirebilecek olan dokümanları, gizlenmiş ya da yanlış yerlere konmuş olmalarına rağmen bulduğunda kendi kendisinden korkardı. Altıncı his gibi bir şeydi, evet, kendine güveniyordu.

"Pekâlâ," dedi Padrone. "Biz her şeyi ayarlarız. Ben arayabileceğim birkaç kişi tanıyorum, size yol gösterebilirler..."

Onu uyandıran hostes bunu öğle yemeğini hatırlatmak için değil, telefonu vermek için yapmıştı. Arayan McCaine'di ve, "Prenses Diana öldü," diyordu.

John kalkıp oturdu, ahizeyi diğer kulağına aldı ve kafasının uyuşukluğunu gidermek için birtakım hareketler yaptı.

"Ne dediniz?"

"İngiliz veliahtının boşanan eşi. Bu gece Paris'te arabasıyla bir köprünün ayaklarına çarpmış."

"Ne?" Nemli sıcaklık insanın derisine yapışıyordu. "Neden ki?"

"Öyle görünüyor ki, kendilerini motosikletlerle takip eden bir fotoğ-

5 Sozialistische Einheitspartei Deutschlands: Almanya Sosyalist Birlik Partisi. (ç.n.)

rafçı sürüsünden kaçmaya çalışıyorlarmış. Dört kişiymişler, o, erkek arkadaşı, şoför ve bir koruma. Koruma hâlâ yaşıyor, ama kurtulup kurtulmayacağı belli değil. Trajik bir şey."

"Vay canına." Nihayet gözleri açılmıştı. İsmini yeniden söyleyebilirdi. Muhtemelen şimdi etkilenme ya da acı gibi bir şeyler hissetmeliydi, ama henüz bu durumda değildi. "Peki, bunu bana niye anlatıyorsunuz? Yoksa cenazeye falan mı gelmem gerek?"

"Henüz olay o boyutlara varmadı. Bunu size kamuoyunun dikkatinin artık başka bir şeye, itiraf etmem gerekir ki, Bayan deBeers'la olan aşkınızdan daha ilginç bir şeye yöneldiğini bildirmek için anlatıyorum."

"Ha." Şimdi buna alınmalı mıydı acaba? "Bu durumda geri gelmem mi gerekiyor?"

McCaine öksürdü. "Sanki bunun için sabırsızlanıyor gibisiniz. Dünyanın en güzel kadınıyla olmak o kadar korkunç mu sahiden?"

"Eh işte, artık dayanılabilir düzeyde."

"Onu yatağa attığınızdan beri sanırım. Pekâlâ. Hayır, buna rağmen sizin kalmanızı rica edecektim. Önce bir süre haberlerin yoğunluğunun sürüp sürmeyeceğini görmek istiyorum. Şu sırada bir tür toplumsal orgazm yaşanıyor, ama bir prensesin toprağa verilmesi de bir zaman sonra unutulur ve sonra... İki hafta daha kalın. Gerçekten birtakım gösteriler yapmamız gerekebilir."

John çıplak ayaklarına baktı, ayak parmaklarını oynatıp gözlerini kısarak sonsuz mavi gökyüzünü izledi. Bir daha büroya dönmeyi düşünmüyordu. "Pekâlâ. Bence bir sakıncası yok."

Umarım bu yeterince yoksunluk gösteriyordur, diye düşündü telefon konuşmasından sonra keyifli iç çekmelerle şezlonga geri uzanırken. Sonra uyuklamaya başlamadan önce bir de şöyle düşündü: *Fotoğrafçıların bu kadar tehlikeli olabileceği kimin aklına gelirdi ki...*

McCaine ahizeyi yerine koydu, alnında karanlık kaygı kırışıklıkları belirmişti. Saat sabahın beşiydi ve bütün gece büroda kalmıştı. Karşısında üç televizyon duruyordu ve üç haber kanalı aynı anda açıktı; CNN, NEW ve SKY News. Dördüncü monitörde aralıksız olarak

altyazı akıyordu: Reuters Haber Ajansı. Televizyonların gerisinde Londra yavaş yavaş uyanıyordu.

"Foster," dedi alacakaranlığın içine doğru.

Masasına yaklaşan adam zayıf ve uzun boyluydu. Eğer insan bir yerde onunla karşılaşsaydı hakkında daha fazla bir şey söyleyemezdi. Siyah, parlak gözleri ve ince bir bıyığı vardı, ama hemen her renkte gözleri olmuştu adamın.

"Dün Paris'te ölen tek kadın prenses değil," dedi McCaine, ince bir dosya çıkardı yığınlardan birinden ve adamın önüne ittirdi.

Foster sessizce okudu, fotoğraflara baktı. "Constantina Volpe. Ona ne oldu?"

"Problem bu değil. Problem Marvin Copeland. Rock müzisyeni olduğunu sanan biri ve şanssızlık eseri Bay Fontanelli'nin eski arkadaşı." Arkasına yaslandı ve iki eliyle saçlarını sıvazladı. "Yasalar nedeniyle şu anda Paris'te gözaltında değil, gerçek bir İtalyan hapishanesinde yatıyor olacaktı ama Bay Fontanelli onu kurtarma hatasını işledi. Bunu yapmamış olsaydı Constantina su anda Fransız uyuşturucu istatistiklerinde eroinden ölen bilmem kaçıncı kişi olmazdı."

Foster dosyayı ona uzattı. Okumuştu, ona daha fazla ihtiyacı olmazdı artık. "Benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

McCaine iç çekerek tekrar doğruldu. "Havaalanında sizi Paris'e götürecek bir jet hazır bekliyor. Fransız adaleti çalışmaya başlar başlamaz, sizden ricam, kapının önünde bulunmanız. Copeland'ı çıkarın, kefaletle, tatlı dille, nasıl olursa, fark etmez ve onu ülkeden kaçırın."

"Nereye?"

"Kanada'ya. Orada özel bir klinik var, faturalar ödendiği sürece iyi çalışır ve soru sormaz." Bir çekmece açtı ve bir kart çıkardı. "İşte adresi." İkinci bir kart. "Bu numaradan uzun zamandır Amerika'da benim için çalışan bir adama ulaşabilirsiniz. O size her konuda yardımcı olacaktır."

Foster her iki kartı da yazı masasının solgun ışığında inceledi ve geri verdi. "Adı ne?"

"Adı ne, evet." McCaine düşündü. "Diyelim ki adı Ron Butler." Başka bir çekmece açtı, içinde çelik bir kasa vardı, kalın bir zarf çıkardı. "Burada yüz bin pound var. Eğer kefalet için daha fazla gerekecek olursa beni arayın. Copeland'i alır almaz da beni arayın. Ben kliniğe haber verdim, sadece onaylamam gerekiyor, idari bölümü sadece gündüzleri çalışıyor."

"Tamamdır." Foster zarfı aldı ve özensizce cebine koydu. Bir an durdu. "Klinik... bu iyi bir çözüm mü?"

"Copeland Bay Fontanelli'nin arkadaşı, bunu unutmayın."

"Unutmam."

"Bundan başka sizi nasıl rahatlatabilirim? Klinik Quebec'te Tanrı'nın terk ettiği ıssız bir yerde ve oradaki insanlar hastalara nasıl bakılacağını biliyor. Alcatraz'dan daha iyi istatistikleri var kaçaklar konusunda. Oradan biri ancak mutlak olarak temizlendiği zaman çıkabilir, bazen temizlense bile çıkamaz." McCaine kızarık gözlerini ovuşturdu. "Faturalar ödendiği sürece. Ve ödenecek." Foster başını salladı. Bir an bir gülümseme mi belirdi ne? Muhtemelen bir yanılsamaydı, şehrin ışık denizinden bir yansıma.

McCaine gerindi, sonra elinin birini bütün ağırlığıyla dosya yığınlarından birinin üzerine düşmeye bıraktı. "Şimdilik hepsi bu kadar. Bütün bu kartel davalarıyla, ilanlarla, bilanço problemleriyle yeterince başım dertte değilmiş gibi bir de şimdi kendine bulaşan herkesi bataklığa sürükleyen bir budalayla uğraşmak zorundayım. Bu iğrenç bir şey. Foster gidin ve lütfen beni bu problemden kurtarın."

"Her zamanki gibi, Bay McCaine." Kısa bir baş sallamasının ardından alacakaranlığa geri çekildi ve sanki onun içinde eriyip gitti. Ama kapının önünde bir kez durdu. "Bu olay... Eğer medyanın kulağına en ufak bir şey gidecek olursa Bay Fontanelli için hiç de iyi olmaz, doğru mu?"

McCaine ona karanlık bir bakış fırlattı. "Doğru."

"Bu açıdan bakıldığında prensesin ölümü bizim için şans oldu."
"Evet," dedi McCaine sadece.

Daha da güneye doğru süzülerek küçük yükseltilerin, kayaların, kumlu eğimlerin, alçak palmiyelerin yanından radarın bir şekilde bulduğu bir rotayı izleyerek binlerce adalık bir krallığın içine girdiler. Patricia ve Benigno *KEHANET* demir alır almaz dalıyor ve John'la masada karşılaştıklarında heyecanla rengârenk mercanları, deniz lalelerini, balık sürülerini anlatıyorlardı ona. Bu arada John onların birbirlerine olan davranışlarında kendisini düşündüren bir samimiyet gördüğünü sanmaya başlamıştı, acaba Patricia ve bu iyi görünüşlü genç hükümet temsilcisinin arasında bir şeyler mi vardı ki? Diğer taraftan bu onu ilgilendirmezdi esasında; istediklerini yapabilirlerdi.

Zamanla bütün gün uyuklamak sıkıcı hale gelmeye başladı ve bir kerecik dalmayı denemeye razı oldu. Uzun bir süre dalgıç hocasının gözetiminde çalıştı, diğerleri yan tarafında uyumlu bir şekilde yan yana bu gizemli mavi sulara dalıp gidiyorlardı ve o sadece *KEHANET*'in gövdesini seyredip sıkılıyordu. Yat kristal berraklığındaki suyun üzerinde kayıp uzaklara giderken John nefes alma alıştırmaları yapıyordu, en önemli el işaretlerini ezberliyor, dalgıç takımını giymeyi öğreniyordu. Nihayet biraz büyükçe, üzerinde insanların yaşadığı bir adanın açıklarında, hemen arkasında parlak bir mercan koyunun başladığı bir kayalığın önünde demir attılar.

"Şuradaki ada, adı ne biliyor musunuz?" diye sordu John temsilciye.

O bu sırada dalgıç kıyafetiyle meşguldü. "Panglawan," dedi kısa bir bakıştan sonra, kısa ve biraz tutuk bir gülümsemeyle. John bu tür cevapları anlamasını artık öğrenmişti: Bu Benigno bunu bilmiyor demekti, en azından tam olarak öyleydi.

Aslında pek de fark etmezdi. Öğretmenin son uyarılarından sonra diğerleri gibi John da maskesini taktı, şnorkelini düzeltti ve turkuvaz denize atlayarak el değmemiş doğanın harikalarına daldı.

Başlangıçta çevresinde hava kabarcıklarından oluşan bir kaos meydana geldi, oksijen tüpü kendi başına buyruk davranmak istiyor

gibiydi. Durumunu düzeltinceye kadar biraz beklemesi gerekti. Nihayet çevresine bakınmaya fırsat bulduğunda gördüğü şey sadece bir çöldü.

Buradaki her şey ölüydü. Bir avuç renkli, küçük tropik balık gri deniz tabanında oradan oraya yüzüyordu, buradan gitmekten başka hiçbir şey istemiyorlardı sanki. John yaklaştığında ölmüş mercan kayalıklarındaki karanlık deliklere telaşla saklandılar. John taş gibi duran bir şeye dokundu, onu parmaklarıyla sıvazladı. Başını kaldırdı. Patricia geliyordu, uzun, dalgalanan saçlarıyla bir denizkızı gibi görünüyor ve gözlerinde kendinin de hissettiği şey okunuyordu.

Yüzmeye devam ettiler, Benigno oldukça önden gidiyordu. Geldikleri yerde de gri, cansız bir sualtı çölü buldular. Bir süpermarketin park yeri bile bu mercan koyundan daha fazla bir canlılık gösterirdi. Nihayet Benigno durdu ve onlara dönerek yaklaşmalarını işaret etti.

Bu anda John boğuk bir *"Vumm!"* sesi duydu ve hemen ardındanda bir ikincisini. Fakat bunun bir patlama olduğunu anlaması için bitmek bilmeyen saniyelerin geçmesi gerekti.

32

Son günlerde hep yaptığı gibi devlet arşivinden döndüğünde Alberto Vacchi'yi otelin alt terasında kendisini beklerken buldu. Bütün gün ne yaptığını bilmiyordu; görünüşe göre burada oturmak ve cappucino içip kendisini beklemekten başka da bir şey yapmamıştı.

Karşısındaki boş iskemleye bıraktı kendini, bloknotlar ve fotokopilerle dolu çantasını kucağında tutuyordu. Yorgun gözlerle adama baktı.

"Bugün erkencisiniz," dedi yaşlı avukat, kadının bakışlarına uzun bir süre acıma dolu kalkık kaşlarıyla direndikten sonra. "Bir şey içmek ister misiniz? Boğazınız kurumuş olmalı."

"Sadece boğazım değil," diye başını salladı Ursula Valen ve çantasını başka bir iskemlenin üzerine bıraktı. "Su alayım, lütfen. Ya da bir viski. Duble, hatta daha da fazla..."

Alberto garsona bir işaret yaptı. "*Madre mio*, ama kulağa hiç hoş gelmiyor bu."

"Umutsuz, Alberto. Umutsuz. Artık aklıma başka bir kelime gelmiyor. Bana öyle geliyor ki orada bulunan kâğıtların her birine dokundum."

"Belki de daha fazla yardıma ihtiyacınız var. Ben birkaç tane daha öğrenci kız ayarlaya..."

"Hayır, mesele bu değil. Bana yardımcı olan insanlar mükemmel; çalışkanlar, düşünüyorlar, benden daha iyi İngilizce biliyorlar... Hayır, dokümanlar orada değil. Nokta."

Garson geldi, zayıf, esmer tenli, kanca burunlu bir adamdı. Ursula Valen bir *Pellegrino* ve bir *caffe con latte* ısmarladı, Alberto Vacchi de bir *amaretto*.

"Hımın," yaptı Alberto garson gidince, kafasını öyle bir içine çekti ki boynunda halkalar oluştu. "Ama belgeler giriş kayıtlarında görünüyor, değil mi? Orada olmalı."

"Personel kayıtlarını araştırdık. Fontanelli yok. Bir Vacchi var, ama onun sizinle bir ilgisi yok. Yer indeksine baktık, kelime indeksine baktık..."

Ani bir gürültü işitip o tarafa döndüler. Mutfağa açılan iki kanatlı kapıda bir çarpışma meydana gelmişti, yerde bir tepsi duruyordu, yeşil bir soda şişesiyle bir bardağın kırıkları saçılmıştı ortalığa ve işe yeni girdiği anlaşılan kız ağlamaklı bir şekilde garsonun azarlamalarını dinliyordu.

Bu Alberto'yu eğlendirmiş gibi görünüyordu. "Geçen yıl burada kaldığımda yine aynı şey olmuştu," diye anlattı. "Bir tür trafik levhası asmaları lazım, böylece kim hangi kapıdan gireceğini, hangi kapıdan çıkacağını bilir."

"Evet," dedi Ursula ilgisizce. "Bunu zaten yapmışlardır, diye düşünüyordum." Akşam güneşinin ışıkları cam kırıklarında yansıyordu. Kapının kanatlarından biri hâlâ sallanıp duruyor ve kuş sesi gibi hafifçe gıcırdıyordu. Alberto bir şeyler söyledi, ama o dinlemiyordu, trafik levhaları, mutfak giriş çıkışlarını düşünüyordu. Birden kafasını sağa sola sallamaya başladı. "Ben bir budalayım! Ben gelmiş geçmiş en büyük budalayım..."

"Ursula?" dedi Alberto ve kaygıyla baktı. "Neler oluyor?" Ursula ayağa kalktı, saate baktı. Hâlâ yetişebilirdi. "Bir kere daha arşive gitmem gerek," dedi ve az önce farkında olmadan Almanca konuştuğunu anladı.

"Arşive mi? Ama bu saatte orada ne yapacaksınız?"

"Çıkış kayıtları. Çıkış kayıtlarının tutulduğu bir defter olup olmadığını sormayı unuttum."

Suyun yüzeyine çıktılar. Benigno sular sıçratarak maskeyi yüzünden çekip çıkardı. "Trol balıkçıları," diye bağırdı, çevresine bakındı ve eliyle bir yönü işaret etti. "Şuradalar."

Gerçekten de orada bir balıkçı sandalı dalgaların üzerinde ağır ağır sallanıyordu, çeyrek mil bile uzak değildi. İki adam fark ediliyordu üzerinde, biri kürek çekiyor, diğeri de büyük bir kepçeyle suyu karıştırıyordu.

"Öyleyse hemen buradan uzaklaşalım," dedi John ve çevresine bakınarak *KEHANET*'i aradı, ama yat koyu kapatan bir kayalığın arkasında demir atmıştı ve bulundukları yerden görünmüyordu.

"Hayır, oraya gitmek zorundayım," diye ısrar etti devlet görevlisi. "Dinamitle balık avlamak kesinlikle yasak. Bunlar mercanları, balık yumurtalarını mahvediyor... Siz de gördünüz ya. Bu insanları durdurmak benim görevim."

"Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? Tek başınıza mı? O İnsanların elinde *dinamit* var!"

Ama Benigno sadece kafasını salladı, gözlüğü tekrar taktı ve sandal yönüne doğru dalışa geçti.

"Ne yapacağız şimdi," dedi Patricia tedirgin bir şekilde. "Onu yalnız bırakamayız."

John yüzünü buruşturdu. "Eğer öyle aklıma estiği gibi yüzüp gidersem korumalarım istifa eder." Kemerindeki plastik çantayı buldu. Marco dalmadan önce zorla vermişti bunu kendisine, fermuarını açtı ve içindeki telsizi çıkardı. "Bu cihazlar üretici firmanın iddia ettiği gibi gerçekten de su geçirmez mi bir bakalım." Cihazı açtı, su içinde olmasına rağmen kırmızı bir ışık yandı. "Sevimli bir oyuncak." Arama düğmesine bastı. "Marco? Beni duyuyor musunuz?"

"Sizizt açıkzt ve netzt duyaztbiliyorum," dedi cızırtılı bir ses.

"Marco, bota atlayıp hemen buraya gelin," diye bağırdı John alete kendini açık ve yalın olarak ifade ettiğini umarak. "Biz koydayız. Acele edin."

Cevap sadece anlaşılmaz bir *Mchrzchrchr* oldu.

"Botla," diye tekrarladı. "Bot. Gelin. Çabuk."

"Bechr krchr tekhriztchr."

John birdenbire yanıp sönmeye başlayan kırmızı ışığa baktı. "En azından ben yapabileceğim her şeyi yaptım," dedi ve cihazı kapatıp çantaya geri koydu. "Gelin. Benigno'yu yalnız bırakmamalıyız."

Oksijen borusunu taktılar ve Benigno'nun arkasından yüzmeye başladılar, yakalama şansları olmasa da. Anlaşılan yüzücü omuzları sadece genetik bir şey değildi. Balıkçı sandalına yaklaşınca çevrelerinde minicik ölü balıkların yüzdüğünü gördüler, sandala yaklaştıkça da artıyordu bunların sayıları, iki su altı patlamasının kurbanları bunlardı demek ki.

Her iki balıkçı da sandalın onların yaklaştığı tarafında ganimetlerini toplamakla meşguldü ve geldiklerinin farkına varmadılar. Benigno önlerinde suyun yüzeyinde belirince ödleri patladı.

Biri neredeyse elindeki kepçeyi düşürüyordu, diğeri çığlıklar atmaya başlamıştı. Benigno da karşılık olarak aynı şekilde John'un kulağına sadece *malang-malang* ve *alala* sözcüğünün çeşitli varyasyonlarından oluşuyormuş gibi gelen bir dilde konuşmaya başladılar ve ardından sesler karmakarışık bir şekilde bağrışmalara dönüştü.

O sırada kürek tutan adam John ve Patricia'nın da yaklaşmakta olduğunu gördü. Ayağa sıçradı, küreği bir sopa gibi havaya kaldırdı. Bağırarak birtakım hareketler yapmaya başladı. Belli ki çıldırmak üzereydi. Diğeri onunla konuşup sakinleştirmeye çalıştı ama pek de etkili olamadı.

"Tanrım," diye bağırdı Patricia, su yuttu, tükürdü, "Benigno'nun kafasına vuracak!"

John cevap vermedi, her şeyden önce bu hızlı yüzme onu nefessiz bırakmıştı. Durdu, Patricia'yı daha fazla sandala yaklaşmaktan alıkoymak için elini uzattı, çıldırmış kürekçinin altında sağa sola savrulmaya başlayan sandal şüphesiz yakında devrilecekti. Bu bir oyun olmaktan çıkmıştı.

"Sandalını kaybetmekten korkuyor," dedi Patricia ağzına dolan suları tükürmeye çalışarak. "Dinamit balıkçılığı yaparken yakalanırsa

sandalına el konulacak. Hatta eskiden ölüm cezası bile veriliyordu bunun için."

John ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Hepsi broşürde yazıyordu."

Bu da adamın telaşını anlaşılır kılıyordu. Sandalı olmayan bir balıkçı. Bu elbette onun sonu olurdu. İnsanlar çok daha basit nedenler yüzünden katil oluyordu.

Ama kürekli adam onlara vuracağı yerde birden durdu, bir heykel gibi durup başlarının üzerinden ufka baktı. Onlar da otomatik olarak kafalarını çevirdiler orada ne var diye bakmak için ve bir de ne görsünler: *KEHANET*'in motorlu botu beyazlar içinde dalgaların üzerinden zarafetle kayarak onların üzerine doğru geliyordu. Şimdi, bağrışmalar kesildiği için çıkardığı sesler de duyulmaya başlamıştı.

Balıkçının tıknaz bedeni iyice büzüldü. Küreği elinden bıraktı, sandala oturdu ve avuçlarıyla yüzünü kapatarak ağlamaya başladı. Diğeri üzüntüyle ona bakıyor ve bir eliyle de kepçesindeki birkaç balığı yakalamaya çalışıyordu. Sonuçta kaderlerine teslim oldular.

Bot güçlü bir şekilde yanlarından geçti. Dümende Marco vardı, yanında da iri yapılı güneş gözlüklü bir adam, John'un hatırladığı kadarıyla adı Chris'ti, kızıl saçlı bir İrlandalı, tropik güneş onu çok etkilemiş görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Marco kaygılı bir sesle ve bota çıkabilmeleri için merdiveni aşağı sarkıttı.

John'u en çok sarsan şey balıkçıların avının ne kadar az olduğuydu. Boyları bir karış olmayan balıklar hardal rengi, tarih öncesinden kalma plastik bir kovanın tabanını bile kaplayamamıştı. Hâlâ suda yüzmekte olanlarla birlikte eğer yüzgeçler ve kılçıklar da yenirse belki iki kişilik bir yemek çıkabilirdi. "Bunu anlamıyorum," dedi Benigno'ya. "Nasıl bir mantıkla hareket ediyorlar? Yani dinamiti bedavaya almıyorlar herhalde?"

Benigno işletme bilimiyle ilgili gözlemler yapacak havada değildi. Orada oturmuş titreyen elleriyle yüzünü siliyor ve ana dilinde kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. "Mercan kayalıklarının yüzde

doksanı dinamit yüzünden mahvoldu," dedi en sonunda öfkeyle. "Bu yasaklandı. Sandallarına el konuluyor. Ama bundan asla vazgeçmiyorlar."

"Evet," diye başını salladı John. "Bunun bir nedeni olmalı."

"Çünkü *aptallar!* Aptal, batıl inançlı ve kalın kafalılar." Gerçekten de çok bitkin görünüyordu.

John orada bulanan herkesi süzdü. Marco beklenti dolu gözlerle bakıyor, bir emir falan bekliyordu. Patricia Benigno'nun yanında oturuyor ve kolunu ona dolamak konusunda bir kararsızlık yaşıyor gibi görünüyordu. Balıkçılar sandallarından ürkmüş yüzleriyle yukarı, ona bakıyordu.

"Benigno," dedi John, "onların nasıl yaşadıklarını görmek istiyorum."

Hükümetin elçisi bir şey anlamayarak ona baktı. "Nasıl yaşadıklarını mı?"

"Evet. Köylerini, ailelerini, diğer çevrelerini. Bunu neden yaptıklarını anlamak istiyorum."

"Neden?"

"Bunu az önce söyledim: Onların nasıl yaşadığını anlamak istiyorum."

Geniş omuzlu Filipinli bir karşılık vermek istedi, ama herhalde hemen ne için görevlendirilmiş olduğunu hatırladı. "Çok basit yaşıyorlar. Sizin için kesinlikle ilginç olmayacaktır."

"Eğer beni ilgilendiriyorsa benim için ilginç demektir."

Kendi kendisiyle mücadele ediyordu. "Ama bu ülkemin güzel yanlarına dâhil değil. Size güzel yanları göstermem gerekiyor. Fakir bir balıkçı köyünü değil."

"Üç haftadır ülkenin güzel yanlarını görüyorum."

Benigno balıkçılara baktı, orada büyüleyici bir şeyler ararmış gibi. "Gerçekten, bunları gerekli mercilere teslim edelim ve yolculuğumuza devam edelim. En iyisi bu olur."

"Ama o ikisi için değil. Polisçilik oynamak istemiyorum." John çenesini ovuşturdu. "Ama elbette sizi herhangi bir şeye zorlamak is-

temem. Sekreterlerim hemen bir tercüman bulup gönderebilir, birkaç saatlik mesele." Onu zorlamak istemediği yalandı. İlk kez McCaine'in güç ve onun kullanılmasıyla ilgili derslerini bilinçli olarak kullandı; bilerek ve isteyerek.

Ve başarıyla. Benigno bir süre önüne baktı. John'un sözlerini izleyen sessizlik içinde ne düşündüğü sanki biçimsel olarak görülebiliyordu: Evine gönderileceğini ve bunun da bir skandal olacağını, kuşkusuz.

"Hayır, buna gerek yok," diye mırıldandı nihayet. "Eğer siz istiyorsanız..."

"Teşekkürler." John balıkçıları işaret etti. "Onlara ne istediğimizi söyleyin. Bizi köylerine götürsünler."

"Hemen şimdi mi?" diye sordu Patricia. "Hayır John, bunu yapamazsınız. Ben yata gitmek zorundayım, saçlarımdaki tuzdan kurtulmam lazım."

Elbette şimdi, diye düşündü John. *Bir daha onları nereden bulacağız.* "Bu akşam geri döneriz. Benigno, lütfen."

Patricia kendi kendine mırıldanırken hükümet elçisi sandala doğru eğildi ve balıkçılarla konuştu. Yüzünde yara izi olan, tıknaz ve kürekli adam belli ki söz sahibi olandı; diğeri, John'un şimdi fark ettiği gibi her iki elinde de bir parmağı eksik olanı –buradan da dinamitçiliğin bugün başlamamış olduğu anlaşılıyordu– gerçi oldukça yaşlıydı, kır saçlı ve yüzü kırışıklıklarla doluydu ama yumuşak ve itaatkâr görünüyordu.

"Oldukça isteksizler," dedi Benigno, "Köyde ne yapacağımızı soruyorlar. Ailelerine de bir şey yapacağımızı sanıyorlar."

"Onlara korkacak bir şey olmadığını söyleyin. Onları şikâyet etmeyeceğimizi."

Benigno hafifçe öksürdü. "Eğer bir teklifte bulunmama izin verilirse... Onlara biraz para verin. Beş dolar ya da on, burada bu bir servettir. O zaman size daha çok inanırlar."

John dalgıç kıyafetinin sağını solunu yokladı. Tabii ki yanında para yoktu. Aslında şimdi düşünüyordu da, zengin olduğundan beri yanında

hemen hiç parası yoktu. "Yanında on dolar olan var mı?" diye sordu ve etrafına bakındı. "Marco sizde var mı? Elbette geri alacaksınız."

"Faizin faiziyle mi?" diye gülümsedi Marco, bu arada pantolon ceplerini karıştırıyordu. Gerçekten de on dolarlık bir banknot çıkardı ve John'a uzattı. "Şimdi de siz bana borçlusunuz."

"Teşekkürler." Parayı Benigno'ya verdi, o da balıkçılara uzattı. Uzun bir konuşma takip etti bunu, kürekli adamın gözleri parladı, onları süzdü, motorlu botlarında oturuşlarını, kendisine bakışlarını inceledikten sonra on doları aldı.

"Pekâlâ, adı Pedro, diğeri de Francisco," dedi Benigno nihayet. "Bizi köylerine götürecekler."

Köy suya o kadar yakındı ki, sanki arkasındaki orman onu denize itiyordu. Palmiye yaprağından damları, sazdan duvarlarıyla küçük gri kulübeler neredeyse birbirlerinin içine girecek şekilde duruyordu, bazıları da suyun içindeki direklerin üzerindeydi. İplerde solgun renkli paçavralar asılıydı, ancak dikkatli bakınca bunların tişört, kısa pantolon gibi şeyler oldukları anlaşılıyordu, yine dikkatli bakılınca kulübelerin arkasında ya da aralarında kartondan, tenekeden ve naylondan bölmeler de fark ediliyordu. Çoğunlukla yarı çıplak çocuklar sürüler halinde, büyük kar beyazı motorlu bot yıkık dökük iskeleye doğru diğer dünyadan bir şey gibi yaklaşırken ona doğru koşmaya başladı.

"Kimsenin başına dokunmayın," diye uyardı Benigno alçak sesle, "Çocukların da. Bu kabalık olarak algılanır."

Ama bu tehlikeyle karşılaşmadılar, çünkü çocuklar saygıyla belirli bir mesafede durdular ve sadece alacalı dalgıç takımlarına bakıp aralarında gülüşmekle yetindiler. Çocukların eşliğinde iki balıkçıyı takip ettiler, hatta bot iskeleye yanaşana kadar, karaya asla ayak basmayacağını söyleyen Patricia bile. Sadece Chris botta kaldı.

Sağ elinin yerine paslı bir çengel taşıyan bir adam onları karşıladı; sol elini sıktılar. Kulübelerden birinin önünde sadece bir bacağı olan bir adam oturuyordu, yanında kahverengi bir şişe vardı ve üzgün gözlerle onlara bakıyordu. Bir sürü koltuk değnekli genç adam

gördüler, değneklerini kendileri yapmıştı. Kiminin bir kolu yoktu, bir kulübede eli kolu eksik ve tavana asılmış bir torbada duran bir adam gördüler, ki onlara en çok dokunan da bu oldu. Adamı görünce köylüler bir şey söyleyip içtenlikle güldü, hatta adam da kirli, eksik dişleriyle gülüyordu.

"Ne dediler?" diye sordu John.

"Onun sakatlandıktan sonra iki çocuk daha yaptığını," diye açıkladı Benigno şaşkın bir halde.

Patricia başını çevirdi.

"Sanırım kusacağım," dedi.

Bu yabancı bir dünyadaki uyuşturucu uçuşu, cehennem kâbusuydu. Bu bir balıkçı köyü değildi. Bir savaş alanıydı. Ahalisi her tarafında mayın bulunan bir siperde yaşıyor gibiydi; içine düştükleri ilk savaş da hayatta kalma savaşıydı.

Pedro'nun kulübesine vardılar. Karısı, büyük, hayalsiz gözleriyle zayıf bir yaratıktı, kocası onu sert bir sesle konuklara bir şeyler ikram etmesi için gönderene kadar eğik vaziyette durdu. Kadın ortadan kayboldu ve bir süre sonra eğik bir başla, elinde alkol kokan markasız kahverengi bir şişe ve içinde balık parçaları da olan soğuk bir pilav tabağıyla geri döndü. Bu arada Pedro çocuklarını isimleriyle tanıttı: Dördü erkek üçü kız toplam yedi çocuğu vardı. Ardından onları yanlış anlaşılamayacak el kol hareketleriyle oturmaya davet etti, ki yemek yiyip konuşabilsinlerdi.

"Yanımda biraz daha para var," diye fısıldadı Marco, "eğer konukseverliğe teşekkür etmek için gerekli olursa. Yani biz şimdi tahminen onların haftalık yiyeceklerini tüketiyoruz."

"Daha sonra," diye fısıldadı Benigno.

Pedro ve ailesiyle ne tür bir ilişki içinde olduğunu hâlâ anlayamadıkları diğer balıkçı Francisco da yanlarına oturdu ve yavaş yavaş başkaları da gelip onlara katıldı, yabancıları yakından görmek –hiçbiri, küçük çocuklar dışında, uzun süre gözlerine bakmasa da– ve konuşmaya katılmak için.

"Diyorlar ki, sürekli daha da uzaklara açılmak zorunda kalıyorlarmış, çünkü sahile yakın yerlerde balık yakalamak artık neredeyse imkânsızlaşmış," diye tercüme etti Benigno konuşmaları ve acılı bir sesle ekledi: "Bu bir mucize değil, her şeyi mahvettiler. Kendi kazdıkları kuyulara düştüler."

John oturduğu yerden sahilin bir parçasını görebiliyordu. Yaşlı ve perişan görünümlü bir adam, muhtemelen bu durumdan tamamen habersiz, oldukça sık örgülü bir ağı sığ sularda meleksi bir sabırla tekrar tekrar aynı yere atıp duruyordu. "Dinamitle neye yol açtıklarını tam olarak biliyorlar mı?" diye sordu John. "Neden yasak olduğunu?"

Benigno sordu, toplanmış olan balıkçılar cevapladı, ardından Benigno konuşmaya başladı, muhtemelen konunun neden-sonuç ilişkilerini anlatıyor ve dinleyen yüzlerde beliren şaşkınlıktan da anlaşılıyordu ki bunları daha önce hiç duymamışlardı. Bir mercan kayalığının milyonlarca canlının yuvası olduğunu, bunlardan birçoğunun balıklar için, onları sürüler halinde oralara çeken yemler olduğunu... Dinamitin her şeyi yakıp yıktığını... Av kaynaklarını kuruttuklarını, deniz altında bir çöl oluşturarak çocuklarına bir yaşam alanı bırakmadıklarını...

John tekrar yaşlı adama baktı ve bir zamanlar, yüzyıllar önce bürosunda oturup bu ilişkiler hakkında kitaplar okuduğunu hatırladı. O zamanlar onun için her şey açıktı, hatta mercanların korunmasının önemsiz bir konu olduğunu sanmıştı. Oysa buradaki gerçeklikti. Buradaki insanlar için mercanların korunması hayati bir meseleydi. Burada hiçbir şey basit değildi, apaçık değildi, harika hiç değildi.

"Bilmiyorlarmış," dedi Benigno telaşlı bir şekilde. "Dinamitin sadece balıklar için tehlikeli diye yasaklandığını sanıyorlarmış." Kafasını salladı. "Hâlâ bunu tam olarak kavramış değiller..."

Patricia deBeers saçlarının ucunu parmaklarıyla döndürüyor ve imtihan eder gibi onları inceliyordu. "Peki, buna neden başlamışlar? Yani, eski metot yüzyıllarca işe yaramış olmalı, değil mi?"

"İyi soru," diyerek başını salladı John.

Benigno soruyu iletti. Buna yaşlılar cevap verdi, uzun, melodik anlatımlarla, diğerleri de sadece başlarını sallayarak bunları onayladı. Ama hükümet elçisi onların anlattığı her şeyi tek bir cümlede özetlemeyi başardı: "Avlar artık yetmez olmuş."

"Peki, neden?"

"Nüfusları çok artmış."

"Ve böylece mümkün olandan daha fazla balık yakalamak için yollar aramışlar." John anladığını belli eder şekilde başını salladı. Öyleyse gerçekten de bütün problemlerin anası nüfus artışıydı.

Çevresine bakındı, çocuk sürüsünü inceledi, atalarının insan boyutundaki faizinin faizlerini. "Bunun yerine daha az çocuk yapmayı hiç düşünmemişler mi peki?"

Benigno duraksadı, kafasını salladı. "Bunu sormama gerek yok. Böyle bir şeye izin verilmez."

"Ne?" diye sordu Patricia. "Doğum kontrolüne mi?"

"Bu kanuna aykırı. Tanrı'nın isteklerine de."

"Peki, akciğer iltihabı olan bir çocuğa penisilin vermek de mi Tanrı'nın isteklerine aykırı?"

Sıkılgan bir şekilde parmaklarını açtı. "Bunun kararını ben veremem. Bu kilisenin işi. Ben papazların söylediklerine göre yönlendiriyorum kendimi."

"Kendini yönlendiriyorsun, ha öyle." Onu sivri, yaralayıcı bir gülümsemeyle süzdü, sonra önüne eğildi ve alçak sesle, "Senin için bir bilmecem var," dedi. "Ben doğum kontrol hapı alıyor muyum, almıyor muyum? Tahmin et bakalım."

Benigno gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. John, eğer aralarında bir şey vardıysa şu anda adamın bunun sonunu yaşadığı yolunda güçlü bir kanıya vardı.

Daha sonra, bota geri giderlerken ince ağlı yaşlı adamla karşılaştılar. Burada bulundukları iki saat içinde bir avuç balık yavrusu yakalamıştı, bir iki santim uzunluğunda bir sürü balık.

John bunu işaret etti ve, "Acaba bu yavruların üreyecek kadar büyüyüp büyümediklerini bilip bilmediğini sorun lütfen. Birkaç yıl daha yiyecek bir şeyler bulma şansını da yok ettiğini bilip bilmediğini sorun," diye rica etti.

Benigno terbiyeli bir şekilde iç geçirdi ve söyleneni yaptı. Üzerinde sadece parçalanmış bir spor pantolonu bulunan yaşlı adam onlara miyop gözleriyle baktı, üzgün bir şekilde gülümsedi ve bir şeyler söyledi. Ardından yanlarından geçip gitti ve geçerken hafifçe John'un koluna dokundu.

John şaşkınlıkla arkasından baktı. "Ne dedi?" diye sordu. "Dedi ki," diye tercüme etti Benigno, "küçük balıkları yakalamayıp büyümelerini beklemenin bana ne faydası olacak, o zamana kadar açlıktan öleceksem?"

Akşam o kadar ilerlemişti ki nihayet esintiye benzer bir şeyler baş göstermişti. Her zamanki gibi iyi yemişlerdi, kötü bir vicdan ama iyi bir iştahla. İki genç koruma tekrar bota atlayarak Patricia ve John'un bıraktığı dalış aletlerini getirmeye gitti.

Yat, ölü denizin üzerinde yavaş yavaş harekete geçti. Eğer küpeştede durup dikkatle dinlenirse suyun içindeki stabilizatörlerin nasıl çalıştığı duyulabilirdi. Duman kütlesi gibi görünen bulutlar yıldızların bir bölümünü örtüyor, hatta insan duman kokusu aldığı hissine kapılıyordu.

Patricia salonda oturuyor, mektuplar yazıyordu. Benigno Tatad pruvada oturmuş, düşüncelerini kaybetmiş bir halde denize dalıp gitmişti. John etrafı dolaşmış, hostesler, aşçı, makinist ve son olarak da Kaptan Broussard'la konuşmuş, her şeyin yolunda olduğunu görmüş ve nihayet kamarasına çekilmişti.

Burası en az rahatlatıcı bulduğu yerdi, bir yuvadan çok saldırgan bir şekilde döşenmiş bir otel odasını andırıyordu, ama bu akşam kapıyı arkadan kilitleyebilmekten dolayı mutluydu. İki koltuktan birine bıraktı kendini, bir süre havadaki deliklere baktı ve sonunda McCaine'i aramak için telefona uzandı.

"Çevreyi mahveden gerçekte fakirliktir," dedi günün olaylarını ve gördüğü şeyleri anlattıktan sonra. "Nüfus artışı değil, eğitimsizlik değil, fakirliktir. Karnı aç olan biri öldürebileceği bir hayvanı soyu tükeniyor diye hayatta bırakma seçeneğine sahip değildir. Çünkü *şimdi* yemek zorundadır. Soğuktan donan biri çölleşmeyi önlemek için bir ağacı kesmeme seçeneğine sahip değildir. Hayatta kalmak zorundadır, o ya da ağaç. Fakirlik çaresiz kalmak demektir. Çaresiz kalan bir insan diğer insanlara özen gösteremez, doğaya hiç gösteremez. Fakirlik problemin çekirdeğidir."

McCaine bir süre sustu, ama bu belki de sadece uydu bağlantısı yüzündendi. "Size itiraz edemem," dedi. "Sorun, bundan hangi sonuçları çıkardığınızdır."

"Kendi kendime dünyanın her yerinde o yerdeki problemlere yönelik birçok küçük projeyi hayata geçirmemizin daha iyi olup olmayacağını soruyorum. Mesela burada, Filipinler'de. Akşam yemeğinden önce, hükümet temsilcisinin bana söyleyebildiği ve sekreterlerin bulabildiği birkaç kişiyle telefon görüşmeleri yaptım ve anladım ki, burada gülünç denecek bir parayla olağanüstü şeyler yapılabilir. Eğer dinamitle balık avlamaya son verilir ve mercan kayalıkları birkaç yıl rahat bırakılırsa hayat yeniden canlanacak ve balıklar geri dönecek. Tanrım, hatta denize eski araba lastikleri atmak bile yedek mercan kayaları anlamında işe yaracak. Sadece yapmak lazım. Burada her dilde öğretici filmler hazırlayıp balıkçılara neden ve sonuçları anlatmak lazım. Ve sonra avların değerlendirilme metotlarını iyileştirmek lazım. Yakalanan balıkların üçte biri heba ediliyor, yılda altı yüz bin ton, saklama şansları ve yollar iyi olmadığı için atılıyor. Tahminime göre on ya da on beş milyon dolar, yıllara bölünerek doğru bir şekilde kullanılırsa kelimenin tam anlamıyla burada bir mucize yaratılabilir."

"Hımm. Yeryüzünde buna benzer sayısız projenin olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Ama sonuçta bende de dağıtmak için lanet olası bir trilyon dolar var..."

"Bu arada en azından iki misli olmuştur, düzeltmeme izin verirseniz."

"Bu daha da iyi. Her halükârda buna benzer yüz bin projeye yeter. Yerkürede küçük bir dokunuşla olumlu bir yön verebileceğimiz yüz bin durum demektir bu. Yüz bin iğne, bir akupunktur tedavisinde olduğu gibi."

McCaine homurtulu bir ses çıkardı. "Sizin önerdiğiniz şey," dedi, "bir çeşit yamacılığa dönüşüyor."

"En azından *somut* bir şeyler olurdu," diye ısrar etti John. "*Günün birinde* bir şeyler olur diye yapıp durduğumuz büyük planlara benzemiyor bu."

"Şu anda ne yaptığınızı biliyor musunuz? Bölgesel ilişkilere kaçıyorsunuz, çünkü global ilişkilerin karmaşıklığı size ürkütücü geliyor. Ama doğrusal düşünceye geri döndüğünüzde, her şeyi daha da kötü hale getireceksiniz, zira bu düşünce biçimi dünyayı bugünkü durumuna getirmiştir. Bu gibi projeler anlamlı gerçi, ama bilgisayar modelimiz tamamlanır tamamlanmaz tamamen anlamlı hale gelebilir..."

"Ama o sadece bir *model*!" Gerçeklik değil. Bir model hiçbir zaman bir gerçekliği oluşturan bütün ayrıntıları dikkate alamaz." "Şans eseri bu hiç de gerekli değil. Dünyanın yörüngesini hesaplamak da sadece bir model, oldukça büyük bir model hatta, buna rağmen, şu anda bizim bu konuşmamızı olanaklı kılan uyduyu kullanabiliyoruz," diye açıkladı McCaine sabırla. "Bakın John, size bir örnek vereceğim. Üzerinde bulunduğunuz adanın adı Paglawan demiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi John.

"Sanırım bulunduğunuz köy denize dikkati çekecek kadar yakın kurulmuştu. Arkasında düz bir alan ve dolgun bir orman olmasına rağmen."

John gerçekten de şaşırmıştı. "Evet."

"Biliyor musunuz bunun nedeni ne?"

"Hayır."

"Çünkü orman Vatikan'daki Filipinler Büyükelçiliği'ne ait, adanın iç kısımlarındaki şekerkamışı tarlaları gibi ve bu mümin insan onun için çalışmayan hiç kimsenin ormanında yaşamasına izin vermiyor. İlişkiyi görüyor musunuz? Filipinliler kulübelerini direkler üstüne veya ağaçların tepesine bunu çok romantik buldukları için kurmuyorlar, aksine, denizin üzerindeki alan kimseye ait olmadığı için. Zira Filipinler'deki bütün topraklar yaklaşık yirmi aile klanına aittir, bunlar sömürge zamanında doğru pozisyon aldılar ve herhangi bir şeyin değişmesini asla istemezler. Oradaki güç dengelerini sorgulamadan problemlerini çözecek olursanız size minnettar kalacaklardır. Hayır John, bu yolla paranızı sadece boşa harcamış olursunuz. Her şeyin tekrar eski haline dönmesi için birkaç yıl yetecektir. 'İnsanlığa kaybolmuş geleceklerini geri vermek' ile kastedilen bu değil."

John elindeki ahizenin ağırlaştığını ve kendini sönen bir balon gibi hissediyordu. "Hımm," yaptı. "Korkarım ben de size itiraz edemiyorum."

"Güç ilişkileri anahtardı," diye devam etti McCaine, "burada ayrıntılara inmeye gerek yok. Bu bizim için de geçerli ayrıca. Bizim dinlenme çağımız sona erdi. Dünyanın devleri neler olup bittiğini kavramaya başladı. Amerika ve Japonya bize karşı ne entrikalar hazırlıyor inanamazsınız. Hepsi gizli elbette."

Ama bu John'a biraz paranoyakça geldi. "Emin misiniz?" McCaine eğlenmeyen bir tarzda güldü. "Bundan emin olmak için masamın üzerine şöyle bir bakmam yeter. Şu anda bize karşı açılan bir yığın davayla karşı karşıyayız. Rekabet kanununa, kartel yasasına, ortak belirleme, çevre düzenleme kanunlarına, bir avukatın kitap koleksiyonunu oluşturan her şeye karşı gelmek suçundan. Ek olarak da küçücük zararlardan dolayı üretici yükümlülüğü davaları, hepsi uydurma ve CIA'de çalıştığını bildiğimiz adamlar tanık olarak mahkemeye çıkıyor, ne dersin bu duruma? Yakında Japonya'daki vergi kontrolörlerine üretim atölyelerimize girmek için kimlik verebiliriz, o kadar sık geliyorlar ki şu sıralar, her şeyi durdurup aptalca sorular soruyorlar. Ya da şu: Fas'ta *Bank of Rabat*'ı almak istedik, bütün pazarlıkları yaptık ve anlaştık, o

sırada Amerikan dışişleri bakanının uçağı İsrail gezisinden dönerken beklenmedik bir mola verdi, güya benzin almak için, ama garip bir şekilde bu dört saat sürdü ve ertesi gün Cahse Manhattan Bank'ın ihaleyi aldığını öğrendik. Devam edeyim mi?"

"Size inanıyorum." John kaşlarını çattı. "Geri gelmem sizin için daha iyi olur muydu?"

"Eğer bu tatiliniz süresince bir avukatlık diploması ve on yıllık meslek deneyimi elde ettiyseniz memnuniyetle. Aksi takdirde bana pek yardımcı olamazsınız, benim için sizin yakında çevre koruma savaşçısı olarak yerinde ortaya çıkabilmeniz çok daha faydalı olacaktır. Orman yangınlarından haberiniz var mı?"

"Orman yangınları mı?"

"Endonezya'da tarla açma çalışmaları kontrolden çıktı, önümüzdeki haftalarda orman alanının tümünün yanıp kül olacağından korkuluyor; çünkü son elli yılın en kurak mevsimi yaşandı. Eşi benzeri görülmemiş bir felaket. Duman ve is Malezya ve Singapur'a ulaştı bile, sanırım önümüzdeki günlerde Filipinler de payına düşeni alacak. Ve bu sadece bir başlangıç."

"Peki, buna karşı ne yapabilirim?"

"Doğanın kötüye kullanımını teşhir etmek, politikacıların başarısızlığını dile getirmek, bunun gibi şeyler. Zamanı geldiğinde bu konuda bir konuşma hazırlayalım." McCaine, sesinin tonuna göre, içten bir şekilde esnemiş ve gerinmiş olmalıydı.

John duraksadı. "Siz bana bütün bu dava ve entrikalardan söz ettikten sonra burada kalmam zorlaşıyor. Yanlış anlamayın, ama geri dönüğümde şirketimden bir parça da olsa bir şeyler bulmak isterim."

McCaine güldü. Bu kez eğleniyordu anlaşılan. "Size söylediklerimi elbette doğru, ama bu her şeyi kontrol altında tutmadığımız anlamına gelmiyor. Savaş tüm hızıyla sürüyor. Bize vergi memurlarını gönderen Japon finans kurumları bir süreden beri para piyasalarında likiditeye ulaşmak konusunda tuhaf güçlüklerle karşılaşıyor. Bunlardan biri, Yamaichi Securities, Japonya'nın en eski broker şirketi, buna uygun

olarak da en saygın olanı, üstelik bir de yüz kızartıcı bir şantaj hikâyesine karıştı, tabii bu da giderek daha fazla müşterisinin paralarını çekmesine yol açtı; yıl sonuna kadar dayanırlarsa şaşarım doğrusu. Amerika'ya gelince: Şimdi, orada Tanrı bizimle beraber. Bütün Amerikalıların başkanı olan adamın bir stajyerle kaçamağı olduğunu öğrendik, onunla işi bittiğinde de kurtulmak için Pentagon'da yılda yetmiş bin dolar gelir getirecek bir iş ayarlamış kendisine. Bunun nelere yol açacağını sanıyorsunuz? Adam epey terleyecek. Herhangi bir entrika için zaman bulamayacak artık, çünkü hadım olmayı arzu edecek, söz veriyorum."

"Hımm," yaptı John. "Bilmiyorum. Açık söylemek gerekirse bu beni pek de heyecanlandırmadı. Altmış yaşın altındaki bütün başkanların kaçamakları olmamış mıydı? Bunun insanları heyecanlandıracağından şüpheliyim."

Bu gerçekten de ilginç bir bakış açısıydı, diye düşündü McCaine görüşmeden sonra.

Bir yudum kahve almak istedi, ama fincan boşalmıştı, sadece kahverengi bir leke kalmıştı fincanın dibinde ve termostaki kahve de çoktan bitmişti. Onları üzerinde boş fincanlardan bir dağın oluşmaya başladığı sehpanın üzerine koydu. *Bir ara bunları buradan kaldırmalıyım*, diye düşündü. İçeriye temizlikçilerin girmesine izin veremezdi. İçeride çok fazla gizli evrak vardı, masaların üzeri, yerlerdeki yığınlar evraklarla doluydu. Şu anki durum düşünüldüğünde Amerikalıların her yere ajanlar yerleştirebileceğini hesaba katmak gerekiyordu: Fontanelli Enterprises'ın nelere sahip olduğunu, neleri yapabileceğini ve neleri planladığını öğrenmek için. Bu nedenle kapının önüne adamlar yerleştirmişti. Her akşam bürosunun kapısını kendi eliyle kilitliyordu. Eğer oda yavaş yavaş kokmaya başladıysa, eh bu da bu işin bedeliydi.

Not defterini aldı ve konferans odasına gitti. Buraya *Savaş Odası* derdi.

"... başbakan artık personel listemizde. Yani problem olmaz..." diyordu adamın biri o odaya girdiğinde. Atkuyruğu şeklinde bağladığı etkileyici uzun gri saçları olan boğa enseli bir adamdı.

McCaine projeksiyon ekranında duran Güney Amerika haritasına kısa bir bakış fırlattı. Hangi başbakandan söz edildiğini bilmiyordu, pek de önemli değildi zaten.

Fontanelli'nin keyfini canlı tutmak daha önemliydi. Onun geri dönüşü şu sıralar birçok probleme yol açardı, ona yürürlükte olan ya da hazırlığı yapılan ve halk arasında ahlaki denen kriterlere her zaman pek de uymayan aksiyonları açıklama gerekliliği bir yana...

Oturdu. "Bay Froeman," diyerek atkuyruklu adama döndü, "Beyler... konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim. Bay Fontanelli az önce Clinton meselesiyle ilgili olarak bir noktaya işaret etti, ki bence bu düşünülmeye değer."

"Yani?" diye sordu karanlık bakışlı Froeman.

"Bu kaçamak olayını duymak onu pek etkilemedi. Dedi ki, bildiği kadarıyla altmış yaşından genç olan bütün başkanlar kaçamak yapmış."

"Evet, bu doğru," diye atıldı zayıf, genç bir adam, hemen tepegözün yanında oturuyordu.

McCaine ellerini birbirine kenetledi. "Muhtemelen bu hikâyenin etkisini abartıyoruz."

Froeman öne eğildi. Bu davranış onda saldırgan bir hava uyandırıyordu, dirseklerini masaya dayayıp parmağındaki yüzüğü döndürmeye başladı. "Bu işin nasıl yapıldığına bağlı," dedi, uzun bir süre gözlerini önüne diktikten sonra. "Varsayalım ki alışılmış ortaya çıkarma hikâyesini yapmıyoruz, aksine... Evet. Onu bir başka yerinden yakalayabiliriz. Bu daha iyi hatta. Önce bir şey ortaya atalım, somut olmayan, kanıtlanamayacak bir şey. Öyle ki, her şeyi reddederse bundan kurtulacağını düşünsün."

"Ee sonra?" diye sordu şüpheyle yanında oturan ve çenesinde yara izi olan şişman siyahi adam.

"Eğer ona yemin altında kaçamağı reddettirmeyi başarırsak," diye açıkladı Froeman şeytani bir gülümsemeyle, "görev yeminini bozmuş olur. O zaman biz de kanıtlarla ortaya çıkıp istediğimiz anda onun hakkından gelebiliriz."

"Ne zamandan beri bir Amerikan başkanı kaçamak yapmayacağına dair yemin ediyor?" diye mırıldandı yanındaki adam.

Froeman dikkat çekecek bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Göreve başlarken başkan Birleşik Devletler'in yasalarını çiğnemeyeceğine yemin ediyor. Benimle yalan bir ifadenin kanunu çiğnemek olup olmadığını mı tartışmak istiyorsunuz?"

"Bir dakika!" McCaine elini kaldırdı. "Ben başkanı devirmek değil, sadece başka şeylerle meşgul etmek istiyorum."

Froeman sabırsızlıkla başını salladı. "Tabii ki. Biz de bunu yapıyoruz. Ama siz de zaman zaman onu arayıp bazı iyilikler yapmasını rica etmeye karşı koymazsınız sanırım?"

John alışık olmadığı kadar erken uyandı. Yukarı, güverteye çıktığında bir duman kokusu duydu. Gökyüzüne baktı, griydi. Sağlıksız, tehdit dolu bir griydi bu: Bulut yoktu, sadece duman vardı.

Güvertedeki güneşlikler açılmamıştı daha ve hiç kimse yoktu. Ama insan kendini bekleyen günün sıcaklığını şimdiden hissedebiliyordu.

Yukarı, güneşlenme güvertesine, çıktı ve henüz üzeri boş olan kahvaltı masasına oturarak cennet gibi duran ada manzarasına baktı.

Bir süre sonra Benigno merdivenleri çıkarak geldi. John'u fark edince memnuniyetsiz bir tavırla gülümsedi. "*Magandang umada po, Ginoong Fontanelli,*" dedi ve yanına oturdu.

"Size de günaydın *Ginoong* Tatad," diye karşılık verdi John. Boş masayı işaret etti. "Bir şey dikkatinizi çekiyor mu?"

"Masa henüz hazırlanmamış."

"Onu kastetmiyorum. Bunun için henüz çok erken."

Filipinli gözlerini masaya dikti ve telaşla bir cevap aradı.

"Grileşmiş," diye yardımcı oldu John en sonunda. "Ama aslında beyaz olması lazım." Eliyle masanın yüzeyini sildi ve elini ona gösterdi. Simsiyah olmuştu eli. "Endonezya'daki orman yangınlarının isi."

Benigno bir ele, bir de ahşap masadaki ize baktı. "Bu korkunç bir şey," dedi en sonunda.

"Değil mi? Durumun giderek kötüleştiğini hissediyorum." John cebinden bir mendil çıkardı ve elini sildi. "Bu arada, bugün tekrar adaya çıkmayı ve köydeki insanlarla konuşmayı düşünüyorum. Hâlâ anlayamadığım birkaç mesele var."

33

Pedro ve Francisco'yu dinamitle balık avlarken yakalayan ve ihbar etmeyen adamların tekrar geldikleri bir anda her tarafta duyuldu: On dolarlık banknotlar, gerçek Amerikan doları dağıttıkları da sır olarak kalamadı. Bugün sefere çıkmayan herkes çevrelerine toplandı; kimi sandalı olmadığı, kimi de balık avlama işinde çalışamayacak durumda olduğu için sefere çıkmamıştı. Ziyaretçiler onlara köy hakkında her türlü soruyu sordu: Telefon var mıydı, kendi üretmedikleri besin maddelerini nereden satın alıyorlar ya da balıklarını nerede satıyorlardı? Onlar da Tuay'dan ve oradaki pazardan söz etti, pirinç ve hindistancevizi yağını oradan satın alıyorlardı, buzhanesi olan bir tüccar da vardı orada. Tuay'da sadece telefon değil aynı zamanda gerçek bir postane de vardı, ayrıca bir devlet dairesi, bir doktor ve bir de kilise.

"Sorun lütfen," dedi John en nihayet Benigno'ya, "dinamiti onlara kim satıyor?"

Birden yüzlerdeki gülümsemeler dondu, gözler başka tarafa çevrildi, biri dolarlara da boş vererek oradan sıvıştı. John'un bunun pek hoş karşılanmayan bir soru olduğunu anlaması için tercümana ihtiyacı yoktu.

"Onları ele vermeyeceğimizi söyleyin. Polisle hiçbir alakamız olmadığını."

"Bunu zaten söyledim," dedi Benigno.

John dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. "Bakın Benigno, buralarda bütün bunlardan para kazanan binlerinin olması gerek. Her şeyin değişmeden olduğu gibi kalmasından çıkarı olan biri vardır. Ve bu da her şeyin olduğu gibi kalmasını sağlayacak gücü olan biri

olmalı. Ben sadece anlamak istiyorum, başka bir şey değil. Biz burada örümcek ağının en dışındayız ve benim istediğim tek şey örümceği yakalamak. Bunu onlara söyleyin." Para tomarını dürdü ve herkesin görebileceği şekilde cebine geri koydu. "Eğer gerekirse başka bir balıkçı kasabasına gideceğimizi de ekleyin."

Bunun üzerine çekinerek ağızlarındaki baklayı çıkarmaya başladılar. Balık tüccarıydı onlara dinamiti satan. Tüccar aynı zamanda onlara küçük motorları olan kayıkları için benzin de satıyordu ve böylece hâlâ balık bulunan açıklara kadar gidebiliyorlardı. Bir sefer için beş pesoluk benzin gerekiyordu ve herkes bu parayı bulamıyordu. Tüccar bu durumda para veriyor, ama sekiz dolar olarak geri istiyordu.

"Çok fazla," dedi John, "Bu yüzde altmış faiz demek."

Balıkçılardan çoğu borçluydu ve borçlar azalmak yerine giderek artıyordu. Bir şekilde, demişlerdi acıyla, borçları ödemeyi bir türlü başaramıyorlardı. Dinamit olmadan bunu başarmayı düşünmek olanaksızdı. Hâlâ birkaç gizli yer vardı uzaklarda –aslında onların küçük sandalları için çok uzaktı– orada hâlâ balık adını hak edecek canlılar yakalanabilirdi, hatta Filipinler'in çok para getiren, en değerli balığı olan *lapu-lapu* bile yakalanabilirdi orada. Bu genellikle balık tüccarının sadece kara kaplı defterindeki bir sayıyı çizmesi ve başka bir sayı yazması anlamına gelse de, pirinç alabilmek için yeniden kredi rica edilmek zorunda kalınsa da.

"Kaç tane balık tüccarı var?" diye sordu John.

Tuay'da sadece bir tane vardı. Adı Joseph Balabagan'dı. Joseph Balabagan'la uğraşıp keyfini kaçırmamalıydı.

"Yani fiyatı o belirliyor," diye başını salladı John anlayarak, "ve balıkçılara bunu kabul etmekten başka bir seçenek kalmıyor. Ona bağımlılar."

Adamlardan biri, el yerine kanca taşıyanı, borçlarını ödemeyi denediğini anlattı. Sabahın ilk ışıklarıyla sefere çıkmış, çok uzaklara açılmış ve göz gözü görmez hale gelene dek, akşama kadar çalışmış. Kancayı çıkardı, sağ elini uzattı, yara izleriyle kaplıydı, iğrenç bir küt-

lükle sona eriyordu sanki kol. Bir akşam vakti meydana gelmiş olay. Gözkapaklarını açamayacak kadar yorgunmuş ve dinamiti fırlatmakta bir saniye geç kalmış. "Güzelim elim," diye ekledi dilini pek döndüremediği bir İngilizce ile. Gülümsemesine rağmen, sürekli gülümseyen diğerleri gibi, gözlerinin kenarlarında gözyaşları belirmişti.

John dokunaklı bir şekilde baktı ona, bir elini kaybetmenin ne demek olduğunu kafasında canlandırmaya çalıştı, yapamadı. "Peki, şimdi nasıl geçiniyorsunuz?" diye sordu alçak sesle.

Balıkçı gözlerini devirip üzerinde oturdukları hasıra bakmaya başladı, aniden ağız çevresinde sert bir hareket meydana geldi. "Kızım para gönderiyor, Hong Kong'da çocuk bakıcısı olarak çalışıyor," diyerek Benigno'nun tercüme etmesi için sustu.

"Fahişelik mi?" diye şaşkınlıkla sordu John.

Benigno utanmış bir şekilde hafifçe öksürdü. "Yani büyük ihtimalle fahişelik yapıyor," diye açıkladı alçak sesle.

"Ah." John çevresinde oturan bu kahverengi derili, işe yaramaz hale gelmiş, yumuşacık gülümseyen ama gözleri acılı adamlar çemberine baktı ve birden her birinin arkasında genişleyen bir şiddet, yoksulluk, kötüye kullanma ve acı uçurumu görür gibi oldu: içinden sadece çığlıkların ve kan kokularının yükseldiği giderek açılan bir yarık. Bu korkunç bir göz açıp kapama süresi boyunca devam etti. Cennet parçası gibi görünen köyün, denizin, palmiyelerin görüntüsü dağıldı. Tropik senaryo ona korkunç sırları gizlemek için yapılmış bir dekor gibi geldi bir an, toplu mezarların üzerinde büyüyen çiçekler gibi.

"Peki bir pesonun dolar bazındaki değeri nedir?" diye sordu Benigno'ya.

"Yaklaşık iki sent," dedi o da.

"İki sent. Parasının geri kalanını da onlara dağıttı, ayağa kalktı ve Marco'ya el sallayarak yanına çağırdı. *"KEHANET'*i arayın, kara taşıtını hazırlasınlar. Tuay'a gidiyoruz."

Taşıt karaya indirildiğinde ilk balıkçılar sabah gittikleri seferden dönüyordu. Sandallarını kumsala çekip bu büyük, olağandışı temiz arabanın metal rampadan indirilişini izlediler.

Patricia deBeers da gelmişti. "Bu maceranın dışında kalmak istemem," demişti kadın.

"Saçlarınız kirlenecek," diye bir tespitte bulundu John.

"İnsan kirden arınabilir ama can sıkıntısından kurtulamaz."

Tuay'a giden dar yol beyaz çakılla kaplanmıştı ve araba bir anda toza belendi. Yüksek ağaçların, palmiyelerin altından, çamurlu su birikintilerinin yanından geçtiler, sivrisinek sürüleri eşliğinde, kulakları sağır eden bir vızıltı ve hışırtı içinde yarım saat sonra Tuay'a vardılar.

Tuay sanki İspanyollar tarafından kurulmuş ve o günden beri hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Kaba ve soluk kahverengi kilise binası birkaç evin ortasında yükseliyordu. Sokaklar zaman zaman arabanın neredeyse sığamayacağı kadar dardı. Ayakkabıya taban çakan ayakkabıcılar, tahta rendeleyen marangozlar gördüler, kaynayan tencerelerin önünde çömelmiş kadınlar, bir sayvanın altında düzenli bir şekilde oturmuş öğretmenlerini dinleyen çocuklar ve bir de liman gördüler. Bir avuç adam rıhtıma bağlanmış bir vapurdan kahverengi çuval ve kasalar halinde kola şişeleri indiriyordu.

"Belki *KEHANET* buraya yanaşabilir," dedi Marco. "O zaman arabayı vinçle yukarı çekebiliriz."

"Bunu dönerken düşünürüz," dedi John isteksizce.

Joseph Balabagan sağlıklı bir adamdı, elli yaşlarındaydı, üzerinde kısa bir pantolon, beyaz ve temiz bir polo gömlekle bir şapka vardı, onu evinin önünde motoruyla meşgul halde buldular. Muhtemelen bir türlü istediği gibi olmamıştı motor, sağını solunu kurcalıyor, sinirle tekerlerini çeviriyor, küfürler edip tekmeliyordu. Marco arabayı onun hemen yanında durdurunca Balabagan otomatik olarak başını çevirdi, kısaca onları inceledi ve, "Vaktim yok," diye homurdandı.

"Konuşmamız lazım," dedi John.

Balık tüccarı mobiletine bir tekme savurdu. "Size vaktim olmadığını söyledim," diye karşılık verdi küstahça, "sağırsınız galiba?"

Cırlak bir kadın sesi evin karanlığı içinden bağırarak bir şeyler söyledi, o da buna karşılık olarak içinde sık sık "Oo!" ve "Oho!" geçen birtakım seslerle karşılık verdi aynı şekilde bağırarak. Ardından motorun kontağını çevirmeye başladı, tekrar tekrar denedi ama motor bir türlü çalışmadı.

John, Marco'ya motoru durdurmasını işaret etti. Adamın arka tarafında içinde bir sürü mavi boyalı tahta kasanın, içlerinde de buza yatırılmış balıkların görüldüğü dükkânın karanlığından iki kız çıktı. Tuz kokusu iyi yanmamış egzoz gazlarına karışıyordu.

"Sizinle iş yöntemleriniz hakkında konuşmamız lazım," dedi John. "Balıkçılara verdiğiniz krediler hakkında ve..."

O anda evden insanın kanını donduran bir çığlık yükseldi. Bir kadın sanki acılar içinde yırtınıyordu.

"Defolun!" diye bağırdı Balabagan John'a. "Beni anladınız mı? Şu anda vaktim yok."

John ona, rüküş görünümlü eve baktı, o sırada kafasında yankılanıp duran çığlığı yeniden işitti. Ve çaresizlik içinde diğerlerine döndü.

"John," Patricia ön koltukların arasındaki boşluğa kaymıştı, "ona karısının hastaneye gitmeye ihtiyacı olup olmadığını sorun."

"Bu da nereden çıktı?"

"Şu çığlıklar. Bir kadın ancak doğururken böyle bağırır."

Kısa bir süre sonra Lomiao'ya gitmek üzere yoldaydılar, içinde bir hastane bulunan en yakın şehir oydu. Marco pistonlar ve yolların elverdiğince hızlı sürüyordu, John ve Benigno şoför mahalline sıkışmıştı, Patricia ve karı koca da arka koltuktaydı. Kadın ter içindeydi, kendini kaybetmişti; inliyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Arabanın arka koltuğunu neredeyse tek başına dolduracak kadar büyük bir karnı vardı. Yoldaki çukur ve çıkıntılar onun için işkence olmalıydı. On beş mil sonra nihayet şehrin ilk binaları görünmeye başladı, insanlar,

reklam tabelaları, bisikletler ve mobiletlerle dolu teneke çatılı sayısız kulübe. Balabagan öne eğilmişti ve telaşla yolu tarif ediyordu. Nihayet hastane olduğu şüphe götürmeyen bir binanın önüne geldiler. Balık tüccarı koşarak danışmaya gitti, karısı ölü gibi arkada uzanıyor, duaya benzer bir şeyler mırıldanıyor, ellerini vücuduna bastırıyordu. Ölüme yaşamdan daha yakınmış gibi görünüyordu. Patricia onun başını tutuyor ve herkes sabırsızlık içinde geniş kapıya bakarak her an doktor ve hemşirelerin dışarı fırlamasını bekliyordu.

"Nihayet," diye bağırdı Marco, kapı hareket edince ama bu sadece telaş içindeki Joseph Balabagan'dı. "Yeterince param yok... Ödeme yapmazsam almayacaklarmış..."

John elini cebine attı. "Ne kadar lazım?"

"650 peso tutuyor, ama bende sadece 500 var..."

"Alın on dolar. Burada dolar alıyorlar mı?"

"Bilmiyorum, sorayım." Tekrar hastaneye girerken adam titriyordu, ama belli ki doları kabul etmişlerdi, çünkü kısa bir süre sonra iki hemşireyle yardımcılar ellerinde sedyeyle hamile kadını arabadan çıkarmak için geldi.

Hastaneler dünyanın her yerinde aynı görünüyor sanırım, diye düşündü John. Arabayı biraz uzağa park etmişlerdi, şu an giriş holünde oturuyorlardı. Balabagan'ın bir an önce ortaya çıkmasını veya neler olup bittiği konusunda bir haber almayı umuyorlardı.

"Ben," dedi John, Patricia'ya, "sizin doğum sancıları çeken bir kadını bağırışlarından tanımanıza şaşırdım."

Kadın eğlenerek şimdiye kadar yeryüzündeki bütün moda dergilerini süslemiş olan kaşlarını kaldırdı. "Niye ki?"

"Bir şekilde, bunu bilecek biri gibi durmuyorsunuz."

"Nasıl duruyorum?"

"Ne bileyim... Bu tür şeylerle alakası yokmuş gibi."

Patricia iç çekti. "Herhalde deBeers'ın benim gerçek adım olduğunu düşünmüyorsunuz? Benim adım Patricia Miller, Maine'de

büyüdüm – dünyanın en hüzünlü yeri. Benden küçük dört tane kız kardeşim var, hepsi de evde doğdu, hepsi de kışın ve çoğunlukla gece, ebe gelmeden önce. Bu tür şeylerden kaçınmaya çalışıyorum ama görmezden gelecek de değilim."

"Anladım," dedi John ve kendini korkunç derecede aptal hissetti. Bir süre sonra bitkin bir halde Joseph Balabagan geldi. New York Yankees şapkasını elinde evirip çevirerek. "Size kaba davrandığım için özür dilerim," dedi ve yutkundu, "hem de sizi bana Tanrı'nın gönderdiği bir sırada, artık bunu biliyorum..." Dudaklarını ısırdı, sol eliyle bir şey fırlatıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Şu motosiklet! Beni deli ediyor! Ne zaman lazım olsa çalışmaz. Onu fırlatıp atmam lazım. Evet, gerçekten bunu yapmalıyım."

"Karınız nasıl?" diye sordu Patricia.

"Daha iyi. Henüz zamanı gelmemiş; üç günü daha olduğunu söylüyorlar. Eve gitmeliyim..."

Memnuniyet ve çaresizlik karışımı tuhaf bir duygu doldurdu John'un içini, çünkü ortaya çıkmalarıyla belli ki çaresizlik içindeki bir kadına yardım etmişlerdi – çaresizlikse bu kadının kocasının aradığı adam olması ve onun da balıkçıların anlattığı resme hiç benzememesinden kaynaklanıyordu. Balabagan onun sorusunun cevabı değildi. Belki balıkçıları sömürüyordu, ama o da beslenme zincirinin bir halkasıydı. Örümcek ağında bir adım daha ilerlemişler, ama örümceği henüz bulamamışlardı.

Balık tüccarına oturmasını işaret etti ve ona Panglawan açıklarındaki trol ve balıkçılara verilen krediler hakkında bildiklerini anlattı. John konuştukça Balabagan sessizleşti, söz dinamitlere gelince de korku dolu gözlerle çevresine bakınmaya başladı.

"Dinleyin," dedi alçak sesle, "benden ne istiyorsunuz? Ben sadece ailemi geçindirmeye çalışıyorum. Borç olarak verdiğim beş peso için sekiz peso geri almak zorundayım, çünkü çoğu borçlarını geri ödemiyor. Ben ne yapayım? Hediye edemem ya. Ve balıklar için de fazla vermem, yoksa hiçbir şey kazanamam. Hem çoğunlukla bayat

balıkları da satın alıyor, onları donduruyor ve balık fabrikasının fark etmemesini umuyorum. Ama o da bunları sık sık fark ediyor ve benim paramdan kesiyor. Peki, bunu kim karşılayacak? Hiç kimse. Benim zengin olmadığımı görüyorsunuz herhalde. Zengin olsaydım bir motorum olurdu. Sizden hastane için para istemek zorunda kalmazdım, değil mi?"

"Peki, dinamit nereden geliyor?" diye sordu Benigno Tatad. Balabagan omuzlarını silkti. "Bir polisten alıyorum. Ona ve şefine para ödemek zorundayım, bana bir şey kalmıyor. Ben de onu isteyen balıkçılara satıyorum. Onlar da daha fazla balık yakalamak için bunları kullanıyor, bu işler böyle yürüyor. Herkes daha fazla para kazanmak ister."

"Dinamitin mercan kayalıklarını ne hale getirdiğini biliyor musunuz?" diye sordu hükümet görevlisi. "Ve balık kaynaklarını yok ettiğini?"

"İnsan mercan kayalıklarını yiyemez," diye karşılık verdi Balabagan ve çaresizce ellerini kaldırdı. "Ben satmazsam başkası satar."

"Şu balık fabrikası," diye araya girdi John yeniden, "nerede?"

"San Carlos'ta. Hâlâ on yıl önceki fiyattan çalışıyorlar, ama bu arada her şey pahalandı. Başka kime satabilirim ki balıkları? Eğer bir *lapu-lapu* olursa buradaki lokantalara satabilirim ama diğerlerini almak istemiyorlar. Elimden hiçbir şey gelmez." Kafasını salladı. "Taksitlerimi ödemenin bir yolunu bulmak zorundayım. Bana da kimse bir şey hediye etmiyor, hele banka hiç."

John iç çekti. "Banka? Hangi banka?"

"Lamiao'daki banka. Onlar da fazla sabırlı değil, benim balıkçılara karşı olduğum gibi, inanın bana."

"Peki, siz ne taksidi ödüyorsunuz?"

Balık tüccarı isteksizce John'u süzdü. "Taksit işte," dedi çekinerek.

"Kredi için mi?"

"Tabii ki. Bankaya başka ne taksidi ödenir?"

"Peki, ne tür bir kredi bu?"

Bir an sanki kalkıp gitmek ister gibi baktı adam. Benigno bile duyulur bir şekilde nefes almaya başlamıştı. Filipinliler böyle doğrudan sorulan sorulardan hoşlanmıyordu, bu kadarını öğrenmişti John, ama yolundan dönmek de istemiyordu. Gözlerini ayırmadan balık tüccarına baktı, direnişi fazla sürmedi.

"Her zaman bir şey olur, bilirsiniz," dedi alçak sesle. "Buz makinesinin taksidini bitirdiğim zaman bozuldu, tamir için param yoktu. Sonra benzin pompası için benzin tankı satın almak zorunda kaldım..." Yüzünü buruşturdu. "Bu aralar oldukça zorlanıyorum. Hatta şimdi bir de size borçlandım."

John ellerini açtı. "Onu size hediye ediyorum. Ve karınıza." Şu balık fabrikası düşündürüyordu onu. Muhtemelen sömürünün bir sonraki basamağı oydu. Muhtemelen onlar da Balabagan gibi yapıyorlardı: Monopollerini kullanıyor, balık tüccarlarını kendilerine bağımlı hale getiriyorlardı, mümkün olan en düşük fiyatı veriyor ve bu yolla ceplerini dolduruyorlardı...

"Biliyor musunuz?" dedi Balabagan, "yüzde 27'yi ben de çok yüksek buluyorum."

"Anlamadım?" dedi John, kafası başka yerdeydi. "Yüzde 27 mi?"

"Gördünüz mü, benim beş peso verip sekiz geri istediğimi söylediğiniz için söylüyorum, bu yüzde 60 eder. Banka da benden yüzde 27 istiyor ve ayrıca sigortalar... Yani bu da çok yüksek, değil mi?"

John inanmayan gözlerle baktı. "Yüzde 27 ha?" diye sorarak emin olmak istedi. "Banka burada yüzde *yirmi yedi* kredi faizi mi istiyor?"

"Evet."

Bir zamanlar bürosunda okuduğu formülleri anımsamaya çalıştı. Yüzde 27, bu da yaklaşık olarak ödenecek miktarın her iki buçuk yılda ikiye katlandığı anlamına gelir. "Bu borcu nasıl ödemeyi düşünüyorsunuz? Bu mümkün mü?"

"Bunu ben de soruyorum kendi kendime. Buz makinesi alırken o zamanlar sadece yüzde on dörttü, o zaman ödemeyi başarmıştım..."

"Ama yüzde 27! Buna neden izin verdiniz?"

"Ne yapabilirdim ki? Buz makinesi bozuktu. Buz olmadan ben işimi yapamam."

"Başka bir bankaya gitseydiniz."

"Diğerleri bana kredi vermek istemiyordu."

John yavaş yavaş başını salladı. Bu sıcak bir ize benziyordu. Çaresizliğinin soğuk ve şiddetli bir öfkeye dönüştüğünü hissediyor, kendi kendine, eğer bütün bu acımasız zorlamaların ve pervasız sömürünün kaynağını bulursa ne yapacağını soruyordu, ağındaki örümceği, zincirin son halkasını, bütün patronların patronunu, en üst sömürücüyü.

Acaba kendini tutabilecek miydi?

"Buna ne diyorsun?" diye fısıldadı Ursula Valen, kütüphanenin tozlu sessizliğindeki sükûneti bozmadan.

Doğru hedef devlet arşivinin çıktılar defteriydi; belgeler 1969'da üniversitenin tarih enstitüsüne devredilmişti, orada hiçbir zaman bitirilemeyen bir doktora çalışması çerçevesinde sekiz buçuk yıl kalmış, sonra da enstitünün kütüphanesine kaldırılmıştı; orijinal belgelerin saklandığı bölümde olduğundan onlara ulaşmak için özel bir izin gerekiyordu. Bu izni almak içinse Alberto Vacchi'nin bir telefon etmesi yetmişti.

Görülmemiş hazineler toplanmıştı burada. Ortaçağ elyazmaları, çok eski İncil'ler, tarihi şahsiyetlerin mektuplarıyla günlükleri, vesaire. Gri renkli, kalın duvarlı arşiv kutularından bir ona bir buna hızlı hızlı bakışlar fırlatmaktan kendini alamıyordu ve bunlardan birinde Mussolini'nin mektuplarına rastladı. Kısa ve hacimli bir el yazısıyla yazılmıştı. Elbette tek kelime okuyamıyordu, belki de yanılıyordu, ama gene de şaşırtıcıydı.

Nihayet doğru kutuyu raftan çekti ve okuma masasına götürdü, ki masanın kendisi de bir antikaydı, nefesini tutarak açtı ve sonra, eline aldığı ilk sayfada hesap defterlerin kenarındaki el yazısını tanıdı.

Bunlardı işte, Giacomo Fontanelli, XV. yüzyıldaki Floransalı tüccarın notları bunlardı.

Kâğıt yığınını karıştırırken ortaçağda bir adamın bu kadar çok not tutmuş olmasını şaşırtıcı buldu. Bunlar kopuk sayfalardı, iyi korunmuştu, okunaklıydı, eğer ortaçağ İtalyancasına hâkim olsaydı okuyabilirdi. Hemen hemen bütün notlar tarihliydi ve çoğunlukla 1521 yılına aitti. Birkaç kâğıt farklı formattaydı ve yabancı bir el yazısıyla yazılmıştı, belli ki bunlar Fontanelli'ye gelen mektuplardı...

Bunlardan birinde şaşkınlığa düştü. Son derece ilginçti. Bütün mektup yazı sütunlarından oluşuyordu, sadece sonda iki normal satır vardı. Kâğıdı okuma lambasının altına tuttu ve sayı dizilerini dikkatle inceledi. Şu şekilde başlıyordu:

1525	*300*	*12*
1526	*312*	*12,5*
1527	*324,5*	*13*

Burada, önünde neyin durduğunu kavrayınca karnını sıcak bir duygu kapladı. İlk sütun yılları gösteriyordu. İkinci sütunsa servetti. Üçüncü sütun daima ikinci sütundaki değerle onu izleyen değer arasındaki farktan oluşuyordu. Bir kere de kendisi hesapladı ve kabul edilen yüzde dörtlük faiz oranına ulaştı.

Bakışları sütunlar üzerinde yukarıdan aşağı doğru gezindi, yine o zamanlar gazetelerde yayımlanan hesaplamada olduğu gibi şaşırdı, servetin başlangıçta nasıl çekingen ve dikkat çekmeyen bir şekilde arttığı ve bir zaman sonra nasıl inanılmaz bir hıza ulaştığı apaçık görülüyordu. 300 florinin bin florine ulaşması için 1556 yılına kadar geçen bir çeyrek yüzyıl gerekmişti. İlk kez 1732 yılında bir milyona ulaşmıştı, ama 1908'de bir milyarı geçmişti bile ve 1995 yılına kadar 30 milyar florine ulaşmıştı ve bu da şu ünlü 'bir trilyon dolar' ediyordu.

Bulduğu şey Fontanelli servetinin beş yüzyıl sonra ne hale geleceğine dair bir hesaplamaydı.

Ve bu Giacomo Fontanelli'den kaynaklanmıyordu.

509.000.000.000 $

"Fabiana?" Kendisine söz verilen genç tarih öğrencisi kıza bakındı, bütün tercüme işlerinde ondan yararlanabilecekti.

Fabiana'nın kalçalarına kadar inen muhteşem siyah saçları vardı, gerçi yüz hatları biraz yumuşaktı ama eğimler uyumluydu. Ursula onu bir kart kutusunun başında oturmuş tırnaklarını boyarken buldu. "*Ciao* Ursula," diye gülümsedi rahat bir tavırla. "Bir şeyler buldunuz mu?"

Ursula mektubun son sayfasını önüne koydu ve hesaplamaların altındaki iki satırı gösterdi. "Bu ne demek?"

Fabiana tırnaklarına üflerken beş yüzyıllık belgenin üstüne eğildi ve cılız bir şekilde çiziktirilmiş satırları inceledi. "Bu... hımrn..." Kaşlarını çattı, üflemeyi unuttu. "Bunu şöyle tercüme edebilirim: '*Şu halde matematiğin kanunları sayesinde eserimin ölümsüzleşeceğini görüyorsun.*' Tuhaf bir cümle, değil mi?" Bir kez daha okudu. "Evet, burada öyle diyor. İmza *Jacopo*."

"Ne?" Ursula elektrik çarpmış gibi titredi. İlk bakışta imza ona okunamaz bir karınca duası gibi görünmüştü, ama şimdi o söyleyince... "*Jacopo!*"

"Burada öyle yazıyor," dedi kız istifini bozmadan.

"Sanırım," dedi Ursula Valen halsiz bir şeklide, "otursam iyi olacak."

John kendini tanıtınca banka memurunun gözlerinin birden parladığını gördü. Onun ismini bildiklerine, yüzünü tanıdıklarına hiç şüphe yoktu, ama bundan fazla etkilenmiş görünmemek için bütün gücünü harcıyordu memur. "Memnun oldum," dedi ve ismini söyledi, klasik kesimli ceketinin yakasındaki küçük levhada da yer alıyordu aynı isim: "Labarientos." Masasının önündeki iki iskemleyi gösterdi. "Buyurun, sizin için ne yapabilirim?"

Banka küçüktü, havalandırması gayet iyiydi ve pek müşteri yoktu. Artık bankaların gösteriş için yaptıkları her türlü şeyi görmüş olan John'un üzerinde bu bölmeler ve onların donanımı ucuz dememek için banal denebilecek bir etki bıraktı. Balabagan çökmüş bir şekilde eğilerek iskemlenin ucuna oturmaktan başka bir şeye cesaret edemiyordu.

John, karşı karşıya oluğu bu geniş alanda dallanıp budaklanmış komployu ortadan kaldırmak için en iyi davranışın ne olacağı konusunda pek emin değildi belli ki. Yolda gelirken bankayı komple satın almayı düşünmüştü, defterlerini sorunsuz bir şekilde inceleyebilmek için, ama sonra bu olanağın her zaman elinde olduğunu düşündü. Bu nedenle eve kapıdan girmenin daha iyi olacağına karar verdi, sonrasına bakacaktı.

Ortama hâkim bir tarzda arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, ellerini gevşek bir şekilde kucağına koydu; McCaine'in ona öğretmiş olduğu toplantılarda önemli ve etkileyici görünme kurallarını uyguluyordu, "Şunu bilmek istiyorum, siz ne tür bir hesaplama yöntemiyle Bay Balabagan'dan yüzde yirmi yedi gibi bir oranda kredi faizi isteme fikrine vardınız?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde gözlerini kırpıştırmaya başladı Bay Labarientos. "Bu bizim geleneklerimizde pek yoktur," diye karşılık verdi, "yani müşterilerimizin kredi meselelerini yabancılarla konuşmak."

John başını salladı. "Bu korkunç faiz oranları düşünüldüğünde size hak vermek gerek, bunları iki kişi arasında kararlaştırmayı tercih etmek istemeniz normal. Ama Bay Balabagan burada; buyrun, kendisine bunu onaylayıp onaylamadığını sorabilirsiniz."

Balık tüccarı aceleci bir şekilde başını salladı sanki karışmak istemiyormuş gibi.

"Pekâlâ," dedi banka memuru ve bilgisayarına döndü, birkaç tuşa basıp bekledi. Bu belirli bir zaman aldı, ama sonunda rakamlar ekranda belirdi. "Biz Bay Balabagan'a on yıl önce bir kredi sağlamışız, bu doğru. Bu o zaman, ödemesi gelen birçok diğer kredinin dönüştürülmesini sağlamış. Rakamlarla mı ilgileniyorsunuz, yoksa başka bir şeyle mi?"

"Beni faiz oranı ilgilendiriyor, yüzde 27, bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru."

John öne eğildi. "Bir şeyi merak ediyorum: Bu süre içinde Bay Balabagan kredinin ne kadarını kapatmış, yani bugüne kadar? Yaklaşık olarak?"

Labarientos balık tüccarına tedirgin bir bakış fırlattı, klavyede birtakım tuşlara bastıktan sonra sonucu bildirdi. "Bay Balabagan defalarca taksitlerin ertelenmesini rica etmiş, sekiz yıl önce de taksitlerin düşürülmesi için müracaatta bulunmuş. Biz de bu müracaatı kabul etmişiz, sizin de hesaplayabileceğiniz gibi ödeme süresi bu nedenle uzamış."

John içinde soğuk bir öfkenin yükseldiğini hissediyordu. "Peki, ne kadarını kapatmış? Yüzde bir? Yüzde iki? Hiç?"

Klimaya rağmen banka memurunun yüzünde ince ter damlaları belirmeye başlamıştı. "Aslına bakarsanız," diye itiraf etti, "sonuncusu uyuyor."

"Bu da ne demek," diye sordu Balabagan kuşkuyla.

"Bu, geçen on yıl zarfında sadece faizleri ödediğiniz anlamına geliyor, ana paradan bir peso bile eksilmemiş," dedi John hiddetle. Daha önce hiç tanımadığı bir öfke hissediyordu. Masanın öbür tarafında oturan şu alçak adamı cicili takım elbisesiyle beraber pataklamak geliyordu içinden.

"Ne?" diye fırladı balık tüccarı. "Evet ama neden? Ben sürekli ödemelerimi yaptım ve o kadar çok..."

"Yeterince değil," diye kafasını salladı John.

"Peki, bundan sonra ne olacak? Ne yapacağım? Hayatım boyunca ödeyecek miyim, nedir?"

Labarientos taştan bir yüze sahipti. "Hayır," dedi. "Kredi yirmi beş yıl süreli. Bu sürenin sonunda ya tamamen ödenmesi lazım ya da icraya başvururuz."

"Yani," diye tercüme etti John, "eğer on beş yıl içinde geri kalan bütün parayı ve ödenmemiş faizleri bir kerede ödeyemezseniz banka evinizi ya da teminat olarak neyi gösterdiyseniz onu alacak."

"Ama ben bunu nasıl yapabilirim ki?" diye bağırdı Balabagan mahvolmuş bir şekilde. "Parayı nereden bulayım? Evim? Ev ve işim oğluma kalacak. Banka balık işletmesiyle ne yapacak?"

"Onu belki oğlunuza kiraya verecek," dedi John. Yavaş yavaş oyunun nasıl oynandığını kavrıyordu. Öne eğildi, bankacıya baktı, öfkesini güçlükle dizginledi. "Bay Labarientos, siz, sizin bankanız, nasıl oluyor da bu kadar yüksek bir faiz isteyebiliyorsunuz? Bana bunu söyleyin. Bana bunun alışılmış bir uygulama olup olmadığını söyleyin."

Tıkır tıkır basılan bilgisayar tuşları. Zaman kazanma gibi geliyordu kulağa, bir çeşit sinirlilik. "Bu bir krediydi," dedi Labarientos ihtiyatla, "en yüksek faiz diliminden gerçekleştirilmiş. Kredinin ayrıca güvenceleri de muğlak, yani banka için riskliymiş. Bu tür durumlarda ek bir oranın olması kesinlikle normal, geri dönmeme riskinin yüksekliği nedeniyle."

"Hepsi bu mu?" diye sordu John, dinamit balıkçılarını düşündü, onların eksik kol ve bacaklarını, torbadeki adamı, vücudunu ailesine para gönderebilmek amacıyla satmak için Hong Kong'a giden kızı. "Bütün her şeyi belirleyen bu muydu, banka riski?"

Labarientos John'a baktı, hızlı bir şekilde diliyle üstdudağını yaladı ve ellerini masanın üzerinde kenetledi. "Banka olarak," dedi, en ufak bir çekinme belirtisi göstermeden, "birinci derecede mudilerimize karşı sorumluyuz. Size mesela, Bay Fontanelli. Sizin bankamızdaki hesabınız, en büyük hesaplarımızdan biri. Bize milyonlarca peso emanet ettiniz. Siz elbette bizim bu parayı kaybetmemizi istemezsiniz ve elbette bunun için bizden faiz almak istersiniz, doğru değil mi? Bizim burada yaptığımız da bu. Biz sizin faizlerinizi kazanıyoruz."

Dönüş yolculuğu sırasında John'un yüzü utançtan kıpkırmızıydı. Cildinde utanç yanıkları olan tek insan olacaktı neredeyse. Arka koltuğa yaslanmış, koluyla yüzünü kapatmış, yaşadığı şok dolayısıyla midesi bulanmıştı.

Bu zaman içinde bunu bilmeliydi, bütün bu zaman içinde. Her şey bu kadar açık, bu kadar net ve basitti. Her şey elindeydi.

Soru: Para nasıl çoğalır? Cevap: Çoğalmaz.

Başka türlüsüne inanmak budalalıktı.

513.000.000.000 $

Ama çocukluğun en erken çağlarından itibaren insana bıkıp usanmadan, bir ilahi gibi anlatılır durulur ki başka türlü olmaz: Para bir tasarruf hesabında çoğalır. Reklamlar, anne babalar, öğretmenler, arkadaşlar, hiçbiri şunu dillerinden düşürmez: Paranı bankaya yatır ki çoğalsın. Hatta Paul, şu zeki Paul Siegel, Harvard'ı en iyi dereceyle bitiren ve benzersiz bir zekâya sahip olan Paul Siegel onu uyarmıştı: Paranın senin için çalışmasını sağlamalısın.

Ama para değil, sadece insanlar çalışıyor.

Başka türlü olsaydı, yeterince para basıp herkesi milyoner yapmaktan kim alıkoyuyordu bizi? Hiç kimse. Yalnız o zaman milyonerlerin kahvaltısı için ekmeği pişirecek biri olmazdı, ekmek için buğdayı yetiştirecek, hasat edecek, öğütecek kimse de olmazdı.

Para çalışmaz. Çalışacak olan sadece insandır.

Ve para kendi kendine çoğalmaz. Hesaptaki her bir dolar için, her bir sent için birileri çalışmalıdır. Borcu olan biri bu yüzden kazancının bir kısmını borçlandığı kişiye vermek zorundadır.

Borç demek, para için kira ödemek demektir. Borç ve para büyük, gelişmiş bir mekanizmadır, parası az olanlardan çok olanlara para taşır. Bu taşıma genellikle kimseyi acıtmayan ama matematiksel olarak hesaplanabilir kesinlikte cüzi dozlarla gerçekleşir.

Kendi serveti böyle ortaya çıkmıştı. Sadece başlangıç sermayesi olan şu gülünç on bin dolar dışında bu bin tane milyar doların her biri insanlardan elde edilmişti. John önünde muazzam bir örgü görüyordu, bir kan dolaşımı sistemi, büyük damarları küçük damarlara ve bunların da daha küçük damarlara ve nihayet kılcal damarlara ayrılmış olan ve bütün bir yerküreyi kaplayan, her ülkeye, her şehre, her köye, yeryüzünde yaşayan her bir insanın yaşamına ulaşan bir sistem. Ama bunun içinde akan kan değildi. Paraydı, sentti, bunlar toplanarak büyük damarlara akıp dolarlara, daha büyüklerine ulaşıp yüz, bin, milyon dolarlara dönüşüyor ve sonuçta muazzam bir hızla akan bir para nehri haline geliyor, bu da sürekli ve artan bir şiddette

kendi banka hesabına dökülüyordu. Yılda kırk milyar dolar, Tanrı'nın yarattığı tek bir günde yüz milyon doların üzerinde.

Örümceği yakalamak için örümcek ağını takip etmişti ve –o da nesi– örümcek kendisiydi. Beslenme zincirini incelemiş ve son halkasının kendisi olduğunu keşfetmişti. Bütün patronların patronu oydu. Son sömürücü kendisiydi. O Fontanelli servetinin vârisiydi ve dünyanın problemleri için çözüm olduğuna inanmıştı. Aslında bunların nedeni kendisiydi.

"Durun," dedi boğuk bir sesle. Araba durdu. Sürünerek dışarı çıktı ve kustu, sanki son iki yılda yediklerinden kurtulmak istiyordu.

34

Bir şekilde onu yata götürmüşlerdi. Geceyi ve sabahı bir şekilde atlatmıştı. Sonra tekrar karaya çıkmak istedi, çünkü halledilmesi gereken bir şey vardı. Onu motorlu botla Tuay'a, arabanın sürekli durduğu yere götürüp arabanın kullanılıp kullanılmayacağını sordular. Hayır, diye kafasını salladı, onu tekrar yükleyebilirlerdi. *KEHANET'in* yanaşamayacağı gibilerden bir şey söylediler, çünkü çok büyüktü, John sadece başını salladı, her şey ona acı veriyordu, yat gerçekten de büyüktü, bir insan için çok çok büyüktü. Arabayı motorlu bota yüklemeye giriştikleri sırada o ağır adımlarla şose yoldan yukarı doğru yürüdü, aşırı büyük kilisenin görüntüsü onu eziyordu, sıkışıp kalmış çığlığa benzer bir duygu vardı gırtlağında ve nihayet balık tüccarının evine vardı.

Joseph Balabagan bir sandığın üstüne çömelmiş, motosikletinde bir şeyler vidalamakta olan bir gence bakıyordu. John'un geldiğini görünce yerinden fırlayıp onu karşıladı. Hastaneyi aramıştı, karısı iyi durumdaydı, bu akşam tekrar oraya gidecekti, gerekirse otobüsle, eğer o zamana kadar motosiklet tamir edilemezse. Her şey için tekrar teşekkür ediyordu, yaptığı her şey için.

John onunla beraber gitti, tamirci gence başıyla bir selam verdi, o da ona gülümsedi, parmakları yağdan simsiyahtı. Balık tüccarı kızlarından birini bardak almaya gönderdi ve buz dolu bir kasadan iki şişe kola çıkardı. John onun gösterdiği iskemleye oturdu, çek defteriyle bir tükenmezkalem çıkardı, pek göstermese de kalem ev sahibinin sahip olduğu her şeyden daha pahalıydı. "Ne kadar borcunuz var?" diye sordu.

Balabagan'ın gözleri yerinden fırladı. "Ah hayır," dedi. "Bu... bunu yapamam..."

John ona sadece bakıyordu, kendini sağır gibi hissediyordu, içi yaralanmıştı. "Bay Balabagan, ben dünyanın en zengin adamıyım. Siz bana yardımcı oldunuz, şimdi de ben size yardımcı olmak istiyorum. Ve sizin yardıma ihtiyacınız var, tek başınıza bu krediyi asla ödeyemeyeceksiniz... O halde?"

Balık tüccarı önüne baktı, yüzünde bir mücadele vardı ve bu bir tarafın, muhtemelen hayatta kalma içgüdüsünün galibiyetine kadar böyle sürdü. Alçak sesle bir rakam söyledi, John onu dolara çevirme zahmetine bile girmeden iki katını yazdı ve çeki koparark ona verdi.

"Eğer bir daha dinamit satmamayı ayarlayabilirseniz iyi olur," dedi.

"Ama..." diye başlayacaktı Balabagan.

"Hoşça kalın," dedi John ve ayağa kalktı. "Karınıza selam söyleyin, kola için de teşekkürler."

Böylece oradan ayrıldı. Hava hâlâ duman kokuyordu, gökyüzünün batısı gri bulutlarla kaplanmıştı, çünkü Endonezya'daki ormanlar yanıyordu, çünkü orada da onun için çalışıyorlardı, onun köleleri, ona karşı sorumlu olduklarını bile bilmeden. Dünyanın her yerinde böyleydi, erkek ve kadınlar canlarını dişlerine takmışlardı, terliyor, kendilerini zorluyor, tehlikeli, ağır ya da sıkıcı işler yapıyorlar, tam olarak farkına varmadan hayatlarının en iyi zamanlarını onun için harcıyor, servetinin sürekli artışına katkıda bulunuyor, onu daha zengin ve daha zengin yapıyorlardı. Onun herhangi bir şey yapmasına gerek kalmadan.

Zira bu sabah acı bir şekilde, ki bunlar sadece borcu olan köleleri değildi, para makinesi çok daha gelişmiş bir şekilde çalışıyordu. O ve Marvin oturdukları ev için Bayan Pearson'a kira ödemişlerdi, ama o da parayı evi alırken kullandığı kredileri ödeyebilmek için bankaya veriyordu. 'Sermaye maliyeti', sözcük buydu, sayısız hesaplamalarda görmüştü onu, herhangi bir şey düşünmemişti. İnsan satın aldığı her şeyle birlikte üreticisinin kredisini de ödüyordu. Ödediği vergilerin

çok büyük bir bölümü devletin borç faizlerine aktarılıyor ve bütün bu paralar her ne şekilde olursa olsun en sonunda onun hesabına akıyordu. Pekâlâ, hepsi değildi, ama sürekli daha fazlası. Bu sistemdeki en büyük servet en yüksek çekim gücüne sahipti, emdiği şeylerle daha da güçlenen bir mıknatıs gibiydi. McCaine olsa bunu şöyle söylerdi: Günün birinde dünya ona ait olabilirdi, gerçekten de.

John durdu, koya ve cennet gibi görünen kırlara baktı, duman ve çöp kokuyordu. O değil miydi, onun parası değil miydi sonuçta bu krizin suçlusu? Bu devasa servet faiz gelirine olan doyumsuz açlığıyla yüzyıllarca her şeye böylesine korkunç bir baskı yapmamış olsaydı, durum başka mı olurdu? Dünyanın sürekli kurban vermek zorunda olduğu bir canavar gibi. İnsanlarla doğanın ihtiyaçları için geriye çok az şey mi kalmıştı?

Eğer böyleyse –bunu araştırmalı, hesaplamalı ve emin oluncaya kadar üzerine düşünmeliydi– sonuçta kehaneti yerine getirmek için yapması gereken şey bu serveti *yok etmekti*.

Ne düşünce ama! Tahrik edici bir inandırıcılığı var. Vacchilerin hiçbir zaman çözümün peşinden gitmemiş olmaları şaşırtıcı değildi. Serveti yok etmek demek bu faizi, açlığı ve getiri tutkunu bir trilyon doları ortadan kaldırmak demekti. Cevap bu muydu?

Önünde büyük bir alan görüyordu, Amerika'nın batısındaki çöllerden biri belki. Caddeler gerekecekti. Elbette bunu görmek için meraklılar gelecekti. Bir trilyon dolar banknotlar halinde, kaç kamyon doldururdu acaba? Kesin birkaç tane. Ne görüntü ama! Tarihte dönüm noktası olurdu bu görüntü, kamyonların arka arkaya para boşaltması, kitleler halinde dolar desteleri, bir kule halinde, dünya henüz böyle bir şey görmedi. Silahlı güvenlik görevlileri gerekecekti, kesinlikle. Kısa bir konuşma yapardı, neyin farkına vardığını ve parayı yok etmenin neden en iyisi olduğunu anlatırdı, meşaleyi alırdı ve Benjamin Franklin'lerin, George Washington'ların içine atardı, izleyicilerle birlikte tüyler ürpertici bir rahatlama içinde tarihin en

büyük servetinin küle ve dumana dönüşmesini izlerdi, küller millerce öteye yayılırdı...

John gözlerini kırpıştırdı, alnını ovuşturdu, tekrar Tuay'ın ana caddesindeydi. İnsanlar tuhaf bakışlarla süzüyordu onu. Bu gösteride yanlış olan bir şey vardı. Öylesine heyecan vericiydi ki. Bir merkez bankası ziyaretini hatırladı, ama hangi ülkede olduğunu hatırlayamıyordu, McCaine'le beraber kurşun geçirmez bir camın ardında durmuşlar, birtakım insanların yırtılmış ya da yıpranmış pataları ayıklayıp kâğıt imha makinesine atıp yerlerine yeni banknotları koyuşlarını izlemişlerdi.

Acaba bir banknot, paranın kendisine eşit miydi? Gerçekten de, hesaplarındaki paralarını nakit halde bir yerde toplayıp yaksa servetini yok etmiş olur muydu? Birçok ülkede suç işlemiş olurdu bunu yapmakla. Birçok yerde ulusal kahramanların portrelerinin yer aldığı paralara zarar vermenin suç olduğunu hatırladı. Ama bunun dışında, merkez bankalarını yıpranmış paralarla yenilerini değiştirmekten alıkoyan neydi? Sonuçta o bir kâğıt parçası değil miydi?

Eğer biraz düşünülecek olursa diğer yandan şöyle de söylenebilir: Parayla dolu kamyon konvoyları meşakkatine girmenin gereği neydi? Merkez bankasından kendisi için bir trilyon dolarlık bir banknot basmasını rica edebilir, rahat ve zahmetsiz bir şekilde kültablasında yakabilirdi. Tanrım, kendisine sadece bir çek yazmalarını sağlayabilirdi! Peki bu bile, neden? Sonuçta önemli olan banka hesaplarını sıfırlamaktı. Bunu nakit para alarak ya da bir çek yazdırarak da yapabilirdi, ikisi de bir çeşit alacak senedinden başka bir şey değildi sonuçta. Bu olayda bütün kayıtlar birbiriyle tutarlıydı, her şey doğruydu. Ama aynı şekilde hesaplarındaki parayı kendi bankasına havale edebilir, sonra oradaki bilgi işlem merkezine girebilir ve programcıya ya da operatöre şunu söyleyebilirdi: "Şu, bir trilyon dolar yazan yer var ya," ya da iki trilyon, her neyse, "onu lütfen silin ve yerine sıfır yazın." Ve servet böylece yok edilmiş olurdu, değil mi?

520.000.000.000 $

John başını sağa sola salladı, eliyle saçlarını alnından geriye attı. Her şey o kadar karmaşıktı ki. Eğer para bu kadar kolay yok edilebiliyorsa onu aynı kolaylıkla var etmekten bizi alıkoyan neydi? Aynı kolaylıkla oraya yüz trilyon da yazılabilirdi ya da yüz katrilyon, peki bu da para mıdır? Ve eğer cevap hayırsa, nedeni neydi? Para gerçekte neydi ki?

Ayakları onu bir ağacın sıcak gölgesine doğru götürdü. Oraya oturup boş bakışlarını denize ve üzerinde bembeyaz parlayan yata çevirdi, ancak gerçekte hiçbir şey görmüyordu.

Para. Varsayalım ki sadece şu lanet olası serveti yok etmekle kalınmıyor, aynı şekilde yeryüzünde var olan bütün paralar da yok ediliyor. Peki sonra? Ne olurdu o zaman? İnsanlar çaresizliğe mi düşerdi? Parasız yeni bir ekonomi geliştirseler takas dönemine geri dönmek zorunda mı kalırlardı? Bu pek olanaklı değildi. Babası yaptığı ayakkabılar için birkaç satın alma hakkı tanıyan kâğıt imzalar, onunla fırına gider ve bir ekmekle bunu değişirdi ya da belirli bir sayıda ekmek karşılığında belirli sayıda bu kâğıtlardan verir, bunun da ölçütü bu şeylerin daha önceki fiyatları olurdu. İnsanlar parayı çabucak tekrar oluştururlardı, herhangi bir yolla, herhangi bir biçimde.

Olay şuydu: Para insani bir buluştu. Ve dünya üzerinden kaldırmak atom bombasını kaldırmak kadar zordu.

"Merhaba? Bay Fontanelli?"

John titreyerek kendine geldi. Önünde on altı ya da bilemedin on yedi yaşlarında, fırıldak gibi dönen uyanık ve meraklı gözlerle bakan genç bir çocuk duruyordu. Bakışında ayrıca kaygılı bir şey vardı çocuğun.

"Neler oluyor?" John çevresine bakındı. İçinde sebze taşınan sarı renkli bir plastik kasanın üzerinde oturuyordu. "Bu senin kasan mı? Özür dilerim umarım onu kırmamışımdır..."

"Hayır, efendim, Bay Fontanelli," çocuk eliyle bir işaret yaparak. "Bu benim kasam değil. Ben sadece sizin burada oturduğunuzu gördüm ve, nasıl söylesem, sizinle konuşmak istedim." Elini uzattı ve aydınlık

bir şekilde gülümsedi. "Benim adım Manuel Melgar, efendim. Bu benim için bir şereftir."

"Öyle mi, bu durumda..." John elini sıktı ve daha dikkatli baktı çocuğa. Manuel Melgar zayıftı, cılız olduğu bile söylenebilirdi, özensizce ayrılmış siyah saçları vardı, temiz bir kot pantolon giymişti; en büyük gururu oymuş gibiydi ve üzerinde *Keep the Faith* basılı bir tişört vardı. John bunu okuyunca gülümsedi; göğsüne acı saplayan bir gülümsemeydi bu. "Merhaba Manuel, nasılsın?"

"Teşekkürler, iyiyim, efendim," dedi gururlu bir şekilde. Orada öylece sakin dursa da fırıl fırıl dönen bir şeyler vardı onda.

"Güzel," dedi John, "bunu duymak sevindirici."

Manuel burnunu kaşıdı, düşünüyor gibi görünüyordu. "Efendim, acaba bir saniye vaktiniz var mı? Ben bir şey düşündüm ve sizin bu konudaki fikrinizi öğrenmek isterim." Sinirli bir şekilde sağını solunu oynatmaya başlamıştı. "Düşüncelerinizi falan böldüysem özür dilerim. Düşündüm de, hazır sizi bulmuşken..."

"Sorun değil," dedi John. *Keep the Faith.* "Vaktim var."

Manuel biraz gergin, biraz heyecanlı bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, ben balıkçıların satana kadar bir sürü balığı telef ettiğini fark ettim. Üçte birini değilse bile en azından dörtte birini. Bu balık tüccarının çok uzakta olmasından kaynaklanıyor. Çoğu sabah seferden dönünce yola çıkıyor, ama balıklar bir önceki geceden beri ortalıkta duruyor. Bozulmaları şaşırtıcı değil."

John başını salladı. "Evet, mantıklı."

"Eğer şimdi biri," dedi Manuel, "bir tricylce alsa..."

"Özür dilerim," diye böldü John. "Tricycle nedir?"

"Üç tekerli bir motosiklet. Yani yanında sepeti olan normal bir motosiklet. Siz dün Lamiao'daydınız; bunlardan çok dolaşıyor ortalıkta, taksi olarak."

John bir yandan bu çocuğun dün Lamiao'da olduğunu nereden bildiğini sorarken başını salladı. Evet, hatırlıyordu, bu gıcırdayan şey-

lerden sürülerce vardı, üzerlerine bir ton kâğıt yapıştırılmış, bir sürü anlamsız far takılmıştı. "Onlara tricycle mı deniyor? Bilmiyordum."

"Biz onlara böyle diyoruz, başka yerde ne deniyor bilmiyorum." "Sanırım başka yerlerde onlardan yok."

Manuel şaşırmıştı, bir an konudan koptu, ama sonra tekrar kendine geldi. "Ben olsam böyle bir tricycle satın alırdım. Kullanılmış, ucuz bir mal. Ve sepetini buzla doldurulabilecek şekilde yaptırtırdım. Lamiao'da bir tamirhanede çalışan bir arkadaşım bana bu konuda yardımcı olurdu. Bununla her gün balıkçı köylerini dolaşıp balıkları toplardım, henüz tazeyken. Bu gerçi biraz benzine mal olur, ama buna değerdi, çünkü o zaman bu kadar balık telef olmazdı; ben bunu tam olarak hesapladım." Umut dolu gözlerle John'a baktı. "Sizce bu iyi bir ticaret fikri mi, Bay Fontanelli?"

John şaşkın bir halde çocuğu süzdü. "Oldukça iyi görünüyor, evet. Buzu nereden bulacaksın?"

"Bay Balabagan'dan. Balıkları onun için getirmemden memnun olurdu, bu nedenle de buzu bana bedava verirdi, ama ben yine de ona güvenmiyorum."

"Neden?"

Manuel zekice gülümsedi. "Eğer insan bir yere varmak istiyorsa kimseye bağımlı olmamalı. Eğer bu işi onun için yaparsam, on yıl boyunca onun için çalışırım ve parayı da o kazanır. Hayır, ben balıkları balıkçılardan satın alacağım ve Bay Balabagan'a satacağım. Buzu da ondan satın alacağım, ilk fırsatta da kendi dondurucumu..."

"Ama bu şekilde risk artar."

"Diğerleri paralarını zar atarak kaybediyor; burada hiç olmazsa mantıklı bir şey yapıyorum. Ayrıca sahilde başka balık tüccarları da var; böylece ben de en fazla verene satma imkânı bulacağım. Ve eğer birinin elinde teslimat anında az balık varsa bana daha fazla para ödeyecektir, çünkü elinde ne kadar çok balık olursa o da onları daha yüksek bir fiyattan satabilecektir."

"İyi düşünmüşsün." John etkilenmişti.

"Ve hazır köylere gitmişken ek bir iş daha yapabilirim," diye sürdürdü Manuel gururla. "Pirinç, yağ götüreceğim yanımda ve pazarda aldıkları fiyattan satacağım. Ama ben Lamiao'daki halden çok daha ucuza satın alacağım bunları. Böylece ek bir kazanç elde edeceğim." Ellerini kavuşturdu ve John'a bakıp bekledi. "Bunu iyi buldunuz mu?"

Bu sadece iyi değildi, John bu çocuğun ticaret duygusunu ciddi ciddi kıskanmaya başlamıştı. Onun cafcaflı buz motoruyla köylerde nasıl dolaşacağını gözlerinde kolayca canlandırabiliyordu. "Bu çok iyi bir plan," dedi.

"Değil mi? Bu herkesin işine yarayacak. Şimdi balıkların üçte biri telef oluyorsa ve sonra olmayacaksa bu yüzde elli oranında bir iyileşme sağlayacaktır, herhangi bir ek masraf yapmadan." Keyifle gülümsedi ve gülümsemesindeki kurnazca vurguyla ekledi: "Bay Fontanelli, efendim, bu planı bir krediyle desteklemeyi düşünür müydünüz?"

John yine titredi. Öylesine titredi ki göğsünü tutmak zorunda kaldı. "Bir kredi mi?" dedi kısık bir sesle. *Ben artık kredi vermiyorum. Artık bütün insanlığı bir vampir gibi emmeyeceğim.*

"Evet, bakınız, efendim," diye yalvarmaya başladı Manuel, "bana hiçbir banka kredi vermez. Benim hiçbir şeyim yok. Anne babam da fakir. Güvencem yok. Sadece böyle bir fikrim var. Siz zenginsiniz. Belki de bir süre için birkaç yüz doları sokağa atabilirsiniz... Onu tekrar geri alacaksınız, faizi ve faizin de faiziyle. Şeref sözü." Çocuğa baktı, kendini hâlâ hasta ve zavallı hissediyordu, ama evet, bunun iyi bir fikir olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Burada yapılması gereken şey tam da buydu; bu genç bunu yapmaya hazır ve istekliydi ve şüphesiz bunu yapabilecek kadar da zekiydi. Çek defterini çıkardı. "Ne kadar lazım?"

Gözleri parladı. Elleri sanki defalarca hayal ettiği rakamları yazıyormuş gibi dans etmeye başladılar. "Pekâlâ, tricycle 150 dolar tutacak, dönüştürme masrafları da eklenince, sanırım bir elli dolar daha. Ayrıca ilk benzin, buz ve balıkçılara ödenecek ilk paralar da var... Sanırım bana üç yüz dolar lazım."

"Sana bin veriyorum," dedi John ve çekin üzerine *Manuel Melgar* yazdı.

"Hayır, efendim," diye kaşı çıktı beriki. "Bu büyük bir cömertlik örneği kuşkusuz, ama bu paranın faizini kazanamam."

"Faiz ödemene gerek yok. Parayı sana hediye ediyorum." Manuel bir adım geri sıçradı. "Özür dilerim, efendim, Bay Fontanelli. Ben bunu istemiyorum, hayır."

"Ben bu parayı sokağa atabilirim, inan bana."

"Mesele o değil. Mesele... şu!" Elini göğsüne vurdu. "Efendim, eğer... bir gün yaşlanırsam, kendi kendime bunu kendi gücümle başardığımı söyleyebilmek istiyorum, anlıyor musunuz? Bütün bunları *kendi fikrime* borçlu olduğumu. *Kendi çalışmama.* Bir sadakaya değil." Kararlı bir şekilde kafasını sağa sola salladı. "Bu şekilde pek keyifli olmaz. Lütfen, efendim, üç yüz dolar, borç olarak. Bir ticaret."

John onu süzdü, enerji dolu kararlı duruşuna baktı ve bu özelliğin kendisinde de olmasını arzu etti. *Keep the Faith.* Elbette. "Pekâlâ, eğer öyle diyorsan," diye başını salladı. "Seninle bir iş yapalım. Üç yüz dolar mı?"

"Üç yüz dolar."

"Kaç peso ediyor?"

"Ben doları tercih ederim, efendim."

"Pekâlâ." Çeki doldurdu ve kıskanılacak bir sevinçle karşılayan çocuğa uzattı. Bunu bir borç olarak adlandırmış olmalarının ne anlamı vardı ki?

Manuel çeki dikkatle pantolonunun cebine yerleştirdi. "Şimdi bir de sizin kartınıza ihtiyacım var," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Benim kartıma mı?"

"Kartvizitinize. Adresinizle birlikte. Taksitlerimi nereye göndereceğimi bilmem için."

"Ha anladım." Ceplerini karıştırdı, bir kart buldu ve ona verdi. Herhalde bir gün gururla çocuklarına gösterecekti bunu. Zamanla

parayı geri ödemesinin pek de anlamlı olmadığını anlayacaktır, bunun yeterince güç olduğunu da.

En azından genç çocuk çok mutluydu, defalarca teşekkür etti, ona iyi dileklerini sundu, tekrar teşekkür etti ve ardından çekiyle birlikte oradan uzaklaştı. John ayağa kalktı, pantolonunun tozlarını silkeleyip oradan ayrıldı, limana indi, motorlu bot kendisini bekliyordu.

"Sizi bırakacağım," dedi Patricia deBeers John yata vardığında. Salondaki krem rengi kanepelerden birinde oturuyordu, çevresinde dergilerle boş fincanlar vardı ve elinde bir mektup sallıyordu.

"Bugün geldi. Hollywood'daki bir film şirketinden, uzun zamandır bunu bekliyordum."

"Kutlarım," dedi John.

"Kaptandan beni bu öğleden sonra helikopterle Cebu'ya götürmelerini sağlamasını rica ettim. Bir sakıncası var mı? Ajansım Los Angeles'a bir uçuş ayarlayacak."

Kendini koltuklardan birine bıraktı. "Cebu'da bir havaalanı olduğunu bilmiyordum."

"*Mactan-Cebu International Airport*. Ama sanırım uçuş Manila üzerinden olacak. Buradan çıkmak için zaten bu zorunlu. Malezya ve Endonezya'daki şu yangınlarla ilgili bir şey duydunuz mu? Az önce televizyonda bir haber vardı, korkunçtu. Kuala Lumpur nükleer savaştan çıkmış gibi görünüyordu. İnsanlar maske takıyordu; duman o kadar yoğundu ki, bırak güneşi apartmanlar bile görünmüyordu."

John pencereden dışarı baktı. Gökyüzünün batısı yağlı bir grilik içindeydi; her geçen gün daha da kötüleşiyordu. "Evet," dedi. "Bunu duydum."

Hostes belirdi. John ondan kendine gelen mektupları da getirmesini rica etti.

Patricia deBeers elindeki mektubu inceliyordu düşünceli bir şekilde. "Peki, bu nasıl oluyor acaba? Posta bölümünüz sizin nerede olacağınızı nasıl bilebiliyor?"

"En genel-geçer teori bizim bir falcı çalışanımız olduğu yolunda," dedi John ve hostesin getirdiği mektup tomarını aldı. Büyük, kahverengi bir zarf özellikle dikkatini çekti. Gönderenin adresine bakılırsa Roma'dan geliyordu, ama gönderenin ismi ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bir falcı mı? İlginç. Onu borsa komisyoncularınızın yerine yerleştirseniz daha anlamlı olmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi John. "O zaman benim postalar ne olacak?" Zarfı işaret parmağıyla yırtarak açtı. Birbirine bağlanmış bir kâğıt tomarı. Daktiloyla yazılmış bir metnin fotokopileri. İtalyanca. Ek olarak konmuş olan açıklayıcı notu açtı, İngilizce yazılmıştı. Sevindirici bir şeydi bu.

Lorenzo'nun makaleler yazdığı okul gazetesinin yazı işleri müdüründen geliyordu. Makalenin ikinci bölümü bulunmuş, bir kopyası da ekteymiş. *Beklentilerin aksine,* diye yazıyordu, *bu gecikmenin nedeni İtalyan postası değil. Lorenzo'nun mektubu bizim dolapların birinin arkasına düşmüş; onu orada bulduk, bu da geçenlerde bir mağazanın bize büromuz için yeni mobilyalar hediye etmesi sayesinde oldu. Bu arada ben okulu başarıyla bitirdim, bununla beraber benim yerime gelen arkadaşı sizin tarafınızdan yapılacak bağışı, ki siz bu iş için söz vermiştiniz, kabul etmesi konusunda bilgilendirmeyi de unutmadım.*

Elbette gemide İtalyanca sözlük yoktu. Bu nedenle bilmediği ya da anlayamadığı bütün sözcükleri bir kâğıda yazdı, bunu faks yoluyla tercüme etmeleri için gönderdi ve Patricia'ya veda etmek için güverteye çıktı.

Kadın ayrılırken ona bir öpücük verdi, Benigno ise sadece elini uzattı.

Helikopterin motorları çalışırken, "Ne yapabilirim ki?" diye bağırdı. "Ben sekiz çocuktan yedincisiyim. O zamanlar doğum kontrolü olsaydı ben asla dünyaya gelmezdim!"

"Müthiş bir argüman," diye karşılık verdi Patricia. "Benim de bir kız arkadaşım var, annesi tecavüze uğramamış olsaydı dünyaya gelmezdi. Bir fırsat olduğunda tecavüzü iyi bulup bulmadığını sor-

dum ona." Ardından helikoptere bindi Patricia, makine, dumanların yarısını kaplamış olduğu gökyüzüne doğru havalandı.

Aşağıya indiğinde tercüme bürosundan gelen faks hazır bekliyordu. Onu alıp kalem ve not defteriyle beraber kabinine çekildi.

Birinci bölümde, dünyanın saf aletinde tekniğin ve bilimin suçlu olmadığı sonucuna vardık. Yaşam standardımız ortaçağdaki herhangi bir hükümdarın yaşam standardını gölgede bıraksa da hepimizin kafasında tek bir şey var: Büyüme! Sürekli daha fazla ekonomik büyüme, dünyanın rezervlerini daha hızlı bir şekilde tüketmek, çöp yığınlarını daha fazla yükseltmek.

Ama neden? Ana soru bu: Neden herkes aptallar gibi canını dişine takıyor?

Normal olarak buna karşı biz insanların açgözlü olduğu ve asla doymadığı söylenir. Yalın olma avantajı, ama aynı zamanda da yanlış olma dezavantajı da olan bir cevap. Zira çevrenize bakın, çoğunluğun ne kadar az şeyle mutlu olduğuna bakın. Yağlı patates kızartmaları, bira ve futbol; çoğunluğun mutlu olmasına bunlar yeter birkaç tanesi doyumsuz olabilir, ama insanların çoğunluğu insanı dehşete düşürecek kadar az şeyle mutludur.

Hayır, daha dikkatli bakın. Eğer hâlâ anne babanızla görüşüyorsanız, onlarla konuşun. Mecbur oldukları için bunca çaba harcadıklarını anlatacaklardır. Çünkü, insan ne kadar canını dişine takarsa taksın, yapması gereken ödemelere bir türlü yetişemediği duygusuna sahiptir. Eğer gelir artarsa harcamalar da artar, fiyatlar, vergiler, ücretler, yani her şey artar. Alice Harikalar Diyarı'nda da olduğu gibi sürekli koşmak zorundadır insan, yapabildiğince, sadece bulunduğu noktada kalabilmek için.

Ve bu, dostlarım, Romalılar, köylüler, bunun nedeni ekonomi sistemimizdeki aptalca bir kuruluş hatasında yatıyor. Bu aslında önemsiz bir şey; ama unutmayın, bu önemsiz şey dünyamızı mahvediyor. Neden küçük, sonuç ise büyük.

528.000.000.000 $

Bir şeyin yanlış olduğu, hatanın sistemde olduğu hissi uzun zamandır insanları rahatsız ediyor. Başlangıçta hata paranın kendisinde arandı. Paraya öylesine küfürler edildi ki, onu lanetlemeyen hiçbir din ve ahlak öğretisi yoktur; ama bağış torbalarına her zaman memnuniyetle kabul edilmiştir. Buna rağmen, dostlarım, sorun parada yatmıyor. Eğer yeterince yerimiz ve sizin de okuma isteğiniz olsaydı bunu geniş geniş tartışabilirdik burada; ama ikisi de yeterince olmadığı için işte tahlilin sonucu: Para tek başına harika bir buluş ve masum.

Bir sonraki şüpheli her zaman faiz olmuştur. Matematik derslerinizden de hatırladığınız gibi faiz hesapları hiç de kolay değildir ve bazen şaşırtıcı sonuçlar doğurur, çünkü miktar faizin faizi, yani faizden de faiz almak yoluyla çabucak kavranılamaz boyutlara ulaşır. Bu nedenle insanların çoğu için faiz uğursuz bir şeydir, ama aslında ilişkiler çok basittir. Bir kimse diğerinden borç para aldığı zaman bundan bir yarar sağladığı için diğerine bu para için bir araba kiralamış gibi belirli bir miktar ödemesi iyi bir çözümdür. Para için ödenen kiraya da faiz adı verilir. Tabii, eğer biri ne kadar çok borç alırsa o kadar terler, eğer bunu baştan enine boyuna düşünmemişse. Ve bir kimse ihtiyacı olduğundan çok daha fazla bir paraya sahipse bunu iyi bir şekilde borç verebilir ve bunun için yüklü bir miktar kira, yani faiz elde eder, muhtemelen para ödünç vermekten başka bir iş yapmasına gerek kalmaz.

Bu genelde pek zeki olmayan atalarımızın gözlerine batmış bir kıymıktır –belki de sadece kıskançlardı– ve her halükârda faiz almak tarihte konu olmuştur. Yahudilerde serbest olduğu, Hıristiyanlarda yasak olduğu için birçok kereler çirkin olaylar meydana geldi ve şu tuhaf uyuşma ortaya çıktı: Faşist tüzüklerde faizin yasaklanması öncelikli bir yer alıyor, çalışmadan kazanmanın ahlakdışı ve değersiz olmasına dayandırılıyordu.

Buna rağmen kilise tarafından faizin yasaklandığı dönemlerde bile faiz ödendi, çünkü daima borç paraya ihtiyaç duyuldu. Bazı

şeyler için birdenbire bir çuval para gerekir; çünkü o şeyi bir şekilde yapabilmek gereklidir.

Örneğin seksen yaşında bir ev yapabilmek için hayatı boyunca para biriktirmek saçma bir davranış olur. Bunu önce yapıp âdeta tasarrufu daha sonra yapmak daha iyidir, bu yolla daha pahalıya gelse de. Ya da mesela bir zanaatkar olarak kendi işyerini kurmak isteyen biri: makine ve el aletlerine başlangıçta ihtiyaç duyacaktır, çalışmak ve para kazanabilmek için, o halde onun gerekli parayı borç olarak alması ve bunu taksitler halinde geri ödemesi mantıklıdır. Bunu yasaklamak onun fakir kalmasına yol açacaktır.

Buna rağmen ortalık ısınmaya başlıyor. Yapısal hata bu para ve faiz örgüsünde gizlidir. Az sonra bu konuya geliyoruz.

Öncelikle size paranın gerçek hayatta bir dolaşım sistemi olduğunu hatırlatmak istiyorum. Köşedeki dükkândan bir kola satın alıyorsunuz. Paranız kasaya giriyor ve bununla dükkânın sahibi içecek şirketine ödeme yapıyor, içecek şirketi bir bilgisayar satın alıyor ve diğerleriyle birlikte, bir zamanlar sizin cebinizde olan parayla bilgisayar firmasına ödeme yapıyor. Babanınız bu bilgisayar şirketinde çalışıyor ve maaşı şirketin gelirlerinden ödeniyor, bu maaştan da siz cep harçlığınızı alıyorsunuz. Ve bu böyle devam edip gidiyor.

Mutlaka şu ünlü MONOPOL oyununu bir kez de olsa oynamışsınızdır. Başlangıçta insan sınırlı bir bütçeye sahiptir, kaygısızca oyun alanında gezinir ve dikkatli bir şekilde hangi semtleri satın alabileceğini hesaplar. Sonlara doğru bir sürü ev ve otel yapar, nefes kesici kiralar toplamaya başlar ve para içinde yüzer. Şimdi ödüllü soru şu: Bütün bu paralar gerçekte nereden geldi? Ayrıntılı bir şekilde bakın. Başlangıç kartları nedeniyle ödenen küçük miktarları saymazsak bütün para, sürekli birilerinin "Via!" üzerinden, yani başlangıç noktasından ve her geçtiğinde 20.000 liret ödemesi sonucunda oyuna katılır.

530.000.000.000 $

Şimdi bunun gerçek hayatta nasıl gerçekleştiğini bir düşünün. Bilindiği gibi burada da dolaşımda büyük miktarlarda bir para vardır ve bu miktarlar sürekli aynı kalmaz. Ekonomi büyüyor, hatta çılgınca büyüyor, yani onun da daha çok paraya ihtiyacı var. Peki, bu para nereden geliyor? Elbette banknot basmak sorun değil, bundan bahsetmiyoruz. Soru şu: Paralar oyuna nasıl katılıyor? Şimdiye kadar merkez bankasından, içinde mesela şöyle bir şey yer alan herhangi bir mektup almadım: "Bu yıl da dolaşımdaki para miktarını artırmak bir zorunluluk oldu. Bu durumda her vatandaşa beş yüz bin liret ödeniyor, paralar ektedir." Ve iddiaya girerim siz de almamışsınızdır böyle bir mektup, başkaları da.

Peki, sistem nasıl işliyor? Yeni para oyuna nasıl katılıyor? Şimdi sakın bunun sizi ilgilendirmediğini söylemeyin. Sizi ilgilendirmeli. Çünkü yapısal hata burada gizli.

Şimdi anlatacaklarım okulda öğrenilmez. Biz okulda hayatta işimize yarayacak hiçbir şeyin öğrenilmediğini zaten biliyoruz, bu yüzden bunu bir etiket olarak kabul edin. Eğer şüphe eden varsa ekonomi ve maliye kitaplarında okuyabilir: anahtar kelime 'para yaratmak'.

Varsayalım ki yukarıdaki içecek şirketi yeni bir dolum tesisi kurmak istiyor. Bunun için bankasından kredi alıyor. Normal olarak banka tasarruf sahiplerinin kendisine yatırdığı paralardan kredi verir, ama varsayalım ki o sırada banka biraz sıkışık, çünkü çok fazla kredi vermiş. Bu durumda banka merkez bankasına yönelir. Merkez bankası kendisine para yatırılmadan da kredi verebilecek durumdadır. Âdeta parayı yoktan var edebilir ve bu yolla oyuna taze paranın girmesini sağlar. Her banka buradan ek bir para alabilir, elbette aynı şekilde bir kredi olarak, yani teminatlar ve belirli bir faiz oranıyla, buna ıskonto oranı da denir. Bu gazetelerin ekonomi sayfasında her gün yer alır, bakıp görebilirsiniz. Iskonto oranı merkez bankası tarafından şu prensibe göre belirlenir: Eğer merkez bankası ekonomiye yararlı olacak miktardan daha fazla

kredi alınacağını tahmin ederse oranı yüksek tutar ve böylece kredi pahalı ve de buna uygun olarak daha az ilginç hale gelir. Tam tersini yaparak krediyi ucuz ve bunun sonucunda da yatırımcı için çekici hale getirebilir. O halde ıskonto oranı ekonomi için bir yönetim aracıdır.

Kulağa hoş geliyor, değil mi? En büyük saçmalık da burada. Milyonlarca bankacı bunu öğreniyor ve müthiş buluyor, ama dikkatli bir şekilde üzerinde düşünüldüğünde tam da burada yapısal hatanın yattığı keşfedilir.

Neler olduğunu bir düşünelim. Merkez bankası, diyelim ki yüz milyon liretlik bir krediyi hiç yoktan garanti ediyor. İskonto oran da yüzde üç olsun. Yani, (kolaylık olsun diye bütün örnekler için süreyi bir yıl olarak kabul ediyoruz) geriye ödenmesi gereken para yüz üç milyon liret.

Ama bu fazladan üç milyon liret nereden gelecek? Çünkü bu ortada yok! Ve bu üç milyon lireti yaratma olanağı da yok, zira sadece merkez bankası para üretme ve bunun için bir de faiz isteme hakkına sahiptir ve bu şekilde sürer gider! Ne büyük bir saçmalık!

Evet, tabii ki dolaşımda çok daha fazla para var ve pratikte de faizler bu paradan ödenir, ama paranın başka bir yerden eksilmesi koşuluyla. Ve nerede para eksikse orada kredi alma ihtiyacı doğar, bunu daha sonra ödemek umuduyla. Maliye içinde etkileri belirli bir gecikmeyle ortaya çıkan birçok şeyin dağıldığı, dengelendiği büyük bir sistemdir, ama bir tek şey meydana gelmez: Hiçbir şey kaybolmaz, tek bir liret bile. Sonuçta izlenen yol yine bizi –binlerce köşeden dönerek– önünde sonunda merkez bankasından yeni krediler almaya götürür; birincinin faizini ödemek için.

Ekonomi bir insan olsaydı, onun madde bağımlısı olduğunu söylerdik. Merkez bankası bu bağımlılığı yaratmıştır.

Başka türlü de olur. Okulumuzun geçen yılki kuruluş kutlamalarını hatırlayın. Her birimiz bir parça pizza için kırmızı plastikten markalar almıştık, kola için mavi, dondurma için yeşil. Bu markalar

kutlamalar süresince para demekti. Ben dondurma sevmediğim için yeşil markamı kırmızı markayla değiştirmiştim. Çok susamış olduğu için bütün markalarını maviyle değişen birini görmüştüm. Sistem harika bir şekilde işledi, herkes az çok istediğini elde etti. Ve kutlamalar sona erdikten sonra okul müdürümüz bu markaları attı, çünkü pizzalar yenmiş, kolalar içilmiş, dondurmadan da geriye bir şey kalmamıştı.

Düşünün ki bu markaları üreten şirket bunları satmak yerine şöyle söylemiş olsun: Buyurun, size bin tane kırmızı marka veriyoruz ama geriye bin otuz tane kırmızı marka istiyoruz. Bizim müdür bile bunun saçmalık olduğunu fark etmeyecek kadar budala değildir.

Hayır, bizim bu kutlamalarda karşılaştığımız şey, ne yaptığımızın bilincinde olmasak da, olması gerektiği gibi olan bir para sistemiydi. Para eldeki mevcut malla dengeli bir şekilde oyuna katıldı ve mallar tüketildiğinde ortadan kayboldu. O sadece paranın icat edilmesindeki temel amaç için oradaydı; farklı malların değişimini kolaylaştırmak için. Bu yolla herkes partiden sonra huzur içinde eve gidebildi. Aslında mevcut bile olmayan markaların peşinde koşmanın gereği yoktu.

Can alıcı noktaya gelelim: Merkez bankasının yeni yaratılan para için faiz istemesi sayesinde mevcut paradan daha fazla miktarda bir borç meydana gelir. Sistemdeki hata budur.

Bu andan itibaren Schwarze Peter Oyunu'ndaki[6] gibi gider, sadece her turda bir fazla Schwarze Peter oyuna katılır. Herkes elindeki Schwarze Peter'dan kurtulmaya çalışmalıdır ve bunların sayısı arttıkça bunu başarmak daha da zorlaşır. Daha hızlı olmak zorundadır insan, daha sıkı çalışır, diğerlerini sollar, artık onlara dikkat edemeyecek hale gelir ve en son enerjisini de açığa çıkarır.

6 Schwarze Peter Oyunu: Çocuk iskambil oyunu. Schwarze Peter tek kart ya da normal destedeki maça valesidir. Kâğıtlar çifter çifter atılır ve en son elinde bu kâğıt kalan oyuncu kaybeder ve yüzü siyaha boyanır. (ç. n.)

Her şey hızlanır, hiçbir kurtuluş umudu olmadığı halde. Spiral sonsuza kadar döner, döner ve döner.

Bizim gözlemlediğimiz de bu değil mi? Ekonomi büyüyor ve büyüyor, ama –ey keramet, ey mucize– her tarafta daha sıkı tasarruf yapılmalıdır, iş alanları daralır, herkes daha fazla çalışmak zorundadır, kendisi ve ailesi için daha az zamanı kalır, vergiler yükselir, herkes işlerin daha kötüye gittiği duygusuna ve herkes bunun üzerine çalıştığı halde daha iyiye gitmesi gerektiği duygusuna sahiptir sürekli. Daha iyiye gitmez. Kendimizi ne kadar zorlarsak o kadar fazla borç meydana gelir, geri ödenemez, yok edilemez. Sefaletten kurtulmaya çalıştıkça onu daha da kötü hale getiririz. Tek çıkar yol hesabı ödeyecek birini bulmaktır; çok uzaklarda birini ya da yanı başımızdaki doğayı. Şu yağmur ormanlarını baltalamıyor muyuz? Bu para getiriyor çünkü, bununla borçlarımı ödeyebiliyorum. Aslında kimsenin ihtiyaç duymadığı yeni bir ürün piyasaya sürüyoruz, insanları buna ihtiyaçları olduğuna ikna ediyoruz –bu sadece 'moda' için olsa bile– ve haydi bunu çabucak bozulacak şekilde yapalım ki daha fazla satabilelim. Her yolu deneyerek insanların ceplerinden paralarını çekelim, ki en azından biz borçlarımızı ödeyebilelim. Zehirli atıkları kolayca toprağa gömelim, onu arıtacak mali gücümüz yok. Herkesin yakını yine kendisidir, herkes tek başına savaşır.

Burada sinsi olan şey, borcun şahsi bir mesele, bir tür sır olmasıdır. İnsanların çoğu borçlarını kişisel başarısızlığın işareti olarak görür. Cinsel olarak tuhaf istekler duyduklarını itiraf etmeyi borçları olduğunu itiraf etmeye yeğlerler. Resmî olarak kimsenin borcu yoktur, dışarıdan bakıldığında herkes mutludur, insan Victoryan çağındaki cinsel organların belli edilmesi kadar az mali problemlere sahiptir.

Peki ne yapılabilir? Ekonomi bize yaşamamız için gerekli olan şeyleri sağlamak için vardır. Bu parasız işlemez, para âdeta ekonominin kanıdır. Ama bu kan hasta. Ekonominin saçma bir

şekle dönüşmesine yol açıyor ve böylelikle hayati temellerimizi yok ediyor. Ekonomi bir canlı organizma olsaydı onun lösemi hastası olduğunu söyleyebilirdik. Parayı sağlığına kavuşturmadan girişeceğimiz her türlü dünyayı kurtarma çabası sonuçsuz kalacaktır. Yapısal hata düzeltilmek zorundadır.

Telefon çaldı. John başını kaldırdı ve ancak o zaman gözlerinin yorgunluktan nasıl ağrıdığının farkına vardı. Saate baktı. Saat iki buçuğu geçiyordu, vay canına. Sadece felaket haberlerinin gelebileceği bir saatti. Ahizeyi kaldırdı. "Fontanelli?"

"Eduardo Vacchi," dedi uzun zamandır duymamış olduğu o ses. "Özür dilerim, bana Filipinler'de bulunduğunu söylediler. Çok geç bir saatte mi aradım?"

"Evet, ama uyanıktım."

"Büyükbabamla ilgili," dedi Eduardo. "Ölüm döşeğinde. Ve benden, seni son bir kez görmek istediğini iletmemi rica etti."

35

Manila'da aktarma. Bangkok'a giden bir uçak. Karaçi'de verilecek bir moladan sonra Paris'e gidecekti, yirmi altı saat sürecekti Floransa'ya gitmesi. Cristoforo Vacchi eğer onu görmek istiyorsa bu süre içinde ölmemeliydi.

John nerede olduklarının pek farkında değildi, kendini korumaların yönetimine bırakmıştı. Manila Havaalanı aşırı hareketliydi, koridorlar ve tabii ki dışarısı da öyleydi. Gökyüzünü kaplayan bu yağlı, siyah is içinde uçakların inebilmesi inanılır gibi değildi, ama diğer yerlerde, söylendiğine göre durum daha da kötüydü: Kuala Lumpur Havaalanı hâlâ kapalıymış, Singapur'da da hayat durmuş. Daha önce hiç böyle bir şey görülmemiş, hastaneler gözleri ya da solunum yolları artık dumana dayanamayan insanlarla dolup taşıyormuş, ilk ölümler görülmeye başlanmış.

Nihayet havalanıp duman kütlesinden çıktılar. Uçağın içindeki duman kokusu kayboldu. Hostes içecek sunduğunda John eliyle istemediğini belirtti; o sadece orada oturmak ve alnını soğuk, plastik pencere camına dayamak istiyordu. Uçak batıya doğru geniş bir dönüş yaptı. Buradan, stratosferin parlak yüksekliğinden, duman kütlesi çirkin, siyah bir lahana gibi görünüyor, ufuk çizgisine kadar ulaşıyordu; atmosferik bir ur, acayip bir şekilde büyüyüp yayılıyordu.

Eduardo'nun söylediğine göre ağır bir karaciğer problemi vardı büyükbabanın. Bir buçuk yıl önce bir tümör keşfedilmişti ve oldukça yavaş bir şekilde büyümüştü hemen her hastada olduğu gibi, ama ilerlemiş yaşı nedeniyle fazla bir şey yapılamamıştı. Şimdi büyük bir hızla sona doğru ilerliyordu. John acele etmeliydi.

Ne sitemler duymak zorunda kalacaktı şimdi? Ölümün eşiğindeki Padrone kibarlığı bir kenara bırakacak ve düşüncelerini açık açık yüzüne söyleyecekti. McCaine'i tercih etmekle yanlış yola saptığını, kimseye bir yararı olmayan bir imparatorluk kurmakla değerli zamanını boşa harcadığını... Kendisinin, Cristoforo Vacchi'nin onun hakkında büyük bir hayal kırıklığına uğradığını. John'un muhtemelen yanlış vâris olduğunu. Vesaire vasaire.

Lorenzo olsa bunu bilirdi. Bu içinde yankılanıp duruyor, Çin işkencesi gibi aynı noktaya vurup duruyordu. Makalenin birdenbire ortaya çıkmasını bile kaderin bir cilvesi olarak yorumluyordu. Hayatında hiçbir zaman bu tür şeyler düşünmemiş olması bir yana, Lorenzo'nun tam olarak ne kastettiğini bile yarım yamalak anlayabiliyordu.

Lorenzo olsa bunu bilirdi, diyecekti Cristoforo Vacchi. *Doğru vâris Lorenzo'ydu.*

Yaşlı adamla karşılaşacağı anın öncesinde içi tir tir titriyordu. Bu nedenle hiç kuşkusuz bir geç kalma durumu yaratılabilirdi. En azından dünyanın öbür ucundan yapılan bir yolculuk yabana atılır bir şey değildi. Kimse onu suçlayamazdı.

Kendisinden başka kimse.

Tekrar buraya gelmek tuhaf bir duyguydu, tekrar pencereden dışarıya bakıp *Peretola Aeroporto* yazısını okumak, sabahın erken saatlerinde, neredeyse iki buçuk yıl öncesinde olduğu gibi. Yeni yaşamına tam anlamıyla ilk kez burada başlamıştı. İki buçuk yıl. Bir yandan ona sonsuz gibi, bir yandan da daha dünmüş gibi gelen bir zamandı bu.

Tekrar onu Floransa'da dolaştıran aynı Rolls-Royce ile havaalanından alınmak tuhaf bir duyguydu ve yine aynı yolu kullanmış, Ferrari galerisinin yanından geçmişti. Ama bu sefer Benito değildi arabayı kullanan. Eduardo onun kalp krizini anlatmış, omuzlarını silkmişti, hayat böyleydi.

"Uçuşunuz nasıldı?" diye sordu Eduardo.

"Karaçi'deki dört buçuk saatlik bekleme olmasa daha iyi olurdu," dedi John. "Bunun dışında iyiydi. Bir uçak bulabildiğimiz için mutlu olmam gerekir."

"Ben kendi jetinizle gelirsiniz sanmıştım."

"Hayır, onu... ee...." *Ona McCaine'in ihtiyacı var,* diyecekti. Ama en iyisi susmaktı. "Uçağı oraya getirtmem gerekiyordu. Bundan daha hızlı gelemezdim nasıl olsa."

Eduardo başını salladı. "Ah evet, tabii."

John'un hatrında kaldığından farklı görünüyordu Eduardo. Daha ciddi. Hayır, daha olgun. Onun nasıl olduğunu bilmek isterdi, ama bunu ona sormak istemiyordu. Belki daha sonra.

"O... ee... durumu nasıl?" diye sordu bunun yerine tutuk bir şekilde.

Eduardo pencereden dışarıya baktı. "İyice çöktü. Bunu başka türlü nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Her sabah onun yanına gidiyoruz ve o... hâlâ orada. Tam bir huzur içinde, biliyor musun? Hiçbir şey istemiyor, her şeyden memnun, biriyle konuşurken gülümsüyor. Çoğunlukla da uyuyor."

"Peki kesin olarak... yani hiçbir şey yapılamayacak bir durumda mı?"

"Doktor günde iki kez geliyor ve ağrılarının dinmesi için morfin veriyor. Yapılabilecek tek şey bu."

"Anlıyorum." Önüne baktı. Marco pencerenin kenarında duruyor ve nihayet ana dilinde sohbet edebilmekten mutluymuş gibi görünüyordu. En azından aradaki cam bölmenin arkasından böyle görünüyordu. "O zaman sadece an meselesi."

"Doktor her gün şaşırıyor. Büyükbabanın herhangi bir şeyi beklediğini hissediyormuş, dediğine göre."

Beni, diye düşündü John ve neredeyse başı döndü. Arkasına dönüp onları takip eden diğer korumaların içinde olduğu Mercedes'e baktı. Onlar da yardımcı olamazdı.

Vacchilerin evine yeniden girmek tuhaf bir duyguydu. Çevresine bakınmak ve hiçbir şeyin değişmediğini saptamak. Buradan uzaklaşmış

mıydı? O zamandan bu yana gerçekten de herhangi bir zaman dilimi geçmiş miydi? Herkesi selamladı, hepsinin yüzü ciddi görünüyordu. "Yukarı çıkın," dedi Alberto alçak sesle, John'un duraksadığını fark edince. "Sizi bekliyor."

Artık sıkılacak el kalmamıştı. Yüzyıllık mermer merdivenlerden yukarı çıkmaktan, yüksek tavanlı koridorlardan geçmekten, deli gibi çarpan bir kalp ve titreyen ellerle, arkasında kendini bir vaizin beklediği kapıyı çalmaktan başka çare kalmamıştı. Ağır kapı kolu buz gibiydi, başka bir yol olmadığı için kapıyı açtı.

Oda büyük, sessiz ve loştu. Düzenli olarak havalandırıldığı anlaşılsa da havada hastaneleri anımsatan bir ilaç kokusu vardı. Büyük bir yatak vardı, perdeleri toplanmıştı ve başucu da koridor tarafındaki duvara dayalıydı ve odaya hâkimdi. Karşı tarafta berrak bir sıvı dolu torbanın asılı olduğu bir askı vardı. Yanında üzerinde ilkyardım malzemelerinin, ilaç kutularının ve bir sürü aletin durduğu metal bir servis arabası vardı. İlk bakışta pek anlaşılmasa da yataktaki Padrone'ydi. Yani bu dünyada ondan geri kalan şey.

"John," dedi. "Geldiniz..." Uyanıktı, karanlık yuvalarının derinliklerine gömülmüş gözleriyle ona bakıyordu. Oda tam bir sessizlik içinde olmasına rağmen sesi güçlükle duyuluyordu. John daha iyi anlayabilmek için iyice yaklaşmak zorunda kaldı.

"Padrone, ben..." diye başladı John aceleyle, ama ölüm döşeğindeki adam lafını böldü: "Kendinize bir iskemle çeksenize." Parmağıyla yarı karanlık bir yere işaret etti. "Şurada bir tane olması lazım."

John gitti ve asla 'iskemle' olarak adlandıramayacağı bir şey getirdi: Kolçaklı, döşemeli, arkalıklı, ağır bir el işçiliğinin ürünü, oldukça eski bir şeydi ve şüphesiz bir servet değerindeydi. Ama sonuçta oturmak için yapılmıştı.

"Sizi bir kez daha görebildiğim için mutluyum John," dedi yaşlı adam. "İyi görünüyorsunuz, güzel yanmışsınız."

John ellerini birbiri içinde eziyordu. "Filipinler'deydim. Altı hafta kadar, gemide."

"Ha evet, Eduardo böyle bir şeyler söylemişti. Filipinler'de, güzel. Bazen hayatınızı böylesine etkilemiş olduğum için vicdan azabı çekiyorum, her şeyi böyle sırtınıza yüklediğim için... Ama siz iyi görünüyorsunuz, yanılıyor muyum?"

"Evet, tabii. Ben... evet, iyiyim. Tabii ki."

Padrone gülümsedi. "Şu, gazetelerde sizinle birlikte görülen kız... Kız, diyorum, özür dilerim, elbette o bir kadın, Patricia deBeers. Aranızda ciddi bir şey var mı? Merakımı bağışlayın."

John yutkundu, kafasını sağa sola salladı. "O sadece bir... Yani o aslında oldukça hoş ve son zamanlarda aramızda gerçekten bir şeyler oluştu, ama başlangıçta sadece bir... bir oyundu. Medya için, bilirsiniz."

"Ha." Başını salladı, oldukça yavaş ve güç fark edilir bir şekilde. "Bu onun fikri miydi? McCaine'in?"

"Evet."

Gülümsedi. "McCaine. Bunu duymak beni bir şekilde rahatlattı. Bunu az çok biliyordum, ama düşündüm ki, kimse bu kadar, yani böyle bir oyun sahneye koyacak kadar kaba olamaz. Fotoğraflar mizansen gibi görünüyordu. Neden olduğunu bilemiyordum. Bayan deBeers elbette mükemmel görünüşlü bir kadın, şüphesiz... ama sürekli onun size uygun olmadığına dair bir his vardı içimde." John başını salladı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu konuda ne düşüneceğini de kestiremiyordu. Ölüm döşeğindeki bir adamın böyle konularla ilgilenmesini beklemezdi.

Padrone bir süre gözlerini kapattı, eliyle alnını sildi, solgun, neredeyse saydamlaşmış bir cildi vardı. "Belki de siz," dedi ardından ve gözlerini yeniden açtı, şaşırtıcı derecede berrak ve sabit bir bakışla ona baktı. "Sizin hakkınızda hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyorsunuz, değil mi? Doğruyu söyleyin."

John başını salladı. "Evet."

Yumuşak, neredeyse nazik bir şekilde gülümsedi. "Ama uğramadım. Sizi nutuk çekmek için görmek istediğimi sandınız. Son saatlerimi böyle bir şeyle çar çur eder miyim hiç?"

John başını salladı, boğazı tıkanmıştı.

"Hayır, sadece sizi bir kez daha görmek istedim." Bakışları, aydınlık gökyüzünün görülebildiği pencereye yöneldi. "Vârisle tanışacağımı anladığım o anı hatırlıyorum. O zamanlar on iki yaşındaydım, sanırım. Savaştan kısa süre önceydi. Herkes Hitler'den söz ediyordu, bunu hâlâ hatırlıyorum. Emin oluncaya kadar defalarca hesapladım; hayatı boyunca bana bundan söz eden babam göremeyecekti, ama ben... Kendimi seçilmiş biri gibi hissediyordum. Siz daha dünyaya gelmeden sizinle aramızda bir bağ varmış gibi hissediyordum. Sizi yılda iki kez ziyaret ettim, siz henüz çocukken, nasıl büyüdüğünüzü, nelerle oynadığınızı izledim, arzularınızı ve düşlerinizi bulup çıkarmaya çalıştım. Sizi son bir kez görmeden ölmek istememi anlamak çok mu zor?" Bir mola verdi. Konuşmak onu yormuş gibi görünüyordu. "Siz benim beklediğim şeyi yapmadınız. Bu sizi yargılamak için bir neden olabilir mi? Sizin benim tahmin ettiğim şeyi yapacağınızı beklemiyordum. Aksi takdirde kendim de yapabilirdim bunu."

"Ama bana kesinlikle ondan kaçınmamı söylediğiniz bir adamla çalıştım, hepiniz söylediniz bunu. Parayı dünya çapında bir imparatorluk kurmak için harcadım, fakirlere yardım etmek, açları doyurmak, yağmur ormanlarını kurtarmak ya da başka anlamlı bir şey yapmak yerine. Güç sahibi olmak için uğraştım ve artık bunu niye yaptığımı bilmiyorum. Ben..."

"Şşşş," yaptı yaşlı adam elini kaldırarak. "Sizin gittiğiniz vakit çok heyecanlandım. İtiraf ediyorum. Her şeyi anlamam için uzun bir süre gerekti. Oldukça uzun, doğruyu söylemek gerekirse." Elini indirdi. "Ama ölüm insana bu kadar yakından bakıyor ve insan onu gözucuyla sürekli görüyor ve nereye bakarsa baksın hayattaki öncelikler sıralamasını kusursuz bir şekilde bu düzenliyor. Kendi hakkınızda bu kadar kötü düşünmeyin. Vâris sizsiniz. Yaptığınız her şey doğru olacaktır."

"Hayır. Hayır, kehanetin kastettiği vâris ben değilim. Bunu artık biliyorum. Doğru vâris Lorenzo'ydu. O..."

"John..."

"Onun bir makalesi ulaştı bana, para olgusunu inceleyip bunda bir hata bulunduğunu keşfediyor – paranın kendisinde. Bu dâhice. Böyle bir şey benim hayatta aklıma gelmezdi. Şimdi bile tam olarak anlayamıyorum. Lorenzo ne yapılması gerektiğini bilirdi Padrone... bense bilmiyorum."

"Ama belirlenen günden birkaç gün önce onu yanına almak istedi Tanrı. O halde doğru vâris sizsiniz. Siz bu servetin yardımıyla insanlığa kaybolan geleceğini geri vereceksiniz. Kehanet böyle diyor, böyle olacak. Siz ne bunun için ne de buna karşı bir şey yapabilirsiniz, bu sizin elinizde değil. Ne yaparsanız yapın sonuçta doğru olacaktır."

John şaşkın bir şekilde ona baktı. "Hâlâ inanıyorsunuz."

"Hâlâ inanıyorum, çok doğru. Bunu değiştiremem. Bu böyle." Sanki kendini dinlemek istiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sanırım biraz uyuma zamanım geldi. John, geldiğiniz için size teşekkür ederim. Bu konuda biraz kaygılıydım, açık söylemek gerekirse..."

Sesi giderek alçalıyordu, sonunda elbise hışırtısından bile daha zayıf hale geldi.

John bunların Padrone ile konuştuğu son sözcükler olabileceğinin bilincine vardı, çocukluğunun Bay Angelo'suyla, yaz ve sonbaharın habercisiyle; söylenmesi gereken her şey şimdi söylenmeliydi ya da asla. İçinde söylenmemiş olan şeyleri aradı ama bir şey bulamadı; böylece ölmekte olan adamı çaresizce izledi.

"Ah, unutmadan," diye bir şey hatırladı Cristoforo Vacchi, "genç bir bayan konuğumuz var –onu tanıyorsunuz sanıyorum– gerçekten de çok şaşırtıcı bir şey keşfetti. Bunu siz de görseniz iyi olur." İncelmiş eli örtünün üzerinde ilerledi ve John'un sağ eline dokundu, çok hafifti, vücudun bir parçası olmaktan çok bir gölge gibi. "Elveda, John. Rahatlayın. Göreceksiniz, her şey iyi olacak." El yine geri kaydı, güçsüz bir şekilde, örtünün altında neredeyse belli bile olmayan zayıf vücudun yanına uzandı. Bir an John sanki onun ölümüne tanık oluyormuş gibi dehşete kapıldı, ama Cristoforo Vacchi sadece uykuya dalmıştı.

Dikkatli bakıldığında göğüs kafesinin belli belirsiz inip kalktığı fark edilebiliyordu.

John dikkatli bir şekilde, ses çıkarmamaya özen göstererek ayağa kalktı. Acaba iskemleyi yerine koymalı mıydı? Padrone'ye bir kez daha baktı ve bunun onu son görüşü olabileceğini kavramaya çalıştı ama beceremiyordu, sadece onunla her ne şekilde olursa olsun vedalaşmakla iyi yaptığını kavrıyordu. Gözlerini sabit tutmaya çalışarak baktı, zamandan koparıp en azından hatrında saklayabilmek için, ama her şey elinden kayıp gidiyordu. Zamanın bu kadar geri döndürülemez bir şekilde akıp gittiğini hiç bu denli hissetmemişti.

Sonunda bir şey elde etmekten vazgeçti, ona anlaşılmaz bir güven duyan bu adama sadece baktı, orada öylece durdu ve içinde huzura benzer bir şey oluşuncaya ve artık bunun yeterli olduğunun bilicine varıncaya kadar baktı. Ardından döndü ve gitti.

Ancak dışarı çıkıp yatak odasının kapısını arkasından kapattığı sırada yanaklarının nemlendiğini ve hıçkırmakta olduğunu fark etti.

Kadın aileye aitmiş gibi oturuyordu masada, solgun ve ciddi. John bir an onu nereden tanıdığını düşündü: Evet, o zamanlar, arşivde. Vasiyeti tercüme eden ve kehanetin öyküsünü yayımlayan tarih öğrencisi Alman kız. "Ursula Valen," diyerek adını anımsattı kadın John onu selamlayınca.

O zamanlar onu biraz heyecanlandırmıştı bu kız, bu kadarını hatırlıyor, ama nedenini hatırlamıyordu. "Padrone sizin mutlaka görmem gereken bir şeyler keşfettiğinizi söyledi," dedi.

Kadın şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Size söyledi mi? Şaşırtıcı."

"Neden?"

"Hiç, öylesine. Gördüğünüz zaman anlayacaksınız." Bir el hareketi yaptı. "Bu iş... her neyse... *sona* erdiğinde."

Ama o kadar çabuk olmadı. Oturup beklediler, doktor merdivenden indiği her seferinde kafasını sallıyordu. "Ölüm döşeğinde bu kadar huzurlu yatan birini daha görmedim," dedi bir seferinde ve bir başka

sefer de şunu sordu: "Önümüzdeki günlerde onun için önemli olan belirli bir tarih var mı? Bir yıldönümü ya da buna benzer bir şey?"

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Alberto. "Bu neden önemli?"

"Bazen hastaların belirli bir günü yaşamak için bütün güçleriyle dayandıkları olur: bir doğum günü, bir kutlama, eşinin ölüm günü..."

"Annemiz 7 Mayıs'ta öldü, bu olamaz," diye atıldı Gregorio. Randevu defterini çıkardı, bir süre onu karıştırdı ve sonra kafasını salladı. "Hayır, benim aklıma bir şey gelmiyor."

Böylece beklemeyi sürdürdüler. Ursula bir misafir odasında kalıyordu, John'a da bir tane verildi, korumalar için köyün misafirhanesi kiralanmıştı. Hep birlikte oturuyorlar, Vacchiler eski zamanlardan bir şeyler anlatıyor, Giovanna'nın yaptığı yemekler yeniyor, içkiler içiliyordu, devamlı bir şeyler tüketiliyordu, sanki kileri boşaltarak Padrone'nin hayatını kurtaracaklarmış gibi. Gece oldu ve yeni bir sabaha uyandılar, Padrone hâlâ hayattaydı, nefes alıyor, saatlerce gözünü hiç çevirmeden pencereden gökyüzünü izliyor, ama kimseyle konuşmak istemiyordu, hiçbir şekilde.

Bu saatler içinde bütün binanın çevresine derin bir huzur yayılıyordu sanki, bu dünyadan değilmiş gibi görünen bir huzur. Sanki her şeyin üzerinde onları derinliklere gömüp zamanı durdurabilen bir büyü vardı.

Ama en azından ailevi oturumların dışında büyü etkili olmuyordu. "Lütfen saygısızlık yaptığımı düşünmeyin," dedi Gregorio Vacchi doktora, "ama işte böyle, hayat devam ediyor, gündelik hayat, insanın erteleyemeyeceği randevular..."

"Size bunu söyleyemem," diye karşılık verdi doktor. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bunu kimse söyleyemez. Birkaç gün önce gelecek haftaki randevularınız için kaygılanmanıza gerek olmadığından emindim, ama bu arada... Ekime kadar sürmesi muhtemel. Bu en azından beni şaşırtmaz."

Beklemeyi sürdürdüler. Anlatacak şeyler giderek azalıyordu; kendi kendilerine düşüncelere dalıyor ya da huzursuzca atmosferin yoğunluğundan dolayı sinirden titreyerek dolanıyorlardı.

"Siz de onun bir şey beklediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Ursula akşamüzeri bahçede John'la karşılaştığında, bahçenin en dışında, deniz gören yerde.

John omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Umarım benim kehanetin nasıl gerçekleştirileceği konusunda dâhice bir fikir bulmamı beklemiyordur."

"Buradan da sizin bu kehanete inandığınız anlaşılıyor."

"Neye inanacağımı bilmiyorum. O en azından inanıyor buna."

Ursula başını salladı. "Evet, biliyorum," deyip bakışlarını denize çevirdi. Sahilde ince bir sis tabakası vardı. Sonbahar burada da yaklaşıyordu.

John yandan onu inceledi. Sert bir güzelliği vardı. İlk karşılaşmalarında bunun hiç farkına varmamıştı. Bir iltifatta bulunma isteği doğdu içinde, ama en iyisi eskisi gibi davranmaktı.

"Arşivde araştırmalar yaptınız, sanırım," dedi bunun yerine. "Kitabınız için. Doğru anımsıyorsam bir kitap yazmak istiyordunuz?"

"Evet, bir zamanlar böyle bir planım vardı." Kadın John'a kaçamak bir bakış fırlattı, ellerini göğsünde kavuşturdu ve tekrar uzaklara baktı. Harika, şimdi de kadına o zamanki tartışmalarını anımsatmıştı. Tam da kaçınmak istediği şeydi oysa.

Kadın arkasını döndü ve evi incelemeye başladı. "Tam Bay Vacchi'nin penceresinin önünde duruyoruz, sanırım. Şuradaki, kalın perdeli olanı, değil mi?"

John gösterdiği yere bakıp evin mimarisini anımsamaya çalıştı. Kalın altın sarısı perdeleri anımsıyordu. "Oldukça mümkün."

"Bizi görüyor mudur şu anda, ne dersiniz?"

"Sanırım yatağından sadece gökyüzünü görebiliyor." Zor geçen bir an süresince bu sözün çifte anlamını düşündü. "Bir açıdan onu

kıskanıyorum," dedi ardından ve neden bunları ona anlattığını sordu kendi kendine.

"Ölmekte olan birini mi?"

"Ona verilmiş görevi yapmış olmanın bilinciyle ölüyor. Ben de bir zamanlar buna inanabilecek olmayı isterdim. İsterdim ki, en azından bu yaşamdaki görevin ne olduğunu bilebileyim."

Kadın bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Hepimizin görevi aynı değil mi? Yaşamak?"

John ayaklarının yanındaki çimenlere dikti gözlerini, kurumuş, hareketsiz bekleyen çimenlere. "Samimi olmam gerekirse, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Hayatın zor bir şey olmadığı anlamına geliyor. İnsan yaşar. İnsan sever. İnsan güler. Ya da ağlar, gerektiğinde."

"İnsanlar bunu binlerce yıldan beri yapıyor ve böyle devam ederse birkaç on yıl sonra yeryüzünde insan kalmayacak." Kafasını salladı. "Hayır. Cevap bu değil."

Şimdi de kadın ona bakıyordu. Gözleri büyük siyah göller gibiydi. Anlaşılmaz. Ama onun kendisine bakışından hoşlandı John. Ona bakmasından. "Kendinize fazla yükleniyorsunuz," dedi Ursula.

"Aslında bu bana yüklendi. Çılgınca bir parayla birlikte." Bütün dünyayı köle haline getirmiş bir parayla. Bu konuda düşünmemeliydi.

"Sanırım," dedi Ursula, "size acilen göstermem gereken bir şey var."

"Şaşırtıcı keşfi mi?"

"Şaşırtıcı olmaktan da öte." Çevresine bakındı. "Bunun için Floransa'ya gitmek zorundayız, avukatlık bürosuna."

Birden ortalığın ne kadar sessiz olduğunu fark etti John. Bir zamanlar çalılarda ağustosböcekleri öterdi, ama onlar bile sessizlik içinde bekliyordu sanki. Gökyüzündeki bulutlar da aynı şekilde, kıpırtısız ve solgundu.

"Doktor uzun sürebileceğini söylüyor," dedi.

John duraksadı. "Sadece meraklı olduğum için bu riske girmeli miyim?"

"Bu bir risk mi? Sonuçta tek başına ölmek zorunda."

Eğer söylenecek başka bir şey olsaydı bunun için yeterli zaman vardı, evet. John ona baktı ve sanki sonsuz zamanlardan beri onu tanıyormuş hissine kapıldı. Gözlerinin nemlendiğini hissediyordu, bunları gizlemeye gerek yoktu.

Yukarı, arkasında yaşlı adamın ölümü beklediği pencereye çevirdi gözlerini ve içinde derin bir onaylanma duygusunun aktığını hissetti. *Her ne yaparsanız yapın doğru olacaktır.*

"Gidelim," dedi.

Büronun birinci katı karmakarışık görünüyordu. Camekânlar açık duruyor, değerli kâğıtlar özensizce üst üste yığılmış, masaların üzerine ansiklopediler ve sözlükler açık şekilde bırakılmış, notlardan tepeler oluşturulmuştu, duvarlarda bile üzerinde yıllar, meblağlar, okuyamadığı Almanca kelimeler bulanan kâğıtlar asılıydı. Bunca zamandır burada işbaşında olmalıydı kadın.

"İşte, öncelikle buna bir bakın." Klimalı camekândan bir defter çıkardı ve John'un önüne koydu. "Giocomo Fontanelli'nin banka hesap defterlerinden biri. Burada iki şey kaydadeğer. Birincisi, bizim bugün muhasebe dediğimiz şey XV. yüzyılda İtalya'da geliştirilmiş. O zamanlar bunun adı *Venedik usulü* muhasebeymiş ve bu yeni metot bir nedenle o zamanlar İtalyan tüccarlar nezdinde önemli bir yere sahipmiş. Ama Fontanelli bunu kullanmıyor, bir çeşit iş günlüğü tutuyordu – kibarca söylemek gerekirse oldukça sistemsiz bir şekilde. El yazısına dikkat edin, yumuşak, akıcı ve değişken yönlerde. Bu el yazısı vasiyettekiyle aynı."

John solgun el yazısını inceledi, hâlâ camın altında duran vasiyetteki yazıyla karşılaştırdı. Yazan temiz yazmak için daha fazla gayret göstermişti, ama bunun dışında hiç şüphesiz aynı elden çıkmaydı. "Her neyse," dedi John. "Bu zaten beklenen bir şeydi, değil mi?" "Bu daha sonra bir rol oynayacak. Şu an için önemli olan, bu tür bir, diyelim

ki kaotik bir yazının bu tüccarın gerçek servet ilişkilerini çabucak kavramayı zorlaştırdığıdır. Bu yüzden uzun süre kimse Fontanelli'nin defterlerinin üç yüz florin'lik bir kazancı değil, tam tersine üç yüz florin'lik bir zararı gösterdiğinin farkına varamamış. Daha kesin söylemek gerekirse, bunu ilk ben fark ettim ve daha üç ay bile olmadı."

Ursula, John'a başka bir hesap defteri gösterdi, sıranın en son defteriydi. Son sayfayı açtı. "İkinci nokta."

"Zarar mı?" John rakamları incelerken alnını kırıştırdı. Ona hiçbir şey söylememişlerdi. Ursula'ya inanmak zorundaydı, ona güvenmeliydi. "Ama eğer bir serveti yoksa nasıl oluyor da bir servet miras bırakabiliyor?"

"Bunu ben de kendime sordum. Bu yüzden Giacomo Fontanelli'nin diğer belgelerini araştırıp buldum; burada herkesi tanıyor, her şeyi biliyor gibi görünen Alberto Vacchi'nin yardımlarıyla tabii," dedi Ursula, eski görünüşlü metal bir kutunun kapağını kaldırdı ve aynı derecede eski görünüşlü birtakım kâğıtlar çıkardı. "Ve en sonunda bunu buldum."

Rakam sütunlarıyla dolu bir sürü kâğıttan oluşuyordu gösterdiği tomar. John onlara dikkatle bakıp, gördüklerini anlamaya çalıştı. Rakamlar biraz garip görünüyordu. "Bunlar yıl mı?" diye sordu ani bir şaşkınlıkla. "Şunlar, 1525, 1526..." Son sayfayı açtı. "1995'te sona eriyor."

"Bingo!" dedi Ursula. "Bunlar bir servetin faiz ve faizin faizi aracılığıyla beş yüzyılda nasıl bir gelişim göstereceğinin hesapları. El yazısına dikkat edin; sert, kusursuz, düzgün. Bunu yazan Giacomo Fontanelli değildi. Bu gördüğünüz onun 1523 yılında almış olması gereken bir mektup."

John gözlerini rakamlara dikti ve gözbebeklerinin yanmaya başladığını hissetti. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu onun parası değildi, kendi fikri de değildi," diyerek ürkütücü şeyi dile getirdi Ursula. "Planı geliştiren ve parayı veren başka biriydi."

John zeminin sallandığını hissediyordu. "Mektubu yazan kişi mi?" Sayfaları çevirdi. "Şu adam... bu ne demek? *Jacopo*."

"Jacopo," diye onayladı Ursula, "bir Alman ismi olan Jakob'un İtalya'daki biçimi. Jakob Fugger'ın zaman zaman İtalya'ya gönderdiği mektuplarını bu şekilde imzaladığı biliniyor. Jakob Fugger ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Zengin Jakob Fugger," diyen kendi sesini işitti John. McCaine bu ismi anmıştı, anımsıyordu. *Bu gezegende yaşamış en güçlü adam.* "Servetimi ona borçlu olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Gözleri büyük, sır dolu taşlar gibiydi. "Daha fazlasını," dedi. "Sizin onun soyundan geldiğinizi düşünüyorum."

Orada oturuşu, Ursula'ya bakışıyla öylesine açık ve korunmasız görünüyordu ki, keşke onu kollarına alabilseydi. Onunla ilk karşılaştığında gördüğüne inandığı hor görücü tavırları kaybolmuştu, o çekim hâlâ mevcuttu, ki bu çekim kadının bütün sistemlerini harekete geçirmiş, onu New York'u, çırılçıplak o kadınla aldatma işini uygulamakta olan Friedhelm'i, o zamanki müthiş öfkesini düşünmeye sevk etmişti. Aradan geçen bunca zamana karşın bu olayın ruhunda oluşturduğu yara izlerini hâlâ hissediyordu. Açıklanması güç bir sıcaklık hissettiği bu adamın önünde oluyordu bütün bunlar, sanki bu adam onun çok uzun zamandır beklediği kişiydi, uzun süre uzaklarda bulunmuş ve nihayet geri dönmüş biri gibi.

Ama elbette bu imkânsızdı. Olamazdı. Böyle değildi. Hayır, o sadece yaşlı Vacchi'nin üç hafta önceki ani çöküşü nedeniyle zayıf düşmüştü. Onun günden güne eridiğini görmek kendisini bitirmişti. Ölümün yakınlığı istisnai bir durum oluşturmuştu; yaşama olan açlığı depreştirerek. Bütün duygu ve algıların yoğunluğunu artırmıştı. Yani dikkatli olmalıydı. Kendini hiçbir şeye kaptırmamalıydı.

Dataların ve tarihsel teorilerin dünyası güvenli bir kaleydi. Bir can simidi olarak tarih ansiklopedisinin bir cildine atıldı. "Her şey birbirine uyuyor. Jakob Fugger 1459 yılında, yedi erkek kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi. Onun için ruhani bir hayat öngörülmüştü aslında. Ama dört kardeşinin tahminen enfeksiyon hastalıkları sonucu ölmesinden

sonra Jakob 1478 Eylül'ünde manastırdan alınarak Augsburg'a, şirkete, getirildi. İlk iş olarak İtalya'ya bir seyahat yaptı, Fugger'ın oradaki temsilciliklerinde işi öğrenebilmesi için. Önce Roma'ya, kısa bir süre sonra da Venedik'e gitti ve orada yaklaşık bir yıl kaldı. Sonra Augsburg'a geri döndü, *zengin* olmak için." Ursula kitabı kenara bıraktı, John'a baktı. "Resmî tarih verilerine göre Jakob Fugger'ın bilinmeyen bir nedenle hiç çocuğu olmadı. Sık sık onun iktidarsız olduğu iddia edildi, ama bu pek olası değil. Erken yaşlarda geçirdiği bir hastalığın sonucunda kısır olması ihtimali daha yüksek bir olasılık. Ama nasıl olursa olsun, o zamanlar, 1479, genç biriydi, henüz yirmi yaşında, canlı bir ticaret şehri olan Venedik'te, alışılmamış derecede güneşli ve sıcaktan kavrulan bir şehirde... Bunun onu hiç etkilememiş olduğu düşünülebilir mi? Maskeli balolar, pervasız münasebetler; onun genç ve sağlıklı bir erkek olarak bu bunaltıcı atmosfer içinde bir yıl boyunca herhangi bir gönül macerası yaşamadığı söylenebilir mi? Ve eğer sonra kısır kalmış olsa bile o zamanlar, gençliğinin baharında bir kereliğine bile verimli olma ihtimali düşünülemez mi? Jakob Fugger'ın Venedik'te kaldığı süre içinde genç bir kadını hamile bırakmış ve bundan habersiz geri dönmüş olması hem düşünülebilir hem de olanaklı bir şey. Bugün sadece soyadını bildiğimiz bir kadını." John kadına baktı, anlıyorum dercesine başını salladı. "Fontanelli."

"Kesinlikle. Giacomo Fontanelli'nin doğum tarihi 1480, zaman açısından tam uyuyor. Ayrıca diğer ayrıntılar da uyuyor. Neden defterlerini Venedik usulüne göre tutmaktan kaçındı? Belki de annesi ve onun kötü Venedik hatıraları dolayısıyla bu kente karşı bir antipati geliştirmiştir."

John Fontanelli mektubu, üzerindeki rakamları ve altındaki imzayı inceledi. "Yazı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ona Almanya'dan yardımcı olmak isteyen bir kayyumun gönderdiği faksı çıkardı, faks Fugger'ın başka bir mektubunun kopyasıydı. "Bakın. Tam aynısı değil, ama yeterince benzer."

"İnanılmaz." İki kâğıdı da yan yana tuttu inceledi, ama kafası başka yerlerdeydi. Aniden kadına döndü ve, "Bayan Valen, ben özür dilemek istiyorum. İlk karşılaşmamızda neden o kadar kabaydım bilmiyorum, üzgünüm," dedi.

Ursula şaşkınlık içinde bakakaldı. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki ne diyeceğini bilemiyordu. "Her neyse," diyebildi güçlükle, "ben de pek sempati abidesi gibi durmuyordum."

"Ama ben başlattım," diye diretti John. "Lütfen beni bağışlayın. Sizin bütün bunları bulup çıkarmanıza hayran oldum. Gerçekten. Ben de böyle şeyler yapabilmeyi isterdim..." Çaresizlik içinde bir gülümsemeyle mektupları havaya kaldırdı. "Bana en azından ticari bir kafa miras bırakmadığı kesin, değil mi? Miras işinden önceki banka hesap durumum sizin teoriyi yalanlar nitelikte."

Elinde olmadan gülümsedi Ursula, tarihsel meselelere geri dönmesine izin verdiği için ona minnettardı. "Ah, daha bu bir şey değil. Büyük dedeniz Giacomo Fontanelli'nin de payına pek bir ticari kafa düşmemişti. Borç içindeydi, işleri hep kötü gidiyordu. Şuna dikkatle bakın." Hesap defterini onun önüne koydu, bunu daha önce Padrone'ye de göstermişti. "Bakın, bir tarih düşülmüş buraya. Mart 1522. *J.* diye biri ona iki yüz florin borç veriyor."

"Jacopo'nun *J.*'si."

"Öyle olduğunu düşünebiliriz."

"Peki, ama babasıyla nasıl kontağa geçmiş olabilir? Ve babasının adını neden hiçbir yerde söylemiyor?"

Ursula bir süre duraksadı. Moralini bozan sorulardı bunlar. "Annesinin bir süre sonra ona her şeyi anlatmış olabileceğini düşünüyorum. Belki de ölümünden kısa bir süre önce, ne zaman öldüğünü bilmesek de. Onun bir zamanlar Venedik'te tanıştığı Jakob Fugger'ın kim olduğunu bütün Avrupa biliyordu. Fugger'ın verdiği bu parayla Fonanelli'yi susturmuş olabileceği bana mantıklı geliyor. İlişkileri, hesap defterlerine göre en erken 1521'de başlamış olabilir. O sırada Jakob Fugger'ın 4 yıllık ömrü kalmış, belki de ölümün yaklaştığını

hissetmeye başlamıştı. Onun veliahdı olarak yeğeni Anton belirlenmişti; Jakob Fugger gayrimeşru bir çocuk yüzünden bu durumu değiştirmek istemiyordu. Ticari olarak böylesi başarısız bir çocuğa her şeyi bırakması düşünülemezdi."

"Ama o, bu planı geliştirdi."

"Kesinlikle. Böyle bir plan kapsamlı mali bilgisi olan geniş ufuklu Jakob Fugger gibi birine çok daha uygun."

"Ama," dedi John ve duraksadı, "kehanet işini nasıl açıklıyorsunuz peki?"

Şimdi en sıcak noktaya gelmişlerdi. Ursula terlediğini hissediyordu. "Sanırım Giacomo Fontanelli gerçekten de bu rüyayı gördü. Onun bir manastırda büyüdüğünü göz önünde tutmalısınız, bütün o efsaneler, mitoslar, peygamber ve kahramanların hikâyeleri içinde; on beş yaşında birinin böyle bir rüya görmüş olması ve bunu bir görev olarak yorumlaması hiç de şaşırtıcı gelmiyor bana."

"İçinde bulunduğumuz zamanı en azından tam olarak tasvir eden bir rüya, beş yüzyıl öncesinden."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Bunlar daha çok genel resimler, İncil'den alınmış olabilir, belki kıyamet ya da Daniel'ın kitabından. Hayır, o bu rüyayı gördü, görev addetti, kehanet de diyebiliriz; bu kehaneti sürdürense Jakob Fugger oldu." Mektubun son satırlarını işaret etti. "Tam tercüme edildiğinde bunların anlamı şudur: *Servetime ölümsüzlüğü bağışlayacak matematik kuralları böyle işliyor, bunun aynı zamanda senin görevini yapmaya yarayacağını kabul edebilirsin.* O Giacomo Fontanelli ve arkadaşı Michelangelo Vacchi'nin dinsel inançlarını kullanmak istiyordu; başardığı şeyi, tarihin en büyük servetini, uzak gelecekte tekrar oluşturabilmek için."

John bir süre boşluğa baktı. "Ama bu tanrısal öngörünün, kehanetin gerçekleştirilmesinde gerekli koşulları oluşturmak için Fugger'ın para ve zekâsını kullandığı şeklinde de yorumlanabilir."

"Evet. Böyle de yorumlanabilir. Cristoforo Vacchi böyle düşünmüyor mesela."

"Ona bütün bunları gösterdiniz mi?"

"Elbette." Ursula kaşlarını kaldırdı. "Onun çökmesinin nedeni bu değildi, kaygılanmayın."

John ayağa kalktı, omuzlarındaki bir yükten kurtulmak istiyormuş gibi gerindi –boşuna– ve camekânlar boyunca ilerledi. "Peki bütün bunlar? Vacchi ailesi inanılmaz bir iş başardı, sizce de öyle değil mi? Bütün bunlardan tanrısal bir gücün değil de Jakob Fugger'ın sorumlu olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben Vacchi ailesinin dini inançlarını sorgulamıyorum. Benim sorguladığım kehanetin ne derecede önemli olduğu."

"Bunun aynı şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Ben insanlığa kaybolan geleceğini geri vermenin tek bir insanın görevi olabileceğine karşıyım. Bunun için paranın gerekli olduğuna da karşıyım. Hatta ben insanlığın geleceğini kaybetmiş olduğu fikrine de karşıyım."

John'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bütün hesaplamalar gösteriyor ki..."

"Bütün hesaplamalar yanılıyor. Şimdiye kadar hep yanıldı. Bu yüzyıl başında trafik konusunda birçok hesaplama yapıldı, bunlara göre bugün gırtlağımıza kadar pisliğe batmış dolaşıyor olmalıydık. Bütün bunlar saçma, John. Biz tarihin herhangi bir zamanından ne daha fazla ne de daha az bir son dönem yaşıyoruz. Biz sadece biraz sinirliyiz, çünkü zaman hesaplamalarında yeni bir binyıl başlamak üzere, hepsi bu."

John onun önünde durdu, yüzüne baktı. Ursula, gözlerinde büyük bir ağırlığın altında ezilmekte olan bir ruh gördü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Bu kadar çok paraya sahip olmak, dünyanın kaderini elinde tutmak demektir. İyi bir şeyler yapmak isterdim, ama bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bununla herhangi iyi bir şey yapılabilir mi, onu da bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, o da, bununla çok kolay kötü şeyler yapılabileceğidir."

"O zaman parayı elden çıkarın. Vakıflar kurun. Dağıtın. Sizi ezmesine izin vermeyin."

"Anlamıyorsunuz. Ben vârisim. Mecburum..."

"Her şeyden önce yaşamaya mecbursunuz, John," dedi. "Yaşamak."

"Yaşamak," diye tekrarlardı John düşünceli düşünceli, bu sözcüğü daha önce hiç kullanmamış gibi. Bakışında acıya benzer bir şey vardı. "Çok içtenlikle söylüyorum, bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum."

Hayır. Onun vücudundan yayılıp kendininkini çeken bir güçtü bu. *Hayır. Hiçbir şeye kendimi kaptırmayacağım.* Friedhelm'i düşündü, New York'u, bütün anıları geçen yüzyıldan kalma solgun bir fotoğraf gibi bir anda renksizleşmişti. "Bunu yapıyorsunuz zaten. Sadece Tanrı'nın sizinle konuştuğuna inanmaktan vazgeçmelisiniz. O Tanrı'yla konuşmadı."

"O halde kim konuştu? Jakob Fugger?"

"Hiç kimse. Bu eski bir hikâyeden başka bir şey değil."

Bir süredir nefesi hızlanmıştı John'un, ama Ursula ancak şimdi fark ediyordu bunu nefes alışlarının horlamaya başlayacak birinin nefes alışları gibi olduğunu. Elleri titriyordu, gözleri ürküntüyle bakıyordu. "Ama eğer" diye başladı John, güçlükle nefes aldı ve fısıldamayı sürdürdü: "Ama eğer bir görevim yoksa... eğer yaşamda bir görevim yoksa... ben kimim o zaman? Ne için yaşıyorum?"

Ursula, John ağlamaya başladığında onu kucaklamaktan, sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamazdı, onun titrediğini, sarsıldığını, çaresizlik içinde olduğunu hissediyordu, yavaş yavaş gözyaşları ürküntüyü sildi ve John sakinleşti. Ne sahne ama, diye düşündü, burada, bütün bu eski kitapların arasında, bu eski evin içinde, ayakta...

Ursula sonunda kendini onun kollarından kurtardığında buna pek memnun olmadığını fark etti. "Teşekkürler," dedi John, burnunu çekti ve cebinden bir mendil çıkardı. "Bu neydi bilmiyorum."

"Birçok şey üst üste geldi." Garip, bütün bunlar hiçbir şekilde utandırıcı değildi.

Orada duruyor ve dikkatle kadına bakıyordu, bir parça şaşırmış gibi görünüyordu. "Sizi hissetmek hoşuma gitti," dedi bir tür şaşkınlıkla. "Bu biraz aptalca gelecek, ama bunu size söylemeden gitmek istemedim."

Ursula sallandığını hissetti. "Kesinlikle aptalca değil." Birbirlerine baktılar. Orada öylece durup birbirlerinin gözlerine baktılar ve birdenbire bir şeyler oldu. *Bu olamaz*, diye bir çığlık yükseliyordu Ursula'nın içinde, ama aralarında bütün kuralları geçersiz kılan, bütün tedbirleri etkisiz bırakan bir güç alanı vardı; onları birbirine çekiyor, birbirine sarıyordu. Öylece durdular, birbirlerini hissettiler, sonsuzluk boyunca, dudakları birbirlerini çekinceye kadar, sonra birbirlerinin içinde eridiler. Evrenden de güçlü olan bir şey onları bir dansın içine çekti – hayatın ta kendisi olan bir dansın.

"Haydi yukarıya çıkalım," oldu akşam konuşulmuş olan son anlaşılabilir söz, bunu kimin söylemiş olduğu açıklanmayacaktı.

O gece, saat iki buçukta Cristoforo Vacchi öldü, tuhaf bir rastlantıyla, Orta İtalya'yı sarsan bir depremden birkaç dakika önce, birçok kişinin ölümüne yol açan bu deprem aynı zamanda Assisi'deki dünyaca ünlü San Francesco Basilikası'nın da bir bölümünün yıkılmasına neden oldu. Depremin merkez üssü dağlık bir bölge olan Foligno'ydu ve deprem Roma'dan Venedik'e kadar hissedildi; ama Vacchilerin dördüncü katındaki adamla kadın hiçbir şey hissedemeyecek kadar birbirleriyle meşguldü.

36

McCaine bürosunun zeminindeki dosya yığınları arasında kuduruyordu. Artık dayanılır gibi değildi. Bir gün önce çelik dolap teslim edildikten, elbette onun gözetimi altında, yerine yerleştirildikten ve zemine vidalandıktan sonra artık buna dayanmak zorunda değildi. Yığın yığın dosyalar birbirine bağlanmış olarak raflarda yerlerini aldı, her askılı dosyaya kayıt numarasının yazılı olduğu bir kart eklendi, istendiği zaman kolayca bulunabilecek gibi. Köşede bir kâğıt makinesi duruyordu, ama onunla pek bir işi olmuyordu: McCaine belgeleri yok etmeyi sevmiyordu. Uzun süre önce sonuçlanmış proje ve işlerin ayrıntılarına sonradan tekrar bakabilmek bile verimli oluyordu; ister kendi hatalarından ders almak açısından, ister günlük olayların gelişimini dokümanlaştırmak açısından olsun.

Dolap oldukça biçimsiz bir şeydi, ama ustaca yerine uydurulmuştu ve ceviz ağacıyla kaplanmıştı, ki fark edilmesi zor olsun. McCaine pelesenk ağacını tercih ederdi, ama bu çevre korumayı bayrağına yazmış olan bir şirketler grubunun genel müdürü için uygun olmazdı. Bu tür şeylere dikkat etmek zorundaydı. Bu büroda, çeşitli televizyon kuruluşlarının ekonomi muhabirlerine birçok röportaj vermişti; tropik bir ağaçtan yapılma dolap hiç de hoş karşılanmazdı. Gerçi ona kalırsa bu bir saçmalık, çevre sorunlarının çözümüne dar görüşlü bir yaklaşımdı, yani genel ilişkileri dikkate almadan. Ona göre en etkili yol, yağmur ormanlarını yakarak tarla açmaktan vazgeçilmesi, yakmak yerine ülkelerin burada yetişen keresteleri kârlı bir şekilde satmalarının sağlanmasıydı. Ama bunu herhangi bir gazeteciye ya da kamuoyuna açık seçik anlatabilmekten umudunu yitirmişti.

Sürekli başını kapıdan dışarıya uzatıyor, ama kabul bölümü sabah sessizliğini, terk edilmişliğini sürdürüyordu. "Bu dünyada uğraşıp didinen tek budala ben miyim?" diye homurdandı bir seferinde kapıyı yine arkasından çekip kapattığı sırada.

Burada yaptığı iş ağırdı. Her dosya bir işi, bir ele geçirme hamlesini, bir istilayı ifade ediyordu. Üstüne üstlük projelerin hepsi başarılı değildi. Her şey giderek zorlaşıyordu. Borsa deli gibi yükselmiş, gülünç şirketler bir anda milyarlarca dolarlık değerlere ulaşmıştı, kelimenin tam anlamıyla hiç yoktan ortaya çıkan sıradan bir internet şirketi mesela – bir isim, bir büro, birkaç döküntü bilgisayar ve hayatta tek bir sent bile kâr etmemiş olan şirketler. Pekâlâ, bunları satın almak istemiyordu zaten, ama bunlar kendilerini kanıtlamıştı. Mesela telekomünikasyon; ilk telefon şirketinin ne zaman yüz milyar dolar civarında bir değere ulaşacağı önceden görülebiliyordu. Bu çok yüksek bir rakamdı. Asıl acı olan şeyse şuydu: Bu gelişime, kendisi de Fontanelli Enterprises'ın geçmişte uyguladığı bütün bu borsa manevralarıyla katkıda bulunmuştu. Bütün şirket satın almalar değeri aşırı şişirilmiş hisse senetleriyle ödenmişti, yani bir anlamda havayla. Şimdi de bunun ceremesi çekiliyordu.

Nihayet, yediye on kala ilk sekreter görev yerine teşrif etti. "Kahve!" diye uludu McCaine, daha kadın mantosunu çıkarmaya fırsat bulamadan. "*Bir termos dolusu.*" John Fontanelli İtalya'daydı, üstelik de Vacchilerde. Yine onun kulağına bir şeyler fısıldamazlarsa iyidir. İçinde duvarlara bir şeyler fırlatma isteği yükseliyordu, eğer birtakım uğursuz gelişmeler önlenebilseydi neler yapabileceğini düşündükçe... eğer Fontanelli servetine yirmi yıl önce sahip olsaydı. *Çok geç!* Bunu öyle sık düşünmek, öyle sık bu sonuca varmak zorunda kalıyordu ki. *Çok yavaş!* Her şey, yaptığı, yoluna koyduğu, ilerletmeye çalıştığı her şey çok yavaş gelişiyordu, ne kadar zorlasa, tehditler savursa ve konuşmaya çalışsa da.

Masasının arkasında asılı duran dünya haritasına baktı; bütün şubeler, işletmeler, ortaklıklar, alt şirketler belirtilmişti üzerinde.

Monopolleri, pazarları, etkilerinin dereceleri de belirtilmiş. Eşsiz bir imparatorluktu, ama hâlâ bir şeylerin akışını değiştirebilecek büyüklükte değildi. Fakat yanlış olanın ne olduğunu tam anlayamıyordu. Çok geç başlamışlar, çok yavaş ilerleme kaydetmişlerdi.

Kapı çalındı. Kahve. Kahveyi sekreterin elinden alıp Collins'i bağlamasını söyledi. Ardından odanın ortasında durdu ve kahveyi doğrudan termostan içti, pencereden dışarıya baktı ve bekledi.

Sadece yirmi yıl daha erken olsaydı çığların düşmesi önlenebilirdi. Şimdi ise çığı durdurmaya çalışıyorlardı. Umutsuzdu.

Telefon. Collins, yeterince ayık. "Bana sonuçlar lazım," dedi McCaine. "Gelip alacağım, sadece ne zaman olduğunu söyleyin."

"Gelecek cuma?" diye önerdi profesör. "O zamana kadar..."

"Anlaştık. Cuma saat beşte ordayım," dedi McCaine ve telefonu kapadı.

"Beni az da olsa neyin utandırdığını biliyor musun?" diye sordu John.

"İşi tamamen pervasızca yapmış olman mı? Kızgın bir boğa gibi bağırmış olman mı?"

"Öyle mi yaptım?"

"Bilmiyorum, belki de o bendim."

"Hayır, utandığım şey Marco ve Chris'i unutmuş olmam. Muhtemelen bütün gece arabada beklemişler ve neler olup bittiğini tahmin etmişlerdir."

"Haa. Senin muhafız alayın." Ursula yastığı yüzüne çekti. "Şu ana kadar nasıl bir yaşam sürdüğünü unutmayı başarmıştım."

"Kadın benim hayatımı geçmişimdeki akla gelmeyecek ayrıntılara kadar araştırıyor, sonra da söylediği şeye bak."

"Öyle sırıtma. Bu benim için ciddi bir problem."

"Benim için değil mi sanıyorsun? Ama o zamanlar sadece çok az parayla çok fazla para arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Ve çok az paranın ne demek olduğunu biliyordum."

"Peki, mirası reddetmiş olsaydın ne yaparlardı?

"Bunu şimdiye kadar hiç düşünmedim. Hımın. Yüzlerini görmek çok ilginç olurdu, değil mi?"

"Kesinlikle. Bir fotoğraf makinesiyle... bu da ne böyle?

"Tahmin et."

"Pekâlâ, Jakob Fugger gerçekten de iktidarsızsa, teorimi gözden geçirmem gerekecek..."

İkinci kez uyandıklarında saat öğlen on iki buçuğu biraz geçiyordu. "Yavaş yavaş kalksak iyi olacak," diye mırıldandı John uykulu bir sesle ve Ursula'yı tutkuyla öptü.

Kadın nihayet onun elinden kurtuldu ve boğuk bir sesle: "Tanrım, hiç böyle öpülmemiştim. Bir an yer yerinden oynadığına yemin edebilirim."

John şefkatle gülümsedi. "Bu herhalde kaybettiği zamanı geri kazanma ihtiyacı olacak..." Birden sustu John. *"Hay aksi,* sanırım gerçekten de yer sarsılıyor!"

Hep birlikte, inanmaz gözlerle masanın kenarındaki bardağın yere düşüp parçalanışını izlediler.

Umbrien'de gece meydana gelen depremi öğleden önce 11.41 ve 11.45'teki iki sarsıntı izledi ve dağ köyleri Cesi, Collecuri ve Serraville'i haritadan sildi. Bunu Vacci'lere geri dönerken yolda, haberleri dinlemiş olan korumalardan öğrendiler. Padrone'nin o gece öldüğünü de onlar bildirdi, huzur içinde ve uykusunda.

Evde yas ile rahatlama birbirine karışmıştı. Cristoforo Vacchi dolu dolu yaşanmış bir hayattan huzur içinde ayrılma şansına kavuşmuştu, ölüye karşı son görevlerini yerine getirmek için köyden gelen ziyaretçiler bu düşüncedeydi. Giovanna yemekler pişirip her gelene ziyafet çekti. Gelecek hafta çarşamba günü yapılması kararlaştırılan cenaze merasiminin bütün ayrıntılarını Gregorio Vacchi düzenledi, kardeşi Alberto kendini kaybetmiş bir şekilde bahçede duruyor, sürekli

sakalıyla oynuyordu. Eğer biri ona bir şey söyleyecek olursa kendisinin en yaşlı Vacchi olduğunu söylüyordu büyüyen gözlerle. Yakında ona Padrone denmeye başlanacaktı.

Bu koşullar altında yeni aşklarını herkese göstermek pek uygun gelmedi onlara. Akşamları her biri kendi odasına gidiyordu, ama ortalık sakinleşir sakinleşmez, karanlıkta oturan korumalar bir kapının açıldığını, çıplak bir ayağın koridorda hızlı hızlı yürüdüğünü işitiyorlardı. Diğer kapı kapanır kapanmaz sessizce yeni bir pozisyon alıyorlardı; olan biten hiçbir şeyi duymamak için söz konusu odadan yeterince uzak, ama bir çığlık durumunda çabucak olaya el koyabilecek kadar da yakın bir yere gidiyorlardı.

"Peki biz ne olacağız?" diye sordu Ursula bu gecelerden birinde. "Yani buradaki işler sona erdiğinde."

"Seni şatoma götüreceğim," diye mırıldandı John uykulu uykulu, "Seni ipeklere sarıp üzerine mücevherler dökeceğim ve sonra evlenip bir sürü çocuk yapacağız."

"Harika. Ben de tam böyle bir yaşam hayal ediyordum." Bu John'u uyandırmaya yetecek kadar alaycı bir yaklaşımdı.

"Neden soruyorsun? Yani her koşulda beraberliğimiz sürecek elbette."

"Bunun iyi bir şekilde süreceğinden emin değilim."

John doğruldu. "Hey. Bunun sadece bir macera olduğunu söyleme sakın."

"Ben senin için başka bir şey miyim ki?"

"Sen mi... Efendim?" Elini sinirle saçlarından geçirdi. "Sen hayatımın kadınısın. Aslında alnımda apaçık yazılı olduğunu sanıyordum."

"Giovanna'da şu gazeteleri gördüm. Manşette sen vardın, Patricia deBeers ile kol kola. Filipinler'de tatil. Ona da mı böyle şeyler anlattın?"

"Hayır, dur. Lanet olsun. Durum sandığın gibi değildi. Ben..."

"Kendini temize çıkarmak zorunda değilsin. Problem değil. Sen zengin ve ünlü bir adamsın. Kadınlar sana uçarak geliyordur..."

"Bana mı? Sen öyle san. Cüzdanıma geliyorlar belki."

"Ben hiçbir şeyden şikâyet etmiyorum ki. Bu güzel bir macera. Ama bana bir şeyler kanıtlamana gerek yok. Sadece bunu söylemek istiyordum."

John kafasını sağa sola salladı. "Sana hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Patricia deBeers ile aramda hiçbir şey olmadı, gerçekten. Ve ben... Seni seviyorum. Evlenelim. Lütfen."

"Bunu düşünmem lazım," diye karşılık verdi Ursula ve arkasına dönüp yastığını düzeltti. "Ayrıca evlilik teklifi böyle yapılmaz. İnsan bunu güzel bir yemekte ve elinde bir gülle yapar."

Pazartesi günü Floransa'ya alışverişe gidildi, çünkü ikisinin de cenaze töreni için uygun kıyafeti yoktu. John yanında hiç para olmadığı için ilk iş olarak *Banco Fontanelli*'ye uğradı ve ancak Ursula'nın kiliseyi andıran girişteki altınlar, alçı kabartmalar ve mermerlere bakan şok olmuş bakışlarını fark ettiğinde yakıcı bir şekilde bunun muhtemelen pek şık bir davranış olmadığının bilicine vardı. Üstüne üstlük onları karşılayan kadın kendini kaybetmiş bir şekilde "Sinyor Fontanelli!" diye defalarca ve herkesin dönüp bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle bağırmaya başladı ve bir türlü sakinleşemedi. Onu müdüre mi götürmeliydi? Ya da müdürü aşağı mı çağırmalıydı? John sakinleştirici bir şekilde ellerini kaldırdı ve ona sadece biraz nakit paraya ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalıştı. "Kaç paraya ihtiyacımız olacak?" diye sordu Ursula'ya, kadın nihayet onu anlayıp vezneye götürürken.

Ursula sadece göğe yükselen mermer sütunları, duvarlardaki altın çerçeveli muhteşem Rönesans tablolarını ve geniş, modern boyalı kubbeyi görüyordu. "Bütün bunlar *senin* mi?" diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Saçma bir soru. Tabii ki senin."

John onun bakışını takip etti. McCaine, *Banco Fontanelli*'nin genel merkezinin sanki Petersdom'un satın alınıp bankaya çevrilmiş gibi görünmesi gerektiği fikrindeydi. Manzara her seferinde onu bile eziyordu. "Korkarım, evet."

Ursula kendini görüntünün etkisinden kurtarıp sanki birine bunu göstermek istiyormuş gibi kafasını sağa sola salladı. "Medici'nin şeh-

rinde bir Fugger. Sanırım beni şu saygın mağazalara götürebilirsin, mesela Gucci ya da Coveri'ye falan. Yirmi milyon liret al.

Bunu kurşun geçirmez camın arkasındaki adama iletti ve "Bu kaç dolar ediyor?" diye sordu.

"Yaklaşık on bin, tahminime göre," dedi Ursula ve John'un koluna girdi. "Ha bu arada kum gibi parası olan sevgilim, söylesene senin gibi birinin neden bir kredi kartı yok?"

"Yok işte," dedi. Normalde işyerlerinin mallarını evinde teslim ettiklerini, lokantalardan hesap ödemek gibi zahmetlere katlanmadan ayrıldığını söylemeyi gereksiz buldu. "Ah, en iyisi siz bana kırk milyon liret verin," dedi veznedara. Adam aceleyle banknotları saymaya başlamıştı. Sonunda dalkavukça bir alındı imzası rica etti.

"İnsanların böyle önünde sürünmelerini normal mi karşılıyorsun sen?" diye sordu Ursula bankadan çıkıp tuhaf bir şekilde ortaçağ havası taşıyan şehrin kalabalığına karıştıkları sırada.

"Hayır," dedi John. "Ama onları bu alışkanlıktan kurtarmaya çalışmaktan vazgeçtim."

Ursula çevrelerini sarmış olan korumaları şüpheli bakışlarla süzdü. "Şu havalı güneş gözlükleriyle beni deli ediyorlar," dedi.

"Hey, sakin ol. En azından cebimde kırk milyon taşıyorum."

"Evet, peki. Biraz sonra bu havalı çocuklarla bir kafede oturabilirsin, ben biraz tek başıma alışveriş yapar ve kendimi tamamen normal bir insan gibi hissetmekten mutlu olurken mesela."

Köyün küçük kilisesinin alabileceğinden daha fazla ziyaretçi gelmişti. Öndeki, önceden ayrılmış yerlerde bile ortaya çıkan sıkışıklığa rağmen insanların yarısı dışarıda bekleyip töreni açık kapıdan izlemek zorunda kaldı; hoparlör ayarlamak kimsenin aklına gelmemişti.

Cenaze alayının mezarlığa ilerleyişi sırasında insanlar köyün dar sokaklarını tıka basa doldurmuştu. Cristoforo Vacchi, kendisinin de önceden bildiği gibi, mezarlık kilisesinin hemen arkasında yüzyıl-

lardan beri ihtişamla duran ve böylece hafif eğimli mezarlığın tam merkezini oluşturan aile mezarlığına defnedildi.

"Buranın manzarası güzeldir," dedi Alberto Vacchi düşünceli bir şekilde, bütün dualar edildikten, bütün şarkılar söylendikten, bütün çelenkler ve çiçekler yerleştirildikten sonra.

Geri dönüş yolunda yavaş yavaş yürürlerken Ursula John'un koluna girip fark ettirmeden kenara çekti. "Seni ailemle tanıştırmak isterdim," diye fısıldadı.

John'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu çok umut verici bir şey gibi duruyordu. Ne zamandan beri insanlar geçici maceralarını ailelerine tanıştırıyorlardı ki? "Ne zaman istersen," diye fısıldadı Ursula'nın kulağına. "Ben de seni benimkilerle tanıştırırım."

"Oraya giderken yolda Augsburg'u da ziyaret edebiliriz."

"Augsburg?"

"Fuggerların şehri."

"Fuggerların? Onlar artık yaşamıyor sanıyordum?"

"Ne de çok şey biliyorsun!"

John içinde vahşi bir sevincin dalgalandığını hissetti. Bu sanki iyi bir yemek ve gül işini ne zaman ayarlayacağını düşünmeye başlamasına bir çağrı gibiydi.

"Elbette," dedi. "Ne zaman gidelim?"

Ursula kuşkuyla çevresine bakındı. "Bu akşama ne dersin?"

"Ben varım," dedi John. Vacchilerin misafirperverliğini yeterince zorlamıştı zaten.

"Peki gorillerini burada bırakmaya ne dersin?" diye ekledi Ursula.

John öksürmek zorunda kaldı bir an. "Oha. Şeyi mi kastediyorsun?"

"Yalnızca sen ve ben. Kaçalım. Diğer milyonlarca insan gibi ikinci sınıf bir tren bileti alalım ve birkaç günlüğüne bütün bu sirki unutalım."

Açıkça duyulur bir iç ses, eğer Ursula'yı kaybetmek istemiyorsa bu maceradan kaçınamayacağını söylüyordu. "Bu hiç de senin sandığın kadar kolay bir şey değil," dedi yine de. "Ben sürekli gazetelerde ya

da televizyonlardayım. Beni tanıyacaklardır. Biri aptalca bir fikre kapılabilir."

"Eğer yanında korumaların olmazsa kimse seni tanımaz. Her türlü bahse girerim. İnsanların dikkatini çeken senin yüzün değil, tam tersine, birinin kendilerini belli etmemeye çalışarak kendilerini belli eden gorillerle birlikte gelmesi."

"Tam olarak bilemiyorum. Buna o kadar alıştım ki, onların olmadığını düşünmek bile kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor."

"Aman *Tanrım?*" Ursula gözlerini patlattı.

"Pekâlâ. Bence bir sakıncası yok," dedi John aceleyle. "Ama önce trenlerin ne zaman hareket ettiğini öğrenmemiz lazım."

"Saat on civarında Münih'e giden bir gece ekspresi var," dedi Ursula ve açıkladı. "Yalnız çıktığım zaman görmüştüm, pazartesi günü." John Protecéto'da boşu boşuna duran Ferrari'sini anımsadı, kullanılmayan ama mutlaka bakımı iyi yapılan bir evin garajında. "Peki, oraya fark edilmeden nasıl gideceğiz?"

Ursula alaylı bakışlarla baktı. "Çok basit," dedi.

Akşam onları Floransa'daki avukatlık bürosuna bıraktılar. Bir süre daha kitaplara bakacaklarını söylemişler, herkes de buna büyük bir anlayış göstermişti, tek bir kelimesine bile inanmadıkları anlaşılsa da. Ursula'nın misafir odasından birkaç parça eşya alması kimsenin dikkatini çekmedi.

Korumalar her zamanki gibi kapının önünde durdu, çevreyi kolaçan edip onları araçtan indirdiler. Onlar evin kapısını arkalarından kapatmadan önce Marco sordu: "Bize bugün tekrar ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi John. Bu yalan da değildi. "Teşekkürler. Ben sizi ararım."

Eşyaları topladılar, Ursula'nın eşyalarını çantaya yerleştirdiler, John ucuz, gri bir suni deri ceket giymek zorunda kaldı, bunu da alışveriş yaptığı sırada Ursula almıştı. "Senin şu şık milyoner ceketin yolculuk sırasında çantada duracak," dedi Ursula.

"Epeydir hazırlık yapıyormuşsun anlaşılan," dedi John koridordaki sırı dökülmüş aynada kendine bakarken. "İğrenç görünüyorum."

"Normal bir turist gibi görünüyorsun," diye düzeltti Ursula. Vacchilerin bürosunun kapısı açılıp birinin sırtında bir seyahat çantası bulunan iki siluet dışarı süzüldüğünde karanlık basmış, dar sokak sessiz ve terk edilmiş bir havaya bürünmüştü. Kapıyı arkalarından çekip gizli kilidin yuvasına girdiğini belirten tıkırtıyı işittiler. Kısa bir süre sonra Floransa tren istasyonu *Santa Maria Novella*'ya girip Münih'e iki bilet aldılar.

Bütün bunlar ertesi sabah saat dokuz buçukta bekçilerden birinin Vacchileri aramasına kadar hiç kimse tarafından fark edilmedi. "Gençlerin bugün burada olacağını söylememiş miydiniz? Burada kimse yok. Sadece kapıda mektuba benzer bir şey asılı."

O sırada Ursula Valen ve John Fontanelli Augsburg sokaklarında dolaşmaktaydı.

Bina kızıla çalan zarif bir kahverengine boyanmış, altın renginde tek tük çizgiler vardı. "Prens Fugger Özel Bankası," yazıyordu camlı giriş kapısının yanındaki tabelada. Arkalarındaki sokakta döşeme taşları üzerinden arabalar akıyor, yayalar sıkış tepiş bir halde geçiyor, belirli bir uzaklıkta kalın mavi bir tramvay köşeyi dönüyordu. Şehrin görüntüsü eski evlerin muhteşem görünüşlerinden, kartonpiyerlerden, duvar resimlerinden ve altın süslemelerden oluşuyordu, fakat sokaklar Floransa'daki ortaçağdan kalma sokaklarla karşılaştırıldığında geniş ve daha havadarmış gibi geliyordu ona.

Ursula'ya baktı. "Bu ne demek, Fuggerlar burada hâlâ söz sahibi mi yani?"

"Hayır. Ama hâlâ buradalar. Bu banka mesela prens ailesi Fugger Babenhausen'a ait. Fuggerlar hâlâ korkunç zengin, bira fabrikaları, endüstriyel ortaklıkları, şatoları ve her şeyden önce de arazileri var. Almanya'daki en büyük on arazi sahibinden biridir onlar. Ve bu aile Anton Fugger zamanından bu yana tek bir kuruş bile para kazanmadı.

Hâlâ dört yüzyıl öncesinden kalan mirasla geçiniyorlar." Yakındaki bir bistroyu işaret etti. "Haydi gel, kahvaltı edelim."

Çerçevelenmiş motosiklet yarışı resimleri, duvarlara asılı jantlar, çelenkler, Formula-1 bayrakları altında sert kahveler içip salamlı sandviç yediler. John cebinden, Münih'te liretleri verip aldığı Alman paralarından çıkarıp bozuk paralarla kâğıt paraları inceledi. "Clara Schumann da kim?" Banknotun arkasını çevirdi ve oradaki piyano resmine baktı. "Müzikle bir ilgisi olmalı." Oldukça meşakkatle üretilen banknotlardan biriydi; ışığa tutunca görülebilen gizli resmi dikey olarak yerleştirilmiş parlak ipi ve soğuk damgayla basılmış gibi duran baskısıyla. Dolar banknotlarıyla karşılaştırılamazdı bile; aynı şekilde etkileyici görünseler de, diye düşündü.

Bu arada dikkat çekmemeye alışmıştı. Temelinde özgürleştirici bir şeydi. Ve gerçekten de bütün bir yolculuk sırasında kimse onunla konuşmamıştı; ona şu John Fontanelli'ye çok benzediği gibi bir şey bile söyleyen çıkmamıştı. Onu üzen tek şey Marco ve diğerlerinin şu anda onun için kaygılanmalarıydı, ki bu oldukça yumuşak bir ifadeydi, muhtemelen elleri ayaklarına dolaşmıştı. "Peki, burada görülecek neler var?" diye sordu. "Bir müze mi?"

"Çok daha iyi bir şey," dedi Ursula ve parmaklarını minicik peçeteyle sildi. "Fuggerei."

Caddenin karşısına geçtiler, irili ufaklı birçok ara sokakta yürüdüler, başka bir büyük caddeden karşıya geçtiler, oradan bir sokağa girdiler, bir Türk lokantasının arkasından sağa döndüler ve kısa bir süre sonra da solgun sarı boyalı bir evin önünde durdular; dik bir çatının altında iki sıra halinde küçük pencereler sıralanmıştı. Mavi ve krem rengine boyanmış kemerli kapının üzerinde Latince harflerle yazılmış bir tabela vardı: MDXIX. IACOB FVGGERI AVGVST GERMANI. Kemerin altındaki dar kapı açık duruyordu, başka bir dünyaya adımlarını attılar.

Tam kapıdan geçtikleri sırada güneş bulutların arkasından göründü ve kum renkli, süslü ev sıralarının arasındaki dar sokak altın sarısı

bir sonbahar rengine büründü. Öylesine farklı, öylesine Akdenizli görünüyordu ki içine girdikleri bu yerleşim alanı, John'a kendini İtalya'ya geri dönmüş gibi hissettirdi.

"Peki nerede bu Fuggerei?" diye sordu.

Ursula bir el hareketi yaptı. "Az önce girdik. Fuggerei burası, dünyanın en eski sosyal yerleşim alanı."

"Sosyal yerleşim alanı mı?" John basit ama estetik evleri, hoş ve yüksek duvarları, evlerin köşelerine konulmuş kutsal figürleri inceledi. New York'taki sosyal yerleşim alanı olarak yapılan adı kötüye çıkmış mahalleyi düşündü: Kırılmış pencere camları, yazılar yazılmış duvarları ve dolup taşan çöp bidonlarını. "Şaşırtıcı. Fuggerei? Bu sanırım Fuggerlar tarafından yapıldığı anlamına geliyor?"

"Bizzat Zengin Jakob Fugger tarafından. 1511 yılında kendini bilim ve sanatın hamisi olarak ortaya çıkmak zorundaymış gibi hissetti, ama Grimaldi ya da Medici gibi sanatçıları görevlendirmek ona anlamsız geldiği için bunun yerine burayı yaptırdı. Şüphesiz dâhice bir fikir, zira Fuggerei ona bugüne kadar yaptıklarını haklı çıkarabilecek her şeyden daha iyi bir imaj sağladı."

John başını salladı. Gerçekten de muhtemel atalarından oldukça etkilenmişti.

Eski Protecétoda görülmeye değer bir çeşmenin önüne geldiler. İtalya, orada geçirdiği kısa süre sonunda oldukça güçlenen bu tüccarı hayatı boyunca etkilemiş gibi görünüyordu, bu yapı tarzını seçtiğine göre.

"Peki burada kimler oturuyor?" diye sordu John. Küçük pencerelerin her birinde perdeler, saksılar görünmesine rağmen dar sokaklar dikkati çekecek kadar sakindi. Kamburu çıkmış siyahlar içinde adım adım ilerlemeye çalışan yaşlı bir kadın vardı sadece, bir elinde bir alışveriş filesi, diğer elinde de bir baston taşıyordu.

"Zor durumdaki kişiler için vakfedilmiştir. Eğer yanılmıyorsam burada tamı tamına yüz altı ev var, çoğunlukla üç odalı ve zamanına göre oldukça konforlu döşenmiştir. Bütün yerleşim alanının çevresine

duvar örülmüş ve dışarıya kapatılmıştır; şehir içinde bir şehirdir yani," diye açıkladı Ursula. "Hatta kapılar geceleri kilitlenir, bugün bile."

"Ne zaman yaptırdı demiştin?"

"1514-1523 yılları arasında. Yani Giacomo Fontanelli onunla, iletişim kurduğu 1521 yılında, yıllardır ölümünden sonra ve uzak gelecekte servetinin ne olacağını planlamakta olan bir Jakob Fugger'la karşılaştı."

"Hımm," yaptı John şüpheyle. "Ya da hayatına bakıp bütün bunların ne işe yaradığını sordu kendi kendine. Birdenbire, hakkında hiçbir şey bilmediği bir oğlun ortaya çıkması ve rüyasını gerçekleştirmek için yardım istemesi ona tanrısal bir emir gibi gelmiş olmalı." Ursula Valen kafasını sağa sola salladı. "Jakob Fugger'ın böyle düşündüğünü sanmıyorum," dedi ve yüzüne dökülen bir tutam saçı geriye itti. Şimdiye kadar geldikleri yolu dikey olarak kesen uzun bir sokağı gösterdi. "Gel, sana neden öyle olmadığını göstereyim." Sokağın sonunda evlerle aynı sıraya yapılmış küçük bir kilise bulunuyordu, ahşap tavanlı, küçük ama yüksek bir salon, büyük, etkileyici bir sunak ve onun önüne sıralanmış birkaç bank. Girişteki küçük camın arkasına ziyaretçilere bilgi vermek için küçük bir metin asılmıştı; dendiğine göre Tanrı'nın bu evinin adı *St. Markus Kilisesi*'ydi ve Fuggerei'da yaşayanların, Georg, Ulrich ve Jakob Fugger'ın ruhlarını arındırmaları için günlük ibadetlerini yerine getirmeleri amacıyla yapılmıştı.

"Anlıyor musun?" diye sordu Ursula, açık bir dille yazılmış metni ona tercüme ettikten sonra. "Fuggerei halkının o zamandan beri iki görevi vardır. Birincisi yıllık bir gulden kira ödemek zorundadır. Bu o zamanlar için bile sembolik bir miktardı, bugün tamı tamına bir mark yetmiş iki fenik ödeniyor; bir ekmek bile satın alınmayacak gülünç bir miktar. İkincisi ve sana asıl göstermek istediğim de bu; Fuggerei'da yaşayan herkes her gün vakfedenlerin ruhları için dua etmeye mecburdur. Bu, sözleşmeyle saptanan bir yükümlülüktür ve son derece ciddidir. Vakıf sözleşmesinde dualaların biçimi ve ölçüsü

ayrıntılı olarak belirlenmiştir; bir Paternoster, bir Ave Maria, bir Credo ve bir *Ehre sei dem Vater*.[7] Bu kilise sadece bu amaç için yapıldı."

John kilisenin dar penceresini düşünceli bir şekilde inceleyip birini böyle bir kural komaya iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Beş yüzyıl içinde epey dua edilmiş olmalı, değil mi?"

"Hem de nasıl. Başka birinin ruhu için Jakob Fugger ve kardeşlerinin ruhları için olduğundan daha fazla dua edilmiş olduğunu hiç sanmam."

Bu düşünce John'a tuhaf bir sıkıntı verdi. "Acayip, değil mi? Bu kadar duaya neden ihtiyaç duysun ki?"

"Onun hareket nedeninin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Ursula. "Sanırım o dini meselelerde de bir tüccar gibi düşünüyordu. Eğer bir dua iyi ise, çok dua çok daha iyidir. O yaşamda olduğu gibi ölümde de herhangi bir insandan çok daha fazlasını elde etti. Jakob Fugger öbür dünyada da zengin bir adam olmak istiyordu, hepsi bu."

Fuggerlar Augsburg'un her yerindeydi, bu duyguya John bu yorucu günün akşamında kapıldı. Bir kulenin tepesine tırmanmış, tarihsel sokakları ve şehir surlarının kalıntılarını dolaşmış, belediye binasının altın salonunda bulunmuşlardı; buna bitişik salonda Fuggerların o zamanlar yeni keşfedilmiş olan Güney Amerika'ya kadar genişlettikleri ekonomi imparatorluğunun inanılmaz büyüklüğü üzerine bilgiler veren bir sergi yer alıyordu. O zamanki şirketler grubunun merkezini ziyaret etmişlerdi, sabah geçtikleri, yakınlarında bir yerde kahvaltı ettikleri şu Maximilian Sokağı'ndaki Fugger evlerini. Bugün içinde Fugger Bank bulunuyordu ve John'un girmeyi riskli gördüğü lüks bir otel de vardı; fakat daha mütevazı bir başka otelde gecelediler, kimsenin kimlik kartı görmek istemediği ve kendilerini *John ve Ursula Valen* olarak kaydettirebildikleri bir yerde.

7 Ehre sei dem Vater: Gloria Patri. Birçok Hıristiyan ayininde Tanrı'ya ithafen söylenen kısa ilahi; şükran duası.

Ursula ailesine telefon etmek için tekrar giderken –tedbir olarak otelden değil de şüphe çekmeyecek bir uzaklıktaki herhangi bir telefon kulübesinden– John yatakta kaldı, tavana gözlerini dikti ve ona alnının arkasında ürkütülmüş bir arı sürüsü varmış gibi gelen düşüncelerinin helezonik kaosunu bir düzene oturtmaya çalıştı. Padrone kehanete olan inancından bir an bile sapmadan ölmüştü. Paranın kendi kendine çoğalmayacağının, kendisinin bir kurtarıcı değil de insanlığın en büyük kan emicisi olduğunun keşfi... Lorenzo'nun ikinci makalesi... Kuzeninin yazdıkları doğru olabilir miydi? On altı yaşındaki bir çocuğun, bilim adamlarının, Nobel ödüllü bilim adamlarının, gözünden kaçan bir şeyi keşfetmesi mümkün müydü? Bu ona öylesine inanılmaz geliyordu ki. Açık seçik, mantıklı ve makul görünmüş olsa da... Londra'ya geri döndüğünde birine bunu sormak zorunda kalacaktı. Bir ekonomiste. Paul Siegel'e belki. O bilebilirdi.

Saate baktı. Ursula nerede kalmıştı? Pekâlâ, artık hareket ettiğine göre ayağa da kalkabilir, pencereye gidebilirdi. Sokak boyunca rengârenk neonlar yanıp sönüyordu. Yazıların yarısından bu şirketlerin kısmen ya da bütünüyle Fontanelli Enterprises'a ait olduğunun farkına vardı. Otel bile yüzde otuzuna sahip olduğu bir oteller zincirinin parçasıydı. Bu temiz oda için ödediği ücretin bir parçası birçok aşamadan geçerek yine kendi kasasına girecekti. Aynı şey Ursula'nın satın aldığı siyah elbise için de geçerliydi. Bu gidişatın sonunda bir gün her şey onun olacaktı ve asla para harcayamaz bir hale gelecekti.

Bu sırada Ursula'nın, park etmiş araçların, koşuşturan yayaların arasından geçerek otele doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü ve bu arada da sürekli çevreyi kolaçan ettiğini gördü. Perdeyi kapattı. Onların başına gelen bu şeyin ne olduğunu hâlâ anlamıyordu, ama anlaması da gerekmiyordu zaten. Sadece onun yanında kendini mutlu hissettiğini, onun kendisine bakmasıyla birlikte geri kalan her şeyin önemini yitirdiğini biliyordu.

Belki de onun önerdiği şekilde yapmalıydı. Parayı hiç düşünmeden küçük, anlamlı projelere harcamalıydı. Filipinler için klimalı araçlar

veya bunun gibi. Gezegeni akupunktur tedavisine tabi tutmak. Hayatının geri kalanını bununla geçirebilirdi, bu korkunç huzurlu ve tatmin edici bir hayat olurdu. Artık bu aptalca lüks düşkünlüğüne, bu anlamsız kibarlıklara, bu gösterişe bir son verilmeliydi. Jakob Fugger onun atası olsa da olmasa da Fugger'ın, yerleşim alanının yapımına bıraktığı yerden devam ederdi. İnsanlara yardım eder, gelecek de kendi başının çaresine bakardı.

Kapı açıldı ve Ursula içeriye daldı. "Her şey tamam," diye bildirdi, "Yarın öğleden sonra bizi bekliyorlar."

John Ursula'ya baktı, mutluydu. "Hafta sonu da New York'a uçuyoruz," dedi. "O zaman sen de benim ailemle tanışırsın!"

Ursula'nın yüzündeki ifade bu planı beğenmediğini sezdiriyordu. "Önce biraz bekle," dedi duraksayarak. "Önce biraz bekle, ta ki sen... ailemdeki *herkesle* tanışıncaya kadar."

McCaine korumaların ona bu sabah söyledikleri şeyi hiç de eğlenceli bulmamıştı. "Diğer bir deyişle, siz onun geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorsunuz," diye gıcırdadı.

"Kızın Leipzig'deki ailesini aradığını öğrendik," dedi Marco Benetti'nin sesi telefonun öbür ucundan. "Bugün öğleden sonra kızı ve Bay Fontanelli'yi bekliyorlar."

"Ve siz de onları tren istasyonunda bekliyorsunuz, umarım!"

"Elbette. Chris şu anda bizi Leipzig'e götürecek jetin pilotlarıyla görüşüyor."

"Tanrı'ya dua edin de sizi aldatmış olmasınlar." Telefonu hışımla kapattı ve haber spikerinin yanında Fontanelli logosu belirince televizyonun sesini açmak için kumandaya uzandı. "... *Senatör Drummond, Dayton Chemicals'ın Fontanelli Grubu tarafından satın alınmasına karşı olan kararını açıkladı. Senatoyu ...*"

McCaine yine telefonu çevirdi. "Wesley? Şu anda NEW'deki haberleri izliyorum. Bu Senatör Drommond da kim?" Bir süre dinledi.

"*Pekâlâ*, o halde birini gönderin de ona bizim Ohio'dan herhangi bir mal almak zorunda olmadığımızı açık seçik anlatsın, eğer kendini bu işin dışında tutmayacak olursa tabii. Bunu kavramayacak olursa ona bunun ne kadar iş sahasına mal olacağının hesabını gösterin, ona hangi televizyon kanallarında ve gazetelerde bunun tek suçlusu olarak görüneceğini anlatın ve geleceğin eski senatörüne Toledo'nun paketleme servisinde bir yardımcı işçilik statüsünde bir iş önerin. Nasıl? Tabii ki bugün. Bu akşam haberlerde Dayton Chemicals'ı aldığımı duymak istiyorum."

Sinirden başka bir şey değil. Bugünkü randevularına bir göz atarken şakaklarını ovuşturdu. Venezüella delegasyonu hazır bekliyordu. Petrol hâlâ şirketler grubunun belkemiğiydi. Hemen hemen bütün tanker limanlarında gücünü kullanmış ve *Cumana Oil*'in tankerlerinin işlemlerinin özellikle geç bitirilmesini ve özellikle sık sık kontrol edilmesini sağlamıştı. Randevular kaçırılmış ve müşteriler kaybedilmişti, işin geri kalanını da büyük bildik cezalar halletmiş, şirket olası saldırılara karşı güçlendirilmiş ve bugün de satın alınacaktı. Ardından *Mijasaki Steel Corporation*'ın CEO'suyla bir öğle yemeği yiyecek ve onların mal satın aldıkları şirketlerin yapısını gerilimli kredi durumları açısından yeniden düşünmelerini sağlayacaktı.

Ardından Hartford'a gidecek, Profesör Collins'ten dünya çapında kurduğu bu karmaşık güç ağını Giacomo Fontanelli'nin kehanetini geçekleştirmek için nasıl kullanabileceğini dinleyecekti.

Çok ama çok fazla araba vardı yollarda, Londra'dan çıkarken böyle düşündü, keyfi kaçtı. Petrol pazarında hedeflenen monopol oluşur oluşmaz yapılacak ilk iş şu olmalıydı: Benzin fiyatlarını otomobil trafiğini çekici olmaktan çıkarana kadar yükseltmek.

Sırf birbirini sıkıştırmalar, komalar ve itiş kakış; korkunçtu. Profesör Collins'i büroya çağırmayı düşünmüştü önce, ama sonra vazgeçmişti. *Onun Gelecek Araştırmaları Enstitüsü*'nü kendi gözleriyle görmek, sınırsız para akıtmaya başladıklarından bu yana ortaya nelerin çıktı-

ğını anlamak ve profesörün bulduğu şeyin ne kadar güvenilir olduğu konusunda bir duyguya sahip olmak istiyordu. Bu da sadece yerinde mümkündü.

Bugünkü görüşmeler iyi geçmemişti. Muhtemelen iyi konsantre olamamıştı. *Cumana Oil*'in bağımsızlığının garantisini vermeye zorlamak için normalde Venezüellalıları çıtır çıtır yerdi, ama onları eli boş göndermek ve böylece yatırım bölümündeki çocuklara borsadaki koruma ateşini güçlendirme konusunda yardımcı olmakla yetindi. Ne sanıyorlardı ki? Elbette işletmenin özü sağlıklıydı. Yoksa onunla ilgilenmezdi. Ama onlar küçük, kendisi büyüktü; onları yutmak doğaldı.

Kasaguro Gato onun bilmediği bir kredi kaynağı bulmuş olmalıydı. Muhtemelen şu yaşlı Japon milyarderlerden birini gizli ortak yapmayı başarmıştı; o yılmayan tavrını açıklamak ancak böyle mümkündü. *Mijasaki Steel* ile Güney Japonya bölgesindeki en büyük işveren üzerindeki etkiyi, böylelikle de hükümete karşı elinde bir rehin bulundurma şansını şimdilik unutabilirdi.

Kendini iyi hissetmiyordu. Bir gün için bu kadar başarısızlık çok fazlaydı. Aslında Hartford'a da bu yüzden gitmek istemişti –yalnız, şoför ya da korumalar olmadan– gündelik işlerden uzaklaşabilmek ve olaylara daha geniş bir perspektiften bakabilmek için. Ama içinde bir sıkıntı vardı. Kötü bir gündü.

Gökyüzünde karanlık bulutlar dolaşıyordu, bunu duruma çok uygun buldu. Akşam yağmur yağacaktı, belki gök gürültüsü bile olurdu. Bulut tabakasının karanlığında iflah olmaz mor gölgeler vardı.

Ve burada trafik vardı, şehirdışında bile, Londra'yı mutlu bir şekilde geride bırakmış olmasına rağmen. Adım adım ilerlerken Jaguar'ının direksiyonunu sıkıyordu, Çin işkencesi gibiydi. Ön tarafta bir yol inşaatı vardı, buna ek olarak bir de cuma öğle sonrası trafiği. *Hepsi budala bunların*, diye düşündü sinirden kudurarak.

Yol yapımı çalışmaları yüzünden yol iki şeritten tek şeride iniyordu. McCaine taşıtların bir fermuar gibi iç içe geçerek sırayla o tek şeritte ilerlemeye başlamalarındaki ritmi inceliyordu, şapkalı, yaşlı bir

nineciğin kullandığı bir Wolswogen'in önüne geçmesine izin verdi ve hemen arkasından onu takip etmek istedi, tam o sırada sol taraftan kirli kahverengi bir araba gelip fütursuzca McCaine'in önüne geçmeye çalıştı. Otomatik bir davranış olarak sürücüye baktığında orada sarı saçlı, geniş omuzlu, maymuna benzeyen bir herif gördü, zafer dolu mavi gözleriyle o da McCaine'e bakıyordu; yaptığı işten, bir Jaguar'ı sollamaktan hayvani bir keyif alıyor gibiydi. Yanında da orospu gibi giyinmiş dişi bir mahluk vardı ve o da beyinsizce sırıtıyordu.

McCaine boş gözlerle onların arkasından bakakaldı. Ve yavaş yavaş sadece iki yorgun işçinin çalıştığı inşaatın yanından geçerken kadın defalarca dönüp ona baktı, hâlâ zaferin mutluluğu içindeydi ve besbelli yanındaki herifin kahramanca davranışından etkilenmişti. Onun hakkında konuşuyorlardı. Dalga geçiyorlardı. Kendilerini dünyanın en büyükleri gibi hissediyorlardı. McCaine bu manzaraya baktıkça kusacak gibi oluyordu. Bu herif sadece kastan oluşuyordu, şüphesiz ona bulaşmak, arabadan fırlayıp onu boğmaya çalışmak, pek akıllıca olmazdı.

Sonsuz dakikalar boyunca arkalarından sürünürcesine ilerledi ve bu arada, neden insanlığı kurtarmak için bunca çabaladığını sorup durdu kendine. İnsanlık? Bunların çoğunluğu şu öndeki kazmalar gibi değil miydi? Aptal, ruhsuz sığırlar. Bunun için mi zaman harcıyordu? Evrim –ya da kör rastlantı– uğraşmaya değecek birkaç insan ortaya çıkarmış olabilirdi, ama gerisinin hurda olduğu açıktı.

Belki de, diye düşündü McCaine karanlık bir şekilde, insanlığın soyunun tükenmesi sadece önlenemez değildir, aksine bunun tam da zamanıdır.

37

Leipzig'den yarım saat önce tren Saale kıyısındaki küçük bir yerleşim bölgesi olan Naumburg'da durdu ve Ursula ve John hemen trenden inip yolun geri kalanı için taksiye bindi.

Taksi şoförü bu beklenmedik kârlı mesafe işinden oldukça memnundu. Ursula'ya onları nerede bırakması gerektiğini sorduğunda John sadece, "Fark etmez. Tren istasyonu olmasın da," diye yanıt verdi. Marco ve diğerlerinin bekliyor olabilecekleri duygusundan kurtulamıyordu.

Şehir merkezinde, ortasında bir fıskiye bulunan ve etkileyici evlerle çevrili bir meydanda indiler taksiden. John taksi ücretini ödedi, taksici kaba bir İngilizceyle teşekkür etti ve dostça el sallayarak oradan uzaklaştı. John, çantayı ayaklarının dibine bırakıp ellerini ceketinin ceplerine sokmuş onu bekleyen Ursula'ya katıldı. Leipzig'e yaklaştıkça sessizleşmiş, içine kapanmıştı. Öylesine gerilmişti ki, sanki korkunç bir şeyler onları bekliyordu.

"Ee?" dedi John.

"Geldik," dedi Ursula ve çevreye bir bakış fırlattı, sanki her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. "Augustus Meydanı. Eskiden adı Karl Marx Meydanı'ydı. Her şey burada başladı." Fıskiyenin arkasındaki muhteşem görünüşlü bir evi işaret etti. "Bu opera binası. Karşıdaki ise dikimevi, şimdi konser salonu olarak kullanılıyor." Arkasında bir apartman yükseliyordu, açık duran devasa bir kitap görüntüsü vardı. "Tıpkı şu öndeki bina gibi bu da üniversiteye ait..."

"Başladı mı dedin?" diye tekrar başa döndü John. "Ne başladı mı?" Kadın ona baktı. "Gösteriler. Sekiz yıl önce Doğu Almanya Cumhuriyeti vardı burada. Varşova Paktı. Biz Demir Perde'nin öbür tarafında yaşıyorduk ve siz Amerikalılar bizim düşmanımızdınız."

"Ha evet, doğru," diyerek başını salladı John. Sekiz yıl önce mi? O sırada Sarah ile olan ilişkisi acı dolu kaçınılmaz sonuna yaklaşmıştı. "Hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar Berlin Duvarı yıkılmıştı, değil mi?"

Ursula keyifsizce gülümsedi. "O yıkılmadı. Biz onu parçaladık." John'un arkalarına bir yerlere baktı, geçmişe yöneltilmiş bakışlardı sanki bunlar. "Her şey burada başladı. İlk gösteriler, Eylül 1989. Burada, Leipzig'de. Kasımda ülkedeki bütün insanlar sokağa dökülmüştü. Macaristan kapılarını batıya açmıştı. Ve 9 Kasım'da sınır kapısı açıldı. Federal Almanya'ya. Bir yıl sonra Doğu Almanya Cumhuriyeti yoktu." Belli belirsiz ürperdi. "Bütün bunları şimdi söylemek o kadar kolay ki. Ama o sırada burada bulunmak farklı bir şeydi."

Çaprazlarında bulunan dikdörtgen biçimli, mavi, modern sayılabilecek bir binayı işaret etti, her yanı camdı ve girişte heybetli bir rölyef vardı. "Bu benim hayallerimin binasıydı. Üniversite." Acılı bir gülümseme geçti yüzünden. "Şu rölyefin üzerindeki de Karl Marx bu arada. Som metalden yapılma bir şey, öyle bir oturtulmuştur ki, onu oradan çıkarmak istersen bütün binayı yıkman gerekir. Hâlâ orada durmasının nedeni bu." Dönüp uzayıp giden bir yapı kompleksini gösterdi. "Şurada çalışıyordum. Ana postanede. Evrak işleri, faturalar, daktilo, sıkıcı şeyler. O zamanlar üniversitenin görüş menzilinde olmasının bir rastlantı olduğunu düşünürdüm. Öğle yemeklerinde bazen öğrencilerin arasına karışır, onlardan biri olduğumu hayal ederdim."

"Peki neden onlardan biri değildin?" diye sordu John ihtiyatla.

"Bunun için Politeknik üst sınıfını bitirmek zorundaydım, ama buna izin vermediler. Bunun için fazla aptal olduğumdan değil, yanlış aileden geldiğimden. Politik nedenler yüzünden." Çantayı kaldırdı ve kararsızca omzuna astı. "Politika. Her şey politikti. Uzun süre

gösterilerden uzak durdum, daha aşağılara düşmek istemiyordum... Korkuyordum. Gizli servisin herkesin fotoğrafını çektiği biliniyordu, Tanrı'ya ibadet etmek için ulusal kiliseye gidenlerin falan. Buna rağmen daha fazla insan kiliseye gider oldu, öyle ki bir süre sonra kilise bu iş için küçük gelmeye başladı. İbadetten sonra buraya yürüyorlardı, Karl Marx Meydanı'na ve sonra istasyona doğru devam ediyorlardı, bütün şehir merkezi boyunca, ellerinde mumlarla, barış içinde. Bu hükümetin sonunu getirdi; herkesin barışçıl olması. Aksi halde saldırmak için nedenleri olurdu, anlıyor musun? Ama böyle... Yuvarlak köşeden dönüyorlardı, gizli servisin kumanda merkezinin önünden, şarkılar söylüyorlardı ve giriş merdivenlerine mumlar dikiyorlardı. Ne yapabilirlerdi ki? Her şey çok zararsız görünüyordu, değil mi? Gerçekteyse sonun başlangıcıydı."

John büyülenmiş gibi onu dinliyordu ve şimdi oldukça olağan görünen bu yerin o zamanki halini düşünüyordu. Olacakları önceden hissetmediği kesindi.

"Doruk noktası 9 Kasım'dı. Bir pazartesi günü. Gösteriler her zaman pazartesileri olurdu. SED'nin merkez kurulunun o pazartesi Leipzig'deki karşıdevrimi yenmeye karar verdiği yönünde haberler yayılmıştı. Adını böyle koymuşlardı. Gerçekte ise bu göstericilerin üzerine ateş edecekleri anlamına geliyordu. Herkesin sürekli korktuğu şey buydu; 'Çin çözümü'. Haziran ayında Pekin'de öğrenci gösterileri yapılmıştı, hatırlıyor musun? 'Kutsal Barış Meydanı'nda, hükümet tanklarla gelmişti ve ölümler olmuştu. Çoğunluk aynı şeyin Leipzig'de de meydana geleceğine inanıyordu. Buna rağmen yürümeye devam ettiler."

Karşıdaki uzun, koyu sarı binaya baktı; ana postane hâlâ oradaydı. "O akşam bürodaydım. Mesaiye kalmıştım, yapacak çok iş vardı, ama her şeyden önce... bilmiyorum. Belki de nasıl olacağını görmek istiyordum. Nerede durduğumu hâlâ hatırlarım; şurada, dördüncü katta... ışığı kapatmıştık, açık pencerenin önünde duruyorduk, sonunda geldiler... Binlerce insan, bütün bu geniş meydan insanla doluydu, her

yerde insanlar vardı, fıskiye o zamanlar yoktu... bağırıyorlardı: *'Biz halkız.'* Sürekli bu tek cümle, siyah gökyüzünün altında tekrar tekrar, sokak lambalarının ışığında, tek bir ses gibiydi: *'Biz halkız. Biz halkız.'* Beni müthiş etkilemişti. Artık beni hiçbir şey tutamazdı, aşağı indim ve onlara katıldım. Olacaklar umrumda değildi. Ateş edeceklerse etsinlerdi. O andan itibaren sürekli gösterilere katıldım, her pazartesi, sonuna kadar. Başlangıçta katılmamış olsam da en azından diktatörün mezara götürülmesine yardımcı olmak istiyordum, sanırım."

John şaşkınlıkla bakıyordu ona. Onun çevresindeki trafik, insanlar, alışveriş çantaları taşıyan ya da kulaklarında cep telefonlarıyla tramvay bekleyen insanlar, bütün bunlar gerçek dışı gibi görünüyordu; karanlık, boğucu bir gerçekliğin üzerindeki ince yaldız.

"Bunlar seni ilgilendiriyor mu?" diye sordu Ursula. John onun gözlerindeki ciddiyetten ürktü. Sadece sessizce başını sallayabildi ve ona bunun yetmiş gibi görünmesinden mutlu oldu. Ursula gözlerini sildi, seyahat çantası hâlâ omzundaydı. "Bu benim için bir tür geçmişe yolculuk gibi. Özür dilerim."

"Senin üzerine ateş etmediklerine sevindim," dedi çantayı onun omzundan alırken. "Ve olayların haber olarak kalmasına."

Ursula kafasını sağa sola salladı. "Onlar sadece haber değildi. Daha sonraları gerçekten de böyle bir kararın alınmış olduğu ortaya çıktı. *Feliks Dzierzynski*'nin inzibat alayı Leipzig'e kaydırılmış ve askerlere ateş emri verilmişti. Ama onlar bu emre uymadı. Kendi birimlerinde tartışıp emre uymamaya karar verdiler."

Gelecek Araştırmaları Enstitüsü, Hartford'un güneyindeydi ve uzaktan askeri bir tesis gibi görünüyordu. Yemyeşil parlayan izolasyon camlı pencereleri olan üç büyük baraka enstitüye ait bir ısıtma tesisinin çevresinde duruyordu; bu da yeni parlatılmış bacasıyla eski bir tuğla binaydı. Alanın girişindeki bekçi McCaine'in kimliğini görmek istedi ve emin olmak için, ziyaretçinin yüksek seçkinliğinden en ufak bir etkilenme belirtisi göstermeden kabinesinden enstitüyü aradı, bu

süre içinde kötü bakışlı dobermanı McCaine'den bir an bile gözünü ayırmadı. O da bu arada alanı çevreleyen üç metre yüksekliğindeki tel örgüyü inceledi, üst kısmı da dikenli tellerle kaplanmıştı. Yüksek direklere projektörler yerleştirilmiş, enstitü binalarının çevresini saran çimenlere çok iyi bakılmış ve iyi biçilmişti. Her şey tam da onun emrettiği şekildeydi.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi iri yapılı adam kimliği geri verirken, köpeğininkine düşündürücü bir şekilde benzeyen bir yüz ifadesiyle. Bütün bu süre içinde arkasında hazır tuttuğu yarı otomatik silahını mahfazasına geri koydu ve beyaz kapıyı açan düğmeye bastı.

McCaine günün bu saatinde bile hemen hemen dolu olan park yerinde boş bulduğu bir yere park etti arabasını ve yan tarafta onun için bir park yerinin ayrılmış olduğunu ancak girişe doğru yürüdüğü sırada fark etti. Hartford üzerindeki gökyüzü kapanıyordu, gök gürleyecek gibiydi. Başka bir bekçi onun döner kapıdan geçmesine izin verdi, Profesör Collins onu kapının arkasında bekliyordu, kendisini beklenmedik bir saygıyla selamladı ve hemen binayı gezdirmeye başladı.

McCaine koridorlar, bürolar, irili ufaklı salonlar gördü, hepsi de tıka basa bilgisayarla doluydu, rafların üzerinde rakam dizilerinin aktığı, diyagramların titrediği, her türden grafik şemanın sürekli değişip durduğu ekranlar sıralanmıştı. Sayısız soğutucunun çıkardığı ses uğursuzluk bildiren melek seslerinin uğultulu bir korosuna dönüşmüştü, cızırtıyla çalışan yazıcıların sesi ara sıra bozuyordu bu uyumu. Yazıcıdan çıkan kâğıt orada kalmıyor, hemen bir çalışan tarafından alınıp benzer kâğıtlarla dolu bir duvara asılıyor ya da dikkatle seçilen dosyalardan birine yerleştiriliyordu. Duvarlarda *Strategy EN-1* ya da *Komplex RES/POP* yazılı tahtalar asılıydı, masalarda boş pizza kartonları ve sigara izmaritleriyle dolu kahve fincanları yığılıydı. Küçük bürolardan birinde genç, tıraşsız bir adam gördü McCaine, adam açılır kapanır bir iskemlede ağzı açık uyuyordu, tükenmezkalem hâlâ elindeydi.

"Tim Jordan, aşırı nokta stratejilerinin uygulanmasından sorumlu," diye açıkladı Collins alçak sesle, "Salı gününden beri burada."

"Buna inanırım," diye gıcırdadı McCaine bu tür bir hırs gösterisinden duyduğu hoşnutsuzlukla.

Nihayet profesörün bürosuna geldiler, enstitünün geri kalan kısmından daha konforlu gibi durmuyordu büro. Duvarlar kitap rafları ya da arşiv dolaplarıyla kapanmamışsa, bütün pencereler hiç boş yer kalmamacasına diyagramlar ve çok sayıda çıktının dikkatle birleştirilmesiyle oluşturulmuş büyük resimlerle kaplanmıştı.

"Lütfen oturun," dedi Collins boş koltuğu göstererek. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Çay, meyve suyu, su?..."

McCaine hayır anlamında başını salladı. "İşleyecek bir plan benim için yeterli olurdu şu an için."

Profesör gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kırpıştırdı. "Şey, evet, anlıyorum," dedi ve sinirli bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Ne tür sonuçlara vardığımızı öğrenmek istiyordunuz." Bunu şimdi anlamış gibi başını salladı ve kâğıtlarla kaplı duvarlarının önünde ileri geri yürümeye başladı. "İlk önce belki de uyguladığımız stratejileri anlamakta fayda var. Mayıs ayında, sizin de bildiğiniz gibi, Fontanelli Enterprises üzerinden modelin hangi parametrelerini ne kadar ve ne boyutlarda etkileyebileceğinizi saptamıştık. Bu belirli bir miktarda parametre ortaya çıkardı, söylediğimiz gibi, belirli bir zamandaki durumda meydana gelen, ama göze çarpmayan değişiklikler yani, bu zaman noktaları da değiştirilebilir bir durumdaydı; biz bunu Ocak 1998 itibariyle başlattık. Karmaşık bir modelle uğraştığımız için çeşitli parametrelerin önceden öngörülemeyen biçimlerde de etkilenebilir olduğu ortaya çıktı, bu da yine, tedbir olarak bir *brute-force* ilave yapılması anlamına geliyordu, yani her parametre grubunun kombinasyonlarıyla diğer parametre gruplarının herhangi bir biçimde kombinasyonu, ki buna da matematikte permütasyon denir. Küçük miktarların permütasyonları bile devasa rakamlar ortaya çıkarıyor, bizim durumumuzdaki rakamlar ise astronomik boyutlarda. Bu yüzden

biz de çeşitli meta-stratejiler kullandık, etkisiz kombinasyon alanlarını önceden dışlamak ya da en azından bir kenara ayırmak ve dikkatlerimizi daha verimli bölümlere yöneltmek amacıyla. Bu stratejilerden biri, ilk önce aşırı noktaların permütasyonlarını incelemekti, yani en erken zaman dilimindeki mümkün olan en büyük etkileşimleri. Bir başka strateji ise şunu hedefliyordu; ağırlık noktası oluşumlarının sonuçlarını incelemek, duyarlı bölgeleri tanımlayabilmek. Bunun da önceden inceleyebilmek için pek esnek olmadığı ortaya çıktı, ki biz de bu yüzden temmuz ortasında bütün güçlerimizi ekstrem durumların verimli kombinasyonlarını geliştirmeye yöneltmekten vazgeçtik. Biz..." Profesörün bu şelale gibi akan konuşmasını durdurmak için elini kaldırdı. "Eğer yanlış anımsamıyorsam bütün bunları mayıs ayında tam da bu şekliyle konuşmuştuk," dedi.

Collins şaşırdı, sonra başını salladı. "Bu mümkündür. Gerçekten."

"O halde *şimdi* sadede gelmenizi rica ediyorum."

"Evet. Tabii. Nasıl arzu ederseniz." Aşırı gergin görünüyordu profesör. Kolu duvardaki diyagramlara doğru uçuşur gibi bir hareket yaptı ve sonra ağırlaşmış bir şekilde yanına düştü. "Burada sonuçları görüyorsunuz, hepsini, genel bir kuşbakışıyla."

"Ben sadece çizgiler görüyorum," dedi McCaine.

"Evet. Elbette sizin yoruma ihtiyacınız var. Mesela şurada gördüğünüz Asya'daki ekonomik gelişmeler, bütün Asya ülkelerindeki toplam branşların ekonomik gelişimlerinin toplamı, şu düzgün çizgi pozitif uçları gösteriyor, noktalı çizgi de negatif uçları. Yandaki liste de uç değerlere götüren bütün veri setlerinin genel bir görünümünü; belirtiler sayesinde ilişkiler kolayca..."

"Profesör Collins," diye kesti yine McCaine, "şu anda sizin metotlarınızı tartışmak ilgimi çekmiyor. Ben buraya sonuçları almak için geldim."

Bilim adamı düşünceli bir şekilde başını salladı, güçlükle yazı masasının kenarına oturdu. "Siz insanlığın gelişiminin nasıl sağlam ve dayanıklı ilişkilere oturulabileceğinin planını kastediyorsunuz."

"Aynen öyle. Açık söylemek gerekirse bu uzun soluklu açıklamalarınız bende mayısta kararlaştırdığımız sonuca ulaşamamışsınız gibi bir düşünce uyandırdı."

"Ah, evet, ulaştık tabii ki," diye karşılık verdi Collins, gözlüğünü çıkardı ve beyaz önlüğünün ucuyla silmeye başladı. "Hatta düşündüğümden daha ileriye gittik. Ama beklenen plan, korkarım, sonuçların içinde bulunmuyor."

"Olamaz."

Profesör masasından bir kâğıt aldı. "Ulaşılmak istenen hedef ekim başına kadar yüz yirmi milyon simülasyon akışıydı. Böylece bütün uç nokta setleri ve en iyi beş yüz eklenti ayrıntılı bir şekilde incelenmiş olacaktı. Gerçekten de bu sabah tam saat on itibariyle 174.131.204 akışı bitirdi, yani planlanandan yaklaşık yüzde elli daha fazla." Kâğıdı tekrar kenara koydu. "İşleyen bir plan bulamamış olmamızın nedeni bizim yavaş çalışmamız ya da az bilgisayarımızın olması değil. Bunun nedeni böyle bir planın olmaması."

Kilisenin boyası dökülmüş ve yıpranmış görünen banklarından birine oturup sustular.

John kendini atmosferin etkisine bıraktı. Burasının bir devrimin başladığı yer olması ona kesinlikle inanılmaz geliyordu. Nikolai Kilisesi küçük ve inşaatlarla çevrili olduğu için görülemeyecek haldeydi, içi mütevazı olarak aydınlatılmıştı, neredeyse hiç ziyaretçisi yoktu. Bütün pencereler, mat camın arkasındaki koyu renk perdelerin çekili olmadığı yerlerde dışarıdan kapatılmıştı. Yan taraflarında elle boyanmış, daire şeklindeki bir gökkuşağının içinde, elindeki çekiçle örse vuran bir adamın olduğu tabela bulunuyordu. "Saban demiri," diye tercüme etti üzerindeki yazıyı Ursula kulağına fısıldayarak. "St. Nikolai Kilisesi'nde barış duası, her pazartesi saat 5'te."

Bu şekilde başlamıştı öyleyse. Bu kilisede yapılan açık bir çağrıyla. John bu yerin, umut dolu, çaresiz, korku içinde, öfkeli, titreyen ve her şeyden öte kararlı insanlardan bir hatıra barındırıp barındırmadığını

hissetmeye çalıştı; ama hiçbir şey yoktu, varsa da hissedilemiyordu. John mat, beyaz ahşap tahtalara, zarif yeşil süslemelere, kilisenin çatısını taşıyan, stil dolu bir yuvarlak taban üzerinde duran ve yukarıda da aynı şekilde yeşil bir varakla biten heybetli sütunlara baktı; oldukça normal bir kiliseydi işte. Burada 1989 sonbaharına dair en azından bir hatıra tahtasının bile olmamasını garip buldu John. Yeni hükümetin bile böyle bir şeye gerek görmemiş olmasını.

Sanki yeni yöneticiler de, her hükümeti yıkabilecek olan böyle bir şeyin –herkesin– toplanarak hep bir ağızdan 'Yeter!' diye bağırmasının unutulmaya bırakılmasının daha iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Ursula meraklı gözlerle ona baktı. "Sen... nasıl denir? İnançlı biri misin?"

"Sık sık kiliseye gidip gitmediğimi mi soruyorsun? En son yirmi yıl önce gitmiştim, en büyük kardeşim Cesare evlendiği zaman," diye ekledi.

Ursula belli belirsiz gülümsedi. "Biliyorum. Bir keresinde uçakta onunla yan yana oturmuştum."

"Ha, evet." Bu geçen gecelerde birbirlerine anlattıkları anekdotlardan biriydi.

"Hayır, ben dine inanıp inanmadığını soruyorum. Bir Tanrı'ya inanıp inanmadığını?"

"Bir Tanrı'ya inanıyor muyum?" John derin bir iç geçirdi. "Üç ya da dört yıl önce bu soruya açık bir cevap verebilirdim, ama bugün... Bilmiyorum. Kehanet nedeniyle soruyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Eğer Giacomo Fontanelli'nin kehanetini Tanrı'dan öğrendiğine inanıyorsan, mantıksal olarak Tanrı'ya da inanıyor olmalısın."

John düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bütün bunların arkasında tanrısal bir planın olma olasılığını açık bırakıyorum, diyelim... Hatta belki de bunu *umuyorum.* Ama buna inanıp inanmadığını...

"Cristoforo Vacchi'nin inandığı gibi mi?"

"Hayır. Öyle değil," John emin bir şekilde kafasını sağa sola salladı. "Bunu yapabilmeyi isterdim."

"Son olarak gençlik takdis töreninde bir şeylere inandım. *Çalışan insanlara mutlu bir hayat sağlamak için bütün gücünüzü kullanmaya hazır mısınız? Evet, buna yemin ediyoruz. Barışsever, demokratik ve bağımsız bir Almanya için? Evet, buna yemin ediyoruz. Halkların dostluk ruhu içinde yaşamak, çalışanların, birbirini destekleyen topluluğunun saflarına katılmak istiyordum...* Ve sonra yüksekokula gitmeme izin verilmedi, sınıfımın en iyisi olmama rağmen. Bu durumdan şikâyetçi olduğumda herkes kaçamak bakışlarla bakıp kaçacak yollar aradı; birbirini destekleyen toplulukmuş! Hepsi boş laf. İnanç ve idealizm, bunlar birini diğerini kullanmaya davet eden sözlerden başka bir şey değil." Uzaklardaki trafik gürültüsünün duyulmasını sağlayan bir suskunluk oldu. "Jakob Fugger'ın Giacomo Fontanelli'nin inancını kullandığı gibi mi demek istiyorsun?"

"Ve Michelangelo Vacchi'ninkini de unutmamak lazım." Sunağın yanında bir adam belirdi, kilise hizmetlisiydi muhtemelen, ayaklarını sürüyerek iki şamdanı başka bir yere çekti ve sonra da bunların üzerine mumlar yerleştirmeye koyuldu. Her şey şaşırtıcı bir şekilde normal görünüyordu.

"O insanlar," diye sordu John, "neye inanıyorlardı? Yani, kiliseye geldiklerine göre. Bir şeye inanıyor olmalıydılar."

Ursula omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sadece çaresiz olduklarını hissediyordum ve gidilebilecek başka bir yerleri de yoktu. Ama devleti yıkabileceklerine inanmadıkları kesindi."

"Öyle mi?"

"Buna kimse inanmıyordu. Zaten bunu çok azı istiyordu. Çoğunluk bir parça daha fazla demokrasi ve seyahat özgürlüğüyle yetinebilirdi. İşte her şey böyle başladı yurtdışına seyahat için başvuranların isimleri kilisenin ilan vitrinine asılmıştı, çünkü onların arkalarında bir iz bırakmadan ortadan kaybolabileceklerinden korkuyorlardı." Ursula John'a döndü. "Hiç kimse iki devletin birleşmesi gibi bir şey beklemiyordu;

espri de burada, anlıyor musun? Moskova'daki Gorbaçov'a rağmen, Glasnost ve Perestroyka'ya rağmen dünyanın hiçbir yerinde bunu hesaba katan birileri yoktu. Gizli servisler değil, hükümetler değil, hiç kimse. Hiçbir falcı bunu söylemedi, hiçbir bilgisayar bunu hesaplamadı, Almanya'ların birleşmesini ve Varşova Paktı'nın yıkılışını anlatmaya cesaret eden hiçbir ütopik hikâye yazılmadı. Barış içinde, bir damla kan dökülmeden. Ve ben iddia ediyorum ki, bu ne tahmin edilebilir ne de kaçınılır olan bir şeydi. Rahatlıkla başka türlüsü de olabilirdi. 9 Kasım'da meydandaki kalabalığın üzerine ateş edebilirlerdi. 9 Kasım rahatlıkla üçüncü dünya savaşının başlangıcı olabilirdi. Uçurumun kenarındaydık. Sadece şanslıydık."

"Ya da bir öngörüydü."

"Olayların akışını değiştiren öngörüyü mü kastediyorsun? Ölümümü önceden haber verecek bir öngörü benim ne işime yarar? Bu nedenle ben şans demeyi tercih ediyorum, eğer bir şanssa."

"Gerçekten de bu kadar hassas mıydı? Bunu hiç hatırlayamıyorum."

"Bu pek konuşulmadı aslında. Bu konuyu araştırdım; daha sonraki tarih öğrenimim sırasında yaptığım ilk çalışmalardan biriydi. Barışçıl bir halk ayaklanmasının meydana geleceği ve bunun sonucunda hükümetin devrileceği yolunda hiçbir plan yapılmamıştı. Ayrıca kasım akşamı insanlar hükümetin bu konudaki açıklamalarını yanlış anladıkları için kitleler halinde sınırlara hücum etti; sınırların açılması kesinlikle söz konusu değildi, sadece yurtdışı seyahat izinleri için gerekli işlemlerin kolaylaştırılacağı duyurulmuştu. Bir sınır görevlisi insanların üzerine ateş etmiş olsaydı ne olurdu peki?" Söylediğinin etkisini görmek için bir süre bekledi, John'a baktı, onun etkilenmiş olduğunu görünce ekledi: "Bu benim için bütün o zekice planların, tahmini hesaplamaların ve analizlerin hava cıva olduğu anlamına geliyordu. Olan olur; bu yüzyıldaki bütün önemli olaylar beklenmedik bir şekilde meydana gelmiştir. Eğer bugün eski tahminlere bakılırsa, elli yıllık ya da daha eski, insan sadece gülebilir; hemen hemen hiçbir şey tahmin edildiği gibi olmaz." Elini John'un koluna koydu. "Bu

yüzden sana diyorum ki, bütün bunlar zırvalıktır. Kehanet zırvalıktır. Geleceğini kaybetmiş olan insanlık, saçmalıktır."

"Peki gezegenin yarısının bana ait olduğu? Bu da mı bir zırvalık acaba?"

Ursula gözlerini kıstı. "Bir hırsız gibi kendi korumalarından kaçmak zorunda kalıyorsun. Bunu nasıl adlandırırsın? Dolu dolu yaşanmış, özgür bir yaşam mı?"

Profesör kalın dosyayı açıp, olanca ağırlığıyla McCaine'in önündeki masaya bıraktı ve sayfalarını çevirerek içindeki diyagramları gösterdi. "Örneğin şu. Bütün ekonomilerin olası gelişimleri. Kolayca görebileceğiniz gibi bu alanda büyük bir etkiniz var. Bu gezegendeki herhangi bir ülkeyi seçebilirsiniz ve ekonomisinin son yaprağına kadar açılmasına, büyümesine izin verir ya da onu tamamen onu mahvedebilirsiniz. Her veri setinin numarası diyagramlarda gösterilmiştir, buna dair stratejiler de ektedir. Dünya hâkimiyetinin el kitabı."

McCaine parmak uçlarıyla sayfaları çevirdi. "Bu tür bir etkinin yararsız olacağı bana pek mantıklı gelmiyor."

"Çünkü iki şeyi karıştırıyorsunuz; *para* ve *gerçeklik*. Kontrol edebildiğiniz tek şey para. Oysa para sadece bir kurgudur, insanlar arasında yapılan bir anlaşma. Eğer parayı kontrol ediyorsanız, ekonomiyi de kontrol edebilirsiniz; ama insanlar sessiz anlaşmalara uyduğu sürece. Ekonomik sürecin parçası olmayan her şey, neredeyse tamamen sizin etki alanınız dışındadır. Örneğin üreme." Collins duvardaki resimlerden birine yaklaştı, elinin tersiyle üzerine tıklattı. "Bu muhtemel nüfus gelişimlerinin hesaplarını gösteriyor. Şaşırtıcı derecede ince bir kanal, değil mi? 2000 yılından önce altı milyarıncı insan dünyaya gözlerini açmış olacak, bu kaçınılmaz. Ve bu rakam bir gün iki katına çıkacak, bunda da sadece marjinal düzeyde bir değişim mümkün."

McCaine yumruk yaptığı elini ısırıyordu ve umutsuz bakışlarla eğrileri inceliyor, elinde olmadan başını sağa sola sallıyordu.

588.000.000.000 $

"Ve bu sadece gerçeğin yarısı," diye sürdürdü bilim adamı. "Eğer stratejilere bir göz atılırsa, ki bunlar bu diyagramda nüfus artışı üzerinde yavaşlatıcı bir etki yaratıyor, ama diğer taraftan bozkırlaşmaya, çölleşmeye ve toprağın aşırı tuzlanmasına yol açıyor." Daha küçük bir resme işaret etti. "Bakın, tarım alanlarının gelişimi. 1980'de her dünya vatandaşı için 0,31 hektar verimli tarım alanı düşüyordu, 2000 yılında ise bu rakam 0,16 olacak. Verimli alanlar, hem gelişimleri, hem de kalitesi ve dayanma güçleri açısından zayıflayacak. Erozyon, kaçınılmaz olan modernleşme sebebiyle hızlanacak; tuzlanma, sulamanın kaçınılmaz olduğu yerlerde, ve nihayet zehirlenme de kendi payına düşeni isteyecek. Yirmi beş yıl içinde insan tahminen 800 metrekareden az bir alanla yetinmek zorunda kalacak, sadece bir bahçe. Peki nasıl devam edilecek?" Elini güçsüz bir şekilde yanına bıraktı. "Devam edilemeyecek."

Bir süre kendi düşüncelerine dalmış halde bakakaldılar. Ardından McCaine düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı, bu sırada insanın içine işleyen bir gıcırtı yükseldi koltuktan.

"Yine de hâlâ inanamıyorum," dedi. "Peki hammaddeler konusunda ne diyeceksiniz? Fontanelli Enterprises teknolojik açıdan çok önemli sayısız maden yatağına sahip. Onları işlemeyi istediğimiz zaman durdurabiliriz. Ya da enerji? Gerçi petrol pazarının tamamını kontrol etmiyoruz, ama fiyatları canımızın istediği şekilde yükseltebiliriz. Bunun sizin simülasyonlarınızda birtakım karşılığı olması lazım."

Collins yeniden masasının kenarına oturdu. "Var da. Ama eğer karmaşık bir sisteme baskı uygularsanız kaçma stratejileri ortaya çıkar; bu tamamen otomatiktir, çünkü böylece alternatif opsiyonların çekiciliğini artırmış olursunuz. Sadece enerjiyi ele alalım. Petrol fiyatlarını artırma önlemi diğer enerji kaynaklarını daha çekici hale getirecektir, güneş enerjisini mesela."

"Buna kesinlikle karşı olmazdım."

"Ama bu sayede baskı aracınızı kaybetmiş oluyorsunuz. Hammaddeler konusunda da aynı şey geçerli. Hatta bunun tarihte örnekleri de var. Savaş zamanlarında taraflar birbirlerini boykot edip deniz yollarını

kapatarak karşı tarafın hammadde girdilerini sınırlamaya çalıştı, en azından savaş için önemli olanlarını; sonucunda alternatif maddeler keşfedildi, zaman zaman çok daha iyi alternatifler."

McCaine taşlaşmış bir yüzle ellerini kolçaklara koydu. "O halde varılan sonuç bu? Her şeyin kaybedilmesinin sadece bir an meselesi olduğu?"

"Ben bunu söylemedim. Benim vardığım sonuç, sizin çöküşü önlemek için sistemi etkileme olanaklarınızın yeterli olmadığıdır. Bu sizin elinizde değil, basitçe söylersek."

"Ah, teşekkürler," dedi McCaine.

"Ama bununla süren etkileme çabalarının, mesela uluslararası işbirliği sayesinde..."

Konuğu bu sözler üzerine kafasını arkaya dayayıp yarı bağırmaya, yarı gülmeye benzer bir gürültü çıkarınca profesör sustu.

"Uluslararası işbirliği!" diye gürledi McCaine. "Profesör, siz hangi gezegende yaşıyorsunuz? Ne zaman ve nerede herhangi bir uluslararası işbirliği etkili olmuştur? Tarihte buna benzer bir örnek var mı? Benim sadece felaketler için örneklerim var. Bütünüyle sonuçsuz kalan çevre koruma konferansları... Hayır, bana bununla gelmeyin. Bu gerçekten kötü."

"Şimdiye kadar yapılmış en mükemmel, en temelden tahmini hesaplamalar var elimizde. Uluslararası bir konferans sırasında önerilen her önlemin etkilerini hesaplayıp delegelere aynı gün içinde gösterebiliriz."

McCaine sadece kafasını sağa sola salladı.

"Unutun bunu."

"Bunları kamuoyuna açıklayarak..."

"Hiçbir şey kamuoyuna açıklanmayacak."

"Patron sizsiniz." Collins'in zayıf bedeni içine büzülür gibi oldu. "Fakat bir an önce ve kararlılıkla çok etkili şeyler yapılmazsa, size her türlü hayal gücünü aşan açlık ve salgın hastalıktan, sonunda da

artık üzerinde yaşamaya değmeyecek ıssız, havası berbat ve posaya dönmüş bir dünyadan başka bir şeyin sözünü veremem."

Ursula'nın ailesinin oturduğu üç odalı dairenin bulunduğu binanın önünde bekliyorlardı. Yerden bitmiş gibi Marco birden önlerinde belirdi ve, "İyi günler Bay Fontanelli," dedi, sesinin sitem içermemesine gayret etmişti. Ama bunda çok da başarılı olamadı. Park etmiş bir araçtan çıkan diğer adamlar karanlık bakışlarla bakıyor, hiçbir şey söylemiyorlardı.

Valenler dördüncü katta oturuyordu, asansör yoktu. Ursula ve John soluk soluğa karanlık merdivenleri çıkarken onlar kapının önünde bekliyordu, iki mütevazı insanın, kızlarını görünce yüzleri aydınlanmıştı. Onları selamladılar, Ursula'nın annesi gerçi " *Welcome*," diye İngilizce hoş geldin dedi ama hemen aceleyle aslında o dili bilmediğini anlatmak için "I don't speak English," diye ekledi ancak John bunu anlayıncaya kadar defalarca söylemek zorunda kaldı.

Babası çat pat İngilizce biliyordu; eskiden müşterisi, şimdi işvereni olan bilgisayar şirketi büyük bir Amerikan şirketinin Almanya şubesiydi, bu nedenle bir parça İngilizce öğrenmek zorunda kalmıştı. Okulda sadece Rusça öğrendiğini anlattı, ama artık tek kelime hatırlamıyordu. Konuşurken çok gülüyor ve John'a sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi davranıyordu. Masada sık sık bileklerine masaj yapmak için çatal bıçağı bir kenara bırakıyordu; bu John ve Ursula'nın bildiği gibi romatizmayla ilgili bir sorundu.

Ursula annesine çok benziyordu, eğer üzerinde çiçekli nine elbisesi ve bunun üzerinde de gri önlüğü olmasaydı onu Ursula'nın ablası sanmak pekâlâ mümkündü. Ursula tercümanlık yapmak zorunda kaldı, çünkü anne John hakkında pek çok şey öğrenmek istiyordu; anne babasını, kardeşlerini, çocuk isteyip istemediğini ve kaç tane istediğini... John bu soruyu on diye yanıtladı ama Ursula tercüme etmedi. Ama babası anlamıştı, John'un söylediğini karısına aktardığında büyük bir kahkaha koptu; Ursula'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ben burada büyüdüm," dedi Ursula balkondan aşağıdaki çocuk parkına bakarlarken. "Bak, hâlâ o eski tahterevalli. Ona bayılırdım. Şu arkadaki çöp tenekelerinin yanında çocuğun biri beni öpmeye çalışmıştı, on bir yaşındaydım."

"Uygun bir yer değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ev küçük ve dardı, üstüne üstlük bir de mobilya ve ıvır zıvırla doldurulmuştu. Ursula'nın eski odası büyük bir özenle kurulmuş bir oyuncak tren tarafından işgal edilmiş durumdaydı, karısı mutfakta akşam yemeği için son hazırlıkları yaparken, babası büyük bir heyecanla göstermişti treni. Yemekten önce ismini bir masal kahramanından alan köpüklü şarap içildi. John bunun hangi masal kahramanı olduğunu ve köpüklü şarapla ne tür bir ilgisinin bulunduğunu anlamadı, ama şarabın tadı güzeldi ve tatlıdan sonra fotoğraf albümleri çıkarıldı. John, Ursula'nın çocukken çekilmiş çıplak bir fotoğrafını, anaokulda, okula başlarken ve Macaristan tatili sırasında çekilmiş fotoğraflarını gördü. Ayrıca Valen ailesinin Gran Canaria gezilerinin, otuzuncu evlilik yıldönümlerinin diyalarına da bakmak zorunda kaldılar. Vedalaşıp ayrıldıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu ve baba Valen hâlen pek ayık sayılmazdı.

Yağmur çiseliyordu. Şaşırtıcı derecede sessiz olan korumalar onları Ursula'nın şehrin diğer tarafındaki evine götürdü. John bu gece onlara ihtiyacı olmayacağını söyleyince sadece dişlerini göstermekle yetindiler.

McCaine'in akşamın geç saatlerinde enstitüyü terk ettiği sırada ilk damlalar düşmeye başlamıştı, önceden yer ayırttığı Hartford'daki otelin önüne arabasını park ederken yağmur sağanağa dönüşmüştü. Bu gece oradaki tek konuktu ve odası bir kişi için fazlasıyla büyüktü. Seyahat çantasını ve ıslak pardösüsünü çift kişilik yatağın üzerine fırlattı, ışığı yakmadan terasa açılan kapıya gitti.

Uykuyu düşünmek imkânsızdı. Sanki bir yerlerde büyük bir tufan bekleyen bir Nuh varmış gibi yağıyordu yağmur; şimşekler çakıyor, gök gürüldüyor, gökyüzü âdeta parçalara ayrılıyordu.

38

Nasıl olabilirdi bu? Yapılması gereken her şeyi yapmıştı, gecelerini, arkadaşlarını, ilişkilerini bu uğurda feda etmişti, öğrenimi için aç kalmıştı, gerçekten de kendine hiç özen göstermemişti, hayır, yapamamıştı. Bununla beraber...

Nasıl olabilirdi bu? Her şey birbirine o kadar iyi uymuştu ki. Kader onu bu işle görevlendirmişti, bundan sürekli emin olmuştu. Bu görev adımlarına eşlik etmiş ve onu bugünkü yerine yerleştirmişti, nihayet her şey hazırken... Bu işe bir hayat feda etmişti, görevinin çizdiği yolu izlemek için, bu gözü kapalı söylenebilirdi. Sadece bir tek şey değil. Ve yine de boşa gitmiş olabilir miydi?

Akla hayale sığmaz. İmkânsız.

Katlanılmaz.

McCaine gözlerini camdan dışarı dikmişti; ellerini cama bastırarak dışarıdaki kuduran doğayı izlerken kendi nabız atışlarını hissediyordu. Yağmur öfkeli bir kırbaç gibi camlara çarpıyordu; güçlü bir fırtınanın emrine girmişti. Aşağıdaki cadde artık görünmez olmuştu, bir şimşek çaktığında bile, parlak, beyaza çalan mavi ve müthiş şiddetli bir ışık, sabit ve nemli gözlerinde gölge parçaları bırakıp kayboluyordu. Bir yerlerde bir pencere kepengi çarpıp duruyor, bir köpek acı acı uluyordu; sanki canlı canlı derisi yüzülüyordu hayvanın, ama her ikisi de sadece zayıf, cansız fon gürültüleriydi, kuduran fırtınanın içinde neredeyse hiç duyulmuyordu.

Ve gök gürültüleri, kıyamet günü patlamaları, insanın kafatasını ikiye ayıracak, kanını toza dönüştürecek cinstendi. Öylece durdu ve her şeyi oluruna, kendini kanayan şiddetin sesleri içinde ürpermeye

bıraktı, içinde yanan, onu yiyip bitiren çaresizliğin şiddetini biraz olsun azaltıyordu bu.

Çok geç. Çok yavaş. Profesörün hesaplamaları sezgisini doğrulamıştı. Yapılması gereken şeylere çok geç başlanmıştı. Çok uzun süre beklenmişti. Vacchiler onu evden kovduklarında korktuğu şey de buydu.

Başarısız olmuştu... Hayır. Bu olamazdı, olamazdı, olamazdı. Her şeyi yapmış, her şeyini vermiş, kendi payına düşeni yerine getirmişti, gerçekten de. Kehanet de üstüne düşeni yapmalıydı.

Yine bir şimşek ve gök gürültüsü, bu sefer aynı anda, Tanrı'nın bir cezası gibi üzerine düşmüştü. Camdan geri sıçradı, gözleri kamaşmış, kulakları sağır olmuştu, bir an parçalara ayrıldığını düşündü; eğer sandığı şey olsaydı sevinçten havalara sıçrardı. Kravat onu boğuyordu, boynundan çekip kopardı, ceketini parçaladı, ikisini de rastgele arkasındaki karanlığa fırlattı. Bu müthiş, elinde bulunan bu eşsiz araçlar, bu daha önce hiç var olmamış güç, bu hayal gücünü aşan zenginlik, bütün bunların bir hiç olduğu kafasına bir türlü girmemişti, dünyayı felakete giden yoldan, hayatı sürdürecek olan, adını hak etmiş olan bir geleceğe götüren yola döndürmeye yetmeyecek miydi bütün bunlar? Gerçekten de hiçbir plan etkili olamayacak mıydı? Oysa bunu gerçekleştireceğinden hep emin olmuştu, hep. Odasını ısıtmak için kömür bulamadığı; kazaklar ve paltolarla masaya oturduğu, eldivenli ellerinde tükenmezkalemleri tuttuğu, yazdığı, okuduğu, öğrendiği gecelerde onu ayakta tutan hep bu kor halinde yanan inanç olmuştu. Her sabah güneşin doğması kadar kesin bir inanç, onu çaresizlik anlarında, işini kurduğu ilk günlerde, yatırım yaptığı hisse senetlerinin düştüğü zamanlarda, yatırımcıların paralarını geri istediği zamanlarda onu ayakta tutan bir inanç... Bundan hep emindi, hayır, her şeyin iyi gideceğini *biliyordu.* Çünkü onun için bu yol belirlenmişti, bu çok özel görevi yerine getirmesi için bütün insanların arasından o seçilmişti.

Artık böyle değil miydi? Hiçbir zaman böyle olmamış mıydı yoksa?

Ama bütün bu iyi rastlantılar! Yolu açmada ona gösterilen bütün bu destekler, ona yardım eden olaylar. Hepsi bu muydu? Hayır, bü-

tün bunlar bir kendini kandırma olamazdı. Bütün istatistikler, bütün olasılıklar buna karşıydı. İmkânsız. Yönlendirilmiş ve eşlik edilmişti, sürekli, bütün bu yıllar boyunca, hayatı boyunca.

Herkese yetmeyecek, demişti Profesör Collins sonunda. Gözleri yanmıştı, akciğeri, kalbi. Hesaplamalarda ya da modelde hata yoktu, herhangi bir umut verecek hiçbir şey yoktu. *Herkese yetmeyecek.* Dünya bütün insanlara bir gelecek sunabilmek –yaşamaya değer bir yaşam; onurlu, güvenli ve sağlıklı– için yeterince büyük değil. Yeterince zengin değil. Rakamlar bunu kanıtlıyordu. Diyagramlar açıktı. Soğukkanlı ve acımasız hesaplamalar şüpheye yer bırakmıyordu.

Tanrı'nın bunu istemiş olması mümkün müydü? Kehanetten bu yana fikrini değiştirmiş olabilir miydi? İnsanlığın kökünü kurutmaya mı karar vermişti?

McCaine gömleğinin düğmelerini çözdü, gömleğini pantolonun içinden çekip çıkardı, vücudundan sıyırdı ve fırlatıp attı. Bakışları yatağın yanındaki komodine takıldı. Bir çekmece. Üzerine atılıp açtı. Bir kitap, İncil. Nuh, Nuh'un başına ne gelmişti? Kitabın sayfalarını çevirdi, ama bu sadece bir Gideon İncili'ydi, üç dilde yazılmış Yeni Ahit, ama ona Eski Ahit lazımdı. Nuh. "Tanrı dedi ki, ben insanları yeryüzünden kaldırmak istiyorum, insanlardan sığırlara ve solucanlara ve göğün altındaki kuşlara kadar, zira onları yapmış olmam bana pişmanlık veriyor." Okulda öğrendiği bu bilginin üzerinden çok zaman geçmişti. Sadece bölük pörçük hatırlıyordu.

"Ben ikinci Nuh muyum?" diye sordu karanlığa doğru, bir işaret duyabilmek için kulak kabarttı, ama hiçbir işaret gelmedi.

Yatağın üzerinde oturdu kaldı, camdan sızan sulara ve bunların arkasında görünen ıslak sokak lambalarına baktı; fırtınada onlar da sallanıyordu. Nuh'unki muazzam bir gemiydi, her hayvan türünden bir çift ve her bitki türünden bir kök almıştı. Bir efsane, elbette, ama bugün bu yapılabilir bir şeydi. Yeraltına yapılacak, gizli ve güvenli bir sığınak, dünyadaki bütün bilgiler data halinde CD-ROM'lara ya da mikrofilmlere kaydedilmiş, bilinen her yaratığın gen örnekleri... Evet

pahalı, ama yapılabilir. Şüphesiz Fontanelli Enterprises'ın olanakları buna yeter.

Soğuğun iliklerine işlediğini hissediyordu, ama orada öylece oturup kıpırdamadan, sadece nefes alarak gözlerini boşluğa dikip bakmayı sürdürdü, oysa bu sırada kalbi donuyordu. Yoksa onun için belirlenen görev gerçekte bu muydu? İnsanlığın bilgisinin karanlık yılları ya da yüzyılları aşmasını sağlamak, ki günün birinde yeni bir başlangıç mümkün olabilsin? Bu çok sefilceydi. Çok korkakça. Çöküşü beklemek zorunda kalmak...

Profesörün bilgisayarları onu tam zamanında uyarırdı. Birkaç yıl daha vardı, birkaç on yıl muhtemelen. Kimin kurtarılması gerektiğini iyice düşünebilirdi, bir sığınakta hayatta kalmak için gerekli tedbirleri alabilirdi, ya sonra? Daha sonra? Sonra insanlar nereye geri dönecekti? Hastalıklı, çoraklaşmış bir dünyaya mı? Radyoaktif çöllerine mi? Harabelerine mi?

Hayır. Çok zavallıcaydı. Kehanet için yaptığı şeylerde sürekli hissettiği fevkaladelikten hiçbir eser yoktu bunda. Bu olanaksızdı.

Herkese yetmeyecek. Sözcükler acımasız bir Hint ilahisi gibi kafasının içinde çınlayıp duruyordu, bir yargı kararı gibi, omuzlarına yüklenmiş, bütün insanlar hakkındaki yargı kararı. Ayağa kalktı, düğmelerini çözdü, bu yükün altında sallanarak pantolonunu açtı ve düşmeye bıraktı, ayakkabılarını ve ardından da pantolonu sıyırdı.

Bu anda, bilincinin arkaplanında bir düşüncenin, birdenbire düşünülemeyecek kadar büyük, şiddetli ve korkunç bir düşüncenin, insanın dikkatsiz bir şekilde onunla karşılaşırsa kalbini durduracak kadar temelden ve mantıksal bir farkına varışın yükselmekte olduğunu hissetti. Bomboş bakakaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Düşünce yükselmeye devam ediyordu, bir çarpışmaya hazır buzdağı, düşen bir kuyrukluyıldız, ölümlü bir insan değil, ancak bir Yunan tanrısı tarafından düşünülebilecek bir şey.

Çöküş...

596.000.000.000 $

Bir gün olacaktı, bugün bunu hayal etmek olanaksızdır, ama hayal edilemez o kadar çok şey olmuştur ki, gene de gerçekleşmiştir, o kadar çok şey önceden haber verilmiştir, gülünüp geçilmiştir ve daha sonra gerçekten de ortaya çıkmıştır. Ve bu da günün birinde gerçekleşecektir; uygarlığın sonu. Bilinen dünyanın sonu.

Birdenbire iç çamaşırları derisinin üzerinde yanmaya başladı. Çoraplarını sıyırdı, her şeyi çıkardı, çırılçıplak gecenin içinde durdu, patlamayı bekler bir halde.

Çöküş...

Belki de çaresi olmayan bir salgın hastalık. Bir virüs, AIDS gibi öldürücü ve grip gibi bulaşıcı. Ya da bölgesel bir felaket, mesela Avrupa'da patlayan bir atom reaktörü ve akabinde muazzam göç hareketleri, yağmalamalar, savaşlar. Devrilme efektleri, beslenme kaynaklarının, enerji kaynaklarının çöküşü...

Bu anda o ezici, yıldırıcı düşüncenin ilk parçası kopup geldi, ışık saçan bir berraklıkla üzerinde belirdi, korkunçluğu içinde eşsiz, harika, kristalleşmiş ve tanrısal bir kaçınılmazlık içinde.

Çöküş ne kadar geç meydana gelirse, diye düşündü Malcolm McCaine tanrısal gerçekliğin perdesinin kalktığı bu korkunç anda, *o kadar ağır olacak.*

Dizlerinin üstüne düştü, öne eğilmek ve başını kollarının arasına gömmek zorunda kaldı. Başına gelen bu şey yüzünden tir tir titriyordu. Bir şimşek gibi içinden geçip gitmişti, kavurucu bir ateş gibi; şimdi yine karanlık ve sessizlik hâkim olsa da bu bilgi kalmıştı geride ve hiçbir şey onu bir daha bu dünyadan silemezdi. *Çöküş ne kadar geç meydana gelirse, o kadar ağır olacak.* Gezegende meydana getirdiği yıkımlar daha ağır olacaktı. Daha çok kullanılmış hammadde. Dağılmış daha fazla zehir, daha fazla yığılmış radyoaktif atık ve daha fazla çölleşmiş tarım alanları.

Gömülmesi gereken daha çok ölü.

597.000.000.000 $

Gözlerini kapattı, düşünmeye bir son vermek istiyordu. Bu bilgiden bir sonuç çıkacaktı, bunu hissediyordu, ama bunu düşünmek istemiyordu; erteleyebildiği sürece ertelemek istiyordu.

Mümkün müydü?...

Hayır. Düşünme. Bunu düşünme.

Mümkün müydü, görev?...

Nuh'tan bu istenmemişti. Kimseden istenmemişti. McCaine ayağa fırladı, kudurmuş gibi çevresine bakındı, bu odada bir bar yok muydu, düşünceleri sakinleştirmek için birazcık alkol?

Mümkün müydü, görevinin gerçekte...

Soluk soluğaydı. Kalbi doludizgin atıyordu. Birden bu düşüncenin sonuna vardırıldığında onu öldürebileceğini, tanrılara ait bu düşüncenin onun ruhunu delip geçeceğini anladı. Ve evet, bu aynı zamanda kurtuluştu da. Evet.

Mümkün müydü, görevinin gerçekte çöküşü hızlandırmak olduğu? Ve herhangi birilerinin değil, *doğru* insanların hayatta kalmalarını sağlayıp, ardından yeni bir geleceğin kurulabileceği bir dünya bulmak?

Yan tarafa devrildi, kapalı gözlerle uzanıp kaldı öylece. Ne kadar süre bu şekilde kaldığını bilmiyordu, ama tekrar hareket etmeye cesaret ettiğinde, hâlâ hayatta olduğunu varsaydığında fırtına dinmeye başlamıştı. Üşüyordu, hem de çok. Kalbi güçlükle atıyordu, kanı yoğun bir şurup haline gelmiş gibiydi, burnu tıkanmıştı.

O halde şimdi her şey önünde duruyordu. Titreyerek doğruldu, her an parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu kendini. Ama oldukça berrak görüyordu. Önündeki yolu görüyordu, arkasındaki yolu ve her şeyin neden böyle olmak zorunda olduğunu da anlıyordu.

Elbette bu ilişkileri ona daha önce açıklayamazlardı. Gençlik yıllarında, kendisine böyle bir sorumluluk verilmesini hayal etmek için fazla idealistti. Gerçek ilişkiler hakkındaki bilgi onun için bir engel teşkil ederdi, onu kanatlandırmak yerine bastırırdı. Görev ona merhamet ederek onu bütün insanlara geleceğin kapısını açacağı

yanılgısı içinde tutmuştu. Gerçi sürekli bunun nasıl gerçekleşeceğini sorup duruyordu kendi kendine, ama inancını da hiç kaybetmiyordu. Onun gücü buydu.

Bu benzersiz hesaplamaların kesinliği krizin gerçek boyutları konusunda onun gözlerini açmıştı. Yapılması gerekenin kaçınılmazlığını anlaması için onu çaresizliğin derin uçurumlarına atmak gerekmişti önce. Doğanın heybetli acımasızlığı karşısında ürperiyordu. O sadece yaşamı değil, ölümü de getirmişti. İkisi aynı şeydi, biri olmadan diğeri olamazdı. Bütün yaşam deneme ve yanılmaydı, işe yaramayanı dışarı atmaktı.

Tanrısallığın bu boyutuna sürekli gözlerini kapamıştı, tamamıyla zamanının düşüncesine uygun olarak. Ama nerede yaşanıyorsa orada ölünmek zorundadır. Bu denge olmadan gelecek ve süreklilik olanaksızdı. Bu dengeyi planlarında, hesaplamalarında aramıştı sürekli ama bulamamıştı, çünkü sadece bu dengeye sahip olmak için bile gerekli olan bedeli ödemeye hazır değildi.

Ayakları üzerinde doğrulamadı, bu nedenle halıda sürünerek yatağa gitti, seyahat çantasını ve paltosunu kenara iterek örtünün altında kaydı. Ne kadar süre o şekilde yatmıştı, soğukta, çırılçıplak? Güçlükle kafasını döndürdü. Dijital saatin rakamları anlamsızca yanıp sönüyordu, bir ara elektrikler kesilmiş olmalıydı. Kollarıyla omuzlarını ovuşturdu, ama kendi kendini ısıtabilecek gibi görünmüyordu. Sıcak bir duşa ihtiyacı vardı, saat kaç olursa olsun.

Sular, iğne saplanıyormuş gibi acı vererek vücuduna düşmeye ve her tarafı karıncalanmaya başladığında yine onu ilkel bir zafer edasıyla sollayan sarışın yarı maymunu düşündü, kafasında muhtemelen sadece araba kullanmak ve çiftleşmek olan geniş omuzlu *homo erectus*'u. Nasıl bir varoluş hakkı, tamamıyla önyargısız olarak şu soruya izin verilmeliydi; böylesine ilkel bir varoluş gerekli midir? İnsan ah boş ver, o ikisi gibi *yaratıklar* diğerlerinin sırtından geçinirdi, üretici insanların, kendisi gibi insanların ya da onun için çalışan insanların. Değerli, yararlı insanların. Aklı ve zevki olan insanların, kendilerinden

bir şey oluşturmaya çalışan, hayatta birtakım amaçlar peşinde koşan, çevresine yararlı olmaya çalışan insanların. Ama sadece bu tür insanlar yoktu. Bir de şu parazitler vardı, istemediğin kadar hem de. Bu tür yarı insanların hayatta kalmaları hiç de gerekli değildi, özellikle de kıtlık ortaya çıktığında.

Herkese yetmeyeceğine göre, doğru kişilere yetmesini sağlamak gerekiyordu.

McCaine fışkıran sıcak suyu yüzüne tuttu ve aklından John Fontanelli'yi bu fikre katılmaya ikna etmenin zor olacağı geçti.

John'un uyandığında nerede olduğunu anlaması için belirli bir süre geçmesi gerekti. Çatı pencerelerinden birinden yumuşak bir gün ışığı giriyordu, onu uyandıran da bu ışıktı. Ursula'nın dairesi küçüktü ve duruma göre, yani duvar çıkıntılarının ve paravanalarının nasıl değerlendirildiğine bağlı olarak bir ya da iki oda ile bir banyodan oluşuyordu, ama bütün bunlar zengin bir yaratıcılıkla çatıya kurulmuş ve oldukça da ilginç görünüyordu. Mobilyaların genelde pek pahalı olmadığı hemen anlaşılsa da, insanı aniden rahatlatan bir büyü yükseliyordu her şeyden.

Ursula üzerindeki örtünün yarısı açılmış vaziyette yanında yatıyordu; sanki John'un kendisine baktığını hissederek o da uyandı, uykulu gözlerini kırpıştırarak baktı ve gülümsedi. "Anlaşılan hoşuna gidiyorum," diye mırıldandı anlaşılmaz bir şekilde.

"Öyle görünüyor," diye sırıttı John. Oldukça çekici bir hareketle arkasına yuvarlandı Ursula ve saate uzandı. "Aaa, bugün cumartesi, değil mi?"

"Değiştirmedilerse evet."

"Espri yapma. Bugün bizim bu güzel romantizmimiz aniden son bulabilir."

"Dur tahmin edeyim. Beni kocanla tanıştırmak istiyorsun ve o bir boksör."

"Daha da kötü. Seni büyükbabamla tanıştırmak istiyorum ve o eski bir Nazi."

John, Ursula'nın tedirginliğini garip buluyordu. Büyükbabasıyla evlenecek değildi ya. Ama o buna da gergin bir tepki verdi, "Bekleyip görelim." Gerçekten de onu orada bırakıp hiçbir şey söylemeden kaçacağından kaygılanıyordu. Bu büyükbaba bir çeşit sığır olmalıydı. Yavaş yavaş merak etmeye başlamıştı.

Huzurevine giderken Ursula tuhaf bir şekilde neşeliydi, sürekli korumalarla sohbet ediyor, onların bütün bir gece bir evi beklemeyi ve sabah da sanki yumurtadan yeni çıkmış gibi capcanlı olmayı nasıl becerdiklerini öğrenmek istiyordu. Marco ona kimin ne zaman nöbet tuttuğunu, kimin ne zaman dinlendiğini, arabaları nasıl idare ettiklerini, ortalığı pisletmeden arabada nasıl kahvaltı ettiklerini anlattı.

"Hâlâ umut var," dedi Ursula daha sonra, huzurevinin ana giriş kapısından girerlerken. "Az önce büyükbabamın tek kelime İngilizce bilmediğini hatırladım da."

John sırıttı. "O zaman savaş hikâyelerini anlatırken çok sıkılacağız." Korumalardan ikisi peşlerinden geliyordu. Ursula haklıydı; günlerdir ilk kez takip ediliyorlardı.

"O savaş hikâyeleri anlatmaz," dedi Ursula suratını asarak. "O Kurukafa SS'te eğitmendi. Su katılmamış bir Nazi'dir ve Hitler'in *Kavgam* kitabını ezbere bilir."

John Ursula'nın elini sıktı, bu yolla onu sakinleştirmeyi umut ediyordu. "İngilizce bilmiyor, ben de Almanca bilmiyorum. Bana istediğini anlatabilirsin, nasıl olsa hepsine inanmak zorunda kalacağım."

Josef Valen gerçekten de İngilizce bilmiyordu.

Ama İtalyanca biliyordu, hatta John'dan daha iyi.

"Üç yıl İtalya'da görev yaptım, Mareşal Himmler'in özel emriyle," diye askeri bir tavırla geldi açıklama. "İtalyan meslektaşlarımızla iletişimden sorumluydum. Ciddi bir dil eğitimi almak temel kuraldı,

istihbarat görevlerine de uygun bir donanımım olmalıydı. Bu durum daha sonra değişti, ama dil bilgileri kaldı."

Ursula ilgisiz bir şekilde oturuyordu. John şaşırmanın da ötesindeydi. Ursula'nın büyükbabası çok yaşlıydı ve tekerlikli sandalyede oturuyordu, ama John, Josef Valen kadar uyanık ve canlı bir insanla çok seyrek karşılaşmıştı hayatında.

Ursula'nın korkusunu da anlıyordu. Bu yaşlı adamdan kötü bir şey yayılıyordu, bir acımasızlık, insanın tüylerini diken diken eden bir sertlik. Çok seyrek olan saçları kısa kesilmiş ve ortadan ayrılmıştı, berrak ve gri gözleri avına bakmakta olan bir kurt gibi John'u süzüyordu. İnsan bu adamın kadın ve çocukları öldürmüş olduğuna rahatlıkla inanabilirdi. Fakat bunu sormaya cesaret edilemiyor, çünkü yanıtı kimse bilmek istemiyordu.

"Oo, siz şimdi şu ünlü John Salvatore Fontanelli oluyorsunuz," dedi Josef Valen. Duvarın kenarında duran iskemlelerden birini işaret etti. "Buyurun oturun. Oğlum bana bilgi verdi; benim için bir şereftir."

"*Grazie*," diye mırıldandı John ve oturdu. Ursula bir elini ağzına bastırmıştı, gözlerinde panik okunabiliyordu.

Valen tekerlekli sandalyesini bir parça yana çevirdi. "Sizin hakkınızda çok şey okudum, *Sinyor Fontanelli*. Ama günün birinde sizinle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Beni büyüleyen şey de şu kehaneti öğrenmek oldu."

"Evet," dedi John artan bir huzursuzlukla. "Beni de."

"İnsanlığa kayıp geleceklerini geri vermek..." Yaşlı adam soğuk gri gözlerindeki John'a yönelik sorgulayan bakışlarını çekmeden sürdürdü: "Sürekli kendi kendime soruyorum, acaba siz insanlığın geleceğini ne zaman *kaybetmiş* olduğunu net olarak biliyor musunuz?" John arkasına yaslandı, arkadaki sert duvarı tamamiyle sırtında hissedinceye kadar. Acaba birdenbire oda soğumuş muydu yoksa ona mı öyle geliyordu? "Açık olmak gerekirse," diye karşılık verdi bir süre duraksayarak, "hayır."

"1945," dedi Valen. "Anavatanımız dünya çapında bir Yahudi komplosuna boyun eğmek zorunda kaldığında. Yahudi kapitalistlerin

Amerika'yı ellerinde ne kadar sıkı tuttukları anlaşıldığında." Bir şekilde, diye düşündü John, böyle şeyler duyacağım önceden belliydi. "Ah evet," diye başını salladı. Bu da nasıl olsa geçip gidecekti. "Anlıyorum."

"Anlıyorum falan demeyin, anlamıyorsunuz, bunu apaçık görüyorum!" diye uludu yaşlı adam. "Adolf Hitler, Tanrı tarafından seçilmişti, şeylerin ardındaki ilişkileri fark etmek, yüzyıllar boyunca insanlığı zehirleyen sapkın bir öğretinin yarattığı körlükten kendini kurtarmak ve eyleme geçmek için seçilmişti. Ve o eyleme geçti!" Valen öne eğildi ve kemikli parmağını John'a doğrulttu. "Acaba Hitler'in de sizinle aynı şeyi istemiş olduğundan haberiniz var mı?" Bir an nefesi kesildi John'un.

"Benimle aynı şeyi mi?"

"İnsanlığın geleceğini korumak, elbette! Onun üzerinde çalıştığı şey buydu. O dünyanın sınırlı olduğunu ve herkese yetemeyeceğini apaçık görüyordu. Toprak ve yeraltı kaynakları için savaşılması gerektiğini biliyordu. Ve bu savaşın doğa tarafından şart koşulduğunu, ırkların kendilerini korumaları gerektiğini ve sadece savaşın onları güçlü kılacağını da anlıyordu."

"Genel bir doğum kontrol programı bu problemin çözümü için daha iyi bir fikir olmaz mıydı?" diye sordu John keskin bir dille.

"Anlamıyorsunuz, *Sinyor Fontanelli.* Doğa, canlıyı dünyaya fırlatır ve canlılar da kendilerini korumak zorundadır. Zayıf olan ölür, güçlü olan yaşar; bu doğanın kuralıdır, hayatın güç prensibidir. Doğa doğum kontrol tanımaz, o sadece fazlalıkları tanır ve yaşamaya ehil olmayanı yok eder. Sadece yaşamaya ehil olanlar kalmalıdır, doğa böyle istiyor. Ve bugün? Çevrenize bir bakın; herhangi bir ırk bilinci olmadan çiftleşiliyor, böylece her türlü kalıtımsal hastalık ve zayıflık bütün imkânlar kullanılarak hayatta tutuluyor, üremelerine olanak tanınıyor, peki sonuç ne? Kalıtım sulandırılıyor ve berbat ediliyor. İnsani kültürün gerçek taşıyıcısı olan beyaz ırklar iliklerine kadar hasta. Dejenerasyon, anlıyor musunuz? İçinde yaşadığımız dünya

soysuzlaşanların, yaşama yetisi olmayanların dünyası ve bu yüzden de yok olmaya mahkûm."

John bir şeyler söylemek istiyordu, bu duygusuz safsatalara bir karşılık vermek istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

"İnsanlık ya tekrar doğanın bilgeliğine teslim olacaktır ya da soyu tükenecektir. Tek yol bu, Sinyor Fontanelli," diye sürdürdü Josef Valen. "Ama doğanın bilgeliği korkunçtur. Onda pasifliğe ve merhamet öğretilerine yer yoktur, o sadece daha güçlünün kanunlarını tanır. Güçlü olan zayıf olanı alt eder ve bu zaferle yaşama hakkını kanıtlamış olur. Üçüncü Reich'da[8] amaç sadece toprak ele geçirmek değildi; amaç insanları iyileştirmekti, amaç türün devamını garantiye almaktı. Anlıyor musunuz? Türün devamlılığı, amaç buydu. Sizin de peşinde koştuğunuz aynı amaç..."

"Bir soru, *Sinyor* Valen," diye böldü John, gırtlağında hissettiği bir kalp atışıyla. "Şu anda pek de bir sağlık ya da zindelik abidesi gibi görünmüyorsunuz. Ama burada yaşamanıza izin veriliyor, bakımınız yapılıyor; ama buna karşı değilsiniz, yanılıyor muyum?"

Josef Valen tekerlekli sandalyesiyle John'a yaklaştı, o kadar fazla yaklaştı ki, ağız kokusundan neredeyse fenalaşacaktı John: "Hepsiyle alay ediyorum ve bu korkaklar buna katlanıyor. Zavallı acıma duygularının üzerine tükürüyorum, ama buna da katlanıyorlar. O halde başka türlüsünü hak etmiyorlar. Hepsi köle ruhlu!"

"Bunu bilmek güzel. Çünkü ben katlanamıyorum." John ayağa kalktı ve bir adım geri çıktı. "Sizinle tanıştığımıza kesinlikle memnun olmadım *Sinyor* Valen ve umarım bir daha görüşmeyiz. Size iyi ölümler." Bunu söyledikten sonra çıkıp gitti, daha sonra kendine, o sırada Ursula'nın peşinden gelip gelmeyeceğini hiç düşünmediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Ama Ursula peşinden geldi, John kolunu ona doladı ve nasıl titrediğini hissetti. Yaşlı adamın güldüğünü duyuyorlardı, arkalarından şöyle bağırdığını duydu John onun: "Sizi sevdim Fontanelli! Bekleyin

8 Üçüncü İmparatorluk. Nazilerin kendi ülkesine verdikleri ad. (yay. n.)

hele, günün birinde mutlaka doğru yolu bulacaksınız!" O sırada köşeyi döndüler ve gıcırdayarak gelmekte olan bir tekerlekli sandalye geri kalanını bastırdığı için hiçbir şey anlaşılmadı.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı John, bunu herhangi birinden çok kendine söylemişti. "Eğer biri daha bana günün birinde doğru olanı yapacağımı söylerse bağırmaya başlayacağım..."

"Savaştan sonra yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı," diye anlattı Ursula havaalanına giden yolda. "Bu da babam için sanırım bir şanstı, bu şekilde baskı görmeden büyüyebildi. O son çocuktu, kendinden büyük iki erkek kardeşi varmış, ama onlar savaşın son günlerinde halk yürüyüşü sırasında ölmüş."

"Neden hâlâ onunla ilgilendiğinizi anlayamıyorum."

"Ben de. Neden bilmem ama babam ondan kurtulamıyor. Bazen bir şeyler kanıtlamak istediğini düşünüyorum. Belki sevginin nefreti yeneceğini ya da bu tür bir şey, bilmiyorum. Onu hapishanede ya da hastanede ziyaret etmek zorunda kaldığımızda ve konuşmalarıyla tepemize bindiğinde bu durumu her zaman korkunç buldum." John pencereden dışarıyı gözlüyordu. Bir havaalanı görevlisi parmaklıklı kapıyı kenara çekti ve dostça gülümseyerek pist alanına girmelerine izin verdi; onları Londra'ya götürecek olan jet hazır bekliyordu. "Bana sorarsan onu bir daha asla ziyaret etmen gerekmez," dedi.

McCaine iki saat boyunca telefon bağlanmamasını söylemişti. Yeni duş almıştı; ekim güneşinde parlayan bir Londra panoraması önünde oturuyordu, koltuğun arkasını iyice yatırmış, ayaklarını uzatmış, kucağında en güncel rakamlarla dolu bir dosya duruyordu, bakışlarını belirsiz bir sonsuzluğa yöneltmişti; insanlığın nasıl öleceği üzerine düşünüyordu. Ya da en azından bunun işe yaramayan kısmının.

Açlık tabii ilk akla gelendi. Açlık, sessiz ve dikkat çekmeyen bir ölümdür. Her yıl milyonlarca insan açlıktan ölüyor ve bu onlarca yıldır böyle, kamuoyunda belirgin bir etki yapmadan. Açlıktan ölen

insanlar aynı zamanda çok zayıftı, savaşamazlardı; açlığı bir silah olarak gören argüman da bundan farklı değildi.

Eksi bir puan da, açlığın gerçekte gıda maddelerinin yokluğundan değil, kötü dağıtımından kaynaklandığıdır. İnsanlar çok az gıda maddesi olduğu için değil, bir şeyler satın almaya paraları olmadığından ölüyor. Temelde hiçbir şey değiştirmeden uluslararası lojistiği oluşturmak ve dünya çapındaki ticaret yapısını yeniden şekillendirmek oldukça dikkat çekerdi. Bütün bunları kimseye fark ettirmeden yapmak da işi iki kat zorlaştırırdı.

Önemli bir eksi puan. Neredeyse bir dışarıda bırakma kriteri.

McCaine son iki bin yıldaki nüfus gelişimlerini gösteren diyagramı inceledi. Bu sürekli yükselen eğrideki tek çukur bir salgın hastalık nedeniyle meydana gelmişti, XIV. yüzyılın ortalarında Avrupa nüfusunun üçte birini yok eden bir veba salgını. Bunun dışında başka hiçbir şey bir iz bırakmamıştı, II. Dünya Savaşı bile.

Salgınlar. Veba artık söz konusu olamazdı, tedavisi kolaydı: Ama AIDS fena görünmüyordu. AIDS bir virüs sayesinde ortaya çıkıyordu, bir bakteri sayesinde değil ve virüslere karşı tıbbın silah deposunda hemen hemen hiçbir silah yoktu. AIDS sanat eserini tamamlamıştı, neredeyse hiç bulaşıcı değil gibiydi ama cinsel yolla bulaştığı için durdurulamaz bir şekilde yayılıyor, bulaştıktan sonra hastalığın ortaya çıkmasına kadar o bedenden yayılmak için yeterince zamanı oluyordu.

Tanınmış bir İsveçli enstitünün yapmış olduğu salgın hastalıklar konusundaki bir çalışmanın sayfalarını karıştırdı. Orada yer alan şey ona göre şöyleydi: AIDS esas olarak, kendini etkili bir şekilde koruyacak kadar zeki olmayanlara ya da dürtülerine boyun eğenlere isabet ediyordu. Bir başka deyişle bu AIDS'in pozitif bir seçme yaptığı anlamına geliyordu, öyle değil mi? Bu düşünce onu büyüledi. Bütünde, hüküm süren kaderin, Tanrı arzusunun bir kusuru olarak ortaya çıkıyordu ve o da memnuniyetle bunun emrine giriyordu.

AIDS gerçekten de iyi görünüyordu. Bundan iyi bir salgın hastalık bulunamazdı. Tek sorun şuydu: Yeterince hızlı olabilecek miydi? Bu

konudaki istatistikler hâlâ cesaret vericiydi. Doğum oranlarıyla karşılaştırıldığında bulaşma oranı düşüktü, hatta birçok yerde geriliyordu. Elbette daha gelişimin ilk basamağındaydı, ama nüfus eğrisinde yeni bir kırılma yaratacak kadar etkili değildi henüz.

Belki de müdahale edilmesi gereken nokta buydu. Konuyla ilgili ilaç şirketleri kontrol altına alınabilir, ilaç fiyatları aşırı düzeylere çıkarılabilir ve tedaviye yönelik her türlü araştırma önemsiz denebilecek bir düzeye indirilebilirdi. Bunun için nesnel açıklamalar bulmak her zaman mümkündü; acil bir durumda, son zamanlarda toplumda tekrar kabul görmeye başlayan ve her türlü şirket kararı için kutsal bir açıklama olarak kullanılan *iştirak sahibi* argümanı işe yarayabilirdi.

Kesin emir vermiş olmasına rağmen, telefon çaldı. Ahizeyi aldı. "Evet? Ha. Anlıyorum. Kız arkadaşıyla birlikte mi? Vay canına! Peki, haber verdiğiniz için teşekkürler." Chris O'Hanlon korumalar arasındaki en güvenilir adamdı, hakkını vermek lazımdı.

McCaine dosyayı kapattı ve dolaptaki yerine geri koydu. Boş bir zamanında gıda maddeleri, tohumluk tahıllar ve virüs aşılarının daha genel bir kontrolü üzerine düşünmeliydi, ama bugün değil. Uygarlığın son kalelerini barbar saldırılarına karşı koruyabilmek için silaha ihtiyaç vardı. Bu bile portföyünde köklü değişiklikler yapmasını gerektiriyordu. John Fontanelli'yi bu işe nasıl ikna edeceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu henüz.

39

Gerçekten de bir şatosu vardı. Buna inanamıyordu, büyük demir kapının önünde, üzerlerinde koyu kırmızı *f* bulunan kanatların açılıp kendilerine yol vermesini bekledikleri sırada bile. Tamamen kendilerine ait olan küçük bir jetle geldikleri ve içinde kendini bir filmdeymiş gibi hissettiği şu uzun siyah limuzinlerden biriyle havaalanından alındıkları yetmiyormuş gibi, John'un sürekli sözünü ettiği şato gerçekten de vardı. Bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü hep.

Bir tepenin ardında beliriverdi. Gri, heybetli, devasa, inanılmaz bir yapıydı ve Ursala'ya tuhaf bir şekilde, sadece parası olan, kuşaklar boyunca hüküm sürmüş bir aileye dâhil olmayan bir adama pek uygun görünmedi. Hizmetçiler onları bekliyordu, dalları yanlarına bağlanmış meyve ağaçları gibi, yüzlerce, mesleklerinin geleneksel üniformaları içinde erkek ve kadınlar; aşçılar, hizmetçiler, garsonlar, bahçıvanlar, tamirciler, seyisler ve kalıp gibi bir frak giymiş gerçek bir uşak, şoför arabanın kapısını açar açmaz yaklaştı ve asil, ince dudaklarında *İngiliz İngilizcesi*'yle onları karşıladı.

Arabadan indiklerinde üzerinde yüzlerce çift göz hissetti. Sakın şimdi sendeleme, aptalca bir hareket yapma, yoksa elleriyle ağızlarını kapatarak haftalarca hakkında konuşur. John bütün bunlarla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu, ne saygıdeğer görünüyor ne de saygıdeğer görünmeye çalışıyordu; bu debdebeli sahnenin ortasında basit bir New York delikanlısı gibiydi.

Bir şato, gerçek ve capcanlı! Giriş holü ona yeni modernleştirilmiş bir müzeye giriyormuş hissi verdi; elinde olmadan, giriş bileti alması gereken bir gişeyle karşılaşmayı bekledi. Ve hâlâ ona merakla

bakan hizmetliler vardı, yoksa bu gözlerde gördüğü şey kıskançlık mıydı? Küçük, basit bir odanın özlemini çekiyordu, kimsenin ona bakmayacağı bir odanın.

"İnsan çabucak alışıyor, inan bana," dedi John ve elini tuttu. "Gel, sana bir şey göstermem lazım, buna inanamayacaksın." Merdivenden yukarı çıktılar, koridorlar boyunca yürüdüler, kapılar, kapılar, kapılar geçtiler, nihayet büyük bir giriş, tüm zamanların en büyük insanının bile bu kapı kanatları arasında bir cüce gibi görünmesine yol açacak kadar yüksek bir giriş, ardında bir balo salonu, mavi ve altın sarısı, duvarlarda muhteşem süslemeler, tavanda devasa kristal avizeler ve bütün bu oryantal ihtişamın ortasında... kocaman, altın kaplamalı bir yatak! Üzeri ipek yastıklar, kalın örtüler, çevresinde mermer sütunlara bağlanmış parlak perdeler, kalın kumaşlar içinde bir kâbus.

Ursula'nın uzunca bir süre sesi kesilmişti. "Umarım," dedi neden sonra, "benim bu canavar yatağında yatacağımı düşünmüyorsundur?"

John sadece sırıtmakla yetindi. "Bu canavar yatağında henüz kimse yatmadı. Bu bir çeşit gösteri sadece fotoğrafçılar için burada. Hollywood yıldızlarının da böyle şeyleri varmış, öyle demişti iç mimar, dediğine göre benim de böyle bir şeye ihtiyacım varmış."

En azından yüzme havuzundan hoşlanmış gibi görünüyordu, tıpkı her iki sauna, buhar banyosu ve tropik bitkilerle dolu seranın içinden geçen küçük yol gibi. John havuzun kenarında oturuyor, ayaklarını suyun içinde sallıyor ve suyun üzerinde sırtüstü yüzen Ursula'yı, vücudunun yarattığı yumuşak dalgaların ondan ayrılarak havuzun kenarlarına doğru ilerleyişlerini izliyordu. Mavi mozaikli tavan ve gerektiğinde küçük bir şelale yaratılabilecek sentetik kayaların üzerinde ışık yansımaları oynaşıyordu.

"Bunu yapıyor musun?" diye sordu John'a doğru yüzüp. "Her sabah birkaç tur yüzüyor musun?"

John çaresizce sırıttı. "Aslında pek sayılmaz."

"O zaman böyle bir yüzme havuzunu hak etmiyorsun. Tekrar suya daldı, tekrar yüzeye çıktı, uzun ıslak saçlarını uçuşturarak kafasını silkeledi. Çok çekici görünüyordu.

"Hey," diye bağırdı John, "daha önce şöyle bir koruma duvarı görmüş müydün?" Şalterler su geçirmeyecek şekilde yapılmış, havuzun her yanına yerleştirilmişti, bunlardan birine bastı ve bir sihirbazın eli değmiş gibi, yüzme havuzundan bahçeye giden büyük camlar birden süt rengine bürünüp ışık geçirmez bir hal aldı. Son çılgınlık buydu ve nefesleri kesecek kadar pahalıya mal olmuştu. Ursula şaşkın bakışlarla izliyordu. "Bu da ne böyle?"

"Piezo gibi bir şey, tam adını unuttum. Elektrik kesilmediği sürece camların arkası kesinlikle görünmüyor, ama yine de aynı miktarda ışığı geçiriyor."

"Güzel de neye yarıyor?"

"Ne bileyim," dedi John itinayla, "kimse gözetlemesin diye. Yani... mesela çıplak yüzebiliriz. Eğer istersek. Ya da... her şeyi yapabiliriz..."

Anlaşılmaz bir bakışla baktı Ursula. "Kendimi henüz o kadar evimde hissetmiyorum," dedi ve suyun altında kayboldu. Uzun süre suyun altında titreyerek kayan renkli dalgalar halinde ilerledi.

"Sadece bir fikirdi," diye mırıldandı John ve düğmeye basarak camları tekrar eski haline getirdi.

İnsan bunlara alışabilirdi. Zarafetle donatılmış kahvaltı masasına, her zaman tertemiz tutulan duşuna, yanındaki tertemiz havluya, duştan önce on beş dakikalık profesyonel masaja. Uyuyup yaşadıkları odalar tamamen değerli eşyalarla ve zevkli döşenmişti. Sihirli bir el değmiş gibi tertemizdi, ortalık her zaman topluydu. İnsan buna alışabilirdi, doğru.

O halde bu kurşun geçirmez renkli camın arkasında görünen şey Londra'ydı. "İki aydır büroya uğramadım," demişti John ve ondan birlikte gelmesini ve ortağıyla, genel müdürüyle, Malcolm McCaine'le tanışmasını rica etmişti.

Daha önce hiç Londra'ya gelmemişti, İngiltere'ye de. Soldan akan trafik hafif bir huzursuzluk vermişti, bu nedenle şehrin genel görünümüne konsantre olmayı tercih etti. Gerçekten de bowling şapkalı ve sivri şemsiyeli erkekler vardı, inanılmazdı! Eski İngilizce ders kitaplarındaki benzer çizimleri hep karikatür sanmıştı.

Malcolm McCaine ismi, her dünyalı gibi ona da Amerika başkanının adı kadar tanıdık geliyordu. Fontanelli Enterprises'ın, tarihin en büyük şirketler grubunun patronu. Yılda yüz milyon dolar maaş alan adam. Ekonomi gazetecilerinin yarısı tarafından dünyanın en yetenekli yöneticisi olarak kabul edilen, diğer yarısı içinse acemi bir şarlatan olarak görülen adam.

Ama Ursula onu yolda görse tanımazdı. Televizyonlarda hemen hemen hiç görünmezdi. Bütün gazetelerde bir tek fotoğrafı varmış gibi görünüyordu. Van Delft ona, bir yıl önce Avustralyalı bir ekonomi dergisinin McCaine'i 1996 yılının yöneticisi seçmek istediğini anlatmıştı, ama fotoğraf çektirmeyip röportaj yapmadığı için bütün plan suya düşmüştü.

Şoför ona bir iyilik yaparak Buckingham Sarayı'nın önünden, Trafalgar Meydanı'ndan ve Thames Nehri'nin kenarından geçirmişti, ki Big Ben'i görebilirsin. Yani her şey gerçekten de vardı, bütün bu efsanevi yapılar! Bütün bu gezilerden sonra bile böyle keşifler hâlâ onu heyecanlandırıyordu.

Sonra apartmanlar, eskiler ve modernler, bankalar ve sigortalar, dünya çapında tanınanları ve tanınmayanları. Binalardan birinin önünden saptı araba, sonra durdu, güvenlik görevlileri dışarıya fırladı, sanki bir savaş bölgesine gelmiş gibi çevreye bakındılar ve ancak onların işaretleri üzerine arabadan çıkıp camlı fuayeye koştular. Neredeyse görmeden geçeceği kadar küçük bir tabela burasının, Fontanelli Enterprises Yönetim Merkezi olduğunu belirtiyordu.

Asansöre giden 'yürüyen yol'da gerçek bir Picasso resmi asılıydı, bir sürü ışık efektiyle aydınlatılmıştı ve hırsızlığa karşı da bir sürü önlem alınmıştı elbette. Yukarı kayıyorlardı asansörle ve her metrede insan

dünyanın merkezine yaklaştığı hissine kapılıyordu, sona ermekte olan XX. yüzyılın tek geçerli güç merkezine. Nihayet kapıların kaymasını sona erdiren gonk, kulağa Tanrı'nın yeryüzünü yönettiği tahtın ayaklarına varıldığının habercisi gibi gelmişti.

"Bayan Valen," diyen boğuk bir ses duyduğunda sesi tanıdı. McCaine. Kadının elini sıktı, hafifçe eğildi, gülümsedi, "Sizi tanıdığıma memnun oldum," dedi, gerçekten de öyle göründü.

John'u da aynı derecede memnuniyetle selamladı. "İyi görünüyorsunuz," dedi, "tropik güneşi size yaramış. Ve kalbinizin sultanını bulmuşsunuz, gördüğüm kadarıyla?"

John'un buna gösterdiği sevinçli gülümseme Ursula'yı neredeyse utandırdı. Göklere çıkardığı öğretmeninden bir övgü alan öğrenci gibi. Ursula başka tarafa bakmak zorunda kaldı, oturma gruplarının sağına soluna yerleştirilmiş bitkilere göz gezdirdi: orkideler, eğreltiotları, çalılar, aşağı sarkan lambaların altında gerçek bir balta girmemiş orman görüntüsü.

Ursula'yı konferans salonuna götürdüler, buranın büyüklük ve güç atmosferi neredeyse kalbini durduruyordu, sonra da büroları gezdirdiler. John'un bürosu içinde hiçbir zaman çalışılmamış gibi görünürken, McCaine'in bürosu yorulmak bilmeyen bir çalışkanlık soluyordu. Masasının arkasındaki, üzerinde şaşırtıcı derecede Fontanelli kırmızısı bulunan dünya haritası, her şeyin asıl merkezinin burası olduğunu ele veriyordu. John her şeyin sahibi olabilirdi, ama yine de burada sadece bir misafirdi.

Ardından bir kat aşağıya, gazinoya indiler, kendilerine ait, küçük, lüks bir restoranda hep birlikte öğle yemeği yediler. McCaine'in yaydığı enerji bazen ürkütücü ve boğucu bir hal alsa da, iyi birine benziyordu. Hayatına, sevdiği şeylere dair sorular sorup, Ursula'nın anlattıklarını ilgiyle dinledi, ama Ursula anlattıklarını sanki çoktan beri bildiği duygusundan kurtulamıyordu.

"Siz yokken bir sürü şey oldu," dedi McCaine John'a ve Ursula'nın tuhaf bir gülümsemeyle düşünceli bir hal aldığı sırada sürdürdü: "Ama

bunlarla misafirimizin canını sıkmak istemiyorum." John ciddiyetle başını salladı. "Yakında düzenli olarak büroya gelmeye başlayacağım. Hatta yarından itibaren, sanırım."

"Sakın strese girmeyin," dedi McCaine. "Her şey kontrolümüzde. Benim özel yaşamımdan vazgeçmiş olmam sizin de kendinizinkini berbat etmenize gerekçe olmasın."

Yemek iyiydi. Manzara rüya gibiydi. McCaine ona önce adamakıllı bir alışveriş turuna çıkmasını ve ondan sonra Londra'nın kültürel yaşamına yönelmesini önerdi. "Gerçi artık pek takip edemiyorum," diye itiraf etti, "ama duyduğuma göre eskisi kadar canlıymış." Ursula bu konuyu düşüneceğine söz verdi.

"İlginç bir adam, şu McCaine," dedi John'a şatoya geri dönerken.

John başını salladı. "Öyle denebilir."

"Aslında her şeyi *o* yapıyor, değil mi? İşleri yürüten o. Bütün kararları veren."

"Eh işte, ama benim imzam olmadan hiçbir şey olmaz," diye itiraz etti John hemen. Ursula ona dikkatle baktı. Bu konunun John'un hoşuna gitmediği anlaşılıyordu.

"Bunu bir eleştiri olarak düşünmemiştim," dedi Ursula. "Ben sadece neler olup bittiğini anlamak istiyorum, o yüzden soruyorum." John öfkeyle baktı. "O genel müdür. Adından da anlaşıldığı gibi her şeye o bakar. Ama o benim elemanım. Her şeyin ait olduğu kişi benim."

"Ama o önüne ne koyarsa imzalıyorsun, değil mi? Mesela bazen, 'Hayır, bunu başka türlü yapacağız' diyor musun?"

"Bunu istediğim an yapabilirim, elbette. Ama şimdiye kadar böyle bir durum olmadı. Çünkü oldukça yetenekli biridir ve aklına aptalca şeyler de gelmez."

Kadın bulduğu bir yarayı deşip duruyordu. John'un varolduğunu bile bilmediği bir yara. "Sen bunu değerlendirebilir misin ki?" diye sordu Ursula, nereden geldiğini kendisinin de bilmediği tuhaf bir

acımasızlıkla dolu olarak. "Yani demek istiyorum ki, sen ne işletme okudun ne de..."

"Okumam da gerekmiyor," diye kesti John. "Ben hiçbir şey yapmak ya da bilmek zorunda kalmayacak kadar zenginim ve dünyanın yarısı bana ait. Çılgınca olan da bu ya."

Ursula farkında olmadan nefesini tuttu. "Bu..." dedi dikkatli bir şekilde, "bu sanki pek de mutlu değilmişsin gibi geliyor kulağa."

"Değilim zaten." Bakışlarını karşıya dikti. "Daha üç yıl önce bir pizza dağıtıcısıydım. Bu duruma alışmak için zamana ihtiyaç var. Bugünden yarına olacak iş değil." Belirsiz bir hareket yaptı. "McCaine her şeyi öğrenmiş, her şeyi yapabiliyor, büyük bir planı var falan falan. Benim tek yaptığım ona izin vermek oldu."

Ursula ona doğru uzandı, elini kolunun üzerine koydu. "Sorun yok," dedi alçak sesle.

John ona baktı. "Ama bu durum artık değişecek," dedi. "Gelecekte ayrıntılarla daha çok ilgileneceğim."

Yine her zamanki gibiydi, yalnızca biraz daha iyiydi. Eğer arkada harika bir gece ve evde harika bir eş bırakmışsa insan işe giderken kendini daha iyi hissediyordu. John karşılaştığı herkesi gülücüklerle selamladı, asansör onu yukarı çıkarırken kazanmanın verdiği müthiş güven duygusunun geri döndüğünü hissetti, McCaine'in bürosuna daldı ve, "Ee? Bir planımız var mı?" diye bağırdı.

McCaine tam o sırada telefon etmek üzereydi, ama ahizeyi yerine koydu ve alnını kırıştırarak ona baktı. "Bir plan mı? Her zaman bir planımız olmuştur."

John kafasını salladı. "Hayır, Profesör Collins bu arada hesaplamalarını bitirmiş olmalı, değil mi?"

"Ha, o," diyerek başını salladı McCaine ağır ağır. "Evet. Tabii. Geçen cuma ondaydım. Birinci aşamayı bitirmiş. Gece yarısından sonraya kadar sonuçları tartıştık."

"Ee?"

McCaine düşünceli bir şekilde masanın üzerindeki kâğıt yığınını yeni bir düzene soktu, kimse onun bir şey aradığı hissine kapılamazdı. "Garip bir şey bu bilgisayarlar. Elbette onlar ortaya fikirler atmıyor. Ama herhangi bir başlangıç verisinden yola çıkarak bütün kombinasyonları ve hesaplamaları istenirse bunu tamamen duygusuz bir şekilde yapıyorlar, herhangi bir önyargıya kapılmadan. Onlar şöyle düşünmüyor: 'Ah, bundan bir şey çıkmaz!' Rakamları çiğniyorlar ve sonucu tükürüyorlar ve bazen bu yolla her türlü beklentinin dışında bir şey buluyorlar ve böylece normalde asla düşünemeyeceği fikirlere itiyorlar insanı." Başını kaldırıp gözlerini John'a dikti, birtakım sözcükler arıyor gibiydi. "Londra'daki ilk günlerinizi anımsıyor musunuz? Size günün birinde Amerikan tahıl silolarının ABD Donanması'nın uçak gemilerinden daha büyük bir güce sahip olacaklarını söylediğimi? Hareket noktası tam da bu."

"Silolar mı yoksa uçak gemileri mi?"

"İkisi de. Aslında çok basit. Nüfus hızla artıyor, kullanılabilir tarım alanları azalıyor. Mantıksal sonuç nedir? Bütün dünya her bir alanın verimini yükseltmeye mecburdur. Ama geleneksel metotlarla daha fazla ürün almak pek mümkün değil. O halde geriye ne kalıyor?"

John ellerini göğsünde kavuşurdu. "Açlık, diyebilirim."

"Ya o ya da gen teknolojisi."

"Gen teknolojisi mi?" Afallamış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı John. "Siz her zaman bunun hiç de ilginç bir alan olmadığını söylerdiniz."

"Geçen cumadan bu yana değil. Geçen cumadan bu yana en ilginç alan bu." McCaine sinsice gülümsedi. Gen teknolojisi yoluyla, normal metotlarla yetiştirilebilecek her türlü bitkiden daha verimli ve hastalıklara, zararlı böceklere ve çevreden gelecek diğer bütün negatif etkilere karşı daha dayanıklı bitki türleri yetiştirilebilir." Öğretici bir edayla işaret parmağını kaldırdı. "Ve her şeyden önce, bu genetik kodların patenti alınabilir. Yani, bizden başka kimse bu bitkileri üretemez. Ve uzun vadede kimse bizim tohumluklarımızdan vazgeçemez, çok basit,

çünkü verimlilik problemi onu buna zorlar. Bu bizim için avantajlı bir pozisyon gibi görünmüyor mu sizce?"

John başını salladı. "Avantaj bunu karşılamaya yeterli bir terim değil."

"Daha iyisi de var. Tohumluk pazarı bugün sadece birkaç üretici tarafından kontrol ediliyor..."

"... bizim ele geçireceğimiz..." diye araya girdi John ve sırıttı.

"Elbette. Ama ilginç olanı, halihazırdaki yetiştirme metodunun bugünkü durumu *hibrid* denilen türleri, yani birbirine akraba olan türleri çaprazlayarak elde edilen verimsiz türleri ortaya koyuyor sadece. Basitçe söylemek gerekirse iş şöyle yürüyor; daha sonra harika bir sebze ya da tahıl olarak yetişen tohumlar satın alıyorsunuz, ama yetiştirdiğiniz bu ürünleri tohum olarak kullanamıyorsunuz ya da kullansanız bile değersiz bir şey elde ediyorsunuz."

"O halde kimse tek başına üretim yapamaz. Herkes her hasat için yeni tohumluk satın almak zorunda," dedi John şaşkınlıkla.

"Elbette gen teknolojisi ile üretilen tohumluklara da eklenebilecek bir özellik," diyerek başını salladı McCaine. "Ve bu şu demek; eğer doğru yaparsak mutlak kontrolü ele geçiririz."

John koltuklardan birine bıraktı kendini, kollarını başının üstüne koydu ve etkilenmiş bir şekilde yukarı, McCaine'e baktı. "Bu dâhice. Devletler biz ne istersek yapmak zorunda kalacak, çünkü onlara bir daha tohumluk vermememizden korkacaklar."

"Biz asla açık açık böyle bir tehditte bulunmayacak olsak da."

"Elbette yapmayacağız. Ne zaman başlıyoruz?"

"Ben başladım bile. Maalesef bu gen teknolojisi şirketlerinin borsa değerleri en hafif tabiriyle fahiş. Birkaç iştirakimizden vazgeçmeden bunu halledemeyeceğiz. Ve bir kere daha kötü kokular yaymak zorunda kalacağız. Yani bunu bastırabilmek için bütün medyayı elimizde tutmalıyız."

"Kötü kokular mı? Daha iyi tohumluk üretmemize kim ne diyebilir ki?"

"Gen mühendisleri çok nadir bulunuyor ve birçoğu tıbbi araştırmalarda çalışıyor şu anda. Bize uygun adamlara sahip olabilmek için birkaç araştırma projesini devirmek zorunda kalacağız." McCaine burnunu ovuşturdu. "En başta AIDS araştırmalarını düşünüyorum."

Ursula muhteşem donatılmış yemek masasının üzerinden John'a dikti gözlerini. Londra'dan neşeli bir şekilde dönmüş, kehanetin gerçekleştirilmesi çalışmalarını ilerletecek dâhice bir plandan söz etmişti. Uyuşturucu almış biri gibi coşku içindeydi.

"Burada oturmaktan gerçekten hoşlanıyor musun sen?" diye sordu Ursula nihayet konuşma sakinleşince ve hazır ortalıkta hiçbir garson yokken.

John tatlısını karıştırdı. "Niye ki? Bir şatoda oturmak müthiş bir şey değil mi? Masallardaki gibi."

"Masallardaki gibi, evet tam da öyle. Bugün gezip gördüm."

"Sakın bu işi bir günde hallettiğini söyleme. Hayal kırıklığına uğrarım."

Ursula iç geçirdi. "Sen gezip gördün mü hiç? Odaların hepsini gezdin mi?"

"Bilmem?" Yukarı baktı, omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"John ben öyle koridorlara rastladım ki, oradaki her kapının kolu tozla kaplı. İçinde hiçbir şey olmayan düzinelerce oda var, tamamen boş."

John anlayamıyordu. Ursula onu şöyle bir sallasa iyi olacaktı. "Kapı kollarında toz mu vardı?" dedi ve kaşlarını çattı. "Bu kadarı da fazla. Bu kadar insana ben neden para ödüyorum acaba?"

"Onlara, senin için fazla büyük olan bir şatoyu işletmeleri için para ödüyorsun," dedi Ursula suratını asarak.

John hırsla kaşığı yaladı. "En çok hoşuma giden yer neresi olmuştu biliyor musun?" diye sordu ve kaşığın sağını solunu yalamayı sürdürdü. "Protecéto'daki evim. Onu görmen lazım. Gerçekten çok güzel. Güneyde. İtalya'da. Ve çok büyük de değil. Makul ölçülerde."

"Eğer o kadar hoşlanıyorsan neden orada oturmuyorsun öyleyse?"

"Çünkü merkezim burada. Ve çünkü, dikkatli bakıldığında Protecéto'daki ev konumuma layık değil."

"Konumuna layık değil. Anlıyorum. Peki, neyin konumuna layık olup neyin olmadığına kim karar veriyor?"

John kadehini kaldırdı ve içindeki altın sarısı şarabı inceledi. "Bak, ben dünyanın en zengin adamıyım. İnsanlar bunu *görmek* zorunda. Psikolojik olarak insanları etkilemek önemli."

"Neden o kadar önemli bu? Senin dünyanın en zengin adamı olduğunu çocuklar bile biliyor; bunu kimseye kanıtlamak zorunda değilsin. Ve ayrıca, seni burada kim görüyor ki? Bir sonraki sokak üç kilometre uzakta."

John sabırla ona bakıyordu. "Mesela bir keresinde başbakan buradaydı. Blair değil, bir önceki, Major. Oldukça etkilendi, inan bana. Ve bu önemliydi." Oldukça anlamlı bir şekilde iç çekti John. "Bütün bunlar McCaine'in planına dâhil. Başlangıçta alışmakta zorlandım. Hey, ben Jerseyli bir ayakkabıcının oğluyum, benim altın kaşıklarla mı büyüdüğümü sanıyorsun?"

Ursula elinde olmadan John'un o sırada yaptığı mimiklere güldü. Ve belki de, diye düşündü, her şeye gerçekten de biraz fazla sert bakıyordu. Kendi çocukluğunu ve masadaki konuşmalarda sık sık konunun birinin belirli şey istemesi ve onu ona kimin sağlayacağı çevresinde döndüğünü düşündü. Yoksulluk her yerdeydi ve zorunluluklar yaratıcılığı zorluyordu. Gerçi duvarın yıkılmasından sonra hayatı yükselişe geçmişti, ama bir gecede aşırı bolluk dünyasına düşmek belli ki onu biraz zorlamıştı.

Aşağıya gazinoya inmek lütfunu kendilerine ancak doyurulması gereken bir misafir olduğu zaman tanıyorlardı. Aksi halde alışkanlıklarına geri dönüyorlar ve konferans odasında ayaküstü bir şeyler atıştırıyorlardı.

"Peki siz aslında paranın kendi kendini çoğaltmadığının farkında mısınız?" diye sordu John bu fırsatı değerlendirerek.

McCaine ağzındakileri çiğnerken bir süre onu süzdü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bildiğiniz gibi sürekli söylenir durur: İnsanın parasını daima bankaya yatırmalıdır, ki faiz getirsin. Ama ben paramı bankaya yatırınca elde ettiğim faiz diğer insanlardan kaynaklanıyor. Bunun için çalışmak zorunda kalanlardan." John Panglawan'da farkına vardığı şeyleri kaba hatlarıyla, ayrıntılara girmeden ve bu keşfin onda yarattığı şoka değinmeden anlattı; bunları daha önce fark etmemiş olmaktan utanıyordu. Bu hâlâ Noel Baba'ya inanmak gibi bir şeydi ve ancak şimdi hediyelerin ondan değil de anne babasından geldiğini anlıyordu sanki.

"Çok doğru," diye onayladı McCaine. "Para yatırmak demek parayı kiraya vermek demektir. Ve sizin bunu kiraya verdiğiniz kişi de bunun kirasını ödemeyi göze almış olmalıdır."

"Peki, neden sürekli insanlara bunu anlatıyoruz? Bizim banka broşürlerini inceledim, orada da aynı zırvalık. 'Bırakın paranız sizin için çalışsın.'"

"Bunu anlatıyoruz çünkü insanlar masallara inanmayı seviyor. Ve masallara inandıkları sürece gerçeği sormuyorlar, çok basit," diye açıkladı McCaine. "Gerçekte para insanların bir arada yaşamaları için esas teşkil eden iki şeyi düzenlemeye yarayan araçtan başka bir şey değildir: Birincisi, *kim ne* yapmak zorunda ve ikincisi, *kim ne* alıyor. Eğer iki insan bir araya gelmişse, aslında konu sadece, istediğini karşıdakine yaptırabilmektir. Ve genellikle başkalarından istenen şey düşündürücü şekilde primitiftir: *Onu bana ver!* Ganimetten bir parça da bana ver! Bana seks ver! Bana sahip olduğun şey neyse onu ver! Biz insanların yapısı budur ve para bizim icadımız olduğu için de bizim doğamızı yansıtır, başka ne olabilir ki?" McCaine çatalıyla vurur gibi bir hareket yaptı. "Ama bu kulağa hiç de seksi gelmiyor, bunu itiraf etmelisiniz. Kimse bunu bilmek istemiyor. İnanın bana, insanlar masallara inanmayı tercih eder."

Ursula evdeki çalışanları birbirinden ayırt etmeyi yavaş yavaş öğreniyordu. Kahvaltı masasını hazırlayan garsonun adı Lance idi, solgun, hasta görünüşlü bir cildi ve kemirilmiş tırnakları vardı; çok az konuşurdu, hatta çoğunlukla konuşmazdı. Oda hizmetçilerinden birinin adı Francesca idi, karşısındakinin gözüne neredeyse hiç bakamayan genç bir kadındı ve sürekli üzgün görünüyor, ancak görevlerini âdeta bir tutkuyla yerine getiriyordu. Ne zaman isterse alışveriş için şehre götürüp getiren elleri kıllı şoförün adıysa Innis idi. Yolculuk sırasında ya onunla konuşmak ya da paravan camını kaldırmak önerilmeye değerdi, zira ağzı boş kalır kalmaz ıslıkla kimsenin bilmediği tuhaf melodiler çalmaya başlıyordu.

John ona bir kredi kartı vermişti, onun adınaydı ve limiti normal ölçülerde hayatının sonuna kadar yeterdi, ki bir ayın lafı bile olmazdı, ama Ursula mümkün olduğunca dikkatli kullanıyordu. Çoğunlukla mallara sadece bakıyor, insanları gözlemliyor, satın alabileceği her şeye bakıyor ve hazır bulunan geniş omuzlu iki adamın varlığını unutmaya çalışıyordu; adım adım onu takip ediyordu adamlar, saygılı bir mesafeden elbette. Bir keresinde sarhoşun biri yaklaşıp birtakım kaba hareketler yapıp Ursula'nın tek kelime anlamadığı bir şekilde konuşmaya çalıştı. Adam elbette ki para istiyordu, bu kadarını anlamıştı Ursula. Birdenbire iki adam peydahlandı ve... evet, neyse onu çabucak oradan uzaklaştırdılar; kimsenin dikkatini çekmeden, ama etkili bir şekilde.

Bu olaydan sonra öylesine düşünceli bir hal aldı ki, kendisine gösterilen parfümlere, elbiselere, mücevherlere bir türlü konsantre olamadı ve hemen onu geri götürmelerini söyledi.

Bu alışverişlerden biri sırasında büyük kitapçıları da gezdi ve nihayet büyük bir ortaçağ resim albümü buldu. Albüm zengin Jakob Fugger'ın Albrecht Dürer tarafından yapılan sanatsal bir portresini de içeriyordu. Albümü satın aldı, ciddi duruşlu, mücevhersiz siyah bir elbise içinde, sert bakışlı bir adamı gösteren resmi albümden ayırdı

ve bir atölyede çerçeveleterek yatak odasındaki duvara görünür bir şekilde astı.

"Bir soyağacı galerisi açmayı mı planlıyorsun?" diye sordu John akşam.

Ursula kafasını salladı. "Bu anımsamaya yarayacak."

"Anımsamaya mı? Neyi? Jakob Fugger'ı mı?"

"Onun hayatı boyunca elebaşılık yaptığını. Bütün gücünü, diğer insanları kendisi için hareket ettirmeye harcadığını."

John ona baktı. Ne söylediğini kavrayınca bir kızgınlık gelip geçti bakışlarından. "Güzel bir akşamı berbat etmek için çok etkili bir tarzın var," diye mırıldandı ve diğer tarafa döndü.

John muhasebeden yığınla doküman getirtti ve onları ayrıntılı bir şekilde incelemeye başladı, hemen her şeyi yeniden hesaplıyor ve gerektiğinde ilgili memuru çağırıp anlaşılamayan yerler konusunda açıklama ve yanıtlar istemekten de geri durmuyordu. Yalnız kaldığı zamanlar, masasında sürekli kilit altında tuttuğu ekonomi kitaplarını çıkarıp bakıyor onların yardımcı olamadığı durumlarda McCaine'e gidip soruyordu.

İlk kez büroya daldı ve şunu sordu: "Ne zamandan beri silah şirketlerinde iştiraklerimiz var?"

"Anlamadım?" McCaine işine ara verip başını kaldırdı. "Ha, şu. Onun hiçbir önemi yok. Park edilmiş bir para."

"Bunlar *milyarlar.* Bir makineli tüfek mermisi, tanksavar ve her türden patlayıcı madde üreticisi şirkete yatırılmış."

"Arap dünyasından gelecek büyük bir sipariş haberi aldık. Bu kolay kazancı da alıverelim dedik." McCaine ellerini teslim olmak isteyen biri gibi kaldırdı. Her şey paravan bir ismin üzerinden gerçekleşiyor ve daha sonra bunları gen teknolojisi değerlerine dönüştürecek. Çok dikkatli davranmak zorundayız, yoksa borsayı gereksiz yere yükseltmiş oluruz."

622.000.000.000 $

John kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ha öyle," dedi ve McCaine tekrar dokümanlarıyla uğraşacağını belli eden hareketler yapmaya başlayınca teşekkür ederek kendi bürosuna döndü.

Ama ertesi gün yine ona bir bilmece gibi gelen bir nokta ortaya çıktı Ve tekrar McCaine'e gitmek zorunda kaldı.

"Bir dakika zamanınız var mı?" dedi nazikçe.

McCaine bilgisayarlarından birinin başında oturmuş, rakamlardan oluşan bir çöle bakıyordu. Besbelli ki gözlerini ayırmakta güçlük çektiği bir manzaraydı bu. "Yeni bir keşif mi?" diye sordu kısaca, kafası bambaşka yerlerdeydi.

"Evet. Öyle de denebilir." John elinde tuttuğu kâğıda indirdi bakışlarını. Buradaki bilgilere göre Callum Consulting adında bir şirkete yalnızca geçen yıl üç yüz milyon poundun üzerinde danışmanlık ücreti ödemişiz." John şüpheli bir şekilde bakışlarını doğrulttu. "Tanrı aşkına ne şirketi bu?"

"Şirket danışmanlığı," dedi McCaine isteksizce, "isminden de açıkça belli olduğu gibi."

"Şirket danışmalığı mı? Bir şirket danışmanına neden ihtiyacımız var ki? Hele bu kadar ücret ödemeye? Bu neredeyse... bir milyar doları buluyor?"

McCaine gürültülü bir iç çekmeyle koltuğunu döndürüp monitörden ayrıldı ve ayağa kalktı. Bu ani ve tehdit dolu gibi duran bir hareket oldu, ilk raunt için köşesinden fırlayan boksör gibi. "Bu insanlar bizim için çalıştılar. Dünyanın her tarafında. Paranın ve iyi sözcüklerin alabileceği en kaliteli kişiler. Planladığımız şey için tam da böyle insanlara ihtiyacım var. Zira her şeyi tek başıma yapamam, anlıyor musunuz?"

"Evet, ama rica ederim Malcolm, bir milyar dolar danışma ücreti! Delilik bu!"

McCaine omuzlarını salladı, hâlâ keyifsiz bir boksör gibi görünüyordu. "John," dedi yavaşça, altçenesini öne doğru uzatarak, "sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmamın zamanı geldi. Benim günüm yirmi

dört saatten oluşuyor ve aynı anda iki yerde birden bulunamam. Gece gündüz çalışıyorum; siz güney denizlerinde, laf olsun diye söylüyorum, yat gezisi yapıp dünyanın en güzel kadınlarıyla yatar ve korumalarınızla hırsız polis oynarken... Ayrıca bunu bir daha asla yapmamanızı da sizden rica ediyorum. Siz kendinizi ve bütün planlarımızı nasıl bir tehlikeye attığınızın farkında değilsiniz. Diğer şeyler sorun değil, sizden bunu rica etmiştim, bizim amaçlarımıza hizmet etti, ayrıca size her hakkı tanıyan bir mirasın sahibisiniz, bunu kesinlikle tartışma konusu yapmak istemiyorum. Ama," diye sürdürdü tok bir sesle, "yat gezileri ve seks partilerinden, bizim burada oluşturduğumuz şekilde bir dünya gücü ortaya çıkmaz. Birinin işi yapması lazım, *yapabilen* birinin. Callum Consulting'in adamları bunu yapabiliyor. Onlar benim gözlerim, kulaklarım, ellerim, ağzım, dünyanın her yerinde. Yapılması gereken her şeyi yapıyorlar ve gerektiği kadar çok çalışıyorlar. Onlara ödediğimiz para çok yüksek, evet, ama her kuruşuna değer."

John gözlerini elindeki kâğıda dikmişti. Kulaklarının sokak lambası gibi kızardığından emindi. Nabzı deli gibi atıyordu. Okuldan ayrılalı beri hiç böylesine bir azar işitmemişti. "Peki peki," diye mırıldandı. "Sadece bir soruydu. Sadece anlamaya çalışıyordum..."

Durdu, başını kaldırdı. "Eğer o kadar iyilerse, sadece şirketi basitçe satın alsak daha anlamlı olmaz mıydı?"

McCaine omuzlarını devirdi, hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Bazı şirketler satın alınamaz, John. Bizim tarafımızdan bile."

"Gerçekten mi?" dedi John şaşkınlıkla.

"Ayrıca ben de sizin Bayan deBeers'la bütün dikkatleri üzerinize çekmiş olduğunuz zaman diliminden faydalandım. Bu sizin gördüğünüz sadece bir uç değer. Şirketi satın almaya değmez. Bir bardak süt için bir inek satın almak gerekmez."

"Hımın," yaptı John kararsız bir şekilde. "Her neyse, ben sadece sordum."

"Sorunuz. Ama sadece cevapları kaldırabileceğiniz zaman."

Buna söyleyecek bir şey bulamadı John, sadece başını salladı ve gitmeye koyuldu. Tam çıkarken birden geri döndü ve şunu söyledi: "Ha bu arada, ben Patricia deBeers'la yatmadım."

McCaine sadece küçümser gibi kaşlarını kaldırdı. "Bu durumda size ben bile yardımcı olamam."

Ve Ursula, John önünde bir elinde gül diğer elinde yirmi iki bin poundluk nişan yüzüğünün bulunduğu kutuyla diz çöktüğünde şunları söyledi: "Bunu yapamam, John. Seninle evlenemem."

John gözlerini ona dikti, o sırada kafasına yirmi iki bin tonluk bir kum çuvalı düşmüş gibi hissediyordu kendisini.

"Ne?" diye hırıldadı.

Ursula'nın gözleri yaşarmıştı. Mum ışığı, beliren gözyaşlarından yansıyordu. "Yapamam, John."

"Ama... neden yapamıyorsun ki?" Bütün gayretini göstermişti, gerçekten. Bu özel akşam yemeğini organize etmiş, mönüyü seçmiş, tarihi giysiler içinde romantik parçalar çalan bir yaylı dörtlüsü ayarlamış, küçük yemek salonundaki hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı; bu an için her şey mükemmel olmalıydı. Yüzüğü de almıştı. İçinden en güzelini seçtiği bir demet gül. Hiçbir şey anlamıyordu. "Beni sevmiyor musun?"

"Tabii ki, seviyorum. İşi zorlaştıran da bu," diye karşılık verdi Ursula. "Haydi, kalk ayağa."

John dizlerinin üzerinde durmayı sürdürdü. "Yüzüğü mü beğenmedin?" diye sordu aptalca.

"Saçmalama. Yüzük harika."

"Öyleyse söyle bana, neden?"

Ursula iskemlesini geriye itti, yere, John'un yanına oturdu ve ona sarıldı, bu şekilde halının üzerinde, masanın yanında birbirlerine sarılarak ağladılar. "Seni seviyorum, John. Sana ilk dokunduğum andan bu yana, sanki seni hep tanıyormuşum gibi. Sanki senin kalbinle benim kalbim aynı ritimle atıyor. Sanki seni bir zamanlar

kaybetmişim ve yeniden bulmuşum. Ama seninle evliliği düşününce mideme kramplar giriyor."

John sisli gözlerle bakıyor, oradan kaçmak ama aynı zamanda da kendisini asla bırakmamasını istiyordu. "Ama neden?"

"Çünkü evet dersem senin sürdürdüğün hayata da evet demek zorundayım. Ve bunu paylaşmak zorunda kalırım. Bu bana dehşet veriyor John, gerçekten."

"Zengin olmak sana dehşet mi veriyor?"

"Bana dehşet veren, ne bana ne de sana ait olan bir yaşamı sürdürmek zorunda kalmak John. Günlerce bu şatonun içinde yürüdüm, ama sana ait hiçbir şey göremedim, hiçbir yerde. Senin hizmetlilerin yaşıyor burada. Sen sadece misafirsin."

Gırtlağında bir titreme hissediyordu, sanki yırtılmak istiyordu. Dünya çatlamaya başlamıştı ve bu çatlağın altında bir boşluk gizliydi. "Başka bir yerde mi oturmamızı istersin?" diye sordu, dili uyuşmuştu; artık hiçbir şeyi kurtaramayacağını, her şeyin paramparça olduğunu biliyordu. "Benim için fark etmez, istersen –ne bileyim– şehirde bir ev alırız ya da köyde... nerede istersen."

"Mesele bu değil John. Mesele, benim senin yaşamını paylaşmak istemem, ama senin sana ait bir yaşamının olmaması. Hayatının anlamını beş yüzyıl önce ölmüş bir adamın belirlemesine izin veriyorsun. Genel müdürün senin nerede ve nasıl oturacağına karar veriyor. Hatta dekoratörlerinin senin bir gösteri yatak odasına ihtiyacın olduğuna karar vermelerine bile izin veriyorsun, Tanrım!"

"Bütün bunlar değişecek," dedi John. Kendi sesi kulağına zayıf ve çaresiz geliyordu. "Her şey değişecek, sana yemin ederim."

"Yemin etme John," diye yalvardı Ursula üzgün bir şekilde.

John başını kaldırdı, çevresine bakındı. Yalnızdı. Müzisyenler gizlice sıvışmış olmalıydı. Garsonlar ortalıktan çekilmişti. Yemek salonu terk edilmişti, ıssız ve ölü. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Ursula yanıt vermedi. John başını kaldırıp yüzüne baktı ve anladı.

McCaine hiçbir şey söylemeden uzun süre onu süzdü, sadece ara sıra başını salladı, ne söylenebileceğini, ne yapılabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu. "Sizin adınıza üzüldüm John," dedi nihayet. "Gerçekten de sizin için doğru kadınmış gibi bir izlenim bırakmıştı... Tabii bu sadece benim fikrim. Ben de ikili ilişkiler konusunda bir uzman sayılmam bildiğiniz üzere."

John kendini ölü gibi hissediyordu. Sanki kalbi ameliyatla alınmış ve geride bir boşluk bırakılmıştı. "Tarifeli bir uçağa binmekte ısrar etti," dedi. "Hatta onu havaalanına götürmemi bile istemedi."

"Hımm."

"Bunun doğru olduğuna inanıyor musunuz? Eğer bir kadın her şeyi enine boyuna düşünebilmek için zamana ve mesafeye ihtiyacı olduğunu söylerse... sonunda dönüp gelmesi mümkün mü?"

Kapıya vuruldu ve sekreterlerden biri kafasını içeriye uzattı. McCaine ona bir el hareketiyle toz olmasını işaret etti.

"Bilmiyorum, John. Eğer içtenlikle neye inandığımı söyleyecek olursam..." Duraksadı.

"Evet?" dedi John gözlerini açarak.

McCaine dudaklarını ısırıyordu, sanki buna başladığına pişman olmuştu. "Ben elbette sadece sizin bana anlattıklarınıza göre bir yargıda bulunabilirim, John."

"Evet? Ee?"

"Bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama bana öyle geliyor ki o prensipleri olan bir kadın. Ve o prensipler senden daha önemli."

John'un içi cız etti. Kalbi hâlâ yerindeydi anlaşılan. En azından acı veren bir şey hâlâ vardı orada.

"Ve," diyerek açık yarayı deşmeyi sürdürdü McCaine, "açıkça anlaşılıyor ki mirasa bağlı olan sorumluluğu kabullenemiyor. Siz, John, bunu yapabiliyorsunuz. Bu büyük bir yük, bazen de acı verici, ama buna rağmen siz taşıyorsunuz. Sizi vâris yapan şey de bu. Ve

üzgünüm ki eşiniz sizi bu konuda desteklemek zorunda, aksi halde eşiniz olamaz."

Evet, herhalde böyleydi. John gözlerini yere dikti, halının lacivert siyah çizgilerini inceledi, genişliyorlardı sanki.

"Bunun üstesinden geleceksiniz," dedi McCaine. "Ama kendinizi bırakamazsınız, John."

"Bilmiyorum," diye sızlandı John.

"John, lanet olsun, sizin bir göreviniz var. Sizin bir sorumluluğunuz var. Siz *vârissiniz* John! "

"Olmasaydım o gitmezdi."

Dişlerinin arasından lanet gibi fışkıran bir ses çıkardı McCaine, ayaklarını sürüyerek odada birkaç adım attı ve elleriyle saçlarını sıvazladı. "Tanrım, John, bu onursuzca. Ben bunu görmeye katlanamam. Lanet olsun, artık kendinize acı vermekten vazgeçin."

John sanki kırbaç altındaymış gibi titredi.

"Gerçek acı dışarıda," diye bağırdı McCaine ve bir dizi televizyon alıcısını işaret etti. "Bütün kanallarıyla birlikte evimize teslim ediliyor ve kimse bunun geleceğe bir bakış olduğunu kavramıyor, geleceğimize. Eğer ikimiz, siz ve ben John, kendimizi toparlayıp yapılması gerekeni yapmazsak... Anlıyor musunuz? Burada oturup yaralarımızı yalayamaya ve kendimize acı vermeye hakkımız yok. Harekete geçmek zorundayız. Her gün önemli. Ve bu yüzden yutkunun ve unutun bu olayı. Yapacak çok işimiz var."

"Çok mu işimiz var?" diye tekrarladı John. "Ne gibi?"

McCaine odada dolaşıyordu, dünya haritasının önünde durdu ve eliyle Orta Amerika'nın üzerine vurdu. "Mexico City. Gelecek hafta burada bir sonraki çevre konferansının ilk ön hazırlık toplantısı yapılacak, ulusal işçi gruplarının uzmanlar toplantısı. Bu toplantıya katılmanız gerek."

"Ben mi?" John şaşkınlıkla haritaya baktı. Bu zamana kadar Meksika ile tek ilişkisi ayaküstü restoranlarda, pizzadan sıkıldığı zamanlarda yediği tacolardı. "Ama ben herhangi bir şeyin uzmanı değilim ki."

"Ama siz John Salvatore Fontanelli'siniz. Siz *Gaea Ödülü*'nü veren kişisiniz. Söyleyecek bir şeyiniz varsa sizi dikkatle dinleyeceklerdir. Ve dünyanın durumu hakkında çok şey öğreneceksiniz, eğer dinlerseniz."

John elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Meksika mı? Meksika'ya mı gideceğim?"

McCaine ellerini bağladı. "En azından kafanızı dağıtmanızı sağlar."

McCaine onu havaalanına götürdü ve yolda Mexico City'deki görüşmeler hakkında bilgi verdi. Belgelerden oluşan yığın görülmeye değerdi: dosyalar, rulo halinde bağlanmış, dünyanın dört bir yanından gelen bilimsel çalışmalar, disketler, çeviriler, özetler. Hepsini gözden geçirmeye dokuz saatlik yolculuk ancak yetecekti.

Alışıldığı gibi arabaları *Moneyforce One*'ın hazır beklediği pistin yanına kadar gitti. Kerozin ve yanmış lastik kokuyordu, yer gece yağan yağmur nedeniyle ıslaktı, bu sonsuz düzlük üzerinde keskin bir rüzgâr esiyordu.

"Bir anlamda ikiye ayrılacağız," diye bağırdı McCaine motorların uğultusu içinde. "Bir yandan global olarak bağlayıcı bir iklim koruma düzenlemeleri için temellerin atılması için uğraşmalıyız, ama diğer yandan bunun bize hiçbir maliyetinin olmaması lazım. Zararlı madde borsasının konsepti bunu hedefliyor, anlıyor musunuz?"

Belgelerle dolu kasaları arabadan indirmek ve uçağa yüklemek için hostes üniformalı bir avuç erkek ve kadın uçağın merdivenlerinden aceleyle inerek geldi. Pilot da aynı şekilde indi, koltuğunun altında bir kontrol listesi vardı, ellerini sıktı ve yola çıkma zamanın geldiğini söyledi. "Eğer bize ayrılan uçuş vaktini kaçırırsak, bir sonrakini yakalamamız saatler sürebilir. EUROCONTROL yine işbaşında."

"Tamam, tamam," diye bağırdı McCaine, "bir dakika."

"Sorun ne, bize hiçbir maliyetinin olmaması mı lazım?" diye sordu John.

McCaine bakışlarını ondan kaçırmış ufku izliyordu. "Size anlattım ya. Bütün şirketlerimizi yeni bir strateji için yeniden yapılandırıyoruz. Eğer bu aşamada her yere atık gaz arıtma tesisleri kurma yükümlülüğünü üzerimize alırsak bu bize kazanmayı ya da kaybetmeyi belirleyebilecek olan finansal hareket alanımıza mal olur." Birden her şey gerçekdışı gibi geldi John'a. Sanki bir sahnedeydiler ve absürt bir oyun oynuyorlardı. Göğüs kafesinin yavaş yavaş yükseldiğini hissediyordu; bu kontrolsüz bir gülüşün başlangıcı olabilirdi ya da kusma isteğinin ya da ikisinin birden. "Peki ama ne zaman *gerçekten* bir şeyler yapacağız?" diye bağırdı motor gürültülerini bastırarak. "Yaptığımız tek şey sürekli satın almak. Güç ve etki yığıyoruz, ama bunlarla hiçbir şey *yapmıyoruz.* Tam tersi, sadece her şeyi daha da kötüleştiriyoruz!"

McCaine neredeyse öldürücü bir bakış fırlattı. Apaçık bir şekilde önceden verilen metinden sapmıştı. Bir oyuncu için ölüm cezası demekti bu, değil mi? "Bir şeyi tamamen yanlış yorumluyorsunuz," diye bağırdı McCaine. "Ama korkarım bunu tartışmaya zamanımız yetmez. O yüzden bunu geri döndüğünüzde konuşalım." O anda üzerlerine doğru son sürat gelmekte olan arabayı gördüler. Göz açıp kapayıncaya kadar Marco ortaya çıktı ve güçlükle John'un önünde durup şunları söyledi: "Belki şu anda yukarı çıkmanız daha iyi olur, Bay Fontanelli."

"Ne demek oluyor bu?..." diye bağırdı McCaine, ama o sırada araba tekerleklerini öttürerek durdu, kapısı hızla açıldı ve içinden bir adam fırladı ve üzerlerine geldi.

"Marco Benetti adında birini arıyorum," diye bağırdı. Zayıf, siyah takım elbiseli, ince bıyıklı ve elinde küçük bir seyahat çantası taşıyan bir adamdı.

Marco elini ceketinin içinden çıkarmadan, "Benim," dedi.

Adam şirketin güvenlik servisinin amblemini taşıyan bir kimlik kartı gösterdi. "Merkez eşinizden tuhaf bir telefon almış, Marco," dedi soluk soluğa. "En azından onun sizin eşiniz olduğunu sanıyorlar. Aramışlar

ama kimse telefona cevap vermemiş." Arabanın anahtarlarını çıkardı. "Sizinle yer değiştirecekmişiz. Arabayı siz alabilirsiniz."

Marco'nun rengi solmuştu. "Yoksa çocuğa mı bir şey oldu?"

"Dediğim gibi bir şey bilmiyoruz. Onlar da sizin eşinizi bulmanızın en doğru şey olacağını düşünmüşler." Elindeki anahtarları Marco'nun avcuna bastırdı.

"Gidin," diye başını salladı McCaine, Marco'nun kararsızlığını görünce.

Pilot kabin penceresinden bakıyor, kolundaki saati gösteriyordu. Kalkış zamanı.

"Evet, gidin," dedi John da. "Biz hallederiz."

"Teşekkürler," dedi Marco ve harekete geçti.

Daha sonra, havalandıktan ve batı yönündeki transatlantik uçuşlarının bitmek bilmeyen gününe başladıktan sonra John eliyle korumalara katılan bu yeni adamı çağırdı. "İsminizin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Adam ifadesiz bir yüzle baktı. Sönmüş lavların koyu rengi vardı gözlerinde.

"Foster," dedi. "Adım Foster."

Arabayı park yasağı olan yere bıraktı. Kırmızı ışıklarda geçmiş, dur işaretlerini dikkate almamış ve bütün şehiriçi hız limitlerini aşmıştı, çünkü o sırada bunların hiç önemi yoktu. Altı ailenin kalabileceği bu eski ev Londra'nın güneybatısındaki Walton on Thames'deydi, onu ürperten bir sessizlik ve huzur içinde duruyordu bina. Merdivenleri koşarak çıktı, koşarken kapının anahtarını da hazırlamıştı, uçan parmaklarıyla kilidi çevirerek açtı ve...

Karen elinde bir mama şişesi ve kirli bir bebek önlüğüyle koridorda duruyordu. "Marco?"

"*Madre Díos*!" diye bağırdı Marco. Öylesine rahatlamıştı ki, Karen'a doğru atıldı ve sımsıkı kucakladı.

Karen neler olup bittiğini bilmiyordu. "Şşt, sessiz ol, yeni uyudu... Bırak en azından şu önlüğü bir kenara koyayım. Sen Meksika'ya gitmeyecek miydin?"

Marco onu bıraktı ve yüzüne baktı. "Sen bugün merkeze telefon ettin mi?"

"Merkeze mi?"

Marco neler olduğunu anlattı. "Bagajlarım Meksika yolunda. Yeni bir tıraş makinesi almam gerekecek, sanırım." Kafasını sağa sola salladı. "Acaba merkezdekiler neden senin aradığını düşündü ki?"

Karen omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ben telefon etmedim. Sadece Betty'yi aramayı düşünüyordum, çay içmeye gelir mi diye, ama hatlar doluydu galiba."

"Hatlar mı doluydu?" Marco telefona gitti, ahizeyi kaldırdı ve dinledi. "Hattın sesi bu sabah biraz tuhaftı, şimdi hatırlıyorum," dedi Karen.

Marco kafasını salladı. "Bu çevir sesi değil. Hatlar arızalı." Düşünceli bir şekilde ahizeyi yerine bıraktı. Elbette her şey bir rastlantı olabilirdi. Yanlış anlama, aşırı tepki, bozuk hatlar. Hepsi mümkün şeylerdi.

Buna rağmen birdenbire çok berbat bir duyguya kapıldı.

40

İlk bakışta Mexico City sonsuz, tekdüze bir ev denizi izlenimi veriyordu. Dağlarla, volkanlarla çevrili ve kahverengimsi bir dumanın içine gömülmüş durumdaydı. John aşağıya, yirmi milyon insanın memleketine baktı; dünyanın en büyük şehirlerinden biriydi ve yaklaşmakta olan çevre felaketi için görsel bir örnek teşkil ediyordu. Yakında yapılacak çevre konferansına nesnel bir hazırlık için şüphesiz uygun bir yerdi. Son dosyanın da kapağını kapatıp dosyayı bir kenara bıraktı ve bir yatağın hayalini kurmaya başladı.

Havaalanından sonra helikopterle devam ettiler, çünkü arabayla gitme umudu yok demişlerdi. Trafik sıkışık olur diyordu herkes, gerçekten de John, havada kafası helikopter sesinden ikiye bölünürken caddelerdeki bitmek bilmeyen hareketsiz araba kuyruklarını görmüştü.

Yavaş yavaş çöken alacakaranlığın gölgeleri üzerinden geçerek güney yönüne doğru gidiyorlardı. Helikopterin inmesinden kısa bir süre önce John seyahat sırasında broşürlerde gördüğü resimlerden, devasa bulmaca mozaiğiyle ünlü üniversite kütüphanesini tanıdı. Üniversitede oturumlar da yapılacaktı, ama ancak birkaç gün sonra, uykusunu iyice aldıktan sonra. Chris ve Foster onun helikopterden inmesine yardımcı oldu, John kendisini bekleyen arabaya bindiğinde sağır olduğu duygusuna kapıldı.

Onu iyi korunan bir siteye götürdüler. Site yüksek duvarlarla çevrili bir cennet parçasıydı; palmiyeler hışırdıyor, yapay dereler şarıldıyordu. Duvarların üzerine gerilen dikenli teller, gülümseyen silahlı güvenlik elemanları ve en modern ABD yapımı elektronik güvenlik sistemleri, hiç kimsenin herhangi bir şekilde orada oturanların huzu-

runu bozmasına izin vermeyecekti. Açık renk takım elbiseli genç bir adam apartman dairesini göstermek için yaklaştı. Yürüyüş yollarının kenarında şırıldayan berrak suyu görünce John Mexico City'de sürekli su sıkıntısı çekildiğini okuduğunu anımsadı, çünkü şehir deniz seviyesinden iki bin metre yüksekteydi ve bazen oksijenin bile azaldığı oluyordu. Gerçekten de bir sonraki çevre konferansı hazırlıkları için oldukça uygun bir yerdi.

Apartman dairesi modern bir sadelikteydi, cam ve metal kullanılmıştı, duvarlar beyazdı ve devasa büyüklükteydi. XIX. yüzyıl tarzındaki birkaç zarif mobilya odaların büyüklüğünü tam anlamıyla vurguluyordu; her şey bir rüya gibiydi. "Yatak odası nerede?" diye sordu John.

Chris gerekli şeylerin bulunduğu seyahat çantasını alçak komodinin üzerine bıraktı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

"Uykuya," dedi John.

"Anlıyorum. İyi geceler, efendim." Kapıları dışarıdan çekip kapattı.

John kendini yatağa bıraktı. Bedenini öylesine ağırlaşmış hissediyordu ki, sadece başka bir zaman dilimine değil, başka bir yerçekimi dilimine de geçmişti sanki. Bugün bir daha ayağa kalkmayacaktı. Şimdi takım elbisesiyle yatacak ve sabah iğrenç görünecekti.

Telefon çaldı. *Uyuyorum,* diye düşündü John.

Ama huzur yoktu. Yuvarlanarak komodinin üzerindeki alete uzandı. "Evet?"

"Ben Foster, Bay Fontanelli." Koruma görevlisinin sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Sizi rahatsız etmek zorunda kaldığım için özür dilerim, efendim, ama önemli olabilir..."

"Söyleyin ne söyleyecekseniz," diye homurdandı John.

"Ben şu anda sitenin girişindeki nöbetçi kulübesindeyim," dedi Foster, "kapının önünde genç bir kadın duruyor ve adının Ursula Valen olduğunu söylüyor..."

"Ne?" Elektrik şoku gibi bir şeydi bu ismin yankısı, ani bir adrenalin yükselmesi. Yatağın üzerinde doğruldu, neler olup bittiğini anlayamıyordu. Ursula? Tanrı aşkına Ursula buraya, Meksika'ya nasıl gelmiş olabilirdi? Ve şimdi, burada, bu akşam? Nereden bilebilirdi ki?

"Aşağıya gelmek ister misiniz, efendim?"

"Evet!" diye bağırdı John ahizeye. "Evet, aşağı geliyorum! Bir dakika, şimdi geliyorum." Ursula? Burada? İnanılmaz, tek kelimeyle inanılmaz... Ahizeyi telefona çarparak yerine koydu, kapıları kırarcasına açtı, soğuk, kaygan mermerlerin üzerinden koşarak ilerledi, merdivenleri indi, çalıların ve palmiyelerin arasındaki patikalar her şey aydınlık ve huzur içindeydi.

Nöbetçi kulübesine geldiğinde Foster'ın tereddütlü bir şekilde sokakta durduğunu gördü. "Gerçekten de garip..." diye mırıldandı kendi kendine, ellerini beline koyarak.

"Ne oldu? Nerede?" diye sordu John soluk soluğa, az önceki telefon görüşmesinin bir rüya olabileceği düşüncesi nedeniyle bir an ürperdi.

Foster kararsız bir şekilde sokağın aşağısına doğru bakıyor, burnunu ovuşturuyordu. "Şimdi gitti, sizin hemen geleceğinizi söyledim, ama..."

"Gitti mi? Nereye?"

"Şu aşağıdaki köşeyi dönüp kayboldu," dedi koruma görevlisi siteyi çevreleyen duvarların bitip küçük bir sokağın başladığı ve birkaç arabanın geçtiği yeri işaret ederek.

John o tarafa doğru fırladı. "Efendim, hayır!" diye bağırıldığını duydu arkasından, ama bunun önemi yoktu, önemli olan tek şey Ursula'ya yetişmekti. Yol yokuş aşağı iniyor, bacakları kendiliğinden koşuyordu, başaracaktı. Hava is ve dumanla kaplıydı, gözleri yanıyordu, nefes almakta güçlük çekiyor ama koşmayı sürdürüyordu. Siteyi çevreleyen yüksek duvarların sonuna kadar koştu, köşeyi döndü, dar sokağın sonunda bir kadın silueti gördü ve bağırdı: "Ursula!"

Kafasına arkadan vurulan bir darbe kadını, şehri ve her şeyi bir anda karanlıklara gömdü.

McCaine komodinin üzerindeki telefonun sesiyle uyandı. Bu en acil durumlar için kullanılan telefondu. Doğruldu ve ışığı açtı. Saat beşe üç vardı. Birkaç dakika sonra zaten çalar saati onu uyandıracaktı. "Çok yavaş davranmışlar," diye mırıldandı, hafifçe öksürdü ve ahizeyi aldı. "McCaine."

"Chris O'Hanlon ben, efendim," dedi ses nefes nefese. "Efendim, bir şey oldu. Biz, ee, Bay Fontanelli'yi kaybettik."

McCaine kaşlarını kaldırdı. İyi düşünülürse aslında ilginç bir ifade tarzıydı. "Biraz daha ayrıntılı açıklayabilir misiniz?"

Koruma görevlisi duyulur bir şekilde kendini kaybetmişti. "Şöyle oldu... yani... kapıdaki ilk nöbet Foster'ındı, ben de o sırada biraz uzanmıştım. Dokümanların olduğu araba havaalanından geldiği zaman uyandım, işte o sırada anlattı bana, öylesine bir şey anlatıyormuş gibi..."

"Size *ne* anlattı?"

"Bay Fontanelli'nin ben onu odasına götürdüğümden kısa bir süre sonra tekrar aşağıya indiğini ve dışarı çıktığını söyledi. Bir gezintiye çıkmak istediğini, yakınlardaki bir lokalde üniversiteden biriyle bir randevusu olduğunu söylemiş..."

"Bırakın tahmin edeyim. Hâlâ geri dönmedi değil mi?"

"Evet, maalesef, efendim. Ama yemin ederim ki yatağa uzandığında yorgunluktan ölüyordu..."

McCaine hırıltılı bir ses çıkardı. "Foster bir kez olsun düşünmüş mü acaba, neden insanlar böyle güvenli siteler yapıyor?"

"Bunu ben de söyledim. Tamamen yıkılmış durumda, benim izlenimime göre, işini kaybetmekten korkuyor..."

"Haksız da sayılmaz," dedi McCaine ve ekledi: "Bunu şimdilik kimseye söylemeyin lütfen."

"Evet, efendim." O'Hanlon yutkundu. "*İsa ve Meryem aşkına,* efendim, Marco burada olsaydı bu başımıza gelmezdi. Kesinlikle olmazdı böyle bir şey."

"Evet, bence de öyle," dedi McCaine.

İki kişilik yatağının hiç kullanılmamış kısmında alışık olduğu üzere yığılı duran kâğıt ve belgelerin arasından randevu defterini çıkarıp açtı. Bugün hiçbir randevusu yoktu. Tükenmezkalemi çıkardı. "Sakin olun Chris ve beni dinleyin. Şimdi şunları yapacaksınız..."

İlk önce hiçbir şey anlamadı, sadece kafasında zonklayan korkunç ağrıyı hissediyordu. Hafifçe başının arkasını yokladı ve bir şişkinliğe rastladı, acıyordu ve biraz da kanamıştı sanki. Bir şekilde bütün bu olan bitenin iyi bir şey olmadığını kavramaya başladı. Sonra bileklerindeki o tuhaf basıncı hissetti, hareket etmeyi denediğinde takur tukur seslerle birlikte bir dirençle karşılaşıyordu... Nihayet gözlerini açmayı başardı ve bileklerindeki şeyi gördü: kelepçe.

"Harika," diye inledi. Kaçırılmıştı. Birileri onu kaçırmıştı.

Güçlükle doğrulup oturdu. İçinde bulunduğu durumun bilinciyle bu daha kolay oldu, her hareketinde başı ikiye ayrılma tehlikesi geçiriyormuş gibi hissetse de. Yaslanabileceği bir duvar bulup yaslandı ve soluk soluğa çevresine bakındı.

Bir hücre. Duvarlar sıvasızdı, en yukarıda ince bir şerit bırakılmıştı ve içeri göz kamaştırıcı bir gün ışığı giriyordu. Ancak hücrenin içine loş bir ışık hâkimdi. Ter ve insan dışkısı kokuyordu; bir hapishaneydi burası, çok açıktı, üç adım genişliğinde, dört adım uzunluğunda bir hücre, eğer hareket edebiliyor olsaydı kullanabileceği alan bu kadardı. Ama yapamıyordu, kelepçeleri bir zincire bağlıydı, zincir de yerden tavana kadar uzanan demir bir direğe. Hareket alanı, üzerinde oturduğu yatakla köşedeki, üzerinde bir kapak ve tuvalet kâğıdı duran kova arasında sınırlandırılmıştı... John iğrenerek başını çevirdi ve kabız olacağını hemen anladı.

Öyleyse hepsi bir tuzaktı. Bir budala gibi içine düştüğü bir tuzak. Derin bir iç geçirdi, kafasını hayır, bu gerçek olamaz anlamında sallayabilseydi keşke ama içinde bulunduğu şu durumda bu pek de akıllıca olmazdı. Peki onu kaçıranlar Ursula'nın adını nereden biliyordu. Çok garipti. Muhtemelen gazetelerden biliyorlardı. Gerçi Almanya'da

yaptığı kısa gezintiyi kimse fark etmemişti; ama herkesin gözü önündeki bir insandı ve özel yaşamı merak ediliyordu. Paparaziler tam da kendilerine ihtiyaç duyulacağı zamanlarda ortalıkta görünmüyordu, şimdi olduğu gibi.

Karanlık zemindeki tüyler ürpertici bir hareket elinde olmadan ayaklarını çekmesine yol açtı. Bir şey hareket ediyordu. Nefesini tutarak öne eğildi ve ona doğru gelmekte olan büyük bir hamamböceği gördü, koyu kahverengi, el büyüklüğünde ve antenlerle silahlanmış zırhı içinde korkunç görünüyordu. John hemen yerden bir ayakkabı kaptı ve iki eliyle tutup yaratığa indirdi, ona isabet ettirdiğini de sandı ama hamamböceği yere yapışmış bir vaziyette durmak yerine geri döndü ve hızla duvardaki, muhtemelen çıktığı deliğe girdi. Böceğin, baygın bir halde orada yatarken üzerinde dolaşmış olabileceği ihtimali tüylerini diken diken etti.

Tekrar duvara yaslandı, gözlerini kapattı, kafasının arkasındaki zonklamaları hissediyor, başka bir yerde, başka bir hayatta olmayı arzuluyordu. Bu oturma pozisyonunda bir an için dalmış olmalıydı, zira yaklaşmakta olan ayak sesleri onu yerinden fırlattı.

Kapıya vuruldu. *"Hola!"* diye bağırdı bir ses. "Sen uyanık?"

John yüzünü buruşturdu, ama bu bir ağrı olarak ona geri döndü. "Tam sayılmaz."

"Uzan. Yüzün yatağa dönük. Bakma, yoksa biz seni öldürmek. *Andele, ándele!*"

"Peki, tamam," diye bağırdı John ve söyleneni yaptı. Yatak iğrenç kokuyordu. Muhtemelen sayısız kurbanın korku teriyle yıkanmıştı.

Bir sürgünün çekildiğini, sonra adım ve kazınma sesleri işitti, ardından kapı tekrar kapandı, sanki mukavvadan yapılmış gibi boğuk bir ses çıktı ve ardından sürgü tekrar çekildi.

Adımlar uzaklaştı. Sessizlik.

Muhtemelen bu tekrar hareket edebileceği anlamına geliyordu. John yavaş yavaş kafasını kaldırdı. Bir parça ekmekle birlikte bir tabak duruyordu, yanında da bir metal kupa, kahveye benzer bir şeyin

kokusu yükseliyordu içinden; bu terk edilmişlik içinde gerçekten de nefis bir kokuydu.

Ve evet, karnı da açtı. Genel olarak, başındaki ağrı dışında kendini iyi hissediyordu. Uykusunu almıştı. Sanki günlerce uyumuştu. Ama ne kadar olduğunu tam olarak bilemiyordu, çünkü takvimi gösteren kol saati ortadan kaybolmuştu.

Tabak ve kupayı aldı. Kahve fena değildi, sütlü ve şekerli. Ekmek de tazeydi. Tabii bu kadar konfor, istenecek fidyenin yanında hiç kalırdı, ama en azından parasının karşılığında insana bir şeyler de sunuluyordu. Genel olarak her şey özellikle iş icabı gibi görünüyordu; o kimliği belirsiz adamın sesinde bir panik ya da olağanüstü bir durum havası yoktu, sanki her zaman yaptığı işi yapıyordu.

Kaçırıldı! Olacak şey değil! Bunca yıldır hiç böyle bir şey olmamıştı. Korumalar ona sürekli eşlik etmişlerdi, ama ara sıra gazeteciler ya da görmek isteyenler izdiham yarattığında ona yolu açmaktan başka pek bir iş de yapmamışlardı. Kendini asla tehlikde hissetmemişti, hele Ursula ile kaçtıktan ve başlarına bir şey gelmedikten sonra hiç... Herhalde çok şanslıydılar o zaman. Her zamanki gibi McCaine haklıydı.

Tabağı geri koyduğu ve metal direğe bağlı zincirleri her zamanki gibi şıngırdadığı sırada başını kaldırıp bu kalın boruyu düşünceli bir şekilde inceledi. Zincirinin yol açtığı sesler yukarılarda açıkça duyuluyor olmalıydı. Onun uyandığını bu yolla mı anlamışlardı? Mutlaka. Ve hemen kahve suyu koymuşlardı.

John ayağa kalktı, başka zincir sesi çıkarmamaya gayret edip borunun önüne dikildi. Bir yöne çalışan sistem karşı yönde de çalışmalıydı, değil mi? Kulağını soğuk metale dayadı, dikkatli bir şekilde bastırdı ve –kelepçelerle pek kolay olmasa da– diğer kulağını tıkadı.

Gerçekten de. Televizyon sesleri geliyordu, duygusal bir müzik ve boğuk bir spiker sesi, birinin mutfak aletleriyle uğraştığı duyuluyordu, ıslıkla birtakım melodiler çalıyordu. Boru telefon gibiydi. Bir telefon çaldı, ahize kaldırıldı ve biri akıcı ama anlaşılmaz bir İspanyolcayla konuştu.

Boruyla yukarıda olup bitenleri dinleyebilmek için gerekli olan duruş şekli zamanla yorucu bir hal aldı. İspanyolca anlamadığı için durum hakkında genel bir izlenimden fazla bir şey öğrenemedi. Korsanlar her şeyi kontrol altında tutuyordu görünüşe göre. Yerine oturdu ve kendini canavar hamamböceğinin yaşadığı deliği izlemeye verdi.

Ara sıra uyuyordu, bir başka yemek vakti tekrar uyandırıldı, bu sefer yemek az etli fasulye ve bir bardak sudan oluşuyordu. "Sabırlı olun," dedi bilinmeyen adam kendiliğinden, ona yemeğini verip kahvaltıdan kalanları alıp giderken.

Zaman geçirmek için en iyi yolun aslında bu söyleneni yapmak olduğu bir süre sonra anlaşıldı. Pencere aralığından gelen aydınlık yavaş yavaş akşam kızıllığına dönüştü. Ortalık iyice kararmadan tuvalet ihtiyaçlarını karşıladı John ve işini bitirdikten sonra kovayı olabildiğince yataktan uzağa yerleştirdi.

Bir kez daha boruyu dinledi. Televizyonda bir Amerikan dizisi oynuyordu, muhtemelen İspanyolca altyazılıydı, bir milyarderin kızının kaçırılmasını konu alan polisiye bir diziydi. Bu eğitimlerinin bir parçası olmalı, diye düşündü John, uyumak için yatağa uzandığı sırada. Ama uyumak yerine gözlerini zifiri karanlığın içine dikti ve muhtemel bir hamamböceği sürüsü yürüyüşüne kulak kabartı.

Uyuyakaldı, uyandığında gündüz olmuştu. Üstünde hamamböceği falan da yoktu. Zincirleri şangırdatmadan kalktı ve boruyu dinledi. Bu sefer televizyon açık değildi, bunun yerine bir sürü adamın konuştuğunu duydu, bir kahvede oturup zaman öldürmekten başka bir işleri yokmuş gibi oldukça rahatlardı.

"Kahvaltı, *por favor*," diye mırıldandı John ve hışımla zincirleri şıngırdatmaya başladı.

Ama kahvaltı gelmedi, bir gün önce gelenden farklı bir adam geldi, kapısına vuran ve birtakım emirler vermek yerine doğrudan hücreye dalan bir adam. İngilizce konuşan bir adam, hatta Amerika'nın doğu sahilleri aksanıyla.

"Daha önce hiç karşılaşmadık, ama birbirimizi tanıyoruz."

John şüpheyle adamı inceliyordu. Şişkin, iri ve derin sivilce izleriyle dolu bir yüzü vardı adamın, vücudunun sık kılları yakasından, kollarından fışkırıyordu. Oldukça antipatik bir görünüşü vardı. Onu tanıyıp tanımamanın John için herhangi bir değeri olamazdı.

Sonra anımsadı. Evet, bu adamı bir kez görmüştü. Biraz değişik bir saç kesimiyle. Televizyonda.

"Bleeker," dedi. "Siz Randolph Bleeker'sınız."

Daha sonra söylentilerin nasıl yayıldığını anlamak ve açıklamak mümkün olmadı. Bu özel komisyonda görevlendirilen Meksika polisinin memurlarına susmaları konusunda kesin emir verilmişti ama buna rağmen olay duyulunca yapılan örgüt içi soruşturmalar sonucunda, içlerinden birinin bilgi sızdırdığı yolunda bir varsayımda bulunmak için herhangi bir nedene rastlanmadı. Buna rağmen yabancı televizyon kanallarının kameraları aniden Mexico City havaalanına üşüştü, faks ve telefonlar yoluyla sorular yağıyordu, bütün dünya John Salvatore Fontanelli'nin kaçırıldığı iddialarının doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Fontanelli Enterprises'ın Londra'daki merkezi herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. Mexico City polisi her türlü görüş bildirmeyi reddediyordu. Ulusal Meksika Özerk Üniversitesi alanı birdenbire kameralı, mikrofonlu insanlarla kaynamaya başladı.

"Bir türlü kesilmiyor," diye sitemde bulundu McCaine'in sekreterlerinden biri. "Hatta kendi televizyon kanallarımız bile aramaya başladı. Onlara ne söyleyeyim?"

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi McCaine. Kaşlarını çatarak ince bir dosyayı kapatıp çekmeceye koydu. "Önümüzdeki beş gün için bütün randevularımı iptal edip Mexico City'ye bir uçak bileti ayırtın."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu John. "Kardeşimle yaptığınız o manevra başarısızlıkla sonuçlandı diye şimdi intikam mı almak istiyorsunuz?"

Bleeker küçümser bir tavırla sırıttı. "İntikam? Haydi canım. Ben kinci bir insan değilim. Ben bu meselede tamamen soğukkanlılığımı koruyorum. Ben sadece bana verilen görevi yerine getiriyorum."

"Öyle mi? Size verilen görevi mi?"

"Bununla görevi verenlerin kim olduğunu sormuyorsunuz umarım. Bunu yapmayacak kadar zekisiniz."

John sadece omuzlarını silkti. "Peki şimdi ne olacak? Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Ha, fidyeniz tarih yazacak sanırım." Bleeker özenle John'un hareket alanının dışında tutuyordu kendini. Hafif ve oldukça kırışmış açık renk bir elbise vardı üzerinde ve durmadan kulağının altındaki küçük bir yeri ovuşturuyordu. "Ve ayrıca... duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Size mesela. Davranışınıza, sergileyeceğiniz işbirliğine. Sizin etkileyemeyeceğiniz şeylere de tabii."

"Bu işe yaramayacak," dedi John kendi rahatlığına şaşarak. "Yine başarısız olacaksınız Bleeker. Tıpkı bir zamanlar Lino'yu derin bir mutsuzluğun içine ittiğinizde olduğu gibi."

Bleeker gözlerini ona dikip dişlerini gıcırdattı. "Ağabeyinizin kendi hayatını bir trilyonluk vârisin babası olarak ne kadar zengin ayrıntılarla süslediğini bilseniz şaşardınız."

John bunun yalan olmadığını kestirebiliyordu. Lino her zaman şu hayat felsefesinin takipçisi olmuştur: *Alabileceğin her şeyi al.* Kadın, para ve diğer her şey. Kollarını kavuşturdu. "Artık bana burada ne yapmak istediğinizi söyleseniz iyi olur."

"Kalite kontrol," dedi Bleeker. "Kabul edersiniz ki emin olmam lazım... benim *alt kuruluşumun* işini tam yapıp yapmadığından. Doğru adamı ele geçirip geçirmediklerinden."

"Alt kuruluşunuz."

"Ben bu işi sadece para için yapıyorum, Bay Fontanelli. Kimse kucağıma para atmadığına göre bunun için çalışmak zorundayım.

İnsanın zaman zaman nahoş şeyler yaparak oldukça hoş bir yaşam sürebileceğini keşfettim. Şimdi burada yaptığımız iş gibi mesela."

"Peki nasıl olacak? Beni hayatta bırakmayı planlıyor olamazsınız. Yoksa serbest kalır kalmaz sizi yakalatırdım."

"Bu beni pek etkilemez. Ben zaten bir kaçağım. Hatırladınız mı? Geçen zaman zarfında, hoşunuza gitsin ya da gitmesin işin bütün püf noktalarını öğrendim. Böylece hayat heyecanını koruyor en azından."

McCaine sıkıntıyla başının hemen üzerindeki devasa kristal avizelere bakıyordu. Mexico City zaman zaman depremlere sahne olmuştur; eğer bunlardan biri tam bu akşam olacak olursa avizelerin onu yerle bir edeceği kesindi. Hafifçe öksürdü ve bütün gözler, mikrofonlar, kamera objektifleri onun üzerine çevrildi.

Basın konferansı otelin büyük salonu *El Presidente*'de yapılıyordu. Tavan ve duvarlara geniş şeritler halinde, çadır biçiminde kadifeler asılmıştı; bunlar sanatsal bir biçimde kıvrılmış, altın yaldızlı direklere bu sembolik çadırın çatısını ayakta tutuyor görüntüsü verilmişti ve bütün bunlar McCaine'in arkasındaki çarpıcı renklerden oluşan devasa duvar resmiyle acayip bir zıtlık oluşturuyordu; resim Meksikalı ressamlarının en büyüklerinden Diego Rivera tarafından yapılmıştı. Bunu bilmek için çok fazla genel kültüre ihtiyaç yoktu: Otel bütün broşürlerinde, panolarında, tabelalarında sürekli bu gerçeğin altını çiziyordu.

"Şu ana kadar," diye açıklamaya başladı McCaine orada bulunmasının nedenlerini ortaya koyduktan sonra, "sadece Bay Fontanelli'nin ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Onu tanıdığımız kadarıyla, ortadan kaybolması mutlaka şiddet içeren birtakım nedenlerin söz konusu olmasını gerektirmiyor; ama bu olasılık da görmezden gelinemez. Eğer gerçekten de bir kaçırılma söz konusuysa bile en azından kaçıranlar bizi aramadı."

Bir kadın elini havaya kaldırdı. "Bay Fontanelli'nin kiminle buluşacağı biliniyor mu?"

"Hayır," dedi McCaine. "Ben böyle bir randevunun olduğundan da şüpheliyim. Benim bilgilerime göre, Bay Fontanelli bu üniversitede buluşabileceği kimseyi tanımıyordu."

Bu salonda gürültülere yol açtı. "O halde neden böyle bir şey öne sürdü," diye bağırdı genç bir adam McCaine'in kendisine söz vermesini beklemeden.

McCaine önündeki mikrofon ormanının üzerine eğildi. "Bay Fontanelli'nin korumalar olmadan halkın arasına karışma riskini göze aldığı bilinen bir gerçektir. Geçmişte hiçbir olay meydana gelmemişti, ama korumalar böyle bir şeyden hoşlanmaz. Ayrıca ben de hoşlanmam. Ama Bay Fontanelli yetişkin biri ve kimsenin ona neyi yapıp neyi yapmayacağını söylemesine ihtiyacı yok. Fakat olaydan kısa bir süre sonra korumalardan birinin de ortadan kaybolmuş olduğunu belirledik," diye ekledi hızlı hızlı notlar alan gazetecilere bakarak. "Bu iki olay arasında bir ilişki olup olmadığı polis tarafından inceleniyor."

Üzerine Amerikan televizyon kanallarından birinin logosu bulunan tişörtüyle iri yapılı bir gazeteci söz aldı. "Bunun planlı bir adam kaçırma olayı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Böyle bir şeyin nasıl planlanmış olabileceğini bilemiyorum. Bay Fontanelli'nin Meksika'ya geleceği ancak birkaç gün öncesinde belli oldu ve sadece dar bir çevre tarafından biliniyordu," dedi McCaine. "Bildiğim kadarıyla polis hızla planlanmış spontane bir suç olabileceği görüşünden hareket ediyor."

"Fidyeyi ödeyecek misiniz?" diye bağırdı birisi.

"Ne kadara kadar ödeyebilirsiniz?" diye sordu bir başkası da.

Flaşlar patladı, kayıt cihazları yukarıya kaldırıldı. McCaine cevap vermeden önce bir süre gözlerini boşluğa dikti. "Biz," dedi, "elbette Bay Fontanelli'yi sağ salim kurtarabilmek için mümkün olan her şeyi yapacağız, tabii eğer birtakım korsanların elindeyse. Fakat şu anda dediğim gibi, kesin bir bilgimiz yok."

"Bay Fontanelli'nin koştuğunu gören bir tanık olduğu söyleniyor," diye bir itiraz geldi. "Buna ne diyorsunuz? Kaçmış olması mümkün mü?"

McCaine kusura bakmayın der gibi ellerini kaldırdı. "Bu konuda hiçbir şey söyleyemem. Orada değildim."

"Peki Bay Fontanelli ölmüşse ne olacak? Servet kime miras kalacak?" diye bir ses yükseldi salonun arka tarafından.

"Evet, aynen? Kime kalacak?" diye bağırdı bir başkası ve genel bir bağrışma başladı, sanki herkes bu soruyu beklemiş, ama kimse sormaya cesaret edememişti.

McCaine tekrar bir parça sessizlik oluşuncaya kadar bir süre kaşlarını çatarak kalabalığı izledi. "Her türlü miras sorununun halledilmiş olduğunu bilmeniz yeterli," dedi ardından. "Ama şu aşamada, bu konuda detaylı açıklamalar yapmayı oldukça zevksiz ve kaba buluyorum."

Ama Meksika uçağına binmeden önce Büyük Britanya'nın en önemli hukuk müşavirliğinden, John'un el yazısıyla yazdığı vasiyetin kesinlikle geçerli olduğu ve tanınacağı güvencesi almayı da ihmal etmediğini burada söylemeye gerek görmedi.

Beklemek sinirleri yıpratıyordu. Eğer yapabilseydi hücrenin içinde hiç durmadan ileri geri volta atardı, ama zincirler buna izin vermiyordu. Keşke bunlardan kurtulabilseydi! Yine bilinmeyen adam ona yemeğini getirdiğinde, yüzü yatağa bastırılmış bir haldeyken, zincirlerini çözmesini rica etti, ama görünüşe göre adam bunu sadece eğlenceli bulmuştu. Daha sonra hücresinin kapısını incelediğinde bunun nedenini anladı: Eğer zincirlenmemiş olsaydı bir tekmede kapıyı kırabilirdi, üstelik bu tekmenin pek sert ve gürültülü olması da gerekmezdi.

Bunun yerine arada bir ayağa kalkıp boruya kulaklarını dayamaya ve sırtıyla ensesi uyuşuncaya kadar dinleyip sonra biraz dinlenmek için tekrar yatağa oturmaya başladı. Çoğunlukla sadece televizyonun sesini işitiyordu. Görünüşe göre bütün gün açıktı televizyon. Yapış yapış bir müzik ara sıra ucuz bir televizyon dizisinin aşırı duygusal ya

da abartılı derecede heyecanlı diyaloglarıyla kesiliyor, arada haberler başlıyor, bir spiker makineli tüfek atışına benzer bir tempoda bir şeyler okuyordu. Ara sıra mutfaktan da sesler geliyordu; mesela tencerenin kapatılması kapağa ya da bir tahtaya satırla vurulması gibi. Ara sıra birkaç kişi sohbet ediyordu, hepsi erkekti; boğuk ve kalın sesler vardı ve bu sohbetlerden çok sıkıldıkları anlaşılıyordu. Adamlar İspanyolca konuşuyordu, ama bu dili bilse bile tek kelime anlamazdı, çünkü aşırı bir şekilde kelimeleri yuvarlıyor, heceleri yutuyorlardı.

Her oturduğunda boruyu dinlemekten vazgeçmesinin daha iyi olacağını söyleyip duruyordu kendi kendine, çünkü orada konuşulanlar, ne neler olup bittiği ne de onu kaçıranların ona ne yapmayı planladıkları konusunda herhangi bir fikir veriyordu. Bunu kendine söylüyor, hamamböceği deliğine gözlerini dikiyor ama buna da fazla dayanamıyor ve yeniden ayağa kalkıyordu.

Bir keresinde aniden isminin söylendiğini duydu.

İnsanın kendi isminin tınısında büyülü bir şey vardır. İnsan dikkat etmese de, tek kelime anlamadığı bir dille ve hatta birbirleriyle konuşan bir insan sürüsünün ortasında da dikilse, kendi ismi geçer geçmez bunu duyar. Ve pek beklemediği için hafif bir şok geçirir.

John kendi ismini işitmişti. İsmini söyleyen televizyondaki sesti.

Ürkerek geri sıçradı. Bu bir halüsinasyon olmalıydı, değil mi? Kesinlikle, diye karşılık verdi yarık ve çatlakları. Soğuk metal direğe kulağını tekrar bastırıp nefesini tutarak dinlemeye koyuldu ve o sırada adamların seslerinin heyecanlandığını işitti.

Haberleri izliyorlardı. Sinirli bir uğultu işitiliyordu. Televizyonun kanalı değiştirildi, uğultu şiddetli bir velveleye dönüştü. Birbirlerinin sözünü kesiyorlar, oradan oraya laf atıyorlar ve bağrışmalar giderek şiddetleniyordu, ta ki biri diğerlerini susturana kadar.

Telefonda konuşuyor gibiydi, birini hiç de dostça olmayan bir tonda azarlıyordu. Sonunda ahize çarpılarak telefon kapatıldı ve gürültü patırtı yeniden başladı, giderek bir panik havası oluşuyordu.

Bir şeyler ters gitmişti.

John borudan çekildi, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, eliyle göğsünü bastırmak zorunda kaldı. Bu hiç de iyi değildi. Hatta çok kötüydü. Bir şeyler onu kaçıranların planladıklarından başka türlü gelişmiş ve o böyle durumlarda kendi konumunun tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilecek kadar çok kaçırılma hikâyesi okumuştu.

Sakin bir şekilde nefes almaya, zincirle şüpheli sesler çıkarmamaya çalışarak dinleme pozisyonuna geri döndü.

Telaş hâlâ sürüyordu, ama en azından şiddeti aynı kalmıştı. Bir süre sonra bir kapı çarptı, ağır adımlar işitildi, bozuk bir İspanyolcayla konuşan yeni bir ses lafa karıştı, ki bu seste Randolph Bleeker'i tanır gibi oldu John.

Adamlar neredeyse onun üzerine atılıp birtakım şikâyetlerle ona saldırdılar, hatta görünüşe göre sadece şikâyetlerle de değil. Bleeker bunlara karşı koydu, konuştu, bağırdı, yemin ve küfürler etti ve nihayet John neyin ters gitmiş olabileceğini kavradı: Onu kaçıran adamlar kimi kaçırdıklarını bilmiyordu. Onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Ancak televizyonlarda dünyanın en zengin adamının kaçırılmış olduğunu öğrenince ellerindeki adamın kim olduğunu anlamışlardı. Ve şimdi de korkuya kapılmışlardı.

Bu adamlar gerçekten de bu işi yapıyorlardı, ara sıra hali vakti yerinde insanları kaçırıyor, uygun bir fidye karşılığı serbest bırakıyor ve böylece geçinip gidiyorlardı. Polis bu tür olaylarla başa çıkamıyordu anlaşılan ya da haberdar bile olmuyordu. Ama şüphesiz kendi kendilerine, John Fontanelli gibi birinin kaçırılmasını kimse göz ardı edemez diyorlardı. Onları bulmak için bütün dünya ayaklanacaktı. Bu olay onlara bir numara büyük gelmişti anlaşılan.

Kuşkusuz Bleeker onları bunun tam tersine inandırmaya çalışıyordu. Lanetler yağdırıyor, ikna etmeye çalışıyordu. Her şeyin plana uygun olmasını istiyordu, ama adamlar yine hep bir ağızdan konuşmaya başladı; iskemleler uçuştu, görünüşe göre kavga çıkmıştı ve en sonunda Bleeker'i dışarı attılar. John bu eski avukatın Amerikan

küfürleri savurduğunu duyuyordu, ama sesinden onu koridora çıkardıkları ve ardından kapıyı kapattıkları anlaşılıyordu.

John bir adım geri çekildi.

Beni öldürecekler, diye düşündü. İçinde kalbini ve gırtlağını donduran kristalleşmiş bir dehşetin büyüdüğünü hissetti. *Gelecekler ve beni öldürecekler.*

Kendini yatağın üstüne bıraktı ve bunu nasıl gerçekleştirebileceklerini düşündü. Bir kurşun, bir bıçak darbesi? Acıtır mıydı? Hem de burada, Tanrım, sidik kokan bu terk edilmiş yerde. Tanrısal bir kehaneti gerçekleştirmek için seçilmiş bir adam için ne sondu ama!

Boğucu bir gülme yükseldi ciğerlerinden. Padrone ne kadar da şanslıydı; uzun bir yaşamın sonunda huzur içinde ölebilmişti, görevini yerine getirdiği inancının verdiği bir huzur içinde ve ne korkunç bir yanılgı içinde olduğunu görmeden.

Ursula söylemişti. Onun kehanete olan inancı karar vermek zorunda kalmamanın rahat bir bahanesinden başka bir şey değildi.

Zira bu, sorumluluk taşımak zorunda kalmak anlamına gelebilirdi. Oysa şunu söylemek ne kadar da kolaydı: *Tanrı böyle istiyor.* Ve ne olursa olsun insanın bir suçu olmuyordu. Bütün korkaklar için harika bir şeydi bu.

John katillerinin çıkıp geleceği soluk renkli kapıya dikti gözlerini ve bu inancın gözleri önünde eridiğini, birden alevlenip söndüğünü, hatta geride kül bile bırakmadığını hissetti. Ölüm anında bütün yaşamın bir film şeridi gibi insanın gözünün önünden geçtiği söylenmiyor muydu? Yaşamının bütün aşamalarını bir kez daha acılı bir berraklıkta görüyordu. Sürekli ne yapması gerektiğini söyleyecek birilerini aradığını da görüyordu. Annebabası. Kardeşleri. Sarah istediği için evinden taşınmıştı. Murali'nin pizza dağıtım servisinde çalışma önerisi Marvin'den gelmişti. Cristoforo Vacchi ona bir misyonu olduğunu söylemişti. Ve Malcolm McCaine bu misyonun nasıl gerçekleştirileceğini biliyordu. Sadece Ursula'yı dinlememişti.

Lanet olsun, hatta Constantina'yla yatağa girmesini bile Eduardo ayarlamıştı. Peki Ursula? Ursula korumalar olmadan Almanya'ya gitmelerini istemiş ve John da buna uymuştu.

Kapıda hareket yoktu. Ayak sesleri duyulmuyordu. Katilleri henüz gelmiyordu.

Boruya baktı ve bir daha dinlememeye karar verdi. Belki de herkesin gittiğini işitmek istemiyordu. Onların kaçıp gittiğini ve kendisini de burada ölüme terk ettiğini ve böylece kimsenin onu bulamayacağını umduklarını bilmek istemiyordu. Oturduğu yerde kaldı, loş ışığın içine dikti gözlerini ve kendi hayatı hakkında düşünmeyi bıraktı, herhangi bir şey düşünmeyi de bıraktı, sadece gözlerini önüne dikti ve nefes almaktan başka hiçbir şey yapmadı. Zaman durmuştu, ışık daha da kararıp söndü ve işte o zaman ayak seslerini işitti.

Kapıya vuruldu. "*Hola?* Sen uyanık?"

"Evet," dedi John'un sesi.

"Sen uzan. Yüzün yatağa."

Yine aynı şey. Hayatı boyunca diğerlerini dinlemişti, neden ölürken dinlemeyecekti ki? Karınüstü uzandı, gözlerini kapadı ve kendini kaçınılmaz olana bıraktı.

Bu sefer çok sayıda adam içeriye girdi. Bir el başına dokundu. John içinin derinliklerinde bir titreme hissetti, dişlerini sıktı, sakın ha merhamet dileme! O anda birden kafasına bir şey geçirildi, biri kollarını arkasına bağladı ve güçlü kollar onu ayağa kaldırdı. "Beraber gelmek," dedi bilinmeyen adam.

John'u bir merdivenden çıkardılar, bir koridordan geçirdiler, bu sırada omzunu bir mobilyaya çarptı, bir eşik konusunda uyarıldı, ardından aşağı doğru birkaç basamak indiler ve maskeye rağmen talaş ve mazot kokusunun duyulduğu bir odaya girdiler. Belli ki bir garajdı burası, çünkü onu bir oyuncak gibi kaldırıp bir arabanın bagajına tıktılar. Bir kapının açıldığını, motorun gürültüyle çalıştırıldığını işitti ve yolculuk başladı.

Sanki sonsuz bir yolculuk yapıyorlardı ve gittikleri yolu, en azından ne zaman sağa ne zaman sola dönüş yaptıklarını belleğine kazıma çalışmaları da umutsuzdu. Üstüne üstlük bir de nereden geldiği belli olmayan atık gaz kokusu doldurmuştu bagajı, koku midesini öyle bulandırıyordu ki, tüm gücünü başının boynuna kadar içinde bulunduğu torbanın içine kusmamak için harcıyordu.

Nihayet durdular. Birisi arabadan indi, bir süre sonra geri döndü, tekrar koltuğa oturdu, ardından araba döndü, engebeli bir zemin üzerinde bir parça geri gitti. Bagaj açıldı. Ayakları kavranıp bağlandı, hem de derisine işleyen sert bir telle. John bu durumu protesto ediyordu, ama anlaşılan kimse onu duymuyordu bile, onu tutup çıkardılar, bir süre taşıdılar ve yüksek bir yay çizdirerek ileri doğru fırlattılar.

John çığlık attı. Yumuşak denebilecek bir iniş yaptı, mukavva ve kâğıt hissi veren şeylerle dolu bir çukura düşmüştü, ama sivri ve sert şeyler de vardı bu çukurda, küçük yaralar almıştı. Feci bir koku vardı. Dönmeye çalıştı ama yaptığı her hareketle birlikte üzerinde bulunduğu şey de hareket ediyordu; sanki içinde boğulup gidecekti.

Böylece, oldukça rahatsız bir pozisyonda yan yatar vaziyette kaldı, ayakları bağlı, elleri arkasına sabitlenmiş, yüzü yere yapışmış... Giderek asla hayal bile edemeyeceği pis bir koku kafasını örten torbanın kumaşından sızmaya başladı, inanılmaz boyutlarda bir çürüme ve kokuşmuşluk, küf kokusu doldurmuştu havayı; hücresindeki hava bunun yanında oldukça temiz kalırdı. İnanmakta güçlük çeken bir şaşkınlıkla, onu kaçıranların kendisine ne yaptığını kavradı. Burası bir çöplüktü. Onu bir çöplüğe atmışlardı.

41

Soğuk yavaş yavaş geldi, elbiselerinden geçerek derisinin içine sızdı ve inatla iliklerine kadar işledi. Hava soğudukça ortalık da sessizleşti. Başlangıçta uzaklardan trafik sesleri ve makine gürültüsü duyuluyordu, ama sonra makine durduruldu, trafik akışı kesildi, sonra işittiği tek şey kendi nefesi oldu.

Ve derinlerde tüyler ürpertici, belirgin bir hışırtı.

Fareler.

John elinde olmadan irkildi ve sağa sola dönmeye çalıştı, bu yüzden bir parça daha gömüldü olduğu yerde ve dehşete kapılarak hemen durdu. Tabii ki fareler olacaktı, çöplükteydi. Isırabilen fareler. İnsanı ciddi ciddi yaralayabilen, muhtemelen öldürebilen fareler. Bu karınca gibi kaynayan, tüylü, iğrenç yaratıklara kendini tanıtmaktan başka yapacak bir şey yoktu; sivri dişleri ve tüysüz, boğumlu kuyruklarıyla bu çürümüş gıda maddeleri arasında, bu mayalanmaya yüz tutmuş çöplükte yiyecek bir şeyler arıyordu fareler. John'un vücudu korku nedeniyle kendiliğinden kıvrılmıştı; neredeyse arkasına bağlanmış kollarını bile kıracaktı bu korku.

Sessiz durursa onu rahat bırakırlardı belki. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu, kulak kabartarak her çıtırtıyı dinliyordu; bir hayvan ona sadece dokunacak olsa bile sağa sola çırpınmaya hazırdı, onları kovmak için bağırmaya ve debelenmeye hazırdı. Uyanık kalmak, evet buydu. Onu kurtarabilecek tek şey buydu.

Birden omuzlarında bir el hissedince ürperdi ve o anda bir süre uyumuş olduğunu fark etti. Trafik sesleri ve makine gürültüleri yine oradaydı ve çevresinde birtakım ayakların dolaştığını hissediyordu.

Geceyi sanki bir buzdolabında geçirmiş gibi donmuştu, kolları duyarsız et yığınına dönüşmüştü, birbirine bağlı ayaklarının cansızlaştığını hissediyordu.

"İmdat!" dedi hırıltılı bir sesle. Kafasını sağa sola salladı, yapış yapış hale gelen torbanın içinde boğulacaktı neredeyse. "Beni çözün, lütfen!"

Tepesinde birtakım sesler duydu. Çocuk sesleri. Biri yaşayıp yaşamadığını anlamak için bir leş gibi ayağıyla onu dürttü.

"Bana yardım edin!" diye bağırdı ve yaşadığına şüphe bırakmamak için debelenmeye başladı. Lanet, İspanyolca konuşamasa da ne istediğini anlamak bu kadar zor muydu? "Beni çözün, rica ediyorum!"

Yine bedeninde eller hissetti, küçük oynak parmaklı eller, ama bunlar ne düğümleri çözüyor, ne bağları açıyordu; aksine sadece ceplerini yokluyordu. Seslerden hayal kırıklığına uğradıkları belliydi; hiçbir şey bulamamışlardı, ne bir cüzdan, ne para, ne de anahtar. "Hey, lanet olsun!" diye böğürdü John, ama çocuklar hiçbir şekilde yardım edecek gibi durmuyordu. Bir süre kendi aralarında istişarede bulunduklarını ve ayak seslerinin hışırtılar çıkararak uzaklaştığını işitti John. Çığlıkları onları geri getirmeye yetmedi.

Orada öylece yatmaya devam etti, çaresiz, kaybolmuş ve ter içinde. Bu da hayvanlara çekici gelecekti kuşkusuz. Aslında, bütün bu başına gelenlerin suçlusu Ursula değil miydi? Onu terk ettiği için adamların tuzağına düşmüştü. Günün birinde burada cesedini bulurlarsa bundan haberdar olacak ve çok üzülecekti, ki bunu hak ediyordu da.

Birisi sızlanıyordu ve bir süre sonra John bunun kendisi olduğunu fark etti. Vücudunu bir titreme almıştı. Bu titreme bağ yerlerini acıtıyordu, ama kendisini bir türlü durduramıyordu. Kendini çok sefil hissediyordu; bu kesinlikle kötü bir tat gibi ağzında duran, onu ayrıştırmak için vücudunun her gözeneğinden içeri sızan kötü koku yüzündendi. Şimdi de çok sıcaktı, dilini kurutacak ve şişirecek kadar sıcaktı, ağzında lastik bir top varmış gibi hissediyordu.

Yaklaşan bir hışırtı. Adımlar? Fareler? Eğer onu kemireceklerse bundan ona neydi. Ama onu değil, sırtındaki bağları kemiriyorlardı,

onları yiyip bitirdiklerinde kolları cansız bir şekilde vücudunun yanına düştü, artık ona ait değillerdi, patlayacakmış gibi zonkluyorlardı.

Sonra gırtlağına yöneldiler, ama orada bunların el olduğu hissi belirdi, düğümleri çözüyor, açıyor ve koparıyorlardı ve nihayet kafasındaki torba sıyrılıp atıldı. Parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Sınırsız bir grilik görüyordu üzerinde. Sonra yavaş yavaş bunun ortasında siyah saçlı bir kadının bulanık yüzünü seçti. "Ursula," dedi sevinçle.

Ursula bir şeyler söyledi, John onun kendisiyle İspanyolca konuşmasına bir anlam veremedi. Bacaklarındaki ağrılar azalmış, yerini kaşıntılara bırakmıştı. Kadın ona elini uzattı, geniş, meleksi bir yüz, derin kuyular gibi koyu renk gözler. Ayağa kalkmasına yardım etti kadın, yanındaki çocuk da yardım etti, ama ayakta durmak acı veriyordu, ayakları sanki yaralanmış gibi ağrıyordu; John üstüne başına şöyle bir bakınca ayakkabılarının olmadığını gördü.

"Bu adilik," diye bir açıklamada bulundu kadına. "Onlar John Lobb marka ayakkabılardı ve altı bin dolar değerindeydi."

Kadın sadece baktı, John'un kendisine yaslanmasına izin verdi ve bu şekilde çöp tepesinden aşağıya inip kareli bir örtünün asılı olduğu bir kapıya geldiler. İçerisi karanlık ve dardı, yine de uzanmak için bir yer vardı. Birileri onun başını kaldırdı ve içmesi için sıcak su verdi, metal tadı vardı suda ama yine de çok iyi gelmişti, bütün su beden tarafından emildi âdeta. Su bitince de uzanıp uyumasına izin verdiler.

Tekrar tekrar ateşli rüyalardan uyanış, korku ve şüphenin boyutlarından çıkış, bir çığlıkla yatakta doğruluş ve bir el, sürekli orada olan, onu bastıran, dudaklarına su dolu bir bardak tutan. Yumuşak bir ses, anlamadığı, ama tekrar karanlığa geri dönünceye kadar kendisini sakinleştiren bir ses.

Kalbi bu zaman içinde bir hayvanınki gibi atmıştı; bütün bu zehirleri damarlardan atabilmek, hastalığa yol açacak maddeleri öldürebilmek, bütün kâbusları terle birlikte vücuttan kovabilmek için yarım bir hayata yetecek kadar çalışmıştı neredeyse. Ter içindeydi, debelenip sağa sola

vuruyor, ağlıyor, şikâyet ediyor, inliyordu, ta ki unutuş tekrar onun önüne geçinceye kadar.

Kadın onunla konuşuyor, tuhaf şarkılar söylüyordu. Bu Ursula değildi, hayır. Kadının kadifemsi, kahverengi bir cildi vardı ve hüzünlü bakıyordu. Ateşi yükselip de gözbebekleri yanmaya başlayınca kalbi patlamasın diye ıslak bezlerle alnını serinletiyordu. Bu süre zarfında kadın elini onun göğsüne koyuyor ve John'un gözleri ağırlaşıp tekrar uykuya dalıncaya kadar bilinmeyen tanrılara dualar ediyordu.

John uyandı ve ateşinin düştüğünü hissetti, güçsüzdü, doğrulamıyordu bile, kalbi deli gibi atmaya devam ediyordu, ama kafası berrak, bedeni hafif, bakışları uyanıktı. Neler olup bittiğini anımsıyordu, kurtarıldığının bilincine varmıştı.

Hatırladığı tek şey şu perdeydi, kareli kumaştan yapılma ve kapı olarak kullanılan perde, dışarısı güneşli olduğu için parlıyordu. Sesler duyuluyordu, uzak çağrılar, yakın konuşmalar, çevrede yüzlerce insan var gibiydi. Metaller birbirine sürtülüyor, taşlar taşlara vuruluyordu; kısacası gayretli bir çalışma hissediliyordu. Her yer boğucu bir koku, çöp, duman, çürük, küf doluydu.

Hava kirliydi. John kirliydi. Derisi çözülmez bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı, iç çamaşırları bacaklarına yapışıyor, kafa derisi acınacak derecede kaşınıyordu... Elini çenesine götürdüğünde orada bir sakal keşfetti, hem de ne sakal, ulu Tanrım, ne kadar süre yatmış olabilirdi ki? Bunlar artık kirli sakal olmaktan çıkmış, uzun yumuşak sakallara dönüşmüştü, sakalı daha önce hiç bu kadar uzamamıştı.

Çevresine bakındı. Teneke ve kartonlardan yapılmış bir barınaktı, sadece hemen yanındaki duvar gerçek bir duvara benziyordu. Odada yatılabilecek tek yerde yatıyordu; gri örtülü devasa bir yatakta. Yan tarafında portakal kasalarıyla eğik, rengi solmuş, içi pılı pırtı dolu bir örgü sepet duruyordu, eğilmiş Meryem Ana resmi tek duvar süsüydü, hemen altında kırılmış bir ayna parçası asılıydı; yerlerde suyla dolu

kirli yeşil şişeler, buruşmuş sebzeler bulunan bir karton ve tuhaf bir şekilde, yüksek topuklu bir çift ayakkabı duruyordu.

Güçlükle eğilerek kendisini aynada görmeye çalıştı, gördüğü tamamen yabancı biriydi. Yüzü şişmiş, yara bere içinde, saçlar keçeleşmiş, bir de şu acayip kıvırcık sakal: Onu annesi bile tanıyamazdı. En azından iki haftadır burada olmalıydı, belki de daha uzun. Eğer şu aynada gördüğü gerçekten kendisiyse tabii. Tabii eğer ruhu bir büyü ya da farklı bir yöntemle başka bir bedene aktarılmadıysa, bir gezginin, bir çöp toplayıcının bedenine. Bundan tam olarak emin değildi.

Perde yana çekildi, yoğun bir ışık girdi içeriye ve barınağın parıltılarını ortadan kaldırarak fakirliğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. John gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. Kadın. Onu kurtaran, çöpün içinde bulan, bağlarını çözen, buraya getiren ve bakımını yapan kadın. Kısa boylu, kahverengi ciltli, geniş Kızılderili yüzlü, yağlı ve siyah saçlı bir kadın, rengi belirsiz ve süssüz bir elbiseye sarınmış bir halde orada duruyor, sakin bir şekilde ona bakıyordu.

"Sen iyi?" diye sordu kadın.

"Evet, teşekkürler," dedi John başını sallayarak. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çok teşekkürler, beni evinize getirdiğiniz için; orada, çöpün içinde öleceğimi sanmıştım."

Kadın yumuşak bir şekilde başını oradan oraya sallıyor, onun ne söylediğini anlamaya çalışıyor ve oldukça kaygılı görünüyordu. "Sen gitmek," dedi bir süre sonra kadın. "Bir saat. Sonra geri gelmek. Tamam?"

John şaşkın bir şekilde baktı, doğru anlayıp anlamadığından emin değildi. "Bir saatliğine dışarıya mı çıkayım?"

"Evet. Bir saat, sonra geri. Yatmak."

"Pekâlâ," dedi John. "Sorun değil." Doğrularak oturdu ve bir sorun olduğunu anladı. Çevresini kaplayan parıltılı karanlık geçinceye kadar taş duvara yaslanmak zorunda kaldı. "Sorun değil," diye yineledi buna rağmen ve ayağa kalktı. Tavan çok alçaktı, tam olarak doğrulamıyordu;

o halde dışarı, perdeyi kenara çekti ve gözlerini kırpıştırarak parlak gün ışığına çıktı.

"Ben seni çağırmak," dediğini duydu kafa karıştıran, aydınlık fonun önündeki belirsiz siluet.

"Anlaşıldı, anlaşıldı," diye hızlı hızlı başını salladı John ve elleriyle bel yüksekliğindeki duvar kalıntısına dokunarak ilerlemeye çalıştı, bir süre böyle gitti, sonra bacaklarının arasından bir hayvan geçti, bir kediydi ve kulübeden fazla uzaklaşmamasının daha iyi olacağını düşündü.

Henüz tam olarak iyileşmemişti, hayır. Yaşlı gözlerle oturabileceği bir yer aradı. Duman ovuşturduğu gözleriyle burnunu yakıyordu. Bu sırada dumanın yakınlarda yanan bir ateşten kaynaklandığını fark etti. Üstünde yamru yumru bir yemek tenceresi vardı, bir şey kaynıyordu içinde, sebze ve mısır kokuyordu. İki köpek dillerini sarkıtmış bir halde başında yatıyordu. Kambur, yaşlı bir kadın belirdi, tencereyi karıştırdı, John'un anlamadığı bir şeyler mırıldandı, bunun kendisine mi yoksa köpeklere mi söylendiğini bile anlayamadı. Her ihtimale karşı ayağa kalkıp yürümeye devam etti.

Burası çöp dağının eteklerine kurulmuş bir yerleşim bölgesiydi; tenekelerden, naylon örtülerden ve tahtalardan yapılma bir köydü; moloz, eski gazete kâğıtlarından oluşan tepeler ve plastik torba yığınlarıyla kuşatılmış bir köy. John çocuklarla yetişkinlerin eğilerek çöp yığınlarını karıştırmalarını şaşkınlıkla izliyordu; kullanmaya değer gördükleri şeyleri seçip alıyorlardı, mesela eski metaller kuleler halinde yığılmıştı ve bu acayip çöp toplama ordusunun diğer üyeleri tarafından korunuyordu. Kartonlar kesiliyor, çöp torbaları ustaca açılıyor, parçalanmış elbiseler, eski aküler, şişeler, teneke kutular ortaya çıkartılıyordu. Yaşlıların kafalarında kasket, burunlarının önünde bez ve ellerinde eldiven vardı, çocuklarsa kot pantolon ve kısa kollu çizgili gömlekler giymişti; o kadar da fakir görünmüyorlardı aslında, daha çok okulu asıp bu çöplüğe zaman geçirmek için gelmiş gibi görünüyorlardı.

Birden kadın, çocuk ve adamlar arasında heyecanlı dalgalanmalar oldu. Ağır bir motor uğultusu ve çatırtılar duyuldu, en sonunda da bu çöp tepesinin üst kısmında bir kamyon belirdi. O çöp boşaltma pozisyonu alırken, aşağıda da en iyi pozisyonu kapma savaşı veriliyordu, ardından kulak tırmalayan gıcırtılar eşliğinde kamyonun arkası kalktı ve içindekiler aşağı döküldü. Sanki bu çöp yığınları üzerine nimetlerle dolu bereket çuvalları boşaltılıyormuş gibi saçma bir görüntü hâkimdi.

En iyi parçalar için şiddetli bir mücadele başladı. Biri bir tomar elektrik kablosu ele geçirdi, bir diğeri bir çuval elbiseyi sürükleyip gitti, bir üçüncüsü yamru yumru bir mikrodalga fırını kaptı. Şişeler bulunup seçiliyor, plastik torbalardaki yerlerini alıyordu, her boydan ahşap parçaları değerli gibi görünüyordu, teneke kutular torbalara konmadan önce eziliyordu.

Neden sonra John olay yerinin kenarında duran yatak yığınları ya da eski koltuklar üzerinde pinekleyen kalın vücutlu şekilleri fark etti; çöp toplayanlar onlara gidiyor, topladıklarını gösteriyor, tarttırıyor ve karşılığında para alıyorlardı. Bu şeflerden her biri ayrı bir madde için görevlendirilmiş gibi görünüyordu, metaller için biri, plastik için biri... Şişmanca bir kadın camları satın alıyor, iri yarı bir adam da ahşap parçalarını. Sonuçta burada da esas mesele paraydı, her yerde olduğu gibi. Muhtemelen buradan da sorgulamaya başlayabilir ve bütün bu çöpleri karıştıran, toplayan ve istifleyen insanların temelde onun servetine katkıda bulundukları sonucuna varabilirdi. Midesi bulanıyor, kokudan, yerden, her şeyden.

Biri sesleniyordu. John'un bu çağrının kendisine yönelik olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. "Gelmek," diyerek el sallıyordu kulübedeki kadın. John güçlükle doğruldu, ağır adımlarla çöp ve cam kırıklarının üzerine basarak yürüdü, çöplükten sızan kahverengi, yağlı bir lağım suyu çukurunun çevresinden dolandı. Kadının arkasından kulübeden bir adamın çıktığını gördü, hâlâ pantolonunu düğmelemekle meşguldü adam. John kadının bir fahişe olduğunu anladı.

Ateşi tekrar çıkarak onu yataklara düşürdü âdeta ve ev sahibesinin ekonomisine büyük bir darbe indirdi. Bir gece uyandığında kadının Meryem Ana resmi önünde mum yakmakta olduğunu gördü. Kadın ellerini göğsüne bastırarak dua ederken John iyileşmesi için dua ettiğini hissetti ya da en azından normal yoldan ondan kurtulmayı umuyor olmalıydı. Gündüz uyandığında bir çocuğun orada oturduğunu ve alnına ıslak bezler koyduğunu gördü John, oldukça ciddi bakıyordu çocuk.

"Adın ne?" diye sordu John.

"*Mande?*" dedi çocuk. Yedi yaşında ya da daha küçük olmalıydı, üzerinde kısa bir pantolonla lekeli bir kareli gömlek vardı.

Kadın kapının önündeki ateşte yemek pişiriyordu. Daha sonra bir tabak çorba getirdiğinde John kendini inanılmaz aç hissetti. Bu kadının hoşuna gitmiş gibi duruyordu, o içerken sürekli gülümsemiş ve daha fazla çorba vermişti.

Ateşi geri dönmüştü ama artık onu yiyip bitirmiyor, sadece başlamış olduğu bir şeyi sona erdiriyor ve günden güne düşüyordu. Kısa süre sonra kadın yemek yaparken John da yanında oturup onu seyredebiliyordu; bu sırada da kadın sanki John'un orada olması dünyanın en normal şeyiymiş gibi rahatça çocuğuyla konuşuyordu. Ara sıra kadının çat pat İngilizcesinin ve beden dilinin yardımıyla konuşmaya çalışıyorlardı. Sonunda adını öğrendi: Maricarmen Berthier. Hatta kadın ismini yazmayı da biliyordu; John bir kartona yazmasını söyledikten sonra dikkatle kartonu cebine yerleştirdi.

"İlk fırsatta size minnettarlığımı göstermek istiyorum," dedi John onun ne kadarını anladığını bilmeden. "Dünyanın her bankasında hesaplarım var, düşünebiliyor musun? Sadece gidip kim olduğumu söylemem yeterli, o zaman istediğim kadar para alabilirim. Sonra senin bütün zararını karşılayacağım, hatta daha fazlasını."

Kadın bir yandan tencereyi karıştırıyor ve kederli bir şekilde gülümsüyordu.

Nihayet yola çıkmak için kendini yeterince güçlü hissetti. Kadın ona batı yönünde gitmesini söyledi. Bir kez daha minnettarlığını bildirdi John ve vedalaştı. Kadın, kendini tutmak zorundaymış gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kulübesinin önünde durup gözden kaybolduncaya kadar John'un arkasından baktı.

Caddeye ulaştığı sırada çöplükten gelen küçük bir kamyon durdu. Kasadaki hurda demirlerle beraber yolculuk etmek isterse onu alabilirlerdi. Dar veya geniş sokaklardan, uçsuz bucaksız gecekondu semtlerinden, dumandan boğulan endüstri alanlarından ve ruhsuz apartmanların oluşturduğu yerleşim bölgelerinden cehennemi bir hızla geçip gittiler; yaya olarak bu yolu kat etmesi günler sürerdi, ama bir süre sonra bu yolculuğun nereye olduğu konusunda bir fikrinin olmadığını fark etti; belki de cehennem hızıyla hedefinden uzaklaşmaktaydı. Peki ama hedefi neydi? Cama vurarak şoföre inmek istediğini işaret etti.

Şimdi yolun kenarında tek başına, New York'un yanında köy gibi kalan bir şehirde kaybolmuş bir halde duruyordu. İçinden kahverengi bir kolun çıkıp kendisine hoşça kal dediği kamyonun arkasından el salladı ve bir süre sonra kamyon gözden kayboldu.

Çevresine bakındı. Yüksek, ürkütücü duvarlar, yıpranmış reklam panoları, parmaklıklı pencereler. Çok az insan onu görünce kenara çekiliyordu. Üstüne başına şöyle bir bakınca bunun nedenini anladı John. Bir zamanların zarif ve özel kesimli takım elbisesi paçavra halinde, anlatılamaz bir renkte vücudunda asılı duruyordu, ayakkabısı yoktu, lime lime olmuş çoraplarla yürüyordu; vücudundan yayılan koku yüzünden her türlü duyusunu kaybedebilirdi. Yavaş yavaş, dünyanın en zengin adamı olduğunu kanıtlamanın zor olacağı yolunda belli belirsiz bir duygu oluşuyordu içinde.

Otobüs durağı gibi görünen bir yerde, bir binanın duvarına basit tahtalardan yapılan bir pano vidalanmıştı; üzerinde otobüslerin geliş-gidiş saatlerini gösteren bir plan ve *Mexico D. F.* şehriyle çevresinin büyük bir haritası asılıydı. John haritayı incelemeye verdi kendini.

Görünüşe göre şehrin kuzey kısmında olmalıydı, muhtemelen Azcapotzalco denen bir bölgedeydi. Geldiği kamyonun geçtiği yolları izlemeye çalıştı ve sonuçta çöplüğün Netzahualcóyotl civarında olması gerektiği fikrine vardı, Texcoco adlı bir gölün hemen yakınındaki bir bölgeydi bu.

Bu da şu andan itibaren güneye doğru gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Güneşin duruşundan ve tahmini saatten yola çıkarak güneyin ne tarafta olduğunu saptamaya çalıştı. Bir an otobüse nasıl binebileceğini düşündü, ama aklına hiçbir şey gelmedi. Saatlerce banyo yapmaya, gardıroba ve paraya ihtiyacı vardı, eğer otobüse binmeyi aklından geçiriyorsa.

Bir arabanın yaklaştığını işitince kafasını çevirdi. Bir polis arabasıydı. Elbette ya, polis! Mutlaka kaçırıldığı günden beri onu arıyorlardır. Bütün sorunların sona ermesi için yapması gereken tek şey en yakın polise başvurmaktı.

Bu sırada karşıdaki binanın pencerelerinden biri açıldı, yaşlı bir kadın başını dışarı uzatıp parmağıyla onu işaret ederek bir şeyler bağırdı. Polis arabası durdu, içindeki iki kişi indi ve yaylanarak ona doğru yaklaştılar, coplarını hazırlamışlardı bile.

Pek de onun sorunlarını gidermek için geliyorlarmış gibi görünmüyorlardı. Bunun üzerine John hemen oradan kaçtı ve polislerin yaptığı hareketi yeterli bulduklarını memnuniyetle gördü.

Polise gitmek pek de iyi bir fikir değildi. Bu yine kendini silahlı bir adamın insafına bırakmak demekti; buna karnı toktu. Buraya uçuşları sırasında muhtemelen korumalardan birinin söylediği bir şeyi hatırlamıştı: Meksika'da hiçbir şey polis kadar tehlikeli değildir. Hayır, bunu kendi başına halledecekti. Fontanelli Enterprises'ın Mexico City'de bir temsilciliği vardı, rahatça oraya gidebilirdi. Gerçi büronun nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama şehir merkezinde olmalıydı ve oraya yürüyerek rahatlıkla gidebilirdi.

Bunun üzerine yürümeye başladı. Günlerce sürecek olsa ne yazardı ki? Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, ateşler içinde yattığı uzun dönemlerin

ardından açlık bile hissetmiyordu şimdi. Ara sıra bir çeşme ya da göletle karşılaşırsa boğazındaki tozu gidermek için birkaç yudum su içiyordu; suyun tuzlu olmasının ya da yağ gibi parlamasının da bir önemi yoktu. Caddeler boyunca ilerledikçe trafik yoğunluğu da artıyordu, ki bu doğru yönde olduğunun kanıtıydı. Paslı demir kapılarının önünde çiçeklerle birtakım bahçe otlarının büyüdüğü küçük barınaklardan oluşan sokaklardan geçti; evden eve bağlanmış iplere çamaşırlar serilmişti. Kedilerle oynayan çocuklar merakla ona bakıyordu. Bir kadın bir çift eski spor ayakkabı hediye etti, gözlerini yaşartan bir hediye oldu bu. Oldukça sefalet içinde görünen bir semtte yolunu arıyordu, sokaklar üzerine basıla basıla sertleşmiş çöplerle kaplıydı, sağlı sollu evler yarı bitmiş beton yapılardan ibaretti, duvarlarından her yöne paslı demir uçları sarkıyordu, gökyüzü televizyon antenleri ve örümcek ağı gibi oradan oraya dolanan elektrik kablolarıyla doluydu. Karanlık köşeler uyuz köpek kaynıyordu. Bazı çocukların üzerinde sadece bir örtü vardı; bu durum kimsenin dikkatini çekmiyordu. Sonra yine süslü ön cepheli ya da Fransız balkonlu evlerin, önlerinde ağaç ya da palmiyelerle kaplı resim gibi alanlara sahip kiliselerin bulunduğu semtlere doğru kaydı. Evlerin yüksekliği, ışıklı reklamların sayısı ve caddelerin genişliği giderek artıyordu. Yeniden bir şehir haritası bulduğunda, sadece şehir merkezinin gösterildiğini, çevresinin alınmadığını gördü.

Burada çok sayıda dilenci gördü; cadde kenarlarında oturan ve gelen geçene ellerini uzatan sakat erkekler, arabasına giden işadamlarının önlerine atılan ve ancak bir parça para koparınca peşlerini bırakan çocuklu kadınlar, o fakir semtlerde gördüklerinden daha kirli elbiseler içinde acındırıcı konuşmalarla Japon turistlerin çevresini saran çocuklar. Halk dilenciliğe bir şekilde katlanıyor, ama bunu görmezden gelme çabası da fark ediliyordu.

İçinde temsilciliğin adresinin okunabileceği kadar sağlam kalabilmiş bir telefon rehberi olan bir kulübe buldu. İçindeki şehir planından yaklaşık olarak yerini de saptadı. Plaza de San Juan, Alameda

Parkı'nın biraz güneyinde yer alıyordu, parkı bulmak sorun olmadı, sadece yön sorduğu için memnundu herkes; sadece hızla kaldırılan kolları takip etmesi yeterliydi. *"Alameda? Allà!"*

Nihayet büroyu buldu, XVIII. yüzyıl tarzında ince bir binaydı; beyaz üzerine koyu kırmızı *Fontanelli* logosu rahatlıkla fark ediliyordu; gazeteciler tarafından kuşatılmıştı.

Naklen yayın aracının direksiyonundaki adam elindeki kolayı son damlasına kadar içti. Ademelması yutkundukça hoplayıp duruyordu. Ardından kutuyu elinde ezdi ve rastgele yola fırlattı. "Farz edelim ki cesedi herhangi bir gölde yüzüyor," dedi açık kapının yanında dikilen kadına. "Onu nasıl bulmayı umuyorlar? Beş yıl sonra hâlâ burada oluruz böyle giderse."

"Beş yıl sonra hâlâ bekliyor olmayacağız, sakin ol," diye karşılık verdi kadın. Zayıf, narin yapılı bir kadındı, kızıl renkli dağınık kıvırcık saçları vardı.

Bu ikisinin arkasında duran ve tıpkı onlar gibi binaya bakan John kendisi hakkında konuştuklarını anladı. Onun öldüğünü sanıyorlardı. Eğer şimdi bu binaya girecek olursa üzerine öyle bir atılacaklardı ki, ölmüş olmayı arzu edecekti.

"Tam da Mexico City," diye sızlanmaya devam etti adam. "Bu şehir beni kusturacak. Bunu tam göğsümde hissediyorum, inan bana. Her sabah uzandığımda öksürüyorum, sanki sigarayı boşuna bırakmışım gibi. Buna ne dersin? Sigarayı bırakıyor, sonra da her köşe başından iğrenç kokular yükselen şehirde haftalarca pinekliyorum..." Bu sözleri söylerken birden arkasına döndü adam, John'un orada olduğunu sezmişti sanki. Zaten yamuk olan yüzünü buruşturdu. "Hey Brenda, bak. Seyircimiz var."

Kadın başını çevirip John'a baktı. John birden sıcak bir ürpertiye kapıldı; bu kadını tanıyordu. Brenda Taylor, CNN, arılamsız bir hafıza ona ismi bile anımsatıyordu. Yüzyıllar önce Vacchilerin evindeki basın

toplantısında ona 'zengin olmanın insanı mutlu kılıp kılmadığını' soran gazeteciydi. Kadın merakla süzüyordu onu.

Spontane bir hareketle John kafasını eğdi ve elini uzatıp eski televizyon dizilerindeki Meksikalıların şivesiyle yalvarmaya başladı: *"Lütfen hanımım! On dolar, lütfen hanımım!"*

"Tanrım!" diye bağırdı adam, "bundan *nefret* ediyorum!"

Kadın aniden onu süzmeyi kesti. Yan tarafa dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşına sinirli bir şekilde söylendi. "Ver şu lanet olası on doları da gitsin."

"On dolar mı? Bu kadarı da arsızlık ama," dedi Brenda, diğerleri iğrentiyle elini cebine soktu, parayı bulup çıkardı ve John'a doğru fırlattı. "Pekâlâ, al. Haydi şimdi yoluna devam et. *Vamos*. Lanet olsun, nasıl nefret ediyorum şu şehirden," diye dişlerini gıcırdattı ve arkasını döndü.

"*Gracias*," diye teşekkürlerini mırıldandı John, böylelikle de bütün İspanyolca bilgisini kullanmış oldu. *"Muchas gracias, señor."* Bunları söyledikten sonra sessizce oradan ayrıldı.

Birkaç sokak ileride, bir *Teléfonos* bürosu buldu. Birkaç basamakla inilen alçak bir dükkândı ve içeride bir içecek otomatıyla tezgâhın arkasında, duvardaki Meksika haritasının önünde pinekleyen şişman bir adam vardı. Duvarlarda katmanlar halinde eski konser ve kilise töreni afişleri asılıydı. Büro oldukça sefil görünüşlüydü, ama şişman adamın içeri giren bu tuhaf adamı güvensizce süzmesini bir parça haklı kılacak kadar da temizdi.

"Buradan telefon edebilir miyim?" diye sordu John ve on dolarlık banknotu önüne koydu.

Gür kaşlar havaya kalktı.

"Yurtdışına," diye ekledi John. "Amerika."

Kaşlar tekrar indi. Yüzüklerle dolu bir pençe banknotu tezgâhtan aldı, bir diğeri sağ tarafta duvarda asılı duran iki telefonu gösterdi. "*Està bien. Dos minutes.*"

John başıyla teşekkür etti ve ahizeyi kaptı. Kendi kendine, "Sakın ha yanlış tuşlama!" diye uyarıda bulundu. Yurtdışı çıkış numarasını tuşladı. Numara aletin üzerine her dilde yapıştırılmıştı ve bunu görmemek olanaksızdı. Ardından Amerika için 1.

Nefesini tutup bekledi. New York'taki şubenin sekreterliğini arayıp kimseye fark ettirmeden korumalara kendisini aldırmalarını söyleyecekti. Ama bir şekilde bunun yanlış bir fikir olduğunu hissetti. Adam hızlı hızlı hareketlerle ona tuşlamaya devam etmesini işaret ediyordu. "*Andele, ándele!*"

Hayır. Bu iyi bir fikir değildi, nedeni ne olursa olsun. John elini kaldırdı, tam bağlantıyı keseceği sırada aniden aklına başka bir fikir geldi ve hiç düşünmeden de bunu uyguladı. Parmakları önce bir sıfır tuşladı ve ardından bir telefon numarasının rakamlarını; en iyi arkadaşının doğum günü olduğu için asla unutmayacağı numarayı.

"Alo?" dedi Paul Siegel'in sesi.

42

Zòcalo şehrin merkezi ve onun tek gururuydu. Tören ve gösteriler için yapılmışçasına büyüktü, muazzam bir katedral ve mükemmel bir saray tarafından kuşatılmıştı, büyük ve boştu. Gece gündüz dilenciler, sokak ressamları, âşıklar, aileler ve fotoğraf çeken turistlerle doluydu. Meydanda trafik hiç durmadan akıyordu. Ortasında da ulusal bayrak gururla dalgalanıyordu. Akşamları bu devasa bayrağı meşakkatli bir törenle asmak için bir tören kıtası geliyordu. Ardından çevredeki binalarda binlerce lamba birden yanıyor ve hep birlikte etkileyici bir görüntü oluşturuyordu.

John kendini görünmezmiş gibi hissediyordu. Yavaş adımlarla alanı dolaştı, sürekli tetikte, her an, hangi nedenden olursa artık oradan kaçıp gitmeye hazırdı, ama kimse ona bakmıyor ya da bir şey istemiyordu. *Palacio Nacional*'ın uçsuz bucaksız duvarları boyunca yürüdü, katedralin rölyeflerini incelemeye daldı, şapka ya da mücevherden başka bir şey satmayan dükkânların bulunduğu kemer altlarından geçti. Bir seferinde sergilerden birinin önünde durup düşünceli bir şekilde Aztek altını gibi duran bir dövmeye baktı. İri yarı, saçları jöleli yaşlı bir kadın itiraz etmesine fırsat bırakmadan eline birkaç bozukluk sıkıştırdı. Sokaktaki tezgâhlardan taco satın alarak hızla yedi ama taco bir süre sonra beton gibi midesine oturdu.

Kendini görünmez ve tuhaf bir şekilde özgür hissediyordu. Geride kalan haftalar içinde, uygarlığın yarattığı bütün ihtiyaçlardan kurtulmuştu görünüşe göre, kişisel temizliğin bütün yorucu araç gereçleri, beraber yaşamanın getirdiği sayısız sorumluluk... Bütün bunları sanki bir zamanlar başka biriyle ilgiliymiş ve sadece ona anlatılan şeylermiş

gibi anımsıyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu, ama canı sıkılmıyordu, tam tersine herhangi bir yerde pineklemekten, bir duvara yaslanıp huzur içinde boşluğa bakabilmekten memnundu. Ara sıra bedensel bir ihtiyaç hissediyordu, ama eskiye oranla bu ihtiyacın şiddeti çok azdı, sanki vücudu bununla ilgilenip ilgilenmemeyi ona bırakmıştı. Açlık, susuzluk, yorgunluk, hepsini hissediyordu ama önemsiz gibi görünüyor, asla onu sıkıştırmıyor ya da zorlamıyorlardı. Dünyayla arasında, daha önce hiç hissetmediği bir barış hissediyor ve Paul'ün gelmemesini arzuluyordu neredeyse.

Ama bir zaman sonra geldi. Yanılgıya yer bırakmayan çelimsiz, gözlüklü karaltı katedralin ana kapısının önünde duruyordu, arkasındaki tarihsel yapıya bakmaya tenezzül bile etmiyor ama bütün alanı tarıyordu. John iç geçirerek ayağa kalktı ve ona doğru sallanarak yürümeye başladı, geniş bir yay çizerek, dikkat çekmeyecek bir tempoda; neredeyse dibine gelene kadar.

"Merhaba Paul," dedi.

Paul Siegel irkildi ve inanmaz gözlerle bir süre onu süzdü. "John?..." diye fısıldadı, sanki orada kalmalarını gözlük camları sağlıyormuş gibi görünen gözlerle.

"Çok mu değişmişim?"

"Değişmek mi?" diye sordu şaşkınlığı hâlâ geçmemiş olan Paul. "Aman *Tanrım*, John, Himalayalar'da yirmi yıl meditasyon yapmış bir keşiş gibi görünüyorsun."

"Bir de kanalizasyon işçisi gibi kokuyorum, sanırım."

"Yirmi yıllık bir kanalizasyon yaşamından sonra, evet." Kafasını sağa sola salladı. "İyi ki araba kiralamışım."

Şehirden çıkarak açık pencerelerle kuzeye doğru sürdüler arabayı, çünkü Paul içerideki kokuya dayanamıyordu. Her türden gıda maddesi vardı yanında: bisküviler, meyveler, içecekler ve benzeri şeyler. John'un bunların üzerine atılmamış olmasına şaşırıyordu. "Hepsi taze, merak etme," dedi.

"Hı-hım," yaptı John sadece.

Paul'ün kalın bir turist rehberinde altını çizdiği bir otelde durdular. "Washington'dan buraya gelirken okumak için bol zamanım oldu," dedi neredeyse özür dilercesine. "Şu anda bana istediğini sorabilirsin, içimde Meksikalıymışım gibi bir his var." Formaliteleri halledip fark ettirmeden sıcak suyu ve küveti olan odasına çıkardı John'u. "Çöplükten söz edince bunun pek bir zararının olmayacağını düşündüm. Ve bunun da," diyerek çantasından içinde özel bir sıvı sabun bulunan plastik bir şişe çıkardı. "Maden işçileri kullanıyor bu tür şeyleri. Tabii bir de çöpçüler."

John parlak kırmızı renkli, etkileyici şişeyi eline aldı. "Organizasyon işleri için biçilmiş kaftansın, gerçekten. İddiaya girerim temiz çamaşırlar da vardır yanında."

"Bagajda. Sen banyodayken alıp getiririm."

"Sen bir dâhisin."

Paul hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi dersin? Peki neden zengin ve mutlu değilim öyleyse? Haydi doğru banyoya. Şu halinle insanlığın yüz karasısın. Ha, bir şey daha, yerinde olsam sakala dokunmazdım."

Banyodan ve bol miktarda özel sabundan sonra kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Paul'ün getirdiği çamaşırlar bedenine tam oturmuştu, öte yandan gömlek, pantolon ve ceket pek hataya yer bırakmayacak şekilde seçilmişti. Daha sonra otelin lobisinde oturdular, akşam yemeği yiyerek diğer planlar üzerine konuştular.

"San Antonio'ya uçtum ve Laredo'dan sınırı geçtim," diye anlattı Paul, "eğer buna karşı koymak için bir nedenin yoksa geri dönüşte de bu yolu kullanmak isterim. Ha bu arada, pasaportun," diye ekledi, çantasından mavi bir Amerikan pasaportu çıkardı ve masanın üzerinden John'a doğru itti.

"Efendim?" John pasaportu eline aldı ve sayfalarını çevirdi. Pasaporttaki fotoğrafta keçi sakallı bir adam vardı, isim hanesinde *Denis Young* yazıyordu, 16 Mart 1966 Rochester doğumluydu. "Kim bu Denis Young?"

"İyi bir arkadaşın iyi bir arkadaşı. Soru sormaz, gazeteci tanımaz."

John bu genç görünüşlü yüze baktı. "Ve sen bunun işe yarayacağını düşünüyorsun?"

"Sınırı geçmek istiyorsan bir pasaporta ihtiyacın var, öyle değil mi? Bu resmin çöplük küründen sonra sana ne kadar benzediğini görünce gerçekten de çok şaşırdım. Gümrük memurlarının şüpheleneceğini hiç sanmam."

"Hımm," yaptı John düşünceler içinde. "Bana kalırsa bir şeyler ters gidecek." Belgeyi cebine soktu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi Paul. Kendine biraz şarap koydu, ardından kadehi ayağından tutarak öne doğru eğildi. "Eninde sonunda sana sormak zorunda olduğum sorunun ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Elbette."

"Polise gidebilirdin."

"Evet."

"Hâlâ seni arıyorlar."

"Ben de bunu umuyorum."

"En azından korumalarını arayabilirdin."

"Başlangıçta bunu yapmak niyetindeydim." John gürültülü bir şekilde nefes aldı. "Sana tam olarak söyleyemem. Bu bir... histi. İlham diyesim geliyor. Buradan mümkün olduğunca dikkat çekmeden toz olmamın ve gizlenmemin daha iyi olacağını söyleyen bir ses." Paul şüpheli bir şekilde süzdü onu. "Bir ses."

"Yani, tam bir ses sayılmaz," diye itiraf etti John. "Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. İnsanın diliyle dişlerine dokunup bir şeylerin normal olmadığını hissetmesi gibi bir şey, ama insan aynaya bakar ve bir şey göremez."

"Hımın," yaptı Paul.

John masanın üzerindeki kırıntıları bir araya topladı. "Bleeker, yaptığı işin bir görev olduğundan söz etti. Bu düşünce beni bir türlü rahat bırakmıyor."

Paul'ün Washington'daki evi Manhattan'dakine benziyordu, öylesi rahatsız ediciydi ki bu benzerlik, John bir süre belirli bir yerde olmadığı hissine kapıldı. Pencereden görünen Hudson manzarası değil, Potomac Nehri'ydi ve uzaklarda Capitol seziliyordu, ama mobilyalar aynıydı, aynı seçkin zevk ve hemen hemen aynı alan dağılımı.

"Aynı inşaat firmasıydı," dedi Paul. "Kalitesini kanıtlamış bir planı tekrar kullanmak maliyet açısından kârlı bir şey."

Hiçbir sorun çıkmamıştı. Herhangi bir olay meydana gelmeden Meksika'nın yüksek bölgelerinden geçmişler, Laredo sınırında problemle karşılaşmadan Washington'a kalkan ilk uçağa binmişlerdi. Arabayı geri verirken Paul giderek şiddetlenen kokudan şikâyet etmiş, araba kiralama şirketinin görevlisi bunun muhtemel bir havalandırma arızası olduğunu söylemiş, fiyatta bir indirim önermiş, Paul bunu reddedince de derin bir nefes almıştı; durum o kadar da kötü değildi.

"Temizlikçi kadına izin verdim," dedi Paul hafta sonu alışverişinden döndüğünde. "Sen burada olduğun sürece kendi pisliğimizi kendimiz temizleyeceğiz yani."

"Sorun değil." John rahat bir şekilde televizyonun karşısına geçip haberleri izlemişti. McCaine, Yamaichi Bank'ı iflas ettirip Japon hükümetini ekonomik bir sıkıntıya sokmayı başarmış gibi görünüyordu; bir maliye bakanının tekrar tekrar eğilip af dilediği bir film sahnesi sürekli tekrarlanmıştı. Bir banka müdürünün intihar ettiği söyleniyordu.

John Fontanelli'nin üç haftadan uzun bir zaman önce kayboluşu sadece önemsiz haberler arasında yer alıyordu. Polisin oluşturduğu özel bir komisyon halktan gelen her türlü ipucunu dikkatle değerlendiriyormuş, ipuçları bir kaçırılmanın söz konusu olduğu noktasında yoğunlaşıyormuş, ama henüz hiçbir fidye talebinde bulunulmamış, en azından inandırıcı bir şekilde. Bütün bunlardan hiçbir şey bilmedikleri anlaşılıyordu.

"Şimdiki planın nedir?" diye sordu Paul. Muhteşem manzaralı pencerenin önündeki yemek masasında oturuyorlardı. Yemeği Paul

yapmıştı, sade bir yemek olmasına rağmen lezzetliydi. John bu çocukluk arkadaşının başarılı olmadığı bir konu var mıdır acaba diye düşünüyordu.

"Dün gece uykuya dalmadan önce," diye anlatmaya başladı ve gözlerini nehrin parıltıları üzerinden kaydırarak uzaklara yöneltti, "aklıma bir düşünce geldi. Oldukça ürkütücü bir fikir samimi olmak gerekirse, kökünden kesip atmayı ve unutmayı çok isterdim, ama bir türlü olmuyor."

"Düşünceler bazen öyledir."

"Bir şüphe."

"Bu daha yakın."

John bardağını oradan oraya kaydırmaya, çatalla bıçağını tabağına simetrik olarak yerleştirmeye başladı. "McCaine'in beni Meksika'ya göndermesinden birkaç gün önce, şirketlerin muhasebe kayıtlarıyla ilgilenmeye başlamıştım. O zamana kadar bunlar beni zerre kadar ilgilendirmiyordu, anlıyor musun? İlk zamanlarda bunlarla hiçbir şey yapamıyordum, ama geçen zaman zarfında bazı şeyleri anlamaya ve sorular sormaya başladım."

"İlginç," dedi Paul kuru bir tonla. "*Denver Clan*'dan bir bölüm gibi."

"Paul, Fontanelli Enterprises bir şirket danışmanlığı firmasına bir milyar dolar ücret ödemiş. Bir milyar dolar!"

Paul şaşkınlıkla bakıyor, bitmeyecekmiş gibi görünen bir göz kırpması boyunca gözlerini ona dikmiş oturuyordu ve sonra birdenbire bir kahkaha patlattı. "Ve sen de McCaine'in seni ortadan kaldırmak istediğini düşündün? Çevirdiği dolapları ortaya çıkardın diye?" John kızgın bir şekilde Paul'ün gülmekten kırılışını izledi. "Komik olan ne?"

"John..." Gözlerinden *yaş* geliyordu. "Aslında hâlâ New Jerseyli ayakkabı ustasının oğlusun; bir milyon dolar bile hayallerinin üstünde bir para hâlâ. John, bu gerçekten de çok nefis..."

"Bu saçma bir şüphe mi demek istiyorsun?"

"Saçma mı? Saçmadan da öte, bunun için uygun bir kelime bulamıyorum..."

John arkasına yaslandı ve Paul'ün kendine gelmesini bekledi. "Benimle eğlenebildiğine memnun oldum, evet," dedi, "ben de gülmek isterdim."

"John," diye başladı Paul, hâlâ gözleriyle yanaklarını kurulamakla meşguldü, "muhasebeyle ilgilendin. Öyleyse bana temel birkaç karakteristik rakam söyleyebilirsin. Ancak bu sayede temel bir düşünce geliştirebiliriz. Mesela şirketin geçen yılki cirosu ne kadardı?"

John alnını kırıştırdı. "2.4 trilyon dolardan biraz fazla."

"Peki *operating profit?* Yani brüt kâr?"

"Yaklaşık 180 milyar dolar."

Paul rakamları kafasında oradan oraya aktardı. "Neyse," dedi, "pek de karakteristik bir rakam değil, ama bu büyüklükte bir şirket için kabul edilebilir. Toplam kaç işçi istihdam ediyor Fontanelli Enterprises?"

"Yedi buçuk milyon."

"Finlandiya'nın nüfusundan fazla. Toplam personel giderleri ne kadar?"

John omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Hımm," yaptı Paul. "Etraflıca bir tahminde bulunmak gerekirse yılda yarım trilyon dolar. Ucuz işgücü ülkelerinin payına bağlı." Sırıttı. "Ve sen McCaine'in bir milyar için elini kaldıracağını mı sanıyorsun? Değil ki karanlık planlar yapsın. Rica ederim."

John başını salladı. Bunu duymak onu rahatlatmıştı aslında. McCaine'e karşı doğan bu ani güvensizlik onu sürekli rahatsız ediyordu, bunun tam bilincinde olmasa da. "Sanırım haklısın. Ayakkabı ustasının oğlu konusunda. Aslına bakarsan şimdiye kadar en fazla 'milyon' düzeyindeki rakamlara alıştım. Bir milyar *-danışmanlık-* için Tanrım, ben bunun inanılmaz bir meblağ olduğunu düşündüm..."

"Bana daha çok mütevazı gibi geldi," dedi Paul kafasını sağa sola sallayarak. "Hep kendi kendime McCaine bütün bunlarla nasıl başa

çıkıyor diye soruyorum. Yani bir müdürden çok bir tür canavar oldu. Bu kadar kısa bir sürede böyle bir şirketi meydana getirmek..."

"Benim param emrindeydi ya," diye araya girdi John.

"Öyleyse şunu bir düşün; tek başına hangi aşamaya gelmiş olurdun? Hayır, bu gerçek bir başarı, kimse bir benzerini gerçekleştiremez. Tamam pek öyle sempatik bir kişi değil. Ama Henry Ford da değildi." Bir süre düşündü. "Şu anda aklıma hiçbir büyük işletme gelmiyor ki en azından ağır bir kusur işlememiş olsun. Tahminim bu da işin bedeli."

"Hımın," yaptı John. Hâlâ tatmin olmamıştı. Hâlâ bir şey vardı, bir detay, dikkatinden kaçan ama yine de önemli bir detay. Bununla diğer şeyler arasında nasıl bir ilişki, lanet olsun, kuracağını bilemiyordu.

"Bu daha çok onun için artı puan gibi duruyor, bir krizin zorlamasını beklemeden şirkete danışmanlar çağırmak," diye sürdürdü Paul. Ekonomiye meraklı kişilerin doldurduğu bir salonda konferans verir gibi görünmeye başlamıştı. "Tam da McCaine'in pozisyonundaki bir kişi çok az eleştiri duyma ve kendi yargısını mutlak görme tehlikesi içindedir. Bu da onun gerçeklikle olan bağının fark etmeden kopması sonucunu doğurur ve giderek daha çok sayıda anlamsız ya da tehlikeli kararlar almaya başlar. Besbelli ki o bu tehlikenin farkındaymış. Bir işletmenin içinde eleştiri kültürünü ayakta tutabilmek zor iştir, Fontanelli Enterprises büyüklüğünde bir işletmede neredeyse imkânsızdır. Dışarıdan gelen bir danışman, sırf eleştiri yapmak için para aldığından gerekli dengeyi sağlar. Ve hassas projelerin yönetimi için böyle birini dışarıdan görevlendirmek genellikle daha iyidir, çünkü onun için kendisinden nefret edilmesi ya da sevilmesi önemli değildir..."

"Bende sanki bütün bir branşı biz finanse ediyormuşuz gibi bir his var," dedi sadece öylesine dinleyen John.

"Tamamını değil ama kesinlikle önemli bir kısmını," dedi Paul. "Kafamda kırk elli milyar dolar dolaşıyor, dünya çapındaki danışmanlık hizmetlerinin toplam hasılatı konusunda. Çalıştığınız firmaların adı neydi? Sanırım sadece branşın büyükleri sizin için yeterince iyidir; McKinsey, Anderson, KPMG..."

672.000.000.000 $

"Hayır. Sadece bir tek firma vardı. Callum Consulting."

"Callum?" dedi şaşkınlıkla Paul. "Hiç duymadım."

John kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor ki piyasayı pek de iyi takip etmiyorsun, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Paul ve ayağa kalktı. "Özür dilerim, bir dakika, bunu öğrenmeliyim."

Çatı katındaki büroya çıkan merdivenleri tırmandı. John onu takip etti ve birlikte bilgisayarın açılmasını beklediler. Burada da güzel bir manzara vardı; bisiklet yolları ve bahçeler.

"IMF için çalışan birkaç enformasyon kurumu var," dedi Paul internet bağlantısı kurulurken. "Şimdi bunlardan birine giriyorum, aslında şifreyi yazarken kafanı çevirmeni rica etmek zorundayım."

"Başka bir arzun?" diye homurdandı John.

Etkileyici bir görünümü olan bir internet sitesi açıldı. Paul giriş bilgilerini yazdı ve güvenli bir bağlantı kurulduğunu belirten bir yazı belirdi. Kum saati aktı, aktı.

"Callum Consulting," diye mırıldandı John kendi kendine. "Her seferinde bir tür gonk çalıyor kafamda, sürekli. Callum, bunun anlamı ne ki acaba?"

Paul omuzlarını silkti. "Sanırım bu bir isim. Bir İskoç ismi, eğer yanılmıyorsam."

"Bir ön isim mi?" Ah, lanet. Bu bir şekilde önemliydi. Burada bir bozuk para vardı, ama yere düşmek yerine havada asılı duruyordu nedense.

Paul ekrana bir şeyler yazıp gönderdi ve yanıtını beklemeye başladı. "Harvard'daki ilk yılımda ön adı Callum olan bir oda arkadaşım vardı," diye anlattı. "Tam bir züppeydi. Babası başarılı bir avukattı, şimdi yine bu isimle karşılaşırmışım, ne dersin?"

Kum saati akıyordu.

"McKinley?" diye düşünmeye devam etti Paul. "Hayır, McKinley değil."

John aniden başından aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissetti. *Firmalarımın isimleri konusunda fantezim pek geniş değildir; onlara daima aile bireylerinin adlarını veriyorum.* "McCaine," diye ağzından kaçırdı John.

"Hayır, McCaine kesinlikle değildi, yoksa..."

"McCaine'in babasının adı Philipp Callum McCaine," diye bağırdı John. "Bu yüzden Callum Consulting. Annesinin adı Ruth Earnestine'di ve broker firmasının adı da Earnestine Investement. Bunu lağvetmişti, ama ikinci bir firmasının olup olmadığını hiç sormadım..."

"Ne?" dedi Paul şaşkınlıkla.

Bu sırada gönderilen sorunun yanıtı ekranda belirdi. Şimdi açık seçik önlerindeydi. Callum Consulting merkezi Cebelitarık'ta bulunan bir danışmanlık firmasıydı. Yasal olarak tek bir firmaydı ve on çalışanı vardı. Tek sahibinin ve genel müdürünün adı da Malcolm McCaine'di.

Noel'e üç haftadan daha az bir zaman kalmıştı ve Arturo Sanchez bu teslimatı sevip sevmediğine karar veremiyordu.

"Burada bekleyin," dedi avukat küçük nakliye arabasının şoförüne. Adam burnunu kapatıyordu anlaşılabileceği gibi. Dayanılmaz bir koku vardı. Çöplüğe girip de kendisine iki başlı bir eşek görmüş gibi bakan *pepenadores*, yani çöp karıştırıcılara sorular sormaya başladığında da durum değişmedi.

Uzun uğraşlardan sonra çöp dağının eteklerindeki rüzgârdan eğilmiş teneke kulübelerden birinin önündeki genç ama yıpranmış görünümlü ve pislikten donmuş gibi bakan bir kadına şunu sormayı başardı: "Maricarmen Berthier siz misiniz?"

"Evet," dedi kadın.

Sanchez rahat bir nefes aldı. Nihayet. "Yaklaşık dört hafta önce çöplükten bir adamı kurtarıp hastalığı süresince evinizde baktınız mı?"

Kadın duraksayarak başını salladı. "Bir *Américano*. Onu oğlum bulmuş. Ateşten öleceğini sandım, ama ölmedi. Tanrı'nın annesi onu korudu." Ellerini kaldırdı. "Ama artık burada değil. Bir hafta önce gitti."

"Evet, biliyorum." Arturo Sanchez çevresine bakındı. "Acaba burada bir yerde... ah her neyse." En yakın taş yığının üzerine çantasını koydu, kilidini açıp içinden bir bloknotla kalem çıkarıp kadına uzattı. "Lütfen bu kâğıda adınızı yazın."

Görünüşe göre hafif bir utangaçlık vardı kadında ama sonuçta adını yazdı. Avukat kendisine gönderilen fotokopiyi çıkardı ve yazıları karşılaştırdı. Kadın buydu, kuşku yoktu.

"*Señora* Berthier," dedi, "Bakımını yaptığınız adamın adı John Fontanelli'dir ve kendisi beni sizi bulmakla görevlendirdi. Hayatını kurtarmış olduğunuz için size teşekkür etmek istiyor. Ve zengin bir adam olduğu için de size bir şey hediye etmek istiyor."

Bir yerlerden küçük bir çocuk çıkıp geldi ve annesinin eteğinin altına saklandı. Sanchez bir süre durup bu ikisini izledi, orada, bütün bu sefaletin içindeki duruşlarına baktı. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmişlerdi.

"Bir hediye mi?" diye sordu kadın büyüyen gözlerle.

Sanchez başını salladı ve belgeleri çıkardı. "San Rosario'daki yeni yerleşim bölgesinde bir ev, bir kereliğine alınacak mobilya, kıyafet ve benzeri ihtiyaçlar için bir miktar para ve hayatınızın sonuna kadar dolgun bir aylık gelir. Bay Fontanelli bütün bunları hediye olarak kabul ederseniz mutlu olacağını bildirdi. Oğlunuz orada okula da gidebilir," diye ekledi.

"Okul mu?" diye yankıladı kadın fal taşı gibi açılmış gözlerle. Çevresine bakındı, sanki nasıl bir ortamda yaşadığını yeni fark ediyordu. Yüzünde yoğun bir ürküntü okunuyordu.

Sanchez belgeleri çantaya geri koydu. Her şeyin zamanı vardı. "Yukarıda bir araba bizi bekliyor, isterseniz hemen gidebiliriz."

43

29 Kasım 1997 Cumartesi günü Londra'da hava nemli ve soğuktu. Şehrin üzerini yoğun bir sis tabakası kaplamıştı, sis yüksek apartmanların tepelerini yutuyor, Tower Bridge'in siluetini bir hayalet gibi gösteriyor ve Big Ben'in vuruşlarına ürkütücü bir hava veriyordu. Gece yağmur yağmıştı. Soğuk, yaklaşan kışın habercisi olan bir çisentiydi. Kimsenin gerekli olmadıkça evinden çıkmadığı bir gündü.

Öğleye doğru sisin arkasında güneş belirdi, çevresinde beyaz bir halkanın bulunduğu beyaz bir tabak, geniş Thames Nehri üzerinde yükseliyordu. Soğuk ve eski evleri, etkileyici bir şekilde yükselen binalarıyla şehir terk edilmiş gibi duruyordu, paltolarının kıvrılmış kollarıyla dolaşan bekçilerle orada burada zarif bir yağmurluk içinde acele adımlarla en yakın metro durağına giden bir adam sayılmazsa. Bu nedenle Fontanelli binasının alt katında görevini yapmakta olan kapıcı, bilinen bir Londra taksisinin ana giriş kapısının önünde durduğunu görünce başını gazetesinden kaldırdı.

Taksiden bir adam indi. Şapkalı, yeşil bir yağmurluk vardı üzerinde ve indiği taksiye uzaklaşırken bir bakış bile fırlatmadan –ki kapıcının deneyimlerine göre hemen herkes giden taksinin arkasından şöyle bir bakardı– binaya doğru geldi. Hareketlerinde neredeyse ürkütücü bir kararlılık okunuyordu. Giriş kapısını kırmaya niyetli insan kılığındaki bir tank gibi görünüyordu, yüz katlı kurşun geçirmez camdan yapılmış olsa bile fark etmeyecekti sanki. Kapıcı gazeteyi bir kenara atıp elini alarm düğmesinin üstüne koydu.

Ama adam giriş kodu tuşlamak için durunca rahat bir nefes aldı kapıcı, bunu çalışma saatleri dışında girmek isteyen her eleman yap-

mak zorundaydı. Ama kapı açılmadı. Bunun yerine kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Yanlış kod demekti bu.

Kapıcı kaşlarını çattı. En iyisi korumalardan birini çağırmaktı, değil mi? Birisi dışarı çıkıp şu herife yakından bir bakabilirdi.

İkinci kez denedi, yine başarısız oldu. Bunun üzerine vazgeçti. Dolaşarak bekçinin bulunduğu pencereye gelip cama vurdu ve başındaki şapkayı indirdi.

"Bay Fontanelli!" diye yerinden fırladı kapıcı.

Bizzat patronun kendisi. Bütün dünyanın Orta Amerika'da aradığı adam. Herkes öldü sanıyordu ama o burada, pencerenin önünde duruyordu işte! Kapıcı kapıyı açacağını belirtti, elbette, derhal, bankonun etrafından aceleyle dolaştı, dış kapıya koştu, kartını sokup kapıyı çekerek açtı, John'la birlikte nemli bir soğuk da hücum etti içeriye.

"Bay Fontanelli, ne büyük mutluluk... bilmiyordum... Sanıyordum ki, siz..."

"Evet, teşekkürler," diye karşılık verdi John. "Ben iyiyim."

Kapıcı hâlâ nefes nefeseydi. "Giriş kodu için çok üzgünüm," diye belirtti. "Bay McCaine sizin kodu bloke ettirdi, tedbir..."

"Çalışır hale getirin lütfen."

"Ben... yani, o bugün burada değil, Bay McCaine demek istiyorum..."

"Biliyorum," dedi Fontanelli.

"Kopenhag'da, tören için..."

"...*Gaea Ödülleri* töreni," diyerek başını salladı John, "biliyorum. Söyler misiniz bugün burada kaç tane güvenlik görevlisi var?"

Kapıcı gözlerini kırpıştırdı. "Ee," yaptı soruya şaşırarak, "sanırım... herhalde normal bir hafta sonu vardiyasıdır. On iki kişi, tahminen."

"Hepsini arayın," diye emir verdi Fontanelli. Kapıcının bankosu üzerinde duran kırmızı telefonu işaret etti. "Onu benimle gelsin. Ve yanlarına bulabildikleri her türlü maymuncuk, alet edevat ve küsküyü alsınlar."

Frak giymiş müzisyenler enstrümanlarını akort ediyordu. Uşak kıyafeti içinde yaşlı bir adam salonda dolaşıyor, iskemleleri cetvelle çizilmiş gibi düzgün bir sıra haline gelinceye kadar oradan oraya çekip duruyordu. Işıklardan sorumlu olan adamlar sağa sola kablolar döşüyor, televizyoncularla fikir alışverişinde bulunuyorlardı. İki sahne dekoratörü son düzeltmeleri yapıyordu; *Gaea Ödülü* logosu bulunan sanatsal süslemelerle dolu bir sancak. Bütün bunların ortasında üç Afrikalı kadın duruyordu, üzerlerinde ihtişamlı tören kıyafetleri vardı ve tören yöneticisinin kendilerinden ne istediğini anlamaya çalışıyorlardı. Bunlar ödülü bu yıl kazanan bir kadın inisiyatifinin temsilcileriydi: Sahel kuşağı civarında şaşırtıcı bir yeniden ağaçlandırma projesi başlatmış ve bunu kendi olanaklarıyla gerçekleştirmişlerdi.

McCaine en arka sıradaki koltuklardan birinde oturuyor ve akşamki tören için yapılan hazırlıkları izliyordu. Limanın görüş alanı içinde yer alan ürkütücü gri bir yapı olan Christiansborg Şatosu'yla uygun bir tören yeri bulunmuş oldu; en azından burada hem Danimarka Parlamentosu'yla en yüksek mahkemesinin merkezi bulunuyordu, hem de bu kraliyeti temsil eden odalar ihtişam ve görkem konusunda eksiksizdi. Maalesef Danimarka'nın kutsal kraliçe hazretleri XI. Margarete'i ödülü vermesi için ikna etmek mümkün olmamıştı; bu görev şimdi en yaşlı jüri üyesine kalmıştı. En azından kraliçe ile prens tören sırasında hazır bulunacaktı ve McCaine televizyoncuları onları mümkün olduğu kadar çok göstermeleri konusunda uyarmıştı. Bütün dünyadaki çevre koruma kuruluşlarına davetiyeler gönderilmiş, çoğu hiç nazlanmadan koşarak gelmişti. Kopenhag çevresindeki en iyi otellerde hiç bu hafta sonunda olduğu kadar çok çevreci misafir konaklamamıştı. Fontanelli Enterprises önceki kamuoyu çalışmalarına güvenerek törenin gerçekleştirilmesinde mümkün olduğu kadar arkaplanda kalmayı tercih etmişti: Biri koyu kırmızı bir *f* görmek istese adamakıllı aramak zorunda kalırdı. McCaine maalesef orada bulunamayan John Fontanelli adına kısa bir açılış konuşması yapacaktı.

Sekreterlerden biri McCaine'in yanında belirdiğinde her şey mükemmeldi. "Londra'dan bir telefon," deyip ona bir kâğıt uzattı.

Bu yaklaşık olarak John Fontanelli'nin McCaine'in elektronik sistemle korunan bürosunun kapısı önünde on adet güvenlik görevlisine bağırdığı andı: "Kırın!"

McCaine notu okudu. "Fontanelli?" diye bağırdı ıslık gibi bir sesle ve kadına baktı.

Kadın başını salladı. "Evet, öyle söyledi."

"Londra'da mı?"

Kadın omuzlarını silkti.

Bu yaklaşık olarak Londra'daki ağır kapının teslim olup açıldığı andı. John Fontanelli büroya daldı, çekmeceleri, yazı masasının gözlerini ve üzeri örtülü olarak duvarda duran dosya dolabını işaret etti: "Kırın. Hepsini."

"Havaalanını arayın," diye emretti McCaine fısıltıyla. "Uçak derhal hazırlansın. En hızlı şekilde dönmek zorundayım."

Şimdi orada oturup başparmak kalınlığındaki dosyanın sayfalarını çeviriyordu, hiç duymadığı şirket isimlerini okuyor, sadece belli belirsiz bir fikrinin olduğu birtakım ekonomik terimlerle karşılaşıyor, anlaşılmaz eğriler ve gizemli rakamlarla dolu sayfalara bakıyor, McCaine'in korkunç el yazısıyla kenarlara aldığı birtakım notları ve saptamaları güçlükle anlamaya çalışıyor, faksların, sözleşme metinlerinin, taslakların ve mektup kopyalarının üzerinden uçarcasına geçiyordu. Sonuçta bunları bitirmek ve dosyayı, kaşlarını çatarak daha önce çekmeceden çıkardığı ve aynı şekilde pek bir şey anlamadığı dosyaların üzerine koyabilmek için.

Bu kadar zor olacağını düşünmemişti. O vahşi kararlılığı, McCaine'in çekmeceleri zorla açılmış masasında oturarak geçirdiği her dakikayla birlikte azalıyordu. Ön bölmenin yamuk kapısı duvara dayanmış bir vaziyette öylece duruyor, bunun arkasından güvenlik görevlilerinin

kendi aralarında konuştuklarını işitiyordu, biraz yüksekçe bir sesle, hâlâ ilk yarım saatte kopan fırtınaya şaşırarak. Fırtına dinmişti. İçindeki tek şey yılgınlıktı şimdi; koca bir budala olduğu duygusu.

Başını kaldırıp baktı. Beyaz hiçliğin camsı duvarının arkasında titreyen komşu binalar birer hayalet gibi onun haline gülüyordu sanki. Burada ne bulmayı ummuştu ki? Ya da daha doğru söylemek gerekirse, nasıl burada bir suç delili bulabileceğini sanmıştı? Bu belgelerin içinde komploların en büyüğü, entrikaların en alçağı, en kurnaz sahtekârlıkların en kurnazı bütün açıklıklarıyla planlanmış şekilde gözler önüne serilmiş olabilirdi belki, ama yine de o bunların hiçbirini göremezdi.

Dosya dolabı. Bütün kapıları açıldığında âdeta bir canavar gibiydi. John dosyaların titizlikle yazılmış etiketlerini inceledi, sadece arabasındaki durum ya da günlük kravat seçimindeki yaratıcılığı, daha doğrusu hiç de yaratıcı olmayan seçimleri ölçü alındığında McCaine'den pek beklenmeyecek derecede, heybetli bir düzen oluşturulmuştu. Ama bu acımasız disiplinle yönetilen depoya bakış bir azmi de açığa vuruyordu, bunu sezmek bile insanın nefesini kesebilirdi, gerçekleştirilmesi için herhangi bir kurbanın çok görülmediği bir misyona olan inancın âdeta bir insanı canavara çevirmesi...

İşte, *Exxon* dosyası. John dosyanın etiketine dokunup neler bulabileceğini düşündü, ama yine de onu yerinde bıraktı, daha arkada, üst rafın gölgesinde duran bir dosya gözüne ilişti, etiketinde Fontanelli, John yazıyordu.

Dosyayı açtı. Orada kendi yaşamını buldu, titiz bir şekilde özetlenmişti; New York'lu Dalloway dedektiflik bürosu tarafından sıkışık bir şekilde yazılmıştı. *John Salvatore Fontanelli, 1 Eylül 1967 Bridgewater, New Jersey doğumlu, ayakkabı ustası Francesco Fontanelli ile Ventura doğumlu Gianna Fontanelli'nin oğlu, iki ağabey: Cesare, 1958 doğumlu, Lino, 1961 doğumlu, her ikisi de çocuksuz. Baba 1936'lı, Enrico Fontanelli'nin tek çocuğu, 1932'de Mussolini'nin politik baskıları nedeniyle Amerika'ya kaçmış...*

681.000.000.000 $

Ve böyle devam edip gidiyordu. *Şu anda G. Murali'nin Süper Pizza Servisi'nde pizza dağıtıcısı olarak çalışıyor. Bunu değiştirmek için fark edilir hiçbir çabası yok.* Şu Dalloway her kimse, lanet olası bir doğrulukla gözlemlemişti bunu. John sayfaları çevirdi. Okul karnelerinin kopyaları, Manhattan'da çekilmiş fotoğrafları, zavallı banka hesaplarının kopyaları bile vardı, tabi bunlara banka hesabı denilirse. Anne-babası, kardeşleri hakkında belgeler ve bak sen, Helen üç yıl psikolojik tedavi görmüş! Cesare bundan hiç söz etmemişti.

Ve Lino'nun pilot olmaya elverişli olup olmadığına dair yapılan muayenenin sonucu elbette. Düşüncelerini kaybetmiş bir halde onun sayfalarını çevirdi, son sayfaya kadar, o zaman da öyle yapmıştı ve şunu okumuştu: *kısır.*

Kardeş kavgasını sona erdiren bir sözcüktü bu.

Neyse. Dosyayı kapadı, yerine koyarken bir başka dosya takıldı gözüne; kendi dosyasının arkasına gizlenmiş bir dosya.

"Bak hele," dedi John alçak sesle ve ikinci dosyayı çıkardı. Açtı. Okudu. Hemen ilk sayfadaydı. İtalyanca yazılmıştı, ama anahtar sözcük, kısa anahtar cümle kırmızıyla işaretlenmiş, yanına bir ünlem konmuştu. John tekrar tekrar okudu bu cümleyi, çünkü gözlerinin okuduğuna ve beyninin kavradığına inanmaktansa aklından şüphelenmeye hazırdı, ama her okuyuşta tanıdığı, bildiği dünyanın bir parçası daha yok oluyordu, üzerinde durduğu zemin kırılıyordu ve sanki az sonra sonsuz bir uçurumdan başka bir şey kalmayacaktı orada.

Siyah limuzinlerin marşı. Gri elbiseli adamların atakları. Malcolm McCaine insanlık tarihinin en büyük şirketler grubunun genel müdürü, dünyanın en yüksek maaşlı yöneticisi yavaş adımlarıyla, kapıcının açmak için aceleyle koştuğu ana giriş kapısına geldi.

"Nerede o?" diye gürledi.

"Yukarıda, efendim, Bay McCaine..." dedi cılız bir sesle üniforması içindeki yaşlı adam.

"Asansörü çağırın."

Kapıcı aceleyle giderken McCaine yanındakilere şunları söyledi: "Ben tek başıma hallederim. Burada beni bekleyin."

Ardından gongun sesi duyuldu ve asansörün gümüş renkli parlak kapıları açıldı.

Yukarıdaki güvenlik görevlileri sakin bir şekilde duruyordu, McCaine asansörden çıkınca bazıları doğruldu, bir sonraki adımda onu selamlamaya hazırlanıyorlardı sanki. Ama McCaine onları görmezlikten geldi, sadece parçalanmış bir vaziyette menteşelerinde asılı duran kapıya bakıyordu. Oraya doğru atıldı, kapıyı bir kenara çarptı ve bürosuna daldı; iki yıldır bu gezegendeki tek gerçek güç merkezi olan bürosuna.

John Fontanelli onun yazı masasında düşük omuzlarıyla oturuyordu. Çekmeceleri ve bölmelerinin kapakları kırılmıştı, dosya dolabının da durumu aynıydı. Dosyalar düzensiz yığınlar halinde sağa sola dağılmıştı, halı tahta kıymıklarıyla kaplıydı.

"Acaba," dedi McCaine güçlükle kontrol ettiği sesiyle, "burada neler olup bittiğini öğrenebilir miyim?"

John Fontanelli yorgun gözlerini kaldırıp baktı. Gözlerini yuvalarına çökmüştü, yüzü bembeyazdı, bir hayalet görmüş gibiydi, daha fazla, sanki doğaüstü bir şey ona erken ve dehşetli bir ölümün haberini vermişti. Konuşmaya başladı, ama ilk sözcüklerden sonra öksürmek zorunda kaldı ve tekrar baştan başladı. "Bu nedenle buraya geldim," dedi. "Burada neler olup bittiğini öğrenmek için." McCaine kollarını göğsünde bağladı ve çevresine bakındı. "Benim bütün dolaplarımı siz mi kırdırdınız?"

"Evet," dedi John hiç tereddüt etmeden.

"İzninizle sorabilir miyim, neden? Ve izninizle sorabilir miyim," diye demir gibi bir öfkeyle sürdürdü, "ne yapıyorsunuz siz bu lanet olası yerde? Aniden nereden çıkıp geliyorsunuz, bütün dünya sizin Meksika'da kaçırıldığınızı düşünürken? Muhtemelen sizin çoktan öldüğünüze inanılırken?"

John çenesini ovuşturdu. "Ölü, evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Buna ramak kalmıştı." Bitkin bir hareketle önünde açık şekilde duran bir dosyayı aldı ve McCaine'in önüne itti. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

McCaine isteksiz bir bakış fırlattı. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu dolabınızda bulduğum bir dosya. Benim hakkımda tuttuğunuz dosyanın hemen arkasındaki dosya." Dosyayı McCaine'in etiketi görebileceği şekilde çevirdi. "Alfabetik sıralama düşünüldüğünde aslında bu da çok normal."

Etiketin üzerinde *Fontanelli, Lorenzo* yazıyordu.

"Ve?" dedi McCaine ısırırcasına.

John dosyayı açtı. "İçindeki ilk doküman," diye anlattı içini çekerek, "bir hastalık raporu. Kardeşim Lino için hazırlattığınıza benzer bir rapor, Tanrı bilir bunu nasıl yaptınız. Rapor İtalyanca, ama üzerinde dikkati çeken bir işaret –sizin elinizden çıkma– tahminime göre oldukça önemli bir noktayı saptıyor." Kırmızıyla altı çizilmiş satırın üzerine vurdu parmağıyla. "Burada *arı alerjisi; bir anaplaktik şok tehlikesi* yazılı."

McCaine sadece gözlerini dikmiş, hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Erken basan alacakaranlıkta varlığıyla bile korkutucu bir duruşu vardı. Odayı tamamıyla dolduruyor, içerideki herkesi ezmeye muktedirmiş gibi görünüyordu.

"Ben bir budalayım," dedi John. "İtiraf ediyorum. Bana her şeyi anlatabilirsiniz ve ben de inanırım. Soru sormam, saçma sapan şeylerin farkına varmam ve aldatmaları hele hiç anlayamam. O kadar safım ki, insanın bana bakarken gülmesini bastırması çok acı veriyor olmalı. Tam bir budala işte." Dosyayı aldı ve kendi önüne koydu. "Ama bütün veriler önüme serildiğinde, açık ve seçik olarak ve yeterince zaman verildiğinde, belki kafama ağır bir şeyle birkaç kez de vurulursa ben bile oynanan oyunu kavrayabiliyorum."

Omzunda tonlarca ağırlığında görünmez yük varmışçasına güçlükle doğruldu. "Yirmi beş yıl boyunca o özel gün için hazırlandınız.

Elbette siz de Vacchilerin yaptığı gibi muhtemel vârisleri gözlem altında tuttunuz. Beni gözlemlediniz, sonra Lorenzo dünyaya gelince de onu gözlemlemeye başladınız; onun nasıl bir insan olduğunu, nasıl bir gelişim gösterdiğini ve hayata dair ne tür planları olduğunu anlamaya çalıştınız." Acı bir şekilde güldü. "Lorenzo'nun şanssızlığı fazla zeki, fazla bağımsız ve fazla uyanık olmasıydı. O harika bir çocuktu, ödüller alıyor, takdirler topluyor, çok şey vaat ediyordu; etkilere de kapalıydı. Onu incelemiş ve asla istediğiniz gibi yönetemeyeceğinizi saptamış olmalısınız. Lorenzo mirasla ilgili olarak kendi planlarını yapabilecek biriydi ve bunlar *iyi* plarılar olacaktı. O bir matematik dehasıydı, işletme ve ekonomi hesaplamaları onun için çocuk oyuncağıydı. Para ve güçle nasıl başa çıkması gerektiğini çabucak öğrenirdi; bunu o da yapamazsa başka kim yapabilirdi ki? Lorenzo'nun size ihtiyacı olmayacaktı. Bütün bu güzelim planınız, bütün bu güzelim hazırlıklarınız bir hiç haline gelecekti eğer trilyon Lorenzo'ya kalmış olsaydı. Ve siz New Jerseyli ayakkabıcının yeteneksiz oğlunu vâris yapmaya karar verdiniz." McCaine tek kelime etmiyordu. Alacakaranlık ilerliyordu, ama hâlâ John Fontanelli'nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmeye yetecek kadar ışık sızıyordu yüksek pencerelerden.

"Gerçek vâris Lorenzo'ydu," diye fısıldadı John, "ve siz onu öldürdünüz. Kehanetin öngördüğü vâris o olabilirdi, insanlığa kaybolan geleceğini geri verebilecek adam o olabilirdi. Bunun için gerekli olan her şeye sahipti o. Bunu hissediyordum. O ben değilim, asla da olmadım; ben sadece sizin oyununuzda bir figüranım, McCaine. Siz gerçek vârisi öldürdünüz, çünkü her ne pahasına olursa olsun kendi planınızı gerçekleştirmek istiyordunuz."

Fısıltısı giderek odanın karanlık köşelerinde tuhaf bir şekilde yankılanmaya başladı, yılanların tıslamasını andırıyordu. "John," dedi McCaine yavaşça, "kendi kendinizi kandırıyorsunuz."

John Fontanelli onu işitmemiş gibi görünüyordu. "Bunu nasıl yaptınız bilmiyorum. Bir insan arılarla nasıl öldürülür? Gözlerimin önünde bir kavanoz canlanıyor, içinde taze, tatlı, sulu bir armut var,

belki arılar için de birkaç hava deliği. Gözlerimin önünde bir adam canlanıyor, çelimsiz bir çocuğu sıkıca tutuyor ve ağzına arılarla dolu bir armut bastırıyor. Bu işe yarar mıydı bilmiyorum. Lorenzo ile bir kontağınız var mıydı? Herhangi bir şeyi bahane ederek onunla konuştunuz mu, ona ne yapabileceğinizi anlamak için? Belki birkaç arı da sizi soktu fakat ne önemi var. İlişkide olduğunuz herkes hakkında her şeyi bildiğiniz gibi, arı zehrinin onu öldüreceğini de biliyordunuz. Ve o öldü, tam zamanında, yani o özel günden önce ve şüphe uyandırmayan mükemmel bir yolla."

Sadece John'un gizli bir ağlamayı andıran nefes alışverişlerinin duyulduğu derin bir sessizlik başladı.

Sonunda McCaine hafifçe öksürdü. "Hayır, John, bu böyle olmaz. Birine karşı böyle ağır suçlamalarda bulunmadan önce iddia ettiğiniz her şeyi kanıtlayabileceğinizden emin olmalısınız."

"Ah," diyerek başını salladı John ilgisizce.

"Ve bunu yapamazsınız John," diye ekledi McCaine. "Söylediklerinizin hiçbirini kanıtlayamazsınız."

John burnunu çekerek nefesini tuttu. "Lorenzo'nun öldüğü gün neredeydiniz?"

"Saçmalamayın," diye karşılık verdi McCaine. "Bunu elbette bilemem. Ama eski randevu defterine göz atmanın her şeyi açıklayacağından şüphem yok."

"Olay yeniden masaya yatırılabilir."

"Olay falan yok. Bir şeye saplanıp kalmışsınız, John."

"Uçak şirketlerinin rezervasyon kayıtlarından ne zaman İtalya'da bulunduğunuz ortaya çıkarılabilir." Durdu. "Ama sahte bir pasaportla Amerika'dan kolayca çıkabildiğim düşünülürse, bunun pek bir yararı olmaz, değil mi?"

McCaine başını salladı. "Hiçbir şey kanıtlayamazsınız. Çünkü kanıtlanacak hiçbir şey yok."

"Haklısınız, kanıtlayamam," dedi John, masa lambasını yaktı. "Ama yapmış olduğunuz bir şey daha var, tam bir aptallık ve bunu kanıtlayabilirim." Sesine birdenbire bir çelik tınısı geldi. Aniden ceketinin cebine giden eli bir panterin pençesi gibiydi. "Callum Consulting adında bir firmaya bir milyar dolar tutarında danışmanlık ücreti ödemişsiniz. Size ait olan bir firmaya. Bu gezgendeki her mahkeme yaptığınız sadakatsizlikten ötürü genel müdür sözleşmenizin ağır bir şekilde yara aldığını fark edecektir ve bunun da haklı sonucu derhal işten çıkarma olacaktır."

McCaine çevresine bakındı. Sanki yerden bitmiş gibi birdenbire güvenlik elemanları belirmişti çevresinde. Masa lambası, kararlaştırılmış sinyallerden biri olmalıydı.

"Kovuldunuz, Malcolm," dedi John buz gibi bir sesle. "Masanızdaki kişisel eşyalarınızı hemen şimdi alabilirsiniz. Ardından bu beyler sizi kapıya kadar geçireceklerdir." Ona küçümseme dolu bir bakışla baktı. "Siz zaten kuralları biliyorsunuzdur."

44

Artık tek başınaydı. Basının karşısına tek başına çıkıyordu. Mermer bariyerlerin arkasındaki odalarda tek başına oturuyor ve sadece şematik olarak tanıdığı bir şirketler grubunu yönetmeye çalışıyordu. Dokümanları tek başına okuyor, çalışanları kabul ediyor, toplantılar yapıyor, kararlar veriyordu. Devasa konferans odasındaki devasa masada tek başına oturuyor, bir yandan yemek yerken bir yandan da bakışlarını Londra'nın finans merkezinin kış panoraması üzerinde gezdiriyordu; bu merkezin tek ve rakipsiz kralı oydu.

Basın John'un kaçırılma olayına geniş yer ayırdı. John ise Büyük Britanya'ya bilinmeyen dönüşünün ayrıntıları konusunda suskun kaldı; bir arkadaşının ona yardım ettiğini söyledi, bu yeterli olmalıydı. Randolph Bleeker'le olan karşılaşmalarından ve onun başka birilerinin verdiği görevle hareket ettiği iddiasından da söz etti, çöplükte geçirdiği haftaları anlattı.

Bunlar normal bir basın toplantısıyla karşılaştırıldığında âdeta dokunaklı bir sessizliğin hüküm sürdüğü anlardı. "O kadını bulması için bir avukat görevlendirdim. Çünkü o benim söylediklerimi onaylayabilirdi, mesela beni bulduğunda el ve ayaklarımın bağlı olduğunu," dedi John. "Ama avukatın ana görevi bu değildi. O esas olarak benim müteşekkirliğimi ifade etmekle görevliydi." Kadına hediye etmek istediği evi anlattı, ölünceye kadar aylık bağlandığını söylediğinde Yellow Press'in temsilcileri coşkuyla ağlamaya başladı. Sadece John'un kadının ismini vermek istememesi işin tadını biraz kaçırdı.

Daha sonra bir kez daha Interpol memurları tarafından ziyaret edildi, ifadesini zabıtlara geçirdiler, bunların herhangi bir biçimde

araştırma başarısına götürebileceği konusunda fazla bir umut vermediler. Bleeker en fazla bir tesadüf eseri ele geçirilebilirdi ve bu durumda kullanılmak üzere Interpol'ün bilgisayarlarında birtakım kanıtların hazır tutulması gerekiyordu. En azından onlardan Ursula'nın hiçbir şekilde Meksika'ya gitmemiş olduğunu, bütün bunlardan haberinin olmadığını ve esrarengiz birtakım bahanelerle Marco Benetti'nin yerine geçen ve arkadaşları arasında Foster adıyla tanınan koruma hakkında başarısız araştırmalar yapıldığını öğrendi.

Bunlar bütün bir hafta boyunca yaşadığı değişikliklerdi. Bunun dışında hayatında çalışmadığı kadar çalışıyordu. Sabahları saat yedide büroya geliyordu, bir süre sonra bunun yetmediğini anlayıp saat altıda gelmeye başladı, daha sonra da bunu saat beşe çekti, saat dokuza kadar mektuplar, sözleşme taslakları ve çeşitli hatırlatma notlarından oluşan yığını okuyor, ardından gecenin ilerleyen saatlerine kadar toplantıdan toplantıya koşuyordu. Rapor vermesi için insanlar çağırıyor, direktifler veriyor, projeler, inşaat planları ve mali çözümler konusunda açıklamalar dinliyor, problemler ve çözüm önerileri hakkında bilgi alıyor, kararlar veriyordu; sürekli kararlar veriyordu, evet veya hayır diyor ya da alternatif sunmalarını istiyordu. Büyük parlak masanın ucunda oturuyor, şehrin silueti arkasında duruyor, her biri ondan en az on yaş daha büyük olan elli ya da daha fazla direktörün gözleri üzerine yöneltilmiş bir halde onlara ne istediğini, ne arzu ettiğini, ne düşündüğünü söyleyip, bir baş sallamasıyla onları gönderiyordu, çünkü bir sonraki toplantıya yetişmek zorundaydı.

Başlangıçta heyecan vericiydi. Saf adrenalin. O önemliydi, her şey onun elindeydi, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Bazı anlar seksten daha iyiydi ve yavaş yavaş neden bu kadar insanın kariyere, güce ve etkiye aç olduğunu anlamaya başlıyordu. Akşamları geç saatte, sabah –yani asırlar önce– odada bulduğu aynı karanlık tarafından kuşatılmış olarak ve olaylarla dolu bir günün sonunda bir spor karşılaşması ya da aşk gecesinin sonundaki kadar bitkin bir halde masadan kalkmak çok hoş bir duyguydu.

690.000.000.000 $

Ama daha birkaç gün geçmeden gücünün nasıl yavaş yavaş tükenmeye başladığını hissetti. Sabahları yataktan kalkamıyor, banyoda aynaya baktığında gözlerinin altında halkalar görüyor, tam olarak uyanabilmek için düzinelerce inanılmaz sertlikte kahve içiyor, uyanık kalabilmek için daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Kısa bir süre içinde Rolls-Royce'unun büronun garajından çıkıp şatonun yolunu tutması gece yarısından sonralara sarkmaya başladı. Şatoya geri dönerken yolda düzenli olarak uyuyordu. Toplantılarda çok hassas oluyor, çabucak sabrı tükeniyor ve hırçınlaşıyordu. Gerçi adamlar korkudan yerlerinden sıçrayıp, dünyanın bu en güçlü adamının keyfinin kaçmasının nedenlerini kendilerinde arıyorlardı başlangıçta ama, John bunun kendi zayıflığı olduğunu, artık söyledikleri ya da yaptıkları üzerinde gerçek bir kontrolünün olmadığını biliyordu. Bunun tehlikeli olabileceğini açık bir şekilde hissediyor, ama bunun somut olarak ne demek olduğunu anlamıyordu: Sonuçta şirket son vidasına, son kurşunkalemine kadar onundu; işini kaybetme tehlikesi yoktu. Hayatının geri kalanında milyarlarca dolar zarar etse de zengin ölebilecek kadar parası vardı.

McCaine'in, paranın her şeyi, hatta yetenek eksikliğini bile dengelediği prensibinin anısına dünyanın en iyi yönetim danışmanından birkaç gün boyunca gizli dersler aldı. Öncelikler ve tercihler oluşturmaya başladı. Bir sayfadan daha uzun raporları kabul etmiyordu artık. Kimsenin çözüm önerisini beraberinde getirmeden herhangi bir problemle gelmemesini istedi. Toplantıları ayakta yapıyordu, ki çok uzun sürmesin. Delegasyon sanatında olumlu gelişmeler kaydediyordu.

Buna rağmen hiçbir sonuca varamadı. Aslında şatoyu satmak ve şehirdeki bir eve taşınmak istiyor, ama bununla ilgilenecek zamanı bir türlü bulamıyordu. Büronun yanındaki odaya bir yatak koydurtmayı da düşünmüştü, ama bu bile arada kaynayıp gitmişti. Ursula'yı bile arayamıyordu; hoş Ursula'nın geri dönmeyi kabul etmesi durumunda bile bu tıka basa dolu hayatında ona nasıl bakacağını, onunla ne zaman ilgileneceğini bilmediğini de itiraf etmek zorundaydı ya.

Noel'i neredeyse tamamen unutuyordu; acilen ihtiyaç duyduğu bir soluklanma molası. İsteksiz bir saygıyla McCaine'in bütün bunları tek başına nasıl başardığını merak ediyordu.

"Maalesef," dedi avukat ve fildişi görünümlü ellerini ovuşturdu, eğer meşgul değilse elleri sürekli gömlek cebindeki sigara paketine uzanıyor ve son anda geri çekiliyordu.

John ona baktı ve kalın bir kar tabakası gibi duran, ruhundaki sonsuz yorgunluğu hissetti. Öfkesinin korları bunun altında bir yerlerde yanıyordu, ama hemen hemen sönmek üzereydi. "Ama McCaine'in yaptığı şey dolandırıcılıktır, öyle değil mi?" diye sordu.

"Soru bu değil. Soru, bir yargıya varıyor muyuz? Ve ben bu konuda umutlu değilim," dedi avukat yumuşak bir sesle. "Sadece hangi mahkemenin yetkili olduğunun kesinleşmesi bile yıllar sürebilir. Bay McCaine zengin bir adam. Dünyanın en iyi avukatlarını tutabilir."

"En iyi avukatları mı? Onların bizde olduğunu sanıyordum?"

"Yani aynı değerdeki rakipler arasında bir çarpışma olacaktır. İlginç olacağına şüphe yok. Avukatları yıllarca besleyecek olan davalardan biri."

John avukatla dava dilekçesi taslağına baktı ve gerçek vâris olan ama McCaine'in planları doğrultusunda arı sokması nedeniyle ölmek zorunda kalan Lorenzo'yu düşündü. Olayların böyle gerçekleşmiş olması gerektiğine bütün kalbiyle inanmasına rağmen bunu asla kanıtlayamayacaktı. Bunun için olmasa bile, McCaine yaptığı dolandırıcılıklar yüzünden hapse girmeliydi. "Onu dava edin," dedi ve kalbinde kıymık saplanması gibi bir acı hissetti. "Ne kadar sürdüğü benim için önemli değil."

"Siz nasıl arzu ederseniz," diyerek başını salladı avukat ve saçlarının en çok ne kadar sallanabildiği anlaşıldı. "Hiç olmazsa, eğer sizi rahatlatacaksa; Bay McCaine'in karşı davası için de aynı şey geçerli."

"Nasıl karşı dava?"

"Maaşının ödenmemesi ve haksız yere işten çıkarılması iddiasıyla dava açmaması beni çok şaşırtırdı. Sözleşmesinde çok farklı anlamlara gelebilecek birkaç madde var ki, onlarla insan neredeyse her şeyi yapabilir." Gülümsedi. "Ama dediğim gibi, bu da onlarca yıl sürer ve bu tür şeyleri oldukça iyi yaparız."

1998 yılı Ocak ayının ilk günlerinde alışılmadığı kadar çok sayıda yönetici Fontanelli Enterprises'ın geniş hiyerarşisi içindeki sorumluluklarla yüklü, oldukça iyi pozisyonu olan işlerinden ayrıldı. Ancak şef analizcilerden biri John'u arayarak Noel'in ikinci günü McCaine'den bir telefon aldığını ve daha iyi koşullarda başka bir iş için kendisini ikna etmeye çalıştığını anlatınca, zaman darlığı ya da aşırı yorgunluktan daha tehlikeli bir rakibi olduğunu kavradı.

İşinden ayrılanların nedenleri konusunda başka bir bilgiye ulaşmak mümkün olmuyordu; yalnızca biri anlaşılmaz şekilde *yönetim yetersizliği* ve *gelecek güvencesi* gibi şeylerden söz etti, ama onun somut olarak neyi ve kimi kastettiğini anlamak mümkün olmadı. Bu görüşmelerden bazılarında John ilgili şahsın pek de özgür iradesiyle hareket etmediği, McCaine'in ona karşı kullandığı bir kozu olduğu izlenimine kapıldı.

Bazı istifalar hassas delikler açtı ve ek bir baskı yarattı. Ama sonradan McCaine sadıklarının şirketten ayrılmasından daha kötü şeylerin olduğu da ortaya çıktı; yani orada kalıp da uzun süre fark edilmeden tekerleğe çomak sokanların olduğu. Aniden depolar boşaldı, çünkü yeni siparişlerin verilmesi "unutulmuştu" ve bunun sonucu olarak da üretim durdu. Önemli ilanlarda, duyurularda ve sözleşmelerde "aptalca hatalar" gibi ifadeler ortaya çıkmaya başladı, büyük zararlara ya da sinir bozucu hukuksal kavgalara yol açan hatalar. "Açıklanamayan bilgisayar arızaları" bütün bir fabrikayı felç ediyor, dünya çapındaki nakliye işlerini birbirine katıyor, bilanço ve piyasadaki itibarda hasarlara yol açıyordu. Döviz işlemleri bölümü zaferlerle dolu iki yılın ardından

birdenbire şanssızlık zincirine yakalanmıştı, öylesine kötü işlemler yapılmıştı ki, John'a bu bölümü kapatmaktan başka çare kalmamıştı.

John ocak ayının ortalarına doğru Hartford'u aradı. Profesör Collins'in boğuk sesi bile iyi şeyler anlatmıyordu ve John gelecek araştırmacısının projenin ne durumda olduğu sorusuna verdiği yanıta pek şaşırmadı: "Hiçbir şey kalmadı. Bir bilgisayar virüsü her şeyi yok etti."

Profesör Collins'in dış görünüşüne ve kıyafetlerine değer verdiği zamanlar geçmişti. Epey seyrekleşmiş saçları istedikleri gibi davranıyor, kendisi de gömleğinde lekelerin olduğunun ya da ceketinin yenlerinin yıpranmış olduğunun bile farkında değilmiş gibi duruyordu. Gözlerinin altındaki halkalara bakılırsa son zamanlarda pek de iyi uyuduğu söylenemezdi.

"Bu sabotajdan başka bir şey olamaz," diye açıklıyordu. "Sadece UNIX-Bilgisayarı virüs saldırılarından sonra tamamen yok olmadı, program kodlarını kaydettiğimiz PC'ler de aynı şekilde tamamen çökmüş, programlar bir daha kurtarılamayacak şekilde kaybolup gitmiş."

Güneş bahardan kalma açık mavi bir gökyüzünde parlıyor ve konferans salonunu duruma hiç de uygun olmayan sevinç dolu bir ışıkla dolduruyordu. John kahve termosunun parlaklığı gözünü aldığı için perdeleri indirmeyi arzuluyordu. Ama sonra termosun metal sapını bir miktar yana çevirmekle yetindi.

"Bir türlü anlayamıyorum," dedi yorgun bir halde. "Bütün dataların güvenlik kopyalarını almış olmalısınız."

"Elbette. Ama güvelik bantları okunamaz durumda. Bir tanesi bile. Birisi onları güçlü bir mıknatısla bozmuş olmalı." Bilim adamı alnını ovuşturmaya başladı. "Her şey harap oldu. Programlarla verileri, yazılı materyalden tekrar oluşturmaya çalışıyoruz, ama bu aylar sürer. Tam bir felaket."

"Peki bu ne zaman meydana geldi?"

Collins iç geçirdi. "Aralığın ortalarında. On dördüne bağlayan gece. Bir hafta sonu."

"Peki bundan neden şimdi haberim oluyor?"

Gelecek araştırmacısı şaşırdı ve düşünceli bir şekilde John'a baktı. "Evet, ben de sürekli bunu soruyorum kendime... Hayır, hayır, ama ben size bir faks çektim. Çok iyi hatırlıyorum. Zararın büyüklüğünü saptamak için tam bir ay harcadıktan sonra salı günü size bir faks çektim. Evet, böyle oldu. Telefon etmek istemedim, çünkü çok sinirliydim, bunu hatırlıyorum. Ama ikinci aşama için size bir şekilde haber vermem gerekiyordu."

"İkinci aşama?" John kafasını sağa sola salladı. "Faks bana ulaşmadı, Sayın Profesör. Bu aralar maalesef sık sık olmaya başladı böyle şeyler. Ve ikinci aşamadan hiç haberim yok."

"Ama Bay McCaine size hiç..."

"Hayır."

"Ha anladım." Anlıyormuş gibi başını salladı. Ardından ilk aşamanın sonuçlarını McCaine'e gösterdiği akşamı anlattı. "Ertesi sabah tekrar geldi, programın bir kopyasının bir dizüstü bilgisayara aktarılmasını istedi. Bu epeyce uzun sürdü ve biz de bu sırada ikinci aşamanın ön verilerini konuştuk. Bunların doğası biraz spekülatif; mesela McCaine 2009 yılında ortaya çıkacak bir salgın hastalığın sonuçlarının hesaplanmasını istiyordu ya da buna benzer şeyler..." Çevresinde siyah halkalar oluşmuş gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi aklıma geldi; şu dizüstü bilgisayar! Hâlâ onda olması lazım. Onu buralarda bir yerde bırakmış olamaz herhalde."

"Hayır. Muhtemelen yanında götürmüştür." John eliyle tersler gibi bir hareket yaptı. "Bırakın onunla mutlu olsun."

1998 Ocak'ının sonlarına doğru bir konu haberlerde giderek daha fazla yer almaya başladı ve sonuçta göz ardı edilemeyecek bir hal aldı: Amerika başkanının cinsel kabahatleri. Uzun bir hukuksal çekişmeden sonra aylardır süren davası sırasında yeminli ifade vermesinin hemen ardından yeni isimler ve şüpheli ses bantları ortaya çıkıyor, çatışma giderek sertleşiyordu. Başkanın bir stajyeri kendisiyle

yaptığı bir kaçamağı örtbas etmek için yalan ifade vermeye zorladığı söyleniyordu. Rakipleri onu istifa etmeye davet ederken, o söylenen kadınla kaçamak yaptığını inkâr ediyordu. Başkanın karısı birtakım komplolardan söz ediyor, uluslararası para piyasalarında doların değeri düşüyor, Uzakdoğu'daki mali kriz yeni bir tepe noktasına doğru hızla yaklaşıyor ve Birleşik Devletler'e sıçrama tehlikesi baş gösteriyordu.

John televizyon haberlerini kendine has bir gerçekdışılık duygusuyla izliyordu. Filipinler gezisi sırasında McCaine'le yaptığı telefon konuşması hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Televizyonu kendi haline bırakarak ayağa kalktı, McCaine'in eski dosya dolabına gitti, *Clinton, Bill* isimli, dikkatle planlanmış aleni iftira konsepti içeren bir dosya buldu. Üzerine *Whitewater* Skandalı denen olayı araştıran şahıs hakkında küçük bir not tutturulmuştu, resminin yanına McCaine'in yazısıyla şu not düşülmüştü: *Vernon, Teksas doğumlu; baba papaz; bunun yanına iyi çalışan bir avukatlık bürosu (1997: 1 milyon dolar), müşteriler, diğerlerinin yanında, tütün endüstrisi.* Amerikan hükümetinin tütün endüstrisine kabul ettirmeye çalıştığı anlaşma metninin özeti takip ediyordu bunu: Sigara üreticilerinin yeni karşı davalardan korunmanın karşılığında 25 yıllık bir zaman dilimi içinde sigaranın yol açtığı hastalıkların tedavisi için harcanan toplam 368,5 milyar doları ödemeleri isteniyordu. *Ne kadar kazanıyordu ki bunlar sonuçta,* diye yazmıştı McCaine yan tarafa, ayrıca şunu da eklemişti: *Clinton daha da artırılmasını istiyor, 516 milyar dolara varan bir meblağ söz konusu.*

John bir uğursuzluk tehdidi seziyordu, belli belirsiz.

Bu sezginin kanıtlarından biri, bir süre sonra *Financial Times*'ı açıp Malcolm McCaine'in *Morris Capstone* şirketinin yönetim kurulu başkanlığına getirildiğini okuyunca ortaya çıktı. Bu şirket hakkında, "hayattan elini eteğini çekmiş" deyiminin sırf kendileri için icat edilmiş olması gereken eski bir Amerikan ailesine ait olduğundan başka pek bir şey bilinmiyordu: Aile fertlerinin birçoğunun fotoğrafı bile bulunamıyordu. John, *Morris Capstone*'un etrafı bir sır perdesiyle kaplı bir gen teknolojisi şirketinin ve her kalibreden ateşli silah fabrikasının

ortaklığından başka, dünyanın en büyük tütün üreticisi olduğunu öğrenmek için analizcilerinden bilgi almak zorunda kaldı.

Aynı şekilde adı geçen eski Amerikan ailesi Malcolm McCaine'in Fontanelli Enterprises'tan ayrıldıktan sonra ilk röportajını verdiği televizyon kanalının da sahibiydi. McCaine bu konuyu tüm ayrıntılarıyla açıkladı. Kesinlikle, diye vurguladı buna uygun bir soruya yanıt olarak, kovulmamıştı; daha çok John Fontanelli'nin başına gelenler yüzünden çok üzülmüş olmasının ardından, Meksika'daki düzmece kaçırılma numarasından sonra istifa etmekten başka yolu kalmamıştı.

"Düşünün bir kere, kaçırılıyorsunuz," diye anlatıyordu röportajcı kadına, "ve tekrar serbest kalıyorsunuz, ne yapardınız? Elbette polise giderdiniz, doğru mu? Herkes bunu yapardı. Ama John Fontanelli öyle yapmadı. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyor, üç hafta aradan sonra mucizevi bir şekilde on bin kilometre uzaklıkta bir yerde, Londra'da tekrar ortaya çıkıyor. Siz bunu normal buluyor musunuz?"

Röportajı yapan kadının bunu normal bulması doğal olarak mümkün değildi.

Kendisi orada çalışırken, diye anlatıyordu McCaine büyük bir coşkuyla, sağlam temelleri olan ve aynı zamanda bu globalleşme çağında milyonlarca insana sağlam iş olanakları da sağlayacak bir şirket oluşturmaya çalışmıştı. "Fontanelli her şeyi kendisinin yapabileceğini sanıyor," diye sürdürdü. "Şirketi henüz iki aydır yönetiyor ama kriz belirtileri kendini göstermeye başladı bile. Bunu görmek insana acı veriyor," diye ekledi acı dolu bir yüz ifadesiyle. Ardından Fontanelli İmparatorluğu'nun köşe ve uçlarından fışkıran krizleri ayrıntılı olarak tasvir etmeye girişti, o kadar ayrıntılıydı ki, şirketin içinde kendi adamları olduğunu itiraf etmekten farksızdı aslında.

"Tahminleriniz nedir?" diye sordu kadın. "Bütün bu iş alanları tehlikede mi?"

McCaine ciddiyetle başını salladı. "Kesinlikle."

Bu röportajdan sonra John televizyonu kapatmak zorunda kaldı. Sekreterine birkaç saat onu rahatsız etmemesini söyledi, ardından bir

saat boyunca Londra'nın üzerine yağan vahşi karı izleyip bu lanet olası yerde neler döndüğünü düşünmek için pencereye gitti.

Karla karışık bir yağmur yüksek pencerelere vuruyor, şehrin dekoru siyah-beyaz lekelere dönüşüp gözden kayboluyordu. Sekreter kahve ve pasta servisi yapmış, ama Lord Peter Rawburne o ana kadar bunlara elini sürmemişti. Şu anda bir işadamı elbisesi içinde olması gerekirken İrlanda tarzı kalın bir yün kazak, koyu yeşil kadife bir pantolon ve yıpranmış bir çizme giymiş olan ekonomi gazetecisi, koltuğunda rahat bir şekilde oturmuş dikkatle John'un onu davet etmesindeki anlam ve amacını dinliyordu.

"Açık söylemek gerekirse şatonuzdaki o düşündürücü akşam yemeğinden beri bu anı bekliyordum," dedi daha sonra ve ellerini birbirine kenetledi. "O zaman sizi yeterince meraklandırdığımı sanmıştım aslına bakarsanız, ama... neyse." Ellerini kısa bir an kaldırdı ve tekrar kucağına bıraktı. "Yani insanlığın nasıl kurtarılabileceğini öğrenmek istiyorsunuz.

John sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Öyle de denebilir."

"Güzel." Kaçamak bir gülümseme. "Yalnız, ilk adım çok basit, gelir vergisini kaldırın."

Bir an John yanlış filme geldiği hissine kapıldı.

"Bu bir şaka, değil mi?"

"Size tamamen ciddi olduğum konusunda garanti verebilirim."

John kaşlarını çatarak ekonomi gazetecisini süzdü. "Aslına bakarsanız daha farklı bir şeyler beklerdim."

"Benim kitabımı okuduğunuz için, tabii. Ben onu yirmi yıl önce yazdım ama bu problemler üzerine düşünmekten hiç vazgeçmedim. İnsan uzun süre düşünürse aklına yeni şeylerin gelmesi kaçınılmazdır." Rawburne ellerini açtı. "Hoş bu gelir vergisinin kaldırılması birinci planda reformlarımın kabulünü sağlamak için sadece bir araç. Eğer insanların vergiden tasarruf etmek için neler yapabildiklerine bakılırsa onları bu yolla önemli bir değişikliğe taraftar yapabilmek mümkün olmalı. Bundan başka," diye ekledi gülümseyerek, "bu görüşü sevi-

yorum, çünkü çok yoğun bir reaksiyona yol açıyor." John kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

"Evet, hem de nasıl."

Rawburne'ün sesi öğretici bir havaya büründü, sanki bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış ya da en azından çalışmıştı. "Vergilerin tarihini incelemek enteresan bir şey. Şehirleşmenin başlamasından itibaren birtakım vergiler konmuştur. Bu yönetici sınıfın yaşamlarını, askeri maceralarını ve diğer projelerini finanse etmelerinin bir yoluydu. Antik zamanlarda icat edilmiş olan vergilerin birçoğu değişik biçimlerde de olsa bugün hâlâ geçerli. Devlet gelirlerinin sadece ufak bir kırıntısını oluştursa ve bazı durumlarda bunu almak vermekten daha pahalı olsa da. Bu, bugünkü vergi yükünün eskisinden daha ağır olmasıyla ilgili bir şey. Yüzyıllarca 'ondalık', yani onda bir vergi neredeyse küstahlık gibi görüldü." Kaşlarını aristokratik bir alaycılıkla kaldırıp gülümsedi. "Günün birinde vergiler bu düzeye inecek olsa dizlerimizin üzerine çökerek şükrederiz, ama bu asla olmaz. Endüstri devrimi ve buna bağlı gelişimlerden bu yana, mesela yüksek silah ve savaş maliyetleri, sosyal harcamaların artması ve ekonominin belirli branşları için sübvansiyonun icat edilmesi gibi, devlet harcamaları ekonomiden daha hızlı büyüdü, bu harcamalar gerçekte o kadar büyük ki, bugün pratik olarak bütün devletler borçludur. Şunu sormadan edemiyor insan: Bunlarla nasıl ayakta kalabiliyorlar?"

"Çok basit," dedi John. "Benden borç para alıyorlar."

Ama Rawburne bununla ilgilenmedi. "Büyük Britanya gelir vergisini Napolyon savaşlarını finanse etmek için 1799 yılında yürürlüğe koydu ve 1815 yılında kaldırdı. Ama bu işin tadı alınmıştı bir kere. 1842 yılında tekrar yürürlüğe kondu, sözümona geçici bir önlem olarak, ama bildiğimiz gibi kalıcı oldu. Ve bugün hasılatlardan, kazançlardan, ücretlerden ve gelirlerden alınan vergilerin devlet gelirlerinin büyük bir bölümünü oluşturduğu ülkelerde de benzer bir gelişim oldu." İşaret parmağını kaldırdı. "Bununla söylemek istediğim gelir vergisi ne

Tanrı'nın emridir ne de dokunulmazdır. Yürürlüğe konuldu ve tekrar yürürlükten kaldırılabilir. Mesele sadece bunu uygulamaya koymaktır."

"Ama bu neden yapılsın ki?" diye itiraz etti John. "Demek istiyorum ki, kimse vergi ödemeyi sevmez, ama bunun gelir vergisinin kaldırılmayı gerektirecek kadar korkunç olduğunu sanmıyorum."

"Elbette onun yerine başka bir şeyin konulması gerekir. Modern bir devlet tuz vergisiyle yaşayamaz."

"Çevreyi kirletme verginiz."

"Oldukça yaklaştınız. Ama bu, dediğim gibi, yirmi yıl önceki durumdu. Bu arada düşüncelerim biraz daha gelişti." Rawburne eliyle belirsiz bir hareket yaptı. "Öncelikle vergilerin saptırıcı bir fonksiyonu olduğunu göz önünde bulundurmak gerekir. Üzerine konuldukları şeyi zayıflatırlar. Çalışma, yatırım ya da ticaret gibi değer yaratıcı aktivitelere konan vergiler tam da bunu amaçlar, çünkü bu sayede, oransal olarak hesaplandığı ve üstelik de kural olarak artan oranlarda olduğu için, insanın ne kadar kazanırsa kazansın hiçbir zaman göz ardı edemeyeceği bir faktördür. ABD'de yaklaşık olarak 500 milyar dolar gelir vergisi toplanıyor, ama bunun sonucunda da ücret maliyetleri artıyor ve yeni iş alanı yaratma şansı azalıyor, çünkü bir iş alanı yaratmanın önündeki engel büyümüş oluyor. Toplam ekonomi için buradaki kaybın 150 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor. Benzer hesaplamalar her türlü vergi türü ve her devlet için yapılabilir, ama bu ilişkiyi ortadan kaldıracak bir sihirli değnek yok elimizde, çünkü matematik kanunlarıyla karşı karşıyayız, yıldızları yerinden oynatamamamız ve yerçekimini yok edememiz gibi."

John bir süre düşündü. "Ama bu kayıplar her türlü vergide ortaya çıkacaktır, değil mi? Bunu önlemek imkânsızdır, tabii vergi tamamen kaldırılmadığı sürece."

"Doğru," diye onayladı ekonomi gazetecisi. "Mesele bunları önlemek değil, vergilerin insan davranışlarını ve kararlarını etkileme şeklindeki anlayıştır. Vergiler saptırır. Üzerine kondukları şeyi cezalandırarak azaltır." Avuçları yukarıya gelecek şekilde ellerini çevirdi. "Benim temel

fikrim, sizin de söylediğiniz gibi, çevreyi kirletmeye vergi koymaktı. İlk anda kulağa hoş geliyor, öyle değil mi?"

John şaşırdı. "Evet. Bu yüzden buradayız ya."

"Böylece gençlik günahları tekrar yakalıyor insanı," diye iç çekti Lord, ama kaygılıymış gibi görünmüyordu. "Çünkü şeytan ayrıntıda gizlidir. Peki, çevre kirliliği nasıl hesap edilecek? Kitabımda bu türden sorulardan kaçındım. Ne kadar egzoz gazı kaç para etmeli? Topraktaki kadmiyum havadakinden pahalıya mı mal olur, evetse ne kadar daha pahalıya? Çöp vergisi büyüklüğüne mi, ağırlığına mı yoksa nelerden oluştuğuna göre mi hesaplanacak? Makinelerin yaydığı ısıyı nasıl ölçeceğim? Sahtekârlıklara ve birtakım üçkâğıtçılıklara davetiye çıkaran karmaşık bir konu. O zamanlar bunların ikinci dereceden ayrıntılar olduğunu sanıyordum, ama uğraşmaya başlayınca on yıl boyunca umutsuzca basitlik ve eşitlik peşinde koştum. Ta ki temel hatanın ne olduğunu anlayıncaya kadar." Nihayet kahve fincanına yöneldi, termostan kahve döktü, şeker koydu ve derin bir huzurla karıştırdı. Bu arada John, Rawburne'ün ellerinin ne kadar zarif olduğunu fark etti; bu taşralı görünüşle tuhaf bir zıtlık oluşturan, bir müzisyenin ya da sanatçınınkine benzeyen elleri.

"80'li yıllarda elime Kosta Rika'nın ekonomi bilançosu geçmişti, ilk bakışta çok şey vaat eden, ama ikinci bakışta tam bir dehşet olan bir bilanço. Bu insanlar yüzyıllar içinde oluşmuş ormanlarının yüzde kırkından fazlasını kesip ihraç etmiş. Beni böylesine şok eden şey, bunun gayri safi milli hasılada artı olarak yer almış olmasıydı. Bu ölçülere göre en iyisi ülkedeki her ağacı kesmek ve satmak olurdu. Bunun birkaç yıl sonra tarımsal felaketlere yol açabileceğini rakamlardan okumak mümkün değildi. Bunun üzerinde uzun süre düşündüm ve hastalığın buradan başladığı sonucuna vardım: Açıkça yanlış bir hesap yapılıyordu."

John kahve fincanı tutmak üzereyken durdu. "Yanlış hesaplanmış bir bilanço mu? Anlamıyorum?"

"Hayır, bilançonun kendisi doğru, ben onu kastetmiyorum. Onu elde etmekte kullanılan kurallar yanlıştı. Gayri safi milli hasılanın tanımı saçmalık, çünkü çevre ve doğal kaynakların sınırlılığı gibi faktörleri dikkate almıyor. Bu esnada yeni bir gösterge oluşturuldu, gayri safi yurtiçi hasıla, ama bu da daha iyi sayılmaz."

"Şu anda ekonomi biliminin kendisini eleştiriyorsunuz, eğer doğru anlıyorsam."

"Aslında ekonomi biliminin varlığını tartışan ünlü kişiler de var."

"Bunlar tesadüfen, Ay'a ayak basılmasının gerçek olup olmadığını tartışan insanlar olmasınlar aynı zamanda?"

"Ay'a ayak basılırken ben orada değildim, ya siz?"

"O sırada iki yaşında bile değildim."

"Aradaki fark, benim burada birilerinin bana söyledikleri şeye inanmak zorunda olmamam. Ben kendim de hesaplayabilirim. Ve bunu anladığım andan beri tekrar tekrar bütün felaketlerin birinin yanlış hesaplaması sonucu meydana geldiğini saptıyorum." Nihayet kahveden bir yudum alma riskine girdi. "Sadece atom enerjisini ele alın. Atom enerjisi kullanımının yarar ve zararları –çoğunlukla düşünmek yerine duygularla beslenen bütün tartışmalardan bağımsız olarak– eğer baştan itibaren doğru hesaplanmış olsaydı hiçbir sivil atom reaktörü kurulmazdı. Sözümona atom enerjisinin çok ucuz olmasının nedeni şudur: İşletmeciler atom artıklarının gerçek anlamda bertaraf edilmesi için gerekli masrafları özenle hesaplamaların dışında tutuyordu. Atom enerjisi politik olarak tercih edildiği için bunun masraflarını toplumun maliyetlerinin içine karıştırabileceklerini varsaydılar, üstelik kimsenin onları sorumlu tutamayacakları bir zaman diliminde. Eğer bir enerji şirketi sadece bir atom reaktörü kurmak ya da başka bir şey yapmak konusunda karar vermek zorunda kalsaydı, kaçınılmaz olarak atom reaktörünün kârlı olmadığı sonucuna varırdı. Yanlış hesapla *bunu* kastediyorum. Eğer sizin muhasebecileriniz böyle bir şey yapacak olursa, Bay Fontanelli, hapse girerlerdi."

Rahat bir şekilde fincanını sehpaya koydu. "Yani uzun bir süre hesaplama metotları ile Kosta Rika olayındaki orman kayıplarının hesaplamaya nasıl dâhil edilebileceği üzerinde düşündüm ve sonuçta alışılmış inceleme tarzının yaptığı hatanın, kaynakları sınırsız kabul etmek ve sadece elde etme maliyetlerinin hesaplandığı sonucuna vardım. Bu yaklaşık olarak şu kadar mantıklıdır: Bir tüccar diyelim ki tost makinesiyle dolu bir deposu olan bir işletmeyi devralıyor ve fiyat hesaplamalarında sadece depoya gitme ve bir tost makinesini raftan alma maliyetini göz önünde bulunduruyor. Biz de tam bunu yapıyoruz. Orada bir orman var ve biz maliyet olarak sadece bir ağacı kesmenin işgücü ve testere açısından maliyetini, belki biraz da ihracat limanına taşıma masrafını göz önünde bulunduruyor ve bunun üzerinde elde ettiğimiz her türlü gelir için seviniyoruz. Evet, bizim ekonomi öğretimiz böyle düşünmek, hesaplamak ve davranmak için bizi cesaretlendiriyor. Orman konusunda duruma göre bunun doğru olmayacağı kolayca hissedilebilir. Ama bir şeyi yeraltından çıkarmaya başlar başlamaz –petrol gibi– o şey biraz güçlük taşıyorsa bunun üzerine düşünmeyi bırakıyoruz."

Bir suskunluk oluştuğu ve Lord Rawburne ona soru dolu bakışlarla baktığı için John başını sallayıp, "Anlıyorum," dedi.

Lord Rawburne bunu yeterli buldu ve sürdürdü: "Bu konu üzerine uzunca bir süre kafa yordum, dediğim gibi, hayal meyal problemin çözümünün benim on yıldır sağını solunu kemirdiğim meselede yattığını fark ettim." Burada, esas söyleyeceğini söylemeden önce dramatik bir mola verdi. "Mevcut bütün vergileri kaldırsak ve sadece hammaddeler üzerine vergiler koysak nasıl olur, diye düşündüm."

"Ne?" diye kaçırdı ağzından John. "Ama bu?" Bir an duraksadı. "Demek istiyorum ki, bu adaletsiz olurdu, çünkü sadece hammadde işleyen firmaları vururdu, ama..."

Rawburne bir öğretmen gibi işaret parmağını kaldırdı. "Tabii ki vergiler aynı şekilde düzenlenmiş olmalı ve tüm dünyayı kapsamalıdır, ki endüstriden vazgeçilmesin ve sadece madencilik yapanlar ödemek

zorunda kalsın: petrol şirketi, kömür işletmesi, madenocağı... Ama elbette bunlar da vergileri ekonomiye yüksek fiyatlar biçiminde yansıtacak ve sonuçta herkes bir şekilde ödemiş olacaktır. En basitinden yönetim giderleri bugünküne göre radikal bir biçimde azalacaktır. Artık gelir vergisi beyannamesi olmayacak, ücretlerden vergi kesilmeyecek ve karşılığında da günlük yaşam daha pahalı olacak."

"Çünkü hammadde üreticileri vergileri bunların fiyatlarına yansıtacak."

"Aynen öyle."

John bir süre kendini bunun etkisine bıraktı. Bu şimdiye kadar duyduğu en büyük saçmalık mı, yoksa Kolomb'un yumurtası gibi dâhiyane bir fikir miydi?

"O halde insanlar hammadde ve enerji konusunda tasarrufa yönelecektir," diye sesli düşündü John. "Konserveleri Avrupa'nın bir ucundan diğer ucunda taşımaya değmeyecek artık, en azından birkaç sentlik fiyatlarla raflarda yerlerini alamayacaklar. Paketleme pahalılaşacak, bu durumda insanlar paketlenmemiş ürünlere yönelecek."

Rawburne başını salladı. "Geri dönüşüm işi birdenbire kârlı hale gelecektir. Bugün şirketleri eski içecek kutularıyla benzeri şeyleri geri almaları için zorlamak gerekiyor. Neden? Çünkü hammadde çok daha ucuza geliyor. Çünkü bunların fiyatları gerçeklere uymuyor, ne ekonomik ne de ekolojik gerçeklere. Ama hammadde vergisi konulursa geri dönüşüm firmaları birdenbire insanların kapılarını çalıp çöplerini *satın almaya* başlayacaktır.

"Dayanıklı ve sağlam ürünler üretmek için güçlü bir istek olacaktır," diyerek ipi daha da gerdi John. "Daha pahalıya mal olsa bile yine de kârlı bir iş olacaktır."

"Kesinlikle. Eğer hammadde pahalı hale gelirse onları zararlı maddeler biçiminde çevreye yayıp yay mamayı dikkatli bir şekilde düşüneceklerdir." Rawburne elini kaldırdı. "Ve düşünün, hasılatlardan alınan her türlü vergi kalkacaktır. Bu da işgücünün ucuzlayacağı anlamına gelir, çünkü üzerindeki vergi yükü kalkacaktır. Her türlü

hizmet pahalılaşmak yerine daha da ucuzlayacak, işsizlik problem olmaktan çıkacaktır."

John düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ama, bu adaletli olur mu? Yani belirli bir miktar kaynak, her şeyden önce enerji, kişi için zorunludur, en basitinden hayatta kalabilmek için. Bu sizin vergi herkesten çok fakirleri vurmuyor mu? Zenginler paralarını çevreyi mahveden aktiviteleri için rahatça harcarken..."

Rawburne kollarını açtı. "Bay Fontanelli, şimdiye kadarki hayatınızda, hayattaki her türlü belanın fakirleri zenginlerden daha fazla etkilediği gözünüzden kaçmamış olmalı, havyar üretimindeki krizi şimdilik bir kenara bırakabiliriz. Neredeyse zenginlik tanımımız bu, öyle değil mi?"

"Elbette, ama bu durumu vergi sistemiyle daha da güçleştirmem gerekmiyor. Ya da ülkelerin farklı hammadde rezervlerinin olduğunu düşünün. Mesela Japonya'nın hemen hemen hiç hammaddesi yok. Orada minimal bir vergi toplanacaktır."

"Bu daha iyi bir itiraz noktası," dedi Rawburne, "ve bunun için de bir teklifim var. Hammadde vergisi, dediğim gibi dünya çapında geçerli olmalı, ama devletleri, hatta bölgeleri ve şehirleri ek olarak vatandaşlarının *servetlerini* işine geldiği gibi vergilendirmeleri konusunda serbest bırakırdım. Bu zenginleri daha ağır etkileyen ve böylece sosyal denge sağlayan bir vergi olurdu. Dahası bu yolla bugün gerçek bir hareket serbestisinin önünde duran engeller –sınırlar, göçmen kotaları, çalışma izninin sınırlandırılması vesaire ortadan kaldırılabilir, çünkü bölgelerin farklı çekicilikleri nedeniyle ortaya çıkan her türlü göç hareketi kendiliğinden düzene girecektir."

Bu kulağa hoş geliyor, diye düşündü John kendi kendine. Ve yine Londra'ya yaptığı ilk ziyareti düşündü, başka bir büroda, başka koşullar altında, her şeyin o zaman da kulağa hoş, neredeyse dâhiyane geldiğini anımsadı.

Öyle çok zaman geçmişti ki üzerinden. Bu arada bir sürü şey olmuştu; ve sonuçta... *elde var sıfır!*

705.000.000.000 $

"Ama burada yine aynı problem ortaya çıkmıyor mu?" diye sordu. "Hangi hammaddeye ne kadar vergi konacağını nasıl saptamayı düşünüyorsunuz?"

Rawburne sanki bu itirazı bekliyormuş gibi başını salladı. "Problem aynı, aradaki tek fark bunun çözümünün olması. Neredeyse dehşet verici basitlikte matematiksel bir çözüm. Tıpkı bir işletmedeki gibi, aynı ölçülere göre doğru bir şekilde bilanço yapmanız gerekiyor. Mesela kömürü ya da petrolü ele alın. Bugün hiç kimse bunların sınırsız kaynaklar olduğunu iddia edemez. Stokların büyüklüğü konusunda çeşitli teoriler var ama sınırlı oldukları konusunda herkes hemfikir. Şimdi, işletme biliminde stoklar aktif sermayeye dâhildir, bu nedenle yeniden edinilme maliyetleriyle bilançoya dâhil edilirler. Yapmamız gereken tam da bu."

"Yeniden kazanım değeri mi?" diye sordu John şaşırarak. "Ama petrolü nasıl yeniden kazanmayı düşünüyorsunuz?"

"Petrol fosilleşmiş enerji deposudur, yani depolanmış güneş enerjisidir. O halde yeniden kazanım değeri olarak en azından aynı miktarda güneş enerjisinin bugünkü kazanım maliyetinin alınması gerekir. Ve belirli bir miktar petrolün yakılması sonucu hava kalitesinde ölçülebilir bir düşme olduğu için; ayrıca bir de –bunun ölçülmesinin zor olduğunu itiraf etmeliyim– belirli bir hava arındırma maliyetinin de buna eklenmesi gerekir. Buyurun size, fosilleşmiş enerjiye vergi."

John kaşlarını çattı. "Ama bu da güneş enerjisinin başka her türlü enerjiden daha ucuz olacağı anlamına gelir."

Rawburne kurnazca gülümsedi. "Tebrikler. Reformlarımın insanlığı hangi faydalı sonuçlara ulaştıracağını şimdiden anlamaya başladınız."

"Peki, mesela bakırın yeniden kazanım değerini nasıl hesaplayacaksınız? Bunları başka bir gezegenden getirmek gerekecek bu durumda, değil mi?"

"Evet, belki de, ama bu noktada kendimize pragmatik düşünme iznini verebiliriz," dedi Rawburne. "Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi, toprakta bulunan bütün elementler deniz suyunda da çözünmüş

halde bulunmaktadır, üstelik de nefes kesici miktarlarda, öyle ki bu gezegende, hem de bir canavar olarak, ne kadar yaşarsak yaşayalım, sonsuza kadar yetecek bir rezerv olduğu söylenebilir. Tek sorun bu elementlerin –mesela bakırın– deniz suyundan süzülmesinin aşırı bir enerji gerektirmesi. Ama enerji için az önce bir maliyet yöntemi geliştirdik. Onu buraya kolayca yerleştirebiliriz ve böylece bakıra konacak vergi sorunu da çözülmüş olur."

"Bu durumda hammaddeler aşırı derecede pahalı olacak gibi duruyor."

"Ama tasarruflu bir teknik geliştirme arzusu da aynı şekilde zorunlu hale gelecektir," diyerek onayladı Rawburne. "Bir şeyin eksikliğinin teknik yaratıcılık ruhunu nasıl harekete geçirdiğine dair harika hikâyeler var."

"Ama eğer denizde gereğinden de fazla hammadde varsa, o zaman aslında hiç de hammadde kıtlığı yok demektir. Olsa olsa enerji kıtlığı olabilir."

Soylu gazeteci parmağını ona doğrulttu. "Yarışmacıya yüz puan veriyoruz. Yavaş yavaş konseptimin çekirdeğine yaklaşıyoruz. Hammadde vergisinin birincil amacı sınırlı kaynakları korumak değildir. Gerçekte hammaddelerimiz o kadar çabuk tükenmeyecektir, petrol ve doğalgaz hariç tabii. Tükenecek olan şey, hem de hızla, ekolojik sistemin zararlı maddeleri ve fazla enerjiyi sindirebilme kapasitesidir. Dünyayı içinde kimsenin oturmadığı bir çöplük haline getirsek bile yeraltında bugünkü teknolojik üretimi ayakta tutacak hammadde kalacaktır. Can alıcı nokta ise bizim çevreyi kirletmek için hammadde ve enerji gereksinimi duymamızdır. Eski kitabımdaki ile bu, prensip olarak aynı temel fikirdir, sadece başka bir ucundan yakalanmıştır. Daha kolay kontrol edilebileceği ucundan. Prensip aynı, zararlı olanı vergilendirmek ve böylece ekonominin yeniden yapılandırılması için gereken ön hazırlıkları gerçekleştirmek. Ve bu yeniden yapılandırma, konseptimin en güzel yeri de burası, tam bir özgürlük içinde meydana gelecektir. Kurallara, on yıllık planlara, çevre polisine ya da benzeri

şeylere ihtiyacınız yok. Bütün ayrıntıları pazarın mekanizmasına bırakabilirsiniz. Pazar her şeyi, her zaman yaptığı gibi mükemmel bir şekilde çözecektir. Sadece çerçeve koşullarını siz oluşturmak zorundasınız. Vergileri insanların sırtından kaldırıp hammaddenin üstüne yükleyin, insanlığın kurtuluşu otomatik olarak gerçekleşecektir."

Rawburne gittikten sonra John bürosunda bir kaplan gibi ileri geri gezinmeye başladı, sürekli bir dairenin çevresinde dönüp duruyordu, tıpkı kafasındaki düşünceler gibi. Yaptıkları konuşmadan kehaneti gerçekleştirmek için yeni bir plan elde etmeyi umuyordu, ama berraklık ve umut yerine, karmaşa ve kaygı doldurmuştu içini.

"Ben bunu nasıl yapayım ki?" diye sormuştu. "Ben vergi koymuyorum ki. Hükümetler vergi koyar."

Rawburne sadece omuzlarını silkmişti. "Siz güçlü bir adamsınız. Sizi dinleyeceklerdir."

Yaparlar mıydı? Vergilerin değiştirilmesini isteyen bir girişimciyi hayatta dinlemezlerdi.

"Ben sadece fikir verebilirim," demişti Rawburne. "Gerçekleştirmek başkalarının işi."

Ve konu böylece kalmıştı.

John pencereye bakıyor, pencere giderek karla kaplanıyordu. Bu mümkün olabilir miydi? Her şey kulağa hoş geliyordu, ama o bir uzman değildi, aslına bakılırsa konuyu tam olarak yargılayamıyordu. Pekâlâ, şirketin ekonomi bölümünü bu konuya yönlendirebilirdi. Bir üniversiteyle ortak bir çalışma yapılmasını sağlayabilirdi. Para Fonu'ndan ya da Dünya Bankası'ndan uluslararası finans dünyasını iyi bilen birtakım insanlarla görüşebilirdi.

"Yapamam," diye bağırdı John ve sesinin yankısına kulak kabarttı.

"Yapamam," diye tekrarladı ve bunun gerçek olduğunu düşündü. Bir kez daha dünyayı kurtaracağını iddia eden birinin planlarını uygulamaya kalbini ve ruhunu verecek durumda değildi. Ne kadar

inandırıcı olursa olsun. Artık gerekli gücü, gerekli inancı yoktu. Başlangıçta McCaine de aynı derecede inandırıcıydı ve John onun projesinde eriyip gitmişti.

Sağ elini yavaş yavaş yumruk yaptı ve bu sırada parmaklarını izledi. "İsterdim ki, bir kere de ben bir fikir bulayım," dedi camdaki görüntüsüne bakarak. Camın arkasındaki karanlığa ve soğuğa gömülen dünyaya ait hiçbir şey görünmüyordu artık.

Daha sonra Paul'ü arayıp şunu söyledi: "Sana ihtiyacım var."

"Gene mi?" diye sordu Paul.

"Fontanelli Enterprises'ın başına geçmeni istiyorum."

Diğer uçtaki derin derin soluyordu. "John, bu çok nazikçe, elbette iyi niyetli ve kuşkusuz beni çok onurlandırdı. Ama ben ekonomistim, işletmeci değil."

"Paul," diye karşılık verdi John, "Şirketimin hasılatı dünyanın birçok ülkesinin gayri safi milli hasılasından daha fazla. Finlandiya'nın nüfusundan daha fazla çalışanım var. Bunlarla bir ekonomistten başka kim başa çıkabilir?"

Bir an sessizlik hüküm sürdü. Ardından Paul Siegel öksürdü. "İşte bu iyi bir neden."

45

Temple Tomorrow Society, insanları *Planet Management* isimli gezegen yönetimi üzerine bir kongreye davet ediyordu. Nobelli bilimadamları, Amerika eski başkanları, yabancı ülkelerin sevilen eski devlet başkanlarını ve her şeyden önce de kendilerine göre dünyanın en önemli ekonomi liderlerini San Francisco'ya davet ettiler, üç gün boyunca ünlü, refah simgesi Fairmont Hotel'de "XXI. yüzyıla giden yol konusunda yoğun görüşmeler yapılacak ve başka bir uygarlığa giden yol gösterilecek"ti. Otel binasının dışındaki camlı asansörle yukarı, Crown Room's Restaurant'a çıkarken Golden Gate Köprüsü'nün, Berkeley'in uzak tepelerinin ve Silikon Vadisi'nin nefis bir şekilde görülebiliyor olması konuya çok uygundu ve aynı zamanda heyecan verici olarak algılandı. John Fontanelli'nin ekonominin büyükleri arasında davet edilmemiş olması kimseyi rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

"Bunun bana yapılmış bir hakaret olduğunu düşünmüyorum," dedi John, Marco araştırmalarının sonuçlarını sunmak için geldiğinde, bu bilgileri güvenlik elemanları yerinde elde etmişti. "Sadece orada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Elbette, Bay Fontanelli," dedi Marco.

John ona baktı. "Bana inanıyorsunuz herhalde, değil mi?" "Evet," dedi koruma ve folyoyu projektörün üzerine koydu. *Temple Tomorrow Society* 1997 Noeli'nden kısa bir süre önce kurulmuştu. Kurucusu ve Onursal Başkanı Bradford C. Temple'dı, o zamana kadar *Morris Capstone'un* yönetim kurulu başkanıydı ve Malcolm McCaine'in firmaları satın alma hamleleri sırasında emekliye ayrılmıştı. Temple sarışın ve göbekli bir adamdı, Orta Batı'dan geliyor, eldeki fotoğraflara göre at

yarışlarına ya da çıplak genç dansözlere eğilimi varmış hissi uyandırıyor ve amacını, *insanlığa geleceğin yolunu açmak* olarak açıklayan bir kuruluşun kurucusu gibi durmuyordu.

"O halde bunun arkasında McCaine var," dedi John. Neden davet edilmediği anlaşılıyordu.

Planet Management Kongresi sıkı bir gizlilik içinde, basına kapalı yapıldı. Yarıaçık birkaç toplantıya sadece bir avuç gazeteci alındı, ki bunlar da yapılacak bütün açıklamaların, ses ve görüntü kayıtlarının son bir kez daha kontrolden geçirildiği toplantılardı.

Bu görüntü bantlarından birini Marco videoya taktı. Onu San Francisco'dan Londra'ya hızla getirtmek küçük bir servete mal olmuştu.

Bir ekonomi profesörü serbest ticaretin gelecekteki gelişimi konusunda konuşuyordu. Bir milyarder yeni pazarlara yatırım konusunda ayrıntılı bilgiler veriyordu. Hiç kimse beş dakikadan daha uzun konuşmuyordu; her şey mümkün olduğunca kısa tutulmuştu. Bir bilgisayar firmasının üst düzey yöneticilerinden biri Software yazılımcılarının, bilgisayar ağı üzerinden gece gündüz, ne zaman isterlerse, istedikleri sürece, herhangi bir göç problemi yaşamadan, ulusal hükümetlerle onların çalışma kanunlarından bağımsız olarak nasıl çalıştıklarını anlatıyordu. "İnsanlar bilgisayarda işe alınıyor, bilgisayarda çalışıyor ve yine bilgisayar üzerinden işten atılıyor." Uzakdoğulu bir ticaret erbabı, işgücünün artan verimliliğinin bir sonucu olarak gelecekte nüfusun yüzde yirmisinin bütün dünya ekonomisini ayakta tutmaya yeteceği kehanetinde bulunuyordu. Beşte biri dünyanın satın alabileceği bütün malları üretmeye ve bütün hizmetleri sunmaya yeterli olacaktı.

Onun ardından kürsüye gelen McCaine'di ve hiddetle kalabalığı süzdükten sonra sorulması gereken soruyu sordu: "Peki ama bu lüzumsuz insanları ne yapacağız?"

John kulaklarına inanamıyordu. McCaine gerçekten de lüzumsuz insanlar terimini kullanmış ve kimse itiraz etmemişti. Salonda bir mırıldanma bile olmamıştı.

Paul Siegel, Fontanelli Enterprises'ın yönetimi işine mart ayının ilk haftası başladı. Bundan birkaç gün önce Londra'ya gelmişti ve John'un umutsuz sandığı şeyi yoluna koymuştu; bir emlakçının yardımıyla ve "şans eseri" bir ev bulmuştu, tam da düşündüğü gibi bir evdi üstelik. Şimdiye kadar oturduğu evlere şaşırtıcı derecede benziyordu, sadece o güzel Hudson ya da Potomac manzarası yerine Thames manzarası vardı.

John, McCaine'in bürosunu tamir ettirip oraya taşınmış, kendi odasını da Paul'e bırakmıştı. McCaine'in odasına, âdeta bir yedek olarak yerleştirme düşüncesi çok rahatsız etmişti onu.

Paul yönetim katına yeni kurallar getirdi. O andan itibaren konferans masası üzerinde yenilen yalnız ve kuru yemeklere son verildi; Paul Siegel öğle yemeklerini orada bulunan bütün müdürlerle birlikte lokantada yiyor, birkaç masayı birleştirmekten çekinmiyor, çalışanları işten söz etmemeleri konusunda uyarıyordu. John da birkaç duraksamadan sonra onlara katıldı ve bir süreliğine de olsa bulunduğu yerden ayrılmanın insanı canlandırdığını düşündü.

Ama Paul Siegel sadece geçimi kolay ve dışa açık biri değildi. Gerektiğinde kontrolü ele alabildiğini de çabucak kanıtladı. Müdürlerden üçünün McCaine'in fikri olan *gereksiz insanlar* hakkında heyecanlı konuşmalar yaptıkları dikkatinden kaçmadı. Onları izlemekle görevlendirdiği dedektifler McCaine'le olan bağlantısını bulduğunda Paul onları, "*Gereksiz insanlar*, bunlar sizsiniz," diyerek kovdu ve sadakatsizlik, maddi zarar vermeye teşvik ve ekonomi ajanlığı suçlarıyla mahkemeye verdi. Buna mukabil yönetimin çeşitli katmanlarında birçok başka "köstebek" buldu ve istinasız olarak hepsini işten attı.

John üç kere Ursula'yı aramayı denedi. İlk seferinde numarayı tuşlamaya başladı, ama alan kodundan sonra ahizeyi yerine koydu ve kendi kendine, eğer bir şeyler hissetseydi o zaten ararda, dedi. Birkaç gün sonra numarayı sonuna kadar tuşlamayı başardığında telesekreter çıktı karşısına ve herhangi bir not bırakmadan telefonu kapattı; onun istediği telesekretere not bırakmakla halledilebilecek

bir şey değildi. Birkaç gün sonra tekrar denediğinde telesekreter bile çıkmadı karşısına ve sonsuza kadar çalıp durdu telefon.

Bugünlerden birinde sekreterlerden biri alışılmış iş mektuplarından dikkati çekecek derecede farklı bir mektup getirdi. "Önce şu çocukların yazdığı mektuplardan sandık," dedi sekreter, "ama gerçekten de bir iş mektubu."

"Gerçekten mi?" diye şaşırdı John ve zarfı eline aldı. Kendisine ulaşan tüm mektuplar gibi açılıp kontrol edilmişti. Üzerine bir sürü renkli çıkartma yapıştırılmış ve bir tükenmezkalemle *Bay John S. Fontanelli* adı ve adresi yazılmış, Filipinler Cumhuriyeti pulları yapıştırılmıştı. Gönderen Manuel Melgar adında biriydi.

"Kim bu Manuel Melgar," diye mırıldandı John ve o an anımsadı. O çocuk. Tuay. Panglavan. Ondan üç yüz dolar koparmış olan.

Zarf Manuel'in ilk ticari başarıları ve hatalı girişimlerini anlatan bir yazı içeriyordu; Tricycle'ı satın almış ve dönüştürmüş, iki ay sonra Bay Balabagan'la tartışmış, bu arada başka bir balık tüccarı bulmuştu. İşler iyi gidiyor, özellikle yollarda çocuklara şeker satmaktan beklenmedik bir gelir elde ediyordu. Reklam çıkartmalarıyla kaplı Tricycle'ının bir fotoğrafı da vardı ilişikte, direksiyonun arkasında gururla gülümseyen bir Filipinli genç duruyordu, ayrıca kareli bir kâğıda üç yüz doların dikkatle hesaplandığı bir geri ödeme planı yazılmıştı. Manuel kendi kendine on beş yıllık, yüzde altı faizli bir ödeme planı yapmış ve aylık 2 dolar 53 cent'lik bir takside ulaşmıştı. İlk altı ay için de 15.18 dolarlık bir çek iliştirmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı John. "Artık benle ilgisi olmayan herhangi bir parayla karşılaşamayacak mıyım?"

Paul, John'un heyecanını bir türlü anlayamıyor gibiydi. Mektubu gözden geçirip, uzun uzun ödeme planını inceledi, rakamlardan birini işaret etti ve bir hesap makinesi alarak, "sanırım burada bir hesap hatası yapmış," dedi.

"Konu o değil," diye parladı John.

"Öyleyse ne? Ona borç para vermişsin, o da geri ödüyor. Dünyanın en normal şeyi."

"Faiziyle birlikte!" diye sıçradı John. "Lanet olsun, ona o parayı kendine bir iş kursun diye verdim... ve şimdi ondan da *kazanıyorum*! Bu nasıl sona erecek? Ben insanlara para veriyorum, onlar bana daha fazlasını geri veriyor. Bu bir şekilde son bulmalı! Yoksa günün birinde bütün paralar bende toplanacak, peki sonra? O zaman bütün dünya bana ait olacak, değil mi? Lanet olsun ki bunun hiçbir anlamı yok."

Paul arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde onu süzdü. "Oraya kadar varacağını sanmıyorum. Yani günün birinde bütün dünyanın sana ait olacağına."

"İnanmıyorsun, öyle mi? Paul bana başımdan def edebileceğimden daha fazla para akıyor. Günün birinde her şeyin bana ait olmasından başka nasıl bir sonla bitebilir ki bu durum?"

"Şimdiye kadarki bütün büyük servetler günün birinde ortadan kayboldu."

"Şimdiye kadarki."

"Eğer şu anda düşündüğün kadar basit olsaydı dünya çoktandır Rockefeller ailesine ait olurdu, eğer Fugger'lerin torunlarına ait olmamışsa tabii."

John keskin bir çığlık attı. "Peki bu nasıl? Ben kimim acaba? Jakob Fugger'in torunlarından biri!"

"Ursula Valen diye biri böyle söylüyor. Bana gelince, sen benim için Francesco Fontanelli'nin soyundansın."

"Ha tabii." John kendini koltuklardan birine bıraktı, elleriyle ağzını kapatıp gözlerini tavana dikti. Bir süre sessizlik hüküm sürdü, sadece Paul'ün oynadığı tükenmezkalemin sesi duyuluyordu. "Kehanete ne diyorsun?"

"Ne diyeyim ki?" Paul'ün sesi milyonlarca mil uzaktan geliyordu sanki.

"Vâris ben miyim? Evet. Ben gerçek vâris miyim? Hayır. Ben insanlığa kaybolan geleceklerini geri veremem. Bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Konunun tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum." Ağzının üzerinde kenetlenmiş ellerini sağa sola hareket ettirmeye başladı. "Lorenzo bunu bilebilirdi. Lorenzo olabilirdi. Ama McCaine onu öldürdü."

"John?" dedi Paul.

"Hımm?"

"Tanrı'dan gelen bir kader düşüncesinden ciddi bir şekilde etkilenip etkilenmediğimi bilmiyorum, hele McCaine gibi birinin kolayca işine karışmasına izin verecek bir kadere..."

John şaşkın bir şekilde ona baktı. Paul masasının arkasında oturuyordu, tükenmezkalemi ellerinin arasında döndürüyor, hafif sinirlenmiş gibi duruyordu. "Ne?"

"Bütün bunların *saçmalık* olduğunu düşünüyorum," dedi Paul. "Kimin soyundan geliyorsan gel, bunun hiçbir önemi yok, hatta herhangi birinin herhangi bir zamanda görmüş olduğu rüyaların da önemi yok. Önemli olan şu an. Şimdi elinde böyle bir miras, başında da böyle bir şirket var ve sen bununla nasıl baş edeceğini bulmalısın. Kuzenin senden farklı ne düşünebilirdi ki? O on altı yaşındaydı, Tanrım. Bu yaşta insan hayat hakkında ne bilir ki?"

"O yaştaki bir insan hayat hakkında ne mi bilir?" John güçlükle doğruldu. "Lorenzo'nun o yaşta hayat hakkında neler bildiğini göstereceğim sana." Hızlıca bürosuna gidip, çekmecelerini karıştırarak iki okul gazetesini ve çevirilerini aradı, sonra onlarla birlikte Paul'ün bürosuna geri döndü. "Buyur, oku."

Paul okudu. Okurken başlangıçta bıyık altından gülümsedi, sonra kaşlarını çattı ve en nihayet, "Hımm," dedi.

"Ee?" diye sordu John. "Dâhiyane, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bana şu Einstein'ın haksız olduğunu ya da evrim teorisinin doğru olamayacağını kanıtlamaya çalışan tuhaf yazılar gibi geldi. Hani şu saçı sakalı karışmış ve deli bakışlı tiplerden birinin

Times Square civarında insanın eline tutuşturduklarından." Gazete sayfalarını kenara koydu, bitliymiş gibi.

"Niçin?" diye sordu John. "Doğru olmayan neyse söyle. Ben bunu daha sonra da okudum. Para yaratma sistemi böyle işliyor. Merkez bankası ya da ticari bankalar üzerinden. Lorenzo bunu anlatmıyor, ama ben bu oyunu kendi bankamdan biliyorum: Birisi para yatırıyor, ben onu başka birine borç veriyorum, o da tekrar o parayı bana yatırıyor, ben onu tekrar borç veriyorum ve bu böyle devam edip gidiyor. Bu şekilde sürekli artı değer oluşuyor ve buna da para deniyor. Bu doğru, öyle değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Paul isteksizce.

"Ama onun söyledikleri okuduğum kitaplarda yer almıyor. Ama elimizde tutuyoruz. Çünkü artı değerlerle birlikte borçların da meydana gelmesi gerekir. Sürekli, zorunlu olarak. Ve faiz sayesinde, artı değerden *daha fazla* borç. Bütün sistem geri çevrilemez bir yapıda. Sürekli ileri götürülmek zorunda ve daha çok çaba harcandıkça mahvoluşa doğru hızla ilerliyor. Kartopu misali."

Paul Siegel rahatsız bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Bu oldukça alışılmamış bir bakış... Öğrendiklerimle çelişiyor."

"Bunun farkındayım." John tekrar koltuğa bıraktı kendini. "Doğrusunu istersen bütün bunlarla ne yapacağımı bilemiyorum." Bir süre sessizlik hüküm sürdü. Yazı masasının bulunduğu taraftan gelen hafif bir hışırtı Paul'ün yazıyı bir kez daha okuduğunu ele verdi. "Elinde sadece şu iki seçenek var," dedi sonunda. "Ya bütün avantajları ve dezavantajlarıyla para ekonomisine ya da bir biçimde mübadele ekonomisine geri döneceksin. Bunun sakıncaları vardır. Pekâlâ, bugün bilgisayar ve internetle daha önce yapılamayan şeylerin yapılabileceği düşünülebilir... Ama samimi söylemem gerekirse, ayrıntıları düşününce hayal gücüm saçmalıyor."

"Peki eğer para sistemine alternatif olarak dâhiyane bir şey bulursak, bunu hayata geçirmeye gücümüzün yeteceğine inanıyor musun?"

"Hayır," dedi Paul hiç düşünmeden.

"Dünyanın en büyük şirketler grubu da mı? Bütün zamanların en büyük şahsi serveti?"

"Kesinlikle imkânsız. O zaman bütün dünya birleşir. Sana karşı."

"Evet," diyerek başını salladı John ve kafasını arkaya dayadı. "Ben de aynını düşünüyorum."

Kafatası zonkluyordu. İçinde kötü bir duygu vardı, sanki bir şeyi atlamış gibi, bir konuyu, önemli bir ayrıntıyı, ama ne olduğunu bir türlü anımsayamıyordu. Ama belki de sadece hastalanmıştı. Alnını tuttu. Sıcak. Gördün mü, bütün bu stres dolu haftalardan sonra hiç de şaşırtıcı değil.

Ayağa kalktı. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. "Ben eve gidiyorum," dedi. Paul şaşırarak yüzüne baktı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. En iyisi bir bitki çayı içip erkenden yatağa girmek." "Peki," dedi Paul. "Git o zaman." Çevirileri havaya kaldırdı. "Bunlar bir süre bende kalabilir mi? Belki aklıma bir şey gelir." "Elbette, sorun değil. Dünyayı başka bir gün kurtarırız."

Şatonun önüne geldiklerinde onları iğrenç bir karla karışık yağmur karşıladı. "Garaja mı gireyim, efendim?" diye sordu şoför.

Bu yolla ıslanmadan içeri girilebilirdi, ama sayısız merdivenden inip çıkarak. Fakat bu John'a yağmur altındaki beş adımdan daha kötü görünüyordu.

"Hayır," dedi. "Gerek yok."

İçeri girince uşak nemli paltosunu aldı, saçlarını kurulaması için ısıtılmış bir havlu uzattı; John kurulandıktan sonra tarak ve ayna verdi. John kendisine soğuk algınlığına iyi gelecek bir çay göndermesini söyledikten sonra güçlükle odasına çıktı.

Oda hizmetçisi getirdi çayı, Francesca, aradan geçen bütün bu yıllara rağmen hâlâ Protecetoʻda işe başladığı ilk günkü gibi ürkekti. Üzerinde küçük ve değerli bir porselen çaydanlıkla ona uygun fincan, limon, süt, şeker ve çayın ne zaman demleneceğini gösteren altın kaplama küçük bir kum saatinin bulunduğu tepsiyi yatağın yanına koydu.

"Grazie."

"*Prego*," diye fısıldadı Francesca, ama kendisinden beklenildiği şekilde bir gölge gibi sessizce çekileceği yerde duraksayarak, "*Scusi, Sinyor Fontanelli...* " dedi.

John çayı kokladı, kendini hasta hissediyordu, kafatası birazdan çatlayacaktı sanki. "Si?"

Sorununu söylemeye bir türlü cesaret edemiyor gibi duruyordu Francesca. "Ben... şeyy... şöyle ki, ben..." diye başladı. Her sözcük John'un kulaklarında çınlıyordu.

"Hadi?" diye fısıldadı.

"Bir CD," dedi kız boğulurcasına, elleriyle kürek çekiyor gibiydi, sanki az sonra bir kriz geçirecekti. "Kendime bir CD satın aldım da... size sormak istiyordum, acaba sizin için bir sakıncası olur muydu?"

John bu solgun, dar kalçalı ve gözyaşları içindeki oda hizmetçisine baktı ve kendi kendine, neden böyle bir soru sorduğunu düşündü; ondan habersiz CD alamayacağını mı düşünüyordu acaba.

"... acaba onu sizin müzik setinizde bir kere dinleyebilir miyim?" diyerek nihayet ağzındaki baklayı çıkardı. Tokatlanacağını düşünürmüş gibi geri sıçradı ve kocaman gözlerle John'a baktı. "Elbette evde olmadığınız zamanlar," diye ekledi fısıltıyla.

Hepsi bu muydu? Acıyla başını salladı. *"Si. D'accordo."* Kız onu rahat bıraktığı için Tanrı'ya şükretti.

Küçük yudumlarla çayını içti ve soğuk algınlığı hissi her yudumda biraz daha azaldı. Beyni fokurdayan düşüncelerle doluymuş gibiydi. Acaba doktoru aramalı mıydı? Ya da bir ilaç mı almalıydı?

Bu konuda daha fazla düşünecek ya da herhangi bir karar alacak durumda değildi. Şüphesiz bu gece parçalanacaktı kafası; olsa ne olurdu ki sanki. Çayı bitirip yatağa girdi; sonra da tedirgin ve vahşi rüyalarla dolu bir uyku uyudu.

Ertesi gün uyandığında kendini uyumuş gibi değil de bayılmış gibi hissediyordu. Bir parça daha iyiydi, ama çok fazla değil; her an

yeniden açılabilecek kötü bir yaranın üzerindeki ilk ince kabuk gibiydi. Buna rağmen, evin içinde pineklemeyi sevmediğinden büroya gitmek istediğini söyledi. Masasının üzerinde içinde Paul'ün geçmiş olsun dilekleri bulunan bir not vardı, bütün gün Paris'te görüşmeler yapacaktı, ancak akşam dönebilecekti.

Bütün randevuları iptal edip Banco Fontanelli ile Güney Amerikalı maden şirketinin işletme raporlarını ve bazı gazeteleri okudu. Son haftalarda Fontanelli Enterprises'in patronu olduğu iki yıl boyunca çıkmadığı kadar ortalığa çıkan McCaine yavaş yavaş bütün dünyadaki yatırımcıların taptığı biri olmaya başlamıştı. Açıkça "üretici seçkinleri", tek mantığı "üretim karşıtlarını" hayatta tutmak olan birtakım mali yüklerden kurtarmaktan söz ediyordu. "Doğa sosyal vergiler diye bir şey tanımıyor," diye anlatıyordu bir ekonomi sempozyumunda alkışlar arasında ve pazarları yeniden düzenleyen kuralların iptali gibi, bütün ticari engellerin kesin bir şekilde ortadan kaldırılmasını istiyordu.

John kilitli kapılar arkasında yapılan toplantı merkezinin önündeki gösterilerle ilgili bir haberi izliyordu. Şişe dibi gibi kalın gözlük camları olan yaşlı bir adam haberci kıza şunları anlatıyordu: "Ağır bir şeker hastasıyım ve yedi yıldan beri işsizim. Gösteri yapıyorum çünkü McCaine ve takipçilerinin benim gibi insanları gaz odalarına göndermek istediklerini hissediyorum."

Pazar analizleri bölümünden gelen bir rapor McCaine'in kanatları altında gittikçe artan şirket ortaklıklarının meydana geldiğini gösteriyordu, ki McCaine halihazırda on bir denetleme organının içindeydi ve bunlardan biri de Fontanelli Enterprises'dan sonra en büyük ikinci enerji üreticisiydi. Morris Capstone'a ait şirketlerin borsa değerleri o zamana kadar hayal bile edilemeyen değerlere yükselmişti.

John bütün bunları idrak etti; enine boyuna düşündü, ama evirip çevirmesine rağmen yaklaşan tehlike hissi ile başarısız olduğu duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Lokantada loş bir karanlık vardı, camlardan Londra'nın ışık denizi görülüyordu. Sadece onlar kalmıştı ve salonun diğer ucundaki tezgâhın

arkasındaki adam temiz bardakları parlatarak vakit öldürmek yerine eve gitmeyi istiyorsa bile belli etmiyordu.

"Eskiden herhangi bir birahanede oturulabilirdi," dedi John.

Paul içkisinden küçük yudumlar alıyordu. "Gene de hiç öyle bir şey yapmadık."

"Ama yapabilirdik."

"Yapamazdık. Çünkü senin hiç paran olmazdı."

"İşte, her zaman bir engel olur." John kadehinin içine baktı. "Meksika'dan bu yana bana çok dikkat ediyorlar, öyle ki bazen hapishanede yaşadığımı düşünüyorum."

"Eee hiçbir şey karşılıksız değildir. Sınırsız zenginlik bile." Pencerelerden yumuşak bir serinlik yayılıyordu. Thames donmuş gibi parlıyordu uzaklarda. Aşağıda arabaların ve yayaların geçtiği görülüyor, çoğunlukla çiftler halinde, sokak lambalarının sisli aydınlıkları içinde kısaca beliriyor ve birkaç adım ilerde yine geceye karışıp gidiyorlardı.

"Nasıl devam ediyoruz?" diye sordu John.

Paul kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kehaneti unutuyoruz. Dünyanın gidişatını değiştirme ideallerini gömüyoruz. Sıradan ticaret yapıyoruz, alıyoruz, satıyoruz, eleman buluyor, işten atıyoruz, para sayıyoruz." John kadehini elleri arasında döndürüyordu. "Sonra?"

Paul arkasına yaslandı. "Sonrası falan yok. Hayat boyunca sürdürülebilir bu."

"Peki bunun ne gibi bir anlamı var?"

"Sen bir girişimci değilsin, bu açıkça fark ediliyor. Mesele para saymak değildir, mesele ortaya bir şeyler koyabilmektir. Bir şirketler grubu sürekli gelişim içindedir. Daima bir yerlerde bir şey olur, koşullar değişir, insan buna tepki verir ya da öngörülü hareket eder. Oyun böyle işliyor. Bu bir oyun, beyzbol gibi. Eğlence için oynar insan."

John kadehindeki içkiyi inceliyordu, sonunda bitirdi ve bir el hareketiyle yeni bir içki istedi.

"En son ne zaman bir beyzbol maçına gittin?"

"Hımm," diye düşündü Paul. "Çok zaman geçti. Sanırım son kez bir New York Yankees maçında birlikteydik. Ben Harvard'a gitmeden önce." Kafasını sağa sola salladı. "Beni dövebilirsin, çünkü kimle oynadıklarını hatırlamıyorum."

"Ben de." Garson geldi, önüne yeni bir içki koydu ve boşalan kadehi alıp gitti. Paul aynısından ısmarladı. "Lig maçlarını bir süre takip ettim, ama bir süre televizyonsuz kalınca tamamen koptum."

"Benim de aşağı yukarı öyle oldu. Sınav hazırlıkları falan." John başını salladı. Kuru bir şekilde güldü. "Bu korkunç değil mi sence? İnsan gerçek değerlerin anlamını ne kadar da çabuk kaybediyor?"

"Âdeta trajik." Paul'ün yeni içkisi geldi. Teşekkür eden bir baş sallamasıyla karşıladı içkiyi, bir yudum aldı ve adamın uzaklaşmasını bekledi. "Biliyor musun," dedi sonra, "şimdi ne olacağı çok basit, seninle birlikte yeni bir finans ailesi ortaya çıkacak. Rockefeller gibi bir aile, Rothschilds ya da Medici gibi. Ya da Fugger'ler gibi. Günün birinde bir kadın bulacaksın sen de, paraya ve lükse katlanabilen birini, bir yığın çocuğun olacak, özenle yetiştirilecekler, dünyanın en iyi okullarında okuduktan sonra yavaş yavaş işe katılacaklar..."

"İşte şimdi McCaine gibi konuştun. O da aile kurmamdan yanaydı."

"Ne diyelim, hep aptalca şeylerden bahsedecek değildi ya. Senin anlattıkların ve benim gazetede okuduklarıma göre son zamanlarda kafayı yemiş gibi görünse de." Paul kadehini masanın üzerinde oradan oraya itiyordu. "Bu iş böyledir. Harvard'da bunu oldukça iyi gözlemleyebilirsin; mantık ürünü oğlanlarla kızlar... Sen hayattayken servetin büyüyecek, çocukların onu korumaya çalışacak ve torunlarının kuşağıyla birlikte azalmaya başlayacak. Bütün büyük servetlerin başına bu gelmiştir. Ama bir trilyon dolar... bu birkaç kuşağa yetecektir, ne kadar müsrif olurlarsa olsunlar."

John içkisinden bir yudum daha aldı, bu akşam adamakıllı içmek istiyordu. "Kulağa harika geliyor. Belki günün birinde son kalan bir kova temiz su için birkaç milyon ödemek zorunda kalacaklar, kim bilir?"

"Hey," dedi Paul. "Paranı sen de vakfedebilirsin. Bunama krizleri başladığında yaşlı Rockefeller da aynısını yaptı ve bugün tıp, eğitim ve bilim onun vakıflarından ayrı düşünülemez."

"En iyisi ben kendime rüya gören bir adam bulayım. Yarım milyon doları beş yüzyıllığına yatırayım ve fakir bir domuz 2500 yılında bir katrilyon dolarlık mirasa konsun. Ya da o zamanki değişim aracı her ne ise ona işte." İçkisini yuvarladı ve gırtlağındaki yanmanın tadını hissetti. Bu ruhundaki acının pamuklu bir bezle örtülüyormuş gibi yumuşamaya başladığı duygusu veriyordu. "Kim bilir, belki Fugger serveti de böyle oluştu? Günün birinde böyle bir şey ortaya çıkarsa gülmekten kırılırdım. Hey!" diye bağırdı ve boş bardağı kaldırdı. "Bir tane daha. Duble olsun!"

Paul eleştirel gözlerle ona bakıyordu. "Sarhoş olmayı mı planlıyorsun?"

"İyi bildin," diye başını salladı John takdir edercesine.

"Bunu yapma."

"Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım, yoksa bu gece bütün bu düşünceler yüzünden beynim patlayacak." Ancak tezgâhın arkasındaki adama işaret etti. "Vazgeçtim. Bir kola lütfen."

Kola John'un önüne gelene kadar sıkıcı bir sessizlik oluştu. Ardından Paul içini çekti, "Biliyor musun, belki de biz şu anda çok anlamlı bir aşamayı yaşıyoruz, düşündüğümüzden de önemli bir aşamayı. Belki de şu anda ortaçağın geri dönüşünü yaşıyoruz," dedi.

"Ortaçağ mı?" O anda, nedeni her ne ise, John'un gözleri önünde Jakob Fugger'ın yatak odasının duvarındaki portresi belirdi.

"Bir keresinde böyle bir şey okumuştum, ama nerede olduğunu anımsamıyorum. Adamın biri bugünkü devasa şirketlerle ortaçağdaki yönetici sınıf yapıları arasında ne tür benzerlikler olduğunu araştırmış. Sen mesela bir padişahsın, ben de senin vezirin, müdürler de paşalar vesaire, bu böyle aşağı doğru iniyor, elemanlarına, yani halkına kadar." Tavanı, sonra da yeri gösteren bir hareket yaptı. "Şaton cesur fedailer tarafından korunuyor, değil mi? Kendine ait bir komünikasyon sis-

temin var ve eğer şirket kimlik kartı kullanılarak ödeme yapılabilen kantinlerin, şirket benzinliklerinin de olduğunu düşünürsek kendine ait bir finans sistemin bile var. Ve çevredeki kırlar ıssızlaşıp geleneksel değerler kaybolurken, barbarlar sınırlara dayanmışken ve her tarafta krizler ortaya çıkarken sen ve diğer krallar krallıklarınızı sürekli genişletiyorsunuz, gücünüz büyüyor, eski büyük imparatorluklar –o zamanlar Roma, bugün tahminen Amerika– batıncaya ve sizler dünyayı yeniden düzenleyinceye kadar da büyüyecek."

"Hey," dedi John büyülenmiş bir şekilde. "Hiç de aptalca değil."

Gözlerinin önünde yüksek manastır duvarları belirdi, zırhlı şövalyelerle rengârenk ticaret kervanları. Şimdi omuzlarında yavaş yavaş gri bir palto...

"Değil mi?" dedi Paul ve kederli bir tonla ekledi: "Ama ortaçağ, kibrin karanlık çağıydı, savaşlar, salgın hastalıklar ve sefaletle doluydu. Belki yapabildiğimiz sürece manastırlar inşa etmeliyiz, en azından bugünkü bilimi koruma şansını içinde barındıracak manastırlar. Eğer özgürlük ve demokrasi bu kısa çiçeklenme döneminden sonra yeniden feodalizm altında kaybolup gidecek olursa."

John etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Evet," dedi. "Belki bunu gerçekten yapmalıyız." Bakışlarını dışarı, şehrin üzerine yöneltti. Çevredeki yüksek binalar ve kuleler birden düşman kalesinin burçları gibi göründü, aşağıdaki sokaklar da dehlizler ve siper gibi. Duman yakında çıkacak bir savaşın sisi gibi yükseliyordu. "Ne düşünce ama..."

Daha sonraki şeyin ne olduğunu anımsayamıyordu. Aniden donup kaldığını, içinde bir şeyin tutulduğunu anımsıyordu sadece, sanki ruhundaki yaraların üzerinde hissettiğini sandığı ince deri kabarmış ve sonra patlayarak içinde topladığı şeyler dışarı fışkırmış ve onu resimler, fikirler ve duygular seline boğmuştu. Paul'ün söylediklerinin arasında çağrışım zincirini ateşleyen anahtar bir sözcük olmalıydı, birbiri üzerine devrilen domino taşları gibi durdurulamayan bir zincir olmalıydı bu. Bütün bunlar olurken çevresindeki her şey parçalara ayrılmış, kırılıp dağılmış ve aynı parçalardan birleştirerek, ama yeni

bir düzende, daha iyi bir düzende, yaşamı boyunca belki de ilk kez doğru olarak yeniden oluşturmuştu kendini. Sanki resmi tamamlayabilmesi için kurşun gibi ağır binlerce bulmaca parçası dökülmüşü üstüne. Artık bu bir çabaya mal olmuyordu, çünkü bütün çabalar çoktan gösterilmişti, sadece düşüşe karşı tetikte olmak yeterliydi.

"Şimdi biliyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve kaskatı şekilde oturmaya devam eti, hiç çevrilmeyen bakışları dışarıya, bir binaya, binadaki bir pencereye, uzaktaki sarı noktaya yönelmişti.

"Efendim?" diye sordu Paul.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum." Hiç kıpırdamıyordu, çünkü en küçük bir hareket rüyayı bozabilirdi.

Paul öne doğru eğilip kuşkulu bir dikkatle onu inceledi. "Ne yapmamız gerektiğini mi?" diye yineledi.

"Kehaneti gerçekleştirmek için."

"John iyi misin?..."

"Çok basit. O kadar basit ki. Bunu çoktan akıl etmiş olmalıydık."

"Öyle mi?" dedi Paul şaşırarak. Bir süre başı öne eğik düşüncelere daldı, John uzaktaki şu küçük titrek noktaya sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Nihayet Paul, "Peki ne?" diye sordu.

John anlattı. Ne yapmaları gerektiğini anlattı.

Bitirdiğinde bir sessizlik yayıldı, hava birdenbire donmuştu sanki. John gözlerini takıldıkları yerden kurtardı, Paul'ün bakışlarını aradı, büyümüş ve inanmayan gözlere baktı.

Hayatında ilk kez Paul Siegel'i şaşırtmayı başarmıştı.

46

New York, *caput mundi,* dünyanın başkenti. Gerçekten güzel ilkbahar güneşi Hudson kenarındaki şehrin üzerinde parlıyor, ev sıralarının arasından buharlar yükseltiyor ve Manhattan'ın camlı kulelerini Atlantik üzerinden uzaklara doğru aydınlatıyordu. Dünya Ticaret Merkezi'nin çatısına çıkılabilir ve buz gibi soğuk bir rüzgâr ya da yağmurun insanı korunmaya zorlayan etkisine maruz kalmadan aşağıya, yeni yıkanmış dünyaya bakılabilirdi.

Kuyruğunda koyu kırmızı *f* olan kar beyazı uçağın John F. Kennedy Havaalanı'na inmesi kimseye bir şey düşündürmedi. Uçak alışıldık bir manzaranın bir parçası olmak için New York'a yeterince sık geliyordu.

"*Moneyforce One*, izniniz verildi."

Hiç kimse John Fontanelli'nin bu kez dünyayı değiştirmek için geldiğini hissetmedi.

Birleşmiş Milletler'in East River kıyısındaki merkezi, büyük, açık ve davetkâr bir şekilde düzenlenmişti, Mimar Corbusier'nin tasarımıydı, büyüklük ve iyimserlik yayıyordu. Oraya girmek isteyen herkesin kimliği olmalıydı. Bu kimlik ayrıntılı inceleme ve araştırmalardan sonra verilir, her yer didik didik aranırdı. Silahlı güvenlik görevlileri, röntgen cihazları ve metal detektörler giriş bölümünün verdiği görüntüyü iyice perçinliyordu.

John Fontanelli ve Paul Siegel'i havaalanından getiren limuzin iriyarı bir bekçi tarafından belirli bir yere doğru yönlendirildi. Merdivenleri çıkarken silahlı bir adam eşlik etti onlara, hiç kimseye kimlik

göstermek zorunda kalmadan bütün engelleri geçip 38. kata çıktılar, orada büyük ve neredeyse steril odalarda Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından bizzat karşılandılar.

"Günün birinde tanışacağımızı hissediyordum," dedi. "Hoş geldiniz."

Daha sonra, rahat bir görüşme ortamı içinde alışıldık nezaketlerin ardından John kendi sorunu üzerine konuşma imkânı buldu. "Benim, büyük büyük dedemin kehanetini gerçekleştirmek için uğraştığımı biliyorsunuz," dedi. "Bunu nasıl yapacağım konusunda uzun süredir karışıktı kafam. Ama artık biliyorum ve yardımlarınızı rica etmeye geldim. Bu desteğe ihtiyacım yok, ama bunu arzu ederdim. Planladığım şeyi gerekirse tek başıma da yapabilirim, ama bunu yapmak zorunda kalmayı tercih etmem."

"Size nasıl yardımcı olabilirim," diye sordu Annan.

"İsterseniz," diye rica etti John, "ilk önce globalleşme hakkında konuşalım."

1998 yılında dünya genelinde 25.000 şirket evliliği oldu, yani birleşme ya da devralma şeklinde. En gürültülü birleşme Alman şirketi Mercedes-Benz ile Chrysler arasında oldu ve böylece ilk transatlantik şirket olan Daimler Chrysler, yani dünyanın en büyük üçüncü otomobil üreticisi meydana geldi. Devasa bir anlaşma da yatırım şirketi Bankers Trust Corporation'ın Deutsche Bank tarafından satın alınmasıydı; böylelikle banka 1,4 trilyon marklık bilançosuyla dünya bankaları arasında birinci sıraya oturdu, o zamana kadarki lider bankanın, UBS'in, yani United Bank of Switzerland'ın, da önüne geçerek.

"Biz neden bahsediyoruz?" dedi Paul Siegel. "Biz sınırların kaldırılmasından, iletişimin kurulmasından söz ediyoruz. Olimpiyat oyunlarından çoktan beri tanıdığımız bir şeyin ırkına, rengine ya da dinine bakılmadan dünya çapında bir yarışmanın şimdi ekonomik alanda da gerçekleştiğinden söz ediyoruz. Hindistanlı programcılar, Koreli mühendisler, Arjantinli rejisörler, Mısırlı doktorlar; dünyanın

her yerinde yetenekli insanların olduğunun artık sadece bir teori olmadığından söz ediyoruz: Artık onu yaşıyoruz. Eski önyargılar kırılıyor, karşılıklı saygı oluşuyor. İnsanlar birbirleriyle mecbur kaldıkları için değil, istedikleri için konuşuyor. Giderek genişleyen global bir ağdan söz ediyoruz, bu da barışı daha çekici kılıyor, ki bu bile bu düşünceyi haklı çıkarmaya yeter. Eğer globalleşmeden söz ediyorsak, bir cümleyle söylemek gerekirse, bir anlamda bütün insanlığın büyük problemlerini çözme potansiyeli olan bir süreçten söz ediyoruz.

Genel sekreter iyi niyetle başını salladı. "Siz benim hayatımın içeriğinden söz ediyorsunuz," dedi.

"Globalleşmenin karanlık yanı," dedi John Fontanelli, "ulusal devletleri yok edecek kadar güçlü çokuluslu şirketlerin ortaya çıkmış olmasıdır. Bunu biliyorum çünkü ben de yaptım. Hükümetlere baskı uyguladım, milletvekillerine rüşvet verdim, yatırımlarla kandırdım ya da iş alanlarını daraltmakla tehdit ettim, istediğim şeyleri elde etmek için; maden arama izinleri ve diğer lisanslar, kârlı monopoller ya da bana rakiplerimi alt etme imkânı sağlayan koşullar. Bazen pazara tek başıma sahip olmak için bütün bir ulusal endüstriyi mahvettim. Artık bir fırsat eşitliğinden söz edilemez oldu, hatta böyle bir şeye yakın bir durum bile kalmadı ortada. Fontanelli Enterprises gibi bir şirkete karşı çıkmak on beş vezirle oynayan bir rakibin karşısına çıkmak gibidir." Özür diler gibi bir ifadeyle ellerini yukarı kaldırdı. "Bundan gurur duymuyorum. Sadece nasıl olduğunu söylüyorum. O zamanki genel müdürümün etkisi altında hareket ettim, ama bu bir özür değil, sorumlu benim. Bütün sözleşmeler, mektuplar ve diğer dokümanlarda benim imzam var."

"Kimse size sitem etmiyor," dedi Annan.

John başını salladı. "Evet. Ama işte esas problem de bu değil mi? Bana sitem *edebilecek* hiç kimsenin olmaması. Beni gerçekten bağlayan bir kanun yok artık. İstediğim şeyi yapabilir ya da vazgeçebilirim." John öne doğru eğildi. "Bizde kanunlar konusunda kaygılanmadan

istediğini yapan organizasyonlar için bir sözcük vardır. İtalyancadan gelen bir sözcük: *Mafya*."

Temmuz 1998'de Fransa milli futbol takımı herkesin favori gösterdiği Brezilya'ya karşı oynadığı üstün bir oyundan sonra dünya şampiyonluğunu kazandı. İlginç olan takımın oyuncularının çoğunluğunun Kuzey Afrika ve Fransız kolonilerinden olmasıydı. Dünya Şampiyonası'ndan sonra Fransa'daki sağ eğilimli partilerin ırkçı kampanyalarını geniş ölçüde durdurdukları gözlendi.

"Gözden kaçmamış olmalı," diye sürdürdü John. "Her yerde ücretlerin düşürülmesini, sosyal hizmetlerin daraltılmasını zorladık. Buna karşın kârımız, borsa kazançları bir yana, iki rakamlı büyüme oranlarına ulaştı. Birinci planda halkının refahını düşünen hükümetlerin bu türden gelişmeleri destekleyemeyecekleri açıktır. Ama aslında başka seçenekleri de yoktur. Bazı hükümet başkanları hâlâ, en azından ana meselelerde kendilerinin karar verdiğini düşünseler de bunu yapamazlar ve benimki gibi şirketler de bundan yararlanır."

Birleşmiş Milletler'in başında bulunan adam kaygı dolu bir şekilde başını salladı.

"Yararlanırlar diyorsam bu para kazandıkları anlamına geliyor. Her şey bu amaca kurban edilir, her şeye boyun eğilir. Fontanelli Enterprises bile, yaptığım belirlemelere göre, bütün açıklamalarında yüce niyetlerini belirtmesine karşın, ceza almadan yapabildiği yerlerde atık sularını temizlemeden nehirlere boşaltmış, endüstri atıklarını çöplüklere dökmüş, havayı kirletmiş, iş güvenliği kurallarını görmezden gelmiş, çevre koruma yükümlülüklerini dikkate almamış ve sağlık kurallarını es geçmiştir. Peki neden? Çünkü eğer biz bunları yapmazsak başkaları yapacak. Bazı durumlarda ben birtakım önlemler alınmasını sağladım ve bunun sonucu o alandaki rakiplerimiz mallarını bizden daha ucuza satma imkânına kavuştu ve o pazardaki payımız geriledi. Sonunda da bu önlemleri kaldırmak zorunda kaldık." John bir elini açık olarak uzattı. "Bunu açgözlü olduğumuz için yapmıyoruz. Kötü insanlar

değiliz. Böyle davranıyoruz, çünkü böyle davranmak *zorunda* olduğumuzu hissediyoruz. Biz sistemin birbirini avlayan dişlileriyiz. Her şey serbest olduğu için herhangi bir alçakça davranıştan kaçınamayız."

John rahatsız edici bir süre boyunca, sanki günün birinde burada oturacağını hep biliyormuş hissine kapıldı. Daha bisikletle pizza taşırken arabaların park ettiği yerden geçtiği günlerde bile vardı sanki bu his onda. Sanki bütün hayatı şimdi söylediği sözcüklerin ön hazırlığından başka bir şey değildi.

"Ama ideal olan bu mu? Kanunlardan bağımsız olarak hareket edebilen bir şirket? Böyle bir şirketin bir suç organizasyonundan farkı yok bana kalırsa." Kafasını sağa sola salladı. "Bunu herhangi bir kimsenin gerçekten de istediğine inanmıyorum. İnsan belki zengin olmak ister, kuralların olduğu yerde de zengin olabilir insan. Gerekli olan sadece bunların adil ve herkes için geçerli kurallar olmalarıdır. Can alıcı nokta burası. Bu türden kurallar, bu türden kanunlar sınırlama değil, tam tersine, özgürleştirici olurdu. Aslında onların *özlemini* çekiyoruz."

BM genel sekreteri susuyordu, sadece kaşlarını kaldırmıştı.

John parmaklarını birbirine kenetledi. "Vahşi Batı zamanlarında devlet gücünün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde geniş topraklara yayıldılar. O zamanlar haydut çeteleri ülkenin büyük bir bölümünde hüküm sürüyordu, ta ki devlet ağır aksak adımlarla yeniden kanunları hâkim kılana kadar. Bugün yine benzer bir durumda bulunuyoruz. Çokuluslu büyük şirketler ulusal devletlerden daha güçlü hale geldi. Bu ulusal egemenliği düzenleyen prensibin aşılmasından başka bir şey değildir. Şimdi yapılması gereken şey global düzlemde kanun ve düzeni meydana getirecek bir uluslararası güç oluşturmak."

Kofi Annan ona kaygılı ve düşünceli bir şekilde bakıyordu. "Bunun için Birleşmiş Milletler'i düşünmüyorsunuzdur umarım," diyerek emin olmak istedi.

"Hayır," dedi John Fontanelli. "Düşündüğüm Birleşmiş Milletler değil."

O günlerde Wallstreet'in 40 numarasındaki bina, o zamana kadar Fontanelli Tower olarak bilinen, en yoğun yapısal değişimlerin nesnesi oldu. Üniformalı nakliyecilerden oluşan bir ordu dışarıya mobilyalar, kartonlar ve kasalar taşıyor, onları bitmek bilmeyen bir sıra halinde kapıya yanaşan kamyonlara yüklüyorlardı. O sırada binanın ön cephesinde de çalışılıyordu. En alttaki beş kat, kırmızı, sarı, siyah, yeşil ve mavi renkte giyinmiş insan figürleriyle bezenmişti. Bunun üzerinde kalan katlarsa deterjanlarda da kullanılan optik beyazlatıcıyla geliştirilen yeni bir boyayla boyanmıştı, bina neredeyse uzaydan gelmiş gibiydi; bembeyaz parlıyordu.

"Burada neler oluyor?" diye soruyordu gazeteciler inşaat amirine.

"En alttaki beş kat," diye açıkladı kamyon ve boya için kullanılan kompresörlerin gürültüsü içinde, "yönetim merkezi olacak..."

"Hayır, beyaza boyanan kısım?"

"Ha, o mu?.." İnşaat amiri başındaki kaskı çıkarıp alnındaki teri, boyayı ve tozu sildi. "İşte o tam bir şey..."

"Bütün diğer uluslararası organizasyonlar –DTÖ, IMF, Dünya Bankası gibi Birleşmiş Milletler de hükümetler tarafından oluşturulmuştur, genel olarak uluslararası sorunları konuşmak için kurulmuş bir çeşit forumdur. Ama tek başına güçlü değildir. Bir dünya devleti oluşturmak asla istenmemiştir. Tam tersine bir dünya devletinin oluşması her halükârda *önlenecektir.* Bu yüzden Birleşmiş Milletler gerçek bir güçten yoksun bırakılmıştır."

Genel sekreter kaşlarını çattı. "Bununla tam olarak ne kastediyorsunuz?"

"Bu gezegenin üzerinde bir tek gerçek güç vardır," dedi John Fontanelli. "Bunu anlamam uzun sürdü. Aslında oldukça açık olmasına rağmen."

Kızıl, kıvırcık saçlı ve dinamik görünüşlü adam fotoğrafçılar ateş menziline girene kadar bekledi ve etkili bir hareketle girişin yanındaki tabelanın üzerindeki beyaz örtüyü çekti. Flaş patlamaları arasında, eliyle örtüsünü kaldırdığı amblemi gösterir şekilde durdu.

Bir dünya haritasının üzerinde Birleşmiş Milletler amblemini anımsatan bir şeydi, stilize edilmiş cinsiyeti belirsiz beş kafa, olimpiyat bayrağında görmeye alıştığımız renklerde mavi, sarı, siyah, yeşil ve kırmızı ve yaklaşık olarak aynı düzendeydiler.

Altında da şu yazılıydı:

We the People Organizasyon Yönetim Merkezi.

Göğsünün için için yandığını hissediyordu, onu söylenmesi gerekeni çok geç olmadan, ertelemeden, duraksamadan, düşünüp taşınmadan söylemeye zorlayan bir yanma. Bilincinin kıyılarında uzak ışık yansımaları gibi değişik düşünceler beliriyordu, rolleri konusunda konuşmuş olmalarına rağmen Paul'e tek kelime etme fırsatı vermiyordu artık; ve genel sekreter, sonuçta Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri bile dünyanın en zengin adamını kızdırmayı göze alamadığı için . Ama bir sonraki anda bütün bu düşünceler yine uçup gitti, unutuldu, orada hiç olmadılar.

"Kamuoyunu aldattığım, yalan söylediğim, en azından yatıştırdığım fırsatları artık sayamıyorum," dedi. "Bunlar kamuoyunun dikkatini medyanın bilinçli yönlendirilmesi yoluyla belirli konulardan başka yönlere çevirme vesileleriydi. Yapmayı planladığım şeylerin insanlar tarafından nasıl karşılanacağını anlamaya kafa yormakla kaç saatimi harcadığımı bilmiyorum. İnsanlarda belirli duyguların uyanmasını sağlamak için harcadığım paranın haddi hesabı yok; onları bir şey için kazanmak ya da bir şeyden alıkoymak için, kısacası düşüncelerini, duygularını ve böylece kararlarını etkileyebilmek için. Ve şimdi size soruyorum: Peki ama neden?"

Soru havada asılı kaldı sanki, öylesine kısıktı ki bu ses, insan onu gerçekten duyduğunu mu yoksa ona mı öyle geldiğini kesin olarak

bilemiyordu. John Fontanelli diğerlerinin suskun yüzlerine baktı. Vizyonundan haberi olduğunda Giacomo Fontanelli bunu nasıl algılamış olabilirdi? Bu yılgınlık anları ona da eziyet etmiş miydi; bu kor halindeki korku, bir fırtına gibi içini saran korku?

"Neden bütün bu çabalar?" diye sürdürdü yavaşça, titreyen bir sesle. "Ben güçlü bir adamım, öyle diyorlar. Neden insanları, sokaktaki, metrodaki, fabrikadaki sıradan insanları etkilemek için bu kadar çaba harcıyorum? Onların ne düşündüğünün benim için hiç önemi olmaması gerek, öyle değil mi?"

Sesinin yankısı büronun duvarları arasında kayboluyor, bakışı pencereden geçerek ufuk çizgisinde kahverengi bir sis içinde sona eren ev denizinin üzerinden kayıp gidiyordu.

"Ve *gerçekten* güçlü adamları düşünün, tarihteki büyük diktatörleri hepsi de medyayı kontrol ve koordine etmeye, basılan, gösterilen ve söylenen her şey üzerinde böylesine bir kontrole sahip olmaya düşkündü. Neden? Madem o kadar güçlüydüler peki bu gevezelikleri niye umursuyorlardı?" John ellerini birleştirdi, sağ elinin işaret parmağıyla sol eline bastırdı ve nabzını hissetti. "Çünkü gerçek bir güce sahip değillerdi. Çünkü ben de gerçek bir güce sahip değilim. Sadece öyle görünüyor."

Şimdi, korkunç bir hareketsizlikten uyanır gibi, genel sekreter tekrar başını sallamaya başladı, ama sadece çok hafif bir gülümseme oynuyordu dudaklarında. Burada olup biten sarhoş bir baş dönmesi gibi John'un içini kapladı birdenbire, New Jerseyli ayakkabı ustasının oğlu, Birleşmiş Milletler'in birinci adamıyla konuşuyor ve o kendisini büyük bir dikkatle dinliyordu...

"Yeryüzünde bir tek gerçek güç kaynağı var," dedi John ağzından çelik sözcükler dökülüyormuş duygusuyla, "o da insanların kendisi. Halk. Ve bunu söylerken 'böyle olması gereken' bir şeyden söz etmiyorum. Yüce bir fikirden ya da bir hayalden söz etmiyorum. Gökyüzündeki yıldızların hareketleri gibi değiştirilemez bir olgudan söz ediyorum. Bir insan eğer güçlü olmak istiyorsa, diğerlerinin des-

teğini kazanmalıdır – bu demokrasidir ya da onlara esas güce sahip olduklarını unutturmalı ve onları güçsüz olduklarına inandırmalıdır. Ve bu da diktatörlüktür."

Onu cesaretlendirici bir şekilde başını sallayan Paul'e, ardından da kıvırcık sakalını sıvazlayan Annan'a. Ama ona şimdi Leipzig'de Nikolai Kilisesi'nde oturuyormuş ve bu sefer o zaman algılayacak durumda olmadığı şeyi hissediyormuş gibi geliyordu. "İlk defa bundan birkaç hafta önce gerçekten kavradım," diye itiraf etti. "Leipzig'de ilk kez bir halkın basitçe ayağa kalkıp şunu söylediğini öğrendim: 'Yeter.' Peki sonra ne oldu? Ben sadece şaşırdım. Kendi kendime bunun çok özel bir olay olması gerektiğini söyledim – şüphesiz öyleydi ama temel bir prensibin kendini gösterdiğini kavrayamadım." Teslim olur gibi bir elini kaldırdı. "Demokrasilerde bile bu görülebilir, dikkatli bakılırsa. Rol oynayan sadece birkaç yılda bir yapılan seçimler değildir. Hayır, hemen hemen her hafta, bir bakanın ya da devlet sekreterinin görünüşe göre öylesine bir saptamada bulunduğu ya da bir öneriyi dile getirdiği olur ve sonra halkın nasıl tepki verdiğine bakılır. Eğer bu hoş karşılanmazsa her zaman reddedilebilir, öyle kastedilmediği ya da yanlış anlaşıldığı söylenebilir. Halk ne olacağını bu yolla belirler, üstelik fark etmeden!"

Parmağını genel sekretere doğrulttu, elinin titrediğini hissediyordu. "Sizi halklar seçmedi. Üyelerinizden hiçbiri halk tarafından seçilmedi. Birleşmiş Milletler demokratik temellere dayanmıyor. İşte bu yüzden de zayıf."

"Sanırım, ne planladığınızı seziyorum," dedi Annan.

"Hayır," dedi John Fontanelli. "Sanmıyorum."

Dört katlı bina, bütün İsviçre büyük bankalarının ve Alpler cumhuriyetinin en büyük para değişim yeri olan Zürih tören alanının biraz arkalarında kalıyordu. Fontanelli Foundation for Money Educating'in yöneticisi Ernst Faerber'in çalıştığı büronun penceresinden meydandaki

metal aşkınlardan biri ve güvercin biçimli sokak lambalarından birkaç tanesi görülüyor ve tramvayların zil sesleri duyuluyordu.

"Yirmi otuz yıl önce," diye anlatıyordu bıyıklı ve mısır çiçeği mavisi gözlü adam ziyaretçilerinin gözlerine bakarak, "dünyanın her yerinde temel hijyen kurallarının gerekliliği konusunda halkı bilinçlendirmek amacıyla kampanyalar yapılıyordu. Bunu okuma-yazma bilmeyen her yetişkine okuma-yazma öğretme seferberliği takip etti. Biz de gelecekteki eylemimizi bu gelenek içinde görüyoruz."

Gazetecilerden biri kalemini kaldırdı. "Bu Üçüncü Dünya insanlarına hesap yapmasını öğreteceğiniz anlamına mı geliyor?"

Faerber gözlerinin içine baktı. Alnında tehditkâr görünüşlü bir kırışıklık oluştu. "Eğer bunu yazarsanız genç adam, bir daha hiçbir basın toplantısına alınmayacaksınız. Biz bütün insanlara parayı doğru kullanmalarını öğretmek için yola çıktık. Hesap yapmak?... Bu en alt basamak. Çoğunluk zaten bunu beceriyor."

"Ama parayı kullanmayı da," diye şüpheci bir tavırla araya girdi başka bir gazeteci.

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Neden borçlarını ödeme umudunu yitirmiş bunca insan var? Neden bu kadar çok insan hayatları boyunca çalıştıkları halde fakir? Ne kadar para harcadıkları konusunda en ufak bir fikri olmayan insan sayısı neden bu kadar çok?" Faerber kafasını sağa sola salladı. "Sizi daha sonra Doktor Füeli'yle tanıştıracağım, bizim, insanların para konusunda seksten daha çok problemleri olduğunu düşünen psikologumuz. Onun görüşlerini paylaşıp paylaşmayacağınızı size bırakıyorum, Bayanlar Baylar: Parayı kullanmak bir lüks konusu değil. Tatilden önce broşürleri karıştırmaya benzemez. Para hayatın temel öğelerinden biridir. Kimse onun etrafından dolaşamaz, manastırdaki bir keşiş bile. Para problemleri evliliğinizi sona erdirebilir, hastalanmanıza neden olabilir, aşırı borçlanma sizin erken ölümünüz anlamına gelebilir ve hayatınızın rüyasını gerçekleştirip gerçekleştirmemeniz tamamen sizin bir kredinin maliyetini doğru hesaplayıp hesaplamamanıza bağlı olabilir."

Gazeteci sürüsünü aydınlık, taze ve temiz havalı binanın içinde dolaştırdı, irili ufaklı büroları gösterdi; insanlar rahat görünüşlü masalarda hummalı bir çalışma içindeydi.

"Yeryüzünde insan olan her toprak parçasına erişen televizyon uydularımız var," diye anlattı. "Gelecek aydan itibaren televizyon kanallarımız şimdilik yüz yirmi dilde eğitim programları üretip yayınlayacaklar. Şu anda dünya çapında günde iki enstitü kuruyoruz, bunlar hemen çalışmaya başlıyorlar; genellikle yerel bir matbaayla anlaşıp ders materyalleri ve kitapların basımıyla uğraşıyorlar.

"Bu en azından yeterli paranız varmış gibi bir his uyandırıyor," dedi bir kadın gazeteci.

Faerber ağır bir şekilde başını salladı. "Vakfın sermayesi altmış milyar İsviçre frangı değerinde. Fontanelli Foundation for Money Educating şimdiye kadar kurulmuş en büyük vakıf." Kendisine ölçülü de olsa bir gülümseme izni verdi. "En azından şimdilik."

"Bir söz vardır. *Para dünyayı yönetir*. Ama tuhaf bir şekilde kimse parayı kimin yönettiği ve bunun hangi kurallara göre işlediğini düşünmüyor. Uluslararası finanstan daha gizemli hemen hemen hiçbir alan yoktur."

John, içinde ağır ve rahatsız edici bir duygu yayılırken, diğerlerini süzdü. Korku. Sanki bu sözlerle güçlü bir düşmanın kıta sahanlığına ayak basmıştı.

Bu çılgınca bir şeydi, değil mi? Dünyanın en büyük bankalarından biri kendisine aitti. Tüm zamanların en büyük şahsi servetine sahipti. Düşman kendisiydi!

Ama o böyle hissetmiyordu. Gerçekte bunlara ait değildi. Bankasının müdürleri için o bir yabancıydı, dışardan içeriye sızmış biri, bir taht hırsızı. Üç yıl geçmişti ama hâlâ kabullenilememişti.

"Para sistemi su sağlama sistemi gibi görülüyor. Sıkıcı. Temelde anlamsız. Zaten değiştirilemeyecek kanunlara göre işleyen, dolayısıyla da kafa yormaya değmeyecek bir şey," dedi John ve kendiliğinden konuştuğunu hissetti. O zamana kadarki hayatının büyük bölümü

öyle geçmişti. Parası vardı ya da yoktu ve eğer varsa harcanırdı. Bir tasarruf hesabı bile hayallerinin ötesindeydi. Başka insanlara göre bir şey. Gazetenin ekonomi bölümünü derhal çöp kovasına atardı. "Bundan daha hatalı bir şey olamaz. Paranın işleme kuralları değiştirilemez ve anlamsız değildir kesinlikle."

Genel sekreterin masasında duran gri bilgisayar ekranına baktı ve onu işaret etti. "Para sistemi uygarlığımızın işletim sistemi gibi bir şeydir. Onun kuralları diğer şeylerin nasıl işleyeceğini belirler. Bunları kim saptarsa dünyayı da o yönetir."

Birleşmiş Milletler'in başındaki adam kaşlarını kaldırdı. "Az önceki teklifinizin bütün orduları hâkimiyeti altına alan bir dünya devleti oluşturmayı içerdiğine bahse girer ve sonra da bunun imkânsız olduğunu söylerdim."

John başını salladı. "Şüphesiz."

"Ama öyle görünüyor ki, siz dünya finans sistemini kontrol edecek bir kurum oluşturmak istiyorsunuz."

"Çok doğru."

Genel sekreter ellerini kavuşturdu.

"Buna benzer şeyler yeterince denendi Bay Fontanelli," dedi ciddiyetle. "Kimse böyle bir düzenlemenin verimli olacağına karşı çıkmıyor. Ama bütün girişimler başarısız oldu, çünkü devletler hâkimiyetlerini başkalarına kaptırmak istemiyor."

John başını salladı. Birdenbire, cam gibi bir berraklıkla bir kehanetin insana güven vereceğini düşünmenin bir yanlış anlama olduğunu fark etti. Bunu yapmıyordu. Kararlılık, onun kazandırdığı buydu.

"Gayeniz saygı duyulacak bir şey," diye sürdürdü Kofi Annan, "ama buna nasıl ulaşacağınız konusunda herhangi bir fikrim yok."

"Yok mu?" John Fontanelli şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Bense bunun çok kolay olduğunu sanıyordum."

Larry King artık kendi markası haline gelen geniş pantolon askılarına başparmaklarını takarak masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Bay Fontanelli, böyle bir enstitü ne tür bir etki yapabilir? Böyle bir... Peki, ya şu nasıl olurdu? Bir çeşit dünya merkez bankası?"

"Hayır. Daha çok bir çeşit dünya maliye bakanlığı," dedi konuğu.

"Buna ihtiyacımız var mı ki?" diye sordu ünlü talkshow'cu hemen. "Yani, Bay Fontanelli, gerçekleştirmeyi üstlendiğiniz kehanet, yanlış hatırlamıyorsam, servetin vârisinin –yani sizin– insanlığa kaybolan geleceklerini geri vereceğini söylüyor. O zaman insan en azından ben daha çok ozon deliği, iklimin korunması ve nüfus patlaması gibi şeyleri düşünüyor. Parayı ve vergileri değil."

"Ama her şeyin arkasında para yatıyor. İnsanlar kendilerine yiyecek bir şeyler alacak paraları olmadığı için açlıktan ölüyor. Yaşlılıkta birilerinin ona bakması için tek şans buysa, o zaman insanlar da birçok çocuk dünyaya getirir. Hayatını kazanmak para kazanmak demektir, bu yüzden bizim yaptığımız ya da yapmadığımız hemen her şeyi finans koşulları belirler."

"Peki ben diyelim ki Hindi-Çin'deki pirinç köylüsü ya da Tanzanya'daki köy doktoruyla aynı vergiyi verirsem her şey çözümlenecek mi?"

Dünyanın en zengin adamı gülümsedi. "Vergi sisteminin genel anlamda değiştirilmesinden çok daha ileri gidilecektir. Size kendi gözlemlerimden bildiğim bir örnek vermek istiyorum. Dünya genelindeki döviz borsalarında inanılmaz miktarlarda paranın dolaştığını, günde bir buçuk trilyon dolar kadar, minicik farklardan büyük kârlar elde etmek için saniyeden daha kısa süreler içinde bir para biriminden diğerine dönüştürüldüğünü biliyorsunuzdur. Açık söylemek gerekirse bu, hiçbir şeyin üretilmediği, hiçbir değerin ortaya çıkarılmadığı bir iştir. Bundan kimsenin karnı doymaz. Her gün, bir yıl içinde tüm dünyadaki mal piyasalarında kullanılandan daha fazla para el değiştirmektedir, ama dünya üretimine bir dilim ekmek bile eklenmez. Muazzam kazançlar elde ediliyor, ama her kazanç kaçınılmazdır ve

son damlasına kadar bir başkasının kaybıdır. Birkaç hafta öncesine kadar benim de döviz işlemleri yapan bir bölümüm vardı ve bu işe katılıyordum, ama şimdi bununla gurur duymuyorum, inanın bana."

"Ama bu işi yapan insanlar birbiriyle ilişkidedir, öyle değil mi? Belki bir tür kumarhane gibi; bu beni neden ilgilendirsin ki?"

"Çünkü sizi de etkiliyor. Bakın. Sürekli ilerleyen bu türden bir para dalgası elektronik dövizlerdeki bir tsunami, gerçek ekonomideki bütün gelişmeleri etkisi altına alıyor ve büyük bir öfkeyle her şeyi yerle bir ediyor. Asya krizini, bütün acıları, yağmalanan ve iflas eden firmalarıyla döviz piyasasındaki ani fırtınaya borçluyuz."

"Fontanelli Enterprises'ın kopardığı bir fırtınaya," diyerek araya girdi Larry King ve kalın gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kırpıştırdı. "Bilerek. Bölgedeki hükümetlere baskı yapabilmek için."

"Evet. Bunu kolayca yapabildik. Pek sevimli değildi belki, ama yasadışı da değildi."

"Peki sizin dünya maliye bakanlığınız buna karşı ne yapabilirdi ki?"

"Şaşırtıcı derecede basit ve etkili bir şey," dedi John Fontanelli. "Aslında 70'li yıllardan bu yana Nobel ödüllü ekonomist James Tobin'in geliştirmiş olduğu bir plan mevcut, bilimsel olarak geçerliliği tartışılmaz bir plan bu. O bütün döviz işlemlerine yüzde birden daha fazla olması gerekmeyen bir vergi konulmasını öngörüyor."

"O halde, diyelim ki Fransa'ya tatile gidersem ve franka çevirirsem yüzde birlik bir vergi mi ödeyeceğim?"

"Bu bankanın zaten aldığı ücretlerin yanında pek bir şey ifade etmezdi. Normal ihracat şirketlerine çok hafif bir yük olurdu, uzun vadeli planlanan ciddi yatırımlara da aynı şekilde."

"Güzel, o halde böyle bir verginin yararı ne?"

"Döviz spekülatörü," diye açıkladı John Fontanelli, "bir para birimindeki büyük bir meblağı –diyelim ki yüz milyon Amerikan doları– birkaç saat sonra, belki de birkaç dakika sonra tekrar bozdurmak için bir başka para birimine çeviriyor. Varsayalım ki kur yüzde

birin yüzde biri oranında iyileşti, bu durumda kazancı on bin dolar olacaktır. Ama eğer bu değişim için yüzde bir vergi ödemek zorunda olursa, ki bu durumda bir milyon dolar demek olurdu bu –iki kere değişim yapmak zorunda kalacağı için bir anda bu ticaret yapmaya değmez bir hale gelirdi. Bu durumda verginin yüzde bir olmasına bile gerek yok, binde birlik bir vergi bile işlemi rahatlıkla frenlerdi."

Larry King elini çenesine dayadı. "Pekâlâ. Çocuklar işlerini kaybettiler, peki sonra? Hindi-Çin'deki pirinç köylüsüne ne bundan?"

"Bugün dünyanın bir bölümündeki bir kriz kürenin geri kalan kısmına çabucak yayılıyor. Yatırım sermayesi kaçıyor, bu da krizi daha da ağırlaştırıyor. Sadece Japonya'da bir banka iflas ettiği ya da Brezilya ekonomisi teklediği için pirinç köylüsünün pirinçten aldığı paranın azalmaya başlaması rahatlıkla mümkündür." Fontanelli ellerini masanın üzerine koyarak bir tür set yaptı. "Tobin vergisi sele karşı bir set işlevi görürdü. Bölgeleri belirli bir dereceye kadar birbirinden ayırıp merkez bankaları faizleri ülkenin ekonomik durumuna göre ayarlayabilir duruma getirirdi. Ama bu bir eşik demektir, bir set değil; hükümetler yine de her istediklerini yapamazlardı."

"Ama bu da döviz ticaretini kısıtlama anlamına gelir, değil mi?"

"Neden ki? Döviz ticareti kesinlikle kısıtlanmış olmuyor. İnsanlar yine eskiden olduğu gibi istedikleri miktarda parayı istedikleri cinsten parayla değiştirebilirler; sadece bir bedeli olacak."

"Ama buna değer mi ki? Eğer az önce söylediğiniz kadar çok para akışı varsa ortada, bunları kontrol etmek için bilgisayar ordularına ihtiyaç olacaktır, değil mi?"

"Elbette. Ama bütün bu bilgisayarlar halihazırda var, aksi takdirde dünya çapındaki ticaretle başa çıkmak mümkün olmazdı. Sadece programların uyarlanması gerekecek. Yürürlüğe konabilecek en kolay vergilerden biri bu."

Talkshow'cu düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bilmiyorum. Eğer söylediğiniz kadar kolaysa neden şimdiye kadar yapılmadı peki?"

"Çünkü bu devletleri birbirine düşürürdü. Döviz ticaretinden vergi almayan bir devlet olursa şayet, bütün döviz işlemleri oraya kayacaktır çünkü. Bu tüm dünya çapında uygulandığı takdirde işe yarayabilir."

"Peki bu geleceğimizi nasıl kurtarıyor?"

"Bu sadece ilk ve küçük bir adım. Sınanması gereken başka şeyler de var, çevre korumaya yönelik bir vergi sistemine geçiş gibi mesela."

Larry King kameraya döndü. "Bütün bunları reklamlardan sonra tartışmaya devam edeceğiz, bizi izlemeye devam edin."

Birleşmiş Milletler genel sekreteri konuğunu şüpheci bakışlarla süzüyordu.

"Bugünlerde çalışmaya başlayacak olan bir organizasyon kurdum," diye anlatmayı sürdürdü John Fontanelli. "Söz konusu olan şey bağımsız bir vakıftır, sermayesi yüz milyar dolar olan bu vakıf önümüzdeki aylarda dünya çapında bir oylama, bir referandum gerçekleştirecek, global bir yetkiyle böyle bir kurumun oluşturulmasının arzu edilip edilmediğini anlamak için. Organizasyonun adı *We the People* ve merkezi Wallstreet numara 40 olacak." Artık baklayı ağzından çıkarmıştı. Çılgın planı buydu. "Bir *Dünya Sözcüsü* seçilecek, bir halk temsilcisi, ulusal hükümetlerin ticaretini global sorunlar açısından kontrol edecek bir temsilci." John elini kaldırdı, sanki bir itiraza karşı önlem almak istiyordu. "Oy pusulasında böyle bir düzenlemeye karşı olanların işaretleyeceği bir seçeneği de içerecek elbette."

Kofi Annan öne doğru eğildi, kollarını koltuğunun kenarına koyup John'a baktı. "Bu çok cesurca." Kesinlikle diplomatik olmayan bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ses tonu. Kafasını sağa sola salladı. "Bu kesinlikle... çok cesurca," diye tekrarladı, sanki başka bir sözcük gelmiyordu aklına.

John bütün bu zaman boyunca, binaya girdiklerinden beri, hatta uçağa adımını attığından beri olası bir reddedilmeye karşı hazırlıklı olmayı denemişti. Oysa şimdi sınırsız bir şaşkınlıkla tam da bu reddedilmeye karşı içinde bir gücün büyümekte olduğunu fark ediyordu,

sanki içindeki bir şey güçlenmek ve serpilmek için bir rakip beklemişti. Gülümsedi. "Herhangi bir nedenle bunu herkes söylüyor. Böyle bir referandumun uygulanabilirliğinden şüphe mi duyuyorsunuz?"

"Arkaplanda yüz milyar dolarlık bir sermayeyle mi? Bunlardan sadece birinin benim olmasını isterdim. Hayır, böyle bir seçimi uygulayabileceğinizden şüphe duymuyorum. Ben sadece bundan bir şey çıkacağından şüphe duyuyorum. Hükümetlerin *Dünya Sözcüsü*'nün söylediklerini dinleyeceği fikrine nerden kapıldınız?"

"Tüm dünyanın oylarını arkasına almasından."

Genel sekreter bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sonra bir süre boşluğa dikti gözlerini ve nihayet düşünceli düşünceli başını salladı. "Bu şüphesiz güçlü bir pozisyon," diye itiraf etti. Başını kaldırıp John'a baktı. "Peki oylamaların etkilendiği yolundaki şikâyetler konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Oy verme işleminin kendisi dışında her şey tam bir şeffaflık içinde gerçekleşecektir. Her seçim merkezinde seçim gözlemcileri olacak ve oylar daha sonra açık olarak sayılacaktır. Çarpı konulacak normal bir oy pusulası kullanacak, sonuçların kolayca değiştirebileceği bilgisayar ya da benzeri hiçbir makine kullanmayacağız. *We the People* organizasyonunun finans yapısı bile radikal bir şekilde kamuoyuna açık olacaktır. Gizlenecek hiçbir şey olmadığını görmek isteyen herkes internet aracılığıyla ya da şahsen bütün banka hesabı hareketlerine ve diğer belgelere bakabilecektir."

Uzun bir sessizlik meydana geldi, mitolojik bir yaratığın nefes alışı gibi bir sessizlik.

"*We the People*," diye tekrarladı Annan düşünceli düşünceli.

"Evet," diye başını salladı John Fontanelli. "Dokuz yıl önce Leipzig de Doğu Almanya'nın diğer şehirlerinde sokağa dökülen insanlar şöyle bağırmışlardı: 'Biz halkız.' Burada söz konusu olan şey de bu."

"Bunu daha önce hiç kimse denemedi," dedi genel sekreter.

"Bu yüzden birinin yapmasının zamanı geldi."

Vakfın Adı: We the People Organizasyonu.

Merkezi. Wallstreet 40, New York, NY, USA.

Vakfın Amacı: Dünya çapında oylamalar, seçimler ve referandumlar düzenleyip uygulamak.

Vakıf Sermayesi: Vakfın sermayesi 100 milyar Amerikan dolarıdır. Vakfeden John Salvatore Fontanelli. Vakfın sermayesi meydana gelebilecek bütün masrafları sermaye gelirlerinden karşılayacak miktarda belirlenmiştir.

Vakfın Başkanı: Lionel Hillman.

Ana Görev Alanları: Dünyanın bütün ülkelerinde seçim merkezleri (yaklaşık olarak 5,1 milyon) kurmak. Bölgelerdeki yerli halktan seçim yardımcıları işe almak ve eğitmek. Seçmenlerin kayıtlarını yapmak. Seçmen listelerini hazırlamak. Adaylık başvurularını kabul etmek ve adayları kamuoyuna açıklamak. Oy pusulasını hazırlamak ve basımını yapmak. Oylamaları duyurmak ve uygulamak. Sonuçları kamuoyuna açıklamak.

Şeffaflık: Bütün belgeler, hesap hareketleri, para kayıtları ve vakıf içindeki diğer işlemler kamuoyuna açıktır. Vakfın internet sitesi üzerinden (www.wethepeople.org) bütün hesaplar her an görülmeye hazırdır. İlgilenen vatandaşlar istedikleri zaman bütün belgelere bakabilir; telefonla önceden randevu alınması rica olunur.

Şeffaflığın İstisnaları: Seçmen listeleri kamuoyuna açık değildir. Bununla beraber gerektiğinde herkes listelere dâhil olup olmadığını, olmuşsa hangi listede yer aldığını sorup öğrenebilir ya da listeye kaydedilmesini veya başka listeye aktarılmasını isteyebilir. Bunun için bir kimlik belgesinin beraberinde getirilmesi zorunludur; bölgenizdeki *WTPO* bürosuna başvurun.

Oylamalar Sırasındaki Kamuoyu: Seçim gözlemcileri bütün seçim merkezlerine her an girebilir, ister seçim ister halka açık sayım sırasında. Bütün oylamaların sonuçları, seçim merkezlerine göre yerel yayın organlarında yayınlanır.

744.000.000.000 $

Temel Seçim Kuralları: Bütün oy verme işlemleri gizli, özgür ve eşittir. 18 ve üstü yaşlardaki herkes, seçim anında bir suç nedeniyle tutuklu olmamak ve zihinsel özür nedeniyle vesayet altında bulunmamak kaydıyla seçimlere katılma hakkına sahiptir.

Turistik Bilgiler: Vakfın büroları en alttaki beş kattadır (renkli ön cephe boyalarından fark edilebilir: Şilili sanatçı Chico Roxas'a ait bir eserdir). Binanın beyaz boyalı üst kısmı, 6. kattan itibaren, *Dünya Sözcüsünün* gelecekteki yönetim merkezi olarak öngörülmüştür.

Annan arkasına yaslanmış, zarif parmaklı ellerini birbirine kenetlemiş vaziyette oturuyordu. Büyülenmeyle profesyonel şüphecilik âdeta savaş veriyordu yüzünde.

"Peki acaba hiç," dedi en sonunda, "adaylara ihtiyacınız olduğunu düşündünüz mü?"

John Fontanelli ve Paul Siegel birbirlerine baktı.

"Diğer şeylerin yanında, burada olmamızın asıl nedeni bu," dedi John.

"Dünya sözcülüğü işi için en ideal kişi," diye açıkladı Paul, "eski bir devlet başkanı ya da buna denk pozisyondaki bir kişi olur. Dünyanın her yanında tanınan, isim yapmış ve önemli hükümetlerle halihazırda iyi ilişkiler kurmuş biri."

"Biz sizi düşündük," diye ekledi John.

Kofi Annan önce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra da kendini savunurcasına ellerini. "Yo hayır. Ben buna uygun değilim." Kafasını sağa sola salladı. "Hayır. Teşekkürler."

"Neden? Siz..."

"Çünkü ben bir diplomatım. Çeşitli pozisyonlar arasında bir aracı. Bir idareci." Ellerini açtı. "Lafı döndürüp dolaştırmayalım. Siz aslında bir dünya başkanı seçmek istiyorsunuz. Beni dünya başkanı olarak kabul etmezler."

"Ama bu pozisyona sizden daha yakın kimse yok."

"Hiç de değil." Genel sekreter kafasını salladı. "Sırf politik dürüstlük nedeniyle bile bu yer için aday olacak son adam benim. Sonra kendime sırf kariyer yapmak için sizin planlarınızı destekledim mi acaba diye sormak zorunda kalırdım."

Paul Siegel hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Samimi olmak gerekirse ilk önce biz Mihail Gorbaçov'a sorduk," dedi. "Karısı ağır hasta olduğu ve onunla ilgilenmek istediği için reddetti. Sizi öneren oydu."

"Kendimi onurlandırılmış hissediyorum, reddetmek zorunda kalsam da."

John an be an güçlenmekte olan derin bir bitkinlik hissediyordu. Bu bir problem olabilir miydi? Hayır, bunun bir problem olması olanaksızdı. Böyle ufak tefek şeylerle yıkılmazdı hayaller. Yüzünü sildi, yeni sırılsıklam olmuştu.

"Ama," diye sürdürdü Kofi Annan, "size birini önerebilirim. Hayranlık duyduğum birini, bu işe kimse onun kadar uygun olamaz."

47

Uçakları henüz Atlantik üzerindeyken basın ajanslarına gereken bildiriler gönderildi ve global bir referandum hakkında bilgi veren ilk programlar bütün dünyada yayınlandı. Daha Heathrow Havaalanı'ndan şehir merkezine giderlerken John'un ceket cebindeki telefon çalmaya başladı.

"John?" diye bağırdı biri telefondan. "Tamamen çıldırdınız mı sonunda?"

Telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Malcolm? Siz misiniz?"

"Evet, lanet olası. Hiçbir şeyi kavrayamadınız mı? Dünya çapında bir oylama da ne demek? Yapılacakları eğitimsiz, bilgisiz insanlara bırakmak da ne oluyor? Anlayamıyorum. Yıllarca size dünyanın nasıl işlediğini anlatıyorum ve ben uzaklaşır uzaklaşmaz büyük bir masala başlıyorsunuz. Jakarta'daki pirinç köylüsü ya da Peru'daki maden işçisinin, ona nasıl yaşamak istediğini sorduğunuzda ne tür bir karar vermesini bekliyorsunuz? Bir şeylerden vazgeçeceğini ya da alçakgönüllü davranacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Ben onlara bunu sormuyorum ki," diye karşılık verdi John soğuk bir şekilde.

"John, eğer insanlık kendi yaşam tarzını belirleme imkânına sahip olursa yeryüzü villalar, yüzme havuzları ve alışveriş merkezleriyle dolar. Bu dünyanın sonu olur, umarım bunu anlıyorsunuzdur."

"Çoğunluk için, adaletin ve çocuklarının geleceğinin yüzme havuzundan daha önemli olacağına inanıyorum."

McCaine aynı anda hem bağırmaya hem de nefes almaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Siz bir hayalperestsiniz, John!"

"Annem de aynını söylerdi," diye karşılık verdi John. "Sanırım kader bu nedenle beni vâris yaptı, sizi değil. Elveda, Malcolm." Telefonu kapayıp sekreterini aradı ve McCaine'in telefonlarını bundan sonra ona değil hukuk bölümüne bağlamasını söyledi.

Oturma odasından gelen müziğin sesi daha koridordayken bile neredeyse insanın kafasını uçuracak kadar yüksekti ve John'a bir şekilde tanıdık geliyordu.

Unborn Children
want your Money
and their screaming
never stops.
House on fire,
god is leaving,
you're not important
anymore.
Wasted future,
wasted future,
all you offer me are tears...[9]

Tangur tungur bir tını, veremli bir ses; bu Marvin'in CD'siydi, şüphesiz. Ama çöpe atmamış mıydı onu?"

Odaya geldiğinde Francesca'nın odanın ortasında gözleri kapalı, kollarını bedenine dolamış ve bas gitarın uğultularına kapılmış halde sallandığını gördü. John dünyanın sekizinci ve dokuzuncu harikasını aynı anda görüyormuş gibi bakakaldı: Bu elektronik enstrümanların boğuk kakofonisi hizmetçi kızın çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu!

9 Doğmamış çocuklar / paranı istiyor; / asla dinmeyecek çığlıkları / Ev ateşe verildi / tanrı uzaklaşıyor / kaybedilmiş gelecek / gözyaşlarından başka / ne verebilirsin ki bana...

Kız John'u fark edince aniden irkildi. Hemen kapatmak için CD çalara atıldı. Ani sessizlik kulakları âdeta sağır etti.

"Scusi," diye fısıldadı, gümüş renkli CD'yi aletten çıkarırken. "Bugün geleceğinizi tamamen unutmuşum. Ama her şey toplandı.

Her yer tertemiz."

" *Va bene*," dedi John sakinleştirmek için, kız ani bir hareketle selam verdi ve üzerinde Marvin'in fotoğrafının da bulunduğu CD'yi bir hazine gibi göğsüne bastırmış bir halde sekerek geçip gitti.

John onun arkasından bakakaldı. İnsanların ne kadar farklı zevk ve değerlere sahip olduğunu görmekten dolayı belli belirsiz bir huzursuzluğa kapıldı. Ve Marvin, aman Tanrım, ne zamandır ondan hiçbir haber alamamıştı. Nerelerde olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Marvin nihayet dışarı çıkma iznine kavuştuğunda, yolu olmayan yamaçlardan tırmanarak gölü kraliyet nöbetçileri gibi saran ormanlara ulaştı. Orada saatlerce kuru dalların üzerinde yürüdü, devrilmiş ağaçların üzerinden atladı, soğuk ve temiz havayı soludu, sadece doğanın hışırtısını, kendi ayak sesleri ile soluduğunu işittiği sessizliği dinledi. Eğer kırmızı beyaz boyalı ağaçlarla çelik direkler ayağındaki elektronik pranganın serbestçe dolaşmasına izin verdiği bölgeyle diğer dünya arasındaki sınırı oluşturuyor olmasaydı, kendini daha önce hiç olmadığı kadar özgür hissedecekti.

Öğlenleri dört saatlik bir izin veriyorlardı. Yine de ayak bileklerindeki sinyali her duyduğunda henüz erken olduğunu düşünüyordu.

Klinik yukardan zarif bir çiftlik evi gibi görünüyordu. Bu yolsuz izsiz ıssızlık, tuhaf bir şekilde onun yeri değilmiş gibi duruyordu. Pencerelerin parmaklıklı, yolun sürekli kontrol altında olduğunu, bütün bunları ancak yaklaşınca fark ediyordu insan. Ve diğer hastalar, hepsi uyuşturucu bağımlısı, zengin ailelerin kibirli ve soğuk kalpli oğulları, babanın aylık çekinin bu ıssız ülkenin bir köşesine bağladığı kara koyunlar, bunları da ancak kapıdan içeri girdiğinde görüyordu insan. Bu anlardan nefret ediyordu.

O gün ormanda yalnız olmadığı hissine kapıldı.

Ortalıkta kimse görünmüyordu. Bu daha çok... bir sezgiydi. Diğerlerinden biri mi? Umarım değildir. Marvin sessizce kliniği yukardan görebildiği yerin kenarına kadar gitti ve bahçe yollarındaki acınası siluetleri saydı. Hiçbiri eksik değildi. Burada dolaşan hastalardan biri değildi.

Bunun üzerinde durmamaya karar verdi. Çalıların arasından geçerek her zamanki yolundan tırmanmaya başladı, soluk soluğa kaldığı bir sırada nefesinin beyaz buğusunu görünce eski zamanları anımsadı, şehri, sokaklardaki egzoz dumanını, pencerede tüttürdüğü otları... Sanki bütün bunlar bambaşka bir yaşamda olup bitmişti. Yüzyıllardır klinikte yaşadığına yemin edebilirdi; kontrastsız ve halıya benzeyen sıkıcı çimen manzarası olan parmaklıklı odada. Ve görünüşe göre hayatının sonuna kadar da burada kalacaktı.

Orada bir adam vardı. Yeşil bir parka ve koyu kahverengi bir beyzbol şapkası giymişti; birdenbire sınırın diğer tarafında belirmişti adam ve kıpırdamadan ona bakıyordu.

Marvin onu dikkatle inceledi. Onu kendi haline bırakıp yoluna gidebilirdi; ormanda dikilmek yasak değildi nasılsa. Ama bunu yapmadı ve adama seslendi: "Hey! Nasıl gidiyor?"

Adam elini kaldırarak selam verdi ve yakına gelmesini işaret etti.

"*Sorry*" diye karşılık verdi Marvin ve sağ ayağını işaret etti. "Topuğumda bir alet var ve eğer daha fazla ilerleyecek olursam uyuşturucu şırınga ediyor. Bir çeşit gelenek, anlıyor musun?"

Adam anlamış gibi görünüyordu, ağaç kökleri ve taşların üzerinden sendeleyerek Marvin'e doğru yaklaştı.

"Gerçekten de o kadar sıkı mı?" diye sordu Marvin'in yanına ulaşınca.

Marvin omuzlarını silkti. "En geç yirmi adım sonra alarm çalmaya başlar. Uzaklıkla ilgili bir şey. Eğer beni köpeklerle geri götürmek zorunda kalırlarsa, en az iki hafta boyunca temiz hava yok demektir."

"Kötü görünüyor." Adamın yara izleriyle dolu bir yüzü, gür bıyıkları vardı. Marvin'in içinde onu daha önce gördüğüne dair belli belirsiz bir his vardı, ama bu his son zamanlarda oldukça sık beliriyordu. İlk başlarda bunun aldığı ilaçların bir etkisi olduğunu iddia ediyordu terapisti Doktor Doddridge.

Marvin omuzlarını silkti. "Sanırım bunu yapmak zorundalar. Oldukça arızalı birkaç tip var burada."

"Gördüğüm kadarıyla siz onlardan değilsiniz. Arızalı tiplerden demek istiyorum."

"Tanrım, hayır. Ben zaten çok az aldım o ilaçtan. İstediğim an tamamen bırakabilirim." Marvin bir ot kopardı ve onu dudaklarının arasına aldı. Böyle daha havalı göründüğünü düşünüyordu. "Bu bir şekilde rockstar hikâyesine dâhil, anlıyor musunuz? İnsanlıkdışı bir baskı altında kalıyorsun. Bu insanı tamamen bitirebilir, ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Hmm," yaptı esrarengiz adam. "Ama oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Evet, doğru." Önceden nasıl olduğunu sadece bölük pörçük anımsıyordu. Ama günü gelince her şeyi anımsayacağını söylemişti Doktor Doddridge. "Burada insana yaptıkları şeyler gerçekten de çok fazla. Su kürü, detoks, hipnoz, konuşma terapisi; tabii, evet, beni tekrar adam ettiler."

Adamın bakışlarında sinsice, yılansı bir şey vardı.

"Peki neden hâlâ buradasınız o halde?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım yeniden üretilme işlemim henüz tamamlanmadı."

"Buna gerçekten de inanıyor musunuz?"

Marvin esrarengiz adama kuşkuyla baktı. Koyu kırmızı bir örgü kazak vardı üzerinde ve boynundan kalın siyah kıllar fışkırıyordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Beni anladınız. Başınıza gelen bütün bu şeylerin arkasında gerçekten neyin yattığını hiç sormadınız mı kendinize?"

"Arkasında ne olabilir ki?"

"Bu konu üzerine biraz düşünün," diye önerdi adam ve gitmek için döndü.

"Hey, bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı Marvin, arkasından koşup yetişmeyi çok isterdi. "Beni bu şekilde burada bırakamazsınız. Kimsiniz siz?"

Adam arkasına dönmeden kısaca elini kaldırdı. "Tekrar geleceğim," diye bağırdı. "Bu süre içinde düşünün." Ağaçların arasında kayboldu.

Marvin, en iyisi bu karşılaşmayı tamamen kafadan silmek, diye geçirmişti içinden ama bütün gün başka bir şey de düşünememişti. Ve gece yarısı birdenbire bu adamı nereden tanıdığını anımsadı.

Medya *Dünya Sözcüsü* kavramına pek alışamadı. Fontanelli şirketler grubuna ait gazete ve televizyonlarda bile pek uzun boylu yer almadı. Haberlerden öğrenilen şey bir dünya başkanının seçileceğiydi. Ve ilk yorumcular bunun kötü bir şaka olup olmadığından emin değilmiş gibi görünüyordu.

İlanlar bölümüne bir kez sorsalar iyi ederlerdi. Daha ertesi gün dünyanın bütün bağımsız gazetelerinde – hatta, normalde böyle bir şeyin asla yer almadığı bazı hükümet bültenlerinde bir-iki sayfalık oldukça pahalı ilanlar çıkmıştı; *We the People* organizasyonu kendini tanıtıyor, seçimler ve modeli hakkında bilgi veriyordu. İnsanlar şaşkınlık içinde *dünya sözcülüğü* için herkesin aday olabileceğini öğreniyordu; bunun için tek şart adaylığına yetecek imzayı bir araya getirmekti, ama bunların yarısı yabancı olacaktı. Kampanyanın daha ikinci günü ilk başvurular New York'a gelmeye başladı. Ve devasa ilanlar serisi devam etti. En iyi ve en pahalı saatlerde dakikalarca televizyon reklamları yayınlandı. Beş renkli kafadan oluşan logo birdenbire her yerde görülmeye başladı, bilboard ilanlarında, metro istasyonlarında, sinema biletlerinin arkasında, futbol sahalarının kenarında, otobüslerde, trenlerde ve gezegenin herhangi bir yerinde, herhangi bir sinemada oynayan her filmin öncesinde. *We the People* organizasyonunun internet sitesinde

seçim gününe kadar Coca-Cola'nın on yılda harcadığından daha fazla bir reklam harcaması yapılacağını görmek mümkündü. *We the People* organizasyonun sınırsız parasının olduğu ve bundan gerektiği kadarını aydınlatma çalışmalarına harcayacağı anlaşıldı. Onların bu işi ciddiye aldıklarını kavradı insanlar.

Mevki ve şöhret sahibi politikacılar Fontanelli'nin planları hakkındaki düşüncelerini sorulmadan açıklamayacak kadar zekiydi. İçgüdüsel olarak, bunu yaptıklarında ekmeklerine yağ süreceklerinin farkındalardı. Sorulduğunda da biraz geri duruyor, belli belirsiz düşüncenin serbestçe açıklanma hakkından söz ediyor ve demokrasinin denenmiş yapısını övüyorlardı. Bir Avrupa Birliği komiseri, yani halkın herhangi bir katılımı olmadan, Avrupa Birliği hükümetlerince oluşturulan o güçlü kurulun bir üyesi, mevcut yapının değiştirilmesi için ortada herhangi bir neden görmediğini açıkladı.

John Fontanelli'nin Japon televizyonuna verdiği röportaj, planlarını anlatacağı dünya turunun ilk durağıydı. Daha birkaç gün geçmeden konuşmayı kelimesi kelimesine önceden söyleyebilecek duruma gelmişti. Görüştüğü her insan, ülkesinin ne kadar başka, kültürlerinin dünyanın geri kalanından ne kadar farklı olduğunu anlatıyor, ama sonuçta diğerlerinin sorduğu soruların aynını soruyordu.

"Bay Fontanelli," dedi John'un tanıştıktan hemen sonra adını unuttuğu atletik yapılı Japon, neyse ki her ihtimale karşı kartvizitini eline tutuşturmuştu, "siz geçekten de Çin, Irak ya da Kuzey Kore gibi ülkelerin serbest ve gizli oylamaya dayalı bir seçime izin vereceğine inanıyor musunuz?"

Pekin'deki hükümet evet demişti bile, sadece şimdilik kimsenin gözüne sokmak istemiyordu John. Çin'in buğdaya ihtiyacı vardı, çok kolay olmuştu. Tek sorunlu çocuk Küba'ydı. "Halkının oylamalara katılmasına izin vermeyen bir hükümet," demekle yetindi John, "bunun küresel finans sisteminin yeniden düzenlenmesi görüşmelerine katılmaktan vazgeçtiği anlamına geldiğini iyi bilmelidir."

"Bu tür hükümetlere baskı mı uygulayacaksınız?" diye sordu adam.

Psikologlar, retorikçiler ve metin yazarlarından oluşan yüksek maaşlı beyin takımı, beklenen bu soruya da yine aynı şekilde etkileyici olan, ama hiçbir şey söylemeyen bir yanıt hazırlamıştı; John'un yerine bir kaset gönderseler de olurdu herhalde. Birdenbire bir tahrik etme duygusu dayanılmaz çekici geldi. Hafifçe öksürdü ve gülümsedi. "Şunu söylemek isterim: Eğer şirketin etkisine karşı durabileceğine inanan tek bir ülke varsa gözünü açmasının zamanı gelmiş demektir."

Adamın tekrar gelmesi bir hafta sürdü.

Marvin her gün, yağmur çamur dinlemeden ağaçları gözetliyor ama kimse gelmiyordu. Adamla karşılaşmalarının bir rüya olmadığından emin olmak için karşılaştıkları yere gitmek ve ayak izlerini bulmak zorunda kalmıştı. Bir hafta sonra tekrar oraya geldiğinde adamı orada kendisini bekler buldu.

"Sizin kim olduğunuzu biliyorum," dedi Marvin adamı görür görmez.

"İlginç," dedi adam.

"Sizi televizyonda gördüm. Adınız Randolph Bleeker. John Fontanelli'nin kardeşinin avukatıydınız ve şu dalavereden bu yana da polis sizi arıyor."

Bu ona en ufak bir tedirginlik vermişe benzemiyordu. "Çok doğru Bay Copeland," dedi. "Peki polisin sizi de aradığını biliyor musunuz?"

Marvin ona sanki suratına bir tokat yemiş gibi baktı. "Beni mi?"

"Fransız polisi memnuniyetle size sevgiliniz Constantina Volpe'nin ölümü hakkında birkaç soru sormak isterdi. Bayan Volpe'yi anımsıyor musunuz?"

"Constantina?..." Anıları bir sel baskını gibi geldi. Karanlık dar sokaklar belirdi gözlerinin önünde, frank banknotları sayan bir Cezayirli, içinde beyaz toz bulunan plastik bir torba... Ve sonra... film kopuyor. Ve soğuk, morarmış kol ve bacaklarla uyanış. Titreyen el-

lerle bir telefon numarasını çevirmeye çalışma. Tekrar bir hücre. Boş bakışlı siyah bir adam gelene kadar.

"Biri sizi buraya getirdi. Güvenlik içinde. Bu sadece bir klinik değil Bay Copeland; burası aynı zamanda bir gizleme yeri. En azından sizin için." Adı Bleeker olan, bir zamanlar arkadaşı John'la beraber bütün dünyayı dolandırmaya çalışan adam, ona küçümser bir ifadeyle bakıyordu. "Hiç kendi kendinize sormadınız mı? Sizi buraya getiren kimdi? Bunu niçin yaptı?"

Hayır, bunu gerçekten de hiç düşünmemişti. Marvin duraksayarak kafasını sağa sola salladı. "Hayır," diye itiraf etti. "Hiçbir fikrim yok."

"Bilmek istiyor musunuz?"

"Elbette."

Bleeker gürültüyle nefes aldı. "Bu hiç hoşunuza gitmeyecek," dedi kuşkulu bir bakışla. "En berbat kâbuslarınızda bile göremeyeceğiniz kadar büyük bir olaya karıştınız."

"Hey," dedi Marvin. "Bırakın da onu ben düşüneyim, *oldu mu?*" Bleeker bir süre süzdükten sonra bir karara vardı sanki. "Peki. Gelin, şuradaki kütüğün üstüne oturalım. Bu sizin için daha iyi olacak."

Marvin gerçekten de huzursuzlanmaya başlamıştı. Sanki arkasında bir şey zonkluyordu, bir hayvan varmış da dışarı çıkmak istiyormuş gibi. Rüzgârdan devrilmiş bir ağacın kütüğüne, Bleeker'in yanına oturdu ve öğreneceklerini beklemeye başladı.

"Düşünebiliyor musunuz," diye başladı adam, "yeryüzünde meydana gelen her şeyin arkasında güçlü adamlardan oluşan küçük bir grubun olduğunu ve bunların bütün ipleri ellerinde tuttuklarını, haberleri yönlendirdiklerini ve fark edilmeden kendi amaçlarını takip ettiklerini? Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını?"

Marvin başını salladı. "Ha şunu bileydin be adamım. Ben de sürekli bunu düşünüyorum."

"Bu böyle. Biliyorum, çünkü bu insanlar için çalıştım."

"Gerçekten mi?" diye sordu ve sakin görünmeye çalıştı.

Bleeker görünmez bir yükün altında eziliyormuş gibi öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Peki," dedi. "Ben de bu yüzden buradayım. Gerçekleri öğrenmenizin zamanı geldi."

48

Nelson Rolihlahla Mandela, 1918 doğumlu, 1962'den 1989'a kadar Güney Afrika Cumhuriyeti'nde politik tutuklu ve 1994'ten beri seçilmiş başkan, davet edilmiş olan dünya basını önünde mikrofona yaklaşıp John Salvatore Fontanelli'nin ondan *dünya sözcülüğüne* aday olmasını rica ettiğini açıkladı. "Ve ben de bu ricaya uymaya karar verdim."

Genelde gazetecileri şaşırtmak kolay değildir. En beklenmedik açıklamaları, en sürpriz bildirileri, en şok edici konuşmaları duymaya alışıktırlar. Ama bu sözlerden sonra salonda müthiş bir kargaşa başladı. Her türlü kural unutularak oradan oraya sorular yağmaya, cep telefonlarıyla haberler yazdırılmaya başlandı, koridorlarda insanların telefon kulübelerine koştukları görülüyordu.

Mandela'nın bir dönem daha devlet başkanlığı yapmak istemediği biliniyor ama nedeninin yaşlılık olduğu sanılıyordu. Ama dünya başkanlığı?...

"Birçok açıdan acı dolu bir yüzyıla yakında veda edeceğiz. Bilançoya baktığımızda hâlâ gezegenimizin büyük bölümünde savaşların, çatışmaların hüküm sürdüğünü saptamaktan kendimizi alamıyoruz. Dünya nüfusunun büyük bölümünün fakirlik içinde yaşadığını kabul etmek zorundayız; dahası uluslararası ilişkilerin güçlülerin lehine büyüyen bir hal aldığını. Bunu ortalığa umutsuzluk ve çaresizlik yaymak için söylemiyorum, yeni bir yüzyıla birlikte girdiğimiz büyük sorunların adını koymak için söylüyorum. İnsanlıkdışı yanımızın korkunç örneklerine tanık olduk. Hayvanları ve bitkileri mahvettik, birçoğunu yok olmanın eşiğine getirdik, doğal çevremizi kötü kullandık. Bununla

beraber, insan zihninin birçok zaferine tanık olduğumuzu da inkâr edemeyiz; bilimde, edebiyatta, sanatta ve başka birçok alanda. Modern iletişim araçları ve küresel ekonomi dünyayı, hiçbir ülkenin artık tek başına yaşayamayacağı ya da problemleri çözemeyeceği küçük bir yer haline getirdi. Herkesin çıkarlarına etkili bir şekilde hizmet edecek ve hepimiz için ortak insanlık duygumuzu güçlendirecek uluslararası kuruluşlar oluşturmalıyız. Bu nedenle büyük bir zevk ve alçakgönüllülükle hakların temsilciliğine adaylığımı koymam konusundaki ricayı kabul ettim. Aynı zamanda dünyanın her yerindeki insanları bu tarihsel şansı kullanıp seçimlere katılmaya çağırıyor ve herkesten oyunu bana vermesini rica ediyorum. Gerçek meselesi, içinde insanların dostluk ve onur içinde birlikte yaşayabilecekleri bir dünya oluşturmak olan herkese bütün gücümle yardım edeceğime söz veriyorum. Teşekkür ederim."

"Lanet olsun," dedi bir İngiliz gazeteci arkadaşlarına, "bunu çok iyi canlandırabiliyorum kafamda."

"Lanet yağdırmak için neden yok," dedi bir başkası.

Kolombiya'da antiuyuşturucu komandolarının bir baskını ormana gizlenmiş bir ambalaj değiştirme merkezi ortaya çıkardı. Askerler Morris Capstone Company'nin şirket amblemi basılı çuvallarda iki buçuk ton kokain ele geçirdiler. Bir şirket sözcüsü alelacele Morris Capstone'un olayla ilgisi bulunmadığını açıkladı bir televizyon kanalında. Çuvallar Brezilya'daki tütün üretimi için gönderilmişti; çalındıklarını tahmin ediyorlardı.

Yaklaşık olarak aynı sıralarda McCaine bir talkshow'da devlet tarafından desteklenen, uyuşturucu bağımlılarının tedavi programlarına karşı olduğunu söylüyordu. "Bunlar bir işe yaramıyor, sadece paraya mal oluyor. İşe yarayamaz, çünkü hayatın güçlükleri karşısında uyuşturucunun yapay tatminine kaçma yolunu seçenlerde sorumluluk duygusu eksiktir," diye açıkladı. "Bu türden programları finanse etmek zorunda kalmak, yaşamak isteyen ve bunun için büyük bir gayret

sarf eden insanlarla alay etmek olur. Dünya zaten bütün dikişlerini patlatacak kadar dolu olduğu için, ona kendi isteğiyle veda etmek isteyenlere müteşekkir olmalıyız."

Kolombiya'da tutuklanan uyuşturucu tüccarları dünyaya pek de kendi istekleriyle veda etmedi. Anlaşılmaz bir şekilde, gözaltındayken, hâkim karşısına çıkarılmadan önce öldürüldüler.

Sinyal geldiğinde kendini fark ettirmemek, plan buydu. Ne de olsa dört saati vardı. Oldukça fazla bir zaman.

Beyaz boyalı kapı arkasından şiddetle kapandı, hızlıca kilitlendi, her şey her zamanki gibiydi. Marvin burnunu serin ve baharatlı havaya uzattı, her zamankinden daha uzun değildi, ama kısa da değildi, ardından ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı, her zamanki gibi ağır adımlarla, tepeden yukarı doğru.

Parlak bir pencerenin ardından onu izliyorlardı, bundan emindi. Asla bir şey fark ettirmiyorlardı, sürekli nereye gittiği, zamanında geri geldiği sürece onları hiç ilgilendirmiyormuş gibi yapıyorlardı. Ama bu vericili pranga sistemini de onlar oluşturmuştu; birisi hakkında her şeyi bilmek ister gibiydiler.

Dört saat, söylendiği gibi. Ormanın kenarına varmak on dakikadan fazla sürmedi.

Sinyal, odasından görebildiği ağaçlardan birine bağlanmış sarı bir kumaş şerit, insanın neye dikkat edeceğini bilmezse fark edebileceği kadar belirgin değildi. Bu ağaca ulaşana kadar yolsuz izsiz çalılıkların arasında epeyce yürümek zorunda kaldı. Gerçekten de ağacın gövdesinde bir kovuk, içinde de bir haritayla birlikte bir poşet buldu, ayrıca içinde araba anahtarı, üç yüz Kanada doları, iki yüz Amerikan doları ve sadece ayağındaki şeyin anahtarı olabilecek bir şey vardı. Bekçilerin kullandığı aletten biraz farklı görünüyordu, ama uydu. Marvin prangayı açıp ayağından çıkardı ve Bleeker'in söylediği gibi vakit kaybetmeden kilitledi.

Ama bekçilere bir bilmece hazırlamaktan da alamadı kendini. Yan yana duran iki küçük ağaç buldu, gövdeleri kalça yüksekliğinde birbiriyle birleşmiş gibiydi, prangayı onlara taktı. Sanki bir büyücü onu ağaca çevirmiş gibi görünecekti. Yüzlerinin alacağı şeklin düşüncesiyle güldü.

Ardından her şeyi ceplerine sokuşturup yola koyuldu. Yamaçlarda ilerledi, herhangi bir yol yoktu, taşlıydı, kenarları tehlikeli derecede keskin kaya parçalarıyla doluydu. Ayak bileklerindeki o şey olmadan yürümek daha kolay olmasına rağmen yine de çok yorucuydu, kısa bir süre sonra kan ter içinde kaldı. Vücudunun her hücresi mola vermesi için yalvarıyordu âdeta ama bu söz konusu olamazdı. Dört saati vardı ve bunun düşündüğü kadar uzun bir zaman olmadığı anlaşılıyordu şimdi. Tarihte herhangi bir insanın sahip olduğu en önemli görev için yoldaydı.

Nelson Mandela'nın adaylığı küresel referandumun karşıtları ve yandaşları tartışmasına yeni boyutlar getirdi. Girişimin ciddiyetini tartışmaktan çoktandır vazgeçildi; tartışmalar sadece bir *Dünya Sözcüsü'nün* gerekli olup olmadığı ve eğer varsa bunun kim olacağı sorusuyla sınırlanmıştı.

Açıklamalarına gösterilen tepkilerden de anlaşılacağı gibi Güney Afrika başkanının tüm dünyadaki popüleritesi müthişti. Oyuncu, yazar Peter Üstinov, adaylığını ilk açıklayanlardan olmasına rağmen, Nelson Mandela'yı desteklemek için adaylıktan çekildi. Referanduma karşı olan ve bu nedenle Mandela'ya çamur atmaya çalışan kişiler çalışmalarında başarısız oldu, çünkü bu tür şeyler Üçüncü Dünya ülkelerinde yaşayan insanlar tarafından aşırı ırkçılık olarak değerlendirildi. Birçok yerde gösteriler yapıldı ve kısa süre içinde *Mandela For World President* yazılı pankartlar her yeri sardı, konu tamamen başka olsa bile.

760.000.000.000 $

Bununla beraber başka sesler de yükseldi. Avrupalı bir grup Çek, Başkan Vaclav Havel'in adaylığını ortaya attı ve kendisinin karşı çıkmasına rağmen oldukça hummalı bir şekilde imza toplamaya başladı.

Amerika'da eski başkan Jimmy Carter'ı aday göstermek isteyen bir oluşum ortaya çıktı, Jimmy Carter altı yaş daha küçüktü Mandela'dan ve şu sözlerle adaylığı reddetti: "Bu ilk seçimde bir beyazın seçilme şansının olduğunu sanmıyorum."

CNN özel bir yayın çerçevesinde *We the People Organisazyonu*'nun başkanı Lionel Hillman'la ayrıntılı bir röportaj yaptı.

"Bay Hillman," diye selamladı röportajı yapan kadın, bu pas rengi kıvırcık saçları olan adamı, "Kaddafi'nin aday olduğu doğru mu?"

Hillman gülümseyerek başını salladı. "Yayınlarımızı takip ederseniz bunun doğru olduğunu görürsünüz. Muammer el Kaddafi dün bize geçerli bir başvuru dilekçesi ulaştırdı."

"Bu Libya devlet başkanının oy pusulasında yer alacağı anlamına mı geliyor?"

"Elbette."

Röportajı yapan Deborah Norris isimli siyahi kadın kaşlarını çattı. "Bu sizce olağan mı?"

Müstakbel seçim başkanı bunu tamamen olağan görüyordu. "Demokrasi budur. Herkes için aynı kurallar geçerlidir. Eğer bir adaydan hoşlanmıyorsanız seçmezsiniz olur biter."

Bayan Norris konuyu değiştirmenin daha uygun olacağını düşündü. "Bu arada dünya haritasının ne kadarını kapladınız? Çin bu seçimlere izin vereceğini açıkladı. Irak ne durumda? Küba? Kuzey Kore?"

"Küba'da seçimler yapılacak, bu kesinleşti. Castro başlangıçta bu referanduma karşıydı, bu bir kapitalistin girişimi olduğu için, ama John Fontanelli'yle yaptığı özel bir görüşmenin ardından bu oylamanın yapılmasına izin verdi. Irak da seçime izin verecektir, ama öncesinde halk üzerine yoğun bir baskı uygulandığını gözlemliyoruz, seçim merkezlerinden uzak durmaları konusunda; maalesef birçok

yerde karşımıza çıkan bir engelleme taktiği, Afganistan ve Haiti'de de oldu bu mesela."

"Peki Kuzey Kore?"

"Kuzey Kore tek elden yönetimin son kalesi gibi görünüyor. Bu üzücü, ama şu anda yapılacak pek bir şey yok."

"Çoğu hükümet eğer bir *Dünya Sözcüsü* seçilecek olursa onu tanımayacaklarını açıkladı."

"Ne demek birçoğu; hemen hepsi," dedi Hillman ve omuzlarını silkti. "Ama bununla ilgili bir sorunum yok. Benim işim sadece seçimi organize etmek. Diğer her şey bir şekilde hallolacaktır."

"Gelelim John Fontanelli'ye. *We the People*'da onun söz hakkı ne kadar?" diye sordu Norris tahrik edercesine.

"Hiç," dedi Hillman kesin bir dille. "O da herkes gibi tek oyu olan sıradan bir vatandaş."

"Ama o sizin çalışmakta olduğunuz parayı vakfetti."

"Elbette, ama para vakfetmek paraya veda etmek demektir. Ayrıca bir insanın nasıl bir ayrıcalık elde edebileceğini de bilmiyorum. Hepimiz aynı kantinde yemek yiyor ve aynı tuvaletleri kullanıyoruz ve statümüzü sadece *Dünya Sözcüsü* değiştirebilir, o da halkın kararıyla."

Kadın uysal bir şekilde başını salladı. "Süreç nasıl gerçekleşecek? Seçim kaç turlu olacak?"

"İki. İlk tura bütün adaylar katılacak, ikinci tur ise en çok oyu alan iki aday arasında yapılacak."

"Finale kimin kalacağını düşünüyorsunuz?"

Hillman ağır ağır başını salladı. "Bu konuda resmî bir düşüncem yok."

"Peki gayrıresmî?"

"Gayrıresmî olarak, yarışın Nelson Mandela ile red şıkkı arasında geçeceğini düşünüyorum."

"Yani bir *Dünya Sözcüsü* seçilmesini reddetme şıkkı."

"Evet."

"Nasıl bir sonuç arzu ediyorsunuz?"

Lionel Hillman gülümsedi. "Yüzde yetmişin üzerinde bir katılım."

"Peki çoğunluğu ret oyları alırsa ne yapacaksınız?"

"Her halükârda yapacağımız şey; dört yıl sonra yeni bir seçim."

"Bizim halihazırda bir dünya başkanımız var," dedi Malcolm McCaine bir televizyon röportajında. "Onu hepiniz tanıyorsunuz; adı John Salvatore Fontanelli. Bu apaçık belli değil mi? Dünyanın her yerinde onun istediği oluyor. Tesadüfen seçim merkezlerinin kurulmasını istiyor, çünkü kafasındaki ütopik fikre saplanmış durumda. Ama bunun ne kadar saçma olduğu bilinse de herkes yapıyor."

McCaine, Fontanelli planına karşı saldırıya geçen ilk kişiydi. Morris Capstone'un finanse ettiği gazete ilanları, afişler, televizyon reklamları yapılmak istenen şeye saldırdı ve onu gülünç duruma düşürdü. Propagandacıları Avrupa'daki entelektüel talkshow'larda ölçülü davranıyordu; dünya hükümeti düşüncesinin elbette bir "çekiciliği"nin olduğunu, ama ilk adım için bile henüz çok erken olduğunu söylüyorlardı. Haftalık gazetelerde bir milyar Hintliyle bir milyar Çinlinin Avrupalıların kaderini nasıl belirleyeceğini anlatıyorlardı. İsrail'deki radyo reklamları Araplara Yahudi devletinin geleceği konusunda sadece çok az bir söz hakkının bile verilmemesi konusunda uyarılar yaparken, Arap televizyonlarında satın alınmış özel programlarda Fontanelli planına evet demenin Batı'nın çürümüş ahlaki değerlerinin etkilerine kapıları açmak anlamına geldiği anlatılıyordu. Birleşik Devletler'de tam sayfa ilanlar ve en pahalı saatlerde yayınlanan televizyon reklamlarında sürekli şu söyleniyordu: "Amerika'nın başkanı dünyanın en güçlü adamıdır. Bunda bir değişiklik yapmak için herhangi bir neden yok." Ve arabalarda *We the People Organizasyonu*'nun ambleminin bulunduğu ve üzerinde "*Sadece görmezlikten gel*" yazılı çıkartmalar belirmeye başladı.

Birleşik Devletler'in temsilcisi, Kofi Annan'ın, "şu trilyoner" tarafından yapılan planı destekleme kararını alışılmadık derecede sert bir

üslupla eleştiriyordu. Güvenilir bazı çevrelerden duyulduğuna göre genel sekreterin günlerinin sayılı olduğu konuşulur olmuştu.

Marvin arabayı çakıllı yolda durdurup moteli uzaktan inceledi. Girişteki ağaçtan oyulmuş boz ayı, yüksek olmayan, uzunlamasına iki yapı ve sarı boyalı duvarlar tarife uyuyordu. Park edilmiş araçlara bakılırsa odalardan sadece ikisi kiralanmıştı ve iki araçtan biri olan eski Ford pikaba oduncu gibi görünen irikıyım iki herif tarafından eşya yüklenmekteydi.

Tekrar vitese taktı arabayı ve motelin park yerine kadar olan son bölümü de geçerek park etti. Resepsiyondaki çapulcu görünümlü adamın çenesiz tuhaf bir yüzü, atkuyruğu yapılmış saçları vardı. Marvin'in kayıt işlemlerini hiç de keyif almadan yerine getirdi.

"Odalardan telefon edilebilir mi?" diye sordu Marvin resepsiyoncu paraları kasaya yerleştirirken.

"Sıfırla hat almanız gerek," diye homurtulu bir ses geldi cevap olarak.

"Yurtdışı için de mi?"

"Evet." Anahtar tezgâhın üzerinden kaydırıldı. "Üç numara. Çıkınca hemen solda."

Oda çıldırtacak kadar iğrenç bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı, bunun dışında göründüğü kadarıyla her şey normaldi. Marvin yüzünü yıkadı, bütün pencerelerden tet tek dışarı baktı, ormandan başka herhangi bir şey çarpmadı gözüne, orman, yine orman, ardından yatağın üzerine oturup telefonu kucağına aldı. Kesinlikle cep telefonu kullanmamasını söylemişti Bleeker. *Herhangi bir cep telefonunun yerini on adımlık bir şaşmayla derhal bulabilirler.* Mantıklı.

Marvin kısa bir süre düşündü, ardından uzun bir numara tuşladı. Telefonu bir kadın açtı, Marvin bir isim söyledi ve bir düdük sesi işitildi. Hemen bir başka kadın açtı bu kez, İngilizceyi büyüleyici bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu. "Alo, Francesca," dedi. "Benim, Marvin."

"Marvin?" diye sordu kadın fısıltı gibi bir sesle, neredeyse bayılmış gibi duruyordu. "Nerdesin? Ne?... Sürekli seni düşünüyorum Marvin, her gün ve... senin CD'ni aldım..."

"Francesca," diye kesti Marvin yumuşak bir sesle. "Yardımına ihtiyacım var."

"Yardımıma mı?"

"Francesca, sevgilim; bir telefon numarasına ihtiyacım var..."

"Güney Afrika'nın barışçıl geçiş sürecinden sık sık bir mucize gibi söz ediliyor," dedi Nelson Mandela resmî bir Avustralya gezisi sırasında. "Güney Afrika bütün dünyanın gözünde âdeta kanlı bir ırk çatışması içinde yitip gitmeye yazgılıydı. Ama çeşitli topluluklarla siyasi partilerin liderleri konuşmaya ve anlaşmaya hazır oldukları için çöküş peygamberlerini yanılttı. Güney Afrika deneyiminin, bir bütün olarak dünya için, iyi niyetli insanların bir araya geldiği ve toplumun iyiliği için düşünce farklılıklarını bir kenara bıraktıkları yerlerde en zor problemlerin bile barışçıl çözümlerinin bulunabileceğini gösteren bir örnek oluşturmasını umuyorum."

Açık havada toplanmış izleyiciler nazikçe alkışladı. Gün ışığında bir sonbahar rengi vardı, Avustralya soğuk bir mevsimin arifesindeydi.

"Oldukça yağcı bir tutum," diye mırıldandı bir gazeteci yanındakine ve soru sormak için elini kaldırdı. "Fontanelli şirketler grubu tarafından *Dünya Sözcüsü* olarak görevlendirildiğiniz yolundaki dedikodulara ne diyorsunuz?" diye sordu söz ona verilince.

Mandela düşünceli bir şekilde soruyu sorana baktı. "Bu dedikoduları ben de duydum," dedi ardından. "Bunlar doğru değil. Beni Bay Fontanelli seçmeyecek, eğer seçilecek olursam. Ben onlara karşı sorumlu olacağımbu dünyanın insanları seçecek. Ama benden beklemeye hakkınız olan şey, eğer seçilecek olursam, dünya için de ülkemde yaptıklarımı yapmamdır: Doğruluk ve adaleti oluşturmaya çalışmak."

Genel, belirsiz bir mırıltı baş gösterdi. Görünüşe göre izleyicilerden bir kısmı, özellikle de ekonomi ve politika kesiminden konuklar, gazetecinin sorusunu uygunsuz bulmuştu.

"Kaderin bir cilvesi sonucu," diye sürdürdü Nelson Mandela yumuşak ve neredeyse özür dileyen bir gülümsemeyle, "yeni finans düzeni ilk olarak bizzat Bay Fontanelli'yi vuracak. Çünkü o mirası zamanında herhangi bir veraset vergisi ödemeden devralmıştır. Bu bir gerçek. Ve adaletsizce. Buna izin vermemiz mümkün değildir."

49

Şöyle sona erdi.

Giriş holündeki ışık normalden daha karanlıkmış gibi görünüyordu, koridorlardaki sesler daha boğuk, eşyaların renkleri daha solgun. Onu daha dün dünyanın hâkimi olarak gören insanlar şimdi onun önünden çekiliyor ve ona ölüme giden biri gibi bakıyordu. Büyük masayı vahşi bir köpek sürüsü gibi çevreleyen avukatlar, John Fontanelli hukuk bölümünün toplantı odasına girince birden durdu. Koltukaltlarında ter lekeleri oluşmuştu, önlerinde kâğıtlardan oluşan dağlar yığılıydı ve bazıları bütün bir gece boyunca dişlerini bilemiş gibi görünüyordu. Bir katliam kokusu vardı havada.

"Ee?" diye sordu otururken.

"Şu ana kadar her şey tamamen belirsiz," diye hırladı şirket avukatlarının başkanı, kalın parmaklı ve ellerinin damarları belli olan iriyarı bir adam. "Vergiyi hangi ülkede düzenleyebiliriz? İtalya? Amerika? Hangi kanuna göre sonradan bir ödeme talebinde bulunulabilir?"

"Bir pazarlık söz konusu olduğunda hangi hukuk sistemi kullanılacak?" diye araya girdi hoplayıp zıplayan âdemelmasıyla bir avukat.

"İtalyan hükümetiyle yaptığınız anlaşmanın geçerliliği konusundaki son durum nedir?" dedi neredeyse açlıktan ölecekmiş gibi görünen bir sarışın, tükenmezkalemini bir kılıç gibi sallayarak.

"Ama Bay Fontanelli bu anlaşma hükümlerini yerine getirmedi," dedi şişman ve sivilceli yüzlü biri. "Buna göre hareket edemeyiz."

John Fontanelli elini kaldırdı ve sessizlik oluşuncaya kadar bekledi. Hırıltılar içinde, dillerini sarkıtarak ona bakıyorlar, kafesin ve

düşmanın üzerine atılmayı bekliyorlardı; sadece ona bakıyorlar ve bekliyorlardı. "Ne kadar?" diye sordu.

"Beş yüz milyar dolar," dedi biri.

"En az," dedi bir başkası.

"Başka talepler gelmeyecek olursa."

"Vacchilerin vergi ödemediğini fark etmeleri yeterli."

"Ama neden bundan sorumlu olalım ki?" diye uludu biri ve masanın üzerindeki deri bağcıklı dosyalardan birini kaldırdı.

John elini kaldırıp onları yatıştırdı. "Ödeyeceğim," dedi.

Bütün çeneler aynı anda açıldı. Gözler yerinden fırladı, sanki bir basınçlı hava sistemiyle masanın altından birbirlerine bağlanmışlardı.

"Başka ne yapabilirim ki?" diye ekledi.

Birbirlerine baktılar, başka ne yapılabileceğini bilen birini aradılar, ama birkaç belirsiz sesten başka bir şey çıkmadı, zaten onlar da bir tür acı ifadesi gibiydi.

Bunu uykusuz, tedirgin bir gece boyunca kafasından geçirdiğinde kendi de şaşırmıştı. İnsanların çoğunluğunun desteğini almış biri – bu büyüleyici bir düşünce olmuştu, zihninde belirdiği ve bunu söyleyip hep birlikte olgunlaştırdıkları süre içinde. Onun bizzat kendilerini de etkileyeceğini, etkilemek zorunda olduğunu, kaçınılmaz olarak, bir dakika bile düşünmediler. Bir ülkenin kanunlarına göre hareket etmemeye o kadar alışmışlar, ülkeleri kendi çıkarları için birbirlerine düşürmekte o kadar ustaydılar ki, onlara emirler veren bir *Dünya Sözcüsü* düşüncesi bile şok olmuştu onlar için.

Mandela'nın sözlerini televizyonda işitmişti. Hiçbir kanal bu haberi atlamamıştı, bütün kanallar âdeta zafer çığlıklarıyla bu konuşmayı ele almış, tartışmış ve yorumlamışlardı. John alaycı bir küçümseme hissetmişti ilk başta. Bu politikacılar ne söylerse söylesin ya da ne talep ederlerse etsin onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı, o bütün bunların ötesindeydi. McCaine'le birlikte geçen yıllar içinde böyle düşünmek onun içine işlemişti, bunu apaçık görmüş ve biraz

da üzerine eklemişti. Küçümseyerek alay etmek ve sonra bu havlayan sidiklilerden paçayı nasıl kolayca kurtaracağını düşünmek artık bir reflekse dönüşmüş, düşünceleri kendiliğinden bu yönde akmaya başlamıştı.

Ve aniden acılı bir şekilde durdu. Bir *Dünya Sözcüsü*'nden nasıl kaçabilirdi? Ona karşı kimi kullanabilirdi? Bunu yapacak kimse yoktu. Ve onun parasını almak, bu durumda bütün dünya ülkeleri, *Dünya Sözcüsü*'nü seve seve desteklerdi.

Hiçbir şansı yoktu.

"Ödeyeceğim," diye tekrarladı. "Bunun anlamı, şirketler grubunun büyük bir bölümünü satmak zorundayım. Sizden bunun hazırlıklarını yapmanızı rica ediyorum. Analiz bölümüne, uygun olasılıkları araştırma emrini çoktan verdim. Seçime daha birkaç hafta var; bu da baskı altına girmeden satışları en uygun fiyatlarla gerçekleştirmek için yeterli bir zaman."

Birisi bir şeyler söyleyecek gibi oldu, ama tek bir söz söylemeden ağzını kapatıp diğerleri gibi başını salladı.

"Ve şey, üzgünüm, dün size öyle büyük bir baskıyla işbaşı yaptırdığım için," diyerek bitirdi John ve ayağa kalktı. "Bu beklenmedik bir şeydi. Beni anlayışla karşılamanızı rica ediyorum."

John çıkıp giderken hep birlikte başlarını salladılar.

Paul'le karşılaştı, o da kendisini aramaktaydı, asansöre kadar eşlik etti. "Nahoş bir sürpriz, öyle değil mi?" dedi.

Adımları açmak, mekânı dolduran adımlarla koridor boyunca yürümek iyi gelmişti. "Neden?" diye sordu John. Birden hafiflemiş, âdeta keyiflenmişti. "Ben bunu istiyordum zaten, değil mi?"

"Mandela'nın bütün paranı elinden almasını mı?"

"Bana birkaç milyon bırakacaktır. Geri kalanını ne yapacağımı zaten bilmiyordum. Parayı kimlerin alacağına o karar versin."

"Bilmiyorum..." Paul kafasını sağa sola salladı. "Bu nankörlük gibi geliyor."

John birdenbire durdu. "Sürekli şunu istiyoruz, değil mi? Herkes için adalet, ama kendimiz için özel haklar." Güldü. "Paul, neler olup bittiğini kavrayamıyor musun? Görmüyor musun? İşe yarıyor. Plan işliyor!"

Telefon John arabayla eve giderken geldi. Telefonu açmak için elini cebine atarken bu evden vazgeçmesi gerekeceğini düşündü. "Evet?"

"Benim," dedi, çoktandır duymadığı bir ses. "Marvin."

"Marvin?" dedi John şaşkınlıkla. "Ama bu..." Sürpriz yeterli bir sözcük değildi kesinlikle. "Nasılsın? Nereden arıyorsun?"

Ses kısıktı, uzaklardan geliyor ve uzak ülkelerden yaptığı görüşmelerden tanıdığı bir gecikme hissediliyordu. "Nerede olduğumun ne önemi var? Ben eski günlerden konuşmak için aramıyorum. Büyük bir boku karıştırmakla meşgulsün. Hepimizin üzerine sifonu çekiyor ve iyi bir şey yaptığına inanıyorsun. Bunun için arıyorum."

"Ne?" John gözlerini kırpıştırdı. Dışarıda sokak lambaları, siyah bir kadife üzerindeki sedef renkli aylardan oluşan bir zincir gibi akıp gidiyordu.

"John, senin büyük bir adam olduğunu biliyorum, herkes senin emirlerini dinliyor, ama hayatında bir kere, senden rica ediyorum, bu sefer beni dinlemek zorundasın. Sonuna kadar. Çünkü bu sefer lanet olası şey çok *önemli*, anlıyor musun?" Derin bir nefes sesi. "Tedavi görüyordum. Bir klinikte. Ayrıntıları ve küçük sevimli anıları sana sonra anlatırım, önemli olan orada, bilen biriyle tanışmış olmam. Kesinlikle –anlıyor musun– kesinlikle sahnenin arkasını görebilen biri. Çünkü oynanan oyunun içindeydi bir zamanlar, sonra ayrıldı. Bu arada, işte bu nedenle onun peşindeler. Yeterince açık mı?"

"Hmm," dedi John kaşlarını çatarak, "evet."

"İlk balyoz senin paran. Bir trilyon doların. Faiz, faizin faizi ve beş yüzyıl, bütün hikâye işte. Bütün Fontanelli serveti yani, filmlerden,

radyolardan ve televizyondan oldukça iyi bilinen şey. Ha, oturuyor musun şu anda?"

Emin olmak için gayri ihtiyari eliyle altındaki yumuşak deri koltuğu kontrol etti. "Evet."

"İyi. Gerçekte bir Fontanelli serveti yok kesinlikle."

Tuhaf bir şekilde Marvin'in sesi normalden farklı geliyordu. Uyuşturucu almamıştı, sarhoş değildi, ama John'un anımsadığı şekilde de değildi. "İlginç," dedi dikkatlice. "Marvin şu anda zırhlı bir Mercedes'te gidiyorum, fiyatı bir milyon dolar ve bunu kendi paramla ödediğimi sanıyorum. Pizzacıda kazandığım paralarla değil, bundan çok eminim."

Görünüşe bakılırsa Marvin pek şaka kaldıracak havada değildi. "Evet, tamam, biliyoruz; sana bir yığın para verdiler. Herkes biliyor. Ama konu bu değil. Konu onun senin geldiğini sandığın yerden gelmemesi. Eski Floransa'da Giacomo Fontanelli diye biri vardı gerçi, bir tüccar ve muhtemelen senin atalarından biri, ama o arkasında para bırakmadı. Sıfır. *Nacla. Niente.*"

"Ah," dedi John. Ursula'nın bulduğu bir şeyi Marvin nereden bilebilirdi? Bundan başka kimin haberi olabilirdi ki? "Peki nereden geliyor?"

"Bir zamanlar," diye anlatmaya başladı Marvin, "80'li yılların ortalarında *Millenium Fonds* adında gizli bir proje yapıldı. Bir çeşit yatırım fonu, ama sadece para kesesi büyük olanlar girebilirdi. Bankerler, sanayiciler ve diğer büyük zenginler para yatırdı, bir trilyon dolar toplanana kadar. Senin aldığın para buydu. Geri kalan saçmalıklar, kehanet vesaire, sadece bir aldatmacaydı. Vasiyet ve diğer bütün eski belgelerin hepsi sahte. Tam bir danışıklı dövüşün içine düştün, senin dışında herkes ne oynandığının farkındaydı. Tabii bir de kamuoyunun dışında. Ama diğer herkesin bilgisi vardı. McCaine. Vacchi ailesi. Bir Michelangelo Vacchi asla olmadı. Hiç tarih kitaplarına göz attın mı? Son beş yüzyılla ilgili? Hiç kimse böylesine bir serveti bu kaos içinden tereyağından kıl çeker gibi halledebilecek kadar dâhi değildir, emin ol. Kesinlikle söz konusu olamaz. Bir aldatmacanın tam üstüne bastın,

inan bana. Bütün bu süre içinde seni kullandılar, sadece kullandılar. Baştan itibaren onların kuklası oldun. Ve şimdi John," diye ekledi, "hesap günü geldi. Şimdi hesabı almaya geliyorlar. Çünkü bir yatırım fonuna insan sadece para yatırmaz; bir zaman sonra geri kazanmak ister. Az bir şey değil bu."

"Hesap günü mü?" diye tekrarladı John tedirgin bir şekilde. Marvin'in zırvalarında onun tüylerini ürperten bir şeyler vardı. Ya da bunu söyleyiş biçiminde, ses tonunda. "Neden söz ediyorsun Marvin? Bunun doğru olduğunu farz etsek bile; bütün bu olanların kime faydası olabilir?"

"Mesele bu değil, *shit*. Söz konusu olan neyin olduğu değil. Neyin *olacağı*. Ee, bir ampul yandı mı?"

John, pencerenin camını açıp telefonu gecenin karanlığına fırlatmak istiyordu. "Hayır, üzgünüm."

"Dünya devleti dostum. Bir dünya devleti kurmaktasın. Bu tam da onların istediği şey. Bütün geri kalanı, soyun en genç erkeği, miras, kehanet; bütün bunlar tiyatro. Şov dünyası. Bir gösteri için yapılan uydurmalar. İnsanları etkilemek için. Onların istediği şey bir dünya hükümetinin meydana gelmesi, sen de insanlara bunu yaptıracak, hatta heyecanla katılmalarını sağlayacak araçsın. Çünkü insanlar sana inanıyor. Sen vârissin, kehaneti yerine getireceksin, sen hepimize geleceği geri vereceksin, amin. *Shit*, dostum. Bir pislik olacaksın. Bir dünya devleti, bu da manipule etmek zorunda kalacakları, rüşvet verecekleri ya da arkaplanda yönetecekleri yerlerin teke inmesi demek. Onlar için her şey daha kolay hale gelecek. Hepimizin üzerinde nihai kontrolü ele geçirecekler. Derilerimize barkod yapıştıracaklar ve biz kredi kartımızı evde bırakabildiğimiz için müthiş heyecan duyacağız. Bizi çocuk yapmamaya ikna edip gelecekteki köle işçilerini tam istedikleri şekilde kendi laboratuvarlarında üretecekler. Gelecekte bir gün sadece onlar kalacak, aşağı yukarı bin aile, dünyanın mutlak hâkimi olacaklar, hükümdarlar sınıfı; ve biz, geri kalanlar, onların köleleri,

beyinsiz, savunmasız, *etten* başka bir şey olmayan yaratıklar olacağız. John senden bunu durdurmanı istirham ediyorum!"

Bir an ona inandı. Bir an bir perdenin ikiye ayrıldığını ve dile getirilemez bir iğrençliğin oynandığı bir sahnenin gözler önüne serildiğini görür gibi oldu, devasa ölçülerdeki bir komplo, sadece bir bakışın bile insanın aklını başından alacağı korkunç bir dünya. Sonra Marvin'in diğer sanrılarını anımsadı; Rosweir'deki uzaylılar, Hopi Kızılderilileri'nin efsaneleri, Carlos Castenada'nın uyuşturucu felsefesi, eski German alfabesinin ilahi güçleri ve değerli taşların tedavi özellikleri. "Elvis'in hâlâ yaşayıp yaşamadığı konusunda ne diyor senin şu esrarengiz tanıdık?"

"Ne?" dedi Marvin, "Hey, bu bok da ne demek oluyor şimdi."

"Marvin, unut gitsin. Bu olanaksız. Kimse bunları planlamış olamaz."

Kıtalararası telefon görüşmelerinde karşılaşılan bir gecikmeden sonra ulumaya benzer bir ses duyuldu. "Onların neler yapabileceğini bilmiyorsun! Her şeyin içine sızdılar, her organizasyonun, her partinin... her şeyin arkasında onlar var, gerçekten her şeyin arkasında... Ve senin hayal bile edemeyeceğin teknolojilere sahipler, hipnoz, inanılmaz uyuşturucular, senin auranı bile etkileyebilirler..." "Evet. Bunları yapabileceklerini hayal edebiliyorum."

"Evet dostum, sana şunu söyleyeyim ki, 40'lı yıllarda dünyaya inen uzaylıların teknolojilerine de sahipler. Hipermanyetik uçan dairelerle Mars'a uçup kendi şehirlerini kuruyor ve bize orada sadece kırmızı çöllerin olduğunu söylüyorlar..."

"Marvin?" diyerek kesti John onu. "Bütün bunlar zırvalık. Bunları sana kim anlattıysa bir tahtası eksik olmalı. Ya da yalan söylemiş. Dünya devletiyle ilgili anlattıkların bile doğru değil. Ben bir dünya devleti kurmuyorum."

"Ama her şey sonuçta buna varacak."

"Elli yıl sonra belki. Şu anda konu sadece bir *Dünya Sözcüsü* seçmek, en fazla birkaç vergi konusunda değişiklik yapılacak ve..."

"Ah dostum!" Marvin kusuyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bilmem gerekirdi. Seni ele geçirmişler. Ruhuna sahip olmuşlar. Lanet olsun dostum. Senin beyninde oturuyorlar John ve sen bunun farkında değilsin!"

"Benim beynimde kimsenin oturduğu yok."

"Lanet olsun, onların senin sesinle *konuştuklarını işitebiliyorum!*" diye bağırdı Marvin ve bağlantı kesildi.

John telefonu kulağından çekti, tedirgin bir şekilde bakıp kapattı. Peki Marvin onun numarasını nereden bulmuştu? Bu noktada McCaine'in pek de haksız olmadığı anlaşılıyordu. Gerçekten de onunla her türlü kontaktan kaçınması gerekiyordu.

John Fontanelli'nin bu düşüşüne az da olsa sevinenler kısa süre sonra adaletin bakışlarının kendi servetlerine yöneldiğini kavradı.

Yeni bir baskı biçimi ortaya çıktı. Her yerde zenginler ile güçlüleri müşterileri arasında sayan ve şimdiye kadar sadece suskunlukları ve fark edilmezlikleriyle parlayan avukatlar *dünya sözcülüğü*ne aday olmanın vatan hainliği olarak da değerlendirilebileceğini "keşfetti". Sonuçta kanun kitaplarının çoğu, yüksek cezalı, yabancı orduya katılma suçunu tanıyordu: Global bir referandumda oy kullanmak da anlam olarak aynı şey değil miydi? Paneller, televizyon programları ve gazetelerde, karşıt görüşlerdeki hukukçularla yapılan şaşırtıcı tartışmalar alevlendi.

Sayısız şirket zorla çalışanlarına oylamalardan uzak duracaklarına dair kâğıtlar imzalattı. "Yasal olarak bağlayıcı değil," diye bağırıyordu diğer avukatlar ve şirketler aleyhine düşünce özgürlüğünü kısıtladıkları için davalar açıyorlardı. Ama davalar seçim periyodundan daha uzun sürebilirdi, herkes tedirgin olmuştu artık.

Referanduma karşı gruplar seçim merkezlerine seçim gözlemcileri göndereceklerini açıkladı: Seçimden çok seçmenleri izleyip seçimlere katılanların bir listesini çıkarmak için. Bu listelerin sonra ne yapılacağı konusunda çok şey anlatan bir suskunluk hüküm sürüyordu ve bu her türlü somut tehditten daha sindiriciydi. *We the People* Organizasyonu

onların bu eylemini pek de kolay yasaklayamıyordu, sonuçta seçim sürecinin açıklığı işin temeliydi ve her vatandaşa görüşünü bildirme hakkı garanti edilmişti, planın bütününe karşı olanlar için bile.

Baskı. Tedirgin etme. Sindirme. Anketler tahmini seçime katılma oranlarının hızla düştüğünü gösteriyordu. Hatta bu anketlerin birçoğu üzerinde oynanmıştı, oylamaya katılmak isteyenlerin cesaretini kırmak için.

Bekliyordu. Kahverengi duvar kâğıtlarının karşısında iğrenç görünen koyu sarı çarşaflı iki kişilik bir yatakta oturmuş, odanın kapısına gözlerini dikmiş bekliyordu. Her beş dakikada bir yerinden fırlıyor, pencereye koşuyor ve yüzyıllık duman kokusu sinmiş perdelerin arasından öndeki alana, girişe, park yerlerine bakıyordu. Arabalar geliyor, arabalar gidiyordu. Fransızca konuşan ve arkalarında tutkulu bir gece bırakmış gibi görünen genç çiftler arabalara biniyordu. Büyük kareli gömlekli, balık yemi asılı şapkalarıyla yaşlı ve yalnız adamlar oltalarını hazırlayıp soğutucu kutularını yerleştiriyorlardı. Arka koltuklardaki bebekler zırıldıyor, anneleri tarafından susturuluyordu. Hafta sonları lanet bir kalabalık oluyordu.

Motelin küçük bir büfesi vardı, adı Super Marche olmasına rağmen açık bir gazete büyüklüğündeydi ve bazen oraya koşturup patates cipsi, çikolata, kim bilir ne zamandır orada duran lastiğe benzeyen, içinde tatsız tuzsuz tavuk, salam ve lahana salatası olan, iğrenç kokan sandviçlerden alıyor ve her şeye rağmen onları yiyordu. Aç olduğu için değil, bir değişiklik olsun diye. Paranın üstünü alırken bunların Kanada çeyrek doları olan *quarter*lar şeklinde olmasına dikkat ediyordu, çünkü televizyon sadece bunları kabul ediyordu. Bir saat bir quarter tutuyor; genellikle de bir polisiye filmi gerilimin doruğundayken zaman doluyor, birden resim kayboluyor, onu dört bir yandan üzerine hücum eden ve ezen gerçekliğin içine geri gönderiyordu.

İçinde deprem oluyordu. Derisinin altında küçük hayvanlar dolaşıyor ve aklını azar azar yiyordu sanki. Kemiklerinden gelen ve onu

çaresizlik içinde bırakan bir titremeydi bu. Öylece bekliyordu, koyu sarı çarşafların üzerinde oturuyordu. Kırıntı içindeydi yatak, gözleri kapıda. Adam nihayet geldiğinde ona elini uzatmak için yerinden doğrulamadı.

"Yüzüme gözüme bulaştırdım," dedi olası soru gelmeden önce.

Adam ona baktı. Önce oturmak istemedi, sadece plastik torbaları ve kraker paketlerini ayağıyla bir kenara itip ve ona bakmakla yetinmişti, ama şimdi oturmak zorundaydı. "Bu da ne demek?" diye sordu. O da olup biteni anlattı.

Telefon görüşmesinden sonra UFO'lardan ve Mars'taki şehirlerden söz etmenin belki de yanlış olduğunu düşünmüştü; bunların Bleeker'ın ona anlattığı şeylerle alakası yoktu, kendiliğinden bunları da olaya katmıştı. Sonuçta o da birkaç kitap okumuş, birtakım şeyler duymuştu ve iki kere ikinin kaç ettiğini biliyordu. John'a bu kadarı fazla gelmişti ve dinlemekten vazgeçmişti. Ama en iyisi Bleeker'a bundan hiç söz etmemekti. Birine her şeyi ayrıntısına kadar anlatmanın âlemi yoktu.

"Bu da ne demek?" diye sordu Bleeker bir kez daha telefon konuşmasının geri kalanını anlattıktan sonra.

Marvin ona baktı, zamanın geçmesini bekledi, söylemekten çekiniyordu. "Onu ele geçirmiş durumdasınız," dedi en sonunda. "Bir şekilde. Hipnotik olarak ele alırsak, ne bileyim. Ama o... kendini tamamen saklıyor, eğer ona bir şey anlatılacak olursa. Tamamen. Asla bir geçiş bırakmıyor."

Bu sözlerden sonra Bleeker'ın rengi attı, ölü gibi solgun bir halde, derin bir sarsıntı içinde faltaşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. "Öyleyse insanlığın kaderi mühürlendi," dedi.

Bunu bir kez daha söyledi, sonra defalarca, kötü tanrılara yemin edercesine; sesi ruhunun derinliklerinde çalan bir Çin gongundan geliyordu sanki.

Haziran 1998 Cuma günü, New York saatiyle öğlen saat on ikide *dünya sözcülüğü* için verilen on haftalık başvuru süresi sona erdi.

Toplam olarak 167.411 başvuru yapılmıştı, bunlardan sadece 25'i istenen kriterlere uygundu. Çoğu yeterince ya da hiç imza içermiyordu; listelerin çoğu isimlerin kontrol edilebilir olması şartına uymuyordu; listelerden 12 tanesinde imza konusunda sahtekârlık yapılmıştı, bu da başvuruyu geçersiz kılıyordu. Yine de ilk seçim için hazırlanacak oy pusulası etkileyici bir uzunlukta olacaktı.

Adaylar arasında sadece 12 kadının olması genel bir hoşnutsuzluk yaratmıştı, ama artık yapacak bir şey yoktu ve seçim başkanı Lionel Hillman'ın dediği gibi, bu durum belki de dünyanın şu anki hali hakkında bir fikir veriyordu. Birkaç eski devlet başkanının yanında ünlü oyuncular, başarılı girişimciler, önemli yazarlar ve tanınmış sporcular da vardı; bunların arasında bir de Güney Amerikalı bir futbol yıldızı (bahisçilere göre şansı hiç de az değildi), ayrıca tartışmalı bir tarikatın lideri, eski bir porno yıldızı, gerçek bir kral (bir Afrika kabilesinden) ve gerekli imza sayısını nasıl topladıkları bir sır olarak kalan çok sayıda tanınmamış insan bulunuyordu. Sadece 34 aday altmış yaşından küçük ama kırk yaşından büyüktü. Ayrıca adayları ülkelerine göre sınıflayan bir istatistik de yayınlandı, ama başka bir kategori yoktu.

27 Haziran cumartesi günü Birleşmiş Milletler'in genel kurulunda seçim periyodunun başlaması nedeniyle bir seremoni yapılacaktı. Kofi Annan bir konuşma yapacak, ayrıca onun konuğu olarak Lionel Hillman artık oldukça iyi bilinen seçim kurallarını bir kez daha anlatacak ve bütün bunları tüm dünyaya aktaran kamera kısa bir süre için, konuk olarak davet edilmiş bulunan John Fontanelli'ye yönelecekti. Neden ve yer konusunda ateşli tartışmalar yapıldı ama genel kurula katılan delegeler az bir farkla lehte karar aldılar. Manhattan'ın güney tarafındaki Birleşmiş Milletler alanında nelerin olup nelerin olmayacağını kendileri belirlemek durumunda oldukları için, hükümetler istedikleri kadar ateş püskürebilirdi. (Bu şu anlama geliyordu: Genel sekreter delegelerle yaptığı özel görüşmelerde, Birleşmiş Milletler'in *Dünya Sözcüsü*'nü gayriresmî bir şekilde, gelecekteki şefi olarak görmekle iyi yaptığı yolundaki kanaatini saklamadı, aksi takdirde muhtemel bir

dünya parlamentosu başka bir yerde oluşturulabilir ve bu da Birleşmiş Milletler'i etkisiz hale getirebilirdi.)

John Fontanelli ve adamları Küresel Referandum Açılış Seremonisi'nin arifesinde New York'a gitti. Uçuş sırasında en son anketlerin sonuçları geldi, bu sefer dünyanın çeşitli yerlerinde yoldan geçenler yapılan amatörce röportajların amatörce sayımından ibaret değildi, aksine *New York Times* tarafından seçkin araştırma kumrularından birine yaptırılmış bir çalışmaydı. Metotlar bilimin en son geldiği noktada, deneklerin seçimi karakteristik, sayılar güvenilirdi.

Ve sonuçlar sarsıcıydı.

"Altımıza ettik, John," dedi Paul faksı inceleyerek, sanki orada beyaz üzerine siyah harflerle hafif eğik bir şekilde basılmış şeylerden bazılarını değiştirmeyi umuyordu. "Eğer katılım yüzde on beş civarında olursa *Dünya Sözcüsünü* unutabilirsin. O zaman sadece bir fıkra figürü haline gelir."

John faks kâğıtlarını aldı, okudu ve hiçbir yorum yapmadan geri verdi. "Hayır," diye karşı çıktı Paul konuşmaya devam etmek isteyince. "Tartışma yok. Sonuna kadar gideceğiz, kim ne derse desin."

New York'a gelmeleri üzerine yapılan basın toplantısı için otelin en büyük salonu bile yetmedi. Orada fotoğraflar çeken, mikrofonlar uzatan binlerce gazeteci olmalıydı ve hepsi, herkes anket sonuçlarını okumuştu.

"Bir anket oylama demek değildir," dedi John Fontanelli. "Sadece bir anın fotoğrafıdır. Yirmi hafta sürecek bir seçim periyodumuz var ve bu süre zarfında adaylar *Dünya Sözcüsü* olabilmek için bizim oylarımızı almaya çalışacak. Kasımda, oyların sayımından sonra bu konuda daha çok şey biliyor olacağız."

Bağrışmalar, kargaşa. Bir soru dahi işitmek imkânsız. John hiç aldırış etmeden konuşmayı sürdürdü, aklına o an ne gelirse söylüyordu. Yorgundu. Projenin başarısızlığını düşünmek itiraf edebileceğinden daha fazla ürkütmüştü onu.

778.000.000.000 $

"Sadece 251 aday arasında bir karar vermenin eşiğinde değiliz," dedi. "Daha temel bir karara varmanın eşiğindeyiz, yani bir boyut daha genişletilen demokrasi ile yeni bir feodalizm çağı – bu sefer bir holding feodalizmi arasında bir seçim yapacağız."

Onlar büyük bir heyecanla bu sözü not alıp başkalarına iletirler ve atacakları manşeti düşünürken... John sadece bir boşluk hissediyordu. İçindeki ses konuşmaya devam etmekten, daha sonra pişman olabileceği bir şey söylemektense susmasının daha iyi olacağı yolunda uyarıyordu onu. Ama kendini durduramıyordu, bütün sağduyu kurallarından ve argümanlardan daha güçlü bir nedenden dolayı konuşmaya devam etti. "Beni bu yere yerleştiren ve bu işle görevlendiren Tanrı ise," dedi John Salvatore Fontanelli adamlarının ve topluluğun şaşkın bakışları altında, "o zaman o şüphesiz benim bilgilerime ve vicdanıma göre doğru bulduğum şeyi yapmamı istiyordu. Ve benim doğru bulduğum şey yapılmakta olandır. Büyük zorluklarla karşılaşacağız. Eğer amaçlarımıza insani ve namuslu yoldan ulaşamazsak varlığımızı sürdürmeye layık değiliz demektir." Depresyondaki birinin terapistiyle yaptığı konuşmaya benzedi, demişti o noktada aniden basın toplantısını kesmeyi başaran Paul Siegel daha sonra.

Seremoniye katılacak olanlar yerel saatle saat ikide genel provaya çağrıldı, kimin ne zaman nereden geleceğiyle nereye gideceğini bir kez sahneye koymak ve ışıkçılara ışığı ayarlama imkânı sağlamak için. John yorucu bir akşam ve suskun bir sabahın ardından limuziniyle gitti, bu kez yalnızdı, sadece Marco ve diğer iki koruma eşlik ediyordu ona, çünkü Paul günü holdinglerin temsilcileriyle yaptığı görüşmelerle geçirmekteydi. Anlaşılan ilk satın aldığı firma yine ilk satacağı firma olacaktı: Mobil Corporation, göründüğü kadarıyla Exxon'la ilgileniyordu.

Onu neredeyse göremeyecekti. Arabanın kapısı açılınca inmiş, kırmızı halı boyunca ilerlemiş, dünyanın çeşitli yerlerinde sayısız kereler yaptığı gibi, bekçilerin ve diğer personelin yanından geçerek,

önemli kişilere dikkat ederek yürürken aniden bir ses duymuştu: "Merhaba kardeşim."

John hızla çevresine bakındı, yüzlerin arasında sesin sahibini aradı ve nihayet buldu: "Lino?"

"Sürpriz," dedi kardeşi yamuk bir sırıtmayla. Orada, onlardan biriymiş gibi Birleşmiş Milletler üniformalı iki korumanın arasında duruyordu.

"Lino?... Burada ne yapıyorsun?"

Lino kemerindeki tabanca kılıfına vurarak, "Seni korumamın iyi olacağını düşündüler."

"Sen?" John kafasını sağa sola salladı. "Neden ki?"

"Emir emirdir. Geçen cumartesi Bering Denizi'nde kıçım donuyordu ve mutlu olduğumu hiç mi hiç düşünmemiştim."

"Peki savaş uçağını nereye bıraktın?"

Lino gergin dudaklarla üzerlerindeki örtüye ve bütün üye ülkelerin bayraklarının asılı olduğu direklere baktı. "Burası biraz dar," dedi gülümseyerek, "onunla burada manevra yapmak zor."

Yaşlanmıştı. Kuzeyin soğuğu yüzünde derin kırışıklıklara yol açmıştı sanki ve bir zamanlar son derece koyu renkli olan saçlarında buzumsu beyazlıklar oluşmuştu. Gözlerinde acı okunuyordu.

John onu kollarından tuttu ve içeriye, sakin bir köşeye çekti. "Lino, çok üzgünüm," dedi gırtlağına bir şeyler düğümlenirken. "O zamanlar yaşanan şeyler yüzünden..."

Lino kafasını sağa sola salladı. "Üzülmene gerek yok John. Benim suçum... Ne diyeyim, zeki olduğumu sanmıştım. Oysa süzme bir budalaydım."

"Uçmana izin vermiyorlar artık, doğru mu?"

"Senin yüzünden değil, sakın aklına bir şey gelmesin. Yukarısı çok soğuk, ısınmak için bazen bir ton viski içmek gerekiyor." Lino dudaklarını kemiriyordu, en azından bu âdetinden vazgeçmemişti "Vera şu gayrimenkul tüccarıyla evleneli beri kendimi iyice bırak-

tını. Beni sokağa atmak üzereydiler. Çok fazla bir şey kalmamıştı. Beni kutuplara nöbetçi dikmeyi daha ağır bir ceza olarak gördüler."

"Ve yine başka bir sebepten seni buraya geri gönderdiler."

Lino şükranla gülümsedi. "Evet, komutanla kavga ederken biraz sert vurdum galiba..."

Güldüler ve ardından kucaklaştılar, biraz beceriksizce oldu, çünkü bunu çocukluklarından beri yapmamışlardı, çok kısa sürdü.

"Bu gerçekten de çok tuhaftı," dedi Lino gizlice ovuşturduğu nemli gözlerle. "Buraya gelişimi kastediyorum. Komutan sadece bir telefon açtı ve küt, ilk uçakta oturuyorum. İlk başta benden kurtulduğu için memnun olduğunu sanmıştım, ama sonra sanki birinin bize bir şans vermek istediğini düşündüm, tekrar barışmamız için. Bilmiyorum."

"Olabilir elbette," diyerek başını salladı John. Kardeşine baktı. "Eve gittin mi?"

Lino düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kırkıncı evlilik yıldönümünde. Annemiz senin için Bulgaristan'da bir yerlerdeki bir fabrikanın evlilik yıldönümlerinden daha önemli olmasından dolayı büyük bir hayal kırıklığı içindeydi."

"Hımm," yaptı John. "Gelecek cuma kırk ikinci yıldönümleri yanılmıyorsam, değil mi? Buradaki işler hallolunca bir hafta kalabilirim..."

O sırada Asyalı zarif bir kadın John'a doğru geldi. "Bay Fontanelli? Özür dilerim. İçerde sizi bekliyorlar."

John kusura bakma der gibi Lino'ya baktı. "Ama işler henüz bitmedi gördüğün gibi."

"Emir emirdir," dedi Lino ve bir asker selamı verdi. "Git, ben buralara dikkat ederim."

"Pekâlâ."

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun yapıldığı salon belki de insanoğlunun yaptığı en etkileyici parlamento binasıydı. Bu bütün kompleksin içinde, Birleşmiş Milletler'in dünyayı saran bir zeytin dalı

şeklindeki amblemini içeren tek toplantı salonuydu. Fark etmemek imkânsızdı. Salonun altın kaplamalı ön kısmında asılıydı. İzleyicinin bakışlarını benzersiz bir şekilde yöneten ve heykellerin ruhunu bitmiş olarak yeniden yansıtan bir mimariyle çevrelenmişti. İki devasa, eğik konumlandırılmış koyu renkli duvar çıkıntısı cesurca bir kıvrımla parke zemini sarıyordu. Dar pencerelerin arkasından burada yapılan iş için vazgeçilmez olan tercümanlar görünüyor, ama bakış duraksamadan ilerlemeye devam ediyordu, öne, podyuma doğru ve aşağı, kürsünün üzerine ve orada kim dururusa dursun, mekânın mimari açıdan en can alıcı noktasında -gözden kaçması imkânsızdı- ama aynı zamanda küçük görünüyordu, sadece bir insan işte, diğer insanların beraberliğine ve dayanışmasına muhtaç.

Bin sekiz yüz delege alıyordu salon, uzun, kıvrık, sarıya çalan açık yeşil masalarda oturuyorlardı, her birinin önünde bir mikrofon vardı. Parke zeminin üzerinde büyük bir kubbe duruyor ve kubbeden sarkan lambalar yıldız gibi görünüyordu. Bu salona ilk defa giren biri, kim olursa olsun nefesi kesilir ve insanın neler yapabileceğini bir parça sezer.

Haziran gününün öğle sonrasında bu haşmetli salon neredeyse boştu. Podyumun önünde birtakım insanlar duruyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı, bunlardan iki tanesinin omzunda televizyon kamerası vardı ve üzerlerinde asılı lambalar yanıp sönüyordu. Bir elinde dosya, diğer elinde telsiz bulunan biri elini kolunu sallayıp sağa sola emirler yağdırıyordu. İşçi tulumu içindeki adamlar yerlere kalın kablolar döşeyip bunları siyah bantlarla yapıştırıyordu. Genel sekreter kürsünün arkasında duruyordu. Birinin yüzünün önünde ışık ölçümleri yapmasını izliyordu sükûnetle. Lionel Hillman belirli bir uzaklıkta, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette bekliyor ve elinde başka bir dosya bulanan bir başka adamın kendisine söylediklerini dikkatle dinliyordu.

Buna karşın John Fontanelli'nin kendisi için belirlenen yerde oturup kameranın onu göstereceği anı beklemekten başka yapacak işi yoktu, o esnada onurlu bir yüz ifadesi takınacak ya da en azından o sırada

burnuyla oynamayacaktı. Öğrenmesi gereken tek şey ne zaman ve hangi kapıdan gireceğiydi, bunu da çabucak öğrendi. Şimdi orada öylece, içi kardeşiyle meydana gelen bu beklenmedik barışmanın verdiği huzurla dolu olarak oturuyor, diğerlerini izliyor ve kendini oditoryumun atmosferine bırakıyordu.

Avutucu bir güven duygusu yayılıyor gibiydi mekândan, sabırlı, sert, neredeyse kalın kafalı bir inatçılık; Mahatma Gandi ve Martin Luther'in ruhları burada kendilerini evlerinde hissedebilir. *Buna rağmen* bu duvarlar konuşuyor gibi görünüyordu ve *günün birinde* boş banklar fısıldaşacaktı. *Bu sadece bir zaman meselesi.* Günün birinde bir dünya parlamentosu oluşacak, bütün yeryüzünü bir dünya hükümeti yönetecek ve bu o sırada yaşayan insanlara tamamen olağan bir şey olarak görünecek. Çocuklar tarih derslerinde kıtaların ülkelere bölünmüş olduğunu, ülkelerin kendi hükümetlerine, kendi ordularına ve kendi paralarına sahip olduğunu öğrenecek ve bunlar onlara, bir zamanlar Kuzey Amerika'nın bir İngiliz eyaleti olması ve kölelerin sığır muamelesi görmesi kadar saçma gelecek.

John bakışlarını kubbeye kaldırdı. Belki de burası dünya parlamentosunun binalarından biri olacak, saygın ve gelenek yüklü. Bu olası geleceği neredeyse bedensel olarak hissedebiliyordu. Şu ön tarafta dünya başkanının durduğunu görüyordu –ya da bir kadındı bu– bir hükümetle ilgili açıklama yapmaktaydı. Parlamento sıralarından yükselen görünmez bir tedirginlik işitiyordu, çünkü hâlâ partiler, düşünce farklılıkları, para, etki ve izlenmesi gereken yol hakkında tartışmalar vardı. Aniden büyük bir berraklıkla görmeye başlamıştı, bu gezegende insanlar olduğu müddetçe bu şekilde kalacaktı, çünkü bu insan olarak yaşamak denen şeyin bir parçasıydı. Ve duvarların arkasındaki dünyayı hissediyordu, büyük, karmaşık ve vahşi bir dünya, tuhaf modalar ve acayip teknolojilerle, insanlarla, düşüncelerle ve hâlâ düşünülmemiş fikirlerle dolu bir dünya, çeşitli yaşam biçimlerinin canlı bir kozmosu, ayrılmalara ve çatlaklara izin vermeyen nefes kesecek kadar karmaşık bir bağımlılıklar ve karşılıklı ilişkiler ağıyla bir arada

tutulan bir dünya. Ayrılmalar için yapılacak çabaya en ufak bir istek bile duymayan bir dünya hissediyor ve bundan hoşlanıyordu. *Evet*, diye düşündü. Evet.

Daldığı hayallerden gerçekliğe güçlükle dönebildi, gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı, elinde telsiz olan adam onu işaret ediyordu: "Hazır mısınız Bay Fontanelli? Şimdi her şeyi baştan sona sahneye koyacağız."

Giriş kısmı beklenmedik derecede aydınlık ve gürültülüydü. Medya da kendi genel provasını yapıyor, düzinelerce devasa projektörden ışık seli akıyor, insanlar karmakarışık bir şekilde yürüyor, fişleri iç içe geçiriyor, kameraları statiklere monte ediyorlardı. John çevresine bakındı, dışarıda bekleyen arabayı gördü, gözleri Lino'yu aradı, ama hiçbir yerde görünmüyordu. Kalabalığın arasından kendine doğru gelmekte olan Marco'ya el salladı.

"Birisi sizinle konuşmak istiyor," dedi ve John'un kafasının üzerinden bir yerleri işaret etti.

John arkasına döndü, o sırada bir darbe hissetti, bir tane daha ve ardından bedenini yakan sıcak bir ağrı. Dizlerinin bağı çözüldü. Çevrede insanlar çığlıklar atarak oradan oraya koşuşturuyordu; seslerden, hareketlerden oluşan ateşli bir koro. Bu sırada John bedeninin alt kısmına baktı, karnının ve oraya bastırdığı elinin kana bulandığını gördü. Parlak bir kırmızı adamakıllı fışkırıyordu. Birdenbire çoktan unuttuğu, sürekli gözden kaçırdığı bir şeyi hatırladı. *Vasiyet*, diye bağırmaya çalıştı çevresini saran insanlara, ama onlar sürekli bağrışıp çağrışıyorlardı ve onu dinlemiyorlardı. Bir şekilde o da sanki dudaklarından ses çıkmıyormuş duygusuna kapıldı. Ağzında bir demir tadı vardı, gırtlağından aşağı sıcak bir sıvı akıyor, ses tellerini boğuyordu.

Artık dünya onun çevresinde dönüyordu, ağır bir bale gibi, her şeyi görüyordu, anlamamışlar mıydı? *Vasiyet*. Anahtar buydu. Büyük hata. Karnından kan fışkırıyordu, onu dinlemiyorlardı.

Birisi üzerine doğru eğildi. Marco, gözleri yaş dolmuştu. *Vasiyet!* Bundan kurtulmak çok önemliydi. Kendini çağıran bu şefkatli karanlığa gömülüp gidemezdi, barış ve huzurla onu kandırmaya çalışsa da. Daha önce anımsadığı şeyi onlara söylemeliydi, belki de çok geçti...

Vasiyet. Vasiyetim hâlâ McCaine'de. Yenisini yapmayı unuttum. Eğer ölürsem her şey ona kalacak...

Şef Dedektif Robert A. Wilson yönetimindeki bir araştırma komisyonu bütün soruşturmalarının sonucunda bin sayfa tutan bir rapor hazırladı, sonraları bu Wilson Raporu *olarak anılacaktı.*

Buna göre Marvin Copeland\ 1968 New York doğumlu, 3 Eylül 1997 tarihinde orta dereceli eroin bağımlılığı belirtileriyle Kanada'nın Quebec bölgesinde bulunan Landsteiner Klinik'e uyuşturucu tedavisi için getirilmiş ve Marvin Bruce adıyla kaydedilmiştir. Araştırmacılarca takma ad kullanımının yaygın bir uygulama olduğu belirtilmiştir; çünkü zaman zaman ünlü ailelerin fertleri de oraya tedavi için gelmektedir ve gizliliğin sağlanması işletmenin temel kurallarından biridir. O sırada Copeland'in Fransız polisi tarafından arandığı, kendi ifadelerine göre klinik personeli tarafından bilinmemektedir.

Copeland'in ortadan kaybolmasının görünüşe göre işsiz bir savcı yardımcısı olan Italyan uyruklu Constanza Volpe'nin aşırı dozda eroin almaktan dolayı 31 Ağustos'ta Paris'te bir otel odasında meydana gelen ölümüyle bir bağlantısı vardır. Diğer otel müşterilerinin çiftin odasından gelen çığlıkları duymaları sonucu otel yönetimi polise haber vermiş ve bunun üzerine Copeland tutuklanmıştır. Copeland tutukluluğu süresince ifade verecek durumda olmadığından 19. Arrodissement Hapishanesi'nin hastanesine yatırılmıştır. Orada, sabahın erken saatlerinde anlaşılmaz bir şekilde ortadan kaybolmuştur.

Aynı şekilde Copeland'in Kanada'ya nasıl geldiği de belirsizdir. Kliniğe girdiği sırada orta yaşlı bir adam kendisine refakat etmiş ve bu kişi Brian Smith ismini vermiştir. Hastane ücreti Vancouver'daki First Pacific Bank'taki Ron Butler adına kayıtlı bir hesaptan havale

edilmiştir. Bu hesap 2 Eylül1997 tarihinde oldukça yüklü miktarda bir peşin parayla açılmış olup hesaptaki tek işlem hastane masraflarının ödenmesidir. Ron Butler adında bir kişi bulunamamıştır ve bıraktığı belgelerin sahte olduğu anlaşılmıştır, ama bu durum son ana kadar bankadaki hiç kimsenin dikkatini çekmemiştir.

Copeland dokuz aydan daha fazla bir süre klinikte kalmış ve oradaki normal bedensel rejenerasyon ve psikoterapi programına uymuştur. 10 Haziran 1998 tarihinde, doktorların ifadesine göre planlandığı şekilde taburcu olmasından üç hafta önce Copeland klinikten kaçmıştır. Çalışılmış olan güvenlik deneyimlerine göre bunun için dışardan yardım almış olması gerekir. Ortadan kaybolduğu yaklaşık olarak dört saat sonra fark edilmiştir; hemen köpekler ve kliniğe ait helikopterle başlatılan aramalar sonucu bulunan izler klinik yolundaki bir park alanında sona ermektedir. Görünüşe göre Copeland oradan itibaren kaçışına bir araçla devam etmiştir, ki bu da dışardan bir yardım aldığını kanıtlamaktadır.

11 Haziran günü öğleden sonra Copeland Highway 113 numarada bulunan Wooden Grizzly adındaki motelde bir daireye yerleşti ve orada 14 Haziran sabahına kadar kaldı. Otel kayıtlarına göre o sırada Toronto'da çalınmış olan bir Mitsubishi Colt sahibiydi. Otel çalışanlarının ifadelerine göre o günlerde Copeland yemeklerini odasında alırken diğer ihtiyaçlarını otelin büfesinden karşılıyor ve bunun dışında da odasından hiç ayrılmıyordu, iki uzun telefon konuşması yapmıştı, ki bunlardan birincisi 11 Haziran günü akşamın geç saatlerindeydi, ikincisi ise ertesi gün. Santral kayıtlarına göre aradığı numaralardan ilki John Fontanelli'nin Londra merkezine, İkincisi ise Fontanelli'nin kişisel cep telefonuna aitti. 13 Haziran akşamı siyah bir spor arabayla gelen bir ziyaretçisi oldu, muhtemelen bir Corvette'ti bu araba ve adam yaklaşık olarak üç saat Copeland'le birlikte kaldı. Ertesi sabah Copeland oteli terk etti.

Sonraki rotasını tam olarak söylemek zor. Sadece Lac St. Jean yakınlarındaki bir yer olan La Dore'da dikkati çekecek kadar çok miktarda meyve aldığına dair işaretler var, ağırlıklı olarak kavun. Tanıklar Highway 167 yakınlarındaki küçük Lac Le Barrois Gölü kıyısında atış talimleri

yapan bir adam gördüklerini ifade ediyor. Adı geçen yerde daha sonra meyve parçaları bulunmuştur, bunların kurşunlarla parçalandığına şüphe yoktur.

Yakınlarının verdiği bilgilere göre bu adam daha önce asla silah kullanmamış ve hiçbir askeri eğitim de almamıştır.

Belirsiz olan şeylerden biri de Copeland'in sınırı nerede geçtiği. Bir sınır görevlisi gri bir Mitsubishi içinde rahatsız görünümlü, Copeland'in tanımına uyan bir adam anımsıyor; üzerinde ve arabasında uyuşturucu araması yapmış ama hiçbir şey bulamamış, özellikle de herhangi bir silah.

Kesin olan, Copeland'in 22 Haziran sabahı New York'a ulaştığıdır, çünkü sabah sekiz buçuk civarında devriye polisi Warren Martin onu arabasını durma yasağı olan bir yerde bulmuş ve çalıntı olduğunu saptamıştır. Bununla beraber Copeland hiçbir zaman arabasına geri dönmemiştir. New York'taki bütün bir haftayı nerede geçirdiği de saptanamamıştır. Tanıdıklarından hiçbiri, söylediklerine göre onu misafir etmemiş; fakat onun muhtemelen eski bir sevgilisinde kaldığı yolunda çeşitli tahminler yapılmıştır.

Cumartesi günü Birleşmiş Milletler binasında Küresel Referandum Açılış Seremonisi, yani Dünya Sözcüsünün seçimi için seçim döneminin resmî açılışının yapılacağı basın aracılığıyla bütün kamuoyunca biliniyordu. Genel provanın ne zaman yapılacağı da birçok yoldan kolayca öğrenilebilirdi, bina yönetimine telefon etmek gibi mesela. Bütün Birleşmiş Milletler alanı o gün bütün ziyaretçilere kapalıydı. Bu nedenle normal günlerdeki alışılmış güvenlik önlemleri (metal detektörleri vesaire) uygulanmamıştı, ama Birleşmiş Milletler'in güvenlik elemanlarına ek olarak birçok özel koruma görevlisi de Bay Fontanelli'yi korumakla görevlendirilmiş, bu da yeterince güvenlik önlemi alındığı duygusunu pekiştirmişti.

Özellikle üzerinde durulması gereken bir şey de, John Fontanelli'nin büyük kardeşi Lino'nun o gün güvenlik güçleri arasında bulunmasına yol açan şaşırtıcı koşullardır. Amerikan Hava Kuvvetleri'nin eski savaş pilotu olan Lino Fontanelli 1995 Mayısı'nda "Bleeker Skandalı" denen

olay sırasında oldukça tanındı, psikolojik nedenler ve defalarca aşırı alkol kullanımı nedeniyle rütbesi alınmış ve son olarak Alaska'da, Norton Sound'daki Shaktoolik Üssü'ne güvenlik görevlisi olarak gönderilmiş. Oradan, 20 Haziran günü telefonla gelen bir emirle New York'a gönderilip Birleşmiş Milletler güvenlik güçlerine yerleştirilmiştir.

Bunun nasıl meydana geldiği tamamen belirsiz. Üssün komutanı Binbaşı Norman Reed telefonda kişisel olarak da tanıdığı üstü Albay James D. Buchanan'ın sesini tanıdığına yemin etmeye hazır. Ama bu albay tarafından kesinlikle reddediliyor. Faks yoluyla bir teyidin gelmesi gerekiyordu ve faksın gelişi sırasında –Binbaşı Reed'e göre istisnadan çok bir kural olarak– faks aktarımı kesintiye uğradı ve Albay Buchanan'ın imzası gelmeden önce de tamamen kesildi. Binbaşı Reed bu Fontanelli probleminden kurtulma fırsatını memnunlukla karşıladığı için bu kadarı onu New York'a göndermeye yeterli gibi göründü.

Lino Fontanelli 27 Haziran 1998 günü Genel Kurul Salonu'nun giriş bölümündeki bina koruma görevine atandı, öngörülen vardiyası öğlen saat birde başlayıp akşam saat on birde bitecekti, saat beşle altı buçuk arasında da yemek arası olacaktı. Kendisine uzun menzilli Smith Wesson 41' lik bir Magnum tabanca verildi.

John Fontanelli yaklaşık olarak ikiye on kala Genel Kurul Salonu'na girdi. Zırhlı bir Lincoln olan arabasından indikten sonra beklenmedik bir şekilde büyük kardeşi Lino'yla karşılaştı ve ayaküstü bir süre konuştular. Saat iki gibi John Fontanelli salondaki genel provaya gitti', Lino Fontanelli de giriş bölümündeki yerine geçti. Genel prova bir buçuk saat sürdü ve saat üç buçukta sona erdi. Bay Fontanelli'nin korumalarından biri Marco Benetti, Roma doğumlu, evli, Londra'da ikamet ediyor, verdiği ifadesinde saat üç sularında bir Birleşmiş Milletler güvenlik görevlisi olan George Brown'un, 1976 Allience, Ohio doğumlu, kendisine Bay Fontanelli'nin misafir bekleyip beklemediğini sorduğunu söyledi. Ama o bu konuda bir bilgisinin olmadığı yanıtını vermiş, ama Brown ondan rica edince onunla gitmiş. Bununla beraber meslektaşı Chris O'Hanlon'u bu konuda bilgilendirmeyi de ihmal etmemiş. Her ikisinde de cep

telefonları varmış ve O'Hanlon'un bu arada genel prova bitecek olursa Benetti'yi aramasını kararlaştırmışlar.

Daha sonra nöbetçilerin bir kişiyi o gün kapalı tutulan Birleşmiş Milletler alanına girmeye çalışırken yakaladıkları anlaşıldı. Bu kişi Benetti'nin olay yerine geldiğinde belirlediği gibi Marvin Copeland idi, ki Benetti onu şahsen tanıyordu. Copeland Bay Fontanelli ile telefonlaştığını iddia ediyor ve onun kendisiyle genel provadan sonra buluşmak istediğini söylüyordu. Bennetti kuşkularını dile getirince Copeland üstünde telefon numarası yazılı bir kâğıt gösterdi, Benetti Bay Fontanelli'nin kişisel cep telefonu numarasını tanıdı. Bunun üzerine Benetti iddia edilen telefon görüşmesinin gerçekten yapılmış olabileceğini varsaydı ve Copeland'e onu binaya götürmeyi teklif etti. Birleşmiş Milletler güvenlik elemanlarının Copeland'in daha önce üzerini aramış olduğunu varsaysa da bir kez de kendisi aradı. Aralarında Copeland'in bu tür güvenlik önlemlerini anlayışla karşıladığı yönünde kısa bir konuşma da geçmişti.

Saat üçü biraz geçe ana girişte buluştular. Ön kısımda akşamki canlı yayın için hazırlıklar başlamış bulunuyordu, bunun üzerine Copeland dışarıda beklemeyi önerdi. Benetti kabul etti. Yolda konuşmalarını sürdürdüler. Copeland, Benetti'nin ifadesine göre, ona altı aydan fazla bir zaman önce New York'a döndüğünü, ilk CD'sinden elde ettiği gelirlerle Greenwich Village'de küçük bir ev satın aldığını ve o zamandan beri de, gerçi henüz bir plak şirketiyle anlaşmamış olsa da, ikinci albümü üzerinde çalışmakta olduğunu söyledi. Bunun üzerine Benetti Copeland'in kendisine bir zamanlar yaptığı gibi plak şirketi bulması konusunda yardımcı olması için John Fontanelli'yle buluşmak istediğini düşünmüştü.

Saat üç buçuktan kısa bir süre önce Benetti'yi O'Hanlon aradı ve genel provanın sona erdiğini söyledi. Bunun üzerine Copeland heyecanlandı ve Benetti'den çabucak kendisine tuvaletlerin nerede olduğunu tarif etmesini rica etti, o da bunu yaptı. Copeland geri döndüğünde Fontanelli salondan çıkmış ve giriş bölümüne gelmişti. Copeland ve Benetti aceleyle ona doğru ilerledi ama Bay Fontanelli'ye ulaşmalarından hemen önce önlerine o sırada iki çiçekçi kız tarafından çiçeklerle süslenmekte olan

iki büfe masası çıktı ve bunun etrafından dolaşmak zorunda kaldılar, öyle ki bir anda Copeland kendini Bay Fontanelli'nin arkasında buldu. Benetti'nin Bay Fontanelli'nin dikkatini arkadaşının burada olduğu konusunda çekmeye çalıştığı sırada Copeland hiç beklenmedik bir şekilde bir silah çıkardı, 9 milimetrelik Sig Sauer marka otomatik bir tabancaydı bu ve defalarca Fontanelli'ye ateş etti.

Copeland'in silahı hafta boyunca yapılan alışılmış ziyaretçi turları sırasında tuvalete saklamış olduğu tahmin ediliyor. Silahı siyah bir iple havalandırma boşluğuna sallayarak şaşırtıcı bir şekilde gizlemeyi başarmıştı, öyle ki bu yer önceden yapılan aramalarda gözden kaçtığı gibi suikastten sonra da zorlukla bulunmuştu.

Copeland toplam olarak beş el ateş etti, bunlardan hepsi isabet etti, ikisi karnına, biri akciğerin sağ üst köşesine rastlamış, bir tanesi de boynunu sıyırmıştı. Ardından Lino Fontanelli'nin o kalabalıkta başkalarına da isabet etme riskini göze alarak yirmi metrelik mesafeden sıktığı birçok kurşundan ilki Copeland'ı başından vurdu ve anında öldürdü. Tanıklar ağız birliği içinde Lino Fontanelli'nin birileri üzerine atılıp güçlü bir uyuşturucuyla onu sakinleştirene kadar aralıksız olarak çığlıklar attığını ifade etti.

50

Güçlükle uyandı, tonlarca ağırlıktaki bir basınca karşı gözkapaklarını açtı ve kendini tuhaf bir biçimde bedeninden ayrılmış olarak hissetti korkunç bir acı geliyordu vücudundan. Ama şansına acılar sanki pembe bir pamuktan geçerek ona ulaşıyordu, gerçek duyulardan çok, bir tür bilgiydi ona ulaşanlar. Gözlerini kırptı, gözkapakları atom bombasına karşı yapılmış sığınakların zırhlı kapıları gibi yavaş ve ağırdı; mütemadiyen bir şeyler ötüyordu.

Ah hayır, işte tepesindeydi, koyu mavi metal bir kasası olan o cihaz, televizyondaki şu doktor dizilerindekilere benzeyen şey.

Bu gözlem bir süre boyunca zihninde oradan oraya yuvarlandı, uyuşuk, mızmız, yavaş yavaş bir tahmin biçimine dönüşerek: Acaba bir hastanede yatıyor olabilir miydi?

Ahaa.

İşte bu iyi bir fikir gibi duruyordu. Parmaklarının arasından fışkıran kanla ilgili belirsiz resimler. Bağrışan ve koşuşturan insanlarla dolu bir çevre, giderek büzülüp küçülen bir mekân; birtakım gölgeler görüş alanının kenarından sürekli merkeze doğru kaydığı için.

Bir silah sesi, olabilir miydi böyle bir şey? Kendisine ateş edilmiş olabilir miydi? Ve böyle bir şey bu kadar korkunç bir duygu mu veriyordu insana? Oysa televizyonda bambaşka görünüyordu.

Böyle değil... sürekli.

Uzun bir süre bilincini kaybetti, yıldızların arasında süzülerek dolaştı, altınsı okyanuslarda gezindi, onu geri çağıran birtakım sesler duyana kadar. Gözlerini açmak daha kolay oldu, ama bu sefer de görüntünün

netleşmesi uzun sürdü. Aydınlık bir leke yavaş yavaş badem biçimli gözleri olan bir kadın yüzüne dönüştü.

"Uyandı," dedi kadın birine ve ortadan kayboldu. Gökyüzünde başka bir yüz belirdi ve alçak bir sesle ona seslendi: "Merhaba John."

Kadını tanıyordu. Evet. Her şey yine tıkır tıkır işlemeye başlamıştı, bütün hatıraları, bütün hayatı. Ursula. Keşke ağzı bu kadar kuru olmasaydı ve dili bu kadar şişkin. Boğazına bir şeyler mi takılmıştı? Ya da burnuna? Her şey o kadar zordu ki.

"O kadar zor geliyorsa konuşmana gerek yok," dedi kadın acılı bir gülümsemeyle. Gözleri kızarmıştı, bir soğukalgınlığı geçirmiş ya da transatlantik bir uçuş yapmış gibi. Gözleri böyle kızartan bir şey daha vardı, ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyordu. Sadece gözlerin uçaklardaki kuru hava nedeniyle şiştiğini biliyordu.

"Ben..." diyebildi.

Ursula gülümsedi, koluna dokundu, uzak bir şeydi bu.

"Seni... aramaya çalıştım..."

"Evet," dedi kadın. "Biliyorum."

"Sen... evde yoktun..."

"Floransa'daydım," diye anlattı acılı gülümsemesiyle. "Arşivde, biliyorsun. Kendimi işe gömdüm."

Başını sallamayı denedi, ama başaramadı. "Ama şimdi... buradasın. "

"Evet. Şimdi buradayım. "

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, kendini mutlu hissediyordu. Tekrar kadına baktı, beraber geçirdikleri zamanları düşündü. "Biliyor musun," dedi, "şu andan itibaren her şey farklı olacak. İnan bana. Veraset vergisi ödemek zorundayım, düşünebiliyor musun? Muhtemelen bunu duymuşsundur. Sanırım paranın geri kalan kısmını da vereceğim. Yani birkaç milyon dışında tabii. Ve eğer sen... yani, hâlâ istiyorsan benimle birlikte... bilmiyorum, nasıl söylesem..."

Tuhaf, Ursula pek onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. "John?" diye bağırdı ve gözleri panik içinde başının üzerindeki cihazlarda gezinmeye başladı. "John, neler oluyor?"

"Neden?" diye sordu. "Ne oluyor ki?"

"Hemşire!" Arkasının döndü ve uçarcasına dışarı çıktı. John onun arkasından bakmak istedi, ama sadece hafif bir gıcırtıyla sallanmakta olan iki kapı kanadı görebildi.

Ama orada yalnız değildi. Bir siluet daha vardı orada.

Padrone.

Orada duruyordu, tam da anımsadığı gibi kayıtsızca. "Merhaba John," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdi çekinerek. Onu görmekten dolayı şaşkındı.

Onun burada olmamasını gerektiren bir neden vardı, ama şu anda bir türlü bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kehaneti gerçekleştirmem gerekirdi. İnsanlara kaybolan geleceklerini geri vermeliydim." Kendini birdenbire öylesine mutsuz hissetti ki. "Ama bunu başaramadım. Şimdi ölüyorum ve her şey McCaine'e kalacak. Ve Tanrı bilir ne yapacak."

"Neden her şeyin McCaine'e kalacağını düşünüyorsun?"

"Yeni bir vasiyet hazırlamayı unuttum, " diye itiraf etti John utanarak. "Bu aklıma bile gelmedi. " Bakışını tavana çevirdi, tavandaki koyu renkli desenler akmaya başlamıştı. "Ben yanlış adamdım, değil mi?"

Padrone *yatağa iyice yaklaştı ve yukardan ona baktı. "McCaine'in sahip olduğu tek şey bir kâğıt parçası. Bunun ne önemi var ki?"*

"Geçerli bir vasiyet," dedi John tam bir çaresizlik içinde.

"Hayır, hayır. Geçerli olan tek şey insanların geçerli olarak kabul ettiği şeylerdir." Padrone *elini onun alnına koydu, serinletici ve sakinleştiriciydi. "Seçim sürecinin başladığını unuttun mu? Şimdiye kadar*

yapılan ilk dünya çapındaki oylamanın? Sen insanları karar vermeye zorladın. Ve şimdi, sana yapılan suikastten sonra biliyorlar ki; eğer her şeyin eskisi gibi kalmasına karar verirlerse McCaine'i seçmiş olacaklar. O zaman McCaine parayı alıp günün birinde dünyanın hâkimi olacak. Ama böyle olmak zorunda değil. Bir oylama yapılacak. Bir ses, başka bir şey değil –küçük, sessiz, görünüşe göre önemsiz– ama dünyanın bütün silahlarından daha güçlü, çünkü bu bütün insanların sesi olacak. Şeyleri değiştirmek yönünde karar alabilirler. Bir ilk adım sadece, ama her şey böyle başlar. " John ona baktı, gülümseyen bir yüz, âdeta saydam. "Ve bunu sen olanaklı kıldın. Geleceğe giden kapıyı sen açtın. Onun içine girmek ya da ona sırt çevirmek onların elinde; artık bu senin sorumluluğunda değil. Ama şimdi, şu anda, bu günlerde, insanların bir geleceği var. Ve onlara bunu sen verdin."

John ona baktı, gözlerinde yaşlar belirdiğini hissetti. "Bu doğru mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Evet. Biliyordu. Ama yine de tedirgin ediciydi, her şeye rağmen. "Peki ben? Bana ne olacak?"

Padrone *ona elini uzattı. "Gel."*

John duraksadı. Ama ya bir hataysa? Başka bir şey yapmam gerekiyorsa? Belki de, eğer denemiş olsaydım... en azından vergi sistemini değiştirmeyi deneseydim?.. Yapmayı denemediği o kadar çok şey vardı ki?

Sessizlik sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Ama uzadıkça kâğıda damlayan mürekkep gibi bütün kaygıları emiliyordu. Gözyaşları kurudu. Sakinleşti.

"Bana bir tek şey söyle, " diye zorladı onu Padrone. *"Elinden geleni yaptın mı?"*

"Bilmiyorum. Ben..."

"Başka birinin yapabileceği şeyleri değil. Senin yapabileceğin şeyleri?"

John düşündü, hayatını gözden geçirdi, bütün dönüm noktalarını. "Evet, " dedi, "belki her zaman iyi değildim, ama yapabildiğim kadar iyi yaptım."

Padrone *yumuşak bir şekilde başını salladı. "Daha fazlası da," dedi sükûnetle, "beklenmiyor senden."*

John yatakta doğrulup oturdu, sonra ondan ayağa kalkmak için yardımını istedi. Çıplak ayaklarının altındaki zemin kaygan ve soğuktu, ama orada herhangi bir ayakkabı ya da terlik yoktu.

"Gel," dedi Padrone.

John çevresine bakındı, arkasında yatmakta olan hastayı gördü, bedenine bağlanmış hortumlar, kablolar ve borularla oldukça kötü görünüyordu, tepesinde duran o cihaz, yanıp sönen lambalar... bütün bunları geride bırakmak nedense pek hoşuna gitmiyordu.

Ama Padrone *kapıda duruyor ve eliyle onu çağırıyordu. "Kaygılanmana gerek yok, John. Sen görevini yerine getirdin."*

Birdenbire bütün bunlar inanılmaz bir şekilde sinirlerini bozdu, hayatın anlamı konusunda bu bitmek bilmeyen gizemle sözde görevler. "Size bir şey söyleyeyim mi Padrone*?" dedi. "Bu benim için artık o kadar önemsiz ki."*

Sonunda önündeki kapının kanatları açıldı ve âdeta dünyadışı ışıklarla dolu bir mekâna çıktılar.

Notlar ve Teşekkürler

Her şeyden önce, beni sürekli cesaretlendiren ve bu konudaki heyecanımı daima ayakta tutmamda yardımcı olan eşim Marianne'e teşekkür etmek istiyorum. O olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

Sonra araştırmalarımda beni destekleyen insanlara teşekkür etmek istiyorum, umarım kimseyi unutmam.

Amerika'daki günlük yaşam ve hukuki durumlar hakkında bana sayısız bilgiler veren Timothy Stahla, Robin Benatti ve İtalya hakkında ki benzer bilgiler içinde Nirbija Fuchs'a teşekkür borçluyum. Leipzig'den Thomas Braatz, Manfred Orlowski ve Dirk Berger bana DDR'deki yaşam, pazartesi gösterileri ve duvarın yıkılışıyla ilgili bilmek istediğim şeyler hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Berlin'de ekonomi doçenti olan Ralf Wagner her şeyden önce paranın yaratılmasıyla ilgili oldukça zor bir dizi soruyu sabırla yanıtladı, ancak onun anlattıklarını bu kitaba aktarırken oluşmuş yanlışlardan onun sorumlu olmadığını özellikle belirtmek isterim.

Taslak aşamasındayken romanı okuyan dostlarım Thomas Thiemeyer ve David Kenlock'a da eleştirileri, uyarıları ve cesaretlendirmeleri için teşekkür etmek istiyorum. David Kenlock romanı bu şekliyle başlatmam –ve bunun için yaklaşık yüz sayfayı yırtıp atmam– gerektiği konusunda beni ikna etti!

Ayrıca Kornwestheim Şehir Kütüphanesi çalışanlarına, geri verme süresi kavramını cömertçe bir kenara bıraktıkları için ve DIE WELT gazetesinin online arşivini bana açarak yardımda bulunan site yöneticilerine (www.welt.de) yaptıkları paha biçilmez yardımlar için teşekkür etmek istiyorum.

Birçok yerde tarihsel olarak gerçekten de var olan kişilerin ortaya çıkmasından kaçınmak mümkün olmadı; ara sıra onların ağızlarına asla söylemedikleri birtakım diyaloglar da yerleştirmem gerekti. Yazarlar arasında oldukça yaygın olan bu utanç verici eylemin kurbanlarından biri de Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan oldu, umarım beni affeder. Wallstreet 40 numaradaki bina gerçekte yanılmıyorsam Donald Trump'ın mülkiyetinde bulunuyor. (Onu

İsa'nın Videosu isimli kitabımda "bataklığa gömüldü" olarak betimlemiştim aceleyle, özür dilerim Bay Trump)

Ortaya koyduğum dünya ekonomisi, para sistemi ve büyük şirket dokusu hakkında ki bilgilerim birçok kaynağın yanında özellikle şu kaynaklara dayanıyor:

Eduard Lehman, Paranın Dinamiği *(Zürich 1998).*

Johann-Günther König, Büyük Şirketlere Güç *(Reinbek 1999).*

Rüdiger Liedtke, Spesiyal: Büyük Şirketler *(Reinbek 1995).*

Vance Packlard Ultra Zenginler *(Düsseldorf 1990).*

JoelKotkin, Gücün Kökenleri. Ekonomi ve Politikadaki Dünya Çapındaki Klanların Başarısı (Hamburg 1996).

Hans Christoph Binswanger, Para ve Tabiat. Ekoloji ve Ekonomi Arasındaki Gergin Alandaki Ekonomik Büyüme (Stuttgart 1991).

Margrit Kennedy, Faizsiz ve Enflasyonsuz Para *(Münih 1990).*

Anthony Sampson, Global Güç Para *(Hamburg 1990).*

Ayrıca Der Blaue Reiter, Journal für Philosophy *dergisinin 2000 yılında Stuttgart'ta yayınlanan ve tamamen "Para" konusuna ayrılan 11. sayısı da bana bazı önemli fikirler verdi.*

Hammaddelerin politik anlamı üzerine en önemli şeyleri Dieter Eich ve Karl Hübner'in Stratejik Hammaddeler *(Wuppertal 1988) ve aynı şekilde Ekkehard Launerın* Mesela Petrol *(Göttingen 1991) adlı kitaplarında buldum.*

Uluslarası Para Fonu hakkındaki bütün ayrıntılar (IMF) ya onların resmî internet sayfasına www.imf.org *ya da Uwe Hoe ring'in* IMF ve Dünya Bankası *(Göttingen 1999) adlı kitabına dayanmaktadır.*

Global ekonomi hakkındaki birtakım kılavuz bilgilerini de www,ntu. edu. sg/library/statdata.htm adresinde buldum.

Exxon hakkındaki mali bilgileri www.exxon.com adresinde yayınlanan şirket raporlarından aldım. John D. Rockefeller'in, Standar Oil tröstünün ve onun bilinen petrol şirketlerine ayrılmasının hikâyesi AnaBrittanica Ansiklopedisi*'nde bulunabilir. Tarihteki para değerleri hakkındaki önemli bilgileri şu kitaplarda buldum:* Genel Para Bilgisi ve Ortaçağın ve Modem Zamanların Para Tarihi *(Oldenburg 1976, 1926 baskısının yeniden basımı) A.Luschin von Ebengreuth,* Özel Yaşamın Tarihi *(Frankfurt 1991) Philippe Aries ve Roger Charder,* Para, Bir Kültür Tarihi *(Münih 1964). İnsanlığın bu gezegen üzerindeki hayatta kalma mücadelesiyle ilgili kitaplardan sadece en önemlilerini anabilirim burada:*

Dennis Meadows, Donella Meadows, Erich Zahn, Peter Milling, **Büyümenin Sınırları** *(Stuttgart 1972).*

Dennis Meadows, Donella Meadows, **Global Denge** *(Stuttgart 1974).*

Mihailo Mesarovic, Eduard Pestel, Dönüm Noktasındaki İnsanlık *(Stuttgart 1974).*

Başkan'a Global 2000 Raporu (Washington 1980).

Herbert Gruhl, *Hiçliğe Yolculuk. Talan Edilmiş Gezegenin Sonu* (Münih 1992).

Aşırı nüfus artışı konusunda Heinrich von Loesch 'in Milyarlar İçin Ayakta Yer Var mı? *(Stuttgart 1974) adlı kitabı yeterli oldu.*

Gulfstream'in dinamiğini ve onun nasıl çökebileceğini Wolfgang Jeschke Bilimkurgu Yıllığı *1998 (Münih 1997) için yazdığı editöriyel yazıda betimledi: ama söz konusu olan şey bilimkurgu değil, Wiliam H. Calvin tarafından kaleme alınmış olan* Soğuğun dışına atılan Adım İklim Felaketleri ve İnsan Zekâsının Gelişimi *(Münih 1997) adlı kitaptaki bir takım tezlerin genel bir özetidir.*

Fugger'lerin hikâyesini ayrıntılı bir şekilde Günther Ogger'ın Kendine Bir İmparator Satın Al *(Münih 1998) adlı kitabında buldum. Bazı tamamlayıcı bilgileri de Augsburg'daki Fuggerei Müzesi'nde satılan broşürden aldım.*

Filipin adalarından olan Panglavan'da geçen sahneler Günther ve Peer Ederer'in Bencillerin Mirası *(Münih 1997) isimli araştırma kitaplarında tasvir ettikleri gerçek verilere dayandırılmıştır.*

Meksikalı çöp toplayıcıları da gerçekten var. Bu konuda şu kaynaklar çok yardımcı oldu: Alan Riding, 18 Kere Meksika *(Münih 1986) ve Stuttgarter Zeitung'un 16 Kasım 1996 sayısında yayınlanan,* Meksika Çöplüklerinde Yaşam *başlıklı makale.*

McCaine'in ilerlediği yol konusundaki en büyük ilhamı Carl Amery'nin Bir Öncü Olarak Hitler *isimli, nasyonalsosyalizm hakkındaki en aydınlatıcı ve en ürpertici bilgileri bulduğum kitabından aldım.*

Lord Peter Rawburne' ün anlattığı fikirler şimdilik benden kaynaklanıyordu. Worldwatch Institute tarafından her yıl yayınlanan raporlardan 1996 yılı raporunda bulduğum ("1996 Yılında Dünyanın Durumu", Frankfurt 1996) David Malin Roodman tarafından kaleme alınmış olan bir makale, "Piyasa Mekanizmasının Çevre Koruma için Kullanımı" *vasıtasıyla bir kez daha bunları temelden ele aldım. Argümanların bir kısmı için Günter Puiwig'in bir makalesine dayandım:* "Doğru Bilanço Olmazsa Doğru Ekonomi Olmaz" *(Der* Dritte Weg *dergisinin Kasım 1997sayısı) Fakat bu iki yazar arasında herhangi bir bağlantı yoktur.*

San Francisco'daki "The Fairmont" oteli konferansı gerçekten de benzer bir şekilde cereyan etmiştir, ancak 1998yılında değil 1995 Eylül ayında. Ev sahipliğini Sovyetler Birliği eski başkanlarından olan Mihail Gorbaçov yaptı. Bu toplantının çalışma gruplarına katılma iznine sahip olan çok az gazeteciden

biri de **SPİEGEL** *dergisinin redaktörü Hans Peter Martin'di ve bunun üzerine arkadaşı Harald Schuman'la birlikte* Globalleşme Tuzağı Demokrasiye ve Refaha Yapılan Saldırı *(Reinbek 1996) isimli kitabı yazdı ve kitap çoksatar listesine girdi. Bu kitabın ilk bölümünde orijinal görüşler okunabilir.*

Ayrıca Globalleşme konusuyla ilgili olarak SPIEGEL *dergisinin ilgili makaleleri de oldukça yararlı oldu: 1996 sayı 39 sayfa 82 ve 1999 sayı 25 sayfa 121.*

Lorenzo Fontanelli'nin makalesinde geliştirmiş olduğu fikirler kısmen Larry Hannigan'ın 1999' da Avustralya'da yayınlanan ve internette de çeşitli yerlerde bulunabilecek olan I Want The Earth Plus *5% başlıklı yazısından esinlenildi.*

Paul Siegel'in ortaya koyduğu, başlamakta olan yeni bir ortaçağla ilgili düşünceler elbette Umberto Eco'dan başkasına dayanmıyor: **Yeni Bir Ortaçağa Doğru** *(Münih 1989).*

Döviz gelirleri vergisi düşüncesi gerçekte, 1981 yılında Nobel Ekonomi Ödülünü kazanan James Tobin 'e aittir ve bu nedenle "Tobin-Tax" diye anılır. Bu konudaki ayrıntıları Gerald Boxerger ve Harald Klimenta tarafından yayınlan 10 Gloabelleşme Yalanı *(Münih 1998) adlı kitaptan alındı.*

Nelson Mandela'nin romanda yer alan açıklamaları büyük ölçüde 28 Ocak 1999yılında Baden Baden'da Almanya Medya Ödülleri töreninde yaptığı konuşmadan alındı.

Birçok düşünce ve görüşü de Ciovanni Sartori'nin eseri Demokrasi Teorisi*'ne (Darmstadt 1992) borçluyum.*